

ATHENAEI
DEIPNOSOPHISTAE

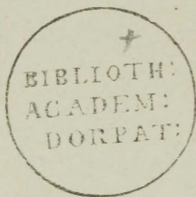
EX RECOGNITIONE

AUGUSTI MEINEKE

VOL. IV

ANALECTA CRITICA CONTINENS

No. 43, 912

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXVII

ANALECTA CRITICA

AD

ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS

SCRIPSIT

AUGUSTUS MEINEKE

LIPSIAE

IN AEDIBUS B. G. TEUBNERI

MDCCCLXVII

LEIPZIGER VERLAG

VERLAG VON B. G. TEUBNER

LEIPZIG

LEIPZIG

LIPSIAE: TYPIS B. G. TEUBNERI.

PRAEMONITUM.

Praefationem scribere volenti, qua et instituti mei rationem et alia quaedam, quae lectorem scire interest, explicaturus eram, calamum manibus excussit valetudo denuo ingravescens et corporis ingeniique vires ultra quam dici potest frangens. Itaque hoc unum dixisse sufficiat, Athenaeo meo tanquam fundamentum substratum esse textum a Guilelmo Dindorfio constitutum, a quo ubicunque mihi recedendum esse putavi, id paucissimis locis exceptis diligenter indicavi.

Ceterum quas Analectis criticis inserui Exercitationes philologicas, earum specimen (primum editum est Berolini a. MDCCCXLIII. alterum MDCCCXLVI. de qua re certas ob causas hoc loco admonendum duxi.

Scriebam Berolini m. Decembri MDCCCLXVI.

Augustus Meineke.

ANALECTA CRITICA

AD

ATHENAEI DEIPNOSOPHISTAS.

I, 1. c. *Μόνος ποιητής. Μόνος* neque graecum neque latinum nomen est. In C duo puncta superne posita sunt, quem in hoc libro mendorum indicem esse annotavit Dindorfius. *μόνιος* VL. Graecum esset *Μόνιμος* vel *Μόνιχος*.

Ibid. *τοιαύτη πολυμαθεία ἐκ παιδὸς συνετραφη. Pro ἐκ παιδὸς* vulgo legitur *ἐκ παιδῶν*.

Ibid. d. *δύω κύνες ἀργοὶ ἔποντο. Legebatur δύο κύνες ἀργοὶ εἶποντο. Dicit autem philosophos Cynicos.*

Ibid. e. *εἰ ὁ μέθυσος ἐπὶ ἀνδρός, εἰ ἡ μήτρα ἐπὶ τοῦ ἔδωδίου βρώματος. Nihil de his in nostris Athenaei codd. ex quibus etiam alia exciderunt, velut quae apud Cramerum Anecd. Ox. vol. III p. 168. de placenta Gelonia leguntur.*

I, 3. a. *τὸν τὰ τούτων διατηρήσαντα βιβλία Νηλέα. Recipere debbam Casauboni emendationem τὰ τούτου. Neleum praeter Aristotelis scripta etiam Euripidis aliorumque bibliothecas acquisivisse nemo memoriae prodidit. Quod statim sequitur Antiphanis fragmentum,*

αἰὶ δὲ πρὸς μούσαισι καὶ λόγοις πάρει,

ὅπου τε σοφίας ἔργον ἐξετάζεται,

in eo ὅπου τι σοφίας scripsi pro ὅπου τε σοφίας. Codd. ὅπου σοφίας. Cf. Com. graec. III p. 143.

Ibid. c. *In Apollodori versibus ἔσηνε καὶ προσῆλθ', ὑπαντήσας δέ τις δίφρον εὐθέως ἔθηκε, Toupium secutus ἔσηνε dedi pro ἔσανε. In ceteris Grotium secutus sum, vulgo*

προσῆλθεν, ὑπήντησε τις. C ὑπαντήσῃ τις.

Ibid. f. Primum versum eclogae Antiphaneae e Dindorfii emendatione exhibui

τοῦ γάρ τις ἄλλου πρὸς θεῶν ἂν οὔνεκα
εὕξαιτο πλουτεῖν.

Vulgo πρὸς θεῶν περ οὔνεκα, in quibus περ om. codd. Vs. 7. Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 22. [μόνοισι] δέλπνοισιν τὸ πεινῆν παύεται. Mox edebatur Χαλκηδόνιος, quod Καλκηδόνιος scripsi.

I, 4. a. ἦκει λιπὼν Αἰγαῖον ἄλμυρὸν βάθος. Vulgo ἦκω, scripsi ἦκει, quemadmodum probabile est Charmum consilio suo accommodate Euripidis versum immutasse.

Ibid. b. Charmus Syracusanus, si quando epulanti minutuli pisces apponerentur, dicere solebat οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον; ad quae Dindorfius 'nescio', inquit, 'quo auctore Casaubonus Homeri versum esse dicat οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις ὄχλον ταλαπερίε προεσβύ; qui non est Homericus'. Sane sefellit Casaubonum memoria; at legerat illum versum apud Diogenem Laert. II, 117. Videtur cyclici poetae versus esse, pariter ut ille quo idem Diogenes VII, 163. utitur τίς δέ σ' ἐτύφλωσεν; τίς ἀφείλετο λαμπάδος ἀγᾶς; quae Welckerus ad Cratini Ὀδυσσεῖς referebat. Exercit. philol. II p. 1. Versum illum οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις servavit etiam Philodemus περὶ εὐσεβείας apud Nauckium in Bulletin de l'Acad. de St. Pétersb. VII p. 200. ἦν πολὺς ἐν τοῖς ὄχλοις Σωκράτης, δέον καὶ τοῖς ἐπάγουσιν τὸν «οὐκ ἀπ' ἐμοῦ σκεδάσεις;» λόγον πρόχειρον ἔχειν.

Ibid. c. Σκιάθῳ. Libri Συμαίθῳ. Recepi emendationem Casauboni.

Ibid. d. Κλεάνθης δὲ ὁ Ταραντῖνος — πάντα παρὰ τοῦς πότους ἔμμετρα ἔλεγε, καὶ Πάμφιλος δὲ ὁ Σικελός, ὡς ταῦτα.
ἔγχει πιεῖν μοι, καὶ τὸ πέρδικος σκέλος,
ἀμίδα δότω τις ἢ πλακοῦντά τις δότω.

Non intelligitur quo pacto ista Cleanthes vel Pamphilus sic coniuncta pronunciare potuerit. Itaque nescio an ista sic distinguenda sint «ἔγχει πιεῖν μοι» «καὶ τὸ πέρδικος σκέλος» «ἀμίδα δότω τις» ἢ (καὶ?) «πλακοῦντά τις δότω». Quae singula sunt comicorum poetarum dicta, nisi quod verba καὶ τὸ πέρδικος σκέλος e proverbio ducta sunt, quo

lepide usus esse fertur Hegemo Thasius, qui sicubi parodias ludenti haerebat aqua, subicere solebat καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος, cui non habeo quod aptius comparari possit, quam Aristophaneum ληκύθιον ἀπώλεσα. Rem narrat Append. Prov. Gotting. II, 65: Ἐν παντὶ μύθῳ καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος ἐπὶ τῶν κατὰ ἀπορίαν λόγον παρελκουσῆν χρωμένων τῇ προσθήκῃ. Πέρδιξ γὰρ ἦν τις Ἀθήνησι χωλὸς κάπηλος, οὗ διαβεβοημένου Ἠγήμων ὁ Θάσιος ὅποτε παρωδῶν ἀπορήσειε προσετίθει «καὶ τὸ Πέρδικος σκέλος». Fuerunt etiam aliae huius proverbii formae, veluti καὶ τὸ Δαιδάλου μύσος, de quo vide Zenobium IV, 6. et καὶ τὸ Κήπιδος σκέλος, cuius unum testem habemus Hesychium, Κήπιδος σκέλος: παροιμιῶδες ἦν (add. κατὰ) τὸ Πέρδικος σκέλος. Quod item ex comico poeta, qui Cepidem, fortasse illum Adimanti patrem a Platone Prot. p. 315 e. memoratum ridere vellet, derivatum esse suspicor. Quod Hegemo Thasius proverbio sic ut supra indicatum est usus fertur, documento esse videtur, non hexametas tantum sed iambicas etiam parodias dicacem virum fudisse. Cf. Athen. IX p. 407 a. Clearchus autem, quem antestatur Athenaeus, illa de Pamphilo et Cleanthe in libris περὶ παροιμιῶν tradidisse videtur. Exerc. philol. I p. 2.

Ibid. f. In Antiphanis loco πρὸς τὰ δεῖπνα scripsi pro τὰ δεῖπνα et versu secundo ἀφορῶσιν αἰὲ καὶ pro ἀφορῶσι καὶ. Ibid. αἰὲ θ' ὅπερ dedi Dobraeum secutus pro αἰὲ θ' ὥσπερ.

I, 5. c. οὐδὲ λοιπὰ κακόν ἐστιν· ἀτὰρ τὸ τάγηνον ἄμεινον. Haec ex Athenaeo afferuntur apud Cramerum Anecd. Ox. III p. 168. ubi ἄριστον pro ἄμεινον scriptum est. In seqq. τὸ γὰρ δέμας ἀνδρὸς ἀνορθοῖ. Ita Casaubonus, vulgo ἀνδρὸς omittitur. Dindorfius edidit τὸ γὰρ δέμας ἀνέρος ὀρθοῖ, in quo simplex ὀρθοῖ minus commode dictum videtur.

Ibid. d. πουλύποδος πλεκτὴ δ', ἂν πιλῆσης (vel πιλῆθῃ) κατὰ καιρόν. Sic emendavi vulgatam scripturam πλεκτὴ δ' ἂν ἐπεὶ λήψη κατὰ καιρόν. Libri fere ἂν ἐπιλήψη.

I, 6. a. εἰθ' οὕτως ἐς ἑαυτὸν κύψαντα εὐωχεῖσθαι. Vulgo εἰθ' οὕτως ἀνακάψαντα. Exhibui scripturam a Suida servatam, quam egregie confirmat, quem imitari videtur scriptor, locus Menandri Fragm. Com. graec. IV p. 280: κύψας ἐς αὐτὸν τῶν τραγημάτων ἔφαλα. Sic enim recte Plutarchus de

San. p. 133 b. neque debebam ex alio Plutarchi libro ponere καθ' αὐτόν. Mox reliqui vulgatam scripturam εὐρών τὴν ὀψοπωλίαν κενήν. Praestat fortasse quod Suidas habet ὀψοπωλιν, quod dictum est ut ἀλφιτόπωλις (στοά). Ex eodem scripsi in sequentibus δειπνήσεις pro δειπνεῖς, quod nullo pacto ferri potest.

Ibid. c. Μελάνθιος — ἠΰξατο τῆς μακροῦχενος ὄρνιθος τὸν τραχὴλον ἔχειν, ἵν' ὅτι πλεῖστον τοῖς ἡδέσις ἐνδιατρίβῃ. Cod. B μακροαχένου, quod fortasse recipiendum erat. Post πλεῖστον fortasse excidit χρόνον, nisi malis ἵν' ἐπὶ πλεῖστον. De Melanthii gulositate eadem memoriae prodidit Photius Epist. 88. cuius verba apposui Hist. Com. p. 206. Ad Sardapallum transtulit Gregorius de virt. p. 613. cf. Cosmas in Maii Spicil. Rom. II p. 255.

Sequuntur apud Athenaeum litt. d. Aristotelis verba: δημηγοροῦντες ἐν τοῖς ὄχλοις κατατρίβουσιν ὅλην τὴν ἡμέραν ἐν τοῖς θαύμασι πρὸς τοὺς ἐκ τοῦ Φάσιδος ἢ Βορυσθένους καταπλέοντας. In his primum τῆς Φάσιδος scribendum e cod. B. Phasis enim et Borysthenes hoc loco non fluviorum, sed urbium sunt nomina; θαύματα autem non de praestigiis intelligenda sunt, sed de loco in quo praestigiatores, mimologi, neurospastae aliique id genus homines artes suas stupenti plebeculae exhibebant. Neglexerunt eam significationem thesauri Stephaniani editores, etiam aliorum scriptorum exemplis comprobata. Ita Theophrastus Char. VI, 2. dixit: ἐν θαύμασι τοὺς χαλκοῦς ἐκλέγειν καθ' ἕκαστον περιών, et Athenaeus X p. 452. f. ἐν τοῖς θαύμασιν ὑπεκρίνετο μίμους. In eandem sententiam accipienda sunt verba Pausaniae IX, 21. eximiae magnitudinis tritonem ἐν τοῖς Ῥωμαίων θαύμασιν se spectasse narrantis. Huiuscemodi miraculis ostentandis in aliis urbibus alius locus assignatus erat, Romae Campus Martius, Athenis praeter forum (Stobaeus Flor. LXXX, 6.) in primis Scirus et campus Thriasius, in aliis hippodromus (Dio Chrysost. XX p. 493. ed. Rsk.), in aliis denique urbibus peculiare miraculorum forum erat, τεράτων ἀγορά, de quo cf. Lobeckium Aglaoph. p. 1304. Exerc. phil. II p. 2. Add. Isocrates de permut. §. 213 Bekk. θεωροῦντες ἐν τοῖς θαύμασι τοὺς μὲν λέοντας प्राότερον διακειμένους — τὰς δ'

ἄρκτους καλινδουμένας καὶ παλαιούσας καὶ μιμουμένας τὰς ἡμετέρας ἐπιστήμας. quae male tentavit v. d. in Journal of class. and sacred phil. no. XI. 1858. March.

In fine loci Aristotelici ἀνεγνωκότες οὐδὲν πλὴν εἰ τὸ Φιλοξένου Δειπνον οὐχ ὅλον sententia postulabat scribi οὐδ' ὅλον; praeterea fortasse πλὴν εἰ ἄρα τὸ Φιλοξένου. Ibid. litt. e. probavi scripturam a Suida v. Φιλοξένος servatam διότι νεωτέρα οὖσα ἀλοιή. Abest vulgo οὖσα, ad grammaticam rationem necessarium, quemadmodum statim habes πρεσβυτέραν οὖσαν. Pro διότι, quod e sequente διὸ natum videtur, recte item Suidas habet ὅτι.

I, 7. e. De Euphronis loco quas periclitatus sum coniecturas recepit fere Dindorfius. Vs. 11. tutissima emendandi ratio fuerit τὸν ἀριθμὸν δὲ δώδεκα. Libri δὲ omittunt.

I, 8. a. Ἀγαθὸς πρὸς ἀγαθοὺς ἄνδρας ἐστιασόμενος ἦκον· κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Videntur haec ad dimetros revocari posse: ἀγαθὸς ὢν πρὸς ἄνδρας ἀγαθοὺς | ἐστιασόμενος ἐσηλθον· | κοινὰ γὰρ τὰ τῶν φίλων. Sequitur fragmentum Archilocheum, cuius partem sic satis tuto, ut opinor, restituere licebit:

ὢν οὔτε τιμον οὐδέν' εἰσηνέγκας,
οὔτε μὴν κληθεῖς ἐσηλθες, οἷα δὴ φίλος φίλοις,
ἀλλὰ σ' ἢ γαστήρ νόον τε καὶ φρένας παρήγαγεν —

Primo versu vulgo legitur εἰσηνεγκας, quod Porsonus εἰσηνήνοχας scribebat; sed eidem debeo οὐδέν' in libris omissum. Secundo versu libri ἦλθες. Certius videtur quod φίλοις post φίλος supplevi, quamquam cum notus sit versus proverbialis ἀκκλητὶ κωμάζουσιν ἐς φίλων φίλοι, etiam conicere possis οἷα δὴ ᾿ς φίλων φίλος. Aliter haec constituit Bergkiius P. L. p. 560.

Ibid. b. In Eubuli ecloga vs. 5. coniunctis Porsoni et Schweighaeuseri emendationibus edidi ὃν φασὶ ποτε κληθέντ' ἐπὶ δεῖπνον πρὸς τινος | εἰπόντος αὐτῷ τῶν φίλων. Codd. ὃν φασὶ ποι κληθέντ' ἐπὶ δεῖπνον πρὸς φίλου τινὸς εἰπόντος αὐτῷ τοῦ φίλου. Vs. 11. auctore Dindorfio inserui δέ, magis tamen placeret φάναι δ' ἔπειτα, quod voluit Porsonus, vel ἔπειτα φῆσαι. In sequente Amphididis loco κἄν scripsi pro καί, et in Antiphanis fragmento μακάριος ὁ βίος· δεῖ δ' αἰεὶ

καινὸν πόρον εὐρεῖν ἔμ' ὡς, pro ᾧ δεῖ μ' αἰεὶ καινὸν πόρον εὐρίσκειν ὡς, malim nunc δεῖ μ' αἰεὶ καινὸν πόρον εὐρεῖν, ὅπως — ut scripsi Com. gr. III p. 143.

Ibid. e. ἄκαπνα γὰρ αἶν ἀοῖδοι θύομεν. Haec primitiva huius non tam proverbii quam sententiae ex epico vel elegico poeta ductae forma est, quam praeter alios minus integre reddidit Eustathius Prooem. Pind. ed. Schneidew. p. 23: Δελφόμε δὲ ἐρωτηθεῖς τί πάρεστι θύσων, παιᾶνα εἶπε — πρὸς ὃ συλλαλεῖ καὶ ὁ γράψας ὡς ἄκαπνα θύουσιν ἀοῖδοί. Ubi quem editor affert Philodemum in Volum. Hercul. I p. 95, 10. βραχεῖαν δὲ τὸ μέλος ἔχει σύνθεσιν, καὶ τὸν Πίνδαρον οὕτω νομίζειν, ὅτ' ἔφη θύσων ποιήσεσθαι διθύραμβον, in eo pro θύσων scribendum est quod sententia flagitat θυσίαν. Exerc. phil. II p. 2.

I, 10. e. λούουσι γοῦν καὶ αἱ Κωκάλου θυγατέρες, ὡς νενομισμένον, τὸν Μίνω παραγενόμενον εἰς Σικελίαν. Haec e Sophoclis Camiciis ducta esse suspicor.

I, 11. c. Antiphanis affertur locus:

ἄριστον ἐν ὄσῳ δ' ἔνδον ὁ μάγειρος ποιεῖ.

Sic supplevi hunc versum, δ' ἔνδον vulgo abest. Cf. Plato com. apud Athen. XV, 666. d.

πρὸς κότταβον παίξειν, ἕως ἂν σφῶν ἐγὼ
τὸ δεῖπνον ἔνδον σκενάσω, πάννυ βούλομαι.

Sequentem eiusdem poetae versum recte emendasse mihi videor συνακρατίσασθαι; πῶς λέγεις; μετ' ἐμοῦ; Legebatur συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ' ἐμοῦ, sensu nullo. Qui sequitur Canthari versus, eum exhibui ut emendavit Cobetus. Libri ἐν Ἰσθμῶ.

I, 12. c. δαιτὸς εἴσης. Recte corrigunt θυμὸν εἴσης ex Odys. θ. 98. Ibid. litt. e. καὶ γὰρ ταῦτα εἰς ἴσον χωροῦντα ἐγένετο, delendum εἰς; monuit Nauckius.

I, 13. b. Halieuticorum versibus scriptorum auctores recensentur Caecilius Argivus, Numenius Heracleota, Pancrates Arcadius, Posidonius Corinthius, Oppianus Cilix. In horum recensu cum manifesto Athenaeus temporum ordinem secutus sit, dubitari potest num qui primo loco memoratur poeta recte appelletur Καικίλιος, quo nomine Argivus scriptor Numenio, qui ante Nicandrum vixit, aetate superior uti vix

potuit. Accedit quod haec nominis forma a Reinesio demum inuenta sit. Libri enim *Καίκλιος* scriptum habent, quo nihilo melius est quod Suidas et Eudocia praebent *Κικίλιος*. Verum viri nomen fortasse *Καίκαλος* vel *Κίκαλος* fuit, cuius exemplum habemus apud Thucyd. IV, 119: *Μεγαρέων δὲ Νίκασος Κικάλου*. De Numenii, cuius Halieutica frequenter ad partes vocat Athenaeus, aetate quod dixi, nitebar indicio scholiastae ad Nicandri Ther. 237: *μεταπεποιήται δὲ ἐκ τοῦ Νουμηνίου ὑπογλωρὸν γε μὲν ἔλκος | κνκλαίνει, τὸ δὲ πολλὸν ἀνέδρα- μεν αὐτόθεν οἶδος*. Ita enim hi versus scribendi videntur, quos e Theriacis Numenii petitos suspicor, quorum notitiam debemus eidem scholiastae Nicandri ad Ther. 637: *ὅτι δὲ δύο εἶδη (ἐχμείου) μαρτυρεῖ καὶ Νουμηνίος ἐν τοῖς Θηριακοῖς*. Ad idem carmen refero haec quantumvis corrupta apud schol. l. l. 256:

*ῥέθεσίν γε μὲν εἶδεν' ἐπ' ἰχώρ
ἠερόεις· τοτὲ δ' αὖ μολίβῳ ἐναλίγκιον εἶδος
ἀμφὶ ἔκνδαίνει χάλκη ἴσον.*

Cf. idem ad vs. 518. Hunc autem Numenium, Theriacorum auctorem, ab eo qui Halieutica composuit non diversum fuisse, ex eo intelligitur, quod hunc Dieuchis dogmatici medici (Sprengel. Hist. art. med. I p. 496) discipulum fuisse tradit Athenaeus I p. 5. a. De Pancrate Arcadio disseruit nuper Th. Bergkii Museo Rhen. nov. I p. 355. Exerc. phil. I p. 2 sq.

Ibid. litt. c. In verbis *ἀλλὰ κὰν τῷ βυθῷ κατὰ βάθος κειμένων*, pro *ἀλλὰ* fortasse *ἅμα* scribendum est. Mox litt. f. ante *πάρθεσαν* addidi *γέρα*.

I, 14. e. *Δημοτέλης ὁ Θεοκρίτου τοῦ Χίου σοφιστοῦ ἀδελφός*. Hoc posui ex emendatione Jacobsii. Libri *Θεόγνιδος*.

I, 15. a. In Antiphanis loco quod posui *ἀπόδος* pro *ἀπόδοσιν* Dobraei coniectura est. In eiusdem Antiphanis fragmento *νηστις* pro *ἦεις* scripsi ex Cobeti coniectura, justo, ut mihi nunc videtur, festinantius. Quis enim praestet poetam non scripsisse *φαίνινδα παίζων ἦν τις ἐν Φαινεστίου*, vel sententia imperfecta *φαίνινδα παίζων εἶ τις ἐν Φαινεστίου*. In Damoxeni loco edidi:

*νεανίας τις ἐσφαίριζεν εἶς
ἐτῶν ἴσως ἐκκαίδεκ' ἢ ἑπτακαίδεκα,*

Porsonum secutus. ἐκκαίδεξ' ἢ libri omittunt, sed eodem iure suppleveris γενόμενος.

I, 17. b. In lepida de procorum Penelopae lusu narratiuncula scribendum putavi τὸν δὲ Εὐρύμαχον πλείστας νίκας εἰληφέναι ταύτῃ τῇ παιδιᾷ καὶ εὐέλπιν εἶναι τῷ γάμῳ. Addidi νίκας, praeterea τῶν γάμων malim pro τῷ γάμῳ.

Ibid. d. De Eupolidis fragmento quantum satis est dixi in minore editione Fragm. Com. II p. 210. et de vs. 5. praefat. ed. min. p. XXIV. In ipsis Athenaei verbis fortasse τὸν τῆς ἀμίδος νόμον scribendum est, nisi ipsius Athenaei sive epitomatoris error est male Eupolidis verba interpretati.

I, 18. a. In Duridis loco ἀλουργοῖς περιστρώσας ἱματίοις malim omnino ἐπιστρώσας et mox τὸν ἀθλον pro τὸ ἄθλον. Ibid. legebatur Ὅμηρος — τοὺς ἥρωας οὐ παρήγαγεν ἄλλο τι δαινυμένους ἢ κρέα καὶ ταῦθ' ἑαυτοῖς σκευάζοντας. Scribendum erat καὶ ταῦτ' αὐτοῖς ἑαυτοῖς.

Ibid. b. νῦν δὲ ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεπτώκαμεν ὡς κατακεῖσθαι δαινύμενοι. Post τοσοῦτον desidero μαλακίας.

Ibid. c. In Alexidis loco κολυμβῶν scripsi pro κολυμβᾶν, Dobraei emendationem secutus.

Ibid. d. Malim οὕτω φησὶ δεινὰς τινῶν ὀχευτικὰς δυνάμεις εἶναι pro edito φησὶ τινὰς ὀχευτικὰς δυνάμεις εἶναι.

I, 19. b. χαλκῆν εἰκόνα ἀνέστηκαν. Scribendum ἀνέστησαν, ut recte habetur litt. a. ἀνδριάντα ἀνέστησαν et p. 19. e. Εὐρονκλείδην ἐν τῷ θεάτρῳ ἀνέστησαν. Aliud est εἰκόνα ἀναθεῖναι, aliud ἀναστήσαι.

I, 20. a. Διοπέιθης — ὑποζωννύμενος οἴνου κύστεις μεστὰς καὶ γάλακτος καὶ ταύτας ἀποθλίβων ἀνιμᾶν ἔλεγεν ἐκ τοῦ στόματος. Legendum videtur ἐκ τοῦ σώματος. Sequuntur haec τοιαῦτα ποιῶν ἠῦδοκίμει καὶ Νοήμων ὁ ἦθ... In C ἠθαλῆ aut simile quid scriptum esse annotavit Schweighaeuserus. Recepi Bergkii emendationem ἠθολόγος, quam prodidit Iaes. A. L. Z. 1844 p. 1210.

Ibid. b. ἐν ἧ συνιδεῖν ἔστιν οὕτως πάσας τὰς πόλεις ἰδρυμένας. Pro οὕτως scripsi ὄντως, quod edito tolerabilis est; fortasse tamen aliud quid latet.

I, 21. a. Ion tragicus ἐκ τῶν ἀέλπτων μᾶλλον ὄρχησεν φρένας. Ita Dindorfius dedit pro ὄρχησε. Possis igitur

ᾠρχησαι, animo commotus es. Activi ὄρχεῖν commovere perquam incerta fides est.

Ibid. c. ἐπισταμένα τὰ βράκε' ἔλκην ἐπὶ τῶν σφύρων. Sapphonis sunt verba emendata a Bergkio P. L. p. 683. Libri ἐπισταμένα τὰ βράκεα ἔλκειν ἐπὶ τῶν σφυρῶν. Philetaeri quod sequitur fragmentum sic scribendum suspicor:

ἀμφὶ τοῖς στέρνοισι φᾶρος οὐ καθήσεις ὦ τάλαν,
μηδ' ἀγροικικῶς ἄνω τοῦ γόνατος ἀμφέξει;

Vide mea Add. ad Fragm. Com. vol. V p. 85. et Iacoby p. CXCI. Nisi forte ἀγροικηῶς scribendum est; libri ἀγροίκως habent.

In Alexidis ecloga litt. d. vs. 4. pro μηδεῖς γὰρ ἡμᾶς Herwerdenus corrigit μηδεῖς παρ' ἡμῶν, Dobraeus μηδεῖς ἂν ἡμῶν et vs. 3. πράττειτ' ἂν pro πράττεται.

Sequentium litt. e. sententiam enucleavit Lobeckius Aglaoph. p. 84. cf. Fritzsche ad Aristophanis Ran. p. 343.

In Aristophanis fragmento litt. f. servato recte pro σχηματίσαντας olim correxi σχηματίσαντες. V. Curas crit. p. 10. In eodem loco paulo insolentius dictum est ὅτε τῶ Προιάμῳ συλλυσόμενοι τὸν παῖδ' ἦλθον τεθνεῶτα, pro σὺν τῶ Προιάμῳ ἦλθον λυσόμενοι τὸν παῖδα, nihil tamen mutandum videtur.

Ibid. Τελέστης — πολλὰ ἐξεύρηκε σχήματα, ἄκρως ταῖς χερσὶ τὰ λεγόμενα δεικνυούσαις. Aut excidit χρησάμενος aut pro δεικνυούσαις scribendum est δεικνύς. Cod. B δεικνυούσας, unde conicias epitomatores barbara aoristi forma usum esse δεικνύσας.

I, 22. b. Inter alia saltationum genera memorantur etiam ὄρχησεις Μαντινιακαί, quod Μαντινικαί scribi et usus postulat et ratio. Quae enim a primitivis in εως vel εια exeuntibus formantur possessiva, non in ιακος exeunt (quae poetis relinquenda sunt), sed extrita ē terminantur in ικος, Πειραϊκός Χαιρωνικός Δεκελικός (de quo non recte statui ad Com. III p. 514) Ἀκαδημικός*), alia apud Lobeckium Pathol. Prol. p. 322, quibus adde Τρομιλικός, non recte, ut videtur, Τρομίλιος scriptum in Simonidis versu apud Athen.

*) Haec enim genuina etsi ubique fere oblitterata forma esse videtur, non Ἀκαδημιακός, qua poetae utuntur, multo minus Ἀκαδημαϊκός. V. Dindorf. Praef. Luciani I p. XXIII.

XIV p. 658 c, *Κορωνικός* apud Strab. IX p. 407. in *Κορωνιακός* corruptum, et quod duplicem ecthlipsin passum est *Φενικός* a *Φενεεύς* apud Stephanum Byz. v. *Φενεός*. Ad genuinam formam proxime accedit quod cod. B habet *Μαντικάί*, quemadmodum apud Themistium Or. XIII p. 199, 7. olim legebatur *Μαντική ξένη* pro *Μαντινική*.

De Mantinensium orchestica egerat Stephanus Byz. s. v. *Μαντίνεια*, ut intelligitur ex iis quae leguntur s. v. *Λακεδαίμων*. Fuit ea ex genere enoplio, quam tanta arte illi exercebant ut primi eius auctores fuisse perhibeantur, docente Plutarcho V. Num. 13: *Σάλιοι δ' ἐκλήθησαν οὐχ ὡς ἔνιοι μυθολογοῦσι, Σαμόθρακος ἀνδρὸς ἢ Μαντινέως, Σαλίου ὄνομα, πρώτου τὴν ἐνόπλιον ὄρχησιν ἐκδιδάξαντος* (leg. *διδάξαντος*), quae e Polemone derivata sunt, qui teste Festo s. v. *Salios* p. 229. Müll. Arcada quendam fuisse dixerat nomine *Salium*, quem Aeneas a Mantinea in Italiam deduxerit, qui iuvenes *Italicos ἐνόπλιον* saltationem docuerit. Pro *Salio Demeam* nominat Ephorus apud Athenaeum IV p. 154. d. *πρὸς δὲ τούτοις καὶ ὄπλομαχίας μαθήσεις ἐν Μαντινείᾳ πρῶτον εὑρέθησαν, Δημέου τὸ τέχνημα καταδείξαντος*. Denique ad *Diomedem* eius inventionem refert Schol. *Iliad.* ψ. 818. *Hoplomachia* autem non diversa existimanda est ab *ὄρχησει ἐνοπλίῳ*, quae in eo cernebatur, ut arma cum decoro corporis motu et ita tractarentur, ut digladiantes perfectae artis imaginem exhiberent. Quem *Demeam* vocavit Ephorus, *Demonax* dicitur *Hermippo* apud Athenaeum l. I. *Ἐρμιππος δ' ἐν πρώτῳ περὶ νομοθετιῶν τῶν μονομαχούντων εὑρετὰς ἀποφαίνει Μαντινεῖς, Δημώμακτος ἐνὸς τῶν πολιτῶν συμβουλευσάντος, καὶ ζηλωτὰς τούτου γενέσθαι Κυρηναίους*. Quibus cave ita utaris ut Mantinenses gladiatoriae artis, qualis a Tuscis et Romanis exercebatur, auctores fuisse existimes, cuius artis notitia apud Graecos in seriora incidit quam quibus *Demonax* vixit temporibus; neque enim dubium esse potest, quin *Demonax* iste idem sit, quem Herodotus IV, 161. a Cyrenaeis adscitum fuisse prodidit, ut reipublicae suae statum ordinaret. Exerc. phil. II p. 2.

I, 22. d. *Timon Phliasius*: βιβλιακοὶ χαρακῖται ἀπείριτα

δηριόωντες. Ita Wachsmuth Fragm. Timonis Phliasii p. 71. edidit pro *χαρακεῖται*, Eustathius *χαρακίται*. Vox de vitio suspecta est: *παράσιτοι* absque veri specie coniecit Heckerus Philol. V p. 434. Si incorrupta vox est, ad *χάραξ* revocaverim et *χαρακίτας* de eruditis interpreter, qui in Museo tanquam vallo circumsepti delitescunt. Ad *χαράσσω*, scribo, si cum Casaubono revoces, esse debebat *χαρακτής*. Paulo post sequuntur haec: *Μνησίθεος δὲ Ἀθηναῖος Διόνυσον ἰατρόν φησι τὴν Πυθίαν χοῦσαι τιμᾶν Ἀθηναίους*. Referendus huc fortasse Hesychius *Ἰατρός*. — ἦρως Ἀθήνησιν ἀρχαῖος. In Alcaei fragmento secutus sum Bergkium P. L. p. 715.

Ibid. litt. f. Eupolidis locus est *ἵνα | πρὸ τοῦ κυνὸς τὸν πνεύμον' ἔκλυτον φορῆ*, in quo *ἔκκλυστον* scribendum esse suspicatus sum Comic. fragm. II p. 491. Sequitur Antiphannis locus

τὸ δὲ ζῆν εἰπέ μοι

τί ἐστίν. [B ὅ τι ἐστίν]; τὸ πίνειν φήμ' ἐγώ,

in quo Hermanno auctore *ὅ τι ἐστίν* supplevi. In eiusdem poetae versu ib. p. 23. a. servato:

δεῖ γὰρ φαγόντας [φάρυγα] δαψιλῶς βρέχειν, ipsa linguae lex *φάρυγα* addi postulabat. Fallitur enim Athenaeus quum dicit *εἴρηται τὸ βρέχειν καὶ ἐπὶ τοῦ πίνειν*, nisi scripsit *πιπίσκειν* vel *ποτίζειν*. Quae proxime sequuntur Eubuli verba edidi ut probabili coniectura in ordinem Hanovius redegit. Vulgo *πέπωκ' ἐγὼ μὰ Δία Μενδαῖον*.

I, 23. c. Diphili verba *ἐγὼ δ' ἕως μὲν τινος ἀνεκείμην* unius vocolae transpositione ad legitimos numeros revocavi *ἐγὼ δ' ἕως τινὸς μὲν ἀνεκείμην*. Ibid. in Philippidae frustulo *ἀνδριάντας* pro *ἀνδριάντα* scripsi, nec male in Alexidis versu Herwerdenus scripsit

ὅση' στί κατακεῖσθαι πρὸ δείπνου συμφορά.

quamquam quum nesciamus quid praecesserit apud poetam, servandam puto librorum scripturam *ὡς ἔστι κατακεῖσθαι*. Litt. e. in Philonidis versu erat *κατάκειμαι ὡς ὄρατε* et in Euripidis versu *φάρυγγος αἰθέρ' ἐξανίεις*, quod correxit Porsonns.

I, 24. b. Eratosthenis fragmentum:

ὀπταλέα κρέα

ἐκ τέφρης ἐπάσαντο, τά τ' ἀγρώσσοντες ἔλοντο,

si sanum est, novum documentum praebet quanta vel meliorum Alexandrinorum licentia fuerit. Quis enim ferat ἐλέσθαι κρέα eo quo ab Eratosthene sensu est positum. Loquitur de assatis carnibus tanquam de feris. Sed vereor ne post κρέα exciderit *θηρῶν*, ad quod recte referri potest neutrum τά. Cf. Homerus II. ε'. 140. ἐπ' εἰροκόμοις οἰέσσι — τὰ δ' ἐρῆμα φοβεῖται.

I, 25. c. De Eubuli loco dixi Comic. fr. III p. 226. ubi quod vs. 6. conieci *πικρὰν στρατείαν εἶχον* pro *εἶδον*, etiam nunc verum puto. Vs. 8. recepi Dobraei emendationem *βία* pro *μία*.

Ibid. litt. e. f. ὥστ' ἀνακύντειν τὰς *Σικελικὰς καὶ Συβαριτικὰς καὶ Ἰταλικὰς τραπέζας*. Pro *Ἰταλικὰς* cod. B habet *ἰατρικὰς*. Malim *Ἡλιακὰς* cl. Athenaeo I p. 27 d. VIII p. 382 b. In Timoclis versu

Χῖοι πολὺ

ἀριστ' ἀνευρήκασιν ὄψαρτυτικὴν,

nescio an scribendum sit *πρώτιστ' ἀνευρήκασιν*, fortasse tamen praestat *ὄψαρτυτικά*.

I, 27. a. *λιπαρὸς πόσις* ** Imo *λιπαρὸς πός* ** ut recte edidit Dindorfius, qui supplet *λιπαρὸς πός[εως ἀρχεται ἀπὸ ἐτῶν *]*. Litt. d. ὁ δὲ *Μαμερτῖνος* ἔξω μὲν τῆς Ἰταλίας γίνεταί· καὶ γινόμενος ἔξω μὲν τῆς Ἰταλίας καλεῖται *Ἰωταλῖνος*. Recte Casaubonus emendasse videtur *Πωταλῖνος* cl. Plinio XIV, 6. 8. ubi laudantur vina Potulana, ab auctore dicta.

Ibid. litt. e. In fragmento Antiphanis verba *τυρὸς Σικελικός*, quae libri post tertium versum habent, post quartum reieci. Quae sequitur Hermippi ecloga, eam posui in *Fragm. Com. graec.* II p. 407 (149 ed. min.). Vs. 10. *Κορκυραίους* malim pro *Κερκυραίους*. Vs. 11. *ὀτιῆ δίχα* nunc scripsi praeunte Dindorfio pro *ὅτι δίχα*. Vs. 13. *ταῦτα μὲν ἐντεῦθεν· ἐκ δ' Αἰγύπτου τὰ κρεμαστά*. Tentabam *ταῦτα μὲν οὖν ἐντεῦθεν· ἀπ' Αἰγύπτου δὲ κρεμαστά*. Herwerdeno Nov. Add. crit. p. 6. placet *ἐντεῦθεν μὲν ταῦτ'· ἐκ δ' Αἰγύπτου τὰ κρεμαστά*. Fortasse nihil mutandum est et brevis syllabae productio interpunctione excusanda. Vs. 22. vereor ne non recte Iacobsii emendationem secutus sim. Libri *Φοινίκη δ'*

αὐ̄ καρπὸν φοίνικος καὶ σεμίδαλιν, quae nunc ita mihi correxisse videor:

Φοῖνιξ δ' αὐ̄ καρπὸν φοίνικος καὶ σεμίδαλιν.

I, 28. a. De Pindari loco dixit Bergkiius P. L. p. 254. quem in plerisque secutus sum. Sequitur Critiae carmen, in cuius vs. 1. κόσσαβος pro κότταβος posui. Vs. 10.

Φοίνικες δ' εὖρον γράμματα λεξίλογα.

Libri ἀλεξίλογα. Schweighaeuserus λεξίλογα, Dobraeus δεξίλογα, quorum neutrum satis commodum est. Scribendum videtur γράμματ' ἀεξίλογα, quod aptissimum litterarum epitheton est.

Ibid. e. καὶ Ἀντίδοτος δὲ Θάσιον ἔγχει. ὃ γὰρ ἂν λαβόν μου καταφάγη τὴν καρδίαν — ita praeclare emendavit locum Kiddius, libri καὶ ἀντίδοτον δέ. Pro λαβόν iidem λαβών, unde suspiceris Θάσιον ἔγχει λαβών. | ὃ γὰρ ἂν λαβόν μου καταφάγη τὴν καρδίαν — Particulam ἂν adiecit Schweighaeuserus. Alexidis versum emendavit Dobraeus, vulgo ἡδὺς ὁ Βρόμιος τὴν ἀτέλειαν Λεσβίου.

I, 28. f. Antiphanis fragmentum:

ἔστιν ὄψον χρηστὸν ἐπαγωγὸν πάννυ,
οἴνός τε Θάσιος καὶ μύρον καὶ στέμματα.
ἐν πλησμονῇ γὰρ Κύπρις, ἐν δὲ τοῖς κακῶς
πράσσουνσιν οὐκ ἔνεστιν Ἀφροδίτη βροτοῖς.

Postrema haec ἐν πλησμονῇ γὰρ etc. Dindorfius a praecedentibus separavit, cuius rei hanc haud dubie rationem habuit, quod neque Κύπρις apud comicum poetam recte primam producit, totusque horum versuum Euripideus potius quam comicus color est. Eam ob rem ego in Com. gr. III p. 144. Dindorfio obsecutus sum. Est tamen quod dubitationem inicit; agit enim Athenaeus de variis vinorum generibus, de Lesbio Pramnio Thasio Chio Psithio, quorum singula singulis comicorum poetarum, Antidoti Alexidis Ehippi Eubuli Antiphanis Anaxandridis, testimoniis adstruit. In illis autem quos incerto poetae Dindorfius assignavit versibus nulla vini memoria est, ut nullo pacto intelligi possit, quo consilio eos scriptor reliquis testimoniis intermiscuerit. Eam ob causam igitur eos a reliquis Antiphanis versibus, quibus ad sententiam aptissime coniunguntur, disiungi posse

nego. Quod autem prima syllaba in nomine *Κύπρις* produ-
citur, hanc causam habet, quod poeta notissimum Euripidis
versum expressit, ἐν πλησμονῇ τοι Κύπρις, ἐν πεινῶσι δ' οὐ,
de quo cf. Matthiae Euripidis fragm. inc. 164. cui comparan-
dus est eiusdem, ut suspicor, poetae versus apud Hermiam ad
Platonis Phaedrum p. 76. πλήρει γὰρ ὄγκῳ γαστροῦς αὖξεται
Κύπρις, de quo dixi Com. graec. IV p. 171. Similem ob cau-
sam idem noster poeta in τέκνον primam produxit τούτῳ δὲ
τέκνον πολλὰ καγάθ' οἱ θεοί, de quo cf. Com. graec. V p.
77. quae excusatio etiam Aristophanis inc. fab. fragm. LXXXI
p. 1194. adhibenda est ἄκων κτενῶ σε τέκνον. Accedit quod
Antiphanes etiam alias tragicorum orationem imitatus est.
Vide Aeoli fragm. I p. 7. Thamyram p. 55. Omphal. I p. 96.
Philotheb. I p. 126. Ceterum pro πρᾶσσουσιν scribendum
est πρᾶττουσιν. Exercit. phil. II p. 3.

I, 29. b. Eubuli locus sic scriptus edebatur:

ὁ Λευκάδιος πάρεστι καὶ Μιλήσιος
οἰνίσκος οὕτω πότιμος.

Scripti ου Λευκάδιος γὰρ ἐστίν et οὐπω πότιμος. Pro
Μιλήσιος libri fere habent μελλέτιος, in quo aliud quid latere
videtur. In Arcestrati fragmento ib. c. edidi οὐκ οἴνω σοι
ὅμοιον ἔχειν γέρας pro vitioso οὐκ οἴνω σοι ἔχειν ὅμοιον
γέρας. Vs. 14. commode expleas verbis χαίρειν δὲ κελεύω.

Ibid. d. Apud Ephippum τοῦ φοινικίνου scribendum erat
pro τοῦ φοινικικοῦ, de quo iam olim admonueram.

Ibid. e. In Hermippi vs. 1. supplevi μάκαρες praeunte Her-
werdeno, vulgo καὶ. Eodem auctore vs. 4. scripsi τούτῳ—ἀρί-
στω pro τοῦτον—ἄριστον. Praeterea vs. 1. μενδαῖον require-
bant Hermannus et Herwerdenus; dativum μενδαίῳ nescio an
defendat quod passim legitur ὕει πολλῶ, ὕει ἀλλᾶσιν etc. Vs. 3.
erat ὀδμή, quod ὀσμῆ scripsi, et vs. 9. ὑπερεφές δῶ pro ὑπι-
ρεφές δῶ ex B. Vs. 11. non ferri potest ἀμβροσία καὶ νέκ-
ταρ ὁμοῦ τοῦτ' ἐστὶ τὸ νέκταρ. Scribendum suspicor τοῦτ'
ἐστὶ τὸ πῶμα. Consimili vitio p. 12 c. in versu Homericō
scriptum est ἤδη μὲν δαιτὸς κεκορημέθα δαιτὸς εἴσεως pro
θυμὸν εἴσεως, voce δαιτὸς describentis vitio ex prioribus re-
petita.

I, 30. a. Septem urbes a Cyro Pytharcho donatas^r nominat

scriptor Πήδασον Ὀλύμπιον Ἀκαμάντιον Τίον Σκῆπτρα Ἄρτυπον Τορτύρην. In his ante Turnebum et Casaubonum pro Ἀκαμάντιον legebatur Καμάντιον, quod servavit Dindorfius. Ἄρτυπον de Artaca vel Artymneso satis probabiliter interpretatur Casaubonus, Σκῆπτρα idem de Scepsi intelligit.

Ibid. b. Aristophanis locum tractavit nuper Herwerdenus Add. crit. nov. p. 18.

Ibid. e. Pramnium vinum Didymus ἀπὸ πραμνίας ἀμπέλου nominatum esse contenderat, οὗ δὲ ἰδίως τὸν μέλανα, ἔνιοι δε ἐν τῷ καθόλου τὸν πρὸς παραμονὴν ἐπιτήδειον. In his ἐν τῷ καθόλου Casaubonus interpretatur in totum, generaliter. Recte ut videtur. Cf. schol. Pindari Olymp. II, 106. τοῦτο ἐν τῷ καθόλου λέγει. Add. Diotogenes in Stobaei Flor. XXXVIII p. 264, 9. χραστὸς γὰρ ἐσεῖται πᾶς βασιλεὺς τὸ μὲν καθόλου δίκαιος ὢν, ubi scribendum videtur ἐν τῷ καθόλω. Qui sequitur locus Amphidis, eum ex Elmsleii emendatione ita edidit Dindorfius

ποδαπὸς σύ; φράσον. B. Ἀκάνθιος. A. εἶτα πρὸς θεῶν οἴνου πολίτης ὢν κρατίστου στρυφνὸς εἶ;

Vulgo ποδαπὸς εἶ. Hinc correxi:

ποδαπὸς εἶ, φράσον.

[A. ὁ ποδαπὸς εἶμ';] B. Ἀκάνθιος. A. εἶτα πρὸς θεῶν —

quae mihi lenior esse videtur emendandi ratio.

Ibid. f. Στράτις δὲ τὸν Σκιάθιον ἐπαινεῖ·
οἴνος κοκκύζει τοῖς ὀδοιπόροις πιεῖν
μέλας Σκιάθιος.

Reposui κοκκύζει, et in sequente Achaei fragmento ex emendatione Casauboni dedi

ἐδεξιούντο βιβλίνου μ' ἐκπώματι.

Non male tamen Nauckius Fragm. Trag. p. 586. coniecit βιβλίνου μεθύσματι. Libri fere βιβλίνου μέθους ἐκπώματι.

I, 31. a. Philyllii versus ultimus fortasse sic scribendus est:
μενδαῖον, ὥστε μηδένα [μηδέν] κραιπαλᾶν.

In proximis Ἐπίχαρμος δὲ ἀπὸ τινῶν ὀρῶν Βιβλίνων φησὶν αὐτὸν (βίβλινον οἶνον) ἀνομάσθαι, quamvis etiam alios grammaticos, ex communi sua fonte derivantes, Epicharmo in hac re auctore uti sciam, fortasse tamen Epicharmo Eparchi-

dis nomen substituendum est cl. p. 30 d. *προσαγορεύεται δέ, φησὶν Ἐπαρχίδης, ἢ τὸν ἰκάριον πρᾶμνιον φέρουσα ὑπὸ τῶν ξένων μὲν ἱερά, ὑπὸ δὲ τῶν Οἰνοαίων Διονυσιάς.* Cf. p. 61. b. Item Epicharmi nomen eximendum glossae Hesychii *Ἀσπαστήν· θαναμαστήν, Ἐπίχαρμος.* Corrigendum esse ἐπίχαρον codicis scriptura ἐπίχαρμ ostendit. Quod ibid. legebatur *αὐθις Τισάρον* cum Casaubono et Berkelio *Ἀντισάρον* scripsi.

Ibid. b. *τὰ πλησίον αὐτῆς χωρία.* C τὰ ἀπὸ πλησίον, unde scribendum τὰ παραπλήσιον.

Ibid. c. *ἄμπελος Ἀνθηδονιάς καὶ Ὑπεριάς ἀπὸ Ἄνθου τινὸς καὶ Ὑπέρου.* Scribendum *Ὑπεριάς.*

Ibid. d. τὰ καὶ seclusi, ut fecit Bergkiius, et in Alcmanis loco pro *Ὀνογλιν* malim *Ὀνογλίταν*; monuit, sed frustra monuit, iam Casaubonus. Ibid. *ἠψημένον* dedi pro *ἐψημένον*, et pro *Λατωρείαν* scripsi *Λατώρειαν.*

I, 32. b. De Posidippi fragmento *διψηρὸς ἄτοπος ὁ μυρίνης ὁ τίμιος* dixi Com. graec. ed min. p. 1148. Ingeniose tamen Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 45. corrigit *δίψης (δίψους) ἀρωγὸς ὁ μυρίνης ὁ τίμιος.*

Ibid. Simonides: *ἦν γὰρ ἔπος τόδ' ἀληθές, ὅτ' οὐ μόνον ὕδατος αἶσαν, ἀλλὰ τι καὶ λέσχης οἶνος ἔχειν ἐθέλει.* Scribendum *ἦν ἄρ' ἔπος*, de quo etiam Hermannum admonere memini *). Ita enim constanter haec formula effertur. Neque Euripides Danaes Fragm. X. scripsit *ἦν γὰρ τις αἶνος, ὡς γυμαιξὶ μὲν τέχνη μέλουσι*, sed *ἦν ἄρα τις αἶνος.* Alia huius dictionis forma ea est, qua *ἦν ἄρα* scribitur, cuius indubia exempla habemus Moschionis apud Stobaeum Flor. CXIV, 9. *ἦν ἄρα τρανὸς αἶνος ἀνθρώπων ὅδε.* Cratini Fragm. Com. IV p. 876. *ἦν ἄρ' ἀληθὴς ὁ λόγος ὡς δις παῖς γέρων.* Diogenes Laert. II, 110. *οὐκ ἄρα μῦθος ἦν ἐκεῖνος εἰκαῖος.* Similiter variatur in formula *ἐμελλον ἄρα*, quod *ἐμελλον ἄρα* scribitur apud Aristophanem Acharn. 347. *ἐμέλλει ἄρ' ἅπαντες ἀνασεῖν βοήν* et Nub. 1301. *ἐμελλόν σ' ἀρα κινήσειν ἐγώ*, quae non recte attentasse videtur Hermannus Praef. Oedipi Col. XXII. Adde Vesp. 406. *ἄρ' ἐμέλλομεν ἀποσοβήσειν.* Exercit. phil. I p. 3.

*) Idem iam Porsonus reposuit.

I, 33. c. τοῖς δ' ἀθαλάσσοις. Hoc dedi ex emendatione Schweighaeuseri, libris in τοῖς δὲ θαλασσίοις consentientibus. Sophoclei loci versu ultimo scripsi ὑφ' ἧς τὸ κρυφθὲν ἐκφανεῖς ἀνάκτορι pro ἀνάκτορον. Welckerus praeunte Grotio ἀνακτόρων posuit; sed τὸ κρυφθὲν ἀνακτόρων vix recte dicitur de secreto reges celato. In iis quae statim sequuntur ὁ Μαρεώτης οἶνος ὁ Ἀλεξανδρεωτικὸς τὴν μὲν προσηγορίαν ἀπὸ τῆς ἐν Ἀλεξανδρείᾳ κρήνης Μαρείας, in his igitur novum mihi accidit Maream appellari κρήνην. Nisi epitomatoris error subest, corrigi velim λίμνης.

I, 34. c. ὅτι δὲ φίλοινοι Αἰγύπτιοι σημεῖον καὶ τὸ παρὰ μόνους αὐτοῖς ὡς νόμιμον ἐν τοῖς δείπνοις πρὸ πάντων ἐδεσμάτων κράμβας ἔσθθαι ἐφθὰς μέχρη τοῦ δεῦρο παρασκευάζεσθαι. Pro μόνους, quod sine controversia corruptum est, scribendum videtur πρώτοις, quod ᾧ scriptum errorem genuit. Post ἐφθὰς addidi ἄς, ut constructio constaret.

In Eubuli loco ibid. d. scripsi εἰς ἐμέ σου τὴν κραιπάλην μέλλεις ἀφεῖναι ex emendatione Dobraei pro ἐμέ σὺ τὴν κραιπάλην.

Ibid. e. In Anaxandridis fr. Herwerdenus Obs. crit. p. 57. διασκεδᾷτε τε τὸ προσὸν νέφος. At quis praestet non tertium aliquid poetam reliquis subiecisse? In Amphidis loco dedi:

οὕτως ἐξελαύνει γὰρ ταχύ,

σφόδρα λῆρον ὥστε τὰς ῥαφάνους ὄντως δοκεῖν.

Vulgo οὕτως ἐξελαύνει γὰρ σφόδρα λῆρον ὥστε τὰς ῥαφάνους οὕτω δοκεῖν; in quo ὄντως pro οὕτω debetur Casaubono.

II, 35. d. Chaeremo τοῖς χρωμένοις | γέλωτα, σοφίαν, ἀμαθίαν, εὐβουλίαν. Ita haec scripsi Nauckium secutus, vulgo εὐμάθειαν. Sequitur incerti comici (fort. Alexidis) fragmentum, in cuius initio posui praeunte Porsono ὁ Μνησίθεος δ' ἔφη. Vs. 4. erat τοῖσι χρωμένοις. BE τοῖς, unde scripsi τοῖς εὐ χρωμένοις.

II, 36. b. Probabilis est Nauckii Observ. crit. p. 36. coniectura versus 11. et 12. ita scribentis:

ἂν ἴσον ἴσω δέ, παράλυσιν τῶν σωμάτων,

ἐὰν δ' ἄκρατον προσφέρῃ, μανίαν ποιεῖ.

Postrema eiusdem fragmenti verba, διὸ καὶ καλεῖσθαι τὸν Διόνυσον πανταχοῦ ἰατρόν. ἧ δὲ Πυθία εἴρηκέ τισι Διόνυ-

σον ὑγιάτην λαλεῖν, a praecedente parte separavi. Sunt ipsius Athenaei verba. Pro πανταχοῦ malim πολλαχοῦ.

Ibid. c. In Eubuli loco vs. 10. Suidas habet ὥστ' ἐκβάλλειν ποιεῖ, unde conicias ὥστε κἀκβάλλειν ποιεῖ.

Ibid. d. Epicharmi fragmentum apud Dindorfium ita editum est:

ἐκ μὲν θυσίας θοίνα * *

ἐκ δὲ θοίνης πόσις ἐγένετο. B. χάριεν, ὡς γέ μοι * *

A. ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κῶμου δ' ἐγένετο θυανία,

ἐκ δὲ θυανίας δίκη [γένετ', ἐκ δίκης δὲ καταδίκη],

ἐκ δὲ καταδίκης πέδαι τε καὶ σφάκελος καὶ ζημία.

Ab ultimo versu ut ordiar, σφάκελος ad sententiam incommodum est. Verissima est Bocharti emendatio σφαλός, a Schweighaeusero commemorata, a Dindorfio neglecta. Pollux VIII, 72. σφαλός τὸ δεσμοτικὸν ξύλον ἐκαλεῖτο. Hesychius Σφαλός· ἔστι γὰρ ξύλον ποδῶν δεσμοτήριον (fort. δεσμοτικόν). οὐ δὲ κόρμον ἢ δίσκον. ἄλλοι δισκοειδές τι σκεῦος μολύβδινον, ἔχον κρῖνον, ὃ δεσμοῦντες ὑπὲρ τὴν κεφαλὴν δίπτουσιν ἐν τοῖς ἀγῶσιν *). Photius p. 22, 13. Ἐσφάλιζεν (leg. ἐσφάλιξεν)· ἠσφάλισεν, ἔσφηλεν· οὕτω καὶ τὸ πέδαις δῆσαι, πεδῆσαι. Qui aut σφαλίζειν et σφάλλειν confudit, aut scripsit Ἐσφάλιξεν· ἐσφάλισεν, [ἐν σφαλῶ] ἔδησεν· οὕτω καὶ etc. Substantivum σφαλός etiam Babrio fab. 106, 11. restitui ἐδικτυώθη καὶ σφαλοῖς ἐδεσμεύθη, ubi cod. habet σφαλεῖς. v. Lachmannum p. XX. Primus versus fortasse in hunc modum redintegrandus est: ἐκ δὲ θυσίας γέγονε θοίνα νῆ Δία. Versu secundo recte Dindorfius supplevit δοκεῖ. Versu tertio scribendum cum Dobraeo ἐγένεθ' ὑανία. Hesychius Θυανία· λοιδορία καὶ ἡ διὰ χειρὸς μάχη. Idem Ἰανία· τύρβη, μάχη, ὕβρις, ἀγερωχία. Verba uncinis inclusa ex coniectura addidit H. Stephanus, nec dubium est quin quid exciderit recte intellexerit. Sed scribendum potius δίκη, 'κ δίκης δ' ἐγένετο καταδίκη. Ac favet quodammodo huic emendationi Suidas v. οἶνος, ubi haec ita scripta sunt: ἐκ δὲ θυανείας δίκη, ἐκ δὲ δίκης πέδαι τε καὶ κ. τ. λ.

*) Itaque σφαλός etiam disci genus fuit; neglexit haec G. P. Philippi Dissert. de Pentathlo p. 43.

Itaque hoc fragmentum restitutis formis doricis inde a versu secundo ita fere exhibendum est:

ἐκ δὲ θοίνας πόσις ἐγένετο. Β. χάριεν, ὡς γ' ἔμιν
δοκεῖ.

Α. ἐκ δὲ πόσιος κῶμος, ἐκ κώμου δ' ἐγένεθ' ὑανία,
ἐκ δ' ὑανίας δίκαι, 'κ δίκας δ' ἐγένετο καταδίκαι,
ἐκ δὲ καταδίκας πέδαι τε καὶ σφαλὸς καὶ ζαμίαι.

Ceterum, ni coniectura fallit, eundem hunc Epicharmi locum respexit Aristoteles Gener. anim. I, 18. ἔτι δὲ παρὰ ταῦτα ὡς Ἐπίχαρμος ποιεῖ τὴν ἐποικοδόμησιν, ἐκ τῆς διαβολῆς ἢ λοιδορίας, ἐκ δὲ ταύτης ἢ μάχη. Quibus similia leguntur Rhet. I, 7. cf. Metaph. IV, 24. οἶον ἐκ τίνος ἢ μάχης; ἐκ λοιδορίας, ὅτε αὕτη ἀρχὴ τῆς μάχης. Haec si recte ad nostrum Epicharmi locum rettuli, apertum est vocabulum ὑανία Aristotelem prorsus ut fecit Hesychius interpretatum esse per μάχη. At minus recte idem Epicharmeο κῶμος substituit λοιδορία, nisi forte μῶκος scripsit Epicharmus. Exercit. philol. I p. 5. Aristotelis loca me recte huc advocasse negat Lorenz Leben und Schriften des Epicharmos p. 271. μῶκος et μῶκου pro κῶμος et κώμου poenitet fere me non recepisse. Vs. 4. nunc praetuli Bernhardyi supplementum δίκαι τε καὶ μάχα καὶ καταδίκαι. Ahrens sequente Lorenzo edidit δίκαι τάχ', ἐκ δίκας δὲ καταδίκαι.

II, 36. d. In Panyasis loco

πρωῖται μὲν Χάριτες τ' ἔλαχον καὶ εὐφρονες Ὠραι
μοῖραν καὶ Διόνυσος ἐρίβρομος —

probare debebam epit. Hoeschelii scripturam πρώτην, quam ipsa Athenaei verba confirmant. Vs. 13. edidi ἐσθλοῖς δὲ ξενίοισι κακὴν ἐπιθῆσι τελευτήν. Libri ἐσθλοῖς ἐν ξενίοισι κακὴν δ' ἐπιθήσειε τελευτήν. Dindorfius, qui Iacobsii emendationem ἐσθλοῖσι ξενίοισι κακὴν ἐπιθεῖσα τελευτήν recepit, ipse conicit ἐσθλοῖσιν δὲ κακὴν ἐπιθῆ (vel ἐπιθῆς) ξενίοισι τελευτήν.

Postremus eiusdem poetae versus

ἐκ γὰρ οἱ ἄτης τε καὶ ὕβριος αἶσα ὀπηδεῖ,

in eo fortasse ἢ γὰρ scribendum est, et quod Mem. II, p. 61. suasit αἶσ' ἄμ' ὀπηδεῖ. Qui statim sequitur versus πληγὰς ὁ κῶμος λοιδορόν θ' ὕβριν φέρει, Euripidis esse Cycl. 532. adnotare neglexit Dindorfius.

Ibid. e. In Alexidis fragmento recepi scripturam a Stobaeo servatam καὶ γὰρ οἶνον pro τὸν γὰρ οἶνον.

Ibid. f. In loco Eratosthenis recipienda erat Clementis scriptura βορέης ἢ ἐνότος. Cf. Homerus II. 9, 5.

II, 37. a. In Panyasis vs. 2. ad verba ἐσθλὸν ἀλεξίκακον compara Hesiodi Opp. 102. de quo v. Heindorf ad Platonis Crat. p. 50. Ibid. recepta est Stobaei scriptura pro πάση συνοπηδὸν ἀνίη. Vs. 3. edidi

ἐν μὲν γὰρ θαλίης ἐρατῆς μέρος ἀγλαΐης τε,
pro ἐρατὸν μέρος. cf. Theogn. 779. Stobaeus ἱερὸν μέρος; in quo latet fortasse ἰλαρὸν (vel ἰλαρῆς) μέρος. Vs. 5. probanda mihi videbatur scriptura δεδεγμένον, quam exhibet Stobaeus, pro δεδευμένον (BCD δεδεμένον). Eodem auctore vs. 6. ἤνυτε γῦπα pro ἤνυτε παιῖδα scribendum. In altero eiusdem poetae fragmento vs. 2. fortasse ἀγλαὸν praestat. Ib. lubens amplecterer si cod. pro πλημμύροντα daret πλημμελέοντα.

Ibid. b. In loco Timaei plura emendanda erant, velut ἐς τοσοῦτον ἐλθεῖν μανίας ἐκθερμανθέντας ὑπὸ τῆς μέθης ὡς νομίζειν ἐπὶ μὲν τριήρους πλεῖν χειμάζεσθαι δὲ χαλεπῶς. Vulgo male legitur ἀπὸ τῆς μέθης et νομίζειν μὲν ἐπὶ, sed eadem opera scribendum erat litt. c. ὡς εἰς τὴν θάλασσαν pro ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν. Ibid. τῇ ἐπιούσῃ τῶν ἡμερῶν: seclusi (forsan iniuria) τῶν ἡμερῶν, et ἐγκληθέντας pro ἐγκλινθέντας scripsi cum Schweighaeusero. Seclusi etiam τῇ θαλάσῃ, nisi scribere malis εἰς τὴν θάλασσαν. Denique litt. e. σωτήρας ὑμᾶς ἐπιφανῶς μετὰ τῶν θαλασσίων δαιμόνων ἐν τῇ πατρίδι ἰδρυσόμεθα ὡς αἰσίως ἡμῖν ἐπιφανέντας, in his igitur σωτήρας ὑμᾶς ἐπιφανεῖς scribendum est. Noti sunt dii ἐπιφανεῖς, praesentes. Nescio quo errore ἐπιφανῶς secluserim.

II, 38. b. In Alexidis fragmento vs. 3. pro οἶνόν τε πίνων Hirschigius οἶνον πεπωκῶς, Herwerdenus Observ. crit. p. 51. οἶνόν θ' ὑποπιῶν. Hoc secutus sum. Finem fragmenti nunc ita scriptum exhibui:

ὥστε τοὺς ἀρνονμένους

μάλιστα τούτους τοῦτο καταφανεῖς ποιεῖν.

τοῦτο e coniectura adieci, sed possis etiam πᾶσιν ante ποιεῖν addere. Cobetus coniecit:

μάλιστα μάλιστα τοῦτο καταφανεῖς ποιεῖν.

Ibid. e. Alcaei verba ita scripta erant ἄλλοτε μὲν μελιαδέος, ἄλλοτε δ' ὄξυτέρου τριβόλων ἀρητυμένοι. Secutus sum Bergkium P. L. p. 718.

II, 39. a. Anaxandridis locus in libris ita scriptus est τὸ νέκταρ πάνυ μάττων ἐσθίω διαπίνω τ', quae correxi. Dindorfius e Casauboni coniectura dedit τὸ νέκταρ ἐσθίω πάνυ μάττων δ.

Ibid. b. Ἴβυκος δέ φησι τὴν ἀμβροσίαν τοῦ μέλιτος κατ' ἐπίτασιν ἐνναπλασίαν ἔχειν γλυκύτητα, τὸ μέλι λέγων ἕνατον εἶναι μέρος τῆς ἀμβροσίας κατὰ τὴν ἡδονήν. Pro ἐνναπλασίαν et ἕνατον iam olim in Bergkii Ephem. Marb. 1851. no. 30. scripsi δεκαπλασίαν et δέκατον allato schol. Pindari Pyth. IX, 113. ἔστι δὲ καὶ τοῦ μέλιτος εὐρητῆς ὁ Ἀρισταῖος, ὃ δὴ τῆς ἀθανασίας (i. e. ἀμβροσίας) δέκατον μέρος φῆθησαν εἶναι. Ac decumanus numerus etiam in aliis suavitatibus locum habet. Cf. Hesiodus apud Apollodorum Bibl. 3, 6, 7. οἴην μὲν μοῖραν δέκα μοιρῶν (μοιρέων) τέρεται ἀνὴρ, τὰς δέκα δ' ἐμπίπλησι γυνὴ τέρεπουσα νόημα. Mox sequitur nobilissimum incerti auctoris in Cratinum epigramma, in cuius vs. 1. ex Anthol. Vatic. ταχὺς scripsi pro μέγας et vs. 4. ὠδώδει pro ὠδωδώς. De ceteris v. Heckeri Comment. crit. de Anthol. gr. I p. 31. (Vs. 5. corr. typos. err. πιττῶ pro κιττῶ.)

Ibid. d. ἐκ τροφῆς ξηρᾶς οὔτ' ἂν σκώμματα γένοιτο, οὔτ' αὐτοσχέδια ποιήματα. Disiecta poetae membra cernere mihi videor; possis suspicari:

οὔτ' ἂν σκώμματα
γένοιτ' ἂν, οὔτ' αὐτοσχέδια ποιήματα.

Sequuntur paullo post ἐπεσημῆνατο ὁ γραμματικὸς Ἀρίσταρχος, in quibus pro ἐπεσημῆνατο, quod ex praecedente ἐπιστεφείας natum est, scribendum ἐσημῆνατο.

Ibid. f. In Bacchylidis loco vs. 2. Herwerdenus Observ. crit. p. 137. σευομένα ἢ κυλίκων*. Vs. 6. αὐτὸς μὲν πόλεων (malim πολίων) κρήδεμνα λύει, non ferri posse αὐτὸς intellexit Bergkius, coniecitque αὐτίχ' ὃ μὲν. Praetulerim οὔτος μὲν sc. Διόνυσος, quod ex praecedentibus Διονυσίοισι δώροις assumendum est. At recte idem in sequentibus supplevit

κάρπον: minus commode Erfurdus πόντον, quod Dindorfius secutus est.

II, 40. b. εὐρέθη seclusi.

Ibid. c. Antiphanes συνεχῶς μὲν γὰρ ἐμπιπλάμενος ἄνθρωπος ἀμελῆς γίγνεται. ὑποπίνων δὲ πάνν φροντιστικός. Ita vulgo: scripsi

συνεχῶς μὲν (γὰρ) ἐμπιπλάμενος ἀμελῆς γίγνεται ἄνθρωπος, ὑποπίνων δὲ πάνν φροντιστικός.

In quibus γὰρ Athenaei est. De ὑποπίνων v. Herwerden Obv. crit. p. 51. In sequente Alexidis loco τὸ ante τοιοῦτον delevit Dobraeus, vs. 2. autem scribendum suspicor:

τὸ διορίζεσθ' οὐ βεβαίως τῷ στόματι τὰ γράμματα, nisi malis τὸ διορίζεσθ' ἀβεβαίως.

Ibid. e. Alexis: τοὺς εὐτυχοῦντας ἐπιφανῶς δεῖ ζῆν. Hirschig πολυτελῶς. In sqq. ὁ γὰρ θεὸς ὁ δεδωκῶς τὰ γαθὰ | τούτων μὲν ὧν πεποίηκεν οἶται χάριν τινὰ | ἔχειν ἑαυτῷ, in his θεὸς Hermannus addidit, praeterea ὁ δεδωκῶς recte scripsit Cobetus; articulum libri omittunt. Versu sequente libri fere τῶν μὲν ὧν πεποίηκεν, Hermannus ὧν μὲν πεποίηκεν, Dobraeus ὧν εὐ πεποίηκεν, Schweighaeuserus τούτους μὲν ὧν πεποίηκεν, quod sequi non debebam. Scribendum videtur τῶν ὧν πεπόρικεν οἶται χάριν τινὰ | ἔξειν ἑαυτῷ. Vs. 6. πράττειν μετρίως Casaubonus pro librorum scriptura μετρίως πράττειν. Ibidem ἀχαρίστους scripsi cum Elmsleio pro ἀχρήστους, quod et sensus et metrum respuit. Denique ultimo versu malim λαβὼν ἀφείλεθ' ὅσα δεδωκῶς ἦν πάλιν, pro πάλαι.

Ibid. f. Ἡσίοδος ἐν Μελαμποδείᾳ (ita scripsi pro Μελαμποδίᾳ) φησίν.

ἡδιστον δ' ἐν δαιτὶ καὶ εἰλαπίνῃ τεθαλυῖη —

Vulgo ex coniectura legitur ἡδὺ γὰρ ἔστ' ἐν. BCD ἡδὺ ἔστιν ἐν. Dixi de his in Em. Hübneri Herme I, 2.

II, 41. f. ὡς τὸ ἐν Φέτᾳ καὶ τὸ ἐν Πύρρᾳ. Parum probabiliter Hemsterhusius ἐν Φαιστῷ coniecit. Scribendum opinor ἐν Ἀφεταιῖς, quod Thessaliae oppidum est, quemadmodum etiam Pyrrha. De hoc quoque admonui l. l.

II, 43. c. De Antiphanis loco vide Com. graec. ed. min. p. 539. Vs. 4. pro πυρούς recte VL τυρούς habent.

Ibid. d. Ἀριστόβουλος δ' ὁ Κασανδρεὺς φησιν ἐν Μιλήτῳ κρήνην εἶναι Ἀχιλλεῖον καλουμένην — ἀφ' ἧς οἱ Μιλήσιοι περιρράνασθαί φασι τὸν ἦρῶα, ὅτε ἀπέκτεινε Τρᾶμβηλον τὸν τῶν Δελέγων βασιλέα. Fontem Achilleum apud Miletum ex hoc uno loco cognitum habemus; nec tamen dubitandum videtur quin vera tradiderit Aristobulus, quum etiam oppidum ab Achille appellatum iisdem regionibus fuisse conicere liceat e Xenophontis Hell. IV, 8, 17. διαβάς τε καὶ ὄρμώμενος ἐξ Ἐφέσου τε καὶ τῶν ἐν Μαιάνδρου πεδίῳ Προίηνης τε καὶ Λευκόφρουος καὶ Ἀχιλλεῖου ἔφερε καὶ ἦγε τὴν βασιλέως. Ubi Schneiderus, si locorum situm paulo curiosius contemplari voluisset, facile vidisset notum illud in agro Troiano oppidum Achilleum intelligi non posse. Cf. Xenophon l. l. III, 2, 17. ubi itidem cum Priene coniungitur. Ab eo diversum fuit Ἀχιλλεῖον φρούριον in Smyrnaeorum agro situm, si fides Stephano v. Ἀχιλλεῖος δρόμος. De Trambelo, qui ab aliis Telamonis filius fuisse dicitur, vide Anal. Alex. p. 57. Exerc. philol. I p. 5.

II, 44. a. In Antiphanis fragmento verba δὲ δεῖ addenda esse vidit Elmsleius. In Sophronis loco ἐξ τῶν scripsi pro εἰς τὴν.

Ibid. c. Μᾶτρις ὁ Ἀθηναῖος ὃν ἐβίῳ χρόνον οὐδὲν ἐσιτεῖτο ἢ μυρρίνης ὀλίγον. Ad haec conferendus est Ptolemaeus apud Photium Bibl. p. 148, 1. Μᾶτρις ὁ Θεβαῖος ὑμνογράφος μυρρίνας παρ' ὅλον τὸν βίον ἐσιτεῖτο, ubi vides Thebanum dici, quem Athenaeus vocat Atheniensem, quorum utrum rectius sit vel nominis forma indicat, quae si Matris Athenas patriam habuisset, Μῆτρις esse deberet, cuius nominis exempla habes in numis Atticis et Smyrnaeis apud Sertinum III p. 546. et Mionnetum III, 20. qui male legunt Μῆτρος et Μήτριος. Accedit quod Matris noster hymni in Herculem scripti auctor perhibetur ab Athenaeo X p. 412 b. et Diodoro Sic. I, 24. Quale argumentum quis non videt in Thebanum potius hominem cadere quam in Atheniensem? Cf. Babrius fab. 15. Scribendum igitur ὁ Θεβαῖος. Eiusdem erroris exempla editoribus non animadversa habemus apud schol. Pindari Olymp. II, 18. Παλλὰς Ἀθηναῖ ἡ πολιοῦχος τῶν Ἀθηναίων et schol. Aristoph. Acharn. 862. ἐσποῦδαζον γὰρ οἱ Ἀθηναῖοι περὶ τὸν ἀνλόν. Exerc. philol. II p. 4.

Quibus in verbis *Θηβαῖοι* scribendum esse monuit nunc etiam M. Haupt in Nuove Memorie dell' Instituto di Corresp. archeol. vol. II p. 213.

Ibid. d. In Phrynichi loco posui *ὔδατοπότης* pro *ὔδατοπότας*. Ad *ἀηδόνων ἠπίαλος* comparanda Hesychii glossa *Ἡπίαλος· ῥίγος πρὸ πυρετοῦ· ἐκαλοῦντο δ' οὕτω καὶ οἱ ψυχροί*. Est igitur qui cantu suo febrim affert lusciniis sive febris lusciniarum. Non recte Hesychii glossam tractavit editor Ienensis, *αἱ ψυχαί* pro *οἱ ψυχροί* coniciens.

II, 45. a. In Antiphanis loco ante Casaubonum erat *βρώματα διάφορα*, quod tenuit Dindorfius, qui vs. 4. Porsoni coniecturam exhibuit *διπλασίαν γὰρ παρέσχεν ἡδονήν*. Libri *διπλασίαν παρέσχε τὴν ἡδονήν*. Rectius alii *παρέσχε διπλασίαν τὴν ἡδονήν*.

Ibid. litt. c. Praeunte Valckenario Mnemos. I p. 332. posui *συμφέρεται* pro *φέρεται*.

II, 46. a. Alexidis locum edidi ut eum supplevit et emendavit ex Clementis Alex. Paed. II p. 79. Nauckius Phil. V p. 554. Vulgo deest *μύροις* et editur *ἐναλείφεται*. Vs. 2. *ποιεῖν* pro *ποιῶν* scripsi ex Athen. XV p. 687 d.

Ibid. c. τοῦ ἐξ *Ἀμφιαράου ὕδατος*. BV *Ἀμφιαράτου*. Similiter litt. d. *Ἀμφιαράτου* V, *Ἀμφιαράθου* L. Utroque loco scribendum *Ἀμφιαραεῖον* sive potius *Ἀμφιαραεῖον*. Ibid. c. Dobraeus *ἦτισοῦν* pro *ἦτις*. Tum litt. d. *ὧν τὰ ρεύματα πρὸς τὴν ἀνατολήν ἡλίου ἔρρωγε*, scribendum videtur *ἐξ-ἔρρωγε*.

II, 47. a. *παρὰ Κρατίνῳ κεῖται*

οὐ γάρ τοι σύγε πρῶτος φοιτᾷς ἐπὶ δεῖπνον ἀνηστis; Scribendum *πρωός*, Iacobsius *πρωίος*. Ibidem supplevi *ἄκλητος* ex grammatico Bekkeri. In sequente Diphili loco:

*τέρπομαι γυμνοὺς ὄρων
τοὺς ὄξυπέινους καὶ πρὸ τῶν καιρῶν ἀεὶ
πάντ' εἰδέναι σπεύδοντας,*

quem explicavi ut potui, vereor ne *πάντ' ἐσθλίειν* scribendum sit.

Ibid. b. De Eubuli loco, in quo *ἐλθόνθ'* et *κελεύω* partim cum Iacobsio partim cum Schweigh. edidi, v. Iacoby Ad-denda Com. graec. p. CLXXXI. In sequente Alexidis loco adhuc probō quod conieci:

ἢ μὴ ποιοῦντ' ὠδὰς ποιητὴν καὶ μέλη.

II, 48. b. In Platonis fragmento

κὰν φοινικίσι Σαρδιανικαῖσιν κοσμησάμενοι κα-
τάκεινται,

non video quid aliud restet quam Σαρδιακαῖσιν scribere, quod poeta metri causa pro Σαρδιαναῖς dixit. Cf. ad XIII p. 598 b. Neque κοσμησάμενοι incorruptum est, Casaubonus κοιμη-
σόμενοι.

II, 49. a. τήμερον ἐγὼ πράγματα ἔξω ἐξ ἀπραξίας. Non dubito quin in his comici senarii pars lateat:

ἔξω πράγματ' ἐξ ἀπραξίας.

Ibid. c. In Epicharmi fragmento Blaydesius ad Aristoph. Acharn. p. 161. scripsit τί δὲ τόδ' ἐστί; Sequuntur verba τί μὰν ἔχει πόδας τέτορας; Librorum scripturae ostendere videntur haec ita scribenda esse τί μὰν; οὐ πόδας ἔχει τέτορας; Vs. 2. ἔστιν adiecit Dindorfius. Vs. 3. malim πόδας γὰ μὰν τέτορας ἔχει.

Ibid. e. Hipponactis versum ita scripserim:

στέφανον [ὄν] εἶχον κοκκυμήλων καὶ μὲνθης.

In Alexidis versibus Elmsleium secutus sum; vulgo ἐωρακέναι νικητικόν, et in fine post Ἡράκλεις addebatur πεπόνων. Alteram fragmenti partem emendavit Dobraeus, legebatur ἐόρακας πάποτε ἦνυστρον ἐσκενασμένον, ἢ σπλῆν' ὀπτὸν μεμονθυλευμένον.

II, 50. b. μέσως. Ita Nauckius, si recte memini, pro μέσος. C μετρίως.

Ibid. e. Ἀριστοφάνης.

ἐν τοῖς ὄρεσιν δ' αὐτόματ' αὐτοῖς τὰ μιμαίκνλ'
ἐφύετο πολλά.

Libri ἐν τοῖς ὄρεσιν αὐτομάτοισιν τὰ μιμαίκνλα φύεται πολλά. In his δ' adiecit Dobraeus, μιμαίκνλ' ἐφύετο correxit Dindorfius, v. Bergkii Fragm. Arist. p. 1178. Emendandum restabat αὐτομάτοισιν, quod ad montes relatum sensu destitutum est. Scripsi igitur αὐτόματ' αὐτοῖς, ut pronomen ad homines referatur, quorum beatam vitam poeta describebat. Cf. Ovidius Met. I, 103. contentique cibis nullo cogente creatis, arbuteos foetus montanaeque fraga legebant.

Ibid. e. In Cratetis loco erat ὠρικώτατα, quod Dobraei suasu ὠρικὰ scripsi.

Ibid. f. ὅτι Ἀγῆνα σατυρικόν τι δράμα ἀμφιβάλλεται εἴτε Πύθων ἐποίησεν ὁ Καταναῖος ἢ Βυζάντιος ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος. De Pythonis notissimi hominis patria quum nulla unquam dubitatio fuerit, apertum est interposito articulo scribendum esse ἢ ὁ Βυζάντιος, quemadmodum est XIII p. 595. e. ὁ τὸν Ἀγῆνα τὸ σατυρικόν δράματιον γεγραφώς, ὅπερ ἐδίδαξε Διονυσίων ὄντων ἐπὶ τοῦ Ὑδάσπου ποταμοῦ, εἴτε Πύθων ἢ ὁ Καταναῖος ἢ ὁ Βυζάντιος ἢ καὶ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς. Cf. p. 586. f. εἴτε Πύθων ἐστὶν ὁ Καταναῖος ἢ αὐτὸς ὁ βασιλεὺς Ἀλέξανδρος, ubi post ἢ Καταναῖος excidisse videtur ἢ ὁ Βυζάντιος. Inscriptio huius dramatis quo spectaverit incertum est. Schweighaeusero enim ipsum Alexandrum Agenis nomine significari suspicanti parum favet fragmentum ab Athenaeo XIII p. 596. b. servatum, ubi Harpalus non minorem frumenti copiam Atheniensibus donavisse dicitur quam Agen, quod de Alexandro nullo pacto dici potuit. Nomen Ἀγῆν ex hoc ipso opinor dramate ab Arcadio p. 8, 19. memoratum, ex eorum genere est, de quibus Lobeckius Paral. p. 191. disseruit, quibus vide an addendum sit non lectum sane alias nomen λέσχην vel λεσχῆν, quod Timoni Phliasio restituentium suspicor apud Diogenem Laert. X, 40:

Οἶον Δημόκριτόν τε περίφρονα ποιμένα μύθων
ἀμφίνοον λέσχην, ἃ μετὰ πρώτοισιν ἀνέγγων.

Vereor enim ut probari possint quae de his versibus scripsit Mullachius Quaest. Democrit. II p. 3. Timonen ἀμφίνοον λεσχῶν scripsisse suspicans. Mihi poeta ἀμφίνοον λεσχῆνα μετὰ πρώτοισιν ἀνέγγων scripsisse videtur i. e. subtilem disputatorem. Eum igitur in principibus sese eius philosophorum agminis quod describit conspexisse dicit. Neque enim dubito quin illud Timonis fragmentum ex ea Sillorum parte petitum sit, quam ad Homericæ Νεκνίας formam institutam fuisse suspicor, cui coniecturae praeter alia fidem faciunt quae leguntur apud Diogenem Laert. VII, 15. de Zenone Citiensi:

καὶ φοίνισσαν ἕδον λιχνόγραυν σκιερῶ ὑπὸ τύφῳ
πάντων ἱμείρουσαν —

et quae de Archelao idem habet Diogenes IV, 42:

ὡς εἰπὼν ὄχλοιο περίστασιν εἰσκατέδυνεν.
οὐ δέ μιν ἤνυτε γλαῦκα πέρι σπίζαι τερατοῦντο
ἠλέματον δεικνύντες.

Quibus adde quae Diogenes de Platone servavit III, 7:

τῶν πάντων δ' ἠγείτο πλατύστατος, ἀλλ' ἀγορητῆς
ἠδνεπῆς τέτιξιεν ἰσόκρατος *), οἷ θ' Ἐκαδήμου
δένδρει ἐφεζόμενοι ὅπα λειριόεσσαν εἶδισιν.

Et de Heraclito atque Empedocle IX, 6. et VIII, 67:

τοῖς δ' ἐνι (ἐπι?) κοκκυστῆς ὄχλολοίδορος Ἡρά-
κλειτος
αἰνικτῆς ἀνόρουσε καὶ Ἐμπεδοκλῆς ἀγοράων
κηλητῆς ἐπέων.

Denique de Anaxarcho apud Plutarchum de Virt. mor. p. 400. c.

ἐν δὲ τὸ θαρσαλέον τε καὶ ἔμμανές ὅππῃ ὀροῦσαι
φαίνεται Ἀναξάρχου κύνεον μένος —

Cuius loci partem non nominato auctore attulit idem Plutar-
chus de Vit. pud. p. 529 a. et Symp. p. 705 f. Ad locum de
Democrito ut redeam, cum eo forsan coniungendi sunt versus
de Pythagora apud Diogenem VII, 36:

Πυθαγόρην τε γόητος ἀποκλίνοντ' ἐπὶ δόξαν
θῆρη ἐπ' ἀνθρώπων, σεμνηγορίας ὀαριστήν.

Quibus rursus connectenda videntur quae de Parmenide Zenone
Eleata et de Melisso habemus apud eundem IX, 22 et 25:

Παρμενίδου τε βίην μεγαλόφρονα καὶ πολύδοξον,
ὅς ῥ' ἐπὶ φαντασίης ἀπάτας ἀνενείκατο νόσεις.
ἀμφοτερογλώσσου τε μέγα σθένος οὐκ ἀλαπαδνὸν
Ζήνωνος πάντων ἐπιλήπτορος, ἠδὲ Μέλισσον
πολλῶν φαντασμῶν ἐπάνω παύρων γε μὲν ἦσσω.

Quorum postrema intelligi non possunt, nisi post ἦσσω ver-
sum excidisse statuas, in cuius initio fuerit γιγνόμενον.
Exercit. philol. I p. 5—7.

II, 51. b. τὸ ἐν αὐτοῖς ἠρέμα ψυχρὸν καὶ τοῖς πυρεταί-

*) Ita enim nunc correxi editum ἰσόγραφος in Philol. Gott.
XV p. 330. ubi de aliis quoque Timonis locis dictum est.
Versu primo scribendum videtur πλατίστακος, de quo alias.

νοσι — καταπλαττόμενον ἐπὶ τοῦ στομάχου ἐπιτίθεσθαι. Recte Schweigh. [διά] τὸ ἐν αὐτοῖς — καταπλαττόμενα.

II, 52. b. Epicharmi fragmentum ex Dindorfii emendatione exhibui, libri *καπυροτρόγονα κάρνα ἀμυγδάλας*.

II, 53. a. Eupolis fortasse scripserat ἀπολεῖς ἀπολεῖς με ναὶ μὰ τὴν ἀμυγδαλῆν. Sed v. Com. gr. II, 449.

Ibid. b. Πάμφιλος ἐν Γλώσσαις μονκηροβάκταν φησὶ καλεῖσθαι τὸν καρνοκατάκτην. Ita Dobraeus, libri *μονκηροβάτον*. Idem paullo post Ποντικά. ὅτι τῶν Διὸς καλουμένων pro ὅτι ποντικῶν καλουμένων.

II, 54. c. ἔστι γὰρ τοῦτο τὸ χεῖριστον. Libri τὸ omitunt, adiecit Dobraeus.

Ibid. d. Ἀμφίλοχος δὲ ἄμωτα καλεῖ τὰ καστάνεια. Ita scripsi pro Ἀγέλοχος. De Amphilocho v. Ruhnkenium ad Velleium Pat. p. 20. De Crobyli loco lit. e. vide Fragm. Com. graec. IV p. 569.

Ibid. e. In Xenophanis versu secundo ἐν κλίνῃ μαλακῇ κατακείμενον scribendum esse κλίνῃ ἐνι μαλακῇ ostendit homericum εὐνῆ ἐνι μαλακῇ καταλέγμενος. Versu tertio malim ἐπιτρόγοντ' ἔρεβίνθους.

Ibid. f. De Sophili loco cf. Com. graec. III p. 583.

II, 55. a. In Alexidis loco τούτων οἱ τρεῖς μὲν δειπνοῦμεν, particulam μὲν inserui Schweighaeuserum secutus. In sequente versu fortasse scribendum est δύο δ' αὐτοῖσιν κοινοῦμεν pro αὐτοῖς συγκοινωνοῦμεν. Vs. 11. seclusi Elmsleio praeunte λάχανον, quod glossematis loco ad θέρος additum est. Vs. 13. βολβός τέττιξ. miror τέττιγα hic commemorari, vereorque ne vitium lateat. Scribendum opinor πέξιξ, quae fungi species est. V. intpr. Athenaei p. 61 e. Ultimo versu edidi φουγίας εὐρήματα Συκῆς. Vulgo συκῆς. V. Pherenicum Athenaei III p. 78 b.

Ibid. b. Pherecrates τρώγων ἔρεβίνθους ἀπεπνίγη πεφουγγμένους. Scripsi τραγῶν, ut est in sequente Alexidis loco ἀλλ' οὐκ ἀπεπνίγη καταφαγῶν.

Ibid. c. In loco Alexidis fortasse scribendum est οὐδενὸς γὰρ πώποτε [μὰ τὸν Δί' οὗτος] ἀπέβαλ' ὀσπρίου λέπος. Mox lit. d. ἔγραψεν dedi pro ἔγραφεν.

Ibid. d. Lycophronis locus

καὶ δημόκοινος ἐπεχόρευσε δαψιλῆς
θέρμος, πενήτων καὶ τρικλίνου συμπότης,

non immunis est vitii; pro τρικλίνου, quod ex B et X p. 420 b. positum est, vulgo legitur τρικλίνων. Fortasse scripserat poeta π. κατὰ τρίκλινον vel π. ἐν τρικλίνῳ συμπότης.

In Diphili fragmento si recte Iacobsius verba τοῦ πορνοβόσκου delet, ultimo versu ἀπλῶς ἅπαντα μᾶλλον ἢ ταύτας τρέφειν, scribendum fuerit ἢ πόρνας τρέφειν. Pro ἀπλῶς, quod Iacobsio debetur, libri habent ἄλλως.

II, 56. f. In Pherecratis loco recepi, quod iam olim conieci, καρύκη pro κάρυα. V. Com. graec. II p. 359. Sequitur Platonis locus φύλλιον ἢ ῥαφανίδιον, in quo Dobraeus scribebat φυλλεῖον ἢ ῥαφανιδίου.

II, 57. a. De Calliae fragmento dixi Com. graec. II p. 740. In Amphidis loco ibid. b. non intelligo quo pacto ἰχθῦς ἀληθινοὶ opponi possint ταῖς ῥαφανῖσι, nec tamen vitium subesse videtur. Cf. Macho Athenaei VI p. 244 b. καρᾶβων ἀληθινῶν, quamquam hoc etiam quo sensu dictum sit ambigitur.

Ibid. d. Verba Ἀριστοφάνης «τίκει προῶτον ὑπηνέμιον ῥὸν νύξ», quae vulgo post εἶναι λευκόν leguntur, transposui litt. e. post ἀλλὰ καὶ ὑπηνέμια, et Sapphonis locum exhibui ut emendatus est a Bergkio P. L. p. 976. Vulgo φασὶ δὴ ποτε Λήδαν ὦιον εὐρεῖν.

Ibid. e. In Ehippi fragmento scribendum φοινικίνου.

Ibid. f. οὐκ εὖ ὁ δὲ Νεοκλῆς. Sic enim volebam; corr. operarum errorem. Edebatur οὐκ εὖ δὲ Νεοκλῆς.

Sequuntur haec: ἀπὸ τῆς σελήνης πεσεῖν τὸ ῥὸν ἐξ οὗ τὴν Ἑλένην γεννηθῆναι. De caelo lapsum esse ex quo Helenam exclusam ferebant ovum praeter Neoclem etiam veteres poetas tradidisse ex Plutarcho cognoscitur Sympos. II, 3, p. 637 b. καὶ τὸ Τυνδάρειον (ῥὸν) οἱ ποιηταὶ λέγουσιν οὐρανοπετὲς ἀναφανῆναι. Sequuntur apud Athenaeum ex eodem Neocle haec: τὰς γὰρ σεληνίτιδας γυναῖκας ῥοτοκεῖν καὶ τοὺς ἐκεῖ γεννωμένους πεντεκαίδεκαπλασίονας ἡμῶν εἶναι, ὡς Ἡρόδωρος ὁ Ἡρακλεώτης ἱστορεῖ. Haec de mirabili foecunditate lunae Herodorus in libro quem de rebus Herculis scripsit exposuisse videtur, et eo quidem loco ubi de leone Nemeaeo agebatur, quem fuisse qui ex luna in terram delapsus esse

dicerent docui Anal. Alexandr. p. 85. Cf. Plutarch. Fac. Lun. p. 937 f. Atque Herodorum eandem fabulam memorasse diserto constat Tatiani testimonio Orat. c. Graec. XLV, p. 98. πῶς αὖν ἠλίθιον πείθεσθαι τοῖς Ἡροδώρου βιβλίοις περὶ τοῦ καθ' Ἡρακλέα λόγου, γῆν ἄνω κηρύττουσιν κατεληλυθέναι τε ἀπ' αὐτῆς λέοντα τὸν ὑφ' Ἡρακλέους φονευθέντα. De Herodori illo libro post Heynium ad Apollodorum diligenter exposuit Weichertus de Vita et scriptis Apollon. Rhod. p. 157 sqq. et Müllerus Dor. II p. 464 sqq. Nomen huius scriptoris passim in Ἡρόδοτος corruptum esse constat, velut in ipso illo Tatiani loco, cui Herodori nomen primus reddidit G. Worth. Adde aliud exemplum ex Apollonio-Lex. Hom. p. 72, 22. ἐπιβώτορι μῆλων ἦτοι βοσκήτορι, οἷον ἐριππαστήρι· οἱ τῶν βασιλέων υἱοὶ πρῶτον ἐπὶ κριῶν εἰώθασιν ἐπιβαίνειν, ὡς καὶ Ἡρόδοτος φησιν. In his Blomfieldus ad Callimachi H. in Jov. 80. pro Ἡρόδοτος scripsit Ἡρωδιανός. At corrigendum potius Ἡρόδωρος, qui illum regionum puerorum morem attigerat sine dubio in Argonauticis, ubi de Phrixo et ariete exponebat. Praeter Heracleam et Argonautica scripsit Herodorus Πελοπείαν laudatam a Schol. Pindari Pyth. XI, 25. τὸν δὲ Ὀρέστην ἐκκλαπέντα εἶναι τριῶν ἐτῶν ὡς Ἡρόδωρος ἐν Πελοπέια, quam non recte Weichertus operis de Hercule partem fuisse statuit. Ad hunc librum refero hoc apud Athenaeum VI p. 231 c. τὴν Ἀτρείως δὲ χρυσῆν ἄρνα, περὶ ἣν γεγόνασιν ἠλίον τε ἐκλείψεις καὶ βασιλέων μεταβολαὶ ἔτι τε τῆς τραγῳδίας ἢ πολλή, φιάλην ἀργυρᾶν φησι γεγονέναι Ἡρόδωρος ὁ Ἡρακλεώτης ἔχουσαν ἐν μέσῳ ἄρνα χρυσῆν. Quo exemplo quam rationem in fabulis explicandis Herodorus secutus sit luculente intelligitur. Exercit. phil. I p. 8.

II, 58. a. In Ibyci fragmento olim scribebam:

ἠλικας ἰσοπάλους ἐνιγυίους,

pro ἰσοκεφάλους, fortasse recte. In Ephippi loco erat ἴτρια τραγῆματα, pro quo ἴτρια τραγῆμαθ' ἦκε scripsi ex XIV p. 624 e. Nicomachei fragmenti vs. 1. recte libri τοῦ πατρός pro quo Dindorfius μοι πατρός ex Iacobsii correctione dedit; pro γὰρ Cobetus Mnem. VII, 154. maluit μοι. Vs. 2. συνεστρόγγυλα idem dedit pro συνεστρογγύλικα, nescius idem me suasisse Com. Gr. IV p. 587.

Ibid. b. et c. Consulto reliqui in verbis Athenaei πρόπομα, quamquam non nesciebam antiquam et genuinam formam esse πρόπωμα, quae sine dubio in loco Phylarchi restituenda est. Eidem restitui ἐπὶ ξένια καλέσας pro ἐπὶ ξενία. V. Cobetum V. L. p. 248. et Dindorfium Praef. Luciani II p. IX.

Ibid. d. In Antiphanis loco erat τρώγοντες μολόχης ῥίζαν, quod servari potest, si hanc dactylici vel anapaestici versus particulam fuisse statuas.

II, 59. c. Hermippi verba ante Dobraeum ita scripta legentur: τὴν κεφαλὴν ὄσσην ἔχεις ὄσσην κολοκύντην, idem in Phrynichi loco recte dedisse videtur κολοκύντιον. Epicharmi qui sequitur versus a Dindorfio ex Grotii et Koenii ad Gregor. p. 281. coniectura ita editus est:

ὑγιέστερον τῆν' ἐντὶ κολοκύντας πολύ.

Libri ὑγιέστερον τ' ἦν ἔτι. Sed ἐντὶ pro ἐστὶ Epicharmus non dixit. Praeterea haereo in ὑγιέστερον τῆνο, siquidem huius proverbii haec forma fuit, ut homo praecipue sanus cucurbita sanior diceretur. V. Photium et Suidam s. v. ὑγιέστερος ὄμφακος. Cf. Diphilus in Com. graec. IV p. 420:

ἐν ἡμέραισιν αὐτὸν ἐπτά σοι, γέρον,

θέλω παρασχεῖν ἢ κολοκύντην ἢ κρίνον,

i. e. ἢ ὑγιᾶ ἢ τεθνηκότα. Neque obstat Sophron apud Etym. M. p. 774, 41. ὑγιώτερον κολοκύντας, in quo ὑγιώτερον accusativus est, suspensus ille a verbo ἀποδείξω vel simili quodam. Itaque Epicharmi versum ita scribi malim

ὑγιέστερός θῆν' ἐστὶ κολοκύντας πολύ.

Exercit. philol. Spec. I p. 7.

Ibid. d. In Epicratis ecloga edidi εἴ τι κατειδὼς ἦκεις, λέξον πρὸς τᾶς γᾶς. Abest vulgo τᾶς. Cobetus maluit πρὸς Ἀθηνᾶς. Cf. Com. graec. III p. 370. Vs. 10. addidi τῶν et vs. 20. edidi πρώτιστον μὲν, pro πρώτιστα μὲν. Alii πρώτιστα μὲν οὖν. Vs. 24. recte post Cobeti Observ. crit. de Platone Com. p. 121. τῶν μειρακίων delet Herwerdenus, qui vs. 30. coniecit ἐπέταξε πάλιν πορδὴν αὐτοῖς. Sufficere opinor ἐπέταξ' αὐτοῖσι πάλιν πορδὴν, vel ἐπέταξ' αὐτοῖς πάλιν αὖ πορδὴν. Alia tentavit Emperius.

II, 60. a. In Alexidis loco ἐφ' ἧς (corr. operarum error ἐπ' ἧς) ἐπέκειτ' οὐ τυρὸς οὐδ' ἐλῶν γένη fortasse recte

maluit Herwerdenus. De mensura huius nominis dixi Com. graec. III p. 503. Ibid. poenitet non recepissee quod conieceram

οὐδὲ παρέχουσαι κνῖσαν ἡμῖν πίονα
παροψίδες καὶ λῆρος.

Pro πίονα vulgo πλείονα scribitur.

Ibid. d. Postremos versus οὐδείς κρέως — πυθαγορίζειν, qui vulgo leguntur post φλέγμ' οὐκ ἔχων, Dobraeo suadente coniunxi cum sequentibus, in quorum primo scripsi τίς γὰρ κάτοιδ' ἡμῶν pro τίς γὰρ οἶδ' ἡμῶν.

Ibid. e. Cum Dobraeo posui τῷ παροιμίας pro τὸ παροιμίας, et in ultimo Antiphanae eclogae versu scripsi κεῖ τι πνίγει βρωῶμ' ἔτι pro βρωῶμά τι, nisi praestat κεῖ τι πνίγει βρωμάτων.

Ibid. f. Epicharmi versum correxit Naekius, legebatur ἐπεσκληκότες.

II, 61. b. Euripidis legitur epigramma, in cuius vs. 1. pro ἀγήρατον e codd. posui ἀγήρατον, et vs. 4. ex iisdem scripsi μοιραδίω pro μοιριδίω. Cf. Lobeck. Proleg. Path. p. 352. In Athenaei verbis scribendum τοῦπίγραμμα.

Ibid. d. In Diphili medici loco οἱ μετὰ τὸ ἐψηθῆναι καὶ τεθῆναι πησσύμενοι verba καὶ τεθῆναι utpote ex dittographia orta delenda videntur.

II, 62. b. καὶ μᾶλλον ὅταν αἱ βρονταί, ὡς ταύτης αἰτιωτέρας οὐσῆς. Excidisse τῆς αἰτίας vidit Casaubonus.

Ibid. d. διὸ Νανσικλείδην εἰρηκέναι μήτε ἔαρ μήτε φίλους. Sensus horum verborum epitomatoris vitio obscuratus est. Dixerat aliquis, referente Hegesandro, in Hellesponto οὔτε ὕδρον γίνεσθαι οὔτε γλανκίσκον οὔτε θύμον, quo audito Nausiclides addidit: neque ver neque amicos. Cf. Dobraeus, qui pro θύμον recte corrigere videtur θύνον, quod praeivit Natalis Comes. — De Aristophanis fragmento v. Bergkium p. 1169.

Ibid. e. Theopompi versus κ'άπειτ' ἰδὼν ἀσφάραγον ἐν θάμνω τινί (τινά?) fortasse ad Ulixen fabulam referendus est. In sequente Amipsiae fragmento scribendum οὐ σχῖνος οὐκ ἀσφάραγος οὐ δάφνης κλάδοι, pro οὐδ' ἀσφάραγος.

Ibid. f. Sophoclis versus fortasse ita scribendus est κᾶξορμενίζει κούκ ἔτι σχολάζεται | βλάστη.

II, 63. a. Antiphanis locus in libris ita legitur: ἀσπάραγος ἠγλαῖζετ', ὠχρος ἐξήνθηκέ τις. Porsonus ἐπηγλαῖζετ', praetuli

ἐπαγλαΐζειτ' (corr. oper. errorem). Metro destitutus Philyllii versus fortasse ita redintegrandus est *μαινίδες [ἀφύη] σκόμβροι κοχλῖαι κορακῖνοι*, cll. Anaxandride Com. gr. III p. 184. *σκοροδῶν ἀφύης σκόμβρων.*

Ibid. c. Epicharmus *τούτων ἀπάντων ἀκριδας ἀνταλλάσσονται.* Dobraeus *ἀντάλασσε τύ.* Fort. *ἀντάλασσε παῖ.*

Ibid. d. Versu 4. eclogae Eubuli
οὐδ' ἱεροσύλοις καὶ πικραῖς παροψίσιν,
Dobraeus corrigat *μιαραῖς.* In postremo versu edidi
ἀροκόλιόν τε γεννικόν, ὅπτα δέλφακος
ἀλίπαστα τρία.

Vulgo *δελφάκια.*

Ibid. e. In Alexidis fragmento vulgatur *πίννας.* Tum legebatur

τοσαῦτα τούτων ἂν τις εὔροι φάρμακα
ἐρῶντι ἐταίρας ἕτερα χρησιμώτερα;

Scripti *τοιαῦτα*, et similia, idque cum praecedentibus coniunxi; tum *ἐρῶν* pro *ἐρῶντι* correxit Iacobsius; praestat fortasse *ἐρῶν γ'.* Ad orationis formam compara Platonem Phaedr. p. 234 e. *οἷε ἂν τινα ἔχειν εἰπεῖν ἄλλον — ἕτερα τούτων μείζω καὶ πλείω;* Fort. tamen scribendum *τουτωνὶ τίς ἂν εὔροι —*

Ibid. f. De Xenarchi loco vide Com. gr. III p. 614. (p. 841. ed. min.) Vs. 7. polypus dicitur *πόντου κυανέαις δίναις τραφεῖς*, pro quo vide ne *στραφεῖς* scribendum sit. Vs. 10. cum Lobeckio pro *στεροσώματων* scripsi *στεροσώματων.*

II, 64. c. *καὶ γε ἱκανῶς εἰσὶν (αἱ βολβῖναι) διὰ τὴν πολλὴν σκληρότητα καὶ εὐέκκριτοι.* Debat opinor *διὰ τὴν πολλὴν γλισχρότητα*, praeterea excidisse videtur adiectivum, nisi *καὶ* ante *εὐέκκριτοι* delendum.

Ibid. Vitium suscepit ultimus Matronis versus

τάων φνομένων ἠράσσατο πότνια γαστήρ.

Fortasse *ὑομένων* scribendum, quando imbribus irrigantur, cll. versu tertio *ἄς ἐν χέρσῳ θρέψε Διὸς παῖς ἄσπετος ὄμβρος.* Nisi quis praeferat *θυομένων*, quando mactantur, ut Horatius dixit porrum seu caepe trucidas.

Ibid. e. In Philemonis loco pro *κρόμμον* scripsi *κρόμμον.*

Tum in Heraclidae Tarentini verbis pro ἐπιμένει γὰρ τῇ κοι-
λίᾳ malim ἔμμένει.

II, 65. c. De Eubuli loco v. Com. graec. III p. 268. In
sequente Nicostrati fragmento Dobraeo auctore pro ἀγοράσω
scripsi ἀγοράσω.

Ibid. e. In Antiphanis anapaestis μελιπέροδικες suscipi-
bar Com. graec. III p. 145.

Ibid. d. De Antiphanis fragmento vide Com. graec. III p. 141.
In eo τὶς εἰσφέρει scripsi Dobraeum secutus pro φέρη τις.
In Eubuli loco τὴν ὁδὸν corruptum est. Herwerdenus Obs.
crit. p. 60. διάπαυτε τήνδ' (scil. κύλικα) ὄλην.

Ibid. e. Νικάνδρος Θηριακοῖς Ἡ καὶ λεπτοθρόιοιο πο-
λύχνοα φύλλα κονύσης *). Leguntur haec eodem modo scripta
in Ther. 875. Itaque Nicander eo licentiae progressus est,
ut θρόιον penultima correpta dicere non dubitaverit pro θρόιον.
Sed Nicander in syllabarum mensura etiam alia sibi permisit
a reliquorum poetarum usu aliena. Ex hoc genere est quod
non tantum πρίων Ther. 52. sed etiam νεαλῆς Alexiph. 358.
364. 473. γερύνων Alexiph. 576. Ther. 620. (cf. Stephanus
Byz. s. v. Βιθυνός) penultima brevi dicere non veritus est.
Nec minorem sibi licentiam sumpsit in mensura verborum
βάλσαμον Ther. 396. si sana est lectio, δείδιδι Alex. 443 **).
σίσυμβρα Ther. 896. μύουρος Ther. 287. aliorumque. At
quod idem Alexiph. 446. ἄμιγα ποιπνύων Ἰμμητιδὸς in
Ἰμμητίς primam produxit, in eo ab aliorum exemplo poetarum
descivisse non putandus est. Dosiades Anth. Pal. XV, 25, 21.
Ἰμμητιαδᾶν πολὺ λαροτέρην σπονδήν. Nonnus XIII, 183.
γείτονος Ἰμμητοῖο μελισσήεντας ἐνάλους. Stephanus Byz.
p. 727. Ἰμμητός· τὸ ν μακρὸν καὶ βραχύ. Atque hinc est
quod apud Hesychium Ἰμμητός duplicata ametabolo Ἰμμη-
τός scriptum reperitur, cuius scripturae aliud exemplum ha-

*) E Theriacis Nicandri quae affert Etymol. M. p. 27,
51. Αἰγοφάγος· ὁ Ζεὺς, ὡς παρὰ Νικάνδρω ἐν Θηριακοῖς, ea
in nostris exemplaribus frustra quaeras. Sed scribendum
videtur Θηβαῖκοῖς, quorum tertium librum laudat schol.
Ther. 214.

**) Hoc removet nunc O. Schneiderus, qui ex cod. Π
edidit δείδιχθι.

bet cod. Gorl. Luciani vol. III p. 180. Iac. Exerc. philol. I p. 8.

II, 67. a. οὔτε πεπέρεως μέμνηται οὔτε ὄξους, ὃ μόνον ἄριστόν ἐστι τῶν ἠδυσμάτων. Postrema ab Athenaei oratione separavi; habes comici poetae versum. monuit Dobraeus.

II, 68. c. De Cratini fragmento v. Com. gr. II p. 34. In Platonis loco ante Dobraeum ego ὁ μὲν Λεάγρος pro ὁ Μελέαγρος, Bergkiius autem ἀβελτεροκόκκυξ pro κόκκυξ restituimus.

II, 69. a. τὸ πλατύκανλον καὶ τὸ στρογγυλόκανλον. Adieci τὸ ante στρογγυλόκανλον.

Ibid. b. οὗ ὁ Ἀδωνις καταφυγών. Libri καταφαγών, quod probum est si scripseris ἤς pro οὗ. In Amphidis fragmento vs. 2. ἄς εἰ φάγοι τις ἐντὸς Herwerdenus Observ. crit. p. 62. corrigat κἀντὸς pro ἐντὸς. fort. ἄς κεί φάγοι. Vs. 4. legebatur στρέφοιθ' ὅλην τὴν νύκτα, et vs. 6. τῇ χειρὶ τρίβων τὴν ἀναγκαίαν τύχην, quod vere opinor φύσιν scripsi.

Ibid. c. Eubuli versus μὴ παρατίθει μοι θριδακίνας ὦ γύναι, integer erit, si, quod feci, μὴ duplicaveris.

Ibid. e. Λύκος δ' ὁ πυθαγόρειος τὴν ἐκ γενέσεώς φησι θριδάκα — ὑπὸ μὲν τῶν Πυθαγαρείων λέγεσθαι εὐνοῦχον, ὑπὸ δὲ τῶν γυναικῶν ἀστύτιδα. Mirum mulieres sic opponi Pythagoreis, ac vereor ne κυνικῶν scribendum sit.

II, 70. a. Sophocles ἄκανθα πάντα πληθύνει γύην. Malim πληθύνει. Ibid. b. Hecataei Milesii loco restitui formas ionicas, legebatur ὕλησιν, τοῖσιν οὔρεσιν, κυνάρα, οἰκοῦσι, τοῖσιν, κυνάρα, ἰτέα. Item in Scylacis ecloga, ubi erat ὀχετοῖσιν, τοῖς οὔρεσι, κυνάρα. Ibid. c. legebatur καὶ ὁ Λοκρός.

Ibid. f. Epicharmi locum scripsi fere ut voluit Dindorfius. Vulgo μάραθοι et τοῖς ἄλλοις μὲν φαγεῖν. Qui proxime sequitur eiusdem poetae versus,

ὃ δὲ τις ἀγρόθεν ἔοικε μάραθα καὶ κάκτους φέρειν, eum ex fabula Γᾶ καὶ Θάλασσα petitum esse conicio e fragmento apud Etymol. M. p. 77. Ἀμάμαξυς ἢ ἀναδενδράς. Ἐπίχαρμος ἐν Γᾷ καὶ θαλάσῃ Ὁ δ' ἀμαμάξυας φέρει. Ita enim scribendum. Videntur autem in hac fabula nuptiae celebratae esse, ad quas sua quisque convivarum apportabat munera. Similis fuit earum Epicharmi fabularum compositio, quas ab Hebae nuptiis inscripserat. Exerc. phil. I p. 10.

II, 71. e. In Menandri fragmento, de quo in Hübneri Herme I, 2. dixi, vs. 1. post ἔργον supplevi ἔστιν (dele comma post ἔργον). Sequentia praeunte Schweigh. ita Dindorfius edidit:

οὐ λαβὼν τὴν κύλικα πρῶτος ἄρχεται λόγον πατήρ
καὶ παραινέσεις πέπαικεν, εἶτα μήτηρ δευτέρα —

libri pro παραινέσεις habent παραίνεσις. Quid sit παραίνεσιν παίξειν, nemo facile dicat. Correxī emendatione certa:
καὶ παραινέσας πέπωκεν —

Corrumpit sententiam Herwerdeni Obs. crit. p. 93. conatus. Vs. 4. editur εἶτα τήθη παραλαλεῖ τις. Iam olim scripsi τηθίς, quod propter sequentia necessarium est. Nec παραλαλεῖ incorruptum puto, scribendumque videtur παρακαλεῖ, admonet, hortatur adolescentulum. In Antiphanis vs. 1. fortasse recte addidi ἄρ' et τι ante καταφαγεῖν deleui. Vs. 3. scripsi ἐνθάδ' ἔδομαι γὼ καὶ τις ὄψεται; deest vulgo ἐγώ. In sequente eiusdem poetae fragmento, in cuius vs. 1. addidi παῖ, cum Dindorfio e Ruhnkenii coniectura dedi ψυκτῆρα, λεκάνην, τριπόδιον, ποτήριον, pro quo cod. habet πότερον. At ποτήρια etiam cetera fere sunt, quae emumerantur; itaque certum quoddam poculi genus commemoratum fuisse crediderim; id quale fuerit fortasse alii reperient. Versu ultimo erat θυείαν.

Ibid. In Euripidis fragmento vs. 2. fortasse corrigendum est Νεῖλον λιπὼν κάλλιστον ἐκχέανθ' ὕδωρ. Vs. 5. pro τεθριππεύοντος scribendum esse τέθριππ' ἔχοντος primus vidit Doederlinius. Aeschyli loco adhibui fere emendationes Hermannianas, v. Nauckii Trag. gr. p. 74.

Ibid. d. ὑδάτων πολλῶν καὶ λαμπρῶν γινομένων κατὰ τὴν Αἰθιοπίαν. Sunt Callisthenis verba, in quibus offensivam habet λαμπρῶν, pro quo scripsi λαβρῶν.

III, 72. a. Nicandri e Georgicis fragmentum affertur, cuius in versu primo scribendum videtur σπείρειας κνάμων Αἰγύπτιον pro κνάμον, notissimo usu genitivi. Productio brevis syllabae non defenditur loco in Alexiph. 362. Vs. 3. pro ἀνύης posui ἀνύσης, quod tempus melius convenit cum ὀρέξης. Sequentia τὰ δὲ πεπτηῶτα ἀκμαίου καρποῖο κιβώρια respexit schol. Dioscoridis in Matthaei med. graec. p. 362. Αἰγύπτια κιβώρια, ὧν μέμνηται Νίκανδρος Γεωργικοῖς,

ὡς Ἑλλάδιος ἐν χορίσει φησίν. Ubi χορίσει e χρηστομαθία corruptum videtur, cuius operis iambicis senariis comprehensi excerpta servavit Photius Bibl. cod. 279. Neque aliunde petita sunt quae leguntur apud scholiastam Euripidis Med. 610. et schol. Dionysii Per. 911. Exercit. philol. I p. 10.

III, 73. d. τὸν Τραγασαῖον ἄλα λαμβάνειν. De sale Tragasaeo vide ad Stephanum Byz. p. 722. Mox legebatur καὶ Λάχης, quod Valckenarium Epist. ad Ernestum p. 47. secutus Καλλιμάχος scripsi.

III, 74. b. ἠδύγεων posui pro ἠδύγαιον, et litt. c. scripsi καὶ ἀπὸ κράθης κρέμασθαι δέη, quod ex cod. Ven. Bekkerus enotavit. Vulgo ἀποκρέμασθαι.

Ibid. f. In Alexidis fragmento Herwerdenus Novis Adhendis ad Com. graec. p. 33. recte scripsit ἐπὶ τοῖσι pro ἐν τοῖσι.

III, 75. a. Aristophanei fragmenti primus versus ita scriptus legebatur :

συνκᾶς φυτεύω πάντα πλὴν λακωνικῆς.

Correxi πάνυ τι.

Ibid. b. De Alexidis loco dixi ad II p. 55. a. In Pherecratis fragmento revocavi verissimam librorum scripturam κάθειυδε τὰς μεσημβρίας pro τῆς μεσημβρίας.

Ibid. c. Pro φιβάλειο posui quod constans usus postulabat φιβάλεω, et in Apollophanis loco (Ἀπολλοφάνους enim recte Porsonus pro Ἀντιφάνους restituit) vs. 3. meae a Dindorfio receptae coniecturae τὰς φιβάλεως δὲ praetuli quod VL. habent τασδὶ φιβάλεως. AB τὰς δὲ φιβάλεως.

III, 76. a. Parmenonis Byzantii fragmentum affertur hoc :

ἦλθον μακρὴν θάλασσαν, οὐκ ἄγων σῦκα
καναῖα φόρτον.

Athenaeus haec attulit ut Canaeas ficus praestantissimus (διάφορα σῦκα) fuisse doceret. Itaque excidit laus illarum ficuum. Fortasse scripserat poeta :

καναῖα φόρτον, [ἔξοχώτατον βρωῖμα].

Praeterea suspectum dicendi genus est ἦλθον θάλασσαν, quod dici non potest ut ἐλθεῖν ὁδόν et similia. Quare pro ΗΛΘΟΝ scribendum puto ΠΛΕΘΟΝ. Ibidem legebatur Προικισομένης ἱματιοπώλιδος. V. Historiam Com. graec. p. 466.

Ibid. b. τὰ δὲ σῦκα ταῦτα (Paria) τοσαύτην ἔχει παραλλαγήν πρὸς τὰ πολλαχοῦ γινόμενα ὡς τὸ τοῦ ἀγρίου σὺς κρέας πρὸς τὰ ἄλλα τὰ μὴ τῶν ἀγρίων χοίρων κρέα. Postrema τὰ μὴ — κρέα fortasse delenda sunt. Pro ὡς τὸ requirebam ὄσῃν τὸ et pro πολλαχοῦ malim ἄλλαχοῦ.

Ibid. c. In Epicharmi versu Erfurdus inserebat ἔστ'. Satius duxi ἔρινεοῖσι scribere pro ἔρινοῖς. Sequitur Sophoclis locus ex Helenae nuptiis, de quo vide quae dixi Praef. ad Theocritum p. VI.

III, 77. a. De Hermippi loco cf. Dobraeum.

Ibid. d. Ἀντιφάνης Σκληρίαις. Fortasse Σκυρίαις vel Σκληρία. V. Histor. Com. graec. p. 312.

III, 78. a. Difficile est expedire varia ficuum nomina, pro σνκοβασίλεια cod. B praebet σύκα βασίλεια, pro καὶ ὑλάδια, quae fortasse e διττογραφία nata sunt, Schweighaeuserus tentabat κοιλάδια. Pro λαπύρια ex C posui καπύρια. In sequentibus Συκέα (a Συκεύς) e Stephano Byz. p. 591, 3. scripsi pro Συκέαν.

Ibid. b. Ὀρείου edidi pro Ὀρίου et Κράνειαν posui pro Κράνειον, denique Μορέαν scripsi pro Ὀρέαν, quod nihil est.

Ibid. c. σνκέην in Hipponactis versu dedi pro σνκῆν.

Ibid. d. τε post εὐτραφῆ per errorem irrepsit.

Ibid. f. In Ananii loco erat καθειρῆσαι et vs. 3. γνοίη χ' ὄσω.

III, 80. b—e. Nicophon:

ἐὰν δέ γ' ἡμῶν σὺκά τις μεσημβρίας

τρῶγων καθεύδη χλωρά.

Pro τρώγων reposui quod necessario requiritur τραγών.

Ibid. d. Scripsi ὀκτωκαίδεκα ἔτη σύκων μὴ γευσάμενον pro ἔτων, et in versu proverbiali σῦκον μετ' ἰχθύν, ὄσπριον μετὰ κρέας pro κρέα, qui si scenici poetae versus est, praeterea ὄσπριον δέ scribendum fuerit.

III, 81. a. ἐν Ἀπολλωνία τῇ Μορδίω λεγομένη. Malim τῇ καὶ (vel πρότερον) Μορδιαείω λεγομένη. Stephanus Byz. p. 106, 10. Ἀπολλωνία — Πισιδίας, ἢ πρότερον Μορδιάιον, ubi vide quae annotavi.

Ibid. d. In Stesichori fragmento erat μύρρινα et in Canthari loco Κυδωνίοις μῆλοισιν εἰς τὰ τιθία. Correxerit Iacobsius, nisi quod scripsit ἴσα τιθία.

Ibid. f. Ἐρμῶναξ aliis praeceuntibus scripsi pro Ἐρμῶν.

III, 82. a. Euphorionis vel Archytæ locum emendavi Anal. Alex. p. 44. Legebatur ὁ δ' ἀργιλλώδεσι et πορφύρεον. Sequitur Nicandri locus:

ἀντίχ' ὅ γ' ἦ Σιδόεντος ἢ Πλειστόν ἀπὸ κήπων
μῆλα ταμῶν χροάοντα τύπους ἐνεμάξατο Κάδμου.

Sic enim nunc scripsi pro νεμέσσατο. Dindorfius ἐνεμάσσετο. Locus hic recte ad Ctesyllæ et Hermocharis amores refertur a Dobraeo et Carolo Diltthey de Callimachi Cydippe p. 64.

Ibid. b. Antigoni Carystii locus sic scriptus erat:

ἤχι μοι ὠραίων πολὺ φίλτερος ἢ δ' ἀριμήλων
πορφυρέων, Ἐφύρη τὰ τ' ἀέξεται ἠνεμοέσση.

Iacobsius ἢ λασιμήλων, Dindorfius ἢν λασιμήλων, Dobraeus εἶραι μήλων coniecerunt. Praetuli his ἢν ἄρα μήλων.

Ibid. e. In Aristocratis verbis ἔτι δὲ μῆλα καὶ τὰς λεγομένης ἐσπερίδας excidisse suspicatus sum μηλέας.

III, 83. b. ἀλλὰ μὴν ἔγωγε — διορίζομαι μηδ' ὅλως τὸν Ἠγήσανδρον τοῦτ' εἰρηκέναι δι' αὐτὸ τοῦτ' ἕξαναγνοῦς αὐτοῦ πάντα τὰ ὑπομνήματα. Ita vulgo; probavi Valckenarii emendationem δισχυρίζομαι, praeterea pro ἕξαναγνοῦς scribi malim διαναγνοῦς. Mox litt. c. τὰ δὲ τῶν Ἐσπερίδων λεγόμενα μῆλα ὅτι ἐς τοὺς Διὸς καὶ Ἥρας λεγομένους γάμους ἀνῆκεν ἢ γῆ Ἀσκληπιάδης εἴρηκεν, post Ἥρας supplevi quod omitti non potuit ἱερούς.

III, 84. b. Antiphanes φασὶν τὰ χρυσᾶ μῆλα ταῦτ' εἶναι, τρία μόνον ἐστίν. Non male opinor in ed. mai. tuitus sum librorum scripturam φησίην. Tum Bergkii ταυτί· ναὶ τρία, quod etiam Eriphi fragm. restituit.

Ibid. c. In Eriphi loco Hirschig pro εἶχον maluit εἶχεν sc. τὸ δένδρον.

III, 85. c. De Epicharmi versibus v. Lorenz p. 231. Vs. 2. in ἀσπέτους latere videtur conchæ nomen. Tum partim Ahrensiū secutus sum scribentem κηκιβάλους τήθνας κτένια, nisi quod κηκιβάλους (ita B) τηθύνια κτένια dedi. Vulgo κηκιβάλους τηθυνάκια. Vs. 4. καταφαγήμεν δ' εὐμαρέα scripsi pro καταφαγεῖν δ' εὐμαρέα. Ahrensius καταφαγεῖν δ' εὐμαρέα, cum diaeresi. Vs. 8. reliqui corruptam scripturam, de qua v. Dindorfium. Schneiderus κογχοθήραις

πᾶσιν ἔστιν ὦνια. Vs. 9. et 10. cod. A ut videtur θάτερα (θάτερα B) δέ τ' αἱ κόγχοι τε αἱ ἀμαθίτιδές τε κακοδόκιμοι. Optime correxit Ahrens. Tum idem κηῦανοι, libri κηυγόνοι, Casaubonus κήγονοι.

Ibid. f. Alcaei fragmentum affertur: πέτρας καὶ πολιᾶς θαλάσσας τέκνον — ἐκ δὲ παίδων χαννοῖς φρένας ἃ θαλασσία λεπάς. Sic enim Ahrens emendavit vulgatam scripturam ἐκ λεπάδων. Ad idem carmen ego Philol. XII p. 615. referebam glossam Hesychii Μελίγγας (fort. μελίγκτας vel μελίκτας) ὄλοιτο παῖς θαλάσσας — τινὲς δὲ τὸν αὐλὸν ἢ τὸν δι' αὐτοῦ μελισμὸν.

III, 86. a. Sophron μελαινίδες γάρ τοι νησοῦντι ἐμὴν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος. Pro νησοῦντι fortasse νισοῦνται, i. e. νίσονται, scribendum est; τὸν μικρὸν λιμένα dicere videtur portum Syracusanum minorem.

Ibid. c. ῥωμαλεώτερα δὲ τῶν κογχυλίων φησὶν εἶναι ὁ Διοκλῆς πορφύρας κόγχας κήρυκας. Scribendum ῥωμαλεώτατα vel ἄλλων addendum. Sequens Sophoclis fragmentum optime tractavit Nauckius Trag. graec. p. 159. In Speusippi loco erat πίννας, quod πίννας scripsi ex BP. eamque formam ubique posui.

III, 87. a. Ἀριστῶννμος Θησεῖ «κόγχος ἦν βαπτῶν ἀλῶν». ὁμοίως παραπλησίως δ' εἶρηκε καὶ Φρόνιχος. Porsono ὁμοίως expungenti obsecutus est Dindorfius; scribendum potius ὁμοίως καὶ παραπλησίως δ' εἶρηκε, quae passim coniunguntur. V. Lobeckii Paral. p. 62. not. 69. Adde Photium p. 195, 1. τὴν αὐτὴν καὶ παραπλησίαν διάνοιαν. Consimili ratione ἐπὶ τῇ ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ coniunxit Thucyd. I, 27. et V, 79. Teles Stobaei Flor. XI 8. alii. Exerc. phil. I p. 4.

Ibid. b. Ἠγήσανδρος — τὰς τραχείας φησὶ κόγχας ὑπὸ μὲν Μακεδόνων κωρύκουσ καλεῖσθαι, ὑπὸ δὲ Ἀθηναίων κρείουσ. Scripsi κριούς.

Ibid. c. Hicesius scribere non potuit τῶν μυῶν οἱ μὲν Ἐφέσιοι καὶ οἱ τούτοις ὅμοιοι τῇ εὐχυλίᾳ τῶν μὲν κτενῶν βελτίονες, ubi pro ὅμοιοι correxi ὁμοροί.

III, 88. d. Post ἀνεωγμένον addendum erat ex Aristotele πόρον, ut iam Schweighaeuserus indicarat. Tum ἀφιαῖσι pro ἀφίησι scripsi praeunte Dobraeo.

III, 90. b. μέμικται γὰρ κωμωδικῶς πρὸς τὴν τήθην καὶ μητέρα. Loquitur de versu Aristophanis Lys. 549. ἀλλ' ὦ τηθῶν ἀνδρειοτάτη καὶ μητριδίων ἀκαληφῶν. Pro μέμικται Schweighaeuserus tentabat μεμίμηται. Praetulerim πέπαικται.

Ibid. d. Diphilus Siphnius οἱ δὲ σωλῆνες μὲν πρὸς τινῶν καλούμενοι, πρὸς τινῶν δὲ καὶ αὐλοὶ καὶ δόνακες καὶ ὄνυχες, πολύχυλοι καὶ κακόχυλοι. Supplendum videtur ὄνυχες [καὶ δάκτυλοι], πολύχυλοι. Cf. Plinius H. N. XXXII, 152. solen sive aulos sive donax sive onyx sive dactylus, qui manifesto Diphilum exscripsit. καὶ δάκτυλοι facillime ante πολύχυλοι excidere potuit. Mox εἰς δὲ τοῖς λιθιωσι καὶ ἄλλοις δυσουροῦσι εὔθετοι. Malim ἄλλως.

Ibid. e. Pro ἔαρινοί, quae Casauboni emendatio est, scripsi de Dobraei coniectura εὔσαρκοι. Libri ἐνεάριοι. De Phaniae Eresii libro τυράννων ἀναίρεσις ἐκ τιμωρίας inscripto v. Eberti Diss. Sic. I p. 76 sqq.

III, 91. a. ἐχῖνοι δὲ ἀπαλοὶ μὲν εὔχυλοι — μετὰ δὲ ὄξυμέλιτος λαμβανόμενοι καὶ σελίνου καὶ ἠδυόσμου εὔστόμαχοι γλυκεῖς τε καὶ εὔχυλοι. Pro altero εὔχυλοι scribere mihi visum est εὐκοίλιοι.

Ibid. b. In loco Phaniae: οἱ δὲ περὶ τὴν Κεφαλληνίαν γινόμενοι (ἐχῖνοι) καὶ περὶ τὴν Ἰκαρίαν καὶ τὸν Ἀδριαν τινὲς αὐτῶν καὶ ὑπόπικροί εἰσιν· οἱ δ' ἐπὶ τοῦ σκοπέλου τῆς Σικελίας κοιλίας λυτικοί. Post Ἀδριαν fortasse lacuna indicanda erat; nec Ἰκαρίαν, quae non bene iungitur cum Cephallenia et mari Adriatico, incorruptum est. Suspicio Ἰκαρίαν scriptorem dedisse, quod situi locorum accommodatum est. Cf. ad VII p. 327 b. Quis sit ὁ σκόπελος τῆς Σικελίας obscurum est.

Ibid. c. Epicharmi versus sic vulgabatur

καρκίνοι θ' ἴκοντ' ἐχῖνοί θ', οἱ καθ' ἄλμυρὰν
ἄλα —

ex Toupii emendatione. Libri ut videtur θ' ἴκοντι ἐχῖνοί τε τοὶ καθ', nisi quod VL. τε τοὶ καθ' habent. Quod ego dedi, in eo καρκίνοι τε referebam ad verbum, quod praecesserit. Vs. 2. recte Ahrensius scripsit μόνον.

Ibid. c. θοῖναν scripsi pro θοίνην. Ven. θοίνα. V. ad VIII p. 333 d.

Ibid. d. ὦ φάγημα μιαρὸν, οὔτε μὴ νῦν σε ἀφέω μαλθακισθεῖς οὔτ' αὐτις ἔτι λάβοιμι. In his ex APV αὐτις scripsi pro αὐθις. Atqui ionicae formae sunt ἀφέω et αὐτις, quo indicio ductus suspicari possis Athenaeum litt. c. non Λάκωνα scripsisse, sed Ἴωνα vel καὶ Ἴωνα. Sequuntur statim haec ὅτι δὲ οἱ ἐχῖνοι (λέγω δὲ καὶ τοὺς χειρσαίους καὶ τοὺς θαλαττίους) καὶ ἑαυτῶν εἰσι φυλακτικοὶ πρὸς τοὺς θηρῶντας. Quae sic edidi λέγω δὲ τοὺς χειρσαίους, οὐ καὶ τοὺς θαλαττίους. Ion certe, quo teste utitur Athenaeus, de terrestri erinaceo loquitur:

ἀλλ' ἐν τε χέρσῳ τὰς λέοντος ἦνεσα
 ἢ τὰς ἐχίνου μᾶλλον οἷζυράς τέχνας·
 ὃς εὐτ' ἂν ἄλλων κρεισσόνων ὀρημὴν μάθῃ,
 στρόβιλος ἀμφάκανθον εἰλίξας δέμας
 κεῖται δακεῖν τε καὶ θιγεῖν ἀμήχανος.

In quo loco non assentior Nauckio Fragm. Trag. p. 573. verba ἐν τε χέρσῳ corruptelam suscepisse dicenti. Sequebatur sine dubio apud Ionem aliquid de astutia bestiae marinae, idque ipsum, ni fallit sententia, servavit Athenaeus VII p. 318 e. (fragm. 36)

καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναίμοσιν
 στρυγῶ μεταλλακτῆρα πολύπουν χοοός.

cf. Oppianus Hal. II, 359:

τοῖην που τραφιρῆς γαίης ἔπι δῆριν ἔθεντο
 ἄμφω ἐνὶ ξυλόχοισιν οφίς καὶ τρηχὺς ἐχίνος —
 ἦτοι ο μὲν προῖδων ὀλοφώιον ἐρπυστῆρα
 φραξάμενος πνικινῆσιν ὑπὸ προβλήσιν ἀκάνθαις
 εἰλεῖται σφαιρηδὸν ὑφ' ἔρκεϊ γυῖα φυλάσσω
 ἔνδοθεν ἐρπύζων· ὃ δὲ οἱ σχεδὸν ἀντίκα θύνων
 πρῶτα μὲν ἰοτόκοισιν ἐπισπέρχει γενύεσσιν κτλ.

Vs. 1. loci Sophoclei nescio an recte τοὺς λέοντας scribendum censuerim. Vs. 4. ἀμφάκανθον, quae Salmasii coniectura est, recepi, vulgo ἀμφ' ἀκανθαν legitur sine sensu.

Ibid. e. Diphilus Siphnius εὐίκασι δ' αὐταῖς καὶ οἱ κήρυκες, ὧν οἱ μὲν τράχηλοι εὐστόμαχοι, δυσκατέργαστοι δέ. Haec adversis frontibus sibi repugnant. Scribendum εὐστομοι, iucundi saporis.

III, 92. c. Nicandri locus legitur e Georgicis:

ἤε καὶ ὄστρεα τόσσα βυθούς ἄτε βόσκειται ἄλμης,
νηρῖται στρουβοί τε πελωριάδες τε μύες τε
γλίσχοι τ'. ἀλλὰ σύνες τε καὶ αὐτῆς φώλεα πίνης.

Versu primo aut τόσσα aut ἄτε corruptum est. Conieci ἤε καὶ ὄστρεα τόσσα (i. e. ὄσα) βυθούς κατά βόσκειται ἄλμης. Versu tertio γλίσχοι substantivum mihi esse videtur et de certo quodam concharum genere intelligendum esse, si recte emendavi Hesychium Γλίσχοι· χῆμαι, ubi pro χῆμαι editur κνημαι. Versu tertio τὸ scripsi pro τε.

His proxime Archestrati locus subicitur:

τοὺς μῦς Αἴνος ἔχει, ὄστρεα δ' Ἀβυδος,
ubi cum libri μῦς θ' ἢ Αἴνος habeant, fortasse scribendum est τοὺς μῦς θ' Αἴνος ἔχει. Αἴνος cum spiritu aspero dictum videtur ut Haemus dicebatur et Aemus. Versu tertio πλείστους δ' Ἀμβρακία παρέχει — in πλείστους latet haud dubie piscis nomen.

Ibid. f. In Epicharmi loco erat συμπεφυκότα. Recte p. 85 d. συμμεμνύότα. Statim in Platonis verbis edere debebam δεδεμένοι pro δεδεσμευμένοι. Clare id indicat P. ubi δεδεγμένοι scriptum est.

III, 93. c. λεῖον τὸ ὄστρακον ἔχει καὶ δασύ. Scribendum videtur praeunte Dalecampio καὶ παχύ. Mox in Charetis Mitylenaei verbis κατὰ τὴν Ἰνδικὴν θάλασσαν, ὡσαύτως κατὰ τὴν Ἀρμενίαν καὶ Περσικὴν καὶ Σουσιανὴν, malim Ἀρμενικὴν. Caspium mare dici intellexit Schweighaeuserus.

Ibid. f. ὅσαι δ' ἂν πέτραις καὶ σπιλάσι προσφυῶσι ῥιζοβολοῦσι, κἀνταῦθα ἐνοῦσαι τὴν μαργαρίτιν γεννῶσι. Pro ἐνοῦσαι corrigendum videtur ἐνδῦσαι.

III, 95. b. Anaxilas: τῶν Αἰσχύλου πολὺ μείζον εἶναι μοι δοκεῖ | ἰχθύδι' ὀπιᾶν. Ita correxit Dobraeus, libri πολὺ μᾶλλον, quod servare non debebam. Sequentia corruptius sunt tradita, quam quae tuto emendari possint. Interim tentavi

ὄσον
ἀκροκῶλι' ἔψειν [κρεῖττόν ἐστι], ῥυγία,
πόδας.

ἐστὶ, quod vulgo post ἔψειν legitur, abest a BP. Ceterum Anaxilae nomen suspectum esse docebit inspectus Athenaei

locus. Susplicari possis Ἀνάξιππος. In sequenti Anaxilai fragmento

δεινὸν μὲν γὰρ ἔχονθ' ὕος

δύγγος ὡ φίλε Κινησία,

pro Κινησία scribendum videri κνησιᾶν indicavi Hist. crit. p. 228.

Ibid. c. Axionici locum exhibui ut correctus est ab Emperio. Vulgo editur συντιθείς, οἷονται ἄνω ἑτεράλκια — τέμνω παραφέρω. Vs. 4. Dobraeus πάντας ὡστ' ἄν.

Ibid. d. Iacobsius, quem Dindorfius secutus est, pro τέκνων scripsit κύων. Altero versu Dobraeo auctore fortasse addendum σέ. Mox erat Συνοθήραις, quod Συνοθήρα scripsi.

Ibid. f. In Antiphanis fragmento γελοῖον alteri interlocutori tribuerim, cetera primo. Vs. 4. ὦ δέσποθ' scripsi pro δέσποτα, ut voluit vir doctus apud Schweighaeuserum. Lacunam quam ultimo versu indicavi, Herwerdenus Observ. crit. p. 49. ita supplevit:

ζῶδον [μὲν ἐκεῖνο], τοὺς δὲ βοῦς ἠνάγκασεν.

III, 96. a. In Alexidis loco ἤριστηκότων | σχεδόν τι δ' ἡμῶν ἐξ ἀκροκωλίου τινός, pro ἐξ posui ἔξ.

Ibid. b. Primum versum Pherecratis praeunte Elmsleio correxi in libris sic scriptum ὡς παρασκευάζεται δειπνον πῶς ἂν εἴπαθ' ἡμῖν.

Ibid. c. De Aristophanis loco dixit Bergkiius Fragm. Com. II p. 1150.

III, 97. c. τοῦτο δ' ὑμεῖς ποιεῖτε — πίνοντες, μᾶλλον δ' ἐκπίνοντες. Scripsi ἐμπίνοντες ell. incerto comico in Fragm. Com. III p. 394. πίνωμεν, ἐμπίνωμεν. Cf. Vindic. Arist. p. 189.

Ibid. f. προσέπταισε λίθῳ καὶ τὴν κνήμην ἔλυσε. Non displicet quod Emperius pro ἔλυσε coniecit ἔκλασε.

III, 98. d. τοιοῦτος ἦν καὶ Ἀλέξαρχος ὁ Κασάνδρου τοῦ Μακεδονίας βασιλεύσαντος ἀδελφός, ὁ τὴν Οὐρανόπολιν κτίσας. Uranopolitarum civitas ab Alexarcho condita quo loco sita fuerit a Plinio indicatum putatur H. N. IV, 10. ubi de Atho monte disserit: oppidum in cacumine fuit Acrothion, nunc sunt Uranopolis, Palaeotrium, Thysus, Cleonae, Apollonia. Sed hujus testimonii ambigua

fides est. Veriora docet Strabo Epit. libri VII. a Kramerō edita p. 17. e Demetrio Scepsio: εἶθ' ὑψηλὸν εἶναι πλαταμῶνα πλεθριαῖον σχεδόν τι τὸ μῆκος — ὅπου Ἀλέξαρχον τὸν Ἀντιπάτρου πόλιν ὑποδείμασθαι τὴν Οὐρανόπολιν ἑσταδίων τὸν κύκλον ἔχουσιν. Ad huius igitur rupis radices Acanthum inter et Sanas Uranopolis erat condita. Exercit. phil. I p. 5.

III, 99. c. ἐποχέα posui pro ἐποχλέα, ut praeter alios voluit Coraes.

Ibid. d. ἐπωνόμασεν dedi pro που ὠνόμασεν, nisi που delere praestat.

III, 100. a. Sophili fragmentum sic redintegraverim:

γαστρισμός ἔσται δαψιλῆς· τὰ προοίμια
ὄρω [τὰ δείπνον· κᾶτα] χορτασθήσομαι.

Ibid. d. Anthiphanis locum emendavi Fragm. Com. III p. 129. In fine vs. 2. addidi πόλις et vs. 4. scripsi Μητρᾶς pro Μήτρας.

Ibid. e. In Anaxippi vs. 2. recte Dindorfius scripsisse videtur φάς. Vulgo φῆς, quod φήσ' scripsi. In eiusdem poetae loco ib. servato personarum vices sic distinxī ut oratio similis evadat ei quae est apud Aristophanem Plut. 190. Vs. 3. pro ἅπασιν fortasse ἀλλᾶσιν, idque alteri interlocutori tribuendum. Vs. 4. μασπέτοις Casauboni sive potius Dalecampi emendatio est pro μαστοῖς. Fortasse tamen praestat μαζίοις scribere. Pro πυρετοῖς Lennepius tentabat δίφροις.

III, 101. a. In Hipparchi fragmento presse sequens librorum vestigia scripsi cum Dobraeo:

ἀλλὰ λοπάς μ' εὐφραίν' ἢ μήτρης καλὰ πρόσωπα,
quae apud Dindorfium sic scripta sunt:

ἐν λοπάσιν μ' εὐφραίνει μήτρης καλὰ πρόσωπα.

Libri fere ἀλλαλοπα σύ μ' εὐφραίνη.

Ibid. c. Dedi γαίης pro γαίας. Versu 4. debebam τέφρην pro τέφραν et vs. 14. πτωχείης.

Ibid. e. ἐτέρωθε posui quod sententia postulabat pro ἐτέρωθι.

Ibid. f. ὁμοίως καὶ τὸ τοῦ Ἀντιγόνου τοῦ βασιλέως δείπνον διατιθείς. Scribendum videtur ἐκτιθείς; illud convivium apparantis est, non eius qui convivii apparatus enarrat.

III, 102. a. — 103. c. In Damoxeni fragmento vs. 6. nunc cum Cobeto Mnem. IV p. 120. scripsi ὦ γῆ καὶ θεοί. Vulgo οὐκ ἦδει θεοί. Idem voluerat Hirschig p. 32. Vs. 9. τοῦ πινοεῖν Reisigius, τοῦ φρονεῖν Emperius. Vs. 10. πᾶν pro ἦν recte, opinor, Reisigius. Vs. 15. μινθώσας ἄφες Hermannii coniectura est pro μισθώσας ἄφες, quod Grotius pro μισθώσω σαφές scripserat. Eodem auctore praecedentem versum seclusi. Vs. 30. Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 46. χυμός, λέγει Δημόκριτος, οὐδὲν πρᾶγμα γὰρ | ποιεῖ γενόμενον τὸν φαγόντ' ἀρθριτικόν. Vs. 36. ἄλμην pro ὄσμην scripsi apud Dindorfium et vs. 37. ποιούντας pro ποιούντων posui cum Schweighaeusero. Vs. 38. ante Reisigium ὑποτρίβοντας. Vs. 39. πρόσπαρδέτω. Herwerdenus πρόσπαρδε σύ. Fortasse πρόσπαρδ' ἔτω, eat, habeat sibi. Vs. 40. ὡς μοι κεχάρισται mea est emendatio a Dindorfio commemorata, vulgo ὡς μοι κέχηρηται. Vs. 43 sq. Dobraeus εὐτυχοῦς τέχνης, οὐ τοῦ διανίξιν. Vs. 47. vulgo ποιοῦσι δ' ἕτεροι σοὶ δὲ λέγω. Correxī apud Dindorfium. Praestat fortasse quod coniecit Casaubonus ἕτεροι. B. σὺ δέ; A. λέγω. Vs. 48. ἄφες. Forsan ἄνες. Vs. 50. Libri ὀμαλιζέτω τοῖς στάχεσι. Iacobsius et Dindorfius ὀμαλιζέτω τις ὡς τάχος, Dobraeus ὀμάλιζε τοῖσι τάχεσιν, quod fortasse verum est, vide tamen Com. gr. IV p. 532. Vs. 52. verba καὶ τι φαίνεται τέχνη per interrogationem elata primo interlocutori tribuerim. Vs. 59. legebatur ἐνίοτε δ' ἀφεστῶς, scripsi ἔσθ' ὅτε δ' ἐφεστῶς, illud ex mea, alterum ex Herwerdeni emendatione. Vs. 61. οὐχ ὑπερβήσει σοφόν. Fortasse Σόφων, quod unius ministrorum nomen fuerit; nisi malis σοφός, id ut cum Ἐπίκουρος coniungatur; sed video quid obstat. Vs. 63. οἶδε Cobetus recte. Vs. 66. οὐκοῦν ὅ γ' οὐκ ἔχουσιν. Cod. B. ὅτε οὐκ, alii ὅτ' οὐκ, malim οὐκοῦν ὅ τι οὐκ ἔχουσιν. Vs. 67. οὔτω συνδοκεῖ. Ita correxi pro οὔτω σοὶ δοκεῖ et haec personae B. attribui. Cobetus οὐ καὶ σοὶ δοκεῖ;

III, 103. c. In Batonis loco vs. 6. malim ὡς λέγουσί γ' οἱ σοφοί. Vs. 9. ἐκ δὲ τοῦ ζῆν δὴ καλῶς | εὖσως ἅπαντας ἢ τυχόν δώσεις ἐμοί. Pro δὴ καλῶς Athenaeus VII p. 379 b. recte παγκάλως habet. Cetera feliciter emendavit Hirschigius p. 30. ἴσως ἅπαντας εὐτυχεῖν, quod recipere debebam; et

εὐτυχεῖν repererat iam Emperius p. 346. Vs. 18. nescio quam ob causam delendum censuit Hirschigius. Cf. Com. graec. IV p. 503.

Ibid. e. ἤρπασεν Herwerdenus. Vulgo ἤρπακεν.

III. 104. b. τὸν καλὸν Χρῦσιππον κατιδόντα ἀκριβῶς τὴν Ἐπικούρου φύσιν. Pro κατιδόντα scribendum videtur κατειδόντα.

Ibid. c. In Theogneti loco vs. 8. pro ἀνέστροφεν recepi Hirschigii emendationem ἀνατέτροφεν.

Ibid. f. Aristophanes vs. 5. οὐδὲ χόρι' οὐδὲ πῦος. Vulgo οὐδὲ χόριον. Correxerit Dobraeus et Fritzsche ad Aristophanis Thesmoph. p. 594. Pro πῦος scripsi πνός, de quo v. H. Iacoby ad Addenda mea vol. V p. 18. Vs. 7. οὐδὲ κάραβον μέγαν γυναιξὶ κοπιώσαισιν ἐπεκουρήσατε. Ita correxerunt viri docti ut suos versui numeros restituerent. Libri habent κοπιώσαις. Vitium loci latet potius in ἐπεκουρήσατε, quod ineptissimum est, frustra que explicare conatus est Fritzsche. Scribendum videtur γυναιξὶ κοπιώσαις ἐπεχορηγήσατε. Nisi praeferas quod nuper voluit Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 17. μέγα γυναιξὶ κοπιώσαισί γ' ἐπεκουρήσατε, egregiam scilicet opem tulistis mulieribus fessis! μέγα pro μέγαν praebuit cod. Ven.

III, 105. a. In Archestrati fragm. vs. 1. revocavi quod libri habent ἀλλὰ παρὲς λῆρον πολὺν ἀστακὸν ὄνωϋ. Integrum ut versum faceret, Valckenarius scribebat πολυώνυμον ἀστακόν, cui nollem obsecundasset Dindorfius, quum λῆρος πολὺς quasi proverbii loco dicatur. Vid. Cicero ad Attic. XVI, 1. Aristophanes Polyidi fragm. 1. Exercit. phil. II p. 5.

Ibid. b. Speusippus τῶν μαλακοστράκων κόρακον ἀστακὸν νύμφην ἄρκτον. Κόρακος non est piscis nomen, fort. κοραξὸν vel κορακῖνον.

Ibid. d. Ἐφορος ἐν τῇ πρώτῃ. Recte Marxius τρίτῃ scripsit.

Ibid. e. Archestratus: καρῖδ' εὐμεγέθη λήψει, σπανία δὲ προίασθαι. Malim ex L. σπανία.

Ibid. f. Eubulus καρῖδα καθῆκα κάτω κἀνέσπασ' αὖθις. Temere haec tentavit Herwerden Add. crit. nov. p. 25. cf. Gaisford ad Heph. p. 341. ed. pr. In sequente Anaxandri-

dis loco e Lycurgo, de quo Com. graec. III p. 172 dictum est,
καὶ συμπαίξει καριδαρίοις
μετὰ περκιδίων καὶ θραυτιδίων etc.

quaeri potest quis sit ille quem cum piscibus ludere dicit poeta. Fortasse de Baccho haec intelligenda sunt. V. Iliad. VI, 134 sqq. De sequente eiusdem poetae fragmento, in cuius vs. 3. Hirschigius σχήματος scribebat, dixi l. l. p. 180. Versum primum intelligerem sic scriptum οὐκ ἀνακεκυφῶς ὀρθὸς ὦ βέλτιστ' ἔσει;

III, 106. e. εἰσεκομίσθη ταγνησιτὰ ἥπατα περιειλημμένα τῷ καλουμένῳ ἐπίπλω. Scripsi περιειλημμένα, ut res postulabat. Mox pro ἐπίπλοιοι cum Dobraeo malim ἐπίπλοον. Quam formam posui etiam p. 107. a. in Epicharmi loco, qui vulgo sic legitur ὄσφύος τε πέρι καὶ ἐπίπλου. Etiam in Ionis fragmento dialectus ionica, qua in Ἐπιδημίαις utebatur Ion, pro ἐπίπλω postulabat ἐπιπλόω.

III, 107. b. Initium eclogae Alexidis exhibui ut emendavi Com. graec. vol. III p. 429. Vulgo Νηρεῖ τινι ἰδῶν γέροντι.

Ibid. c. φνκίδας ψήττας τινὰς | καρῖδα φύκην κωβιὸν πέροκην σπάρων. Pro τινὰς scripserim κτένας.

Ibid. d. Scripsi τὰς σκενασίας πάντων δὲ καὶ τὰς διαθέσεις, ubi pro διαθέσεις libri habent σκενάσεις.

Ibid. e. Porsonus ἄν (i. e. ἄ ἄν) θέλη τις μανθάνειν.

Ibid. f. In Alexidis loco scribendum videtur

καὶ πλεκτάνην στιφρὰν σφόδρ', ἐπὶ τούτοις τέ που αἰσχυνόμενον ἦπαρ καπρίσκου σκατοφάγου.

Libri ἐν τούτοις.

III, 108. a. Eubulus ἐγὼ δέ γ' εἰμὶ τῶν μελαμπύγων ἔτι. Non satis intelligo ἔτι, fortasse scribendum τῶν μελαμπύγων τις εἶς, de quo v. ad Antiphanem in Com. gr. vol. III p. 95. Sequuntur statim haec Ἠγήσανδρος — ἐν ταῖς κεφαλαῖς φησὶ τὸν ἥπατον δύο λίθους ἔχειν. Quod inepte dictum est pro ἐν τῇ κεφαλῇ.

Ibid. b. Eubuli locum exhibui, quemadmodum a me ipso aliisque emendatus est. V. Com. graec. III p. 242. et edit. min. p. 613. Vs. 11. fortasse sequi debebam Valckenarium πιέσματι scribentem pro πιάσματι.

Ibid. c. In Nicostrati loco οὐποτ' αὐθις ἄν . . . σηπίαν ἀπὸ τηγάνου | τολμήσαιμι φαγεῖν μόνος, ἄν addidi, Porsonus praeterea scribebat οὐποτ' ἄν αὐθις αὐ. Praetuli indicare lacunam; μόνος cum intelligi non possit, suspicabar poetam scripsisse σηπίας — μένος, ut tragicorum vel epiciorum oar-tionem imitatum. Qui statim sequitur Hegemonis locus

μᾶλλὰ ταχέως ἰὼν πρῶο μοι πουλύπουν
καὶ δὸς καταφαγεῖν, κἀπὸ τηγάνου γόνον,

eum sic emendavi Praef. ad Com. poet. edit. min. p. XIV. nisi quod μᾶλλὰ adscivi a Dobraeo. Reliqua eodem modo postea constituit Cobetus Mnem. V p. 53. Vulgo μάλα ταχέως αὐ-τῶν πρῶο πουλύπουν.

Ibid. d. Μυρτίλος, quod unius convivarum nomen est, ab Eubuli fragmento separavi. In eiusdem poetae loco

τρέφει με Θετταλός τις ἄνθρωπος βαρὺς
πλουτῶν, φιλάργυρος δὲ κάλιτήριος —

Boissonadus coniecit βαρὺ πλουτῶν. malim βαθὺ πλουτῶν.

III, 109. a. In Demetrii loco scripsi ξένος χαρίεις γὰρ pro eo quod codd. habent ξένος γε χαρίεις, idque servari potest, si hunc versum alteri interlocutori tribueris. ἐκεῖνος καὶ pro ἐκεῖ ex Dindorfii emendatione recepi.

Ibid. c. Timocles καταμαθῶν δὲ κειμένην θερμὴν σκά-φην θερμῶν ἰπνιτῶν ἤσθιον. Sic libri; Dindorfius ex Do-braei emendatione edidit καταμαθῶν δὲ κειμένην σκάφην | θερμὴν ἰπνιτῶν ἤσθιον. Debebant opinor θερμῶν.

Ibid. e. In Lyncei epistola ad Diagoram scripta ἀπειρη-κότων καὶ πεπληρωμένων ἠδίστην ἐπεισάγουσι διατριβὴν τὸν διάχρηστον ἐσχαρίτην καλούμενον, pro διάχρηστον B habet διάχρηστον, quod διάχριστον Dindorfio scribendum vi-detur. Fortasse πάγχρηστον vel ζάχρυσον. Sequentia κα-θάπερ γὰρ ἀνανήφειν πολλάκις γίνεται τὸν μεθύοντα τὸν αὐτὸν τρόπον ὑπὸ τῆς ἠδονῆς ἀναπεινήν γίνεται τὸν ἐσθίον-τα, non videntur omnis erroris immunia esse. Ceterum post haec verba sine dubio locum habebant quae ex eadem epistola afferuntur ab Athenaeo XV p. 647 b.

Ibid. f. τούτου δὲ τοῦ ἄρτου (ἀχαΐνου) μνημονεύει Σῆ-μος ἐν ὀγδόῳ Δηλιάδος λέγων ἐν τοῖς θεσμοφόροις γίνεσθαι. Haec Lobeckius Aglaoph. p. 1063 ita refingebat λέγων ἐν τοῖς

θεσμοφοροίσι γενέσθαι. Ego conicceram λέγων τοῖν θεσμοφόροιν γίνεσθαι, ut III p. 113 b. τὸν ἀνάστατον καλούμενον, ὃς ταῖς ἀρρηφόροις γίνεται. Pergit Athenaeus: εἰσὶ δὲ ἄρτοι μεγάλοι, καὶ ἑορτὴ καλεῖται μεγαλόρτια, ἐπιλεγόντων τῶν φερόντων

ἀχαῖνην στέατος ἔμπλεων τράγον.

In quo versu τράγον, quod Lobeckius cum ἀχαῖνην coniunctum de placenta intelligit, mihi cum Schwgeihaeusero pro imperativo aoristi accipiendum videbatur, qua de forma ipse exposuit Lobeckius Aglaoph. p. * * *, cuius notatis addendum est ἐπίβαλον ex Eustathio ad Hom. p. 1753, 5. ἄγαγον, de quo Hesychius Ἀγαγον: ἀντὶ τοῦ ἄγαγε, fortasse etiam ἀπόθανον, quod Par. A habet in Demetrii verbis apud Stobaeum Flor. VIII, 19. qui tamen paulo post legitima forma usus est. Omisere autem illum versiculum qui populares Graecorum cantilenas collegerunt, pariter atque illam a Polluce IX 123. servatam ludentium puerorum cantiuunculam

α'. χαλκῆν μυῖαν θηράσω.

β'. θηράσεις, ἀλλ' οὐ λήψει.

Adde quod Hesychius servavit τὸν τραγίσκον ἔξαγε. Nec omittendum quod nescio nunc quo loco Plinius affert

φεύγετε κανθαρίδες· λύκος ἄγριος ἄμμε (ὑμμε)
διώκει,

et illud a schol. Ven. II. χ', 263. servatum,

ἄρνα φιλοῦσι λύκοι, νυὸν ὡς φιλεῦσιν ἔρασταί,

de quo in Bergkii Diario Antiqu. stud. 1844. p. 12. dixi, item illud apud Plutarch. Quaest. gr. p. 297 b.

μήποτε νοστήσατε φίλην ἐς πατρίδα γαῖαν.

Alia huius generis infra composui. Exerc. philol. II p. 5.

III, 110. c. Sophro δεῖπνον ταῖς θείαις κριβαντίας καὶ ὀμώρους καὶ ἡμιάρτιον Ἐκάτα. Mira est haec materterarum et Hecatae coniunctio, nec dubium mihi quin ἐκάστα scribendum sit. Eiusdem poetae locus ibid. litt. c. servatus legitur εἰς νύκτα μ' ἐστιᾶ σὺν ἄρτω πλακίτα. Sic Casaubonus pro με αἰτιᾶ σὺν ἄρτω πλ. Perfeci opinor emendationem scribendo μ' ἐστιάσειν ἄρτω πλακίτα.

Ibid. d. In Platonis loco alterum versum alteri interlocutori tribui et per interrogationem extuli; sed rectius fortasse

ita scribendum B. *μη τῶν καθαρύλλων*; A. *μᾶλλον μεγάλους Κιλικίους*.

Ibid. f. ἢ ante *δέλφρακος* in Aristophanis loco per errorem illatum est.

III, 111. a. *τῆς δὲ κολλύρας καλουμένου ἄρτου*. Aut τοῦ δὲ scribendum aut ante *καλουμένου* excidit οὔτω. In Aristophanis loco editur διὰ τοῦ ἢ *Μαραθῶνι τροπαίου*. Secutus sum Elmsleium.

Ibid. b. De Pherecratis fragmento vide Com. gr. II p. 274. In proximis ὡς φησιν *Εὐκράτης*, suspectum est Eucratis nomen. Fort. *Σωκράτης* scribendum, cuius memoria proxime antecedit.

Ibid. c. *Βλαῖσος ἐν Μεσοτριβᾷ*. Nescio quid hoc nominis sit corruptumque puto, nec lucem praebet glossa Hesychii *Θύστινον· τρήχινον*. οἱ δὲ *μεσοτριβῆ*. Num *Μεσοτριβᾷ* fuit? Ibid. Nicostrato Hanovius vs. 2. restituit τὸ δὲ *πάχος*. Dindorfius e Porsoni coniectura τὸ *πάχος γάρ*, libri τὸ γὰρ *πάχος*. Vs. 4. meam ipse coniecturam sequens dedi *ἄνω βᾶδιζε καὶ μέλιτι μειμιγμένη* pro *ἔβᾶδιζ' ἄνω*.

Ibid. d. ὁ δὲ *Κόδρος τόμον ἄρτου τὸν καλούμενον θρόνον λαμβάνει καὶ τῷ πρεσβυτάτῳ νέμουσι*. Aut excidit aliquid aut scribendum *νέμει*, ut voluit Casaubonus.

Ibid. e. De Cratini loco dictum *Fragm. Com. graec. II p. 71*.

Ibid. f. *Archestratus*

ἔστι γὰρ οὖν τὰ κράτιστα λαβεῖν βέλτιστά τε πάντων εὐκάρπου κριθῆς καθαρῶς ἠσκημένα πάντα ἐν Λέσβῳ κλεινῆς Ἐρέσου περικύμονι μαστῷ.

Versu secundo etsi ferri potest *ἠσκημένα*, multo tamen verisimilius est scripsisse poetam *ἠσσημένα*, quod proprium de cribrata farina verbum est. Photius Lex. p. 26. *ἔττημένα· σσησημένα*. *Φερεκράτης*. Quod ex *ἠττημένα* corruptum; falsa enim sunt quae de hac glossa dixi *Fragm. Com. II p. 351*. Idem verbum ex libris restitui Antiphani apud Athen. III p. 127 b. *σεμίδαλις ἐκ πολλῆς σφόδρ' ἔξηττημένη*, et praeterea duabus glossis Hesychii restituendum est, primum v. *Ὁμομίτας· ἄρτος ἐκ πυροῦ διηρημένον γεγωνάς*. Lege *διηττημένου* et intellige panem ex cribrata farina confectum, quem *σητάνειον ἄρτον* vocat et τῷ *αὐτοπύρῳ* opponit Plutarchus *Tranquill. animi p. 466 d*. Altera Hesychii glossa haec est

Σμικρίζεσθαι: διαιτᾶσθαι. Legendum *διαττᾶσθαι.* In tertio Archestrati versu ineptissimum est Lesbum insulam dici Eresi circumfluum collem. Expectabam potius *ἐν Ἐρέσῳ κλεινῆς Λέσβου περικύμονι μαστῶ*, in quo *ἐν Ἐρέσῳ* comparabam cum Homericο *ἐν Ἀρίμοις* in eadem versus parte posito. Eresum in colle sitam fuisse testatur Strabo XIII p. 618. Exercit. phil. I p. 11.

Leniore coniectura nunc restitui *ἐν Λέσβῳ κλεινῆς τ' Ἐρέσου περικύμονι μαστῶ*.

III, 112. a. Archestratus *ὄν καλέουσιν | κείνοι κριμματιάν.* Sic vulgo. Necessariam recepi emendationem Schweighaeuseri *κριμνατιάν*, et versu sequente *ἐν Τεγέῃ σεμιδάλιος* scripsi pro *ἐν Τεγέαις*.

Ibid. c. In Aschestrati loco

*ὅστις ἐπιστήμων ἔσται σίτοιο κατ' ἡμᾶρ
παντοίας ἰδέας τεύχων —*

posui *τεύχειν.*

III, 113. a. *ἐπεὶ δὲ καὶ ἄλλῳ Χρυσίππου τοῦ Τυανέως συγγράμματι ἐνέτυχον.* Pro *καὶ ἄλλῳ* posui *παγκάλῳ*. In sequentibus pro *ἀρτοπτικίος* et *φουρνακίον* malim *ἀρτοπτικίος* et *φουρνακείου* propter Plinium HN. XVIII, 11, 27. panes fornaceos et artoptaceos commemorantem.

Ibid. d. *εἰς ἄρτον.* Probabiliter Dalecampius *εἰς ἀρτολάγανον.*

Ibid. e. *οἱ ἑαυτοὺς* scripsi cum Dobraeo pro *οἱ τοὺς*. Idem *αὐτῶ μαθητὰς* pro *μαθητὰς αὐτῶ*.

Ibid. f. *οὐ χῶ* pro *οὐχ ὁ* Dobraeus. Mox in Eubuli loco dedi *λοπαδάγχαι* pro *λυπαδάγχναι*. Ib. *λευκαυγῶν ὑπογαστριδίων* pro *λευκῶν* elegans est coniectura Herwerdeni in Novis Add. crit. p. 25.

III, 114. b. *ἀράξεις* pro *ἄραξις* recte ut videtur Schweighaeuserus.

Ibid. d. Alexidis locum emendavit Dobraeus. Vulgo *οἷσω δεῦρο* pro *οἷσε δεῦρο δή*. Vs. 1. corrige operarum errorem B. *μόλις* pro A. *μόλις*.

Ibid. e. *βλωμιαίους* scripsi pro *βλωμιλίους*, quamquam possis etiam *βλωμιδίους*, ut voluit Salmasius. Mox *ὄν ὑπὸ τῶν συγγενῶν μόνον καταναλίσκεσθαι* malim *μόνων*.

III, 115. a. κρίβανα — τῷ σχήματι μαστοειδεῖς. V. ad XIV p. 646 a. In sqq. pro ὑγίεια erat υγεία. Tum ante ἀκμαίαν casu excidit καί. Contra litt. b. eandem particulum ante ἐπισυνάπτοντος recte delet Dobraeus.

III, 116. a. *Εὐθύδημος ὁ Ἀθηναῖος ἐν τῷ περὶ ταρίχων Ἡσιόδου φησι περὶ πάντων τῶν ταριχενομένων τάδ' εἰρηκέναι ἄμφακες μὲν πρῶτον στόμα καὶ κριταιαντα καὶ θιόην*

γναθμῶν ἠνδάξαντο δυσείμονες ἰχθυβολῆες, οἷς ὁ ταριχόπλεως ἄδε Βόσπορος, οἱ πιθόγαστροι τμηγόντες τετράγωνα ταρίχια τεκταίνονται.

5 *ναὶ μὴν οὐκ ἀκλεῆς θνητοῖς γένος ὄξυροῦγγου, ὄν καὶ ὄλον καὶ τμητὸν ἄλες τρηχεῖς ἐκόμισσαν. θύνων δ' ὠραίων Βυζάντιον ἔπλετο μήτηρ, καὶ σκόμβρων βυθίων τε καὶ εὐχόρτου λιβιβάττω. καὶ Πάριον κολιῶν κυδνὴ τροφὸς ἔσκε πολίχνη.*

Videri haec ipsum Euthydemum fabricatum esse, bene intellexit Athenaeus; mimine enim Gesneri Aquat. p. 973. sententia probari potest Archestrato illos versus tribuentis, quoniam is ὁ τῶν ὀψοφάγων Ἡσιόδος ab Athenaeo VII p. 310a. vocetur. Multum enim ista ab Archestrato dicendi genere recedunt. Exercit. philol. II p. 6. Vs. 1. pro θιόην Dindorfius coniecit ἰωήν, quo adiutus Bergkiius haec ita restituere conatus est:

ἄμφακες πρῶτον στόμα καὶ κριγὴν καὶ ἰωήν —

Sed residet vitium in ἠνδάξαντο, quod Piersonus ἠδάξαντο, Coraes ἠνδάξαντο scripsit. Vs. 3. libri habent πιθόγαστροι, pro quo qui πιθόγαστροι, quibus venter instar dolii est, scribendum esse vidit Casaubonus, rectius opinor scripsisset οἱ πιθόγαστροις, qui voracibus salsamenta quadrata conficiunt. At fortasse cum Hermanno scribendum οἱ θ' ὑπόγαστρα.

Vs. 5. *ναὶ μὴν οὐκ ἀκλεῆς θνητοῖς γένος ὄξυροῦγγου.* Pro ὄξυροῦγγου, quod viri docti pro ὄξυροῦγγου dici posse existimant, etiam nunc teneo quod iam olim proposui ὄξυροῦγγου. Eodem nomine corruptum est quod apud Lucianum Lexiph. 2. legitur ἐγγυοθήκη pro ἐγγυθήκη, vel quod his in eodem oraculo apud Strab. I p. 53. et XII p. 536. habetur

Πύραμος εὐρυοδίνης, pro quo recte epitome habet *ἀργυροδίνης*. Vs. 6. *ἄλες τρηχεῖς ἐκόμισσαν* recte quidem pro *ἐκόμησαν* scripsit Schweighaeuserus, sed non recte interpretatur salia aspera apportant. Hoc potius dicit, oxyrynchum aut integrum aut in frustula concisum sale condiri. Vs. 8. editur vulgo *καὶ σκόμβρων βυθίων τε καὶ εὐχόρτου λιβιβάττεω*. In his *βυθίων* inutile scombrorum epitheton est nec particula *τέ* suo loco posita. Scribendum videtur *κυβίων*, quod etsi plerumque de quadratis salsamentorum frustis dicitur, tamen etiam piscis nomen est. V. Arcad. p. 42, 3. Postremo versu pro *λιβιβάττεω* nescio an rectius scribatur *λιβυβάττεω*. Exercit. phil. II p. 6.

Ibid. c. In eodem fragmento legitur

Ἴόνιον δ' ἀνὰ κῦμα φηγῶν Γαδείραθεν ἄξει
 Βρέττιος ἢ Καμπανός ἢ ἐξ ἀγαθοῖο Τάραντος
 ὀρκύνιοιο τρίγωνα.

Pro *Γαδείραθεν*, quod aperto vitio laborat, scripsi *Γαδειρόθεν*, nec recte dictum vides *ἐξ ἀγαθοῖο Τάραντος*, pro quo expectabam *οὐξ ἀγαθοῖο*. Pro *ἀγαθοῖο* autem scribendum suspicor *ἀγνοῖο* cll. Horatio Carm. I, 28. Neptuno sacri custode Tarenti. Cf. Archestratus p. 117 a. *Βυζαντίου ἐς πόλιν ἀγνήν*.

III, 116. d. *ἀλλ' ἐπεὶ περὶ ταρίχων ἐστὶν ὁ λόγος* — *ἔρχομαι καὶ γὰρ λέξων τι περὶ αὐτῶν τὰ τῆς τέχνης*. Postrema, quae non recte procedunt, fortasse ad tetrametrum trochaicum sic revocanda sunt:

ἔρχομαι καὶ γὰρ τι λέξων περιλαλῶν τὰ τῆς τέχνης, in quo *περιλαλῶν* est copiose describens. Eundem versum respexit III p. 113 a. *ἔρχομαι καὶ αὐτὸς λέξων περὶ ἄρτων*. Cf. XIV p. 654 a.

III, 117. a. In Archestrati loco edebatur *θύννου τέμαχος* — *τμηθέν, ὅ τ' ἐν βίκοισι*, quod scripsi *τμηθέν ὅτ'* concisum eo tempore quo etc. Sequuntur paucis interiectis haec:

παῦροι γὰρ ἴσασιν
 ἀνθρώπων ὅτι φαῦλον ἔφν καὶ ἀκιδνὸν ἔδεσμα.

Contra sensum, ut mihi videtur, qui hic est paucos bona et mala internoscere. Ac cum meliores libri *κενεὸν*

ἔδεσμα habeant, scripsi ὅ τι φαῦλον ἔφν καὶ κεδνὸν ἔδεσμα.

Ibid. b. De Cratetis loco v. *Fragm. Com. II p. 244.* Quod his subicitur Aristophanis fragmentum, in eo recepi Porsoni et Emsleii emendationem ἡ μέγα τι χοῦμα pro ἡ μέγα τι βρωμα. Locus fortasse sic corrigendus est: ἡ μέγα τι χοῦμ' ἔφν τρυγωδοποιουμουσική, paeonicis et trochaicis numeris coniunctis. Vs. 3. praestare videtur παρακεκλημένον pro παραβεβλημένον, quod tertia correpta ab Aristophane certe dici non potuit.

Ibid. e. In Alexidis loco vs. 1. ἐὰν μὴ καθ' ἕκαστον πάντα δῶς, fortasse θῆς scribendum est. Vs. 7. malim ἦ' πεβοᾶτε. Insanabiliter corruptus est vs. 10, requiritur aliquid in hanc sententiam dictum:

ὄλοιο· σίσυρον δ' οὐκ ἐπέθηκας οὐδὲ ἔν.

Vs. 11. οὐκ οἶσθας recepi ex A. pro οὐκ οἶσθά γ'. Vs. 17. ὥσπερ πυρετὸς ἀνῆκεν, εἴτ' ἐπέτεινεν αὖ. Dobraei haec emendatio est pro εἴτ' ἐν ἐπιτέλει. Fort. πυρετὸς ἀνῆκεν, εἴτ' ἐπέτεινεν ἐπὶ τέλει, delete ὥσπερ.

III, 118. d. Apud Antiphanem εὐφραίνειτ' ὄσμαῖς posui pro ὄσμαῖσι χάρει. Codd. εὐφροσύναις ὄσμαῖσι.

Ibid. e. κατεσθίοντες ὄντες in Nicostrati loco ex Hirschigii coniectura recepi pro κατεσθίοντες οὐδέ, quod fortasse servandum erat.

III, 119. b. Platonis versus ante Cobetum ita edebatur ὥσθ' ἄτ' ἔχω ταῦτ' ἔστι· τὰρίχους ἀπολέσω. Ibid. e. in Cratetis loco edebatur ἡμῖν, pro quo ἡμῶν scripsi.

Ibid. c. De Hermippi verbis τὰρίχος πύονα v. *Com. graec. I. 94.*

Ibid. e. Ἀττικοὶ δὲ οὐδετέρως λέγουσι. Scribendum videtur ἄλλοι δὲ Ἀττικοί, vel Ἀττικοὶ δὲ καὶ οὐδετέρως λέγουσι. V. litt. b. Mox cum Bergkio ad *Fragm. Aristoph. p. 1193.* transposui verba Μένανδρος Ἐπιτρέπουσιν, quae vulgo post καὶ ἐπὶ αἰτιατικῆς leguntur.

Ibid. f. Ἀλεξίς ἐν Ἐπιδαύρῳ· τοὺς Χαιρεφίλου δ' υἱεῖς Ἀθηναίους ὅτι — scripsi Ἐπιδαυρίῳ. Pro δ' υἱεῖς legendum videtur δ' ἐποίησ', et vs. 2. εἰσήγαγον cum Hirschigio. Sequentia Hirschig ab Alexidis loco separat scribitque οὗς καὶ Τιμοκλῆς ἰδὼν ἐπὶ τῶν ἵππων ἐν τοῖς Σατύροις ἔφη δύο σκόμβρους εἶναι.

III, 120. a. In Antiphanis loco ante Fritzschiu de Daetal. p. 106. erat ἀπολογίζω, et vs. 2. ante Schweigh. περιμένουν — μὴ τεμεῖν.

III, 121. f. μέχρι πότε βαρβαρίζοντες οὐ παύσεσθε. Corrigere παύσεσθε.

III, 122. b. Θεοδώρω δὲ τὸ κελεύειν μὲν πλέον ἔχων, ἐπαινεῖν δὲ τὸ ἴσον. Pro κελεύειν Nauckius ἐθέλειν. Mox litt. d. Timothei locus legitur:

οὐκ αἰίδω τὰ παλαιά·

καινὰ γὰρ ἅμα κρείσσω.

νέος ὁ Ζεὺς βασιλεύει,

τὸ πάλαι δ' ἦν Κρόνος ἄρχων.

Initio fragmenti nescio an praestet scribere οὐ κλείω, tum θάμα posui cum M. Schmidt. Vs. 4, legebatur τὸ παλαιόν.

III, 123. d. Σῆμος δ' ὁ Δηλιος ἐν δευτέρῳ Νησιάδος ἐν Κιμώλω τῇ νήσῳ φησὶ ψυχεῖα κατεσκευάσθαι θέρους ὀρυκτά. Permira quidem nec tamen vitii suspecta est libri insularum descriptionem complectentis inscriptio Νησιάδος. Eius fortasse pars fuit quem idem Semus de Delo insula librum composuit Δηλιάδος nomine inscriptum, cuius frequens est apud Athenaeum memoria; certius est ad idem opus revocandum esse librum de Paro ab Suida s. v. Σῆμος memoratum. Nesiados memoriam praeter Athenaeum servavit schol. Apollonii Rh. I, 1165 Κόνων ἐν τῇ Ἡρακλείᾳ φησὶν ὅτι Αἰγαίων — κατεποντίσθη — περὶ δὲ τῆς κλήσεως τοῦ Αἰγαίου πελάγους ἐν μὲν τῷ τρίτῳ τῶν περὶ τῆς Νησιάδος φησὶν ἐν τούτοις· οἱ μὲν ἀπὸ τῆς Περκανίας *) Αἰγὸς ἐπώνυμον γεγονέναι φασίν, οἱ δὲ ἀπὸ τῆς Καρυστίας τῆς Αἰγαίης ὀνομαζομένης. αἱ μὲν γὰρ Αἰγαί, ἐνθεν τὸν Ποσειδῶνα παραγίνεσθαι φασί, κατὰ Πελοπόννησον εἰσὶν ἐν τῷ περὶ Κριδαν κόλπῳ. Quo scholio ne quis ita utatur, ut Cononem Nesiadis auctorem fuisse suspicetur, satis provisum est ab iis, qui Cononis nomen, quem Heracleam scripsisse nemo unquam prodidit, ex Cinaethonis nomine corruptum esse intellexere, cuius Heracleam ipse affert schol. Apollon. I 1357. Ac fortasse etiam

*) Scribendum ἀπὸ τῆς περὶ Κάνας Αἰγός. V. ad Stephanum Byz. p. 352.

locum poetae, in quo de Aegaeone vel Briareo egerat, superstitem habemus in corruptissimo scholio Pindari Nem. III 38. αἱ Ἡρακλεΐαι στῆλαι καὶ Βριάρεω λέγονται εἶναι, καθόφρησι Στῆλαί τ' Αἰγαίανος ἀλὸς μεδέοντι Γίγαντος. Ubi poetae nomen excidisse apertum est. Praeterea scribendum est ἀλὸς μεδέοντος ἄνακτος [Βριάρεω]. Sublato igitur Conone apertum est alium Nesiadis auctorem circumspiciendum esse. Iam vero in sequentibus, quae de nomine maris Aegaei afferuntur, haud dubie corrupta sunt verba ἐν μὲν τῷ τρίτῳ τῷ περὶ Νησιάδος, in quibus particula μὲν non habet quo referatur. Scribendum igitur videtur Σῆμος ἐν (CHĪMEN pro ENMEN) τῷ τρίτῳ περὶ τῆς Νησιάδος, vel ἐν τῷ τρίτῳ τῶν περὶ Νησιάδος i. e. τῷ τρίτῳ Νησιάδος, quemadmodum iisdem in scholiis ad IV, 834. Μητροόδωρος ἐν πρώτῳ περὶ ἱστορίας i. e. ἐν πρώτῳ ἱστορίας. Neque omittendum quod idem scholiastes iterum Semi testimonio utitur ad I, 1304. Σῆμος δὲ φησιν (sc. Boreadas ab Hercule interfectos esse) διὰ τὸ λειψθῆναι δρόμῳ τὸν Ἡρακλέα τῶν Βορεαδῶν, quae ad eam Nesiadis partem refero, in qua de Teno scriptor exposuerat; ea enim in insula Hercules Boreadas occidisse ferebatur. Denique ad idem hoc opus referenda suspicor quae Athenaeus I p. 30 c. et II p. 71 c. de Icaro et Cinaro insulis memoriae prodidit. At quae idem scriptor XI p. 502 b. affert, ea haud dubie ad Deliadem revocanda sunt. Exerc. phil. I p. 12.

III, 124. a. In Alexidis eclogae vs. 6. sine sensu edebatur:

τὰν τῆς δὲ τῆς τροφῆς καθ' ἡμέραν πάλιν.

Correxi τακτῆς. Vs. 7. γλιχόμεθα μὲν τὴν μᾶζαν ἵνα λευκῆ παρῆ, μὲν particulam, quam Schweigh. post γλιχόμεθα addiderat, transposui post τὴν. Vs. 9. malim τὸ καλὸν τε χρῶμα pro δέ.

Ibid. b. In Dexicratis loco ineptum est quod vulgo legitur ἐπὶ στόματος κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ. Cod. B ἐπὶ στόματι, unde edidi

ἐπίσταμ' ὅτι κράτιστον Αἴγυπτος ποιεῖ.

In sequente fragmento Euthyclis πρῶτον μὲν εἶδεν εἰ χιών ἐστ' ὦνία, ex P rescripsi οἶδεν.

Ibid. d. Strattis ἀλλὰ πᾶν τούναντιον. Legebatur ἀλλὰ πολὺ τούναντιον. In sequente Lysippi fragmento Fritzschius

ita distinxit A. Ἐρμων. B. τί ἐστι. πῶς ἔχομεν; A. τί δ' ἄλλο γ' ἢ — Vs. 2. ἐμοὶ δοκεῖν recepi ex emendatione Schweigh. pro μοὶ δοκεῖν ut habet A. Dindorfius ἡμᾶς δοκεῖ cum Porsono. Tum Δωρί posui pro Δῶρι. Mox sequuntur haec Πρωταγορίδης δ' ἐν δευτέρῳ τῶν κωμικῶν ἱστοριῶν. Vid. Histor. crit. Com. graec. p. 12. κωμικὰς ἱστορίας O. Schneiderus ad Nicandrum p. 16. interpretatur de historiis ridiculis et quasi de pulpito comicorum ductis. Non credo id recte fieri, ac fortasse scribendum est τῶν ἰνδικῶν ἱστοριῶν, quod argumentum eclogae indicare videtur.

III, 125. a. In Anaxilae loco scripsi ἴσως τὸ λακκαῖόν γ' ὕδωρ ἀπόλωλέ σοι. Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῶνος — vulgo ἀπόλωλε. ὁ Ἀπολλόδωρος δ' ὁ Γελῶνος.

Ibid. c. In Simonidis epigrammate recepi Valckenarii emendationem ὀξύς ἀπὸ Θορήκης ὀρνύμενος βορέης pro ὠκύς, et vs. 3. pro ἐκάμφθη scripsi cum Porsono ἐθάφθη. Mox κνισολοιχός dedi pro κνισολοῖχος, eamque τόνωσιν etiam in seqq. secutus sum.

III, 126. a. Scribitur vulgo λίβον. Mox ἐμοὶ μὲν ὦ κυνάμνια μελιπήκτων ἄλις, ἠδέως δ' ἂν χόνδρον φάγοιμι. Nescio an haec e poeta ducta sint, quem expressit Horatius Ep. I, 10, 11. pane egeo, iam mellitis potiore placentis.

Ibid. b. τὸ πέπερι Casaubonus, τὸ πέπερι νέον O. Schneider ad Nicandrum p. 79. e Ther. 876. Vulgo τὸ πεπέριον. Tum pro ἐν τῷ προτέρῳ scribendum ἐν τῷ πρώτῳ. De ipso Nicandri loco v. O. Schneiderum l. l. Vs. 1. ἦε καὶ I. G. Schneider pro ἦε κεν. Vs. 2. ἢ αὐτοῦ ὄρνιθος. Non intelligo αὐτοῦ. Suspiscabar ἢ ἄλλου ὄρνιθος, ut ἄλλου ex notissimo usu abundanter additum sit. Vs. 3. recte O. Schneiderus ἐν-τροίψειας ὑποστρώσας ἐνὶ et vs. 4. ἀνάφυρον.

Ibid. d. ἀλλ' αὐτὸν ἀπ' αὐτοῦ. Malui αὐτὸν ἐπ' αὐτοῦ cll. Epicharmo apud Athen. II p. 71 f. αὐτὸς ἐπ' αὐτοῦ χαιρέτω.

Ibid. f. ἵνα μὴ λέγῃς ἄκικύς εἰμι καὶ ὀλιγοδρανέω. Haec etiam e poeta aliquo eoque iambographo ducta videntur. Scribendum κῶλιγοδρανέω, idque quinque syllabis efferendum est.

III, 127. a. παύομαι — ἐσθίων, ἂν με διδάξῃς παρα

τίσιν εἴρηται οὗτοι οἱ χόνδροι. Aut ἕως post ἐσθίων addendum est aut scribendum ἂν μή με διδάξης. Illud commendat ipse Athen. p. 115 c. οὐ πρότερον δειπνήσομεν, ἕως αν καὶ παρ' ἡμῶν ἀκούσητε ὅσα — et XIV p. 604 c. οὐ πρότερόν γε ἀκουσόμεθα περὶ τούτων, ἕως ἂν περὶ τῶν ἐπιδορπισμάτων εἴπῃ. Pro παύομαι malim omnino παύσομαι.

Ibid. b. In Antiphanis loco vs. 4. addidi δέ; post Φοινίκης excidisse videtur καλή. Vs. 4. legebatur ἐξητημένη ex B, praetuli aliorum librorum scripturam ἐξητημένην. Vide supra ad III p. 111 f.

Ibid. d. Strattidis locum ita scripserim τωνδὶ δὲ διδύμων ἐκγόνων σεμιδάλιδος.

III, 128. d. ἕκαστος λαβῶν σὺν αὐτῷ πίνακι τοῖς κατόπιν διεδίδον παισίν. Seclusi σὺν cll. p. 129 c. ἂ καὶ ἕκαστῳ πεπυρωμένα αὐτοῖς πίναξιν ἐδόθη, et p. 130 c. ἐπεδόθη πᾶσι καὶ πλακούντων ἕκαστα γένη — αὐταῖς τῶν πεμμάτων θήκαις. In sequentibus fortasse supplendum καὶ ἕτεροι ἄρτοι [εὖ] πεπονημένοι.

III, 129. a. ἐπεισβάλλουσιν ἀνλητρίδες — ἐμοὶ μὲν γυμναὶ δοκῶ, πλὴν ἔλεγόν τινες αὐτὰς ἔχειν χιτῶνας. Malim ἐμοὶ μὲν δοκῶ (vel δοκεῖν) γυμναί. Apparet autem imitatio Aristophanis Eccles. 409. Εὐαίων — παρῆλθε γυμνός, ὡς ἐδόκει τοῖς πλείοσιν· αὐτός γε μέντοῦφασεν ἱμάτιον ἔχειν.

Ibid. b. ὅσος ὥστε δέξασθαι μέγεθος χοίρου τινὸς ὀπτοῦ. Delevi ὥστε cum C. In μέγεθος vitium latere videtur. In sequentibus ἦσαν γὰρ ἐν αὐτῷ συνωπτημένοι κίχλαι καὶ μῆτραι καὶ συκαλλίδων πλῆθος ἄπειρον, pro μῆτραι, quae non recte inter cetera volatilia commemorantur, fortasse νῆται scribendum, quod etiam Dobraeo in mentem venisse video. Eodem auctore in proximis ἂ inserui ante καὶ ἕκαστῳ, et πεπυρωμένα pro πεπυρωμένος scripsi ex codd. Mox πλακούντων pro πλακοῦντες edidi Schweigh. secutus, et litt. d. μόνον, ex sequente μένων ortum, seclusi, nec habet C.

III, 130. d. ἀπηλλαττόμεθα νήφοντες νῆ τοὺς θεοὺς διὰ τὸν φόβον τοῦ πλοῦτου ὃν ἐλάβομεν. Pro νήφοντες requiro ἀνανήφοντες. Ibid. e. in Antiphanis loco φυλλιοτρῶγες conicit Bergkianus.

III, 131. a. Anaxandridis eclogam de nuptiis Iphicratis

posui Com. graec. vol. III p. 182 sqq. Eius initium in libris ita fere scriptum est:

λαμπροῖς δείπνοις δεξόμεθ' ὑμᾶς
οὐδὲν ὁμοίοις τοῖς Ἴφικράτους
τοῖς ἐν Θράκῃ, καὶ τοι φασὶν
βυβακάλους αὐτὰ γενέσθαι.

Horum ultimus versus adhuc frustra criticorum artem exercuit. Scribendum vero βουβαύκαλα ταῦτα γενέσθαι i. e. epulas luxuriosissimas. Adiectivum βαύκαλος memorat Etym. M. III. 192, 20. Βαύκαλον: μαλακιζόμενον, τρυφερόν. Itaque ludibundus poeta dicere potuit βουβαύκαλος pro λίαν τρυφερός. Exerc. phil. II p. 7.

Ibid. b. In eiusdem poetae ecloga inepte legebatur μέχρι τῆς ἄρκτου, quod μέχρι τῆς ἄρκτας scripsi.

Ibid. c. τὰς θ' ἁρμονίας μεταβάλλειν. Legebatur τὰς ἁρμονίας. Post χρυσοῦν τε σάκος recte lacunam indicavit Dindorfius. Tum ante Dobraeum erat κέγχρων δε χύτραν βολβῶν τε σιρόν.

Ibid. d. τί γὰρ ἐκλείπει. Malim ἔλλειπει. In sequentibus addidi γάρ. Rectius fortasse Dindorfius coniecit οὐχὶ σμύρνης, nisi malis οὐ σμύρνης Ἀσσυρίας. Tum in verbis μέλιτος τυροῦ χορῶν πυρῶν καρῶν χόνδρου, pro πυρῶν Schweigh. πυῶν, quod quum pluraliter non dictum sit, malim omnino γύρων, quod placentae genus est. Vide Vindicias Aristoph. p. 96.

Ibid. e. Libri τέττιγες ὅποιοι, quod τέττιγες ὅποιοι scripsi. Ibid. pro πίνναι neglecti corrigere πῖναι.

Ibid. f. γέρανος θ' ἢ τουτουί. Ita scripsi pro γέρανος τουτουί, indicata ante γέρανος lacuna. Quod olim conieceram et a Dindorfio receptum est γέρανος τουδί (cod. A τουτί) nunc reieci. Tum δέ γε Dobraeus pro δέ. Post λευκός, quod Dobraeus debebat, excidisse videtur κισρός vel simile quid.

III, 132. a. Eclogae Lyncei vs. 4. et 5. non videntur integre scripti esse. Vs. 6. ἐν οἷ Dindorfii est emendatio pro ἐν ῶ. Rectius fortasse Dobraeus ἄνω. Ib. b. recte Emperius οὔτε χειῖρας πέντ' ἔχω. Mox scripsi κατέπασσα γὰρ τὸ χεῖλος, οὐκ ἐνέπλησα δέ, pro κατέπλησα γάρ. Vs. seq. edebatur τί οὖν ἔχεις; B. ὅστρεια πολλά.

Ibid. d. In fragmento Diphili scripsi ἡγεμονία τίς ἐστὶ ταύτης pro ἐστὶν αὐτῆς. Aliter Dobraeus πρὸς σέ; A. τοῦ μαγεύρου τῆς τέχνης | ἡγεμονία τίς ἐστὶν αὐτῆ, πάτερ.

Ibid. e. Malim ut Cobetus voluit ἀψινθίῳ σπόδησον ἄττ' ἂν παρατιθῆς. Vulgo ὅσα γ' ἂν ex Casauboni emendatione. Libri ὅς' (ὅς P.) ἄγαν παρατίθης. In Menandri loco praetulerim ξένου τὸ δεῖπνόν ἐστιν ὑποδοχή pro ὑποδοχῆς, et litt. f. ἀθάλαττος ὦν τοῖς.

III, 133. a. Philemonis locum sic scribit Hirschig ἐφθός; B. χρηστός ἦν. A. ἀκήκοας; B. ἄλμη τε λευκή —

Ibid. c. In Alexidis fragmento vs. 2. scripsi indicata lacuna οὐ κίτταν, οὐ χελιδόν', οὐ . . . οὐ τρυγόν', οὐ τέττιγα pro οὐ κίτταν οὐκ ἀηδόν' οὐ τρυγόν' οὐ τέττιγα. Supplere possis οὐ κίτταν, [οὐ τιγόνιον,] οὐ χελιδόνα, | οὐ τρυγόν', οὐ τέττιγα. Cf. ad Theocritum p. 440.

Ibid. d. Nicandri fragmentum tractavit O. Schneider p. 83. qui vs. 6. coniecit κατακαρφέα φλοιόν, possis etiam παρακαρφέα. Vs. 12. προχέαις τριπτήρι λεήνας dedi cum eodem pro προχέας τριπτήρι λεήναις, et vs. 15. ανύσαι pro vulgato ἄμυσαι. Cod. B ἀκυσαι, Casaubonus ἄρυσαι. Pro κεχηροσί Schneiderus κεχαρηόσι.

III, 134. a. Alexis: ἂν οἴνου μόνον ὀσμὴν ἴδωσι. Non erat cur tentaretur, v. Lobeck. Rhem. p. 137. Ibid. ἄκραν scripsi cum Dobraeo pro ἄρ' ἂν. Vs. 8. scripsi τὸν παραμασύντην εἰσίδω pro ἢ τὸν παραμασύντην ἴδω. Hirschigius καὶ τὸν παραμασύντην ἴδω. De verbis τὰ λευκά τ' ἀναβάλλοντα v. ad XII p. 529 a. Vs. 10. edebatur ἡδιστον ἀναπήξαιμ' ἂν αὐτὸν ἐπὶ τοῦ ξύλου λαβῶν.

Ibid. c. In Eriphi ecloga dedi κούκ ἐθέλοντας, vulgo οὐ θέλοντας, Eustathius οὐκ ἐθέλοντας. Notus versus est apud Athen. 428 a. οἴνος ἄνωγε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντα χορεύειν. Cfr. Hegemon XV p. 698. λῆμμ' ἀνέπεισε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἀναβῆναι. Sequitur Alexidis locus, de quo v. Com. graec. III p. 425.

IV, 134.d.—137.d. Ἀττικὸν δὲ δεῖπνον οὐκ ἀχαρίστως (ser. ἀχαρίτως) διαγράφει Μάτρων ὁ παρῳδός, ὅπερ οὐκ ἂν ὀκνήσαιμι ὑμῖν, ἄδρες φίλοι, ὁ Πλούταρχος ἔφη, ἀπομνημονεῦσαι. Iam sequitur centum et viginti duorum versuum carmen ex Home-

ricis versibus ingenioso parodiarum lusu deflexum, convivii a Xenocle Atheniensi apparati descriptionem exhibens. Personas praeter Xenoclem ipsum, de quo in Historia crit. Com. p. 516. dictum est, induxit Chaerephontem, famosissimi nominis parasitum, de quo post Ruhnkenium ad Rutilium Lupum p. 34. annotavi quaedam ad Fragm. Com. vol. IV p. 474. Probabile est etia malos quosdam convivio interfuisse; non totum enim et integrum carmen ab Athenaeo fuisse appositum, praeter manifesta lacunarum indicia etiam ex eo intelligitur, quod non comparet in eo versus ab Athenaeo II 62 c. disertim e Δείπνω allatus ὄστρεα δ' ἠνεικεν Θέτιδος Νηρηίδος ὕδνα, qui post vs. 97. inserendus videtur. Nec dubitari potest quin ad idem hoc carmen etiam alii quidam versus referendi sint, quos passim Athenaeus non indicato carminis titulo simpliciter ex Matronis parodiis apposuit. Ex hoc genere sunt quos servavit II p. 64 c. ubi qui versus afferuntur quum mirum in modum consentiant cum iis quae nostrae eclogae leguntur vs. 63. καρῖδές θ' αἰ Ζητὸς Ὀλυμπίον εἰσὶν αἰδοί, et vs. 5. λευκότερους χιόνος, ἔσθειν δ' ἀμύλοισιν ὁμοίους· τάων καὶ Βορέης ἠράσσατο πεσσομενάων, etiam hoc argumento cognoscitur verum esse quod supra dixi, multo maiorem huius carminis ambitum fuisse, quam ab Athenaeo appositum est. In brevi enim carmine quis unquam poeta eorundem propemodum versuum iterationes sibi permittat? His adde porro quae leguntur III p. 73 d.

καὶ σίκνον εἶδον γαίης ἔρικυδέος νιόν,
κείμενον ἐν λαχάνοις, ὃ δ' ἐπ' ἔννεά κεῖτο τραπέζας.

Quae item summam similitudinem habent cum nostrae eclogae vs. 36 et 37:

καὶ Τιτυὸν εἶδον λίμνης ἔρικυδέα γόγγρον,
κείμενον ἐν λοπάδεσσ', ὃ δ' ἐπ' ἔννεά κεῖτο τραπέζας.

Denique eidem carmini adscribenda esse videntur haec XIV p. 656 e. servata:

ὡς ἔφαθ'· οἱ δ' ἐγέλασαν, ἐπήνεικάν τ' ἐπὶ τούτῳ
σιτευτὰς ὄρνιθας ἐπ' ἀργυρέοισι πίναξιν,
ἄτριχας οἰετέας, λαγάνοις κατὰ νῶτον ἔβας.

Quae si recte ad Convivium rettuli, simul intelligitur poetam

convivas etiam inter se colloquentes induxisse eorumque sermones rettulisse. Hinc mihi suspicio, quem tacito auctoris nomine affert versum Athenaeus V p. 187 a. *παρὰ δὲ τοῖς οὐ τὰ σώφρονα συμπόσια συνάγουσι*

τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶκον, itidem Matronis esse, quem Chaerephontem parasitum induxisse supra vidimus. His praemissis de corruptioribus eclogae locis breviter exponam. In ipso statim initio carminis post tertium sextumque versum complurium versuum lacunam indicandam esse e narrationis tenore et progressu intelligitur. Exercit. phil. I p. 13.

Vs. 6. *τάων καὶ βορέης ἡράσσατο πεσσομενάων.* Prorsus inepta boreae memoria videtur ex Homerico loco II. i', 223. *τάων καὶ Βορέης ἡράσσατο βοσκομενάων* illata esse. Matro forsā scripserat *τάων καὶ γαστήρ ἡράσσατο.* Cf. II 64, c. *τάων φρομένων ἡράσσατο πότνια γαστήρ.* Vs. 11. fort. *τοῖς δὲ* indicata ante h. v. plurium versuum lacuna. Vs. 12. *οἷς ἐπιτέτραπται μέγας οὐρανὸς ὀπτανιάων.* Sic edidi cum Schweighaeusero pro *ἐπιτετράφαται*, quod revocandum est. Cf. quae scripsi ad Euphorionis fragm. CLXII p. 158.

Vs. 13. *αναμεῖναι* corruptum videtur. Suspiceris *ἀνατεῖναι*, porrigere.

Vs. 23. *ζυπαρὰ κρήδεμνα.* Dobraeus *λιπαρά.*

Vs. 25. *πίνας ἦλθε φέρον καὶ ἄμυλα ἠχήμεντα.* Scripsi quamvis dubitanter *κατὰ δώματα ἠχήμεντα.*

Vs. 26. *ἄς (πίνας) κατὰ φνκότεριχος πέτρης λευκὸν τρέφει ὕδωρ.* Vis aptum aquae marinae epitheton est *λευκόν*, fortasse *ἄλνκόν* scribendum est.

Vs. 35. *ἡ μόνη ἰχθύς ἐοῦσα.* Ex cod. B correxi *οὔσα.*

Vs. 36. *καὶ Τιτυὸν εἶδον λίμνης (λίμνης BP) ἐρικυδέα γόγγρον.* Nescio quid sit *Τιτυὸς λίμνης*, pro quo vide an comparato III p. 73 d. *καὶ σίκνον εἶδον γαίης ἐρικυδέος νιόν* scribendum sit *καὶ ῥ' νιόν εἶδον.*

Vs. 40. Anguilla commemoratur ingentis magnitudinis:

*παμμεγέθης, ἣν οὐ κε δὴ ἀνέρες ἀθλητῆρες,
οἷοι ἄρ' Ἀστύναξ τε καὶ Ἀντήνωρ ἐγένοντο,
ῥηϊδίως ἐπ' ἄμαξαν ἀπ' οὔδεος ὀχλίσειαν.*

Ad haec cf. Hom. II. μ', 448. Astyanactem autem intellexit poeta Milesium, de quo schol. Theocriti IV, 34. ταῦτα οὐκ ἐπ' Αἴγωνι ἱστόρηται, ἀλλ' ἐπὶ Ἀστυάνακτι τῷ Μιλησίῳ — φασὶ γὰρ τοῦτον Ἴσθμια νικῆσαντα καὶ οἴκοι παραγενόμενον ἐκ τῆς ἰδίας ἀγέλης τοῦ μεγίστου λαβέσθαι βοός, καὶ μὴ ἀνεῖναι ἕως ὃ ταῦρος ἐλευθερῶν τὸ σῶμα τῇ βίᾳ κατέλιπε τὴν ὀπλήν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ. Syncellus p. 274 d. (p. 521 Bonn.) Ἀστυάναξ Μιλήσιος τὸ παγκράτιον νικᾷ τρίτον. οὗτος δὲ καὶ ἕξ ἀνδρῶν σιτία κατήσθιεν. De patria viri videtur dubitatum fuisse, certe Photius Bibl. p. 83, 40. e Phlegonte Trall. tradit: Ἀτυάναξ Ἰπποκράτους Ἀδραμυττίου παῖς πύξ, ubi scribendum Ἀστυάναξ. Eiusdem hominis nomen habemus etiam apud Athenaeum X 413 a. si per librarios licuisset; adhuc ibi edebatur Ἀστυδάμας ὁ Μιλήσιος. Iam nemo amplius dubitabit quin Antenor quoque athleta fuerit corporis robore insignis. Ac fortasse is idem est de quo Eusebius Chron. Can. ad Olymp. CXVIII ed. Maii p. 152. Ἀντήνωρ Ἀθηναῖος ἢ Μιλήσιος, παγκράτιον, ἀκόντιον περιοδονίκης, et quem cum Leontisco pancratiasta commemorat Machon Athenaei XIII p. 578 f. Excerc. phil. I p. 15.

Vs. 45. Dobraeus Advers. II p. 305. εἰνορόγνιοι coniecit pro ἐννεόργνιοι, aut immemor Homeri Od. λ', 312. aut apud hunc quoque eandem formam restitutus.

Vs. 40. ὄθεν ἐγγέλεων γένος ἀγροτεράων. Scribendum suspicor ἀβροτεράων.

Vs. 46. Dindorfius Scaligerum sequens στίγας edidit pro στέγας, quod ego cum Casaubono στέγος scripsi.

Vs. 55 sqq. θύννου κεφαλὴ apposita esse narratur,
 κεχλωμένη οὔνεκα τευχέων
 αἰρομένων, τὸ δὲ πῆμα θεοὶ θέσαν ἀνθρώποισιν.
 ῥίνη θ' ἦν φιλέουσι περισσῶς τέκτονες ἄνδρες.

Ita enim haec mutata distinctione scribenda erant. Vulgo αἰρομένων τὸ δὲ πῆμα θ. θ. ἀνθρώποισιν, ῥίνη, τὴν (B ῥίνην τὴν) φιλέουσι. Atqui apertum est non squatinam dici posse πῆμα ἀνθρώπων, sed thynni caput, quod ceteris partibus privatum in vilibus obsoniis habebatur. Cfr. Alexis Athenaei VII p. 303 a. οὗτος πρότερον κεφάλαιον εἰ θύννου

λάβοι, ἐνόμιζεν ἐγγέλεια καὶ θύννοὺς ἔχειν. Praeterea εἴνεκα posui pro οὔνεκα.

Vs. 57. οὐ γὰρ ἔγωγε ἤς σαρκὸς δύναμαι γλυκερώτερον ἄλλο ἰδέσθαι ex Odys. IX, 28. expressum est.

Vs. 64. αἶ δὴ ἰδεῖν κυφαὶ μὲν ἔσαν. Ita Dindorfius cum VL. αἶ δη γὰρ κυφαιεσαν A. αἶ δὴ γὰρ ἰδεῖν φυήν ἔσαν BC. αἶ δη γὰρ κυφαίεσαν P. Hinc certa coniectura H. G. Paesens (Dissert. de Matronis parod. reliquiis. Monast. 1856) restituit αἶ δὴ γήραι κυφαὶ ἔσαν. Notum est Homericum ὅς δὴ γήραι κυφὸς ἔην.

Vs. 68. ἐν στόμασιν ἔθεσαν. Scribendum ἐν στόμασιν τ' ἔθεσαν, vel ἐν στομάτεσσ' ἔθεσαν cll. vs. 37. ἐν λοπάδεσσ', ὃ δ' ἐπ' ἐννέα.

Vs. 70. κρατεροῶς παλάμη ἐπορέχθην. Malim κρατεροῶ.

Vs. 71. τὸ δέ γ' ἀμβροσίη μοι ἔδοξεν | εἶν' ἦν δαίονται. Sic vulgo. Cod. Ven. εἶναι ἦν. Olim ego ἦν ἄρα, nunc Nauckium secutus sum; pro δαίονται scripsi cum Mosero δαίνννται, quod postea etiam Cobetus reperit.

Vs. 74. Leguntur haec:

μύραιναν δ' ἐπέθηκε φέρων, τὸ κάλυμμα τραπέξης,
ζώνην θ' ἦν φορέεσκεν ἀγαλλομένη περὶ δειρήν,
εἰς λέχος ἦνίκ' ἔβαινε Δρακοντιάδη μεγαθύμῳ.

De muraenarum cum serpentibus coitu praeter Casaubonum ad Athen. VIII p. 312. vide Spanhemium ad Aristoph. Ran. 478. Mirum autem et ineptum est zonam collo muraenae circumdatum dici. Matronem scripsisse suspicor περὶ νεῖρην, circa imam ventris partem. Nimirum de zona virginali cogitabat. Exercit. phil. I p. 16. Librorum tamen scripturam recte tueri videtur Paesens.

Vs. 77. Scripsi βούγλωσσόν θ' ὅς ἔναιεν ἐν ἄλμῃ μορμυρούσῃ. Vulgo θ' deest. Ceterum haec perperam intellexerunt viri docti vertentes qui habitat in mari fremente. Marinum esse piscem βούγλωσσον nihil causae erat quare disertim moneretur, neque ναίει legitur sed ἔναιεν. Verte igitur qui natabat in muria. De ναίω pro νάω dixi infra ad Nicandri eclogam XIV p. 683. Exerc. phil. I p. 16.

Vs. 77 et 78. Scaligero praeunte Dindorfius ita edidit:

κίχλας δ' ἐξείης ἠβήτορας, ὑψιπετήεις * * *
καὶ πέτρας καταβοσκομένας, θυνάδας θ' ὑδατίνους.

Quorum versuum secundo quae memorantur θυνάδες etiamsi piscis nomen esse aliunde constaret, locus tamen vitii suspectus esse deberet, quoniam θυνάς primam producit. Itaque ὑάδας scripsi, suculas, quas ὑδατεινούς (sic enim scribendum) dixit, ut eas a caelesti sidere distingueret. Lacunae autem post primum versum indicandae nullam necessitatem video. Rectissime enim κίχλαι dicuntur ὑψιπετήεις, cuius loco qui ὑψιπετηέσσας dicendum fuisse existimant, longissime a vero aberrant. Eadem forma usus est Nicander apud Athenaeum XV 683 d. κάλυκες κεφαλήγονοι ἀντέλλονσιν ἀργήεις (i. e. ἀργήεσσαι) πετάλοισι κρόκῳ μέσα χροισθειῖσα, quod item frustra in vitii suspicionem adduxerunt. Omnem dubitanti scrupulum eximet idem Nicander Alex. 266. σὺν δὲ καὶ ἀμπελόεις ἔλικας ἐνθρύπτεο νύμφαις et 293. πόσιες δὲ παραντίκα λύματ' ἔχεναν φαρμακόμεεις. Quae omnia ita dicta sunt quasi ad rectos casus ὑψιπετήεις ἀργήεις φαρμακόμεεις revocanda essent. Ac nescio an ad idem verborum genus Boeoticae gentis nomen οἱ Ψολόμεεις i. e. Ψολόμεντες revocandum sit, de quo v. Plutarchum Quaest. gr. p. 299 f. Exercit. philol. I p. 16.

Vs. 80. ἐν δ' ἀναμίξ σάργοι τε καὶ ἵππουροι γλάνιές τε. Pro σάργοι Dindorfius σαργοί scripsit; sed dubito num σαργούς hoc loco poeta memoraverit; eos enim iam vs. 60. memoravit. Itaque φάργοι scripsi, nisi quis σαῦροι praeferat.

Vs. 81. Cum Scaligero ἄντα δ' ἔην scripsi pro ἄντα ἔην. Vereor tamen ne aliud quid lateat.

Vs. 84. ἔπειθ' ὄρμαινον ἐπ' ἄλλα. Ita scripsi. Vulgo ἐπεὶ δ' ὄρμαινον ἐπ' ἄλλα. Cod. B ἔδοξ' ἐπι δ' ὄρμαινον ἐπ' ἄλλα. Praefero nunc quod iam olim proposui, ἐπι δ' αὐθ' ὄρμαινον ἐπ' ἄλλα.

Vs. 85. δειπνῶν scripsi pro δείπνω. Post sequentem vs. item aliquammulta ommissa videntur.

Vs. 89. κωλῆν δ' ὡς εἶδον, ὡς ἔτρεμον. Recepi Scaligeri emendationem, libri κωλῆν δ' εἰσίδον, πῶς ἔτρεμεν (ἔτρεμον P).

Vs. 90. κειτ' ἀγχοῦ γλυκὴ πλείονα χρυσὸς ὦν ἀπερούκων.

Nihil hic video nisi γλυκὺ πνεῖον scribendum esse; cetera alii expedient.

Vs. 93. νηδὺς posui ex felice emendatione Paessensii, vulgo νηλῆς. Idem pro ραδέεσσι tentabat ραφίδεσσι. Desidero potius nomen taedium et satietatem indicans.

Post vs. 97. complurium versuum lacunam esse suspicor, in qua locum habuisse videntur versus tres quos Athenaeus XV p. 656 c. attulit:

ὡς ἔφαθ', οἱ δ' ἐγέλασσαν· ἐπήνειακάν τ' ἐπὶ τούτῳ
σιτευτὰς ὄρνιθας ἐπ' ἀργυροῖσι πίναξιν,
ἄτριχας, οἰετέας, λαγάνοις κατὰ νῶτον εἴσας.

Quibus iam commode subiunguntur sequentia Χαيرهφόων δ' ἐνόησεν ἅμα πρόσσω καὶ ὀπίσσω ὄρνιθας γυνῶναι. Ad eundem Chaerephontem spectare videtur illud ὡς ἔφατο. Cui quod infertur οἱ δ' ἐγέλασσαν de convivis intelligo, reliqua ἐπήνειακάν τ' (malim δ') ἐπὶ τούτῳ de ministris. Exercit. phil. I p. 17.

Post vs. 113. lacuna indicanda erat, neque enim sufficit cum Heinsio scribere πρόσφατοι.

Vs. 116. ὡς δὲ ἴδον ξανθὸν γλυκερὸν μέγαν ἔγκυκλον, ἄνδρες, Δήμητρος. In his ἄνδρες haud dubie corruptum est, nec probo tamen quod Iacobsius pro eo voluit ἀδρόν. Fuit fortasse ἀγνής, quod cum Δήμητρος coniungendum.

Complures item versus exciderunt post 118. Ineptum enim est post hunc versum

πῶς ἂν ἔπειτα πλακοῦντος ἐγὼ θείου ἀπεχοίμην;
inferri haec οὐδ' εἴ μοι δέκα μὲν χεῖρες, δέκα δὲ στόματ'
εἶη |, γαστήρ δ' ἄροηκτος, χάλκεον δὲ μοι ἦτορ ἐνείη.
Exercit. philol. I p. 17.

IV, 137. d. Ultimam partem fragmenti Alexidis tractavit Herwerdenus Observ. crit. p. 74. qui μεγαλείως δέ parum probabiliter resecurit et cetera sic scribenda esse coniecit: λιμῶ παρελθεῖν (vel περιελθεῖν) τοὺς ξένους με δεῖ καθ' ἓν | ἕκαστον αὐτοῖς παρατιθέντα. Mox pro Ἐριφος Reinesius Ἐφιππος. V. Hist. crit. p. 353. In ipso fragmento vs. 2. οὐδ' εὐτραπέζων Θειταλῶν ξένων τροφαί, fortasse τροφαί scribendum est.

Ibid. f. Legebatur γενομένων, pro quo γινομένων dedit

B. Tum vulgo Ἀκαδημία et Ἀκαδημίαν. Mox cum Dobraeo πάντα scripsi pro πάντας. Sed tota Chrysippi narratio obscura est, in qua hoc unum video vocem ἀστεῖος sensu stoico accipiendum esse.

IV, 138. d. ἐν τοῖς φιδιτίοις. Ita optimi libri habent pro φειδιτίοις.

Ibid. e. In Cratini loco vs. 4. πρεσβευταῖσιν dedi pro πρεσβύταισιν, quod fortasse servandum erat.

Ibid. f. In Eupolidis versu αἶκα γένηται Bergkiius. Mox αἶκλον scripsi et hic et ceteris locis, quam formam commendat Alcmanis versus p. 140 c. αἶκλον AB, ἄικλον vulgo. Mox in Polemonis loco sequuntur haec σκηναῖς ποιῶνται παρὰ τὸν θεόν, quod Prellero παρὰ τὴν θεάν, mihi παρὰ τὸν νεῶν scribendum videtur.

III, 139. a. διδόασι τῶν συνόντων ἐκάστῳ τυρόν. Erat τῶν συνιόντων, correxit Nauckius.

Ibid. b. κορυθαλίαν. Rectius videtur κορυθάλειαν. Ibidem Casaubono praeunte Τίασσαν scripsi pro Τίασσον. Tum vulgabatur αἶκλον δὲ ὑπὸ μὲν τῶν ἄλλων Δωριέων καλεῖται δεῖπνον. Articulum ante δεῖπνον adieci ex epitome apud Schweigh. In Epicharmi loco recte Casaubonus γάρ τυ pro γάρ τοι. Fortasse scribendum est ἐκάλεσε γάρ τοί τυ τις ἐπ' αἶκλον (vel αἶκλον) τὸ δὲ ἐκὼν | ὄψεο τρέχων, vel uno versu ἐκάλεσεν γάρ τυ τις ἐπ' αικλον, τὸ δὲ ἐκὼν ὄψεο τρέχων.

Ibid. c. ἐν δὲ τῇ Λακεδαίμονι τοῖς εἰσιουῶσιν εἰς φιδίτιον μετὰ δεῖπνον — εἰσφέρουσιν ἄρτους. Scribendum τοῖς συνιουῶσιν. Ibid. καλεῖ δὲ τοῦτον (Didymum) ὁ Δημήτριος ὁ Τροιζήνιος βιβλιολάθαν, διὰ τὸ πληῆθος ὧν ἐκδέδωκε συγγραμμάτων. Huius nominis quae ratio sit difficile est intelligere. Casaubonus interpretatur oblivionem librorum, quod suorum ipse scriptorum saepe non meminisset. Coraes coniciebat βιβλιοπλάθον, in quo nihil acrimoniae inest. Si quid mutandum est, malim ego βιβλιοπαλάθαν, quod recte dici potuit de homine qui librum super librum constiparet.

Ibid. d. οὔτε στεφανοῦνται ἐπὶ τοῖς δεῖπνοις οὔτε ἄρτον εἰσφέρουσιν ἀλλὰ πέμματα καὶ τὰ τούτοις ἀκόλουθα διδόασιν. Nisi ἐπὶ τοῖς δεῖπνοις post coenam significat, prae-tulerim equidem ἐν τοῖς δεῖπνοις, sed fortasse de secundis

mensis scriptor loquitur. Certius videtur, quod οὔτε πέματα a Schweigh. coniectum rescripsi pro ἀλλὰ πέματα.

Ibid. e. θεά ποικίλη καὶ πανήγυρις αξιόλογος καὶ μεγάλη. Fort. μεγαλείος i. e. μεγαλοπρεπής.

Ibid. f. καννάθρων. Erat κανόθρων. Quae sequuntur verba καμαρωτῶν ξυλίνων ἀρμάτων delenda videntur; de quo admonuit etiam Dobraeus. Tum Prellerus ad Polem. p. 135. coniecit αἱ δ' ἐξ ἀμίλλης ἀρμάτων ἐξευγμένων.

IV, 140. a. De Epilyci loco qui apud Dindorfium ita editur οἰώσομαι — παραγέλλωσι — σδωμὸς μάλα ἀδύς, vide quos laudat Iacoby Add. ad Com. V p. CXXVI. Add. Blaydesius ad Arist. Acharn. p. 161.

Ibid. c. μόνων addidi Dobraeum secutus. Ibid. in Alemanis versu ὄμφηται pro δρυφήται scripsi cum Bergkio. Possis etiam τρουφήται suspicari.

IV, 141. c. ὕστερα περιφέρεται. malim ὕστατα. Ibid. erat φειδίται.

Ibid. d. In Molpidis loco οὔτε γὰρ ἡδονῆς οὔτ' ἀκρασίας γαστροὺς οὐνεκεν κομίζουσιν, nescio an ἀκρασίας delendum sit. Ibidem pro ἀπόδειξιν fort. praestat ἐπίδειξιν.

IV, 142. a. Phylarchi verba ὅτε τὸν ἀγκῶνα ἀπαξ ἐρείσειεν non recte interpretatur cum Schweighaeusero I. F. Lucht Phylarchi Fragm. p. 86. Sententiam hanc esse puto, veteres Lacedaemonios, quotiescunque cubito impresso accubuissent, totam per coenam in hoc situ perdurasse.

Ibid. b. πολὺ διενέγκας τῷ τε συνιδεῖν πράγματα καὶ τοι νέος ὢν. Delenda est particula τε, nisi aliquid excidit.

Ibid. d. κατελαμβάνετο δὲ ἐπὶ τὸ πολὺ μετ' ἀδελφοῦ κατακείμενος ἢ μετὰ τινος τῶν ἡλικιωτῶν. Scribendum μετὰ τῷ ἀδελφοῦ κατακείμενος καὶ μετὰ τινος (ἐνός?) τῶν ἡλικιωτῶν. Cfr. litt. c. ὅτε μὴ παρείη πρεσβεία, τρίκλινον. Sequuntur τὰ δὲ λοιπὰ μὴθ' ὑπεραίρειν μήτε λείπειν. Scripsi μὴτ' ἔλλείπειν.

Ibid. c. τὸ μὲν γὰρ ἀνελεύθερον ἐνομίζετο τὸ δ' ὑπερήφανον. Reddidi Phylarcho ἐνόμιζε.

IV, 143. a. Antiphanes εἰς τὰ φιδίτια. Sic scribendum, non ut libri habent εἰς τὰ φειδίτια, neque ut Toupius voluit εἰς τὰ φιλίτια. V. Cobetum NL. p. 748. Vs. 5. Herwerdenus

Observ. crit. p. 46. coniecit μηκέτι φόρει pro μη καταφρόνει.

Ibid. b. In Dosiadae loco de verbis τὰς τῆς πόλεως προσόδους [ἄς] διανέμουσιν οἱ προεστηκότες v. Fr. Haase Miscell. phil. p. 10.

Ibid. c. δύο τράπεζαι ξενικαὶ καλούμεναι, αἷς προκαθίζουσι τῶν ξένων οἱ παρόντες. Scribendum προκαθίζουσι. In sequentibus τῶν παρόντων de cibis apposis recte interpretatur Dobraeus. Cfr. Mnemos. VII, 1.

Ibid. d. τοῖς δὲ παισὶ κοινὸς κέρχεται κρατήρ. Dobraeus τοῖς δὲ παισὶν εἷς μόνος vel τοῖς δὲ παισὶν ἄοινος κέρχεται κρατήρ.

Ibid. e. In Pyrgionis loco scribebatur ἐν τοῖς συσσιτίοις οἱ Κοῤῥῆτες εὐσιτοῦσι. Correxī συσσιτοῦσι, quod etiam Dobraeus voluit, quo auctore sequentia inclusi. Idem in sequentibus tentat τῇ κράσει καὶ αὐτ' ἕκαστα.

IV, 145. b. ἐν ᾧ ὁ βασιλεὺς τὸ ἄριστον ποιεῖται. Fort. ἐν ᾧ θ' ὁ βασιλεύς. Statim ὄρα διὰ τοῦ παρακαλύμματος τοῦ ἐπὶ τῇ θύρα. Reiskius ad Constant. Porph. p. 275. παρακαλύμματος.

Ibid. f. οὗ ἦν ἰδεῖν ἅπαντα μερίδας ποιήσαντες — διαρροῦνται. Recte ut videtur Casaubonus οὗ οἱ ἐδέατροι ἅπαντα etc. Mox τῶν ἀπὸ τῆς τραπέξης παραλειπομένων. Scripsi καταλειπομένων, quod etiam sequentia confirmant.

IV, 146. c. Κτησίας καὶ Δίνων. Posui Δείνων.

Ibid. e. In Menandri loco vs. 5. vulgo ταύτας Θάσιον ἐγχείλεις τυρὸν μέλι, at VIII p. 364 d. Μενδαῖον Θάσιον ἐγχείλεις τυρὸν μέλι. Porsonus Μενδαῖον ἐγχειλεις Θάσιον τυρὸν μέλι. In altero eiusdem poetae fragmento σταμνία τ' dedi cum Brunckio pro σταμνί'. Mox praetulerim ταῦτ' ἔλαβεν — ἅπαντ' ἐπιτεθέντ'.

Ibid. f. — 147. f. In Philoxeni loco quae vel ipse vel alii novaverint, docebit Bergkius PL. p. 987.

IV, 148. b. διέδωκε scripsi pro δέδωκε. In sequentibus Casauboni emendationem recepi ἀνδρώνων pro δένδρων, et τοῖς (imo ταῖς) κάλυξιν pro τοῖς ἔλιξιν.

Ibid. e. Erat Αὐταμνος pro Ἀτταγῖνος. Pro μεγάλως Dindorfius ex P dedit μεγάλω. Delendum potius πλούτω.

IV, 149. b. καὶ ὁ προσφέρων ἀνεῖπεν εὐδειπνίας. Casaubonus εὐ⁵ δειπνήσειας. Cf. ad p. 479. Recte Dobraeus εὐδειπνίας. Sequitur πρόσχερα, quod Schneiderus πρόχειρα scripsit.

Ibid. c. τοῦτο ποιοῦντες ἔνεκα τῶν ἐν ἀμφόδοις γενομένων φόβων. Non satisfaciunt doctorum virorum explicationes. Num φωρῶν scribendum? panem quo manus absterserant secum auferebant, ut eum nocturnis grassatoribus obicerent.

IV, 150. a. Post βραχύτατον cum Casaubono lacuna indicanda erat.

Ibid. c. κακὸν κακῶς σε, ἔφη, ὦ Αἰγύπτιε, ἀπολέσειαν οἱ θεοί. In his noli dubitare quin tragici poetae (Euripidis opinor) trimeter lateat:

κακὸν κακῶς σέ γ' ἀπολέσειαν οἱ θεοί.

Idem trimeter a Disseno non animadversus latet apud Demosthenem c. Ctesiph. p. 114. poetarum versus, quos Aeschines pronuntiando corruerit, componentem « ἦκω λιπὼν κευθμῶνα καὶ σκότου πύλας » καὶ « κακαγγελεῖν μὲν ἴσθι μὴ θέλοντά με » καὶ « κακὸν κακῶς σε μάλιστα μὲν οἱ θεοί, ἔπειτα δὲ οὔτοι πάντες ἀπολέσειαν ». Exerc. phil. Spec. II p. 7. Rectius scripseris quo Demosthenis verba ducunt κακὸν κακῶς σε πάντες ὀλέσειαν θεοί.

Ibid. e. Post μέλλειν indicavi lacunam, et litt. f. τῶν λοιπῶν scripsi pro λοιπῶν.

IV, 152. a. Posidonius: ὁ τοῖς κολοῖς ἐν ἰδίᾳ θήκη παράκειται. Malim παρακρέματα.

Ibid. b. κατὰ τὴν πολεμικὴν εὐχειρίαν. Ita scripsi pro εὐχέριαν. In sequentibus eiusdem scriptoris verbis οἱ δὲ δορυφόροι κατὰ τὴν ἀντικρὺ καθήμενοι nescio an κλίνην ante καθήμενοι exciderit.

Ibid. e. ἐν ᾧ πληρουμένου ληνοῦς πολυτελοῦς πόματος παρασκευάζειν τε τοσοῦτο βρωμάτων πλήθος ὥστε etc. Cod. P πληροῦ μὲν ληνοῦς, alii πληροῦν μὲν ληνοῦς. Hinc scribendum esse censi πληροῦν μεγάλους ληνοῦς. Praeterea Posidonio reddendum πώματος. In sequentibus ἀφορίσαντος — δ' αὐτοῦ προθεσμίαν ποτὲ τῆς θοίνης ἀφυστερήσαντά τινα scribendum ὑστερήσαντα. Aberraverat scriba ad praecedens ἀφορίσαντος.

III, 153. c. ἡ παρασκευὴ τῆς εὐωχίας Ἡρακλεωτικὴ ἔστι. Rectius scripsisset Ἡράκλειος τίς ἔστι. Qui enim ab Ἡρακλῆς formari potest Ἡρακλεωτικός? Eundem errorem ipsi fortasse scriptori imputandum notavi infra ad XI p. 500 a. Notandus item apud Diodorum Sic. XVII, 100. Διώξιππος διὰ τὴν περὶ τὸ ῥόπαλον ιδιότητα τὴν πρόσσοψιν Ἡρακλεωτικὴν εἶχεν et apud Eusebium PE. XV, 13. scribitur Ἀντισθένης Ἡρακλεωτικός τις ἀνὴρ τὸ φρόνημα, ubi Lasalle Heraclit. p. 3. parum commode corrigit Ἡρακλείτειος.

III, 154. d. Ephorus καὶ μονομαχίας μαθήσεις ἐν Μαντινείᾳ πρῶτον εὐρέθησαν. Mirum hoc dicendi genus est μαθήσεις εὐρεῖν, vitii tamen vix suspectum.

Quae ibid. litt. e. de accentu nominum σύμμαχος πρωτόμαχος ὄπλομάχος etc. disserit scriptor, ea ex Herodiano transcripta esse suspicor pariter atque ea quae p. 392. a. b. de nominibus in ὤξ disputat.

III, 155. b. Demetrius Scepsius: πότερον ὦ βασιλεῦ κακῶς ὀρχούμενον ἐμὲ θεάσασθαι βούλει ἢ καλῶς ἀπαγγέλλοντός μου ἴδια ποιήματα ἀκροάσασθαι; Sunt haec Hegesianactis Alexandrini ex Troade verba, eiusdem, opinor, cuius opera in legationibus obeundis Antiochum M. usum esse tradit Polybius XVIII 30 et 33. Is quum in convivio saltare ab Antiocho iussus esset, ipsis illis verbis molestam condicionem declinavit. Hegesianax autem ille quem in superioribus Athenaeus τὸν τὰς ἱστορίας γράψαντα vocat, haud dubie is est qui rerum Troianarum auctor ferebatur ab aliis Cephalioni Gergithio tributarum. V. Odofr. Müllerum in Classical Journ. 26 p. 317. Etrusc. I p. 173. Eundem poesios studiosissimum fuisse suis ipse verbis indicat, quibus subicit Demetrius κελευσθεῖς οὖν λέγειν οὕτως ἦσε τὸν βασιλέα ὥστ' ἐράνου τε ἀξιωθῆναι καὶ τῶν φίλων εἰς γενέσθαι. Hinc non iniuria suspicaris Hegesianactem Alexandrinum non diversum esse ab eo quem astronomici carminis auctorem fuisse ostendi Anal. Alex. p. 243. Exercit. philol. I p. 17 sq.

Ibid. d. ἵνα τῆς μὲν πολυτελείας οἱ φίλοι θεαταὶ γένοιτο οἱ δ' οἰκέται κύριοι. Transposui particulam μὲν inter οἱ φίλοι. In Duridis loco Φίλιππος ὁ τοῦ Ἀλεξάνδρου πατρὸς ποτήριον χρυσοῦν — κερκτιμένος, τοῦτο ἐλάμβανε κοιμώ-

μενος αἰεὶ καὶ πρὸς κεφαλὴν αὐτοῦ κατετίθετο, postrema vix integre scripta sunt. Corrigen- dum videtur κοιμησόμενος αἰεὶ καὶ ὑπὸ κεφαλὴν αὐτοῦ κατετίθετο. Similiter in proximis πρὸς ὃν κατὰ κάθετον προστίθεσθαι λίθον εὐπερί- τρεπτον erratum videtur; scribendum opinor ὑποτίθεσθαι.

Ibid. e. Scripsi καὶ ὅς κρεμάμενος pro καὶ ὁ κρεμά- μενος.

Ibid. f. ἄνδρες φίλοι καὶ συμπόται. Expressit Aristoph. Plut. 254. ἄνδρες φίλοι καὶ δημόται.

III, 156. c. In Antiphanis loco erat πᾶσιν ὑμῖν γίννεται.

Ibid. e. καὶ τῶν μὲν ἐγκωμιαζόντων τὸ ἀπὸ τῆς Λέξης (ὔδαρ), ἄλλων δὲ τὸ ἀπὸ τῆς Πειρήνης, ὁ Καρνεῖος κατὰ Φιλόξενον εἶπε τὸ κατὰ χειρῶν. Falluntur interpretes his verbis Philoxenii Cytherii existimantes locum designari eum, quem attulit Athenaeus IV p. 147 c. ἔπειτα δὲ παῖδες νίπτρ' ἔδοσαν κατὰ χειρῶν. Tam obvia enim haec dictio est, ut inepte Carneus fecisset, si dictum suum, quo facetus esse volebat, poetae lyrici verbis comprobasset. Intelligendus potius celeberrimi nominis parasitus Philoxenus, Πτερονόκοις cognominatus, clarus facete dictis, quae collegit Athenaeus IV p. 242 et 246. Recte locum iam intellexit Eustathius ad Hom. p. 1402, 46. ἄδειται τις παράσιτος, ἐγκωμιαζόντων τινῶν μὲν τὸ ἀπὸ Λέξης ὔδαρ, τινῶν δὲ τὸ ἀπὸ Πειρήνης, αὐτὸς εἶπεν ἄριστον εἶναι τὸ κατὰ χειρῶν, ἥγουν τὸ ἐν συσσιτίοις διδόμενον. In sequente epistola Parmenisci ad Molpidem scribendum καὶ τῆς τραπέξης παρατεθείσης ἐδειπνοῦμεν, καὶ τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν φακῆν ἢ δ' ἐπεισέρρει. Non ipsis enim poetae verbis usus est, sed ea pro consilii sui ratione paululum mutata orationi immiscuit, quemadmodum Arrianus Periplo P. E. I p. 4. τοῦτο δὲ τὸ τραγικόν (καὶ) τὴν μὲν ἐξηντλοῦμεν ἢ δ' ἐπεισέρρει. Euripidis autem (huius enim verum esse non dubitandum est) verba fuerunt haec:

καὶ τὴν μὲν ἐξαντλοῦμεν, ἢ δ' ἐπεισέρρει.

Quae in eadem epistola sequuntur lit. d. verba ἔμοι δὲ κατὰ Δίφιλον, φησί δ' οὗτος ἐν Πέλοπι «τὸ δειπνάριον . . . ταῖς κίχλαις ἤδη λέγει», ea non Parmenisci sunt, sed ipsius Athenaei, id quod praeter singularem et Athenaeo propriam orationis conformationem in citandis scriptorum χρήσεσι vel se-

quentia docent, γέλωτος οὖν ἐπιρραγέντος etc. In Diphili enim verbis nihil erat quod risum movere poterat, inerat autem in ridicula Euripideorum versuum parodia, Ζεῦ μὴ λάθοι σε τῶνδ' ὅς αἴτιος φακῶν et φακός σε δαίμων καὶ φακὴ τύχη λάβοι. Exerc. phil. II p. 8.

III, 157. a. In Diphili loco vs. 3. ἐπὶ ταύτῃ φέρων | εἰς τὸ μέσον ἐπεχόρευσε σαπέροδης μέγας | ὑπὸ τι δυσώδης. Attingit hunc usum participii φέρων Hemsterhusius ad Lucianum p. 349. Assentior tamen Emperio γέρων pro φέρων scribenti. De reliqua parte fragmenti vide Com. gr. IV p. 406.

Ibid. b. ἄνδρες γενειοσυλλεκτάδαι. Cod. B γενειοσυλλεγτάδαι, in quo alii quid latere videtur. Interim comparandus Aeschylus Sept. 648. ἐν γενείου συλλογῇ τριχώματος.

Mox legebatur Μελέαγρος ὁ Γαδαρεύς — ἔφη τὸν Ὀμηρον Σύρον ὄντα τὸ γένος κατὰ τὰ πάτρια ἰχθύων ἀπεχομένους τοὺς ἀρχαίους. Scripsi τοὺς Ἀχαιοὺς, et in proximis ἢ μόνον ἀνέγνωτε συγγραμμάτων αὐτοῦ τὸ περιέχον λεκίθου καὶ φακῆς σύγκρισιν. Vulgo σύγγραμμα, pro quo A habet συγγράμματα, B autem σύγγραμμά superscripto ἱ. Exerc. phil. II p. 8.

Ibid. c. ἐπὶ τούτοις. Nonne ἐν τούτοις?

Ibid. d. μόνον τε τὸν ἐν τῷ γήρα θάνατον ἀσπασίως προίστασθαι. Casaubonus προσίσθαι. Aliud latere videtur. Tum recte post ὑμῖν δέ Schweighaeuserus addit ἔφη ἢ Νίκιον. De loquutione ἐν τι τῶν τριῶν ἔχειν κακῶν v. Indicem Com. graec. v. τρεῖς. Mox pro ἐν αὐτῇ malim ἐν αὐτῆς.

Ibid. f. παραθέντων fortasse non erat quod secluderem.

IV, 158. a. Sophili locus ante Dobraeum ita legebatur: ἢ φακῇ ἔστιν, Ἀρχάγαθος ἔφη πο * * γεγραφέναι. V. Com. gr. III. p. 583. Timonis locus fort. ita sanandus est
καὶ Ζηνώνειόν γε φακῆν ὅς μὴ μεμάθηκεν
ἐψηῆσαι φρονίμως.

Ibid. b. Χρῦσιππος — γνώμας τινὰς εἰσφέρων φησὶ «μήποτ' ἐλαίαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων». «χειμῶνος ὥρα βολβοφακῆν. βαβαὶ βαβαί.» «Βολβοφακῆ δ' οἶον ἀμβροσίη ψύχους κρυόεντος». In horum versuum postremo quod οἶον pyrrhichii mensuram habet, vix recte in tali versu Homeri exemplo excusaveris. Scribendum οἶ' ἀμβροσίη vel quod

aeque bonum est ἴσον ἀμβροσίῃ. Priores versus ita scribendi videntur:

μή μοι ποτ' ἐλαίαν ἔσθι' ἀκαλήφην ἔχων.
χειμῶνος ὄρα βολβοφακῆ βαβαὶ βαβαί.

Quorum versuum postremi haec est sententia, ut bolbophace hiberno tempore superbire et se iactare i. e. delicatissimum edulium esse dicatur. Consimili modo passim cibi magnifice apparati dicuntur πλατύνεσθαι, ἀγάλλεσθαι, σεμνύνεσθαι etc. Minime vulgaris autem, at idoneis tamen exemplis comprobatus in eandem sententiam usus est interiectionum βαβαὶ βαβαί. Ex hoc genere est Alexidis locus a grammatico Bekkeri Anecd. p. 84. servatus, οὐχὶ τῶν μετρίων ἀλλὰ τῶν βαβαὶ βαβαί. Ubi οἱ βαβαὶ βαβαί dicuntur homines superbia fastuque elati; non recte haec explicui Com. graec. III p. 478. Eodem pertinet proverbium Βαβαὶ Μύξος a Diogeniano Prov. III 65. his verbis enarratum Βαβαὶ Μύξος· ἐπὶ τῶν μεγαλαυχούντων· οὗτος γὰρ ἱερεὺς τῆς Ἀρτέμιδος ὢν μέγανυχος ἦν. Sed de Myxo isto neque ego neque alii opinor quidquam inaudiverunt, ut vix dubitem quin Μεγάβυζος pro eo substituendum sit, in quod nomen apprime conveniunt quae de Ephesiae Dianae pontificatu deque fastu hominis a Diogeniano subiciuntur. Hinc Μεγαβύζιοι λόγοι proverbii loco dicebantur sermones fastu pleni. Hesychius Μεγαβύζιοι λόγοι: μεγάλοι — καὶ οἱ τῆς Ἀρτέμιδος ἱερεῖς καὶ οἱ στρατηγοὶ τοῦ Περσῶν βασιλέως Μεγάβυζοι. De hoc nomine nota est disputatio Hemsterhusii ad Luciani Tim. p. 135. Exercit. philolog. I p. 18.

Ibid. d. καὶ πᾶσα ὑμῶν πόλις πλήρης ἐστὶ φακίνων, ὧν καὶ Σώπατρος — μέμνηται. Supplendum videtur φακίνων [ἄρτων], ὧν — Docere hoc videtur Sopatri locus φακίνον ἄρτον ἔσθιεν.

III, 159. a. Chrysippus: ἐπὶ τοσοῦτόν τινες ἐκπίπτουσι πρὸς τὸ ἀργύριον ὥστε ἱστορησθαι πρὸς τῇ τελευτῇ τινὰ μὲν καταπιόντα οὐκ ὀλίγους χρυσοῦς ἀποθανεῖν, τὸν δὲ ἕτερον ῥαψάμενον εἰς τινὰ χιτῶνα καὶ ἐνδύντ' αὐτὸν ἐπισκῆψαι τοῖς οἰκείοις θάψαι οὕτως, μήτε καύσαντας μήτε θεραπεύσαντας. Apertum est ad ἐπὶ τοσοῦτον aliquid desiderari, fortasse scribendum ἐκπίπτουσι [πτοήσεως] πρὸς τὸ ἀργύριον. Cf.

Chrysippus Athenaei I p. 5 e. ἐγὼ κατέχω τινὰ ὀψοφάγον ἐπὶ τοσοῦτον ἐκπεπωκέναι τοῦ μὴ ἐντρέπεσθαι τοὺς πλησίον etc. Porro ineptum est εἰς τινὰ χιτῶνα pro εἰς τὸν χιτῶνα. Neque θεραπεύσαντας recte dictum est; suspiceris μήτε [ἔτερα] θεραπεύσαντας.

Ibid. c. Pro καλῶς δὲ καὶ αὐτὰ scripsi partim ex A. καλῶς γὰρ καὶ ταῦτα.

Ibid. d. In Alexidis loco supplevi [ἔπει] πένητας εὐπάτριδας οὐδεὶς ὄρα. Dindorfius [εἶναι] πένητας δ' — Particulam δ' omittit A.

Ibid. e. De κατακλινῶ in Pherecratis fragmento male olim statui. Tum cum Dobraeo εἴσφερε scripsi pro φέρε. Vs. 3. fortasse rectius fuerit ἰδοῦ τράπεζα καὶ κύλιξ σοι καὶ φακοί.

III, 160. a. Timonis locus λιτῇ δὲ καὶ ἀναλέῃ ἐνὶ κόγχῳ Ἑλλήνων ἢ πᾶσα περισσοτρούφητος οἰζύς, obscurus est, etiamsi, ut voluit Valekenarius, scribas πᾶσ' ἀπερισσοτρούφητος. De κόγχῳ, quod fabae genus est cynicis adamatae, cf. Teletem apud Stobaeum Flor. V p. 126, 22. κόγχον καὶ κύαμον συνάγαγε, φησὶν ὁ Κράτης.

Ibid. b. ὧ ἄνδρες κύνες οἱ cum Schweigh. seclusi οἱ, nisi forte scribendum ὧ ἄνδρες κύνες, ἐγὼ — De dictione ἄνδρες κύνες v. ad Com. graec. II, 723.

Ibid. c. Pro τοῦπι erat τὸ ἐπὶ. Mox necessarium mihi videtur καὶ τοι scribere pro καὶ οἱ.

Ibid. d. κατὰ τὸν σὸν Τίμωνα εἶναί μοι καλὸς τε μέγας τε. Haec cum notissima Homeri verba sint, non apparet cur ea ex Timone afferantur. Neque ad sententiam apta sunt, quae convicium, non laudem postulat. Itaque in verbis μοι καλὸς vitium latere videtur; accedit quod μοι iam supra adfuit. ἐν τε Ἑορτᾷ καὶ Νάσοις. Ita pro ἐν τᾷ scripsi, i. e. τε pro ται, quod frequens vitium est. Ἑορτὰ et Νᾶσοι diversae fabulae fuerunt. In Antiphanis fragmento recte Schweigh. voluit κογχίον, sed praeterea debebat τι pro τε.

Ibid. e. Sopatri locum Athenaeus consilio suo accommodate paulo immutatum apposuisse videtur. Poetam ipsum scripsisse suspicor τοὺς Γαλάτας μιμούμενος, | παρ' οἷς ἔθος — τοὺς αἰχμαλώτους - - - - -, κἀγὼ κατακαύσειν κτέ. ut post αἰχμαλώτους Athenaeus nonnulla omisisse videatur.

Ibid. f. Vs. 8. eiusdem eclogae ὑμῖν pro ὑγιῆ scripsi cum Iacobsio.

IV, 161. a. In Antiphanis vs. 1. Elmsleius Πυθαγοριστῶν pro Πυθαγορικῶν, recte, ut videtur. Vs. 2. edebatur ἄλιμα, v. Nauckium Philol. VI, 417. In sequente Alexidis fragmento vs. 4. ἐπεὶ Χαρίδης Heckerus; sed vide addenda mea ad Com. graec. V p. 91. Vs. 8. οὔτοι pro ἕτεροι Cobetus. Vs. 10. erat Φανός.

Ibid. d. τὸ πάντων χαλεπώτερον. Usus loquendi postulare mihi videbatur χαλεπώτατον.

Ibid. e. De titulo fabulae Antiphaneae Θομβύκιος v. Com. graec. vol. I p. 311. Tum ὑμῖν ex BC dedi pro ἡμῖν et in ipso fragmento σκορόδια scripsi pro σκόροδα, ibid. θύμον addidi et ἅπαντα scripsi pro πάντα; sed licebit sane etiam alia comminisci, velut quod Herwerdenus voluit σκόροδα τυρὸν κρόμμου | κάπαριν, ἅπαντα ταῦτα μιᾶς ἐστὶν δραχμῆς, vel quod Dobraeus coniecit σκ. τ. κρόμμου | κάπαριν ἄνηθον, πάντα ταῦτ' ἐστὶν δραχμῆς. De Aristophontis loco v. Com. gr. ed. min. p. XVII. ubi correxi:

πρὸς τῶν θεῶν, τί πάποτε' οἴομεσθα δῆ

τοὺς Πυθαγοριστὰς λεγομένους οὔτως ὄντων —

In quibus τί πάποτε supplevi ex C.

III, 162. a. In epigrammate poetae anonymi pro νυκτιπатаιπλάγιοι rectius forsitan scripseris νυκτιπατοπλάγιοι, noctu obliquis viis incedentes. Ceterum cf. Heckerum Comm. crit. de Anthol. gr. I p. 21.

Ibid. c. ὠραῖζομένους dedi pro ὠραῖζομένους et φιλοσοφῶν pro φιλόσοφος.

Ibid. d. Pro μόνον L habet μόνος. Intelligerem μόνως, eximie, unice, quod ironice accipiendum. Ibid. ἔφη seclusi propter sequens εἶπε (nisi id εἰπὼν scribendum est) et Κιτιᾶ pro Κιτιέα scripsi. B κιτία. Sed οἰκιτιεύς quid nominis sit nescire me fateor.

Ibid. e. Erat τὸ ἐπίγραμμα.

Ibid. f. ἀσύμβολος δειπνεῖν scripsi pro ἀσυμβόλως δ.

III, 163. a. Pro ὥσπερ nescio an rectius scribatur οἴσπερ. In Mnasalcae epigrammate restitui dorismum; erat τῆδε — Ἡδονῆ — κρεῖσσον.

Ibid. b. In Batonis fragm. vs. 8. pro *σαντου*, quod sane corruptum est, Dobraeus *αυτου*, Nauckius *σαντω*, Herwerdenus *συχνω*. Vs. 14. Bergkius *δόξεις τι*.

Ibid. d. *φησί* addidi Schweigh. secutus.

Ibid. f. Ex Hermippo Timaeo aliisque scriptoribus docetur, Diodorum Aspendium omnium primum fuisse qui, quum Pythagoricam disciplinam profiteretur, eam sequeretur et philosophandi et vivendi rationem, qua Pythagoristarum et vero Cynicorum insaniam praeluderet. Tum ita pergit: *πρὸς ὃν ἀποστέλλων ὁ Στρατόνικος ἐκέλευσε τὸν ἀπαίροντα τὸ ῥηθὲν ἀπαγγεῖλαι «τῷ περὶ θηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτα»*. Apertum est Stratonicum, facetissimi hominem ingenii, his verbis novum, quod Diodorus sectabatur, institutum ita risisse, ut simul fastum hominis et affectatam sublimitatem illuderet. Eam ob causam etiam dictionis forma usus est ea, quae et verborum haberet granditatem et numerose ad aures accideret. At obscurum est quo spectet *περί*, ineptum item sive potius sensu cassum *θηρόπεπλος μανία*. Mihi Stratonicus fere hoc dixisse videtur:

τῷ πατρὶ πηροπέπλου μανίας ὕβρεώς τε περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι Πυθαγόρου πελάτα.

Hoc est cynicae insaniae auctori et parenti, quemadmodum haud raro dicitur *πατὴρ σοφίας*, *πατὴρ δόγματος* et quae his sunt similia. *πηροπέπλου* num recte restituerim ipse dubito: hoc tamen certum videtur, latere in illo adiectivo perae memoriam, qua usum esse Diodorum testis est Sosicrates apud Diogenem Laert. VI, 13. *Σωσικράτης δ' ἐν τρίτῃ διαδόχων Διόδωρον τὸν Ἀσπένδιον καὶ πάγωνα καθεῖναι καὶ βάνκρω καὶ πήρα χρησασθαι*. Verbis *περιστάσιμον στοὰν ἔχοντι* auditorum, quos Diodorus habebat, indicari videtur concursus et frequentia. Tenuem viri victum et abstinentiam ab esu animalium ridet Archestratus apud Athenaeum l. l., studiorum assiduitatem et pervicaciam Anthippus sive Anaxippus Com. graec. vol. IV p. 461. apud quem iactator coquus haec fatur:

*τὸν ὄρθρον ἐν ταῖς χερσὶν ὄψει βιβλία
ἔχοντα καὶ ζητοῦντα τὰ κατὰ τὴν τέχνην.
οὐδὲν Διόδωρον διαφέρω τὰσπενδίου.*

Quorum versuum tertius in libris ita scriptus est: οὐδὲν χονδρεύουσι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου, quae verba forti indigebant remedio. Exercit. phil. II p. 9 sq.

Ibid. f. κατά τινα τῦφον τὴν ἐπιτήδευσιν ταύτην προσ-αγαρόντα. Scripsi εἰσαγαρόντα, ut est litt. e. τὴν ἐξηλλαγμένην εἰσαγαρόντος κατασκευήν.

IV, 164. a. Διογένους cum Reinesio scripsi pro Ἀθηνογένους.

Ibid. b. In Alexidis Lino vs. 2. παῖ λαβὲ pro γὰρ λαβὲ Dobraei est emendatio. Vs. 5. vulgo Χοιρίλος Ὀμηρος Ἐπίχαρμος. Vs. 8. erat ὠρμησε. Vs. 11. τοιαῦτα pro τοσαῦτα recte Hirschigius scripsit.

IV, 165. b. Theopompus Εὐριπίδου τὰρ ἔστιν οὐ κακῶς ἔχον. Edebatur Εὐριπίδου τὰριστον. Mox post ἀμαρτολόγοις excidisse videtur καὶ τὸ χαριτογλωσσεῖν; cf. litt. c. et p. 164 b.

Ibid. e. In Alexidis fragmento scripsi ἐπεὶ Χαρίδης pro Ἐπιχαρέδης. V. Com. gr. III p. 91. Tum μαρὸς pro μικρὸς Bergkiius.

Ibid. f. Diphili fragmentum perobscurum est. Vs. 1. et 2. Dobraeus Φαίδιμ' ὦν ἐτύγχανεν υἱὸς Χαβρίου. Vs. 2. ὦν ὁ Χαβρίου Dindorfius ex Hermanni coniectura. Ib. ἂν εἰσηγησάμην Dobraeus. Vs. 5. ἕνα φαγεῖν λίθον Erfurdus praeeunte Iacobsio, qui ἔν' ἐμφαγεῖν λίθον. Fort. ἕνα θεῖναι λίθον. V. Com. graec. IV p. 390.

IV, 166 b. χοῦν scripsi pro χοή.

Ibid. c. In Axionici loco pro ἀποτυμπαισχάς quid scriptum fuerit non liquet. Non ineptum esset ἀνλητρίς Ἰσχάς, sed nulla cum probabilitate.

Ibid. f. Theopompus de luxurie Tarentinorum: ἡ πόλις ἢ τῶν Ταραντίνων σχεδὸν καθ' ἕκαστον μῆνα βουθυτεῖ καὶ δημοσίᾳ ἐστίασεις ποιεῖται. Singulis fere mensibus publicas epulas instituisse Tarentinos nihil habet quod iure quis miretur. Vide igitur ne Theopompus scripserit καθ' ἑκάστην ἡμέραν, quae digna Theopompo veritatis amplificatio est. Atque ita demum quodammodo Theopompo convenit cum Strabone VI p. 280. ἐξίσχυσε δ' ἡ ὕστερον τροφή διὰ εὐδαιμονίαν, ὥστε τὰς πανδήμους εορτὰς πλείους ἀγεσθαι κατ' ἔτος παρ' αὐτοῖς ἢ τὰς ἄλλας ἡμέρας. Exercit. phil. II p. 8. Athe-

nienses, teste Schol. Thucyd. II 38, singulis prope diebus sacrificabant.

Ibid. f. Verba διὰ τὰς συνουσίας καὶ τὰς ἡδονὰς delet Nauckius.

IV, 167. a. τοῦτου δ' αὐτὸς dedi pro τοῦ δ' αὐτός, praeunte Dobraeo.

Ibid. b. Malim εἰ δὲ καὶ μὴ τοιοῦτός τις ὢν εἰληλύθει.

Ibid. c. τὰ μὲν γὰρ οἱ πόλεμοι καὶ αἱ στρατεῖαι καὶ αἱ πολυτέλειαι θρασεῖς αὐτοὺς εἶναι προετρέποντο. Ante alterum καὶ αἱ addidi τὰ δέ.

Ibid. e. In verbis οὐ — δεκαζόμενος ζῶ καὶ μοιχεύων, nescio an ζῶ vel expungendum vel ζῶν scribendum sit. Pro δεκαζόμενος fortasse praestat δικαζόμενος.

IV, 168. a. ὅλας τὰς ἡμέρας τοῖς φιλοσόφοις συσκολάζοντες. Scripsi σχολάζοντες, operam dantes philosophis, quod discipulorum est, alterum autem de condiscipulis dicitur.

Ibid. c. διασειόμενοι τοὺς κροτάφους ὑπὸ τοῦ ἀκράτου καὶ κατὰ τὸν Δίφιλον κεφαλὰς ἔχοντες τρεῖς ὡσπερ Ἀρτεμίσιον. Diphilus tale quid dixisse videtur:

ἀνίσταμαι
κεφαλὰς ἔχων τρεῖς ὡσπερ Ἀρτεμίσιον.

Ibid. d. Ἀπικίον τινα ἐπὶ ἀσωτία πάντας ἀνθρώπους ὑπερηκοντικένας. Contra usum ὑπερακοντίζειν cum ἐπὶ coniunctum est; aut delenda est praepositio aut scribendum τῇ ἀσωτία.

Ibid. f. νικήσαντος γοῦν αὐτοῦ ἵπποις Παναθηναίοις. Παναθηναία scripsi, ut voluit Nauckius. Pro ἵπποις ex B enotatur ἵπποι i. e. ἵππῳ.

IV, 169. a. ἀναπεπταμένας ἔχω τῶν ὄτων τὰς πύλας. Latere videtur poetae versus ἀνεπεπταμένας ἔχω γε τὰς ὄτων πύλας.

Ibid. b. In Strattidis fragmento vs. 3. scripsi μηδ' εἴαν | αὐτῷ ξυναντᾶ τις, λαλήσαι μηδὲ ἔν, pro μηδενί. In Anaxippi loco vs. 1. legebatur φέροις, correxit Dobraeus. Vs. 2. κρεάγραν θυῖαν τυροκνηστίν παιδικήν. In παιδικήν latere mihi videbatur παῖ, λύκον. Herwerdenus παῖ, δίδου malebat. Possunt etiam alia conici, velut δοίδυκα vel πελλίκην,

ut Nauckius voluit. Vs. 4. οἷσεις Villebrunius pro νεύσεις. Vs. 5. erat τὰν τοῦ χύτρου. V. Com. graec. II p. 465. Denique vs. 5. scripsi coniectura non dubitabili

καὶ τὴν κύβηλιν τὴν ταγηνιστηρίαν,
pro ἀγωνιστηρίαν. Consimili errore in Achaei loco p. 417 f. legebatur ἀγωνιστὰς pro ταγηνιστὰς.

Ibid. e. In Philetaeri locis pro πατανίων bis cum Schweigh. scripsi Πατανίων, quod ipsum coqui nomen est. Cf. ad IX p. 369 a.

IV, 170. a. Edebatur μὴ προφάσεις ἐνταῦθά μοι. Duplicavi μῆ. Vs. 2. erat ἀλλ' ἄγε λέγ' οὐ δεῖ. Ven. ἀλλὰ λέγοντα οὐ δεῖ. Correxit Dobraeus, quo auctore etiam vs. 7. correxi; edebatur ὀρίανον γήτειον * σκόροδον θύμον.

Ibid. d. In Eupolidis versu λέποντα scripsi pro βλέποντα.

Ibid. e. Recepi οὐχὶ γήθρον quod conieci C. gr. III 466. pro οὐχὶ γήτειον, Dobraeus οὐχὶ βόλβρον | οὐ γήτειον.

IV, 171. a. Pro δευτέρῳ scripsi πρώτῳ i. e. α' pro β'.

Ibid. b. Delevi lacunae signa post οὕτως, cf. Wyttenbach Bibl. crit. III p. 47.

Ibid. e. Qui h. l. psephismatis de protenthis auctor memoratur Phocus archonte Cephisodoro, non dubium videtur quin Phocionis sit filius, de quo v. Plutarchum vit Phoc. 20 et Athen. IV p. 168 e.

IV, 172. a. De Menandri loco v. Com. gr. IV p. 222.

Ibid. c. δειπνεῖ τὰ μελίπηκτα ταῖς κίχλαις. Ita vulgo; secutus sum Porsonum.

Ibid. d. πλάττομεν γὰρ πλάσματα. Scripsi πέμματα. Ibid. πολλὰ μὲν ἐπιθεῖναι λέγων (Πανύασις) πέμματα πολλὰς δὲ νοσσάδας ὄρνεις, προτέρου Στησιχόρου ἢ Ἰβύκου — εἰρηκότος φέρεσθαι τῇ παρθένω δῶρα
σησαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας,
ἄλλα τε πέμματα καὶ μέλι χλωρόν.

Ita haec exhibenda erant ad fidem cod. B. Vulgo φέρεσθε, quod viros doctos fefellit, ut ipsa Stesichori verba illa esse putarent in hunc modum metro accommodata φέρεσθε δὲ παρθενόδωρα, quod pro παρθένια δῶρα dici potuisse vix credible est. Panyasidis versum fuisse hunc:

πέμματα πόλλ' ἐπιθεῖς πολλὰς δέ τε νοσσάδας ὄρνεις,

nuper monuit vir doctus, nescius ita haec iam correcta esse in Anall. Alexandr. p. 368. Exercit. philol. II p. 9. Pro ὄρνις erat ὄρνεις (vitiose ὄρνεις impressum est). In Ibyci loco fortasse tamen scribendum φέρεσθέ τε παρθένω | δῶρα σησαμίδας χόνδρον τε καὶ ἐγκρίδας. Pro λέγων autem, nisi negligenter Athenaeus locutus est, scribendum λέγοντα.

III, 173. a. ἦν αὐτοῖς ἀπὸ τῶν πράξεων ὀνόματα Μαγίδες καὶ Γογγύλοι — καλοῦνται δὲ καὶ νῦν τινες αὐτῶν Χοίρακοι καὶ Ἄμνοί, καὶ Ἀρτυσίλεω καὶ Σήσαμοι καὶ Ἀρτυσίτραγοι καὶ Νεωκόροι καὶ Ἰχθυόλοι. In his Μαγίδες e Villebruni coniectura editum est, libri μαγάδης. Debebant certe Μάγιδες a Μάγης, quod nomini Ἄγης assimilatum est. Nominis Ἀρτυσίλεως etiam nunc exemplum superest in titulo Deliaci apud Boeckhium no. 158. Ἀρτυσίτραγος autem non a verbo τραγεῖν formatum est, ut visum Casaubono, sed a τράγος, quod placentae genus est, de quo vid. Lobeck. Aglaoph. p. 1064. Exercit. philol. II p. 10. Quod in sequentibus legitur nomen Πολυκράτων in rarioribus est, si quidem quae ex κρατεῖν componuntur nomina fere in κράτης exeunt. Similiter tamen formatum est Εὐκράτων in titulo Siphensi apud Forchhammer Sendschreiben an Boeckh p. 32.

Ibid. c. In Critonis loco καφ' ὄρμον ὄσαι ναῦς ἀναγκάσαι δύο retinui Erfurdti coniecturam a Dindorfio receptam, parum tamen illam probabilem, libri καὶ φορμιῶσαι habent. Fortasse fuit κἀφορτιῶσαι, cuius verbi etsi nullum exemplum extat, recte tamen formatum et ad sententiam peraptum est. Ganeo iste hominem eo redegerat, ut duarum navium merces quocunque pretio vendere coactus esset. In sequentibus quae sic vulgo scribuntur εὖοπον ἀγοράν. παντοδαπὸν οἰκοῦντ' ὄχλον, certa opinor coniectura scripsi παντοδαπὸν πλουτοῦντ' ὄχλον. B. παντοδαπᾶν. οἰκοῦντ' ὄχλον. P. παντοδαπὸν οὔκουν τ' ὄχλον.

Ibid. d. In Achaei fragmento σαραβικῶν scripsi pro σαραβακῶν; Toupius σαραμβικῶν contra metrum. Vs. 1. fortasse fuit τί δ' ὑποκεκρυμμένος μένεις, i. e. τί ὑποδέδυσαι τοῖς ἔλεοῖς; Cf. lit. a.

Ibid. f. ἔτι λύχρον cum Schweigh. dedi pro ἐπίλυχρον et

pro *Δαίτωνα* posui *Μάττωνα* ex II 39 c. quod verum esse sequentia docent *ποιούντων τὰς μάζας*.

IV, 174. a. *ὕδραύλεως ἦχος πάνυ τις ἡδύς καὶ τερπνός*. Scripsi *πάνυ τι ἡδύς* Schweigh. secutus.

Ibid. d. *ἄξιων*. Villebrunius *ἄξονίων*, Casaubonus *ἄξόνων*. Non liquet. Cf. Schneiderus ad Vitruv. X, 8 p. 333.

Ibid. e. *ῥάονα* scripsi pro *ῥάδια*.

IV, 175. a. In Amphidís loco vs. 4. cum Erfurdto scripsi *ἔδειξ'* i. e. *ἔδειξα* pro *ἔδειχθη*. Dindorfius edidit *δέδεικτ'*. In fine fragmenti edebatur *οἶδα γάρ | ὅτι πάντα πράγματ' ἀνατριαινῶσει κρότοις*. V. Com. graec. III p. 306.

Ibid. c. Sopatri parodi locus:

οὔτε τοῦ Σιδωνίου νάβλα

λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος.

In his vocem *νάβλα*, cuius causa Athenaeus haec attulit, ut metro inimicam Dindorfius seclusit, secutus, ut opinor, Valckenarium Callim. Eleg. p. 18. Crediderim potius ante *λαρυγγόφωνος* excidisse *βαρὺς* hoc modo:

— *οὔτε τοῦ Σιδωνίου νάβλα βαρὺς*

λαρυγγόφωνος ἐκκεχόρδωται τύπος.

Quod mox sequitur Philemonis fragmentum supplevi ut potui, rectius fortasse facturus si Dindorfii exemplo lacunas indicassem.

Ibid. f. Araros *ἀρπάσας μόναυλον εὐθύς πῶς δοκεῖς | κούφως ἀνήλλετο*. Scribendum videtur *ἀναρπάσας*.

IV, 176. a. In Anaxandridis loco scripsi *τὸν ἐμὸν μόναυλον ποῖ τέτροφας; οὔτος Σύρε*, pro *τὸν μόναυλον*. Vs. 2. probabiliter Dindorfius *τὸν καλάμινον*. Mox ὑπὸ φανῶ corruptum est.

Ibid. b. *λογχάρι' ἀνειληφότες ἰῶ καὶ ῥύπω κεκρυμμένα*. Fort. *κεκακωμένα* vel *κεκακνυμένα*. Nec *προσκοπία* incorruptum est. Mox post *ὄνους* adieci *δ'*.

Ibid. c. Verba *ἴδε* — *μνημονεύοντα*, quae post *τὸν μόναυλον* legebantur, ante *οὐκ ἄγνοῶ* transposui cum Casaubono. Hedyli epigramma consulto intactum reliqui ut editum est a Dindorfio: diligenter de eo post Chr. Petersen Jahrb. für class. Philol. Suppl. II p. 325. exposuit C. Volckmar Philol. Gott. XV p. 335. quos vide. Vs. 3. pro *τυφλὸς ὑπαὶ γήρως* fort.

scribendum est κυφὸς ὑπαὶ γήρωσ vel τυφλός, ὑπέρογηρος. Alterutrum necessarium iudico.

Ibid. e. *δαπαύλας*. Dobraeus *διπαύλας*. Mox τὰ περὶ τὰς κρούσεις ἀμαρτήματα dedi pro παρὰ.

IV, 177. In Anacreontis loco ἐς ἤβην pro ἐσέβην scripsi cum Melhornio et in Aeschylī versu ἐλάσσω dedi pro ἐλάσσονα.

IV, 182. c. Ἀλεξίων pro Ἀλεξις ὧν restituit Schweighaeuserus.

Ibid. d. ὁ δὲ μάγαδις καλούμενος αὐλὸς ὁ καὶ παλαιομάγαδις ὀνομαζόμενος, ἐν ταύτῳ ὀξὺν καὶ βαρὺν φθόγγον ἐπιδείκνυται. Mirum est non suspectasse criticos ineptum illud παλαιομάγαδις, quod non dubium est quin πλαγιομάγαδις scribendum sit, comparandum illud cum πλαγίαυλος. Exercit. philol. II p. 10. Anaxandridis versum in libris ita scriptum μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν, correxī ut voluit Casaubonus.

IV, 183. a. In Matronis loco sic edebatur:

οὐδ' ὑπὸ πασσαλόφιν κρέμασαν, ὅθι περ τετάνυστο
σκινδαψὸς τετραχορδος ἀνηλακάτοιο γυναικός.

Scripsi ἀπὸ πασσαλόφιν; nec οὐδ' integrum videtur, sed incertum utrum οὐδ' an aliud quid poeta scripserit. Sequitur Theopompi Colophonii locus

σκινδαψὸν λυρόεντα μέγαν χεῖρεσσι τινάσσων
ὀξύινον, προμάλοιο τετυγμένον αἰζήεντος,

qui intelligi non potest nisi promalum τῆς ὀξύης speciem fuisse sumas. Ad αἰζήεντος confer Hesychium Αἰζᾶεν· εὐτραφὲς βλάστημα.

Ibid. b. In Anaxilae loco ἐξήρτυον ἄν posui pro ἐξηρτυόμαν, nisi cum Dindorfio scribere praestat ἐξηρτυόμην.

Ibid. c. Epicharmi verba Grotensius speciosa et fortasse vera coniectura tentavit καὶ ὑπάδει σφιν σοφὸς ἐν κιθάρᾳ.

Ibid. e. μὲν ἐν Μυσοῖς scripsi pro ἐν μὲν Μυσοῖς.

IV, 184. a. Μητρόδωρος ὁ Χίος. Heckerus Philol. Gott. V p. 427. ὁ Σκήπιος coniecit, non video quam ob causam. De Euphorionis loco, in quo Μαιδούς pro Μήδους cum Schweighaeusero exhibui, vide Anal. Alex. p. 68. Tum ταῦτα ἔχεις παρ' ἡμῶν τῶν Ἀλεξανδρέων malim ταῦτ' ἀπέχεις, ut

alias dicere solet scriptor; vide e. c. IV p. 176 e. XIV p. 649 a. Mox lit. b. ἐκλειπούσης scripsi pro ἐκλειπούσης.

Ibid. e. In Aristophanis fragmento κατατέθρουμαι pro κατατέτριμαι Bergkio praeceunte exhibui.

Ibid. f. Ἴων δ' ἐν Φοίνικι ἀλέκτορα τὸν αὐλὸν ἐν τούτοις «ἐπὶ δ' αὐλὸς ἀλέκτωρ Λύδιον ὕμνον Ἀχαιῶν». In his Ἀχαιῶν quocunque referas inepte illatum est. Ion scripsisse videtur Λύδιον ὕμνον ἀχέων, tibia Lydium hymnum ingemiscens. De diaeresi v. Lobeck. ad Ai. 421. Possis item ἰαχῶν, ut est apud Aeschylum Sept. 849. τὸν δυσκέλαδον ὕμνον Ἐρινύος ἰαχεῖν. Exercit. phil. II p. 10.

IV, 185. a. In eiusdem poetae loco ῥοθεῖ pro προθεῖ exhibui Nauckii coniecturam, et in altero fragmento ἔκτυπον ἄγων βαρὺν αὐλὸν τρέχοντι ῥυθμῶ, pro ἄγων scripsi αἴτων. Male Bentleius senariorum reliquias restitui voluit ἐκτύπουν ἄγων βαρὺν | αὐλόν, τρέχοντα ῥυθμόν. Pro τρέχοντι fortasse βρέμοντι scribendum.

V, 186. b. Versus poetae anonymi:

οὐ χροῖ συμποσίοιο φίλους ἀπέχεσθαι ἑταίρους
δηρὸν· ἀνάμνησις δὲ πέλει χαριεστάτη αὐτή,

Phocylideum colorem mihi habere videntur. Cf. Bergkii P. L. p. 359.

Ibid. c. d. Quae h. c. de Zenone narrantur, rectius VIII 344 a. de Bione traduntur, quo illa multo digniora sunt quam Zenone. Scripsi igitur Βίωνα. Mox transposui στρέψας τὸν ἰχθὺν καὶ αὐτὸς ἀπέσυρεν. Vulgo στρέψας καὶ αὐτὸς τὸν ἰχθὺν ἀπέσυρεν.

Ibid. e. Seclusi verba Ἀριστοτέλης — φησὶν, ut iussit Dobraeus.

V, 187. a. (404 Dind. 324, 16 Lps.) Anonymo poetae tribuuntur haec

τοῖς δ' ὁ κόλαξ πάμπρωτος ὑφαίνειν ἤρχετο μῶκον.

Videtur Matronis versus esse. Cfr. p. 63.

V, 177. b. (405 Dind. 325 Lps.) Ἐπίκουρος δὲ συμποσίον φιλοσόφων μόνον πεποιήται. Scribendum μόνων. Ibid. c. scribendum οὐτ' εἴ τις ἰσοτίμους τινὰς τούτοις ἄγει pro ἰσοτίμως. Monuit Nauckius.

Ibid. f. (406 Dind. 326, 2 Lps.) ὑπειπὼν posui pro ἐπειπὼν cum Dobraeo.

V, 188. b. (407 Dind. 326, 28 Lips.) αὐτόματοι ἀγαθοὶ δειλῶν ἐπὶ δαΐτας ἴασιν. Nonne δειλοὶ δειλῶν?

V, 179. d. (409 Dind. 329, 3 Lps.) In Simonidis versu ἄθυστα δ' ἰρὰ πολλάνικς κατεσθίει, scripsi ἄθυστα, ut voluerunt iam alii.

V, 180. e. (411 Dind. 330, 27 Lips.) In Archilochi loco fort. scribendum αὐλὸς ἐξάροχων πρὸς αὐλόν.

V, 191. f. Postquam in superioribus dixit non fas esse epulis in deorum honorem habitis diutius immorari, ita pergit καὶ νῦν δὴ νόμος ἐκ θυσιῶν τινῶν πρὸ ἡλίου δύνοντος ἀπιέναι. καὶ παρ' Αἰγυπτίοις τὸ παλαιὸν σωφρονικῶς διεξήγετο τὸ τῶν συμποσιῶν γένος, καθάπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος ὁ περὶ τούτων γεγραφώς. Corrigendum διεξήγετο τοῦτο τῶν συμποσιῶν γένος, hoc conviviorum genus. Epulas sacras dicit. Tum corruptum haud dubie περὶ ΤΟΥΤΩΝ. Legendum περὶ ΕΟΡΤΩΝ. De Apollonio qui de festis scriptis vide ad XI 476 f. Exerc. phil. II p. 10.

V, 192. f. Philetas θρησασθαι πλατάνῳ λασίῃ ὑπο. Codd. θρησασθαι δέ, fortasse igitur fuit θρησαι δέ πλατάνῳ. Praeterea λασίῃ pro γαίῃ scripsi cum Heinrichio. Platanum dicit fortasse eam, sub qua Coos poetae statuum posuisse tradit Hermesianax apud Athen. XII p. 598 f.

V, 193. c. Post Ἀντίοχος recte Schweighaeuserus addit συνήγαγεν.

V, 194. a. ἐν δὲ ταῖς πρὸς τὰς πόλεις θυσίαις καὶ ταῖς πρὸς τοὺς θεοὺς τιμαῖς πάντας ὑπερέβαλλε. Pro πρὸς his scribendum videtur περὶ.

Ibid. f. καθ' ἕνα δὲ εἶποντο ἐλέφαντες διεσκευασμένοι. Fortasse ἀνεσκευασμένοι, nisi excidit πολυτελῶς, ut est p. 195 b. ἐν διασκευαῖς πολυτελέσιν et d. μετὰ τῆς πολυτελεστάτης διασκευῆς et lit. c. ἀργυρόποσι (scrib. ἐν ἀργυρόποσι) δὲ πεντακόσiai καθήμεναι πολυτελῶς διεσκευασμένοι. Hoc voluit etiam Schweigh.

V, 195. d. Ἴππον γὰρ ἔχων εὐτελεῆ παρέτρεχε. Naberus ἐντελεῆ, ut voluit iam Coraes, sed vide Schweigh.

V, 196. a. θαυμασάντων δὲ τῶν δαιτυμόνων τήν τε

τοῦ βασιλέως διάνοιαν. Aut excidit aliquid aut τε delendum est.

Ibid. b. αὕτη δ' ἐνεπετάσθη κατὰ μέσον οὐρανίσκῳ κοκκινοβαφεῖ περιλεύκῳ. Recte οὐρανίσκον περιλεύκον interpretantur velum albo praetextum. Malim vero παραλεύκῳ, quod dictum est ut παραλουργῆς.

Ibid. d. διὰ τὴν τοῦ περιέχοντος ἀέρος εὐκрасίαν. Delendum videtur ἀέρος.

Ibid. e. ἐχορηγεῖτο εἰς τοὺς στέφανους ἀφθόνως καὶ εἰς τὸ τῆς σκηνῆς ἔδαφος κατεπέπαστο χύδην. Apertum est scribendum esse ἐκεχορήγητο.

V, 197. a. κατὰ μέσον δὲ τῶν ἄντρων νύμφαι ἐλείφθησαν, ἐν αἷς ἔκειντο δελφικοὶ χρυσοὶ τρίποδες ὑποστήματ' ἔχοντες. Casaubonus νυμφαῖα et ἐν οἷς, quod probandum videtur. Sed vitiosum est etiam ἐλείφθησαν, quod vide an ἐγλύφθησαν scribendum sit. Ad ὑποστήματα desidero adiectivum, e. c. ἀργυρᾶ.

Ibid. c. ἐπεπήγει δὲ τοῦ συμποσίου καταντικρὺ καὶ ἑτέρα κλίνη πρὸς τὴν τῶν κυλικίων καὶ ποτηρίων — ἔκθεσιν. Pro κλίνη scribendum opinor σκηνή.

Ibid. e. Σειληνοὶ πορφυρᾶς χλαμύδας — ἡμφιεσμένοι. Libri χλανίδας.

V, 198. a. ᾧ (ἐνιαυτῷ) γυνὴ περικαλλεστάτη κατὰ τὸ μέγεθος εἶπετο πολλῶ χρυσῷ καὶ διαπρεπεῖ κεκοσμημένη. Haec non integra sunt; scribendum videtur περικαλλεστάτη καὶ τὸ μέγεθος [μεγίστη] εἶπετο, πολλῶ χρυσῷ καὶ διαπρεπεῖ [ἔσθῆτι] κεκοσμημένη.

Ibid. b. Ωραι τέσσαρες διεσκευασμένα. In his quoque ornatum Horarum accuratius a scriptore indicatum fuisse conicio.

Ibid. c. ἐφέροντο δελφικοὶ τρίποδες ἄθλα τοῖς τῶν ἀθλητῶν χορηγοῖς. Athletarum h. l. praepostera est memoria; scribendum opinor ἀγωνιστῶν.

Ibid. d. κασίας pro κασσίας hoc aliisque locis scripsi. In sequentibus post τῆ δὲ τετρακύκλῳ recte Schweigh. addidit εἶποντο. At ἱέρεια καὶ πέρσεις τελεταὶ nondum repertus est qui emendaret, nec sufficit quod Emperius voluit ἱέρεια καὶ οἱ περὶ τελετάς. Conieceram ἱέρεια καὶ ἱεροπρεπεῖς τελεσταί.

Ibid. e. ἤγετο τετράκνυλος πηχῶν ὀκτώ πλάτος. Longitudinis notam excidisse monuit Schweigh.

V, 199. a. ληνὸς πηχῶν εἴκοσι τεσσάρων, πλάτος πεντεκαίδεκα. Post ληνὸς excidisse μῆκος docent sequentia τετρακότυλος μῆκος πηχῶν εἴκοσι πέντε, πλάτος τεσσαρεσκαίδεκα. Etiam p. 198 c. scribendum τετρακότυλος [μῆκος] πηχῶν τεσσαρεσκαίδεκα.

Ibid. b. ἀσκὸς — ἐκ παρδαλῶν δερμάτων ἐραμμένους. Delendum esse apparet emblema δερμάτων. Sequuntur haec ἐχομένως ἤγετο κρατήρ — ἐπὶ τετρακύνκλου ἐλκόμενος ὑπὸ ἀνδρῶν ἑξακοσίων. Corrige ἐλκομένης. Cf. p. 200 c. aliisque locis.

Ibid. c. Cum Salmasio scripsi τετορευμένα pro τετορνευμένα, et ἐφέρετο pro ἐπεφέρετο exhibui secundum A. in quo est ἐπέφερετο. Ibid. εἶτα λέβητες ἕξ βανωτοὶ εἴκοσι τέσσαρες ἐπ' ἐγγυθῆκαις πέντε. Haec quoque corrupta sunt. Suspiscabar εἶτα λέβητες ἕξ κανωτοί, [καὶ ἄλλοι] εἴκοσι τέσσαρες ἐπ' ἐγγυθῆκαις πέντε. Canistratos lebetas dicit canistrorum viminibus textorum formam referentes. Voce κανωτὸς vel καννωτὸς utitur schol. Aristoph. Vesp. 844. Sed potest etiam βαλανωτοὶ conici cll. Athenaeo XI p. 502 b. ἐκαλεῖτο δέ τις καὶ βαλανωτὴ φιάλη, ἧς τῶ πυθμένι χρυσοῖ ὑπέκειντο ἀστράγαλοι.

Ibid. d. Post γωνίαι cum Dobraeo, ζῶα εἶχον τετορευμένα supplente, lacunam indicavi et τετραμέτρητοι edidi pro τετράμετροι.

Ibid. e. ante ἐπ' ἐγγυθῆκαις supplendum opinor ἔκειντο δ'.

V, 200. c. ἐφ' ἧς ἦν βαθὺ ἄντρον καθ' ὑπερβολὴν κισσῶ καὶ μίλτω. Post haec lacunam indicavi, excidit participium sive id βρούον fuit sive ἐσκιασμένον sive aliud quid. Pro μίλτω recte Schweigh. μιλίω voluit. Mox πᾶσαι δ' αἰ περὶ αὐτὸν νύμφαι. Corrigitur περὶ αὐτό. Probabilius est excidisse ante haec verba aliquid in quo Mercurius aliusve deus nominatus erat. Post χρυσοῦν plenius incidendum, ut ἐσθῆτας δὲ πολυτελεῖς ad Nympharum ornatum pertineat.

Ibid. d. εἶχε δ' scripsi pro εἶχεν. Neque sana sunt quae mox sequuntur verba τῇ δεξιᾷ αἰγείῳ κέρατι χρυσοῦ σημαίνων.

Ibid. f. κώλων δεκαδύο. Recte Dindorfius δώδεκα; in κώλων quid lateat obscurum est, κώλων voluit Conr. Gesnerus. Mox παιδισκάρια — κεκοσμημένα ἱματίοις καὶ χρυσοῖς. Malim ἱματίοις διαχρύσοις, nisi ad ἱματίοις spectans adiectivum excidit. Statim ἐπῆσαν incedebant scribendum pro ἐπῆσαν.

V, 201. a. αὐται (sc. ἀπῆναι) εἶχον σκηναὺς βαρβαρικᾶς, ἐφ' ὧν ἐκάθηντο γυναῖκες Ἰνδαί. Si σκηναὺς recte scriptum est, pro ἐφ' ὧν ponendum est ὑφ' ὧν. Fortasse tamen σκευᾶς scribendum est. Tum in verbis ἔφερον ὀδόντας ἐξακοσίους excidisse videtur ἐλεφάντων.

Ibid. b. κυνηγοὶ δύο. Recte haeret Schweighaeuserus. Pro δύο fortasse fuit β', quod frequentissimo errore pro κ' scriptum fuerit.

Ibid. c. ἄρκτος μὲν λευκὴ μεγάλη μία. Abundat μὲν.

V, 202. b. καὶ βωμοὶ δὲ ἐπίχρυσοι. Desiderari ararum numerum apertum est, scribendum καὶ βωμοὶ δὲ ἐπίχρυσοι.

Ibid. c. ἐπόμπευσαν δὲ καὶ δελφικοὶ τρίποδες χρυσοῖ ἐννέα ἐκ πηγῶν τεσσάρων· ἄλλοι ὀκτώ, πηγῶν ἕξ· ἄλλοι πηγῶν τριάκοντα. Pro ἐκ Schweighaeuserus conicit ἕκαστος. Scribendum videtur εἶς, sed ut eadem opera pro ἐννέα scribatur δέκα.

Ibid. e. ἕτεροι ἀργυροῦς πηγῶν ὀκτωκαίδεκα . . . ἐννέα. In his ἐννέα varia lectio est ad δέκα. Dele igitur lacunae signa et scribe vel ὀκτωκαίδεκα vel ὀκτὼ καὶ ἐννέα.

V, 203. a. εἰκόσι τρισὶ pro εἴκοσι τρισὶ scripsi cum Cobeto Orat. p. 62. qui eundem errorem sustulit litt. b. (corrigere errores typhothetae εἰκόσι pro εἴκοσι et εἴκοσι pro εἰκόσι).

Ibid. d. εἰκοσῆρης μία, τέσσαρες τρισκαιδεκῆρεις, δωδεκῆρεις δύο, ἐνδεκῆρεις τεσσαρεσκαίδεκα, ἐννήρεις τριάκοντα, ἐπτήρεις τριάκοντα ἐπτὰ, ἐξήρεις πέντε, πεντήρεις ἑπτακαίδεκα. Haec inde a τέσσαρες sic scribenda suspicor τεσσαρεσκαιδεκῆρεις δ', δωδεκῆρεις δύο, ἐνδεκῆρεις τεσσαρεσκαίδεκα, [δεκῆρεις ἐννέα,] ἐννήρεις τριάκοντα, [ὀκτῆρεις ἐπτὰ,] ἐπτήρεις τριάκοντα ἐπτὰ κτλ. Numeros quos supplevi non praesto; secutus sum probabilia.

V, 204. b. πᾶς τόπος αὐτῆς κηρογραφία κατεπεποίκιλτο. In τόπος vitium haeret.

Ibid. c. ἐπισιτισμούς τε οὐκ ὀλίγον. Posui ἐπισιτισμοῦ.

Ibid. d. ἀπὸ τῶν τυχόντων ἀνδρῶν. Imo ὑπό. Μοχ τριάκοντα non sine causa suspectat Schweighaeuserus, fortasse πεντήκοντα scribendum est.

V, 205. b. θυρίδες ὑπέκειντο εὐαύγειαν παρέχουσαι. Vulgo εὐάειαν, correxit Dobraeus; εὐαερίαν malebat Nauckius. In sequentibus κατεσκευάσθη — τὰ πλεῖστα ἀπὸ κέδρου σχιστῆς καὶ κυπαρίσσου μιλησίας. Vereor ne σχιστῆς corruptum sit, requiro συριακῆς. Miletum dicit fortasse Creticam.

Ibid. d. ἀναβάντων δὲ τὰς — κλίμακας οἴκος ἦν ἄλλος. Scripsi ἀναβάντι cl. e. προάγοντι ἐπὶ τὴν προῶραν οἴκος ὑπέκειτο.

Ibid. f. σκηνῆς ἔχον τάξιν· ὥστε τῇ μὲν οὐκ ἐπῆν . . . Delenda lacunae signa scribendumque ᾧ στέγη μὲν οὐκ ἐπῆν, quae palmaria est Emperii coniectura. In sequentibus διατόναια δὲ τοξοειδῆ διὰ ποσοῦ τινος ἐνετέτακτο διαστήματος, pro ἐνετέτακτο scripsi ἐνετέτατο. Idem iam Casaubonus voluit.

V, 206. f. εἰς ὕλην μὲν ξύλων ἐκ τῆς Αἴτνης παρεσκευάστω ἐξήκοντα τριηρικῶν σκαφῶν πλήθος ἐξεργάσασθαι δυναμένην. In his εἰς delendum videtur. Post ἐξήκοντα BP addunt τε. Scribendum igitur ἐξήκοντα τετρηρικῶν.

V, 207. a. τὸ μὲν οὖν ἡμῖσιν τοῦ παντὸς τῆς νεῶς ἐν μησὶν ἔξ ἐξεργάσατο. Seclusi τῆς νεῶς et ἐξεργάσατο cum Schweighaeusero dedi pro εἰργάσατο.

Ibid. b. Pro δεκάμνοοι scripserim δέκαμνοι; ibid. τὰς σταμῖνας dedi pro τοὺς στ. ut voluit H. Stephanus.

Ibid. c. εἰκοσῆρης Palmerius, vulgo εἰκόσορος.

Ibid. d. Pro περιβάλλοντες malim cum Schweigh. ὑπερβάλλοντες, recte idem statim κατεστεγανωμένοι.

Ibid. f. Corrige operarum errorem ἐκατέρων pro ἐκατέρου.

V, 208. a. εὐ ἐτρέφοντο. Recte Coraes ἐνετρέφοντο, nisi εὐ utpote ex sequente et ortum delere praestat.

Ibid. b. πάντες ἐν διαστήματι βεβῶτες. Addendum quod omitti vix potuit συμμέτρον, ut lit. a. legitur διάστημα σύμμετρον ἔχοντες.

Ibid. c. μετὰ δὲ ταῦτα παρατηρήματα ἐκ τρόπων παχέων συγκείμενα διὰ ἀλύσεων χαλκῶν κρεμάμενα. Pro παρατηρήματα Casaubonus tentabat παραρτήματα. Scribendum

παραρρήματα, de quo dixi ad Aeschlyli Pers. 412. in Philogo Gott. XX p. 64. Praeterea pro διὰ malim ἐξ, quarum particularum pervulgaris est confusio.

Ibid. e. inter εἶθ' ἐξῆς καθ' et χιλίων in editione Dindorfii exciderunt haec ἕνα λειπόμενοι. τούτοις δ' ἐν πλεκτοῖς γυργάθοις διὰ τρο— Mox haec leguntur τῶν δὲ ἰστών ὁ μὲν δεύτερος καὶ τρίτος εὐρέθησαν· δυσχερῶς δὲ ὁ πρῶτος ἐν τοῖς τῆς Βρεττίας εὐρέθη ὑπὸ συμβώτου ἀνδρός. Non videntur haec integre scripta esse. Fortasse εὐρέθησαν δυσχερῶς· [εὐχερῶς] δὲ ὁ πρῶτος κτλ.

Ibid. f. ἄλλοι τε. Ita volui, vulgo ἄλλοι γε.

V, 209. c. In Archimeli carmine τοῦτ' ἐκάμοντο κύτος fortasse sine causa posui pro τοῦτ' ἔκαμον τὸ κύτος.

Ibid. d. πείσμασι δ' scripsi pro πείσμασιν, et ἐπωπίδος cum Hemsterhusio dedi pro ἐπωμίδος.

Ibid. e. καρπὸν πίονα δωροφορῶν Casaubonus, libri fere καρπῶν πίονα δωροφόρον. In sequentibus περὶ Λεύκολλαν τῆς Κῶας, ἐπειδὴ καὶ τῷ Ἀπόλλωνι αὐτὴν ἀνέθηκεν, malui Athenaeo suum errorem relinquere quam τῆς Κυπρίας scribere cum Casaubono. At pro ἐπειδὴ scripsi ὅπου δῆ.

V, 210. a. In Lysiae loco lacunam agnovit Schweighaeuserus: erat ibi et aliud vas eiusdem magnitudinis. ταῦτὸ scripsi pro τὸ αὐτό. At pro ταῦτὰ malim τοιαῦτα. Mox καὶ ante χαλκῆ deleverim.

Ibid. c. Legebatur καὶ ὁ Ἠγήσανδρος ταῦτά, pro quo ex PV dedi ταῦτα. μὲν inseruit Dobraeus, qui ibidem coniecit ἡμεῖς δ' αὐτὸ εἶδομεν ἀνακείμενον. In sequentibus secundum C praetulerim ἐπιτίθεσθαι δ' ἐπ' αὐτῷ δύνανται καὶ κρατῆρες.

Ibid. d. σὺν ἀνδρομήκεσι λημνίσκων πιλήμασι. Fort. εἰλήμασι scribendum est.

Ibid. f. ἵνα εὐωχοῖντο vulgo, quod εὐωχοῦντο scripsi, mox δὲ seclusi. In verbis καὶ καταυλούμενοι πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφους, pro καταυλούμενοι, quod ferri non potest, fortasse verum est κατασαυλούμενοι.

V, 211. a. ἐπαινῶ δὲ γ' ὧ ἄνδρες φίλοι τὸ γενόμενον. Inepte positae sunt particulae δὲ γε. Scribendum ἐπαινῶ δ' ἐγὼ ἄνδρες φίλοι.

Ibid. c. Recte habere ἀναδοχῆς ostendit Hesychii glossa Ἀναλαμβάνειν ξένον· δειπνίζειν.

Ibid. Pro συναγαγῶν scribendum est συνάγων. Μοχ ἐνδῦσα καὶ scripsi καὶ ἐνδῦσα.

Ibid. e. ἀλλὰ φίλη, φασίν, ἢ ἀλήθεια, ἐκθήσομαι τὰ περὶ τὸν ἄνδρα ὡς ἐγένετο. Suspisor ἀλλά, φίλη γάρ φασιν ἢ ἀλήθεια, ἐκθήσομαι.

V, 212. b. ἀλλ' εἴσεισιν ἤδη, iam ingressurus est urbem. Fallitur Wyttenbach ad Bakii Posid. p. 281.

Ibid. c. συνέτρεχον οὖν πρὸς τὴν θεάν ταύτην ἄνδρες γυναικες, παῖδες τὰ κάλλιστα προσδοκῶντες. Post παῖδες addidi quod apertum est excidisse γέροντες.

Ibid. d. συνήντησαν δ' αὐτῶ καὶ οἱ περὶ τὸν Διόνυσον τεχνῖται. Alienum a loci sententia συνήντησαν, pro quo scripsi ὑπήντησαν, obviam ibant. Paulo inferius sequuntur haec εἰς τὴν Διεύς (sic enim in codice scriptum) οἰκίαν τοῦ τότε πλουτοῦντος ἀνθρώπου ταῖς ἐκ Δήλου προσόδοις. Pro Διεύς corrigunt Διεύχου. Scripsi Διέως, ut homo Διεύς appellatus fuerit, cui nomini simile est Ζηνεύς apud Athen. XIII 601 f. ὡς Ζῆνις ἢ Ζηνεύς φησιν ὁ Χῖος. Exercit. phil. Spec. II p. 11. Διῆς nomen artificis habemus in titulis apud Keilium in Philol. Gott. XXIII p. 595. 601.

Ibid. ἐξήει χλαμύδα λαμπρὰν ἐκσύρων καὶ περικείμενος δακτύλιον. In P χλαμίδα, quod χλανίδα scripsi. Pro ἐκσύρων posui ἐπισύρων.

Ibid. f. περιβλέψας κυκληδὸν τὸ πλῆθος ἔπειτ' ἀναβλέψας. Pro ἀναβλέψας requiro κάτω βλέψας. Cf. Homeri II. 3, 217. στάσκειν ὑπαὶ δὲ ἴδεσκειν.

V, 213. b. συνδέτην ἔχων ἀλύσει μακροῦ Βαστάρηνην πεντάπηχυν περὶ ὑπὸ ἰπέως ἔλκεται. Scribendum suspisor ἀλύσει σιδηροῦ. Nimirum σι absorpsit praecedens syllaba. μακροῦ minuit rei invidiam contra loquentis consilium. Post οἱ μὲν ἀγάματα προσπεπτώκασιν lacunam indicavi. Quid enim hoc est alii acciderunt ad aras deorum, reliqui autem —? Μοχ θεὸν τὸν βασιλέα correxit Casaubonus, vulgo τὸν θεὸν βασιλέα.

Ibid. c. τὰ τῆς Εὐρώπης ἅπαντα μέρη ἀθρόα εἰς αὐτὸν μεταβέβληται. Post Εὐρώπης excidisse καὶ Λιβύης ostendunt sequentia.

Ibid. d. μὴ ἀνέχεσθαι τῆς ἀναρχίας, ἣν ἡ Ῥωμαίων σύγκλητος ἐπισχεθῆναι πεποίηκεν, ἕως αὐτῆ δοκιμάσῃ. Recte haesit Wyttenbachius ἐπιχυσθῆναι coniciens effundi in nos, invalescere. Malim ἐπισχυκέναι vel ἐπισχυθῆναι, ut voluit etiam Schweighaeuserus. Tum scribendum ἕως ἂν αὐτῇ.

V, 214. a. διὰ τῶν τειχῶν αὐτοὺς καθιμήσαντας. Haec si paulo accuratius contempleris, inepte dicta esse intelliges. Scripsi κατὰ τῶν τειχῶν.

Ibid. b. καὶ τὰς πύλας τριάκοντα καταστήσας ἐφ' ἐκάστης, οὐτ' εἰσιέναι τὸν βουλόμενον οὐτ' ἐξιέναι εἶα. Ad τριάκοντα requiro φύλακας. Ibid. καὶ ἀκρίτους ἀπόλλυε προσβασανίσας καὶ στρεβλώσας. Haec ut ferri possint, probabilius tamen est scripsisse auctorem προσβασανίσας, et sic voluit etiam Coraes. Cfr. lit. d.

Ibid. c. κριθίδια καὶ πυροὺς ὀλίγους διαμετρῶν. Scribendum opinor κριθίδι ἅττα καὶ πυροὺς.

Ibid. d. e. ἐκήρυσσέ τε δύντος τοῦ ἡλίου πάντας οἰκουρεῖν καὶ μετὰ λυχνούχου μηδένα φοιτᾶν. Sententia postulat καὶ [μηδὲ] μετὰ λυχνούχου μηδένα φοιτᾶν. Et sic edidi. Potest vero etiam conici καὶ [εἰ μὴ] μετὰ λ. Quod his infertur ἐκπέμψας γοῦν etc. constructione excidit; aut delendum est γοῦν aut ἐξέπεμψεν scribendum est. Nec ferri potest quod proxime antecedit ἐκτείνας τὰς χεῖρας καὶ ἐπὶ τὰ εἰς Δῆλον τοῦ θεοῦ χρήματα, ubi post Δῆλον aut συλλεγέντα vel κείμενα vel simile participium excidit, aut transponendum est ἐκτείνας τὰς χεῖρας εἰς Δῆλον ἐπὶ τὰ τοῦ θεοῦ χρήματα. Lacunosa sunt quae sequuntur ὅτε μὲν γὰρ ἐφιλοσόφει καὶ τὰ περιπατητικὰ καὶ τὴν Ἀριστοτέλους βιβλιοθήκην καὶ ἄλλας συνηγόραζε συχνάς. Apertum est excidisse aliquid post ὅτε μὲν γὰρ, quod philosophicis Apellicontis studiis oppositum erat; hinc sequebatur ὅτε δὲ ἐφιλοσόφει etc. Clarissime hoc ostendunt quae proxime de variis Apellicontis studiis antecedunt. Post περιπατητικὰ fortasse item aliquid excidit, e. c. ἐξήλου.

Ibid. e. ἐκτᾶτο — εἴ τι παλαιὸν εἶη καὶ ἀπόθετον. Pro εἶη malim ἦν.

Ibid. f. οὐδὲ χάρακα βαλλόμενος ἐκοιμᾶτο. Scripsi βαλλόμενος, quod praecedens εἶσας flagitat.

V, 215. a. Pro φυλάξας propter φυλάσσων melius scripsisset ac fort. scripsit τηρήσας. Hesychius Τηρεῖ· φυλάσσει.

Ibid. e. ποῦ Θουκυδίδης τὸν Σωκράτην παρενέχρωσε τὸν Πλάτωνος στρατιώτην. Intelligerem haec si παρενεχώρησε scriptum esset, quod coniecit Schneiderus in Lexico; sed latere videtur aliud. Quae sequuntur τί γὰρ ἀσπίδι ξύνθημα καὶ βακτηρία, ut versus a reliquis separanda sunt.

Ibid. f. ἔφυγε scripsi pro ἔφευγε.

V, 215. b. In epigrammate tropaeo de Atheniensibus inscripto vs. 1. fortasse ξεῖνος pro ξεινους scribendum.

V, 216. a. οἱ δ' ἐπὶ θάλατταν, ἄλλοι δ' ἐπὶ Ὀρωπόν, οἱ δὲ Πάρνηθα τὸ ὄρος. Scripsi οἱ δ' ἐπὶ Πάρνηθα. In proximis Schweigh. secutus sum. Libri οὐκ ἄλλος οὐδεὶς ποιητῆς omissis verbis οὔτε ἱστοριογράφος οὔτε.

Ibid. b. In dicto Stesichori οὐκ ἔστι δ' ἔτυμος ὁ λόγος οὔτος deleui articulum.

V, 217. e. Verba Ἀλέξανδρος — ἐφ' οὗ τελευτᾷ supplevi cum Casaubono.

V, 218. b. μέμνηται adieci Casaubonum secutus.

V, 219. a. βλάξ γὰρ τις ἦν τοιαῦτ' ἐρωτῶν τὸν θεόν. Fortasse comici poetae versus, a reliquis separandus.

Ibid. d. In Aspasiae qui dicuntur versibus scripsi cum Dobraeo βλεφάρων δὲ γόος πέσεν οὐκ ἐθειλήτως pro ἀθειλήτως, fortasse nimis obsequiose. Pro γόος, quod nescio quam recte de lacrimis interpretantur, fortasse ῥόος scribendum est. Vs. 7. στέλλου accipiunt pro collige te, malim vade, mach dich auf. Vs. 8. ἧ τόνδ' αἰρήσεις ῥῶδων δεινοῖσι πόθοισι. Pro ῥῶδων scripsi ῥῶδης, quo ducit cod. A scriptura ωσι. Vs. 9. τῆδε καθέξεις αὐτόν, προσβάλλων ἀκοαῖς ὀπήρια θυμοῦ. Frustra haec torserunt interpretum ingenia, nec dubito quin aliquid vitii loco inhaereat. Scribendum videtur:

προσβάλλων ἀκοαῖς θελκτήρια θυμοῦ.

In eiusdem poetriae loco lit. e.

τίπτε δεδάκρυσαι, φίλε Σώκρατες; ἧ σ' ἀνακινεῖ
στέρνοις ἐνναίων σκηπτὸς πόθος ὄμμασι θραυσθεῖς
παιδὸς ἀνικητῶν —

in his igitur ὄμμασι θραυσθεῖς interpretantur ex oculis

vibratus, quod fieri non potest. Emperius *προησθείς* coniebat, parum probabiliter. Nihil mutandum videtur, sed *θραυσθείς* poetria posuit pro *θραυσθέντα* metri necessitate coacta, oculorum splendore vulneratum. Non prorsus dissimilia huius constructionis exempla attulerunt intpp. Sophoclis O. T. 159. Pro *ἀνικῆτου* forsitan *ἀκινήτου* praestiterit.

V, 221. a. De Parmenonis Byzantii versibus dixi in Choliambicorum fragm. p. 145. Vs. 2. *κούδὲ* scripsi pro *οὐδέ*, et *κάππα* ex BC revocavi pro *κόππα*. In fine indicavi lacunam.

Ibid. b. *κατώβλεπα* (non *κατωβλέπα*) scripsi pro *κατώβλεπον*.

Ibid. c. Alexander Myndius de gorgone fera Libyca *φέρειν δὲ χαίτην ἀπὸ τοῦ μετώπου καθεμιμένην ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμούς*, ἣν ὁπότεν μόγις διασεισαμένη διὰ τὴν βαρύτητα ἐμβλέψη, κτείνει τὸν ὑπ' αὐτῆς θεωρηθέντα. In his etsi quodammodo explicari potest *βαρύτητα*, multo tamen aptius videtur *βαθύτητα*, quod de spissa coma dici constat. Alexandri locum respicit Eudocia p. 50. *Ἀλέξανδρος ὁ Μύνδιος ἱστορικὸς διαλαμβάνει περὶ γοργόνης*. Quod fugit Wyttenb. Bibl. crit. II 3, p. 21. Exercit. phil. I p. 19.

V, 222. a. In Herodici epigrammate pro *γωνιοβόμβυκες* Heckerus de Anthol. gr. I p. 21. coniecit *γωνιοβόμβακες*. Vs. 4. ante Piersonum erat *τὸ σφὶν καὶ σφῶιν*. Vs. 5. Heckerus partim cum VL *ταῦθ' ἡμῖν εἶη, δυσπέμφελοι*.

VI, 222. a. In Antiphanis ecloga vs. 2. *ης γε προῶτον* probabiliter Hirschgius pro *εἶγε προῶτον*.

Ibid. In eodem Antiphanis fragmento vs. 12. Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 20. supplet *ἥξει, πάλιν τ' ἄπεισιν*, [*εἶθ' ἥξει πάλιν*]. Idem v. d. in eodem fragm. vs. 18. *τὰ διωχημένα πρότερον* corrigit pro *διωκημένα*, allato Herod. IV, 136. *αἱ ἡμέραι ὑμῖν τοῦ ἀριθμοῦ διοίχεται*. Fuerit hic usus Ionum, Atticus scriptor dixisset *τὰ γεγεννημένα*. Et quid hoc est *τὰ διωχημένα πρότερον*, quae antehac praeterierunt?

VI, 223. a. Antiphanes *Πηλεῖ δὲ πάντ' ἕξεστι*. Legebatur *Πηλεῖ δὲ ταῦτ' ἕξεστι*. Mox in Diphili loco Dindorfius *ἱροῦ* pro *ἰεροῦ*.

Ibid. c. Timocles μεθ' ἡδονῆς ἀπῆλθε παιδευθεὶς ἄμα.
Scripsi παιδευθεὶς θ' ἄμα.

Ibid. e. Antiphanes ὅσαπερ ἔλαβεν Dobraeus; vulgo ὥσπερ.
De Alexidis fragmento v. Com. graec. V p. CXXII.

Ibid. f. οὐκ ἐδώκαμεν posui pro οὐ δεδώκαμεν. V. Com.
graec. ed. min. XVIII et p. 742.

VI, 224. a. In Timoclis loco Βριαρεύς pro βριαρός dedi
Elmsleium secutus.

Ibid. b. Erat τὰ ἀκόλουθα. Ibid. ἐπεισῆλθον οὖν ἡμῖν
παῖδες πλῆθος ὅσον ἰχθύων φέροντες. Insolenter mihi di-
ctum videtur πλῆθος ὅσον pro πλεῖστον ὅσον. Tum ποτα-
μίων post θαλασσίαν addit dubitanter Schweigh.

Ibid. c. οὐδ' ὀλίγον pro οὐκ ὀλίγον scripsi cum Schweig-
haeusero.

Ibid. d. Ἄμφις ἐν Πλάνῳ

πρὸς τοὺς στρατηγούς ῥᾶόν ἐστι μυρίαίς
μοίραις προσελθόντ' ἀξιοθῆναι λόγου.

In his μοίραις fateor me non intelligere. Videtur dittographia
esse praecedentis μυρίαίς. Amphis fortasse μυρίαίς ὁδοῖς
προσελθόντα scripserat.

Ibid. e. In eadem eiusdem poetae ecloga quid sit quod
Telephus ἀνδροφόνος appelletur explicui Com. graec. III p.
340. Vs. 9. corr. ὡσεὶ τε, ut monui ad Menandri Rel. p. 186.
Vs. 10. πουλύπουν pro πολύπουν scripsi. De ceteris quae
corruptissima sunt dixit Herwerden Nov. Add. crit. p. 27. qui
deletis verbis καὶ του λαβῶν ὅλα τὰ ῥήματ' ἀλλὰ συλλαβὴν
ἀφελῶν (sic enim in libris scriptum est) locum ita constituit:
ἐκρουσε πουλύπουν τιν', ὁ δ' ἐπρήσθη· τάρων | βολῶν
—κτὼ βολῶν. Ne sic quidem omnia recte procedere, ipse
sensit.

VI, 225. a. Erat οὐ διὰ τοῦτό γ', quod τοῦτο δ' scripsi.

Ibid. d. In Athenaei verbis pro ἐπισημαίνεται, quod alien-
num est ab h. l., ex L. scribendum σημαίνεται. In Antiphanis
qui sequitur loco vs. 2. τὸ pro τῶ probat ex P. Dobraeus.
Vs. 9. κομίσας δ' ἐξέβαλεν οἴκαδε. Scribendum κομίσας
δ' ὅδ' ἐξέβαλλεν οἴκαδε. Monuit iam Schweighaeuserus, qui
frustra haeret in traiectione verborum.

Ibid. e. Legebatur ὀδμηῆς.

VI, 226. a. Alexidis locum exhibui ad mentem Cobeti, edebatur φόρους . . . μόνον οὐχὶ δεκατεύουσι γὰρ. Nec sequentia sine vitio scripta esse videntur ἐν ταῖς πόλεσι καθήμενοι. Fortasse ἐν ταῖς πύλαις scribendum est, in portis enim statio erat decumanorum. Ibid. vs. 8 et 9.

οὐκ ἔστι κρείττων νομοθέτης τοῦ πλουσίου
Ἀριστονίκου· τίθησι γὰρ νυνὶ νόμον —

Horum versuum alter foede interpolatus est. Scribendum suspicor

Ἀριστονίκου· φησὶ γὰρ θήσειν νόμον —

Nimirum φησὶ in τίθησι corruptum erat, hinc corrector pro θήσειν posuit νυνί. Nisi forte ἴθηκε malis cum Emperio. In eadem ecloga corrupta sunt etiam haec ἵνα δεδοικότες τῆς ἀξίας ἀγαπῶσιν, neque enim ad ἀγαπῶσι assumi potest ex praecedentibus πωλεῖν. Olim sic scribendum mihi videbatur τῆς ἀξίας πωλῶσιν. Nescio nunc an sufficiat τὰς ἀξίας ἀγαπῶσιν.

Ibid. καὶ προελθὼν δέ φησιν. Iam sequitur novem versuum ecloga, quam ex eadem cum praecedente fragmento fabula ductam esse mihi quidem vix credibile videtur. Excidisse suspicor fragmentum Alexidis una cum fabulae titulo.

Ibid. d. ἀλλ' οὐχὶ τιτθὰς εἰσάγουσι. Legebatur οὐχὶ μὰ Δία τιτθὰς εἰσάγουσι. Nihil tritius quam ΑΛΛΑ corrumpi in ΜΑΔΙ. Sed probo nunc quod Hermannus voluit οὐ μὰ Δία. In sequentibus lacunam explevi Cobetum secutus. Postremam fragmenti partem lit. e. τοὺς ἰχθυοπάλας — τραπεζίτας non expedio.

Ibid. f. Alexis ἐν Ἑλληνίδι·

ἀεὶ δὲ καὶ ζῶντ' ἔστι καὶ τεθνηκότα
ἐν γῆ θαλάττῃ τ' ὀλέθροι' ἡμῖν θηρία.

Ita haec correxi, vulgo ἐν τῇ θαλάττῃ πολέμι' ἡμῖν θηρία, quae multis nominibus vitiosa sunt. Nisi sufficit quod olim volui τὰν τῇ θαλάττῃ πολέμιᾶ.

VI, 227 b. In Anaxandridis vs. 2. κρεμαμένοις Bergkii. Vs. 3. δ' ἀσέμνωσ Hirschigius δὲ σεμνῆς Bothius. Vs. 5. δῆτ' Bergkii, δ' ᾧδ' Dindorfius cum Erfurdto, libri δ'. De postremis fragmenti versibus cf. Herwerden Obs. crit. p. 55.

Ibid. e. Alexidis fragm. correxi Com. gr. I p. 415. Vs. 4.

ἅπαντας corruptum videtur. Ib. edebatur εἶτ' ἐπάν τις ἐκδυθῆ, quod δεῖ τ' ἐπάν τις ἐκδυθῆ scripsi. Similiter postea corr. Hirschigius. In Diphili qui his proxime subicitur loco vs. 1. fortasse ita redintegrandus est:

νενομισμένον τοῦτ' ἐστὶ βέλτιστ' ἐνθάδε —
ut βέλτιστ' sit βέλτιστα, non βέλτιστε. Editur νόμιμον.

Ibid. f. Corr. operarum errorem ἀπολαπειν pro ἀπολάπτειν. Sic enim recte Iacobsius scripsit pro ἀπολαύειν.

Ibid. ὅς ἂν δὲ μὴ πίθητ' scripsi pro πεῖθητ' ex A.

VI, 228. a. συνιείς pro συνίης dedit A.

Ibid. b. Diphili versus 21. οὐκ ἔστιν ἰχθυηρὸν ὑπὸ σοῦ μεταλαβεῖν sic videtur corrigendus esse οὐκ ἔστιν ἰχθυδάριον, quod ab ἰχθύδιον formatum est ut βιβλιδάριον a βιβλίδιον et alia eiusdem generis. Mox ἦρασας irrepsit pro ηρασας per errorem. Sequentes versus

πέρδικα δ' ἢ κίχλην γε νῆ Δί' οὐκ ἔτι
ἔστιν δι' ὑμᾶς οὐδὲ πετομένην ἰδεῖν,

expressit manifesta imitatione Varro Sat. LXXXVII, 11. propter phagones ficedulam aut turdam nisi volantem non video.

Ibid. e. In loco Pherecratis aberat ἄν et in altero versu scripsi ἐπὶ τηγάνοις καθίσανθ' ὑφάπτειν τοῦ φλέω pro φλέως.

Ibid. f. Loca ex Orthane Eubuli petita fortasse transponenda sunt. Vid. III p. 108 b.

VI, 229. b. De τηγάνῳ dicens: διὸ καὶ Θεοδωρίδαν φάναι ἔν τινι ποιηματίῳ

τηγάνῳ εὖ ἤψησεν ἐν ἐψητῆρι κόλυμβον.

Vulgo ὀψητῆρι, quod pessime formatum vocabulum est; aut cum G. J. Schneidero ἐψητῆρι scribendum est, aut ὀπτητῆρι cll. Callimacho apud Bekkerum Anecd. p. 1209. ἔστιν ὕδος καὶ γαῖα καὶ ὀπτῆτειρα κάμινος *). Pro κολύμβῳ ut vulgo editur requiro κόλυμβον, quod aviculae nomen est. V. Aristoph. Acharn. 875. Exerc. philol. I p. 19.

Ibid. τὴν λοπάδα τάγηνον προσαγορεύων. χωρὶς δὲ τοῦ τ στοιχείου Ἴωνες ἦγανον λέγουσιν, ὡς Ἀνακρέων «χειρᾶ

*) Ita correxit Lehrsius locumque de Prometheo interpretatur, rectius, ut mihi videtur, quam Heckerus Comment. Callim. p. 105.

τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν». Aliam ionicam formam memorat Etym. M. p. 743, 19. τάγηνον· τοῦτο ἰωνικῶς τινες τίγανον λέγουσιν. At hic etiam ΗΓΑΝΟΝ scribendum pro ΤΙΓΑΝΟΝ. Eademque forma reddenda Photio Lex. p. 561, 15. ubi nunc editur Ἴωνες τήγανον λέγουσιν. Adde Galenum vol. VI p. 490. ταγηνῖται παρὰ τοῖς Ἀττικοῖς ὀνομαζόμενοι, παρ' ἡμῖν δὲ τοῖς κατ' Ἀσίαν Ἑλλησι τηγανῖται, ubi ἡγανῖται scribendum est. Cf. Hesychius Ἠγάνεα πέμματα· τὰ ἀπὸ τηγάνου. Sic enim distinguendum est. Imperite schol. Aristophanis Lys. 988. τὸ πήγανον ἔνιοι ἀφαιρέσει τοῦ π ἡγανον λέγουσι. Exerc. philol. II p. 11. Anacreontis fragmentum fortasse sic scribendum est χιδρά τ' ἐν ἡγάνῳ βαλεῖν. Eundem errorem sustuli infra VIII 359 e,

Ibid. e. Ἀριστοφάνης — ἐν τῷ Πλούτῳ — τοὺς ἰχθυηροὺς φησὶ πίνακας ἀργυροῦς ἀναφανῆναι, καθάπερ καὶ τὰλλ' ἅπαντα. Post ἅπαντα excidisse aliquid suspicor, velut εἰς τὸ πολυτελέστερον ἡλλαγμένα. Lances piscatorias enim, non etiam reliqua, argenteas factas esse Aristophanes tradidit, idque ipsum Athenaeum, qui totum Aristophanis locum apposuit, praeterire non potuit. Pro σαπροῦς in Aristophanis versibus σαθροῦς scribendum esse alio loco ostendi. Vs. 4. ex Aristophanis libris addidi ἡμῖν. In Platonis qui sequitur loco pro κατέλαβον, quod non aptum hic est, posui κατ' ἔλαβον.

Ibid. f. ἐγάργαιρε pro ἐμάργαιρε scripsi e scholiasta Aristophanis; fecerunt iam alii.

VI, 230. a. In Philippidae loco erat δυοῖν ὀβολῶν pro δυοῖν ὀβολοῖν.

Ibid. c. In Alexidis fragmento verba ἴσως ἐτέρας revocavi ex codd. (dele uncinas). Postrema fragmenti verba ἀλλὰ ταῦθ' — ἦν (in quibus νενοημέν' pro νενοημένα scripsit Dindorfius) alteri interlocutori tribuerim.

Ibid. d. Pro λοιπῇ recte ut videtur Piersonus λεπτή. In sequentibus ψυκτήριον τῆς εὐπαρύφου λεπτότερον malim τῆσδ' εὐπαρύφου. Nimirum militis iactatoris verba sunt, in ipsam suam praetextam digitum intendentis.

VI, 231. a. In Diphili fragmento ὀπτῶν ἐπῆγε σωρὸς ἀπὸ τοῦ τηγάνου, in quo Valckenarius ἐπῆει, Erfurdus autem

ἐπῆξε scribebant, ego σωρὸν posui, ut ἐπῆγε ad λοπάδων παρατεταγμένη φάλαγξ referendum sit. Vs. 4. θυταῖς pro θυείαις revocavi ex codd. Quod continuo sequitur Philemonis fragm. in eo pro γυλίαν cum Casaubono posui γύλιον. Menandri locum recte redintegravisse mihi videor λουτροὺν θεραπεύνας [στρώματ' ἀργυρώματα. Vidit etiam Iacoby in Add. meis vol. V p. 101. cf. Apollodorus Gelous Athenaei XIII p. 472 c. ἐφεξῆς στρώματ' ἀργυρώματα θηρίκλεια καὶ τορευτά.

Ibid. c. φιάλην — ἔχουσαν ἐν μέσῳ ἄρνα χρυσῆν. Hoc loco uti poteram ad Theocritum I 32. Statim citatur Anaximenes ἐν ταῖς πρώταις ἐπιγραφομέναις ἱστορίαις, ubi πρώταις vitii suspectum est. Probabiliter Heckerus Philol. V p. 422. ἡρωικαῖς coniecit.

Ibid. d. Ἡρόδοτός τέ φησι τοὺς Αἰγυπτίων ἱερεῖς χαλκοῖς ποτηρίοις πίνειν. Reponendum esse σπένδειν Herodoti locus II, 51. ostendit. Mox pro γοὺν scribendum est δ' οὖν.

VI, 232. a. Theopompus ἐπηρώτων τὸν θεὸν παρ' οὗ χρυσίον προΐαιντο. Post χρυσίον addendum videtur ἄν.

Ibid. f. Non sanum videtur quod legitur in oraculo Alemani dato ᾧ ποτε μήτηρ | Ἀμφιάραον ἔκρηψ' ὑπὸ γῆν αὐτοῖσι σὺν ἵπποις. Scribendum opinor αὐτοῖσι τεθρίπποις.

VI, 233. b. πάντα τὰλλα. Erat πάντα τὰ ἄλλα.

Ibid. e. Λακεδαιμόνιοι δ' ὑπὸ τῶν ἐθῶν κωλυόμενοι. Valde placet quod Victorius V. L. 25, 1. coniecit ὑπὸ τῶν θεῶν.

VI, 234. a. Scribebatur ληξόμενοι et litt. b. Βαθανατίαν.

Ibid. f. τῆς μυστηριώτιδος. V. Preller Polemonis fragm. p. 118. Continuo sequuntur haec ἐπὶ δὲ φυλῆς ἱερείας παράσιτοι ἐπιλυκοστράτου Γαργήτιος, Περικλῆς Περικλείτου Πιτθεύς, Χαρίνος Δημοχάρους Γαργήτιος. Recte ἐπὶ Διφίλης ἱερείας correxit Meyer de Gent. At. p. 43. ἐπὶ δὲ φιάλης ἱερεῶς malebat Keilius Vind. onomat. p. 7. In sequentibus vidit aliquid Heringa Ἐπίλυκος Στρατίου corrigens. Scribendum erat Ἐπίλυκος [Λυκο]στράτου, quae mihi probabilior emendandi ratio videtur ea quam commendavit C. Keilius Phil. Gott. vol. XXIII p. 601. qui propter titulum Atticum C. I. no. 651. supplet Ἐπίλυκος [Νικο]στράτου.

VI, 235. a. Clearchus: ἔτι δὲ παράσιτον νῦν μὲν τὸν ἔτοιμον. τότε δὲ τὸν εἰς τὸ συμβιοῦν κατειλεγμένον. Non credo corruptum esse ἔτοιμον, sed excidisse aliquid, velut τὸν [εἰς τὸ συνδειπνεῖν] ἔτοιμον.

Ibid. Citatur Themiso ἐν Παλληνίδι. Pallenis neque de templo Minervae Pallenicae neque de ditione Pallenici agri intelligi potest. Pallenidem suum de rebus ad Pallenem spectantibus Themiso iuscripserat, quemadmodum e. c. Ἀτθίς (sc. γραφή) dicitur liber de rebus Atticis. Mox γυναῖκας τὰς πρωτοπόσεις commode compares cum πρωτογυναικες, quod Hesychius explicat οἱ μίαν ἡγμένοι γυναῖκα.

Ibid. b. Affertur titulus columnae inscriptus in aede Castorum: τοῖν δὲ βοοῖν τοῖν ἡγεμόνοι τοῖν ἔξαιρουμένοι τὸ μὲν τρίτον μέρος εἰς τὸν ἀγῶνα, τὰ δὲ δύο μέρη τὸ μὲν ἕτερον τῷ ἱερεῖ, τὸ δὲ τοῖς παρασίτοις. Qui dicti sint boves ἡγεμόνες nunc constat ex admonitione Boeckhii Praef. Corp. Inscr. p. VIII. Pro τοῖν ἔξαιρουμένοι scribendum videtur τῶν ἔξαιρουμένων. Quae sequuntur Cratetis verba καὶ ὁ παράσιτος νῦν ἐπ' ἀδοξον μὲν κεῖται πράγμα, πρότερον δ' ἐκαλοῦντο παράσιτοι οἱ ἐπὶ τὴν τοῦ ἱεροῦ σίτον ἐκλογὴν αἰρούμεναι, in iis priora ita scribenda videntur νῦν μὲν ἐπ' ἀδόξου κεῖται πράματος. τὸν ἱερὸν σῖτον dicit hordeum. Cf. Plinius HN. XVIII, 14. Atque hinc factum est ut quos Attici παρασίτους dicebant, eosdem κριθολόγους appellarent Opuntii, teste Plutarcho Quaest. graec. p. 292 b. Exercit. philol. Spec. II p. 11.

Ibid. f. In Epicharmi loco ἀλλ' ἄλλος ὄδ' ἔστηχ' ὦδε τοῦδε κατὰ πόδας etc. multum offensionis habet ὄδε cum adverbio ὦδε coniunctum. Malim igitur ἀλλ' ἄλλος ἔστηχ' ὦδε τοῦδε κατὰ πόδας, vel ἀλλ' ἄλλος ὦδ' ἔστηκε τοῦδε. Exercit. philol. I p. 20. Vs. 3. probabiliter Ahrensius εὐωνον αἰνεῖ σῖτον coniecit, at quod vs. 4. ἄμυστιν ὥσπερ κύλικα πίνει τὸν βίον, κυμβίον pro τὸν βίον restituit, vix probandum est. Scribendum videtur τὸν πίθον, vel si mavis τὸν βίθον, qua forma Syracusani usi fuerint. Ita promiscue dicebatur πατάμιον et βατάμιον, πύξος et buxus, Πύξας et Βύξας, alia.

In sequentibus scribendum erat καὶ αὐτὸν ποιεῖ τὸν παράσιτον λέγοντα. Vulgo pro καὶ legitur δι'. Malim nunc διό.

In sequente eiusdem Epicharmi fragmento priores versus Grotius ita correxit

συνδειπνέω τῷ λῶντι, καλέσαι δεῖ μόνον,
καὶ τῷ γὰ μὴ λιῶντι, κούδὲν δεῖ καλεῖν.

Libri τῷ γαμηλιῶντι. Sed λιῶντι quid sit non intelligitur. Itaque Dindorfius λεῶντι scribi voluit, fretus Hesychii glossa Λεῶμι· θέλοιμι. Sed haec etiam forma controversa est. Cod. λέωμι. Omnino parum credibile est in duobus deinceps versibus diversis eiusdem verbi formis Epicharmum usum esse. Itaque nescio an scribendum sit καὶ τῷ γὰ μὴχι λῶντι. Antiattic. p. 108, 14. Μήχι: ὡς ναίχι καὶ οὐχί. Εὐβουλος Δαιδάλω. Exercit. philol. I p. 20.

VI, 236. a. τήνῳ κυδάζομαι τε κάπ' ὧν ἤχθόμαν. Sic Com. graec. I p. 378. correxi, idemque repperit Bergk. Vulgo κάπωνηχθόμαν.

Ibid. Dindorfius edidit ὀλισθάζων τε καὶ κατάσκοπος, et vs. sequente ἔραμος, αἴκα δ' ἐντύχω ex Casauboni emendatione. Libri fere ἔρμος εκκαδεν τύχω, Ahrensius ἐρήμος, ὄκκα δ' ἐντύω dedit. Sequentia insanabiliter corrupta sunt.

Ibid. c. In Diphili loco γέγηθα καὶ χαίρω τε καὶ πτερότομαι, τε pro τι debetur Dobraeo.

Ibid. e. Eupolis μικρὸν δὲ τὸ κάμνον αὐτοῦ. Ita Cobetus pro τι κάμόν, quod Dindorfius Hermannum secutus dedit, vulgo τι κάμον.

Ibid. f. ἢ κφέρεται θύραζε. Hoc scripsi pro ἢ φέρεται θύραζε.

VI, 237. a. ἐξαγαγὼν ἔχοντα κλοιὸν παρέδωκεν Οἰνεῖ. Iniuria haec tentata esse docuisse mihi videor ad Alciphronis Epist. p. 152. Pro κλοιὸν praestat fortasse κλωῶν.

Ibid. In Ararotis fragmento cum Cobeto dedi οδὶ τρέφων pro ὁ διατρέφων. Cod. A ὀδιὰτρέφων.

Ibid. b. In Alexidis loco vs. 5. σατράπας παρασίτους καὶ στρατηγούς ἐπιφανεῖς, qui vulgo post vs. 3. legitur, huc transposui cum Dobraeo. (Dele II. per errorem huic versui praepositum: pertinet ad vs. sequentem.) Pro παρασίτους idem ζαχρύσους vel μεγίστους suspicatur; ac sane tale quid ad sententiam necessarium est. In fine versus dele virgulam.

Ibid. Pro ἐκ μέσου Herwerdenus Observ. crit. p. 69. ἐμμέτρως posuit.

Ibid. c. χλιοταλάντους τ' ἀναλυλίνδον οὐσίας Herwerdenus.

Ibid. d. ἄρ εὖ σε διδάσκω; — οὐκ ἀστόχως Herwerdenus. Vs. ultimo μ' ἔτι pro μέ τι dedit Dutheil. In sequente Timoclis loco ἐν τοῖς τοιούτοις corruptum esse videtur.

Ibid. e. συνεραστῆς est adiuvans in amore, ut in Bionis carmine IX, 8. ἐρασσαμένῳ συνέρασθαι.

Ibid. Post οὐχὶ θνητῶν interrogationis signum posui ad sensum et orationem necessarium.

Ibid. f. Scripsi πρυτανεῖα ταῦτα πάντα προσαγορευτέα, pro προσαγορεύεται, quamquam possis etiam προσαγορευτέον.

VI, 238. a. Dedi οὐδεὶς γὰρ ἄσιτος pro οὐδεὶς παράσιτος. Nunc nescio an hic versus cum sequentibus a duobus primis separandus sit, ut duo habeamus fragmenta, quorum alteri fortasse praeponendum est εἶθ' ὑποβάς.

Ibid. b. In Aristophontis loco vs. 3. non male Grotius supplet παρὰ νέων. Vs. 4. fortasse scribendum est κλιμακίδιόν εἰμι Καπανεύς. De reliquis vide Comic. graec. fragm. III p. 357.

Ibid. c. Eiusdem poetae locum e Pythagorista tractavit Herwerdenus Obs. crit. p. 65.

Ibid. Antiphanes φέρειν τιν' ἄραντ' ἄνεμος. Scripsi ἄρας cum Lobeckio, nec deterius fuerit φέρειν τιν' ἀρθέντ' ἄνεμος. Corruptum etiam est quod vs. 7. legitur μὴ ἕλθειν φρέαρ, quod ineptissime dictum est. Vs. 9. ἀπρόσκεπτος exhibui pro ἀπροσκέπτως nescio ex cuius emendatione. Postrema loci verba ἔργοισι χρηστὸς οὐ λόγοις ἔφυν μόνον fortasse ex Euripide expressa esse adnotavit Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 20.

VI, 239. a. In Diphili versu nunc ex Erfurdti emendatione editur ἢ δειπνιεῖν μέλλοντα κωλύσαι τινά. Libri κωλύσῃ et κωλύσει. Habet tamen haec optativi forma post φράσειε ἐναύσειε et διαφθείρειε, in quo quis haereat, ut non temere a poeta scriptum fuisse suspiceris ἢ [εἰ] δειπνιεῖν μέλλοντα κωλύσειέ τις.

Ibid. b. Diodorus βούλομαι δείξαι σαφῶς | ὡς σεμνόν
 ἔστι τοῦτο καὶ νενομισμένον | καὶ τῶν θεῶν εὖρημα. Hir-
 schigius τοῦτ' αἰὲ νενομισμένον. Vereor ne hoc non suffi-
 ciat scribendumque suspicor καὶ λελογισμένον. Cf. Antoni-
 nus philos. XI, 3. σεμνῶς καὶ λελογισμένως. Quamquam
 possis etiam καὶ σεσοφισμένον. Vs. 10. ἤδη κατακλιθεῖς
 καὶ κοσμίως | ἀριστίσας ἑαυτὸν ἐντραγῶν πιῶν | ἀπέρχετ'
 οἴκαδ' — ita haec edidit cum Schweighaeusero Dindorfius,
 καὶ deest in libris; atqui κοσμίως ad κατακλιθεῖς pertinet,
 quare μάλα κοσμίως scripsi. Dobraeus ἤδη συγκατακλιθεῖς
 κοσμίως. Praeterea κατακλινεῖς scripsit Herwerdenus.

Ibid. d. τοὺς ἐκ δὴ ἀστῶν γεγονότας. Legebatur ἐκ δυ-
 ναστῶν, BP. ἐκ δυναστῶν, quod ἐκ δὴ ἀστῶν scripsi prae-
 eunte Cobeto.

Ibid. e. οἷς ἐπειδὴ προσερούγοι — ἐπεὶ δ' ἀποπάροδοι.
 Pro ἐπειδὴ scripsi ἐπεὶ μὲν propter sequens ἐπεὶ δέ. Rectius
 tamen Herwerdenus maluit ἐπεὶ τις. Continuo legebatur κα-
 τακείμενος, τούτῳ προσάγων τὴν ῥῖν' ἐδεῖτ' αὐτῷ φράσαι,
 quae correxit Dobraeus, cum aliquo horum (parasitorum)
 accumbens, tum (parasitus) ab eo petebat ut diceret.

Ibid. f. κονδύλων pro κονδυλίων, quod ex sequ. τρυ-
 βλίων ortum est, scripsi ut voluit iam Schweighaeuserus.

VI, 240. a. ἔπειτα καὶ τρόπον τινὰ | τὸ πρᾶγμά μοι λυ-
 σιτελὲς εἶναι νερόμικα. Haerere in his aliquid vitii suspicor.
 Fortasse olim scriptum erat: ἔπειτα κάλλον τινὰ τρόπον τὸ
 πρᾶγμά μοι. Vs. 12. πονηρὸς ὧν τε χρηστὸς εἶναι φησί τις.
 Scribendum videtur πονηρὸς ὧν τ' εἰ χρηστὸς —

Ibid. b. ὧν οὐδὲ μεμνηῆσθαι καλόν. Haec nescio cuius
 poetae sunt.

Ibid. d. οὕτως ἐρυθριᾷ συμβολὰς οὐ κατατιθεῖς. Delet
 hunc versum nescio quis. In Timoclis loco vs. 1. scribendum
 esse σπεῦδε δὴ dixi C. gr. III p. 605.

Ibid. e. ουτος ἀνεβίω pro οὕτως ἀνεβίω fort. scribendum
 cum Dalecampio. Vs. 3 et 4. ἀν' ἑκατὸν — ἀνακάσας
 Herwerden Nov. Add. crit. p. 36. Μοχ πεινῶν pro πίνων
 dedi. In sequente Timoclis loco Nauckius ἀσυμβόλους κινῶν
 ὀδόντας.

VI, 241. a. Timocles ἄκλητος — γενόμενος ὠψώνει παρ'

αὐτὸν οἴκαδε. Scribendum puto καθ' αὐτόν. Cf. Menandrum p. 243 b. In sequentibus οἶμαι praeunte Dobraeo scripsi pro οἴμοι. Versu sexto malim ἄνθρωπος.

Ibid. e. Κρατῖνος δ' ὁ νεώτερος ἐν Τιτᾶσι. Fortasse Γίγασι. V. Hist. crit. Com. graec. p. 411. In ipso fragmento cum Porsono scripsi εἰ μὴ pro ἦν μὴ, Lobeckius οὐ μὴ, qui vs. 3. μετὰ τοῦδ' οὐ.

Ibid. e. σαπρᾶς οὔσης τῆς οἰκίας. Scripsi σαθρᾶς.

Ibid. μνημονεύει δ' αὐτοῦ καὶ Μάχων. Pro αὐτοῦ melius scripsisset Athenaeus τοῦ Κορύδου.

Ibid. f. Μάχων — διδάσκαλος γενόμενος τῶν κατὰ κωμωδίαν μερῶν Ἀριστοφάνους τοῦ γραμματικοῦ. Frustra, ut equidem opinor, haec explicare conatus est Wolfius Proleg. p. 220. Fortasse corruptum est μερῶν scribendumque μελῶν vel μέτρων.

VI, 242. a. In epigrammate anonymi poetae (Dioscoridi tribuitur in Anthologia) θύμον pro φυτόν dedi ex Anthologia. Sequentia ἐν τούτοις — γένος delet Iacobsius. Sequitur Machonis locus

τὸν Κόρυδον ἠρώτησεν Εὐκράτης ποτὲ
τῶν συμπαρόντων πῶς κέχρητ' αὐτῷ ποτε
Πτολεμαῖος.

Sic libri. Dobraeus tentabat ἠρώτησαν Εὐκράτην τινές, quod iusto festinantius recepi. Melius opinor corrigas ἠρώτησεν Εὐκράτην ποθ' εἰς τῶν συμπαρόντων.

Ibid. b. ἐν τοῖς ὅλοις pro ἐν τοῖς ἄλλοις dedit C et epit. Hoeschelii.

Ibid. c. In Lyncei Samii loco scripsi πικρανθεῖς pro πικρανθείη et ante διηγῆσαιτο deleui καί.

Ibid. Sententia duce scripsi καὶ οὕτω γε pro καίτοι γε et post βίον addidi οὐ πάνν σπουδάξουσθαι. Aliter haec tractavit Dobraeus καὶ γὰρ τοι συνέβη τὸν μὲν Εὐκλείδην καθ' αὐτὸν βιοῦν, praeunte partim Corae.

Ibid. Alexidis versus ὁ παραμασῆτης ἐν βροτοῖς ἀνδρώμενος Euripidis aliusve tragici continet parodiam.

Ibid. e. Anaxandrides ἂν μὲν γὰρ ἢ τις εὐπρεπής, ἱερὸν γάμον καλεῖτε. Hymenaeum dicit in Iunonis Iovisque nuptiarum imitamentis ministrantem. Ibid. vs. 4. εὐθύς, quod Por-

sonus post οὗτος inseri volebat, suadente Dindorfio ante ὄλο-
λυσ posui.

Ibid. f. Verba καινὸς θεατροποιὸς perobscura sunt, και-
πνός non male suspicatur Schweighaeuserus cl. Aristophonte
p. 238 c. sed quid θεατροποιός?

VI, 243. a. In Menandri loco ἐμὲ γὰρ ἐπέτριψεν dedi pro
ἐμὲ γὰρ διέτριψεν cum Cobeto et Hirschigio.

Ibid. c. Timocles. Vs. 5. adieci cum Dobraeo γε, nec
tamen sanatus est locus. In Timothei fragmento ὑποδύντ' ἐς
partim debetur Schweighaeusero, qui pro ἀποδύντες coniecit
ἀποδύντ' ἐς, perfecit emendationem Cobetus.

Ibid. d. καινόν γέ φασι Χαιρεφῶντα. V. Com. graec. IV.
p. 448. Mox erat ὄρνεις.

VI, 244. a. Machonis versus καὶ μὴν τὸ πρὸς ὄστουν φασι
κρέας εἶναι γλυκύ, in quo Dobraeus καὶ γὰρ τὸ vel καὶ πᾶν
τὸ scribebat, me iudice subditicius est.

Ibid. c. πᾶνν δὴ παραδόξου γενομένου τοῦ πράγματος.
Nescio an φαινομένου pro γενομένου scribendum sit.

Ibid. d. πᾶνν μὲν οὖν τούναντιον. Malim πᾶν μὲν οὖν,
cf. Antiphanes apud Athen. VI p. 225 f. τούναντιον γὰρ πᾶν
ἔδει τούτους ποιεῖν. At apud Stobaeum Flor. XXVII, 8. τού-
ναντιον γὰρ νῦν ποιοῦσιν οἱ θεοί, scribendum opinor γὰρ
οὖν, non γὰρ πᾶν, ut voluit Herwerdenus. Cf. Strattis III
p. 124 d. ἀλλὰ πᾶν τούναντιον.

Ibid. e. Alexis οὐχ οἶον βαδίζει τὰς ὁδούς, i. e. οὐ δήπου
βαδίζει τὰς ὁδούς. Antiquissimum hoc exemplum est dictio-
nis οὐχ οἶον ab Atticistis graviter notatae. Eandem restitui
olim auctori incerto epigrammatis apud Boeckhium C. I. no.
948. τεθνηϊὸς δ' οὐχ οἶον (pro οὐκ οἶος) ὀδύρομαι, ἀλλ'
ὅτι πένθος | ἀμφοτέροις ἔλιπον λυγρὸν ἐμοῖς τοκέσιν, de quo
vide quae scripsi in Bergkii Annal. Marb. 1844 p. 1040. In
sequente Alexidis fragmento, de quo v. Cobetum Mnem. VII
164. scrib. Στράτιε. Vs. 3. verba ἅπασι τοῖς θεοῖς attribui
personae B. sive Stratio.

Ibid. f. Ἀριστόδημος δ' ἐν δευτέρῳ γελοίων ἀπομνημο-
νευμάτων παρασίτους ἀναγράφει Ἀντιόχου μὲν τοῦ βασι-
λέως Σώστρατον κτλ. Sostratus hic Antiochi fuit saltator
patria Prienensis, qui capta ab Antiocho Priene iussus a rege

in convivio Eleutheriam, quod cantici nomen fuit, οὐ καλόν, inquit, τῆς πατρίδος αὐτοῦ δουλευούσῃ αὐτὸν ἐλευθερίαν ὀρχεῖσθαι, καὶ διὰ τοῦτο ἐλευθερωθῆναι (λέγουσι) τὴν πόλιν, Sextus Empir. c. Grammat. p. 667, 15. et Libanius vol. III p. 395, 2. Idem Sostratus apud Athen. VI p. 252 d. et I p. 18 d. ubi ἀύλητῆς dicitur. Aristodemus autem, quem antestatur Athenaeus, de duobus eiusdem nominis Nysenis fuisse videtur is, quem rhetoricam cum grammatica coniunxisse auctor est Strabo XIV p. 650. Eundem ad partes vocat schol. Ven. ad Iliad. ι', 453. Ἀριστόδημος ὁ Νισιαεὺς δῆτωρ τε ἀλλὰ (leg. ἄμα) καὶ γραμματικός. Exercit. philol. I p. 20.

VI, 245. b. c. Editur vulgo λαβεῖν ἀριθμόν. Nec male tamen Dindorfius ἀπολαβεῖν τὸν ἀριθμόν. Dobraeo prolusit Schweighaeuserus τὸν ἀριθμόν καταλαβεῖν. Possis etiam καταλαβεῖν τὸν ἀριθμόν. Sequentem versum κατὰ τὸν νόμον τὸν καινὸν ὅπερ εἴωθε δρᾶν delendum puto. Causa in aperto est; quam legem enim Menander novam dixit, vix potuit etiam Timocles novam dicere. Praeterea Menandri et Timoclis eclogae fortasse transponendae sunt, ita quidem ut quae nunc Menandri sunt παρὰ τοῖς γυναικονόμοις — ἐλθὼν Timocli adscribantur, quae autem Timoclis sunt ἀνοίγετ' ἤδη τὰς θύρας — ἐξετάζειν οἰκίας, ea Menandro tribuantur. Menandrei loci postremi versus sic scribuntur:

ἵνα πυνθάνωνται τοὺς κεκλημένους, ἐὰν
πλείους τις ᾧ ἐξεστὶν ἐστιῶν τύχη,
ἐλθὼν —

ubi ἐὰν — τύχη male accipi video pro εἰ — τυγχάνει, quod quum per dicendi usum fieri non possit, suspiceris poetam scripsisse ἵν' ἂν πυνθόμενοι (vel ἵνα πυνθανόμενοι) et post τύχη excidisse aliqua, quorum haec fuerit sententia: ut si plures quam lex permittebat convivae invitati essent, eos gynaeconomi e convivio removerent. ἐλθὼν Grotius debebat.

Ibid. c. In Philochori verbis ἐν τε τοῖς γάμοις καὶ ταῖς ἄλλαις θυσίαις, aut τε delendum erat aut quod praetuli κἂν scribendum pro καί.

Ibid. d. Erat δύο ὀβολούς. Machonis versum exhibui ut correctus est a Grotio et Scaligero, vulgo μέλλων οἰκοδομεῖν

τὴν οἰκίαν. Vs. 3. Libri ἀποιῶσω δ', quod Grotius emendavit, nisi malis ὃ δ' ἀποιῶσω δ' vel ὃ δ' ἀποιῶσω γ'.

Ibid. e. καὶ τραγγήλον. Scripsi καὶ τὸν τραγγήλον. Ibid. erat τρουβλίον, quod ubique correxi.

Ibid. f. Pro διαναστάντος malim ἕξαναστάντος.

VI, 246. b. γραία scripsi pro γραῖ, Cod. A. γραία. In Machonis loco scribendum videtur ἰδόντα [φάναι] φασ' ἐν Λυκείῳ —

Ibid. c. ὃ δ' αὐτὸς παράσιτον ἀκούσας ὑπὸ γραίας τρεφόμενον συγγινόμενόν τε αὐτῇ ἐκάστης ἡμέρας
 νῦν πάντα (φησί) καινὰ γίννεθ'· ἢ μὲν οὐ κύνει,
 ἐν γαστρὶ δ' οὔτος λαμβάνει καθ' ἡμέραν.

Apertum est etiam priora esse Machonis sive ad Machonis imitationem efficta; ea sic nisi fallor scribenda sunt:

παράσιτον ὡς ἤκουσ' ὑπὸ γραίας τρεφόμενον
 συγγινόμενον αὐτῇ θ' ἐκάστης ἡμέρας,
 νῦν πάντα, φησί, γίννεθ'· ἢ μὲν οὐ κύνει —

καινὰ recte om. cod. A. cf. Ovidius omnia iam fient fieri quae posse negabam.

Ibid. d. Βῖθυν scripsi pro Βίθυν, neque enim dubitari potest quin hoc nomen eandem habeat quam Βιθυνία mensuram.

Ibid. f. In Timoclis fragmento vs. 3. ἑαυτοὺς ἀντὶ κωρῶ-
 κῶν δέρειν | παρέχοντες ἀθληταῖσιν. In his δέρειν scripsi cum Porsono pro λέγειν. Malim nunc λέπειν, de quo v. Com. fragm. III p. 610. Post Φερεκράτης inserui δέ. In ipso Pherecratis fragmento corruptus est haud dubie vs. 1. σὺ δ' οὐδὲ θᾶττον, Σμικυθίων, ἐπισιτιεῖ; Scribendum videtur σὺ δ' οὐχὶ θᾶττον Σμικυθίων' ἐπισιτιεῖς;

VI, 247. a. In Aristophanis loco ἐπισίτιοι erat ante Dindorfium (corr. operarum err. ἐπίσιοι).

Ibid. c. τί δέ σοι μέλει; Malim τί δέ μοι μέλει; Continuo ἐν δὲ τῇ διασκευῇ τοῦ αὐτοῦ δράματος. Ita Dindorfius ex Schweighaeuseri emendatione. Vulgo αὐτοῦ τοῦ δράματος. Praestat τούτου τοῦ δράματος.

Ibid. e. Menander τοῦθ' ἑταῖρός ἐστιν ὄντως. Ita Grotius pro ὄντως ἐστίν. Cobetus N. L. p. 70. οὗτός ἐσθ' ἑταῖρος ὄντως.

Ibid. Erat Φιλωνίδης τ'.

Ibid. f. In Antiphanis fragm. plus quam verisimilis Porsoni est coniectura post οικόσιτος excidisse ἂν προτοῦ.

VI, 248. b. Menandri locum recte restituit Cobetus Mnem. IV p. 273. scribens οἴμοι τάλας, ἔστηκας —

Ibid. c. In Pherecratis loco ὡς ὀλιγόσιτος ἦσθ' ἄρ', ὃς κατεσθίεις | τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία, Herwerdenus Add. nov. crit. p. 3. μακρᾶς cum ἡμέρας coniungit. Scribendum puto μικρᾶς τριήρους, quod ironice dictum est, qui singulis diebus pusillae triremis cibaria comedis.

VI, 249. e. Hegesander: τῶν κολάκων τις Νικησίας. Scripsi εἷς pro τις.

VI, 250. b. τῶν Φρυνίχου. Phrynichi nomen suspectat et Τυννίχου conicit Hecker Phil. V 421. Ante Dobraeum scriptum erat τὸν Φρυνίχου. Mox malim cum Schweigh. ex A. τῶν ναυτῶν pro τῶν αὐτῶν, et τινὰς pro τινές.

Ibid. e. ἔφη. Recte Dindorfius φάναι.

Ibid. f. μή τι σὺ τὸ τοιοῦτον scripsi cum Schweighaeusero, deerat articulus.

VI, 251. b. Scribebatur Τίμων ὁ Φλιάσιος.

Ibid. c. φοβοῦμαι μὴ τοῖς θεοῖσιν ἐχθροί. Cod. A μὴ τοι θεοῖσιν, unde scribendum μὴ τι θεοῖσιν ἐχθροί, sive malis μὴ τι θεοίσεχθροί.

Ibid. d. Callicratem Euphantus narrat Ptolemaei Philadelphi fuisse adulatorem, ὃς οὕτω δεινὸς ὡς μὴ μόνον Ὀδυσσεύως εἰκόνα ἐν τῇ σφραγίδι περιφέρειν, ἀλλὰ καὶ τοῖς τέκνοις ὀνόματα θέσθαι Τηλέγονον καὶ Ἀντίκλειαν. Haec mihi quidem aenigmatis instar sunt, sed rei obscurae forsitan aliquid lucis affunditur iis quae Callixenus apud Athen. V p. 201 d. memoriae prodidit, ubi in publica pompa Ptolemaei imaginem habemus iuxta Corinthi civitatem ductam: Κόρινθος δ' ἡ πόλις παρεστῶσα τῷ Πτολεμαίῳ ἐστεφάνωτο διαδήματι χρυσῷ. Quibus ex verbis intelligi potest, Ptolemaeo nescio quid affinitatis intercessisse cum Corinthiis. Constat autem Ulixen Sisyphi, Corinthiorum regis, et Anticleae filium a nonnullis perhiberi, Pausan. X, 29, 8. Muncker ad Hygini fab. 201. An fuerunt qui Ptolemaeorum genus ad Ulixen referrent? In Euphanti verbis supra adscriptis post δεινὸς fortasse excidit τὴν κολακείαν. Adulatores dominorum suorum ima-

gines sigillo insculptas gestasse intelligitur etiam e loco Posidonii apud Athen. V p. 212 c. ubi Athenionem habes ἐγγεγλυμμένην ἔχοντα τὴν Μιθριδάτου εἰκόνα.

Ibid. f. Σῶσις dedi cum J. F. Gronovio pro Ὡσις.

VI, 252. e. πανοικί scribendum pro πανοικία.

VI, 253. a. καὶ Βουρίχου καὶ Ἀδειμάντου. Scribendum erat ex C. Βουρίχου δὲ καὶ Ἀ.

Ibid. c. Demochares ἀπήντων αὐτῶ (Demetrio) καὶ ἐφιστάμενοι κατὰ τοὺς ὄχλους ἦδον ὀρχούμενοι καὶ ἐπάδοντες ὡς εἶη μόνος θεός. Vereor ne haec corrupta sint; scripsi igitur κατὰ τὰς ὁδοὺς. In sequentibus malim τῶ τε κάλλει διάφορος.

Ibid. d. Athenienses Demetrium Poliorcetem, Antigoni filium, Corcyra Athenas adeuntem ithyphallico carmine salutabant, quo fortissimum hominem hisce compellabant verbis:

ὦ τοῦ κρατίστου παῖς Ποσειδῶνος θεοῦ
χαῖρε κάφροδίτης.

Graviter notavit hanc abiectam adulationem Demetrius dicens ὡς οὐδεὶς ἐπ' αὐτοῦ Ἀθηναίων γέγονε μέγας καὶ ἀδρός τὴν ψυχὴν Athen. VI p. 253 a. Qua in re patri suo se praebuit simillimum, qui quum ab Hermodoto poeta Solis filius salutatus esset, lepide respondit οὐ τοιαῦτά μοι ὁ λασανοφόρος σύνοιδεν Plutarchus de Is. et Os. p. 360 d. *). Neptuni autem filium appellavisse videntur propter Cypriam victoriam. Consimili ratione Sextus Pompeius propter maritimum imperium Neptuni se filium iactabat, Dio Cassius 48, 19. Livius apud schol. Cruceq. ad Horatii Ep. IX, 7.

In superiore eiusdem carminis parte nonnihil corruptelae relictum est:

*) Eadem referuntur a Plutarcho Apophth. reg. p. 182 c. ubi Wyttenbachius Hermodotum poetam aliunde sibi non innotuisse fatetur. Mihi non improbabile videtur hunc eundem esse Hermodotum cuius memoriam servavit Stobaeus Flor. LX 3. Ἐρμωτότου· Οὐχ ὁ λόγος ἀῖξει τὴν τέχνην περισσὸς ὢν | ἀλλ' αὐτὰ κοσμεῖ τὸν λόγον τὰ πράγματα. Ubi temere J. G. Schneiderus Anal. crit. p. 2. Ἐρμωτότου corrigit. Cf. infra ad XV p. 697 a.

ὁ δ' ἔλαρός ὥσπερ τὸν θεὸν δεῖ καὶ καλός
καὶ γελῶν παρέστιν,
σεμνὸν ὅθι φαίνεθ', οἱ φίλοι πάντες κύκλω,
ἐν μέσοισι δ' αὐτός·
ὅμοιος ὥσπερ οἱ φίλοι μὲν ἀστέρες,
ἥλιος δ' ἐκείνος.

Horum versuum tertio scribendum videtur *σεμνόν τι φαίνεθ'*· οἱ φίλοι πάντες κύκλω, et in quinto ὅμοιον ὥσπερ. Non inepte compares simile adulationis exemplum apud Horatium Sat. I, 7, 22:

Persius exponit causam: ridetur ab omni conventu: laudat Brutum laudatque cohortem; Solem Asiae appellat Brutum stellasque salubres appellat comites.

Ceterum hic ithyphallus non integer esse videtur. Exciderunt sine dubio in ipso carminis initio duo versus, quorum sententia eadem fere fuerit necesse est, quam habemus in alio ithyphallico carmine apud Athenaeum XV p. 622 c.

ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες· εὐρυχωρίαν
τοῖς θεοῖς ποιεῖτε.

Quibus iam aptissime inferri potuerunt verba ὡς οἱ μέγιστοι τῶν θεῶν καὶ φίλτατοι τῇ πόλει πάρεισιν. Exercit. phil. I p. 23 sq.

In eiusdem carminis vs. 15. ἄλλοι dedi pro ἄλλοι, atque hoc legisse etiam Athenaeum ostendunt eius verba litt. c. οἱ δ' ἄλλοι καθεύδουσιν ἢ ἀποδημοῦσιν. Vs. 33.

τὴν Σφίγγα ταύτην ὅστις ἢ κατακορημιεῖ
ἢ σπίνον ποιήσει.

Ita Schweigh. primus edidit. Cod. A *σπεῖνον*. Ego dubitanter scripsi ἢ *σπίλον*, vel in lapidem mutabit.

VI, 254. a. In primo versu Alexidis revocavi librorum scripturam ὑποχέας a Valesio et Dindorfio in ἐπιχέας mutatam. Cfr. Cobetus Mnem. VII p. 150. Vs. 2. scripsi τῶν συμπαρόντων pro τῶν παρόντων. Vs. 4. καλῶς cum Dobraeo separavi a reliquis, nisi cum Casaubono malis *νίκη*ς καλῆς.

Ibid. c. Ἀναξίλας· οἱ κόλακές εἰσι τῶν ἐχόντων οὐσίας | σκώληκες. Ita ex C editum est, libri ut videtur Ἀναξίλας ἐνιοὶ κόλακες. Fortasse scribendum est Ἀναξίλας ἐν Ἴοι· οἱ

κόλακες etc. Quin fabulae nomen lateat non dubitandum videtur. Vs. 4. ἐσθίει ἄγκαθήμενος scribi voluit Herwerdenus.

VI, 254. d. Θεόφραστος — φησὶν ὡς Μύρτις μύστης ὁ Ἀργεῖος Κλεώνυμον — λαβόμενος τοῦ ὠτός κτλ. In his vocem μύστης in Epit. omissam cum Dindorfio seclusi. Scribendum potius videtur Μύρτις ἢ Μύστης. Ita enim loqui solet Athenaeus ubi de vera nominis forma incertus est, de quo admonui ad XII 516 c. Adde I p. 16 e. Διοδώρου ἢ Θεοδώρου. XIII p. 601 f. Ζῆνις ἢ Ζηνεύς. ib. p. 604 a. Ἐρετριεὺς ἢ Ἐρυνθραῖος. Myrtis autem iste Argivus fortasse idem est, quem in Graeciae proditoribus memorat Demosthenes c. Ctesiph. p. 295. contra quem disputat Polybius XVII, 143. Exercit. philol. I p. 39.

Ibid. e. In Myrtidis verbis ἀκούση ex C dedi pro ἀκούσει. Diphilei fragmenti vs. 1. Dobraeus ita scribebat καὶ στρατηγὸν καὶ τύραννον καὶ πόλιν. Continuo Κολάκειαν posui pro Κολακειάν.

VI, 255. a. ἀρέσκειν scripsi ex B pro ἀρέσκειαν.

Ibid. c. μητρός. Dalecampius γυναικός, Schweighaeuserus θυγατρός.

Ibid. e. Pro ὑπεστρωμένης malim ἐπεστρωμένης. Sequuntur haec ἀμφίταπον ἀμοργίνω καλύμματι περιειλημμένον. Non multum lucramur Schweighaeuseri coniectura περιειλημμένον scribentis. Erratum videtur in καλύμματι, pro quo nomen requiro quod nostro Ueberzug respondeat. Postremo suo loco mota videntur verba ἐφ' ὧν κατέκειτ' ἐν λευκῇ χλαμύδι, quae post τῶν πάνυ πολυτελῶν inseruerim, sed ut eadem opera ἐφ' ἧς scribatur. κατέκειτ' ἐν scripsi cum Casaubono, qui addidit ἐν. Idem χλανίδι dedit pro χλαμύδι.

VI, 256. a. ἀντὶ τῶν. Recte Schweigh. ὑπὲρ τῶν, nisi ἀντὶ delere mavis.

Ibid. b. εἰς Κύπρον ἔχων. Malim ἄγων vel ἐλθών.

Ibid. c. ὧν ἰατρεῦσαι τὴν ἄγνοιαν οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γε νομίζω δεδόσθαι. Haec ex Theognide vs. 432. ducta sunt οὐδ' Ἀσκληπιάδαις τοῦτό γ' ἔδωκε θεός.

Ibid. e. τριοδίτιδες scripsi pro τριοδοί τινες, ut voluit Lobeckius Aglaoph. p. 1089. Actum egit Heckerus Philol. V p. 422.

Ibid. f. ὡσπερ εἶπον. Recte Schw. conicit ὅπερ εἶπον.

VI, 257. b. ὁ δὲ τρίτος ὁ Θῆρ ὁ γενναιότατος. Clearchus hoc nomen adulatoris suo ipse finxit ingenio, neque in eo reprehendendus est. At Apollonius, Hippocratis interpres, quo sensu ὁ Θῆρ appellatus sit apud Erotianum Lex. Hippocr. p. 86. Ἀπολλώνιος ὁ Μεμφίτης ὑπεροχὴν . . . Ἀπολλώνιος δ' ὁ Θῆρ ἐξοχὴν, ὁ δὲ Κιτιεύς Ἀπολλώνιος σιγμοειδῆ ἐγκοπὴν, id igitur adeo non intelligo, ut non dubitem quin Erotianus Apollonium a patria Theraeum appellaverit. Scribendum igitur ὁ Θηραῖος. Idem nomen corruptum legitur in Cramerī Anecd. II p. 283, 18. σεσημειῶται τὸ Θῆρ ὀνοματικόν, ὁ υἱὸς Ἐνδυμίωτος, ubi legendum Φθίρ, quod filii Endymionis nomen fuisse etiam aliunde constat. Grammaticus Bekkeri Anecd. p. 1200. τὸ γὰρ Φθίρ τὸ κύριον ὄνομα, λέγω δὴ τὸ ἐπὶ τοῦ υἱοῦ τοῦ Ἐνδυμίωτος, διὰ τοῦ ἰ λέγεται. Apollonius Lex. Hom. p. 163, 1. Φθειρῶν ὄρος τῆς Καρίας περὶ Μίλητον ἀπὸ Φθίρωνος (leg. Φθιρός) τοῦ Ἐνδυμίωτος. Cf. schol. II. β' 868. Exercit. phil. I p. 21.

Ibid. τῇ μὲν ἀριστερᾷ τὸ τοῦ μειρακίου τριχωμάτιον ἐπικοσμῶν, τῇ δὲ δεξιᾷ φωκαϊκὸν ψῦγμά τι διακινῶν ὡς αἰωρῶν ἠδὺς ἦν. Pro αἰωρῶν cod. P αἰδῶν. Scribendum igitur αἰώραν, ut vidit iam Casaubonus. Praeterea malim τρίχωμα οἶον ἐπικοσμῶν. Non ornabat enim homo iste luxuriosi iuvenis comam, sed ornanti similis erat. Exercit. philol. II p. 12. In sequ. malim δοκεῖ αὐτῶ.

Ibid. c. συνιδῶν τὸν ἄνθρωπον διαβάλλοντά τινα τῶν λοιπῶν φίλων. Scripsi dubitanter συνειδῶς.

Ibid. e. In Antiphanis fragm. vs. 10. σύχν' οἶον Porsonus, libri συχνοῦ ὄν. Dobraeus σύχν' οὐπερ.

V, 258. c. Alexis ἀφ' ἐνὸς ἐργαστηρίου. Fort. ἐφ'. Qui sequitur Crobyli locus πάνυ γ' ἢ τοῦ βίου | ὑγρότης μέ σου τέθλιφε, in eo πάνυ γ' pro πάλιν meam ipse coniecturam secutus scripsi; possis etiam πάλαι γ'. Reliqua, quae in libris fere sic leguntur με τοῦ σοῦ τέθαφε, emendavit Herwerdenus Obs. crit. p. 124.

Ibid. d. ὁ γεωργὸς ἐν ὅσοις ἐστὶ κινδύνοις πάλιν. Haec de nauta vel milite rectius dici quam de agricola intellexit Iacobsius; locus lacunosus est.

Ibid. e. ἐμπιεῖν pro ἐκπιεῖν scripsi cum Herwerdeno.

Ibid. f. Ion in Omphala: ἐνιαυσίαν γὰρ δεῖ με τὴν ὄρτην ἄγειν. Ita recte Dindorfius ex emendatione Porsoni scripsit pro λέγειν. Atque ita iam ante Porsonum tacite correxerat Bentleius Epist. ad Millium p. 499 Lips. Pro ὄρτην, quae Dindorfii emendatio est, libri ἑορτήν. At vehementer dubitatum ionica forma poeta usus sit, cuius nullum apud Atticos poetas exemplum est. Malim igitur ἐνιαυσίαν γὰρ τὴν ἑορτήν δεῖ μ' ἄγειν. Nec de numeris timendum est; in satyricis enim fabulis licuit poetis migrare legem, quam in tragoediis constanter tenuerunt. Exempla praebet Cyclops Euripidis 210. 675. 676. et ipse Ion in eadem fabula apud Strabonem I p. 60. Βοιωτίας ἐχώρισ' ἀκτῆς ἐκτεμῶν | προβλήτα πορθμῶν. Add. Astydamas apud Athenaeum XI p. 496 e. ἦν δύο δὲ χρυσᾶ, χρυσὸν τὸ δ' ἕτερον Πήγασος et Lycophro ibid. X p. 420. Exercit. phil. I p. 22.

VI, 259. a. Ὀρτύγης καὶ Ἴρος καὶ Ἐχαρος. Ὀρτύγης et Ἐχαρος non cognita sunt aliunde nomina, quorum alterum non caret vitii suspicione. Scribendum videtur Ἐσχαρος cll. Polluce IV 104. καὶ μὲν Ἐσχάρινθον μὲν ὄρχημα, ἐπώνυμον δ' ἦν τοῦ εὐρόντος ἀύλητοῦ, quod Ἐσχαρίνειον scribendum suspicor, ab Ἐσχαρίνος. Exercit. phil. Spec. II p. 12.

Ibid. b. σῶμα ἐξεβράσθη ταῖς Ἐρυνθραῖς κατὰ τὴν ἀκτὴν, ἣ νῦν Λεόποδον καλεῖται. Post ἐξεβράσθη excidisse videtur πρὸς. Corruptum item Λεόποδον. Graecum esset Λεώπεδον.

Ibid. d. διειλημμένοι τὰς κεφαλὰς διαδήμασι. Fort. περιειλημένοι.

Ibid. e. ἐπῆλθε τοῖς τυράννοις, καὶ πολλοὺς αἰκισάμενος τῶν περὶ αὐτοὺς Ὀρτύγην μὲν φεύγοντα συνεκέντησε καὶ τοὺς μετὰ τούτου, τὰς δὲ γυναῖκας αὐτῶν καὶ τὰ τέκνα δεινῶς αἰκισάμενος τὴν πατρίδα ἤλευθέρωσεν. Haec pessime narrata esse quivis intelliget; αἰκισάμενος quod post πολλοὺς legitur ineptissimum est. Scripsi ἀποκτείνας, aberravit scriba ad αἰκισάμενος quod post δεινῶς legitur. Similiter nunc coniecisse video Dobraeum. Reliqua Hippiam ita scripsisse probabile est Ὀρτύγην μὲν φεύγοντα συλλαβῶν ἐκέντησε καὶ τοὺς μετὰ

τούτου, vel sic Ὀρτύγην μὲν φεύγοντα λαβὼν ἐκέντησε, συν-
ἐκέντησε δὲ καὶ τοὺς μετὰ τούτου etc.

VI, 260. b. Theopompus καὶ γὰρ ὀρχούμενος — καὶ πᾶ-
σαν ἀκολασίαν ὑπομένων. Haec recte habebunt si καὶ γὰρ
deleveris et cetera praecedentibus iungas, nisi forte dietέλει
post ὑπομένων excidit; sed possunt haec etiam sic in ordinem
redigi, ut verbis ἦν δὲ καὶ φύσει βωμολόχος parenthesi in-
clusis, post πλείους omittatur particula τε, quae abest sane
a cod. A.

Ibid. c. Eubuli locum restituisse mihi videor scribendo
τοῖσι δὲ κόλαξι pro καὶ τοῖς κόλαξι. Aliter Herwerdenus.

Ibid. e. ταῦτ' ἔχειν. Operarum error est pro τοιαῦτ'
ἔχειν.

Ibid. f. ὅθεν δικαίως ἂν τις αὐτοὺς οὐχ ἑταίρους ἀλλ'
ἑταίρας ὑπέλαβεν οὐδὲ στρατιώτας ἀλλὰ χαμαιτύπας προσ-
ηγόρευσεν. Theopompum acumen ex oppositis petere consue-
tum, non στρατιώτας, quod ex interpretatione irrepserit, sed
χαμαικοίτας scripsisse conicio. In sequentibus ἐξήλουν Do-
braeus scripsit, vulgo ἐξήτουν.

VI, 261. a. Post ἀκολασίαν indicavi lacunam; excidisse
videtur ἠγάπησεν.

Ibid. b. γράφει ὡς περιεώρα scripsi partim praeunte
Schweighaeusero, qui sequente Dindorfio dedit γράφει οὕτως·
περιεώρα — Vulgo γράφει οὕτως ὥσπερ ἐώρα. At B γράφει
ὥσπερ ἐώρα.

Ibid. e. διὸ καὶ συμβέβηκεν αὐτοὺς ἀποφθέγγεσθαι πολ-
λάκις εὐκαίρως. Suspicio Sosicratem scripsisse ἀποφθέγ-
γεσθαι [πολλὰ] πολλάκις, nisi praeferas ἀποφθέγγεσθαι
πολλὰ εὐκαίρως. Ac passim πολλὰ et πολλάκις confundi
multis exemplis constat.

VI, 262. e. In Dieuchidae loco delevis lacunae signa post
Μεγαρικοῖς et supplevis κατά, nisi malis κατὰ νήσους. Con-
tra lacunam indicavi post ἀναχωρησάντων, ita fere supple-
dam τῶν δὲ τοῖς νιοῖς τοῦ Τριόπα συμπαραμεινάντων. Phor-
bas et Periergus Triopae filii erant. Mox malim τότε [δὴ]
λέγεται.

Ibid. f. ἄξοντος scripsi pro ἄγοντος.

VI, 263. a. αὐτὸς ἐπιβαλὼν τὸν σῖτον ἐπὶ τὸν ἀλετωῶνα

ἔπειτα ἀλέσας καὶ τᾶλλα τὰκόλουθα [δράσας] ἐξένισεν αὐ-
τούς. Ita haec scribenda esse suspicor.

Ibid. b. καὶ τὸ περὶ τοὺς οἰκέτας. Seclusi καί.

Ibid. c. In Anaxandridae loco erat Σουნიεῖς. Vs. 5. Her-
werdenus δαίμων ἐκάστοτε. In Posidonii fragmento scriptum
erat εἰς τὰ ἀναγκαῖα.

Ibid. d. ἀλλ' ἐν αὐτῇ μενεῖν τῇ ἰδίᾳ χώρᾳ. Ita scripsi
pro μόνον.

Ibid. f. Legebatur τὴν δὲ ἰδίαν ἀφαμιώτας, τοὺς δὲ
περιοίκους ὑπηκόους. Correxerit Dobraeus.

VI, 264. a. δεσπότου πενέστου. Dobraeus δεσποτοπε-
νεστῶν. Idem continuo καὶ τοὺς Θεττάλων οἰκέτας.

Ibid. b. λάτριάς. quidni λάτρεις? Sed infra quoque p.
267 c. Eustathius et C habent λάτρεις.

Ibid. c. οὐδὲ γὰρ κεκτῆσθαι νόμον εἶναι — πλὴν ἐγγὺς
τῶν χρόνων. Scribendum videtur πλὴν ἐγγίστων χρόνων,
sive πλὴν ἐγγὺς τῷ χρόνῳ cll. schol. Thucyd. I, 20. τὰ ἐγγὺς
τῷ χρόνῳ. Exerc. phil. II p. 12.

Ibid. d. οἰκιακαῖς pro οἰκίαις posui ex A. Fortasse verum
est quod Hemsterhusius voluit οἰκιακαῖς [χρεΐαις].

VI, 265. b. In Theopompi loco post ἐκείνοις lacunam
indicavi.

Ibid. e. παύσεται pro παύσεται Schweighaeuserus. In
proximis scripsi ἀλλ' ἐὰν ἐμοὶ σπείσησθε pro πείθησθε, quod
e Lobeckii coniectura scripsit Dindorfius; debebant certe πεί-
θησθε. At verum esse σπείσησθε docent sequentia. Libri
πειθήσεσθε.

VI, 266. c. Erat τὰ ἄλλα.

Ibid. d. τὸ σῶμα τοῦ δραπέτου. Aptius, opinor, scripsis-
set Theopompus τοῦ Δριμάκου. Mox ὧν ἂν ἀφέλωνται dedi
pro ὧν ἀφέλωνται. Praeterea nescio an rectius scribatur
ὧν ἂν ὠφελῶνται.

Ibid. f. τῶν πολιτῶν scripsi cum Erfurdto pro τῶν
πολλῶν.

VI, 267. a. Μαλακός. Nonne Μάλακος? cf. Lehrs
Arist. p. 281.

Ibid. b. ἀθῶοι ἐξελθόντες τῆς νήσου ἐκπλεύσαντες κα-
τέσχον τὴν Ἐφεσον καὶ οἱ Εφεῖσιοι ἐκ τούτων ἐγένοντο.

Pro ἐκπλεύσαντες scribendum videtur πλεύσαντες. Postrema autem non erat cur corrupta putaret Guhlius Ephes. p. 31. Hoc enim dicit, ab his originem ducere qui postea appellati sint Ephesii. In sequentibus pro ἔστι κτήσει scripsi ἐν κτήσει, potest etiam ἔστιν ἐν κτήσει conici.

Ibid. d. In Ionis loco Wagnero auctore posui ἴθι μοι, pro quo codd. habent ἴοι μοι, vulgo οἴμοι. Ibid. erat κλειῖσον.

VI, 268. a. Crates vs. 1. αὐτὰ τᾶμπαλιν scripsi ex L. αὐτὰ πάμπαλιν cdd. αὐτὸ τοῦμπαλιν conieci Com. gr. II p. 239. αὐ τραπεμπαλιν nescio quis. Vs. 4. ἀπὸ pro ἐπὶ Bergk. Vs. 6. ἔπειτ' ἀλάβαστος. Fort. εἴθ' ἀλάβαστος, ut voluit Bergk.

Ibid. b. In eiusdem Cratetis loco vs. 3. scripsi ἡ γῆ δ' ἔφερ' οὐ δέος οὐδὲ πόνουσ. Vulgo νόσουσ. Vitium latet adhuc in δέος, quod vide ne χρέος scribendum sit. Vs. 11. ἀνάπαιστα παρῆν libri. Scripsi ἂν ψαιστὰ παρῆν, nisi fuit ἂν ἀλιστὰ παρῆν. Vs. 12. τὴν φάρυγ' edidi pro τὸν φάρυγ'.

Ibid. d. ἡμῖν ὦ ἑταῖροι. Erat ὑμῖν.

Ibid. e. — 269. c. ὧν εἷς ἔστιν ὁ ἀττικώτατος Φερεικράτης. Pro εἷς i. e. ἄ fortasse πρῶτος scribendum est. De dictione eclogae Pherecrateae v. Hist. crit. p. 69. Vs. 1 et 2. fortasse scribendum:

πλούτῳ δ' ἐκείνῃ πάντα συμπεφυρμέν' ἦν,
ἅπασιν ἀγαθοῖς πάντα τρόπον εἰργασμένα.

quamquam ἐκεῖν' ἦν per se rectissime dictum est; in eo tamen assentior Herwerdeno Observ. crit. p. 13. non recte legi vs. 2. ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς. Pro εἰργασμένα idem coniecit ἠρτυμένα, possis etiam ἠσκημένα. Vs. 4. πομφολυγοῦντες pro τοντολυγοῦντες scripsi in Com. ed. minore ex B. ubi πονφολυγοῦντες. Vs. 5. ναστῶν τρύφη. Herwerdenus τρύφη (τρυφῆ?). Vs. 9. legebatur παρὰ τοῖς ποταμοῖς σίζοντ' ἐκέχυντ'. V. Com. gr. ed. min. p. 108. Vs. 11. εὐπρεπῆ pro εὐτρεπῆ Hemsterhusio debetur. Vs. 12. addidi e Polluce; eum Herwerdenus recte ita scripsit τεύτλοισί τ' ἐγγελεύδι' ἐγκεκαλυμμένα. Libri ἐγγέλυα, quod cum Schweigh. ἐγγέλεια scripseram. Vs. 15. ἀπατιμίζοντα pro ἀτιμίζοντα scripsi Dindorfii monitu. Vs. 18. παρῆν δὲ χόνδρος γάλατι κατανεμιμένος. Edebatur γάλακτι. V. ad Com. gr. III p. 28. Pro κατανεμιμένος Pollux μειμιγμένος. Possis igitur κατα-

μειμιγμένος. Sed κατανευιμμένος recte habere videtur, si ad κατανίφω referas, lacte tanquam nive sparsus. Vs. 19. rectius fuerit πρὸν. V. Iacoby Poet. Com. vol. V p. 18. Vs. 20. διατρίβουσα. Hoc negat Herwerdenus Obs. crit. p. 14. me recte cum με coniunxisse. Cf. Aristoph. Athen. p. 171 b. ὡς οὐψώνης διατρίβειν ἡμῖν τᾶριστον ἔοικεν. Vs. 21. fort. ὡς ἔχομεν εἰς τάρταρον vel ὡς ἔχω ᾽ς τὸν τάρταρον. Pro τάρταρον Herwerdenus Ταίναρον conicit. Post vs. 22. indicavi lacunam. Vs. 25. scribendum videtur ἐπὶ μυρρίναισι κἀνεμώναις κεχυμένοις vel κεχυμένους.

VI, 269. d. ῥεύσσονται. Hanc formam satis tuetur Cratetis locus p. 268 a. παρέσσονται lusit Herwerdenus Obs. crit. p. 15.

Ibid. vs. 7. βοτρυῶν suspectum est. Vs. 9. cum Erfrudto et Dobraeo scripsi τὰ δὲ δὴ δένδρη τὰν τοῖς ὄρεσιν. V. Fragm. Com. ed. min. p. 112.

Ibid. e. ἀπαλοῖσι κίχλαις sine causa Dobraeus. V. Vind. Aristoph. p. VII. Mox τῆς καταχίνης egregia est Schweighaeuseri emendatio. Vulgo κατ' Ἀχαρνεῖς, P κατ' ἀχαρνῆς. Continuo in Nicophontis loco Cobetus κυλινδέτω, VL καλινδέίτω.

Ibid. f. — 270. a. In Metagenis loco vs. 1. libenter amplecterer si cod. daret τοῖν μὲν ποταμοῖν. Post vs. 10. τὰ δὲ παρ' αὐτῶ τὸ πόδε, nescio an versus huius fere sententiae exciderit τὰ δὲ παρ' αὐτῶ τὸ πόδε [κυλίνδεθ' ἰκετεύονθ' ἑαυτὰ καταπιεῖν], ut Teleclides p. 268 b. μᾶζαι — ἰκετεύουσαι καταπίνειν et Pherecrates p. 269 b. κίχλαι — ἀντιβολοῦσαι καταπιεῖν.

VI, 270. b. ὕφ' ὧν ἀρδευθεῖς τὴν ψυχὴν πάνυ πειναλέος γεγένημαι. In his postrema verba πάνυ πειναλέος γεγένημαι non dubitandum videtur quin ex fine tetrametri poetae comici petita sint; potest etiam sine magna opera integer versus restitui:

ὧν ἀρδευθεῖς αὖ τὴν ψυχὴν πάνυ πειναλέος γεγένημαι.

Sed hoc incertum est. Continuo Achaei versus sic implere licebit:

ἐν [μὲν] κενῇ γὰρ γαστρὶ τῶν καλῶν ἔρωσ —

Ibid. d. Malim ἠπιστάμην ἤκειν [ἄν] ἀγορᾶς πληθου-

σης. In Menandri loco μακρὰς pro μικρὰς posui cum Cobeto; primus versus fortasse hic fuit εἰ λουσάμενοι λογάρια δειπνοῦμεν φίλοι.

Ibid. e. Poeta parodicus fortasse scripserat

τέτλαθι δὴ πείνη καὶ ἀνάσχεο μωρολογούντων,

pro τέτθλαθι δὴ πενίη.

VI, 271. d. Poenitet post ἐν τοῖς Σικωνικοῖς reliquisse scriptori verba κατανακοφόρους καλεῖσθαι δούλους τινάς, παραπλησίους ὄντας τοῖς ἐπεννάκτοις, temere ex superioribus ἀντολεξεί repetita, qua de re iam olim admonueram. Neque habet illa verba cod. B.

Ibid. e. Ἀρδιαίου Palmerius, vulgo Ἀρκαδίους. Mox in Phylarchi loco malim ὡς ἂν τὰ ἴδια ἐκποιῶσιν, prout res familiaris permittit. Cfr. IV p. 150 e. Fallitur Lucht Fragm. Phyl. p. 102.

Ibid. f. In Myronis Prienenis loco δεσποσιοναύτας corruptum videtur. An δεσποτοναύτας?

VI, 272. d. In Agatharchidis loco τὸν μὲν χιλίους, τὸν δὲ καὶ πλείους, post χιλίους lacuna indicanda videtur; excidit fortasse τὸν δὲ διςχιλίους. Causa in promptu est. Cf. p. 271 e.

VI, 273. f. καὶ ἄλλα δὲ παρ' ἄλλων μαθόντες ἄμεινον ἐπεξεργάσαντο. Ante ἄμεινον excidit fortasse αὐτοί.

VI, 274. a. καὶ τῶν ἄλλων τῶν ὑπὸ τὴν κτῆσιν ἀφελῆς καὶ ἀπερίεργος χοῆσις. Pro ὑπὸ malim περί.

Ibid. b. Erat αὐτοῖς δὲ χορηγεῖν et c. κατὰ ἀγοράν et e. οὔτοι δ' ἄλλοις. In iis quae continuo sequuntur Schweighaeuserus recte coniecisse videtur ἀπὸ τῆς αὐτῆς παιδείας ὀρμωμένοις.

VI, 275. a. ὑπερβαλλούσης ἀγρῶν τιμῆς. Pro ἀγρῶν nescio quis ἀργύρου. Si quid mutandum est, praestare opinor ἀργυρίων.

VII, 275. b. ἦν ἤγον κατὰ τὴν τῶν Διονυσίων, ἐν ἧ παριόντες ἕκαστοι τῷ θεῷ οἶον τιμὴν ἀπετέλουν τὴν δραψωδίαν. Vix credibile est hanc rhapsodorum festivitatem eodem tempore quo Dionysia actam esse, quare pro κατὰ scribendum putaverim μετὰ. Ceterum confer Welckerum de Cyclo epico I p. 391.

VII, 276. b. Eratosthenes τοῦ Πτολεμαίου κτίζοντος ἔορ-

τὴν καὶ θυσιῶν παντοδαπῶν γένη. Rectius opinor scripsisset παντοδαπὰ γένη. Sequuntur continuo haec: ἠρώτησεν Ἀρσινόη τὸν φέροντα τοὺς θαλλοὺς τίνα νῦν ἡμέραν ἄγει καὶ τίς ἐστὶν ἑορτή. Pro ἄγει nescio an scribendum sit ἄγουσι. Ceterum morem olivae ramos gestandi aliis festorum solennitatibus quam Minervae sacris adhibitum fuisse, neque scriptorum testimoniis doceri potest nec per se probabile est. Cfr. Com. graec. II p. 33. Itaque quum in verbis supra adscriptis aperte de Dionysi festo agatur, dubitari non potest quin τὸν φέροντα τοὺς θαλλοὺς scribendum sit, atque habet hoc ipsum cod. B. Exerc. phil. Spec. II p. 13.

Ibid. d. τὸ μέγεθος αὐτοῦ ἐμφανίζων. Scripsi ἐμφανίζων.

Ibid. f. λέγομεν γοῦν ὀψοφάγους οὐ τοὺς βοείαι ἐσθίον-
τας, οἷος ἦν Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις κρέασι ἐπήσθιε σῦκα
χλωρά, οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος ἦν Πλάτων ὁ φιλόσοφος,
ὡς ἱστορεῖ Φανόκριτος ἐν τῷ περὶ Εὐδόξου· ἱστορεῖ δ' ὅτι
καὶ Ἀρκεσίλαος φιλόβοτρως ἦν· ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν ἰχθυο-
πωλίαν ἀναστρεφόμενους. Fugit editores Athenaei haec ad
verbum fere translata esse ex Plutarcho Symp. IV, 4. p. 667 f.
καὶ γὰρ ὀψοφάγους καὶ φιλόψους λέγομεν, οὐχὶ τοὺς βοείοις
χαίροντας ὡς περὶ Ἡρακλῆς, ὃς τοῖς βοείοις χλωρὰ σῦκα
ἔχων ἦσθιεν (leg. σῦκ' ἐπήσθιεν)· οὐδὲ τὸν φιλόσυκον, οἷος
ἦν Πλάτων· οὐ (leg. οὐδὲ) φιλόβοτρον, οἷος Ἀρκεσίλαος·
ἀλλὰ τοὺς περὶ τὴν ἰχθυοπωλίαν ἀναδιδόντας (fort. ἀναδι-
νοῦντας) ἐκάστοτε, καὶ τοῦ κώδωνος ὀξέως ἀκούοντας. Nisi
potius ex communi uterque fonte hausit, quo Athenaeus ita
usus est, ut etiam auctorum nomina apponeret. Similis utri-
usque consensus in iis est quae de Platone et Timotheo Cono-
nis filio narrant Athenaeus X p. 419 c. Plutarchus autem
Symp. VI p. 686 b. De Hercule vero illa κρέασι βοείοις
χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν, Euripidis esse constat e Clemente Alex.
Protr. p. 50 Sylb. τότε δ' ἐμμανῆ εἰσάγων Ἡρακλέα καὶ με-
θύοντα ἀλλαχόθι καὶ ἄπληστον· πῶς γὰρ οὐχί; ὃς ἐστιώμε-
νος τοῖς κρέασι χλωρὰ σῦκ' ἐπήσθιεν ἄμους ὑλακτῶν ὥστε
βαρβάρῳ μαθεῖν. Sunt autem sine dubio ex Syleo petita, in
quo dramate Hercules πραθεῖς τῷ Συλεῖ ὡς γεωργὸς δοῦλος
ἔσταλται εἰς τὸν ἀγρὸν τὸν ἀμπελῶνα ἐργάσασθαι· ἀνεσπα-
κῶς δὲ δικέλλη προρρίζους τὰς ἀμπέλους νωτοφορήσας τε

αὐτὰς εἰς τὸ οἶκημα τοῦ γεωργοῦ τοῦ ἀγροῦ ἄρτους τε μεγάλους ἐποίησε καὶ τὸν κρεῖττω τῶν βοῶν θύσας καὶ τον πιθεῶνα διαρρηξας καὶ τὸν κάλλιστον πίθον ἀποπωμάσας, τὰς θύρας τε ὡς τράπεζαν θεῖς ἤσθιέ τε καὶ ἔπινεν ἄδων, καὶ τῷ προεστῶτι δὲ τοῦ ἀγροῦ δριμύ ἐνορῶν φέρειν ἐκέλευεν ὠραιᾶ τε καὶ πλακοῦντας, καὶ τέλος ὅλον ποταμὸν πρὸς τὴν ἔπαυλιν τρέψας τὰ πάντα κατέκλυσε Anonymus Cramerii Anecd. Par. I p. 7. ad quae conferendus est locus Philonis apud Matthiaeum ad Euripidis Fragm. Syl. IV p. 336. τὸν μὲν γὰρ ἄριστον τῶν ἐκεῖ ταύρων καταθύσας Διὶ πρόφασιν εὐωχεῖτο, πολὺν δ' οἶνον ἐμφορήσας (ἐμφορηθεῖς?) ἄθρουεν εὐ μάλα κατακλιθεῖς ἠκρατίζετο. Ex anecdoto Cramerii, ut hoc adiiciam, corrigendus est Apollodorus Bibl. II, 6, 3. Συλέα δὲ ἐν Λυδία τοὺς παριόντας ξένους σκάπτειν ἀναγκάζοντα σὺν ταῖς ῥίξαις τὰς ἀμπέλους σκάψας μετὰ τῆς θυγατρὸς Ξενοδίκης ἀπέκτεινε. Ubi pro σκάψας, in quo merito haeserunt editores, σπάσας scribendum videtur. Exerc. phil. I p. 22 sq.

VII, 277. a. μηλομαχίαν ἀπὸ τῶν νεῶν ἐποιήσατο, ὡς τὴν θέαν ἠδίστην γενέσθαι. Pro ὡς scribendum videtur ἤς.

Ibid. b. In Sophoclis loco χορὸς δ' ἀναύδων ἰχθύων ἐπερρόθει, σαίνοντες οὐραίοισι τὴν κεκτημένην, recepi certissimam Brunckii emendationem σαίνοντες pro σαίνουσιν. Simillima constructio in Achaei loco, qui continuo affertur, πολὺς δ' ὄμιλος ποντίου κύκλου σοβῶν — χραινόντες οὐραίοισιν εὐδίαν ἄλός. Male ab aliis σαίνουσι δ' οὐραίοισι coniectum est. In Achaei versibus δ' pro γὰρ scripsi cum Erfurdto.

Ibid. c. Seclusi versus Amphid is, prorsus importune huc illatos. Adscripti fuerant a curioso lectore ex II p. 57 b. ad illustranda ea, quae Athenaeus p. 276 e. de nomine ὄψον = ἰχθύς disputavit, ubi cum in margine appositi essent, non mirum est eos postea in inferiorem locum detrusos esse. Λευκαδία pro Λευκάδι scripsi Hist. crit. p. 406.

Ibid. f. Archippi locum ita refinxerim ὅτε δ' ἤσθες ἀμίας τὰς παχείας. In Epicharmi fragmento corruptissimo satis habui personarum vices distinguere ut voluit Ahrensius; at vs.

6. διατεταγμένοι pro διατεταγμένοι scripsi, nescio meamne an alius coniecturam secutus.

VII, 278. a. ὁ δὲ ὀψοδαίδαλος Ἀρχέστρατος ἐν Γαστρολογία — οὕτως γὰρ ἐπιγράφεσθαι φησὶ Λυκόφρων ἐν τοῖς περὶ κωμωδίας, ὡς τὴν Κλεοστράτου τοῦ Τενεδίου Ἀστρολογίαν — περὶ τῆς ἀμίας φησὶν οὕτως. Ex hac admonitione conicias, ut Archestrategi carminis ita etiam Cleostrategi operis dubiam fuisse et incertam inscriptionem, donec Lycophron id Ἀστρολογίαν inscribendum esse doceret, quo titulo etiam Eudoxi et Hesiodi et Thaletis ferebantur carmina, Plutarch. de Pyth. orac. p. 402 f. Commemoratur Cleostratus Tenedius ab Anonymo in Petavii Doctr. temp. III p. 147. ubi miro errore in iis memoratur scriptoribus, qui de Arato commentati sunt. Cfr. Theophrastus de vent. I, 4 p. 783. Plinius Hist. Nat. II, 8. et qui unicum eius fragmentum servavit Schol. Eurip. Rhes. 524: Παρμενίσκος φησὶν — ὅτι ταύταις (ταῖς τοῦ σκορπίου πρώταις μοίραις) ὁ Βοώτης ἄμα ἄρχεται καταδύεσθαι. Κλεόστρατον γοῦν τὸν Τενέδιον, ἀρχαῖον [ποιητὴν, λέγειν] οὕτως·

ἀλλ' ὁπότ' ἂν τρίτον ἦμαρ ἐπ' ὀγδώκοντα μένησι
σκορπίος, εἰς ἄλα πίπτει ἄμ' ἠοῖ φαινομένηφι.

Cetera de Cleostrato dicenda v. apud Fabric. B. G. ed. Harl. IV p. 7. De aetate viri dixit Vaterus ad Eur. Rhesum p. 199. Eiusdem nomen recte Bergkii apud auctorem Vitae Arati p. 443 ed. Buhl. restituit, ubi vulgo Κλεοπάτρης editur. Archestrategi operis, cuius varias inscriptiones (Γαστρονομία, Ἐδυπάθεια, Δειπνολογία, Ὀψοποιία) Athen. I p. 4 e. recensuit, magnam fuisse apud veteris aevi gulones auctoritatem intelligitur ex loco Dionysii Sinopensis, quem exhibui Fragm. Comic. III p. 548. Eum totum terrarum orbem ventris causa pervagatum esse et Sardanapalli vitam vixisse qui dicit Athenaeus III p. 116 f. et VII p. 249 f. compluribus locis de eo iis utitur nominibus, quae summam hominis gulositatem testantur, velut VII p. 278 a. dicitur ὀψοδαίδαλος, p. 286 a. ὁ τένης, p. 301 e. ὁ δειπνων λοχαγός, p. 303 e. ὁ κίμβιξ, p. 311 f. ὁ ἠδονικὸς φιλόσοφος. Hinc non dubito quin eundem hominem, quem patria Siculum fuisse constat, sub Siceliotae Gnathonis nomine significare voluerit Plutarchus

de latenter viv. p. 1128 a. τοὺς περὶ Φιλόξενον τὸν Ἐρωξί-
δος καὶ Γνάθωνα τὸν Σικελιώτην ἐπτοημένους περὶ τὰ ὄψα
λέγουσιν ἐναπομύττεσθαι ταῖς παροψίσιν, ὅπως τοὺς συν-
έσθιοντας διαστρέψαντες αὐτοὶ μόνοι τῶν παρακειμένων
ἐμφορηθῶσιν. Gnatho enim gulosi et edacis parasiti nomen
fuit in nova comoedia frequentatum. Cf. Plutarch. Symp. p.
767 e. Lucian. Tim. 45. et Fugit. 19. Archestratei carminis
qui supersunt ab uno Athenaeo servati versus circiter ducenti
octoginta omnes versantur in tradendis piscium apparandorum
praeceptis. At eodem carmine de ceteris quoque voluptariae
vitae instrumentis expositum fuisse ostendunt quae scripsit
Athenaeus III p. 116 f. Ἀρχέστρατος μὲν ὁ περιπλεύσας τὴν
οἰκουμένην γαστροῦς ἔνεκα καὶ τῶν ὑπὸ γαστέρα. Hinc cum
Philaenide, cuius ἀκόλαστον περὶ ἀφροδισίων σύγγραμμα
ferebatur, Archestratum componunt Chrysippus Athen. VIII
p. 335 b. — e. et Clearchus X p. 457 e. In eodem carmine
de variis vinorum generibus expositum fuisse ex alio quodam
Athenaei loco intelligitur. Formam et descriptionem operis
praevisse videtur Philoxenus Leucadius, cuius e Convivio Plato
comicus Phaon. fr. I. 14. (Com. gr. II p. 672) praeter alios
hosce versus servavit:

ὄρφων αἰολίαν συνόδοντά τε καρχαρίαν τε
μὴ τέμνειν, μὴ σοι νέμεσις θεόθεν καταπνεύσῃ.

Quos satis aperta imitatione expressit Archestratus Athen. VIII
p. 305 e.

τὸν κάπρον ἂν ἐσίδης, ὄνοῦ καὶ μὴ κατάλειπε,
κἂν ἰσόχουσος ἔῃ, μὴ σοι νέμεσις καταπνεύσῃ
δεινὴ ἀπ' ἀθανάτων.

Et reliqui quoque Philoxeni versus, si orationis colorem et
praeceptorum traditorum formam spectas, summam cum Ar-
chestrateis similitudinem referunt. Non omittendus tamen
Clearchus Athen. VIII p. 337 b. Archestrati διδάσκαλον fuisse
dicens Terpsionem, quibus quod subiicit ὃν καὶ πρῶτον
Γαστρολογίαν γράψαντα διακελεύεσθαι τοῖς μαθη-
ταῖς τίνων ἀφεκτέον, non omnino verum esse docet quod
commemoravi Philoxeni carmen, poetae Archestrato et Ter-
psione superioris. Non recte enim Perizonium ad Aelian. V.
H. XI, 7. Archestratum nostrum haud diversum existimare ab

eo, ad cuius societatem Xanthippum, Periclis filium, se applicuisse Athenaeus V p. 220 d. tradit, temporum rationes evincunt, si quidem Xanthippus ante Periclem obiit, Archestratum autem gastrologum circa Ol. CXVIII scripsisse satis probabiliter demonstrari potest. Exercit. phil. II p. 43.

Ibid. c. Archestratus εἶθ' ὑπὸ θερμοῦν ὡσον ἔσω σποδόν. Ita Dindorfius pro θερμῆν. Praestat fortasse ὑποθέρμην in cinerem subcalidum.

Ibid. d. κὰν κλεινὸν ἀμείψης Αἰγαίου πελάγους ἔναλον πόρον. Aegaeum mare dixit Archestratus angustiore sensu de mari circa Aegas Lesbiacas. In sequentibus aut ἀκριβῶς aut ἐπιμελῶς abundat.

Ibid. f. ἐπικούρους καὶ βοηθοὺς βοῶσιν. Haec coniunxit ad exemplum Platonis Leg. III p. 314 b.

VII, 279. b. Βατο εὖσως ἅπαντας ἢ τυχὸν δώσεις ἐμοί. Herwerdenus Obs. crit. p. 124. ἴσως ἅπαντας εὐτυχεῖν δώσεις ἐμοί.

Ibid. c. καὶ τὴν κεφαλὴν ζητοῦσιν ὥσπερ πράγματος. Delet hunc versum Hirschigius. V. Com. graec. IV p. 502. In eiusdem poetae loco καὶ λεσβίου χυτρίδε λαμβάνειν δύο scripsit Schweigh. pro χυτρίδε. Porsonus χυτρίδια.

VII, 280. a. Epicurus οὐ γὰρ ἔγωγε — ἡδείας κινήσεις. Notus est Ciceronis locus Tusc. III, 18. nec equidem habeo quod intelligam bonum illud, detrahens eas voluptates quae sapore percipiuntur, detrahens quae auditu et cantibus, detrahens eas etiam quae ex formis percipiuntur oculis, suaves motiones, sive quae aliae voluptates in toto homine gignuntur quolibet sensu, ubi post sapore percipiuntur excidere fortasse verba detrahens eas quae rebus veneriis. Contra in graecis post ἡδείας κινήσεις excidisse videntur haec: ἢ αἴτινες ἄλλαι ἡδοναὶ ἐν ὅλῳ τῷ ἀνθρώπῳ γεννῶνται ἥτινιοῦν αἰσθήσει.

Ibid. d. In Philetaeri loco recepi Erfurditi emendationem, vulgo εἰς αὐριον δὲ φροντίζειν εἴτι ἔσται. Continuo τὰργύριον dedi pro ἀργύριον et in sequenti fragmento cum Porsono scripsi δῆπουθ' ἂν pro γε δῆπουθεν.

Ibid. e. Erat γραμματιδιοποιῶ et in Apollodori Carystii fragmento vs. 5. οὔτε. Vs. 9. πῶς pro τίς scripsi cum Iacobsio.

Ibid. f. In eiusdem poetae loco legitur ἐξὸν (ὄρῳ) ἱλαροὺς παίζοντας ὑποπεπωκότας | ἀνλουμένους ᾧδί. Fortasse κηλουμένους ᾧδῆ. Cod. A. ᾧδεῖ.

VII, 281 f. In Apollodori Atheniensis loco ἐπὶ τῷ ἑτέρῳ scripsi pro ἐπὶ τοῦ ἑτέρου ex C.

VII, 282. a. Epicharmus μῦες ἀλφησταί τε — ante ἀλφησταί inserui αμ'.

Ibid. b. Ananius vere chromium, autumnno autem capellas porcellosque esu iucundissimos esse dixit ἡδὺ δ' ἐσθίειν χιμαίρης φθινοπωρισμῶ κρεῖας, | δέλφακος δ', ὅταν τραπέωσι καὶ πατέωσιν, ἐσθίειν. Mirum est poetam in φθινοπωρισμῶ primam et in ἐσθίειν penultimam produxisse. Vs. 5. vulgo editur

καὶ κυνῶν αὐτῆ τόθ' ᾠρη καὶ λαγῶν κάλωπήκων. In quibus aut αὐτῆ aut τότε superfluum est. Possis καὶ κυνῶν αὐ τῆμος ᾠρη conicere; lenius tamen fuerit καὶ κυνῶν αὐ τῆ τότ' ᾠρη, sc. ἡδὺ ἐστὶν ἐσθίειν. Exercit. phil. I p. 24.

Ibid. c. Corrige operarum vitium κῆμῆρης.

Ibid. f. In Nicandri versibus μηνύει posui pro μηνύσας, quod B habet, AP μηνύσαι. Dobraeus μῆνυσεν, quod fortasse ut lenius praeferendum est.

VII, 283. a. Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς ἐν Κρίκῃ. Scripsi Κίρκῃ et in ipsis poetae versibus ἀνιοχεύων | ἧστ' ἀκάτω κατόπισθε pro ἀνιόχευεν εἰς τὰ κάτω κατόπισθε. V. Anal. Alex. p. 240. ubi quae sequuntur ita corrigere tentavi θεᾶς ὑπο πόμπιμος ἰχθύς, i. e. a Circe missus.

Ibid. d. In Erinnae loco revocavi cod. scripturam πομπεύσας, pro quo Stephanus dederat πομπεύσαις. Continuo malim διὰ τὸν Ἀπόλλωνος ἔρωτα.

Ibid. f. Apollonii versum, πομπίλον ᾠκνάλων νηῶν αἰήονα δοῦλον, fortasse recte emendavi φρουρὸν reponens pro δοῦρον, ut habent AB. αἰήονα, quod in A αἰήονονα scriptum, fortasse εἰδήμονα fuit. Lobeckius ad Soph. Aiac. p. 164. ἀλιδινέα δοῦλον.

VII, 284. c. Callimachus ἢ μᾶλλον χρύσειον ἐπ' ὄφρυσιν
 ἱερὸν ἰχθύων. Ita scripsi. Pro ἐπ' erat ἐν, ut in Eratosthenis
 loco lit. d. ubi ἐπ' edidi e Plutarcho. Praeterea pro μᾶλλον
 forsitan καλὸν scribendum est. Cfr. ad Theocritum p. 281.

Ibid. e. Ἀρχέστρατος περὶ τῶν ἐν βοσπόρῳ ταρίχων
 εἰπὼν Βοσπόρον ἐκπλεύσαντα — ἰχθύος ἀνξήθεντος, ὃν
 ἐν μέτρῳ οὐ θέμις εἰπεῖν. Nulla in his constructio est; suam
 orationi integritatem restitues addito quod post ἀνξήθεντος
 excidit ἐπιφέρει.

Ibid. f. Edebatur ἡλίῳ ζιγοῦντι ut p. 285 e. et ἔσθ'
 ἀπλῶς.

VII, 285. b. Dobraeus διαστέλλων [πρὸς] τὸν λεγόμενον
 γόνον.

Ibid. b. Archestrati versus nondum persanati sunt; certe
 in tertio versu

καὶ λαβὲ πρόσφατον αὐτὸν ἐν εὐκόλοισι Φαλήρου
 ἀγκῶσιν ληφθένθ' ἱεροῖς —

non placet duplex τῶν ἀγκῶνων epitheton. Scribendum ἐν
 εὐκόλοιο Φαλήρου ἀγκῶσιν, quod aptissimum est sinuosi
 portus epitheton. Exercit. philol. I p. 25.

Ibid. d. ἴδε πῦρ ἀφύη. Scripsi εἶδε ex BC. Vulgatum ta-
 men tuetur Hesychius s. ἴδε.

Ibid. f. τὰς Αἰνιάτιδας καλουμένας ἀφύας. Rectius Αἰ-
 νεάτιδας, ab Αἴνεια, ut Κορσεάτης_a Κόρσεια, Ὀρνεάτης
 ab Ὀρνεια, et similia eiusdem generis plura. Cfr. Staphanus
 Byz. s. v. Αἴνεια.

VII, 286. b. In Calliae loco fortasse ἀχαρνώς scriben-
 dum est.

Ibid. c. Epicharmus σκορπίος παῖς ἐπιθαλαττιός τε οὔ.
 An παῖς ἐπιθαλαττιίου θεοῦ?

Ibid. d. In Archestrati loco post ὀψώνει Dindorfius plura
 excidisse statuit, recte forsitan, nisi potius καὶ delendum est
 cum B.

VII, 287. a. De Pherecratis fragmento v. Com. graec.
 II p. 311.

Ibid. c. In Numenii loco δέλετρα pro δέλευρα scripsi prae-
 eunte J. G. Schneidero.

Ibid. e. Antiphanes ἄτοπά γε κηρύττουσι ἐν τοῖς ἰχθύσιν

κηρύγμαθ', οὗ καὶ νῦν τις ἐκεκράγει μέγα. Ita correxi editam scripturam ἄτοπόν γε — κήρυγμα, οὗ καὶ νῦν —. Sequitur Alexidis locus, in quo τοῖσι scripsi pro τοῖς, deleto quod B omittit μὲν. Tum ἐστιῶν dedi cum Villebrunio, ἐσθίειν Schweigh. et Dindorfius; libri ἐσθίων.

VII, 288. d. In Philemonis fragmento vs. 1. ὡς ἕμερός μ' ὑπῆλθε γῆ τε κούρανῶ λέξαι μολόντι, fortasse scribendum μουπῆλθε, i. e. μοι ἐπῆλθε, eademque crasis etiam Euripidi Med. 56. restituenda videtur ὡσθ' ἕμερός μουπῆλθε γῆ τε κούρανῶ λέξαι μολούσῃ. Vs. 5. scribendum praeunte Toupio τοῖον παρατέθεικ'. Post vs. 9. fortasse nonnulla exciderunt.

Ibid. e. ὅμοιον ἐγένετ' ὄρνις ὁπότεν ἀρπάσῃ. Scribendum ὁπότεν ὄρνις.

Ibid. f. εἰ δ' ἔλαβον ἀρτίως σκάρων. Sic Bentleius pro ἄρτι. Fortasse tamen vitium in σκάρων latet scribendumque ἄρτι σαργόν vel σαυρόν.

VI, 289. a. τοὺς ἤδη νεκρούς . . . ὅταν ὀσφρανθῶσι ποιῶ ξῆν πάλιν. Fortasse ante ὅταν excidit ὄντας. Casaubonus ὅταν μόνον ὀσφρανθῶσι.

Ibid. b. Ehippus οὐ Μενεκράτης μὲν ἔφασκεν εἶναι Ζεὺς θεός. Ita Schweigh. pro εἶναι ὁ θεός. Nauckius Observ. crit. p. 46. εἶναι θεῶν θεός, quod probari non potest.

Ibid. c. κρηπίδας τε ὑποδεδεμένους. Ad κρηπίδας desidero χροσᾶς vel simile quid.

Ibid. d. ἐμὲ δὲ καὶ οἱ μέλλοντες ἔσσεσθαι. Scripsi οἱ [ἀεὶ] μέλλοντες.

Ibid. e. Recte legitur μετὰ τῶν ἰδίων θεῶν, quod non debebat in φίλων mutari. Quod statim sequitur ἐπὶ τῆς μέσης κλίνης ὑψηλότατα καὶ ἱεροπρεπέστατα κεκοσμημένης non retius dictum est quam si latine dicas torum altissime ornatum. Scribendum videtur ὑψηλοτάτης, ac fortasse etiam οὔσης Hegesander addiderat.

Ibid. f. μετὰ τῶν ὑπηκόων γελάμενος θεῶν ἔφυγεν ἐκ τοῦ συμποσίου. Ita haec scripsi, vulgo pro θεῶν legitur θέων, quod fortasse servari potest.

VII, 290. a. Pythermus Ephesius de Themisone Herculem aemulante: ἐφόρει δὲ τὰ τόξα σκυθικὰ καὶ ῥόπαλον ἐκράτει.

Quem Hercules gestabat arcum fuisse Scythicum constanti fama ferebatur. V. Theocrit. XIII 56. Lycophro Alex. 56, Herodorus et Callimachus apud schol. ad Theocritum l. l. Formam arcus Scythici satis luculenter describit Agatho in Telepho apud Athen. X p. 454 d. ubi figurae literae sigma assimilatur, qualem ex titulo apud Boeckhium Inscr. 8. protulit Matthiae ad Euripidis Fragm. p. 358. Eadem forma obversabatur poetae tragico aequo Plutarchum Solert. anim. p. 907 d. dormientem Herculem his verbis describenti: τὰ τόξα μασχάλη | ὑποθεῖς κραταιῶ περιβαλὼν βραχίονι | εὔδει πιέζων χειρὶ δεξιᾷ ξύλον. Cui descriptioni non respondet nisi Scythici arcus figura, cuius exempla habemus in numo aeneo Lamiae in Museo Brit. tab. V, 8. et apud Gerhardum in Delectu pict. vas. tab. CIX. CXIX. CXXIV. Cfr. Pausan. X, 31, 8. Strab. II p. 187 (125). Millin Monum. ined. Tom. I p. 15. Exercit. phil. I p. 25.

Ibid. b. In Hegesippi loco erat μὴ κόπτ' ἐμέ et vs. 5. εὐρημένον εἰδέναι νόμιζε. Emendavit Dobraeus.

Ibid. c. ἐπὰν τάχιστ' ἔλθωσιν ἐκ τῆς ἐκφορᾶς. Scribendum puto ἀπὸ τῆς ἐκφορᾶς.

Ibid. τὸ πέρασ σοι λέγω. Fortasse τὸ πέρασ μοι λέγε, ut haec ab interlocutore A. dicantur. Cfr. vs. 4.

Ibid. d. πολλοὺς ἐγὼ σφόδρ' οἶδα τῶν καθημένων. Scripsi κεκλημένων, hospitem ad coenam invitatorum.

Ibid. f. — 291. d. Nicomachi ecloga. Vs. 2. scribendum videtur ὀλίγωρον δὲ πεποιήκας τί πως. ἐν τῇ τέχνῃ —

VI, 291. a. Vs. 7. εἴσομαι δὲ γ' ἂν λέγῃς. Nauckius εἴσομαι δ' ἂν λέγῃς. Vs. 9. pro πότερ', quod Dindorfius cum Dobraeo pro πότερον posuit, scripsi πάτερ, de quo v. Addenda mea Com. grec. vol. V p. 117. Vs. 15. ζωγραφίας ἤφθαι, haec ex pluribus quae exciderunt relicta sunt. κατὰ addidi suasu Dindorfii. Vs. 16. δεῖ τινα τέχνης Hermanno auctore scripsi pro δεῖ τῆς τέχνης.

Ibid. b. Legebatur ἀστρολογικὴν ἰατρικὴν γεωμετρικὴν, Dindorfius ἀστρολογικὴν γεωμετρικὴν ἰατρικὴν. Verum esse verborum ordinem quem ego et Dobraeus Adv. II p. 314 restituumus sequentia ostendunt. Vs. 19. ante Erfurdum erat

τέχνας pro τύχας. Vs. 20. fort. παρακολουθήσας. Vs. 21. πότε ἄωρος. B ποθωρος, unde conicias πόθ' ὠρίος ἐσθ' ἕκαστος ἢ πότε ἄωριος.

Ibid. c. Vs. 30. περὶ τῆς ἰατρικῆς δὲ personae A assignavi. Vs. 33. οὐκ ἐγκρατής. Eustathius ad Hom. p. 1753, 49. οὐκ ἐγκρατής.

Ibid. d. Vs. 35. ἔχον pro ἐμὸν Iacobsius; praeterea indicavi lacunam. Vs. 38. ἀριθμητικῆς Grotius, λογιστικῆς Iacobsius, vulgo μαγειρικῆς. Restituenda autem crasis εἰδέν-ἀριθμητικῆς. Vs. 39. καὶ γραφήσεται corruptum animadvertit Hirschig, cuius de toto h. l. sententiam v. Com. gr. vol. V p. CCCXXVI. Vs. 40. μικρὸν ἀντάκουσον Cobetus. Vs. 41. δὲ διάγε νῦν τὴν ἡμέραν Cobetus.

VII, 292. b. In Diphili loco vs. 16. ἐπιβαλεῖ Coraes. Vs. 20. περιχαρῆς | εἰς δέκ' ἐπὶ τῇ μνηῶ γεγονέναι καὶ δώδεκα. Pro εἰς δέκ' fortasse ἔνδεκ' scribendum. De nauticis usuris cfr. Com. gr. vol. V p. 111. Vs. 23. ὑπέκνησ' Preller Philol. Gotting. III p. 522. Vulgo ὑπέμιξ'.

Ibid. c. Vs. 29. ἀνασευρμένα scripsi pro ἀνευρημένα.

Ibid. d. Vs. 38. οἷ scripsi pro οὖ. Vs. 41. ἀποσάξεις Casaubonus pro ἀποτάξεις. Cfr. Cobetus Mnem. IV p. 318. Continuo in Athenaei verbis μαγειρικὸς pro μαγειρίσκος Dobraeus.

Ibid. e. In Archedici loco vs. 3. οὐκ οἷσεις scripsi cum Herwerdeno Obs. crit. p. 100 pro οἰλήσει. Vs. 4 sq. idem coniecit τοὺς τ' ἄνθρακας | ῥάνας ἐλαίω πανταχῆ. Praefero quod Hermannus coniecit τὸν ἄνθρακα | ἔρραν' ἐλαίω πάντα καὶ ποιῶ φλόγα. De ἄνθραξ cfr. 293 c.

Ibid. f. In eiusdem poetae fragmento vs. 11 et 12. fortasse scribendum κοτύλη τε παραναλωμένη σέσωκέ μοι. Libri κοτύλης τε παραναλωμένης σέσωκέ μου. Schweighaeuserus σέσωκ' ἔμοι. Ut ego, etiam Dobraeus.

VII, 293. c. In Sotadis fragmento vs. 15. pro ὄφθη Dobraeo praeunte dedi ἐφθῆ. Ibid. vs. 18. scripsi cum Dobraeo ἐψητὸν δὲ μετὰ ταύτας τινά. Cod. A ταῦτ' αστυνα. ταύτας spectat ad σηπίας καὶ τευθίδας. Non recte Porsonus μετὰ ταῦτ' ἐστὶ τί; Vs. 19. τούτοις dixit quasi praecessisset ἐψητούς.

Ibid. d. Vs. 24. πάντα inserui cum Casaubono; nec tamen

hoc sufficit. Post *τοιούτῳ τινί* versus videtur excidisse, quo accuratius quale esse debeat τὸ ἄλευρον indicatum erat.

Ibid. e. Legebatur *ἀφύαν*. Ib. *πλείονα*, quod Schweighaeuserus *πλείονας* scribi volebat, corruptum est.

Ibid. f. In Archestrati loco *γόγγρου μὲν γὰρ ἔχεις κεφαλὴν, φίλος, ἐν Σικυῶνι*, non erat cur praeunte Dindorfio probarem Schweighaeuseri coniecturam *φίλη ἐν Σικυῶνι* scribentis, nec favere dicam Philemonis locum p. 289 a. ἢ ἢ τῆς Σικυῶνος τῆς φίλης ὃν τοῖς θεοῖς | φέρει Ποσειδῶν γόγγρον εἰς τὸν οὐρανόν, ubi *φίλη* dicitur Sicyon quoniam Neptuno grata est, quippe a Sicyoniis sancte culto.

VII, 294. b. Archedicus *γόγγρου κεφαλὴν καὶ τὰ πρῶτα τεμάχια*. Pro *κεφαλὴν* fortasse *κεφάλαιον* scribendum est, nisi potius τὰ πρῶτα τεμάχια corrupta sunt. Suspiscabar καὶ τὰ περωτὰ τεμάχια, i. e. τὴν λοφίαν. Tum ὃν ἔχω τουτονί conicit Nauckius.

Ibid. c. οὐδεὶς δεδιηκόνηκεν dedi e correctione Valckenarii. Vulgo δὲ διηκόνηκεν. Cod. P δὲ διακόνηκεν. Verum est *δεδιακόνηκεν*. Cfr. Herwerden Obs. crit. p. 101. Continuo Dobraeus λέγων. Vs. 12. *διαπυτιοῦσ' οἶνον δὲ τοιοῦτον χαμαί*. Scribendum videtur *ἐκπυτιοῦσ'*. Nauckius *ἀποπυτιοῦσ'*.

VII, 295. a. Lynceus Samius *ἀδικία κτήσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν*. Plane singulariter et sine exemplo haec dicta sunt. Requiro *ιάσασθαι* vel *πλήσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν*. Ibidem sequuntur haec: καὶ γὰρ τὸν Θησέα φησὶ γεγονότα καλόν, ὑπολαμβάνω, τοῦ Τληπολέμου τὸν ἰχθύν τοῦτον αὐτῷ παρασχόντος, παρεσχηκέναι. Rectius fuerit *ἀντιπαρεσχηκέναι*.

Ibid. d. In fine loci Antiphanis ex Philotide petiti non incommode addideris *ἀπολεῖ μ' οὔτοςί*. Cfr. eiusdem poetae locum XIV p. 662 b. Sequitur continuo Eubuli locus, cuius primam partem ita refinxerim

τὴν τ' εὐπρόσωπον λοπάδα τοῦ θαλαττίου
γλαύκου φέρουσαν εὐγενέστατον κέρα.

Affert enim haec Athenaeus, ut glauci caput in magno honore fuisse doceat. De versu tertio cfr. Com. gr. III p. 225.

Ibid. e. In Anaxandridis loco *ἀμύμονος* pro *ἀκύμονος* ex-

hibui ex emendatione Dobraei. Eadem postea Cobeti coniectura fuit. Vs. 4. erat τόνδε πάντα.

Ibid. f. καθαρείως scripsi pro καθαρίως. In Antiphanis fragmento vs. 7. Porsonus ψήττας ἰξύς coniecit pro ψήττας κίσχος, debebat ψήττης ἰξύς. Sed aliud quid latet, v. Com. graec. vol. III p. 73.

VII, 296. a. ἐπώνυμος addidi Porsonum secutus, παῖδες θεοῦ malebat Dobraeus. In Theolyti versibus

Ἀνθηδών νύ τις ἔστιν ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης
ἀντίον Εὐβοίης σχεδὸν Εὐρίποιο ῥοάων,

nescire me fateor quid sit πλευρὸν θαλάσσης. Fortasse ἐπὶ πλευροῖο θαλάσσης scribendum, quod apprime convenit Anthoni, in ea parte Euripi sitae, ubi angustiae maris iamiam aliquanto recedunt. Haud inepte compares homericum ἐπὶ πλατεῖ Ἑλλης πόντῳ.

Ibid. b. Citatur Προμαθίδας ἐν ἡμιάμβοις, quod vide ne μελιάμβοις scribendum sit. V. Analecta Alex. p. 390. Vix enim intelligas quo pacto nomina Πολύβου τοῦ Ἐρμοῦ καὶ Εὐβοίας τῆς Λαρυμνίου hemiamborum metro adaptari poterint.

Ibid. d. ὅτε Ἰάσων μετὰ τῶν Τυρρηνηῶν ἐμάχετο. Pro μετὰ requiro κατά. Mox praeunte Emperio scripsi κατά δὲ Διὸς βούλησιν ἐν τῷ τῆς θαλάττης βυθῷ ἀφανισθῆναι pro φανῆναι.

Ibid. e. De Alexandri Aetoli loco vide Analecta Alex. p. 238. Vs. 2. quamvis λιτὴ fortasse defendi potest, nescio tamen an κλυτὴ scribendum sit.

Ibid. f. In Aeschronis loco addidi βρωμα. V. Choliambogr. fragm. p. 138.

VII, 297 a. Erat λειποθυμοῦντα. Ibid. ἐπὶ κρήνη pro ὑπὸ κρήνη et ἀποψυχόμενον pro ὑποψυχόμενον dedi Pier-sonum ad Moerin p. 170. secutus.

Ibid. b. Ἡδύλη — ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Σκύλλῃ ἱστορεῖ Γλαῦκον ἐρασθέντα ἐλθεῖν αὐτῆς εἰς τὸ ἄντρον

ἢ κόγγου δώρημα φέροντ' Ἐρυθραίης ἀπὸ πέτρης
ἢ τοὺς ἀκκύνων παῖδας ἔτ' ἀπτερούγους.

Horum priora Hedyle ita scripsisse videtur

Σκύλλης ἄντρον ἐσηλθε φέρων
ἢ κόγχου δωρήματ' Ἐρυθραίης ἀπὸ πέτρης.

In quo pluralis δωρήματα notissimo usu positus est. Ceterum compara cum his Pseudo-Tibullum III, 17. in Erythraeo legitur quae littore concha. Adde Babrium fab. 115, 7. τὰ τῆς ἐρυθρῆς πάντα δῶρά σοι δώσω. Exerc. philol. I p. 26.

Ibid. e. καὶ τὴν θυσίαν ταύτην καλεῖσθαι θυνναῖον. Scripsi quod usus postulabat θυνναῖα. Compara τοναῖα, σακαῖα alia.

VII, 298. e. In Archestrati loco πορθμῶ dedi pro πορθμοῦ.

VII, 299. b. τὰς μέντοι πληθυντικὰς οὐκ ἔσθ' ὁμοίως τῶ ποιητῆ. Fortasse excidit ἐκφέρουσιν. Ib. ex Aristophane dedi ὅπερ pro ὥσπερ.

Ibid. d. Erat ἰδικιώτερον.

Ibid. e. In Antiphanis loco scriptum erat ὄσφραῖσθαι et οὔτως ἔσθ' ἄγιον παντελῶς, quorum illud Elsmleius, alterum Dindorfius correxit.

VII, 300. a. Timocles πῶς ἂν μὲν οὖν σώσειε ἴβις καὶ κυών. Forsitan πῶς ἂν με νῦν.

Ibid. c. Eubulus αἴ τε λιμνοσώματα | βοιώτῃα παρῆσαν ἐγγέλεις. Scripsi λιπαροσώματα, ut conieci Quaest. scen. III p. 18. Valckenarius λειοσώματα. Pro παρῆσαν posui παρῆσαν propter vs. 1. ἐπεισέπλει.

Ibid. Antiphanes Θρήκης κατάρδων ποταμὸς ὠνομασμένος. Scripsi Θρήκην.

Ibid. d. Loca enumerantur anguillarum multitudo clara: καὶ περὶ τὸν Εὐλέα (ita Schweigh. pro εὐκλέα) δὲ ποταμόν, οὗ μνημονεύει Ἀντίμαχος ἐν ταῖς ἐπιγραφομέναις Δέλτοις οὔτως Ἐλθῶν Εὐλείας πηγὰς ἐπὶ δινήεντος. Apertum est pro Εὐλέα scribendum esse Εὐλέαν et in Antimachi versu Εὐλεία i. e. Εὐλείου. Exercit. philol. I p. 26. Scripsi nunc Εὐλήος, similiterque iam et rectius fortasse Bergkii Εὐλεῖος. Itaque nominativus fuit Εὐλεύς sive, ut mihi videtur, Εἰλεύς, quemadmodum Εἰλισσός fluvius a flexuoso cursu dictus est.

Ibid. περὶ αὐτοῦ post φησὶ τάδε deleverim.

Ibid. e. In Arcestrati loco repraesentavi scripturam cod. A. quamvis corruptam.

VII, 301. a. Archippi locus legebatur ita scriptus καὶ τὴν μὲν ἀφύην καταπέπωκεν ἐψητὸς ἐντυχών.

Ibid. d. Mnaseas Patrensis Ἰχθύος δὲ γίνεται καὶ Ἑσυχίας τῆς ἀδελφῆς γαλήνη καὶ μύραινα καὶ ἡλακατῆνες. Recepi in his Adami coniecturam γαλῆ et ἡλακατῆν scripsi; fortasse tamen pro γαλήνη scribendum potius γλάνις. Nec Ἰχθύος incorruptum videtur; fortasse Ἴσχυος auctor scripserat. Sed praestabat totum hoc figmentum, cuius sub involuero quid sententiae absconditum lateat ne suspicari quidem licet, intactum relinquere.

Ibid. f. Ἀρχέστρατος δὲ φησιν

ἀμφὶ δὲ τὴν ἱεράν τε καὶ εὐρύχορον Σάμον ὄψει
θύννον ἀλισκόμενον σπουδῇ μέγαν, ὃν καλέουσιν
ὄρκυν, ἄλλοι δ' αὖ κῆτος· τούτου δὲ θεοῖς χορῆ
ὄψωνεῖν ἃ πρόπει ταχέως καὶ μητέρι τιμῆς.

In his quod de variis thynni nominibus dixit, illustratur Sostrati annotatione apud Athenaeum VII p. 303 b. qui pelamydem μείζω γινομένην thynnium appellari dicit, ἔτι δὲ μείζω ὄρκυννον, ὑπερβαλλόντως δὲ αὐξανομένην γίνεσθαι κῆτος. Versu tertio quo pacto ὄρκυν ultimam producat non intelligitur; nec vero ὄρκυννον, quod Epit. habet, probari potest. Arcestratus ὄρκυν' scripserat, a recto casu ὄρκυν, ὄρκυννος, ut Φόρκυν, Φόρκυννος. Nec deest exemplum eius formae. Anaxandrides Protesil. Fragm. 1, 61. μύες ὄστρεια κτένες ὄρκυννες. Sequentium autem verborum neque structuram neque sententiam perspicio. Recte quidem Coraes vs. 4. μὴ περὶ τιμῆς scribendum esse intellexit pro μητέρι τιμῆς, sed idem quum id elliptice dici posse censet ita ut subaudiatur μικρολογεῖσθαι, longissime a vero aberravit. Excidit haud dubie versus, cuius initio fortasse verbum δηριάαν vel simile positum erat. Cetera ita expedio

τούτου δὲ θεοῖς χορῆ

ὄψωνεῖν ἃ πρόπει ταχέως καὶ μὴ περὶ τιμῆς —

Nimirum non omnes thynni partes expetebant gulosi; caput e. c. in vilissimis obsoniis habebatur, contra τὰ οὐραῖα in magno honore erant, ut intelligitur ex Athen. VII p. 303. f.

Itaque thynni partes quas deceat diis offerendas esse dicit. Exercit. philolog. I p. 26. et II p. 14.

VII, 302. a. In eodem Archestrati loco inde a vs. 8. leguntur haec

ἂν δέ ποτ' Ἰταλίας ἱερᾶς Ἰππώνιον ἔλθῃς,
 ἔρπετόν εἰς ὕδατος στεφάνους· πολὺ δὴ πολὺ
 πάντων
 ἔνταῦθ' εἰσὶν ἄριστοι —

Horum versu secundo hoc unum video scribendum esse ἔρπετόν εἰς, sed ὕδατος στεφάνους, quod Iacobsius ὕδατοστέφανον scribi voluit, non expedit. Hermannum conicere memini Ἰππωνίου ἔλθῃς ἔρκιον εἰς ὕδατοστεφάνου.

Vs. 12. βρυχίου διὰ πόντου non recte explicat Schweigh. de mari horrisono, quae potestas non inest adiectivo βρύχιος, quod cum ad βρέχειν, non autem ad βρυχᾶσθαι, revocandum esse primae syllabae mensura indicet, apparat nihil aliud significare quam ὑγρός. Exercit. phil. II p. 14.

Ibid. c. Theodoridas

θύννοι τε δὴ οἰστρήσουσι Γαδείρων δρόμον.

Non haec iambicis numeris includenda esse haec docet emendatio ad linguae usum necessaria:

θύννοι τε διοιστρήσουσι

Γαδείρων δρόμον.

Ibid. d. In Strattidis fragmento θύννου τι dedi pro θύννου τε.

Ibid. e. Ἐριφος Μελιβοία

ταῦτα γὰρ οἱ πένητες οὐκ ἔχοντες ἀγοράσαι —

Dindorfius ταῦθ' οἱ πένητες ex emendatione Casauboni. Dobraeus Ἐριφος Μελιβοία ταῦτα γράφει· Οἱ πένητες — Malim ταῦτα γὰρ | οἱ μὲν πένητες.

Ibid. f. Alexis ἀπελευθέρων ὀψάρια θηρεύουσί μοι. Herwerdenus — ὀψάρια γὰρ θηρῶσί μοι.

VII, 303. a. Alexis οὔτος πρότερον κεφάλαιον εἰ θύννου λάβοι. Ita scripsi (non κεφαλαῖον) pro οὔτος πρότερον, κεφαλήν εἰ λάβοι θύννου. Cf. Calliam p. 286 b. Dindorfius cum Erfurdto οὔτος δὲ πρότερον εἰ κεφαλὴν θύννου λάβοι.

Ibid. c. In Aeschyli fragmento μύδρος pro μύδρους scripsi cum Dobraeo.

Ibid. d. Cratinus

ἐγὼ γὰρ εἶμι θυννὶς ἢ μελαίνας ἢ
καὶ θύννος ὀρφῶς γλαῦκος ἔγχελυς κυών.

Pro μελαίνας, quod nihil est, scripsi μελαινας; rectius tamen scripseris μελαινίς, quod conchae genus est. V. Athenaeum III p. 86 a. Totus locus ita fortasse scribendus est:

ἐγὼ γὰρ, εἴ μοι θυννὶς ἢ μελαινίς ἦν —

Ibid. e. Archestratus

καὶ θύννης οὐραῖον ἔχειν, ἣν θυννίδα φωνῶ
τὴν μεγάλην.

Pro ἦν posui articulum hoc sensu thynnida dico adultam. Vs. 6. forsitan recte Dalecampius καὶ ξήρ', ἂν ἐθέλης ἔσθαι, γενναῖα πέλονται.

Ibid. In Antiphanis loco cum Cobeto ὁ δ' ἐν ἀγοῶ posui pro ὁ μὲν ἀγοῶ. Vs. 4. πρὸς γῆς (non πρὸς τῆς, qui operarum error est) dedi item cum Cobeto pro πρὸς τῆ. De vs. 7. vide Com. graec. vol. III p. 70 et Herwerdenum Nov. Add. crit. p. 19.

VII, 304. b. ὄν Λυσανίας. Vulgo ὡς Λυσανίας. Sequitur Hipponactis locus, quocum ad unius fragmenti perpetuitatem coniungendi sunt versus quos servavit Athenaeus XIV p. 645 c. Vs. 1. ῥύβδην pro ῥύδην scripsi cum Bergkio. Vs. 2. erat θύνναν, quod θυννίδα scripsi, Bergkio θύννην. Fortasse tamen θύννα illi nominum generi accensendum est de quo egi ad VIII p. 333 d. Pro μυσσωτὸν ante Bergkium erat μυττωτὸν. Vs. 4. ὥστε χρὴ σκάπτειν πέτρας τ' ὀρείας. Lacunam post σκάπτειν statuit Gaisfordus. Fortasse ὥστε χρῆ σκάπτειν πέτρας ὀρείας. V. quae dixi in Choliamb. poesi p. 120.

Ibid. d. Numenius ἢ ἐ μέγαν συνόδοντα ἢ ἀρνευτήν ἔππουρον. Scribendum συνόδοντ' ἢ, quamvis συνόδοντα ἢ etiam aliis locis Athenaeus teneat.

Idem lit. e. χάννους τ' ἐγγέλνός τε καὶ ἐννουχίην πίτυνον. Mirabile marini piscis epitheton est ἐννουχίην, quod Casaubonus ad nocturnam piscationem referebat, parum probabiliter. Scripsi εἰναλίην πυτίνην (Fragm. Com. graec. vol. II p. 125.) quod piscis nomen esse potuit a similitudine pytinae ductum. Cfr. ad p. 327 f.

VII, 305. a. ἐρπίλλας scripsi pro ἐρπήλας ex p. 306 e.

Ibid. c. Cratini locus ante Cobetum sic scribebatur τρώγλη
δ' εἰ μὲν ἐδηδοκοίη τένθου.

Ibid. d. In Pancratis loco erat οἷς ἤδη κίχλην οἰνώδεα,
quod οἷσ' ἤδη scripsi ex coniectura Bergkii.

Ibid. f. Ultimus Archestrategi fragmenti versus ad structuram loci inhabilis est nec intelligi potest, nisi post secundum versum ponitur hoc modo:

τὸν κάπρον ἂν ἐσίδης, ὄνου καὶ μὴ κατάλειπε,
ἄρθρων μηλείων ἐπὶ γῆν δωρήματα βάλλων.

h. e. eme caprum quovis pretio proiciens quod e talorum ludo fecisti lucrum. Spectant haec ad deperditam aliquam carminis partem, in qua quem h. l. alloquitur Archestratus amicum (sive is Moschus fuit sive Cleaenus) ex talorum lusu pecuniam collegisse dixerit. Talos ex ossibus agnorum hinuleorumque confieri nota res est. Possunt tamen μηλείων ἄρθρων δωρήματα etiam de lucro intelligi, quod ille ex vendendis agnorum carnibus fecerat, ut lanionem eum fuisse suspicari possis.

VII, 306. a. In eiusdem poetae loco:

κιθαρόν δὲ κελεύω

ἂν μὲν λευκὸς ἔῃ * * στερεός τε πεφύκη,

ἔπειν εἰς ἄλμην καθαρὰν βαιὰ φύλλα καθέντα,

fortasse post ἔῃ excidit ἰδέειν, ut est vs. 4. ἂν δ' ἢ πυρρὸς ἰδεῖν, vel χροίην. Tertio versu num βαιά, quod ex L. receptum est, recte pyrrhichii mensuram habeat vehementer dubito. Vulgo καὶ ἄφυλλα. Venetus quid habeat non indicatum est. Scribendum videtur εἰς ἄλμην καθαρὰν καὶ φύλλα καθέντα. In muria et foliis citharum coqui iubet. Cfr. Sotades in Fragm. Com. graec. vol. III p. 585. de labrace ἔσται δι' ἄλμης λιπαρὸς ἐφθείς ἐν γλόη. Adde Archestratum p. 310 d. Exercit. phil. I p. 26.

Ibid. d. In Sophronis loco dedi ὄκκα τινὸς δῆσθε pro ὄκα.

Ibid. f. κύουσι δὲ τριάκοντα ἡμέρας posui pro ἡμερῶν, et sic est apud Aristotelem.

VII, 307. d. Antiphanes κέστρεις ἔχων ἄλλους στρατιώτας τυγχάνεις | νήστεις. Scripsi ἀλλ' οὐ στρατιώτας.

Ibid. e. In Amipsiae loco ἦττον γὰρ οὖν scripsi cum Do-

braeo pro ἤττον γ' ἂν οὖν. In seq. versu malim deleta κατάπειρ vocula, νῆστις ἀκολουθήσεις ἐμοὶ κεστρεύς.

VII, 308. b. In Platonis loco dedi ἐξιόντι γὰρ | ἀλιεύς ἀπήντησεν φέρων μοι κεστρέας. Vulgo ἐξιόντι μοι. BP ἐξιόντι μὲν γάρ. Continuo sequuntur haec σὺ δὲ εἶπέ μοι, ὦ Θετταλὸν πάλαισμα. Non sine causa haesit Porsonus σόφισμα corrigens. Editum defendere conatus sum ad Theocr. p. 294. Non male tamen legeretur παιπάλημα.

Ibid. c. ἢ διὰ τὴν ἐχεμυθίαν; θεῖον γὰρ ἡγοῦνται τὴν σιωπὴν. Pythagoreorum dicit silentium. Pro θεῖον, quod ferri non potest, scripsi ὄσιον, qui frequens error est, cuius exempla composui in Philologo Gott. XIV p. 18.

Ibid. f. Erat ἐν Τελμισσεῦσι.

VII, 309. d. Epicharmus καὶ μάλ' ἄδροι κωβιοί. Secutus sum Casaubonum. Vulgo χάλανδροι, A χάλαδροι. Credibile tamen aliud quid latere. V. Ahrensium.

Ibid. e. In Epicharmi loco πάντας pro πάντες posui cum Casaubono et χἀδύνοντες pro χἀδύναντες scripsi ex B, ne diversa tempora in eadem sententia coniungantur.

VII, 310. a. Theognis: δειπνον δὴ λήγοιμεν ὅσον τινὰ θυμὸς ἀνώγοι. Fortasse δειπνον δὴ μηδοίμεθ' ὅσον.

Ibid. c. Archestratus εἶτα κυμίνῳ αὐτὰ πάσας ἀλλ' μὴ συχνῶ ὄπτα. Sustuli hiatum scribendo ταῦτα.

Ibid. d. πλευρώμασιν dedi ex emendatione Iacobsii, libri πληρώμασιν.

VII, 311. b. μαλακῶς χρηστούς J. G. Schneiderus, vulgo μαλακοὺς χρηστῶς. Praeterea δίχ' ἄλμης scripsi pro δί' ἄλμης. Veram esse emendationem ostendit vs. 14. Versu sequente erat μηδὲ προσέλθη σοι πρὸς τοῦψον τοῦτο ποιοῦντι, ubi Coraes ποτὲ scripsit pro πρὸς. Scribendum erat περὶ τοῦψον τοῦτο πονοῦντι.

Ibid. c. Exhibui Porsoni emendationem, vitiose libri τῶν δὲ πετραίων ἰχθυδίων τῶν τρισκαταράτων. Nisi praeferas quod idem suasit, τῶν δὲ πετραίων ὀψαρίων τῶν τρισκαταράτων, ut ἰχθυδίων pro glossemate habendum sit; sed genitivi difficilem explicatum habent.

VII, 312. c. ἤττον τῶν ἐγγέλεων Dobraeus, οὐχ ἤττον

τῶν ἐ. libri. In Platonis loco fortasse προσέτι pro πρόσεστιν (corr. oper. errorem) scribendum est.

Ibid. e. ἀμμάδεσιν ἐρημίαις pro λιμάδεσιν ἐρ. dedit Scaliger. Continuo ἔστι δὲ ταῦτα δύο βιβλία. Recte ut videtur O. Schneiderus ad Nicandrum p. 182, 1. pro δύο corrigat δ'. In sequentibus pro μύρος, quod aperte cum μύραινα cognatum est, ubique scripsi μῦρος.

VII, 313. b. Epicharmus βῶκάς τε πολλούς. Ita Dindorfius in notis; abest vulgo τε.

Ibid. b. Epænetus: σμαρίδα, ἣν ἔνιοι καλοῦσι κυνὸς εὐνά. C κυνὸς εὐναν. Idem Epæneti locus est p. 128 f. ubi A habet εὐναι, B εὐναί. Idque verum videtur; notum est proverbium κυνὸς εὐναί. Inditum hoc nomen pisci propter salacitatem.

Ibid. Antiphanes πῶς; οὓς ἂν ἄνθρωπος φάγοι. Ita correxi editum πῶς οὖν ἄνθρωπος φάγοι. ἂν addidit Casaubonus.

Ibid. c. οπως σε πείση μηδὲ εἶς. Imo πείσει, ut voluit Cobetus Mnem. VII 157.

mialbid. e. In Epicharmi versu cum Ahrensio dedi μύρμαι θ' οἷ τε κολιᾶν μέζονες | ἐντί. Vulgo μύρμαι τοί τε —

VII, 314. f. Archestratus πρὸς ἄγκραισι Πελωριάδος προχοαῖσι. Scribendum esse suspicor προμολαῖσι. Sequuntur verba ὡς ὁ ἐκ Γέλας, μᾶλλον δὲ Καταγέλας οὗτος ποιητής. Archestratum dicit Geloum, quem irrisurus e Καταγέλα oriundum dicit. Cf. Aristoph. Acharn. 606. τοὺς δ' ἐν Καμαρίνη κὰν Γέλα καὶ Καταγέλα. Consimili lusu idem poeta apud Plutarchum Comp. Men. et Aristoph. p. 853 b. ὑπὸ τοῦ γέλωτος εἰς Γέλαν ἀφίξομαι et Dionysius apud Plut. de laude sui p. 542 d. Διονύσιος τὸν Γέλωνα διασύρων καὶ γέλωτα τῆς Σικελίας ἀποκαλῶν. In iis quae statim subiciuntur verba διὰ τὴν λαγνείαν seclusi utpote e superioribus temere repetita.

VII, 315. b. μνημονεύων δ' αὐτοῦ (τοῦ ὄρφου) Νομμήνιος φησι

τοῖσι κεν εὐμαρέως θαλάμης ἄπο μακρὸν αἰέροις
σκορπίον ἢ ὄρφον περιτροχέα· τῶν γὰρ ἐπ' ἀκρῆς.

Apertum est poetam in superioribus de esca egisse, qua or-

phum et scorpium ex lustris educere liceat. In eandem sententiam accipienda sunt haec eiusdem poetae verba VII p. 304 f.

κεινο δὲ δὴ σκέπτοιο τό κεν καὶ ἰουλίδα μάργον
πολλὸν ἀποτροπῶτο καὶ ἰοβόλον σκολόπενδραν.

A quorum sententia aberravit Schweighaeuserus, κεινο ad pharmacum aliquod referens, quo iulides arceantur; supplendum potius δέλεαρ et ἀποτροπᾶσθαι intelligendum ut in superiore loco μακρὸν ἀείρειν. Res aperta est ex VII 305 a.

καὶ δὲ σύγε μνήσαιο δελείατος, ὅτι παρ' ἄκρα
δήεις αἰγιαλοῖο γεώλοφα.

et ibid. p. 322 b.

τοῖσι κε θηρήσαιο φαγεῖν λελημημένος ἰχθύν,
ἢ μέγαν συνόδοντ' ἢ ἀρνευτήν Ἴππουρον.

Sed ad nostrum locum ut revertar, manifestam corruptelam subiere quae altero versu leguntur τῶν γὰρ ἐπ' ἀκρῆς, quibus quas medelas asferre conati sunt critici, earum probari potest nulla; mihi satis leni emendatione scribendum videtur τῶν γὰρ ἐρᾷ κρῆς, sed ita ut in sequentis versus initio affuisse putem ἐσθιέμεν. Exercit. phil. II p. 15. Non male tamen Iacobsius coniecit τῶν γὰρ ἐπακτῆρ, nisi quod ἐπακτρεις scribere debbat.

Ibid. c. In Platonis loco erat ὀρφοῖσι.

Ibid. f. γαλλερίας. Vulgo γαλλερίδας.

VII, 316. a. Archestratus de callaria pisce:

σομφὴν δὲ τρέφει τινὰ σάρκα
κἄλλως οὐχ ἠδεῖαν ἔμοιγ'· ἄλλοι δ' * *
αἰνοῦσιν· χαίρει γὰρ ὁ μὲν τούτοις, ὁ δ' ἐκείνοις.

Cod. A ἐμοί γε ἄλλ' ὁ δαίνουσαν. Lacunam implevi ἄλλοι δὲ νιν αἰνῶς αἰνοῦσιν, quorum αἰνοῦσιν debetur Heringae.

Ibid. c. Alcaeus: ἔδω δ' ἔμαυτὸν ὥσπερ πουλύπους. Ita Schweighaeuserus, libri ὡς, quod revocatum seclusi ut voluit Nauckius. Pro ἔδω aut ἔδομαι aut cum Nauckio ἔσθω reponendum est. Sequentia, quae suo loco mota videntur, deleri voluit Dobraeus. In Eupolidis fragmento ἀνὴρ πολίτης πουλύπους ἐς τοὺς τρόπους, πολίτης de vitio suspectum est. Fort. fuit παλαιστῆς figurato sensu de vafro homine dictum. Pro ἐς Dobraeus τις.

Ibid. e. De Pherecratis loco v. Com. graec. II p. 256.

Ibid. f. ἐστὶν [ἔνδον] φιλιτάτη scripsi Dobraeum secutus. Edebatur ἐστὶ φίλιτατε, ex quibus φίλιτατε revocandum.

VII, 317. a. ἐφαρμόζειν pro ἐφαρμόζου dedi ex Antigono. V. Bergkium ad Theogn. 215.

Ibid. f. Θεόφραστος — τὸν πολὺποδά φησι τοῖς πετρῶ-
δεσι μάλιστα μόνοις συνεξομοιοῦσθαι. Pro μόνοις, quod
Causaubonus ἢ μόνοις τόποις scribebat, colorem eum
mutare ad similitudinem saxorum potissimum,
aut etiam solorum, ego correxi μνίοις.

VII, 318. b. Aristoteles πουλύπους — τίς ὁ μὲν τρε-
ψίχρως ὁ δὲ ναυτίλος. Fortasse ὁ μὲν τις τρεψίχρως. De
Callimachi epigrammate dixi ad Callimachum p. 268. Vs. 2.
ἀνθεμα πρῶτον ἔχεις. Forsan ἀνθεμ' ἔρωτος. Vs. 6. ποσ-
σὶν· ἴδ' ὡς τῶργῳ. Ita haec scripsi, in quibus ὡς τῶργῳ
Hauptio debetur. Cod. A ποσσὶν ἴν' ὥστ' ἔργῳ. Dindorfius ex
coniectura Hermanni ποσσὶ νιν· ὥστ' ἔργῳ. Vs. 7. Ἰουλίδος
Dindorfius cum Casaubono; fortasse Ἰωνίδας. Vs. 8. σοὶ τι
Ernestus, vulgo σοὶ τό. De postremis Callimachei carminis
versibus v. ad Theocr. p. 317.

Ibid. c. Ion tragicus καὶ τὸν πετραῖον πλεκτάναις ἀναί-
μοσι | στρυγῶ μεταλλακτιῆρα πουλύπουν χροός. Non apparet
unde pendeant dativi πλεκτάναις ἀναίμοσι. Durum enim est
coniungere πλεκτάναις πετραῖον, et intelligere cirris saxa
complectentem. Vereor ne versus exciderit.

Ibid. d. ἔγραψε δὲ καὶ Ποσειδίππος εἰς τὴν ἐν τῷ
Ζεφυρίῳ τιμωμένην Ἀφροδίτην τόδε τὸ ἐπίγραμμα (τοῦπί-
γραμματος)

τοῦτο καὶ ἐν ποταμῶ καὶ ἐπὶ χθονὶ τῆς φιλαδέλφου
Κύπριδος ἰλάσκεσθ' ἱερὸν Ἀρσινόης,
ἣν ἀνακοιρανέουσιν ἐπὶ Ζεφυρηίδος ἀκτῆς
πρῶτος ὁ ναύαρχος θήκατο Καλλικράτης.

Zephyrium non littoris sed promontorii nomen fuit; itaque
recte Valckenarius a Dindorfio memoratus ἀκρης pro ἀκτῆς
scripsit. Praeterea corruptum videtur ἀνακοιρανέουσιν,
cuius compositi quae vis sit non perspicitur. Recte quidem
apud Homerum legitur μάχην ἀνακοιρανέοντα, in quo prae-
positio ad μάχην spectat. At Posidippus scripserat ἣν ἄρα
κοιρανέουσιν. Denique Ζεφυρηῆς vitiosum videtur. A Ζεφύ-

ριον enim formatur *Ζεφυρίτης* et *Ζεφυρίτις*. Illud autem ad *ζέφυρος* revocandum esset, quemadmodum Nonnus recte dixit *ζεφυρηίδος αΰρης*. Corrigendum igitur *ΖΕΦΥΡΙΤΙΔΙΔΟΣ*, quodvix apice differt a *ΖΕΦΥΡΗΙΔΟΣ*. Exercit. philol. Spec. II p. 25. *ἀκτῆς* nescio quo errore in Athenaeo relictum est, et *Ζεφυρίτιδος* coniecerat iam Valckenarius ad Callimachi Eleg. p. 165. Pro *ποταμῶ* quod inepte opponitur *τῇ χθονί*, recepi Iacobsii emendationem certissimam *πόντω*. Praeterea vs. 4. nescio quid significet *πρῶτος*, cui Hermanni monitu substitui *σῶστρον*. Id enim dici debuit, Callicratem Veneris opera e praesenti mortis periculo servatum Arsinoae templum dedicasse.

Ibid. e. In Epicharmi loco vitiose editur *χὰ δυσώδης βολβίτις γραῖαί τ' ἐριθακώδεες*. *βολβίτις* enim a *βολβός* formatum *βολβίτις* scribendum esset, a *βόλβιτον* autem formatur *βολβιτίνη* aut *βολβίταινα* aut penultima brevi *βολβιτίς*, idque in Epicharmi loco reponendum est. Exercit. phil. I p. 26.

Ibid. f. Anonymi fragmentum *πουλύποδες γαλεοί τε κύνες* Archestrato vel Matrioni assignandum videtur.

VII, 319. a. *Τιμοκλῆς — ἐν Πορφύρα οὕτως· εἶθ' ἀλιεὺς ὦν ἄκρος σοφίαν —* Pro *εἶθ'* cod. A *ἔτ'*, Dobraeus *εἶπερ*. Fort. *οὕτωςί· ἀλιεὺς ὦν ἄκρος —* Vs. 2. Cobetus *θεοισεχθροῖσι*.

Ibid. b. In Sophoclis loco vs. 1. *πάροιχος* recte opinor delevit Dobraeus. Vs. 2. *πάρανλος* dedi cum Bergkio, vulgo *πάροιχος*. Vs. 3. vulgo *τῶδε*. Correxerit Nauckius.

Ibid. *χάννην* scripsi pro *χάνναν*, fortasse sine causa. V. ad VIII p. 333 d. In Numenii loco *περὶ πέτρην* dedi pro *παρὰ πέτρην* cum Schweighaeusero.

Ibid. e. Archestratus de piscibus in Miletī ora agens
 ὁμῶς κροκόδειλον ἀν ὀπτὸν
 δαισαίμην ἀπ' ἱπνοῦ, τερπνὸν παιδεσσιν Ἰώνων.

In his *ἱπνοῦ* Dindorfius scripsit, libri *Ἰπνου*, quod recte habet si ἀπ' Ἰπνου scripseris. *Ἰπνοῦς* fuit locus in Samo insula, quem *Ἰπνον* Archestratus vocabat. Similiter quem in Pelio monte locum Herodotus *Ἰπνοί* appellat, eundem Stephanus Byz. p. 335, 20. dicit *Ἰπνοῦντα*.

VII, 320. a. Archestratus σκάρου ἐξ Ἐφέσου ζήτει, χειμῶνι δὲ τρίγλην. Implevi versum addito καί. Cf. sequens fragm. καὶ σκάρου ἐν παράλω — Vs. 3. Καρῶν πέλας ἀγκυλοκώλων. Permirus hoc Carum epitheton est. Num agiles pedibus et pernices intelligi voluit? an ἀπυκνολώνων scripsit, in montium summitatibus habitantium? Cf. Aristophanes Av. 239. ubi vide schol.

Ibid. c. In Epicharmi fragmento εἶκε cum Ahrensiō scripsi pro ἦκε, quod pro vulgato εἶ καὶ posuerat Valckenarius. In sequentibus repraesentavi librorum scripturam quamvis corruptam. Schweighaeuserus et Dindorfius καλλίστας σαγήνας χάλιεύμεν σπάρους. Ahrensius καλλίστους ἀλιτᾶν τηγανισθῆμεν σπάρους.

VII, 321. a. In Epicharmi loco θ' οἷ τε et γα pro τοί τε et γε scripsi cum Ahrensiō.

VII, 322. c. Archestratus

αὐτὰρ τὸν σινόδοντα μὲν, ὃν ζήτει παχὺν εἶναι,
ἐκ πορθμοῦ δὲ λαβεῖν πειρῶ καὶ τοῦτον ἐταῖρε.

Non credibile est Archestratum tam elumbem versum fecisse qualis primus est. Accedit quod μὲν post αὐτὰρ inferri non potest; neque apparet unde pendeat accusativus σινόδοντα. Itaque scribendum suspicor

αὐτὰρ τὸν σινόδοντα, Μένων, ζήτει παχὺν εἶναι.

Haec enim fuit Archestrati carminis ratio, ut amicos subinde compellaret ad eosque gulae praecepta dirigeret, ex quibus etsi Athenaeus VII p. 278. duos tantum, Moschum et Cleandrum, commemorat, nihil tamen prohibet, quominus etiam Menonem passim compellatum esse statuamus. Alioquin possis etiam μένων corrigere, ut hoc dicat sinodontem eme expectans dum ad pinguedinem adoleverit. Fretum autem, in quo sinodon capiendus sit, dicit haud dubie Siculum, ut in locis VII 313 a. et 314 f. Exerc. phil. I p. 27.

Ibid. d. Alexis fortasse scripserat τυρῶν τε σάξον ἀλσί τ', εἶτ' ὀριγάνῳ [δρίμυξον vel simile quid].

VII, 323. f. καὶ κύσκονται πεντεκαίδεκα ἡμέραις. Malim ἐν πεντεκαίδεκα.

VII, 324. a. ἐξ ἐφθοῖς. Fort. διέφθοις.

Ibid. c. Alexis ἐπὶ τὸ τάγηνον σίζον ἐπεισιῶν φέρω. Pro ἐπεισιῶν correxi ἐπισείων.

Ibid. e. τὸ δὲ τρίτον τεκοῦσα ἄγονός ἐστιν. Cf. Aristoteles H. A. V, 9. In loco Epicharmi ἄγε δὴ τρίγλας τε κυφὰς κἀχαρίστους βαίονας, vereor ne κἀχαρίστους corruptum sit, quo cum parum iucundi et viles pisces significantur, ἀχαρίστους potius requiritur quam ἀχαρίστους, nisi forte dialectus Syracusana ἀχαρίστος formavit a χάρις gen. χάριστος, ut ἀθέμιστος a θέμις gen. θέμιστος formatum est.

Ibid. f. In Sophronis loco cum Ahrensiō dedi τρίγλας μὲν γένηον, pro quo τρίγλας τ' ἐνηον A, τρίγλας τένηον BP. Idem locus est p. 325 a. ubi legitur τρίγλας μὲν γε πίονας.

VII, 325. b. Laudatur Melanthius scriptor, de quo dixi Com. graec. IV p. 319. Non recte tamen statui de schol. Apollonii Rh. I 1126. τῶν Ἰδαίων Δακτύλων καλουμένων πρώτους φησὶν εἶναι παρέδρους τῆς μητρὸς τῶν θεῶν, ἀκολουθῶν Μενάνδρῳ λέγοντι τοὺς Μιλησίους, ὅταν θύωσι τῇ Πέῃ, προθύειν Τιτίᾳ καὶ Κυλληνῶ. ubi Struvio apud Lobeck. Aglaoph. p. 1358. Menandrum comicum intelligi posse visum est, ego autem olim Melanthii nomen rependendum esse suspicatus sum. Nunc non dubito, quin ista e Maeandrii Milesiacis a schol. Aristoph. Pac. 263. aliisque apud C. Keilium Vindic. Onomatol. p. 12. laudatis ducta sint. Idem error apud Zenobium Prov. IV, 32. Θραῖκες ὄρκια οὐκ ἐπίστανται, ταύτης μέμνηται Μένανδρος ἐν τῇ πρώτῃ. λέγει γὰρ ὅτι ἐν ταύτῃ τῇ γῆ ὁ πρεσβύτατος (leg. ὁ πρεσβευτής) ἀκοντισθεὶς διὰ τοῦ στήθους ἀπώλετο. Quae Menandri Protectoris verba esse male statuit Niebuhrius. Scribendum Μαίανδρος sive Μαιάνδριος. Denique eundem scriptorem, cuius nomen frequenti errore et facili passim Λέανδρος seu Λεάνδριος scribi constat, commemorari suspicor a Stephano v. Ἰδῆ. Μαίανδρος, ὃν Νικάνωρ παρατίθησι ἐν μετονομασίαις, τὴν αὐτὴν Ἰδῆν καὶ Σάρδεις φησὶν, ubi vulgo legitur Λέανδρος ὁ Νικάνωρ. Exerc. phil. II p. 15 sq. Non legerat haec Müllerus H. G. IV 657.

Ibid. d. ἐὰν δ' ἀποπνιγῇ τρίγλη ζῶσα ἐν οἴνω καὶ τοῦτο ἀνήρ πίνῃ, ἀφροδισιάζειν οὐ δυνήσεται, ὡς Τερψικλῆς ἱστο-

ρεῖ ἐν τῷ περὶ ἀφροδισίων. Idem eiusdem hominis scriptum laudatur IX p. 391 f. Τερψικλῆς τοὺς ἐμφαγόντας φησὶ στρουθῶν ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσεια γίνεσθαι. Nomen huius scriptoris haud dubie fictum est, quippe ab argumento libri ductum, quemadmodum consimile Terpsionis, quem Archestrati magistrum fuisse et primum Gastrologiam condidisse testis est Clearchus Athen. VIII p. 337 a. Exerc. phil. II p. 16.

Ibid. e. In Nausicratis loco legebatur ἐντόπους παιδεύεται. Pro ἐντόπους est ἐν τόποις p. 330 b. cf. Fragm. Com. IV p. 576. παιδεύεται fortasse non tentandum erat.

Ibid. f. ἐκκοιλιάξας Koenius dedit pro ἐκκοιλίξας.

VII, 326. a. τράχουροι. τούτων ὡς ξηροτέρων μέμνηται Διοκλῆς. Νουμήνιος δ' ἐν Ἀλιευτικῷ φησιν
ἀκονίας κίγκλους τε καὶ ἄλλοπίην τράχουρον.

Aconias piscis videtur idem esse qui alias φάγρος dicitur, ἣ γὰρ ἀκόνη κατὰ Κορῆτας φάγρος ὡς φησι Σιμμίας Athenaeus VII p. 327 f. Non minus de allopia dubitatur. Neque iniuria, corruptum enim nomen est scribendumque puto ἔλλοπίην, ut τράχουρον, pro quo ex cod. B τρήχουρον reponendum est, adiectivum sit. ἔλλοπίας idem qui alias ἔλλοψ. Ad nominis formam comparanda sunt similia piscium nomina, αὐλωπίας, αἰολίας, τριχίας, λεβίας, χρομίας, ξιφίας, ὀνίας, χαραδρίας, καλαρίας etc. Quem piscem Plinius H. N. XXXII, 2, 5. novacula m dicit, graece haud dubie dicebatur ξυρίας. Exercit. philol. I p. 27.

Ibid. d. Ἀρχέστρατος δὲ ὁ πᾶσαν γῆν καὶ θάλασσαν — περιελθὼν πλεύσας, φησί. Ita AP. περιελθὼν καὶ περιπλεύσας C. Aut hoc probandum, aut scribendum, quod ego feci, περιπολήσας, sive quod nunc praefero περιπολεύσας. Dindorfius πλεύσας seclisit.

Ibid. e. Alexidis locus ita editur:

τευθίδες σπῖναι βατὶς δῆμος ἀφύαι
κρεάδι' ἐντερίδια, ἀλλὰ τὰς μὲν τευθίδας —

Quorum versuum primo A habet σπῖναι, B πῖναι. Scribendum puto πῖναι. Tum δῆμος, quod ineptum est, fortasse e χῆμος i. e. χῆμη corruptum est. Cf. Com. graec. III p. 417. Secundo versu ἀλλὰ delevit Dindorfius. Malim

τευθίδες

πῖναι βατὶς χῆμος ἀφύαι' κρεάδια,
ἐντερίδι' — ἀλλὰ τὰς μὲν τευθίδας —

VII, 327. a. Callimachus θεὸς δέ οἱ ἱερὸς ὕκνης. Haec ita scripta leguntur p. 284 c. ἱερὸς δέ τοι ἱερὸς ὕκνης. Malim vero ἰχθὺς δέ τοι ἱερὸς ὕκνης. In Numenii fragmento O. Schneiderum ad Nicandrum memini corrigere ἢ ἔτι.

Ibid. b. Hycara Siciliae oppidum ab hycarum multitudine denominatum esse valde probabilis est sententia Timaei. Ex quo intelligitur, quum ὕκνης hoc piscis nomen ubique scriptum reperiat, etiam oppidi illius nomen rectius Ὑκαρα scribi quam Ὑκκαρα. Eandem scripturam aliis item locis meliores libri comprobant. Apud Athenaeum XIII p. 589 a. bis editur Ὑκκάρου et Ὑκκάρων. At cod. B et haud dubie etiam A habet Ὑκάρων. Apud Diodorum Sic. XIII 6. legitur Ὑκκαρα, at codd. Ὑκαρα. Apud Pausaniam II, 2, 4. item duo libri ἐξ Ὑκάρων habent, et apud schol. Aristophanis Plut. 179. pro ἐκ Καρῶν non ἐξ Ὑκκάρων scribendum, sed ἐξ Ὑκάρων. Apud Synesium Epist. 3. Ὑκαρικὸν ἀνδραπόδιον legitur, quod tueri videtur Stephanus v. Εὐκαρπία, ipsa haec Synesii verba afferens. At cod. Vrat. Ὑκαρικόν, cuius mihi potior auctoritas est quam scholiastae Ms. apud Boissonadum ad Philostrati Epist. p. 196. Apud Theocritum IX 26. edidi olim ex Bergkii coniectura Ὑκαρικαῖσιν ἐνὶ πέτραισι. Libri ἰκαρταῖσιν. Scribendum igitur Ὑκαρταῖσιν. Denique eandem scripturam ex duobus codd. redde Thucydidi VI 62. et apud Stephanum Byz. v. Γέλα scribe ἀπὸ Γέλωνος τοῦ Αἴτνης καὶ Ὑκάρου pro Ὑμάρου. Exercit. phil. I p. 27. Cf. ad III p. 91 b.

Ibid. d. In Amipsiae loco ὀρφῶσι dedi pro ὀρφοῖσι.

Ibid. Ἀρχέστρατος δέ φησι Σειρίου ἀνατέλλοντος δεῖν τὸν φάγγρον ἐσθίειν Δήλω τ' Εἰρετρία τε — haec fortasse ita scripserat Archestratus:

τὸν φάγγρον ἐσθιέμεν δεῖ Σειρίου ἀντέλλοντος

Δήλω τ' Εἰρετρία τε κατ' εὐλιμένους ἀλὸς οἴκου.

In eodem Archestrati loco dedi τὰ δὲ λοιπὰ δόμον σὸν μηδ' ἐσενέγκης. Schweigh. δόμον μηδ' εἴσω ἐνέγκης. Libri δόμον μηδ' εἰσενέγκης.

Ibid. f. *πύτινον* dedi ex B. *πιτύνον* P. Fort. *πυτίνην*. vide ad p. 304 e. Continuo *ποικιλερυθρομέλαιναν* scripsi pro *ποικιλέρυθρον μέλαιναν*.

VII, 328. a. Archippi versus ita scribebatur *ἱεροῦς Ἀφροδίτης χρυσόφους Κυθηρίας*. Correxerit Cobetus N. L. p. 141. nisi quod reliquit *χρυσόφους*.

Ibid. c. In Hicesii loco ante *θρίσσαι* addidi *αί*.

Ibid. d. Numenius *σὺ δ' ἂν καὶ χαλκίδ' ἐκείνην | αὐτως ἀμπίραις καὶ ὀλίγην μαινίδα*. Scribendum καὶ ὀλίξονα μαινίδα. Sequuntur haec: *Εὐθύδημος — λέγων αὐτοῦς (χαλκεῖς) γίνεσθαι ἐν τῇ Κυζικηνῶν χώρα, περιφερεῖς τε εἶναι καὶ κνκλοειδεῖς*. Non apparet quid magnopere differat *περιφερεῖς* et *κνκλοειδεῖς*. Quare *κοιλοειδεῖς* scribendum puto, stomachi formam referentes.

Ibid. f. Platonis locus est

ἀλιευόμενός ποτ' αὐτὸν εἶλον ἀνδράχνη.

Sine sensu scribebatur *εἶδον ἀνδράχμη*, quod correxi Com. fragm. II p. 629. Vs. 2. *ἀφῆχ' ὅτι ἦν βόαξ*. Erat *ἀφῆκεν*, Dindorfius *ἀφῆκεν ὅτι βόαξ | ἦν*. Ibid. de *κυνὸς εὐναί* v. ad p. 313 b.

VII, 329. a. In Callimachi loco *Καλχηδόνιοι* dedi pro *Χαλκηδόνιοι* et post *ἀθερίνη* lacunam indicavi. Excidit opinor *Ἀθηναῖοι*, ut est in sequente eiusdem scriptoris loco.

Sequuntur continuo haec *τῶν δὲ ἰώπων Νίκανδρος ἐν δευτέρῳ Οἰταικῶν*

*ὡς δ' ὀπότ' ἀμφ' ἀγέλλησι νεηγενέεσσιν ἰώπων
ἢ φάγροι ἢ σκῶπες ἀρεῖονες ἢ καὶ ὄρφος.*

ubi Dindorfius «legebatur ἐν βιοιωτιακῶν BDPQ, quod certissima emendatione est *β' οἰταικῶν*, in quo libro de piscibus egisse Nicandrum ex ipso novimus Athenaeo VII 282 f.» Hoc argumento non utar equidem. Piscium enim memoria in nostro loco ad nescio quam comparationem referenda est, in altero autem fortasse ad Herculem spectat, quem Nicander pompili ductu ex tempestate servatum finxerit. Pro *σκῶπες* qui maluit *βῶκες* J. G. Schneiderus, non memor erat vix ullum aviculae nomen reperiri, quod non item piscis nomen fuerit. *ἀρεῖονες* autem propter comparativum, cui nullus hic locus est, vitii suspectum habeo. Exercit. phil. I p. 25. Certa, opinor,

coniectura nunc ἢ ἀρείονες restituendum puto, et ἀρείονες de cochlea accipio commemorata ab Aeliano H. A. X, 5. οἱ δὲ καλούμενοι τῶν κοχλιῶν ἀρείονες, οὗτοι μὲν καὶ ἀπατῶσι καὶ περιέρονται τινι φυσικῇ σοφίᾳ τοὺς προειρημένους (πέρδικας καὶ ἔρωδιούς). Pro ὄρφός malim ὄρφοί.

Ibid. b. In Aristophanis loco erat πρῶτον. V. tamen Toeppeium Quaest. crit. de Com. fragm. II p. 12.

Ibid. c. In foedere piscium cum Atheniensibus pacto κορακίωνας scripsi pro κορακιῶντας. In sequentibus pro ἀνθρώποις fortasse Ἀθηναίους scribendum.

Ibid. d. τὸ τῆς θράττης ὄνομα. Debeat θέττης, sed totus locus mirifice turbatus est, v. Schweighaeuserum.

Ibid. e. Antiphanes δῆμον δ' Ἀλαιεύς ἐστιν. Fortasse δῆμων scribendum est, ut indicavi Com. graec. III p. 123. Idem voluit postea Herwerdenus Obs. crit. p. 51., qui praeterea articulum desiderat. Vs. 2. ἔτι λοιπόν cum eodem scripsi pro τὸ λοιπόν.

VII, 330. a. In Archestrati fragm. post βούγλωσσον indicavi lacunam.

Ibid. b. De Nausicratis verbis ἐν τόποις (non ἐντόποις) μαιεύεται v. ad p. 325 e. Vs. 4. erat τρίγλαν, quod τρίγλας scripsi ex p. 325 e. De reliquis v. Fragm. com. IV p. 577. et Cobetum Mnem. IV p. 121.

VIII, 331. c. ἀλλὰ μὴν, ἄνδρες ἰχθῦς, κατὰ τὸν Ἀρχιππον, παρελίπετε (δεῖ γὰρ καὶ ἡμᾶς μικρὰ προσοψωνῆσαι) τοὺς τε ὀρνυκτοὺς ἰχθῦς καλουμένους. Scribebatur ἰχθύες et ἰχθύας. Recte in seqq. fere constanter libri contractam formam habent. De ἄνδρες ἰχθῦς cf. Com. graec. II p. 723. Particula τε abundat. Pro προσοψωνῆσαι conicias προσοψοφωνῆσαι. Cod. B προσοψῶνῆσαι. Comparandum ἰχθυολογεῖν quo utitur Athenaeus VIII p. 308 d. συγκολογεῖν III p. 79 a. οἰνολογεῖν II p. 40 f. κυλικηγορεῖν XI p. 461 e. Sed retinet me VIII p. 346 c. nisi hic quoque scribendum προσοψοφωνῆσας.

Ibid. d. Edebatur κατὰ βάθος πλέον ἐς τοὺς τόπους — ἔχοντας. Correxī ex Theophrasto.

Ibid. e. Ἀροανίῳ scripsi cum Casaubono pro Ἀρόνω.

VIII, 332. a. πεδίον λεπτόγειον καὶ πολλὴν ἄγρωστιν ἔχον πεφυκυῖαν. Malim ἔμπεφυκυῖαν.

Ibid. b. Erat ἰχθύες et 333 a. ἰχθύας. Tum pro μαξεινοῖς apud Theophrastum est μαζίναις. Fortasse μαζίνους.

Ibid. e. Pro παρευδιστάς cum anonymo dedi παρευδιαστάς. Continuo ex A posui ἀποκυβήση, pro quo ex CL editum est ἀποκυβιστήση.

VIII, 333. a. Dobraeus τινάς· πολλάκις δὲ καὶ γυρίνοις τοῦ αὐτοῦ συμβαίνοντος. Ἡρακλείδης —

Ibid. b. δὲ post ἐνοχλούμενοι abundat; pro ὀσμῆς erat ὀδμῆς. In Posidonii loco praestare opinor Τρύφων ὁ Ἀπαμεύς ὁ τὴν τῶν Σύρων βασιλείαν διαρπάσας. Vulgo ἀρπάσας.

Ibid. d. Scripsi cum Casaubono ὅταν δὲ δὴ ἔλθωσι pro ὅταν δὲ διέλθωσι.

Ibid. Polycharmus ἡ δῖνα ἐπὶ τῆς ψαμάθου, et mox εἰς τὴν δῖναν et θαλάττης ἡ δῖνα. In his δῖνα ultima producta dorica forma esset a Polycharmo aliena. Scribendum ἡ δῖνα, quae vulgaris sermonis forma est pro δῖνη. Eadem ratio est nominum ρῖνα et ρῖνη, νάρκα et νάρκη, πείνα et πείνη, μίνθα et μίνθη, τόλμα et τόλμη, θέρμα et θέρμη, μάρικα et μαρίκη, πρύμνα et πρύμνη, βλάστα et βλάστη, ἄφθα et ἄφθη, τρίγλα et τρίγλη, et aliorum eiusdem generis complurium, quibus adde θοῖνα et θοῖνη, quorum illud item vulgo θοῖνα scriptum est. Nec correctus error est in novo H. Stephani Thesouro. Exercit. phil. I p. 28.

Ibid. e. Polycharmus πληροῦται θαλάσσης ἡ δῖνα καὶ παραγίνεται ἰχθύων πλῆθος τοσοῦτον καὶ τοιοῦτον, ὥστ' ἐκπλήττεσθαι τὸ ὄρατὸν τοῦ πράγματος τῷ δὲ μεγέθει ὥστε καὶ εὐλαβηθῆναι. Haec vitiose scripta sunt. Corrigendum videtur τῷ ἀοράτῳ τοῦ πράγματος τῷ τε μεγέθει.

VIII, 334. c. In Cypriorum fragmento τοῖς δὲ μετὰ τριτάτην Ἑλένην τέκε nescio an praestet τοὺς δὲ μετὰ, post hos (Dioscuros) Iuppiter genuit Helenam, non inter hos vel in his. Heckerus Philol. Gott. V p. 437. Ἑλένην ἔχε, de Tyn-dareo vel Leda ἔχε intelligens. Welckero Ep. Cycl. II p. 514. post h. v. lacuna indicanda videbatur. Vs. 5. 6. libri αἰδοί

καὶ νεμέσει. Correxerit Iunius, improbante Welckero. Vs. 12. Welckerus δεινὰ τρέφει vel πολλὰ τρέφει.

VIII, 335. d. ἐρωτικὰς pro βρωτικὰς correxit Coraes.

VIII, 336. a. σὸν dedi pro τόν. Vs. 7. erat λήσομαι, pro quo λήσειαι scribere malui quam λησάμεθ', ut voluit Heckerus Comm. de Anthol. graec. I p. 35.

Ibid. c. ὁ θάνατος δ' ἀθάνατος scripsi cum Porsono, libri θάνατος δ' ὁ θάνατος, Dindorfius cum Elmsleio ἀθάνατος ὁ θάνατος. Tum ἐστ' ἐπὶ Nauckius.

Ibid. e. Incertus poeta. Vs. 4. πίνωμεν, ἐμπίνωμεν. C πῖωμεν, ἐμπῖωμεν. Alterum Σίκων addidit Casaubonus. Vs. 6. Μανῆ scripsi pro Μανήν. Μάνη Muretus. Vs. 8. ἀρεταί. Iacobsius ἀρχαί. Vs. 10. σ' ὁ δαίμων posui ex libris Mureti, vulgo σε δαίμων. Vs. 12. σποδὸς pro σποδοὶ Dobraeus.

VIII, 337. b. Sensu destitutus est Terpsionis versus

ἢ χορὴ χελώνης ἢ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν,

quem alios sic extulisse dicit Athenaeus:

ἢ δεῖ χελώνης κρέα φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν.

Unde suspiceris scribendum esse

ἢ κρῆ χελώνης δεῖ φαγεῖν ἢ μὴ φαγεῖν.

Aut testudinis carnem comedere oportet, aut nihil edendum est.

Ibid. c. Macho εἰς Μύλων ἐλθών. Ita scripsi pro εἰς Μύλων', quod μυλῶνα scribitur in A, unde possis fortasse rectius εἰς Μυλῶν. Quicquid est, Mylasa dicit urbem Cariae, quam Macho, Aegyptius genere, popularium suorum more molarum urbem dixit. V. ad Stephanum Byz. p. 445.

Ibid. e. ἐὰν βούλη scripsi pro ὃ ἂν βούλη. Continuo dedi οὐκ ἀνοήτως γε τοῦτο. Vulgo οὐκ ἀνοήτως τοῦτο. B οὐκ ἀνοήτως τε τοῦτο.

VIII, 338. b. Mnesimachus οὐκ ἀλλὰ καὶ τῆς νυκτὸς ἔσται Λωρίων. Legebatur ἔστι. Ibid. τοῦ Λάσου delet Nauckius.

Ibid. d. In Epicharmi loco vs. 1. legebatur ὁ Ζεὺς μ' ἐκάλεσε Πέλοπί γ' ἔρανον ἐστιῶν, et vs. 3. ἀλλ' οὔτι γέρανον, ἀλλὰ γ' ἔρανον τοι λέγω, me quidem quae particularum γε vis sit nesciente. Eam ob causam utroque loco φέρανον cum

digammate scribere ausus sum, quamvis digammatae formae nullum exemplum habeam.

Ibid. Alexis οὐκ ἐνῆν. Porsonus οὐκ ἄν ἦν. Fort. οὐκ-έτ' ἦν.

Ibid. f. Antiphanes τίς ποτε, | ὦ Καλλιμέδων, σὲ κατέδεται; τίς τῶν φίλων; Sic correxi editum κατέδεται ἄρι τῶν φίλων; quamquam possis etiam σὲ κατέδεται ἄρα τῶν φίλων; Quorum utrumque praestare opinor Cobeti Mnem. V. p. 88. conjecturae σὲ κατέδεται ἄριστῶν φίλος;

VII, 339. a. In eiusdem poetae fragmento vs. 17 et 18. καὶ μὴν ἀληθῶς — ἐπιπεφυκῶς λανθάνει Hirschigius delet.

Ibid. b. Erat Κολυττεύς et lit. c. Ἀγώνιδι.

Ibid. d. Pro μεγάλους ἠδομένη posui μεγάλ' ἠδομένη.

Ibid. f. Timocles ὦν ἔλεγεν ἐπένευον διακενῆς, τῷ δ' ἄρα — Rotundiores evadent numeri si scripseris ὦν ἔλεγε διακενῆς ἐπένευον.

VIII, 340. b. In Alexidis loco dedi εἰ φιλεῖς τί με. Vulgo εἰ φιλεῖς ἐμέ. Monuerunt, si recte memini, etiam alii.

Ibid. c. Ἀντιφάνης δ' ἐν Γοργύθῳ. Dobraeus ἐν Γυργαθῷ, Reinesius Γεργιθίῳ.

Ibid. b. Eubulus: ἔτεροι δὲ τοῖς θεοῖσι συμπεπλεγμένοι. Articulum addidit Casaubonus. V. Herwerden Nov. Add. crit. p. 24. qui varia tentat, e. c. ἔτεροι δὲ θεοισεχθροῖσι, vel ἔτεροι δὲ θηρίοισι. Possis haud paulo melius — ἔτεροι δ' ἀθείοισι, improbis et sceleratis. Vs. 4. ὥστ' ἐνεῖναι μηδὲ ἔν. Herwerdenus ὥστ' ἔτ' ἐνεῖναι. Dobraeus ὥστ' ἀνεῖναι μηδὲ ἔν.

VIII, 341. b. Machon: ἀλόντα δ' ὑπὸ δυσπεψίας | κακῶς ἔχειν σφόδρα. Ita cum Grotio et Porsono edidit Dindorfius, libri κακῶς σφόδρα ἔχειν. Itaque corrigendum erat κακῶς σφόδρα σχεῖν.

Ibid. c. In eadem Machonis ecloga post Μούσαις indicavi lacunam. Causa in aperto est; si enim ἠνδρωμένοι erant Timothei dithyrambi et ἑστεφανωμένοι, non intelligitur, cur Venerem et Dionysum iis ἐπιτρόπους imponi velit. Videntur plura excidisse. Ibid. χωρεῖν δὲ πορθμὸν ἀναβοᾶ. Haec etiam singulariter dicta sunt, nec quidquam proficias comparatione

Pindari fragm. 120. βαρυβύαν πορθμὸν πεφευγότες Ἀχέροντος, quae rectissime dicta sunt. Suspiscabar χωρεῖν δὲ πορθμίδ' ἀναβοᾶ, clamitat Charon cymbam suam abire, ideoque festinandum esse navigare volentibus. Cf. Aristophanes Ran. 197. ubi Charon εἴτις ἔτι πλεῖ σπενδέτω. Video nunc idem coniecisse Casaubonum a Dindorfio neglectum.

Ibid. e. Intacta reliqui corrupta Sopatri parodi verba τὸν Αἴτνης ἐς μέσον λεύσσω σιοπόν. Statim Δηλίῳ dedi pro Δήλῳ.

Ibid. f. In Timoclis fragmento cum Dobraeo scripsi Δήμων τι pro Δήμων τε.

VIII, 342. e. Eiusdem Timoclis locus ex Icaris petitus, de quo dixi in Com. gr. III 602.

τόν τ' ἰχθυόρονον ποταμὸν Ὑπερείδην πέρα,
ὃς ἠπίαις φωναῖσιν ἔμφορονος λόγον
κόμποις παφλάζων ἠπίοις πυκνώμασιν —

Ut alia mittam, ἠπίοις manifesto in alius vocabuli locum successit; coniectabam στρογγύλοις πυκνώμασιν, cll. Dionysio Hal. de Lys. 9 p. 470. Lysiae στρογγύλην καὶ πυκνήν λέξιν tribuente.

Ibid. b — c. Axionicus γλαυκός τις ἐν — ὀψοφάγων insanabiliter corrupta sunt. Vs. 5. λίχων τ' ἀνδρῶν dedi pro καὶ λίχων ἀνδρῶν. Continuo fortasse fuit ἀγάπημα· φέρω δὲ κατ' ὤμων. Vs. 12. ἐν inserui ante ἄλμη et in sequentibus scripsi βοᾶς δ' ὄνειδος ἴδιον ὦ Καλλία, | εἰ σὺ μὲν ἀμφὶ τε σῦκα καὶ ἀμφὶ ταρίχι' ἀγάλλει, pro βοᾶ δ' ὄνειδος ἴδιον ὦ Καλαίδη· σὺ μὲν ἀμφὶ σῦκα καὶ ἀμφὶ τάριχ' ἀγάλλει. In certa tamen haec esse non diffiteor.

Ibid. c. In Hermippi verbis nescio quo νῦν referendum sit; delendum videtur.

Ibid. e. — 343. b. In Antiphanis fragmento vs. 3. Dobraeus ἐλογίζετ' ἰὼν τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι, Cobetus ἐλογίζετ' ἔλθῶν πραγμάτιον οὐκ οἶδ' ὅ τι, Dindorfius τῶν πραγμάτων οὐκ οἶδ' ὅ τι ἐλογίζετο. Vs. 5. codd. πάλαι ὀψοφάγοι τοιοῦτοί τινες. Iacobsius παλαιὸν ὀψοφαγίστατοί τινες. Delet versum Dobraeus. Vs. 9. scripsi ἔλεγον τοιαδί. Vulgo ἔλεγον τάδε. Dindorfius cum Dobraeo ἔλεγον ἂν τάδε. Vs. 13. ἐνθάδ' adiecit Casaubonus. Vs. 14. erat νησιαρχῶν. Tum

Porsonus ἐστίν, εἰ νόμῳ κατακλιῖσται (sic). Vs. 17. καὶ Διογείτων. Fort. καὶ δὴ Διογείτων.

VIII, 343. b. Euphro ἐπίσχει ὄργῃ χειῖρας ἠρεθισμένος. Ita Nauckius pro ἠρεθισμένας scripsit. Ibid. scripsi οὐδὲν ἂν λάβοι. Vulgo οὐδὲν μεταλάβοι. Lenius tamen Herwerden Obs. crit. p. 107. καὶ τάχ' ἂν οὐδὲν μεταλάβοι.

Ibid. c. Erat Φράτορσιν. Mox pro ὅστις καὶ Schweighaeuserus ὁ καί.

Ibid. f. Vulgo τὸ ἐπίγραμμα.

VIII, 344. a. στρέψας καὶ αὐτὸς καὶ δαψιλῶς φαγών. Alterum καὶ deletum malim.

Ibid. b. Hegesander: τοῦ δ' αὐτοῦ καὶ τὸν ἀγρὸν καταβεβρωκότος εἰς ὄψοφαγίαν. Mira haec locutio est; rectum esset καταναλίσκεν ἀγρὸν εἰς ὄψοφαγίαν. Suspiciari possis καταπεπρακότος. Sed sua videtur ἀκυρολογία auctori relinquenda esse.

Ibid. e. Μυννίσκος pro Μύνισκος ex A restitui (cf. Keil Epigr. Anal. 210) et praeterea in Platonis loco scripsi in edit. Com. min. p. 385. οἶδ', ᾧ φίλος. A θ' οὐθ' ὡς φίλος.

Ibid. f. In Hedyli loco secutus sum Iacobsium, vulgo Φαίδων δὲ φύκει αἰνεῖ καὶ χορδὰς ὁ ψάλτης.

VIII, 345. a. ὄψοφάγει Κλειοῖ restitui cum Heraldo pro ὄψοφαγεῖ Κλειώ.

Ibid. d. Laudatur Κλέαρχος ἐν τῷ περὶ θινῶν, quod περὶ βίων vix recte scribi vult Heckerus Philol. V p. 422.

VIII, 346. a. In Machonis fragm. vs. 3. παραδοθέντα scripsi pro παρατεθέντα. Sequentia ita edebantur

ἄλας οὐκ ἔχει προσένεγκ' ἐπιδ' εἰ δεῖταιί τινος
 ἑτέρου· πάλιν γεύου συμμετρίαν ἀρμόση
 ὥσπερ λύραν ἐπίτειν', ἕως ἂν ἠδὺς ἦ.

Correxi haec Com. gr. IV p. 497. partimque iam Praef. ad Menandri Rel. p. XIX. At ultimum eclogae versum, quem exhibui ut in libris est:

εἴσαγε διὰ πασῶν Νικολαΐδας Μυκόνιος,

non expedit, neque expedit Herwerdenus Observ. crit. p. 108. vel Hermannus apud me in Addendis vol. V p. 114. Dactyli quidem cum anapaesto coniunctionem facile tollere li-

cebit scribendo εἰσάγαγε διὰ πασῶν Νεολάδας Μυκονίους. Sed de sensu quaeritur.

Ibid. c. Verba ἔτερο' ἐξ ἑτέρων ἀεὶ παρεισφέρων fort. e comico poeta ducta sunt.

Ibid. e. Μόξου pro Μόψου correxi praeunte Müllero Hist. fragm. vol. III p. 371.

Ibid. f. In Ephippi loco obscurum est quem dicat ἰχθὺν οὐχ ἡμέριον. Neque placet magnopere quod tentabam ἰχθὺν τιν' ἔλωσ' οὐ δὴ μέτριον, vel οὐχ ἡμερινόν. Vs. 5. τούτους corruptum est, v. Com. gr. vol. III p. 324. Vs. 7. ταύτης Σίνδους, libri ταύτη ἐς Ἰνδούς. Schweigh. ταύτης vel ταύτη Σινδούς, Droysenus ταύτης Σιντούς. De accentu nominis Σίνδος dixi ad Stephanum Byz. p. 569, 27. Tum Μυγδονιατάς dubitanter Schweighaeuserus. Vs. 12. τῆσδ' scripserim pro τούσδ'. Vs. 20. παῦ' οὖν φυσῶν Cobetus. Vs. 21. σβέννυ Κελτούς, μὴ πρὸς κλαύσης Bothius. Sufficere videtur σβέννυ, Κελτούς μὴ προσκαύσης.

VIII, 347. d. Verba καθάπερ γάρ vulgo cum Eubuli loco coniuncta Athenaeo reddidi.

VIII, 348. a. οὐδείς μέγας σαπρὸς ἰχθύς. Vulgo μέγας οὐδείς σαπρὸς ἰχθύς. Cf. ad Theocrit. p. 459.

Ibid. b. ἀποδόσθαι Coraes pro ἀναδόσθαι.

Ibid. d. Vulgo Μύλασσα. Mox malim ἀκούετε νεώ quam ἀκούετε ναοί. Sic certe locutus est Stratonicus, quem genere Atheniensem fuisse constat.

Ibid. e. Macho. Vs. 4. verba ἐν τῷ βαλανείῳ fortasse sequentibus iungenda sunt. Vs. 5. τῶν μειρακίῳκων παρὰ τὸ πῦρ. Ita correxi Curis crit. p. 40. Vulgo τῶν μειρακίων παρὰ τὸ πῦρ. Dindorfius cum Porsono τῶν μειρακίων παρὰ τῷ πυρί. Vs. 6. κομψῶς τό τε χρῶμα καὶ τὸ σῶμ' ἠσκηκότας. Coraes ἐσκηκότας. Malim κομψούς τε τὸ χρῶμα καὶ τὸ σῶμ' ἠσκητότας.

Vs. 9. Lacunam indicavit Dobraeus; praeter ianitoris memoriam apertum est excidisse ἔφη. Vs. 12. pro εὐθέως idem εὐφρῶς. Vs. 19. fort. ἦται τε μείζον.

VIII, 349. a. Vs. 20. an συντόνας? Vs. 21. τὰλλ' ἐπιτρέψας Iacobsius, vulgo ταῦτ' ἐπιτρέψας, quod fortasse ser-

vari potest. Vs. 24. ἔξινοσ ὁ Στρατόνικος ἐγένετ' εὐθέως.
Non ἔξινοσ scripsisse mihi videtur Macho, sed ἔξυπνοσ.

Ibid. b. Macho σχεδόν τε τοὺς κήρυκας ἐν τῷ χωρίῳ |
ὄντας πολὺ πλείους κατὰ λόγον τῶν δημοτῶν. Haec mihi
non graece dicta esse videntur, ac corrigendum opinor:

ὄντας πολὺ πλείους ἢ κατὰ λόγον δημοτῶν.

Ibid. Macho πυνθανομένου δὲ τῶν ξένων αὐτοῦ τινος.
Ita haec correxi; vulgo πυνθανομένων.

Ibid. c. Macho

τοῖς ὄλοις μὲν ἔρομαι, ξένε,

καὶ τῶν κολάκων πολὺ μᾶλλον ἐπὶ δεῖπνον τρέχω.

Scripsi πολὺ θᾶττον. De ἀναπαρῶ vs. seq. vide Emsleium
ad Aristophanis Acharn. 1020.

Ibid. Macho εὐφῆμει μέχοι | σπείσαντες εὐξώμεσθα,
φησί, τοῖς θεοῖς. Correxi εὐξώμεσθ' ἄν, ἡσί, τοῖς θεοῖς.

Ibid. e. Machonis versus ita scribendus esse suspicor:

Ἡ Νικοκρέοντος εἰσιοῦσα Ἀξιοθέα
γυνὴ μετὰ παιδίσκης ἄβρας εἰς τὸν πότον
ἀπεψόφησε, κατὰ τῷ σικωνίῳ
ἀμυγδάλην ἐπιβᾶσα συνέτριβεν τύχη.

Versu primo legitur vulgo εἰσιοῦσα Βιοθέα, quod recte emendavit Wesselingius ad Diodorum Sic. XX, 21. Ita enim constanter a ceteris Nicocreontis Cypriorum reguli uxor appellatur, non Biothea. Versu tertio legitur vulgo τῶν Σικωνίων, quod qui ita intelligunt, ut amygdalam Sicyoniam Axiothea contrivisse dicatur, docere debebant Sicyoniarum amygdalarum aliquam apud Graecos laudem fuisse; at ne nomen quidem earum attulit Athenaeus in copiosa de amygdalis disputatione II 52 b. — 54 d. Itaque τῷ σικωνίῳ poetam scripsisse suspicatus sum, ut Sicyoniis calceis, qui sumptuosam mulierem vel maxime decebant, induta fuisse iisque amygdalam contrivisse dicatur. Exerc. phil. II p. 17. Praeterea corrupta sunt verba συνέτριβεν τύχη. Omnis enim lepor perit, si casu Axiothea amygdalam contrivisse dicitur. Quare scribendum puto συνέτριψεν ταχύ, quamquam possis etiam συνέτριψ' ἢ γυνή. Pro συνέτριψεν vulgo scribitur συνέτριβεν.

Ibid. f. Sequuntur eiusdem Machonis haec:

ἐπιδεικνυμένον ποθ' ὡς ἔοικεν ἐν Ἐφέσῳ
 ἀφουῶς κιθαρωδοῦ τὸν μαθητὴν τοῖς φίλοις,
 παρῶν κατὰ τύχην ὁ Στρατόνικος τοῦτ' ἔφη,
 ὃς αὐτὸς αὐτὸν οὐ κιθ
 ἄλλους κιθ

Ita haec edidit Dindorfius indicatis lacunis, quarum nullum in codicibus vestigium est; nec dubitandum quin recte supertites versuum partes disposuerit. Lacunas autem istas in hunc fere modum explendas esse suspicor:

ὃς αὐτὸς αὐτὸν οὐ κιθ[αρίζει φαῦλος ὦν],
 ἄλλους κιθ[αρίζων φανλότατος ὦν δεικνύται].

In quibus illud certe dubitari non potest, quin *κιθαρίζει* et *κιθαρίζων* recte restituerim. Nimirum αὐτὸς *κιθαρίζειν* αὐτὸν dixit Macho ad imitationem proverbialis dictionis αὐτὸς αὐτὸν *αὐλεῖ* de iis iaci solitae, qui se ipsi quales essent ostenderent. Testis est Diogenianus Prov. III, 16. αὐτὸς αὐτὸν *αὐλεῖ*: ἐπὶ τῶν ἑαυτοῦς δεικνυόντων τοῖς πράγμασιν ὅποιοί εἰσιν. Eodem fortasse pertinet quod apud Apollonium Synt. p. 302 legitur αὐλῶν τοῦτον. Exercit. philol. II p. 17. Cf. ad Theocritum p. 466.

VIII, 350. d. Καπίτων ὁ ἐποποιὸς ἐν τετάρτῳ τῶν πρὸς Φιλόπαππον ὑπομνημάτων. Capitonem hunc patria Alexandrinum fuisse Athenaei constat testimonio X p. 425 b. οἰνοχοοῦσάν τινες ἱστοροῦσι τὴν Ἀρμονίαν, ὡς Καπίτων ἱστορεῖ ὁ ἐποποιός, Ἀλεξανδρεὺς δὲ γένος, ἐν δευτέρῳ Ἑρωτικῶν. Is quo tempore vixerit non decernit Vossius Hist. gr. p. 339. Videtur tamen res ad liquidum perducī posse, siquidem Philopappus, cui Hypomnemata sua dedicavit Capito, vix alius esse potest quam ille Epiphanius filius, rex literarum et litteratorum hominum studiosissimus, cuius notum est, quod ad hunc usque diem servatur, monumentum Athenis positum. Eidem Plutarchus suum de adulate et amico dignoscendo libellum inscripsit. De eo vide Wyttēbach. ad Plut. Mor. p. 48 e. et Boeckhium Inscr. vol. I p. 433. Exercit. philol. II p. 50.

Ibid. e. Θεατοῦ scripsi praeunte Nauckio; revocandum Θεάτρον, quod de spectatoribus non raro dicitur.

VIII, 351. d. In versu incerti auctoris ἄδοι τις ἦν ἔκαστος εἰδείη τέχνη, pro ἄδοι cum Corae posui ἄρδοι.

Ibid. f. ἀνέστησεν εἰς τὸ Ἀσληπιεῖον τρόπαιον. Ita scripsi pro ἀνέθηκεν. Cf. p. 350 b. ἀναστήσας δέ ποτε καὶ τρόπαιον.

VIII, 352. c. Verba εἰς ἄσωτίαν et τὴν πόλιν μνηστήρων nescio quo errore inclusi. Casaubonus locum ita scribi voluit: χρώματι μόνον, εἰς ἄσωτίαν δὲ οὐδὲν διαλλάττειν ἐκείνων ἡγούμενος αὐτούς· ὁμοιότητι εἰς καταφέρειαν ἡδονῆς τὴν πόλιν μνηστήρων εἰκάζειν βίῳ. Alia tentavit Dobraeus, quem vide.

VIII, 354. d. Alexis καὶ μὴ παραθῶσι θερμά. Vulgo ξάν, Dindorfius ἄν. Continuo erat οὐκ ἀχαρίστως, quod ἀχαρίτως scribendum erat. Frequens hoc vitium est passimque a nobis sublatum, velut X p. 440 e. ubi vide. Pro δὲ quod statim sequitur fortasse λέγουσι corrigendum est. Hoc quoque vitium passim sustuli, natumque est e compendio λῆ.

VIII, 355. e. καὶ μάλιστα ἢ ἐξ ἀνθρώκων. Usitatus erat dici ἀπ' ἀνθρώκων ut p. 356 b.

VIII, 356. e. Alexidis locus, Diphili medici orationi interpositus, ab Athenaeo additus est. Nunquam Diphilus comicorum aliorumve poetarum testimoniis usus reperitur.

VIII, 357. f. διαφέρει adiciendum esse vidit Schweighaeuserus.

VIII, 358. a. οἱ δὲ τόποι τῆς θαλάσσης, ὅπου ποταμοὶ καὶ λίμναι ἐμβάλλουσιν, ἔτι δὲ τενάγη μεγάλα — εἰσίν. Ita scribendum videtur, ac τενάγη pro πελάγη iam Casaubonus posuit; pro ἐμβάλλουσιν vulgo est συμβάλλουσιν. In sequentibus lit. b. ἐνταῦθα μὲν πάντες οἱ ἰχθῦς εἰσιν ὑγρότεροι καὶ μᾶλλον πίνοντες ὑπάρχουσι nescio an rectius scribatur ἀδρότεροι. Tum malim ἐν δὲ τοῖς αἰγιαλοῖς τοῖς ἐκκειμένοις πρὸς τὰ πελάγη. Vulgo κειμένοις.

Ibid. d. De Antiphanis loco vide Addenda ad Com. gr. vol. V p. 77. In sequentibus ἐνός seclusi Lehrsium de Aristarcho p. 352. sequutus.

Ibid. e. In Antiphanis fragmento quod editur σὺ δ' ἀγοράσεις ἡμῖν λαβῶν, Πίστ', ἀργύριον, debetur Porsono, vulgo πιστέ. Nec male conicias λαβῶν γ' | ἴστ' ἀργύριον, ut haec coqui verba sint. Vs. 4. Φιλούμενον pro φιλούμενον dedit Dobraeus. Vs. 8. erat ἤρεσεν, Schweigh. ἤρεσαν.

Ibid. f. $\pi\omega\varsigma$; $\omega\bar{\nu}\ \gamma' \acute{\alpha}\nu$ Dobraeus. $\pi\omega\varsigma\ \sigma\bar{\nu}\nu\ \acute{\alpha}\nu$ Schweigh. et Dindorfius. $\pi\omega\varsigma$; $\sigma\bar{\nu}\varsigma\ \acute{\alpha}\nu$ Cobetus. $\pi\omega\varsigma\ \acute{\omega}\varsigma$ cod. A. Vs. 15. $\acute{\alpha}\varsigma\ \phi\eta\sigma\iota\nu$ Cobetus. In Ephippi loco erat $\delta\rho\alpha\mu\acute{\omega}\nu\ \epsilon\iota\varsigma\ \tau\eta\bar{\nu}\ \acute{\alpha}\gamma\omicron\rho\acute{\omega}\nu\ \kappa\alpha\tau\alpha\gamma\omicron\rho\acute{\alpha}\sigma\alpha\iota$, pro quo dedi $\kappa\acute{\alpha}\tau' \acute{\alpha}\gamma\omicron\rho\acute{\alpha}\sigma\alpha\iota$.

VIII, 359 a. Ephippus $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\ \delta\acute{\epsilon}\sigma\pi\omicron\tau\alpha$ Cobetus, libri $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\ \delta\acute{\epsilon}\ \pi\omicron\tau\epsilon$, VL $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\ \delta\acute{\eta}\ \pi\omicron\tau\epsilon$. Dindorfius coni. $\phi\rho\acute{\alpha}\zeta\epsilon\ \delta' \acute{\omicron}\ \tau\acute{\iota}\ \pi\omicron\tau\epsilon$. Vs. 9. $\acute{\epsilon}\sigma\acute{\epsilon}\lambda\theta\eta$ scripsi pro $\acute{\epsilon}\pi\acute{\epsilon}\lambda\theta\eta$. Aliter Cobetus Mnemos. IV 314. cf. Diphilum Emp. I, 24.

Ibid. b. In Mnesimachi loco legebatur $\acute{\omega}\ \delta\alpha\iota\mu\acute{\omicron}\nu\iota\epsilon$. A. $\pi\omega\varsigma$; $\sigma\bar{\nu}\nu\tau\epsilon\mu\nu\epsilon$. v. Com. graec. fragm. III p. 9. — Vs. 6. $\iota\chi\theta\acute{\upsilon}\delta\acute{\iota}'$ pro $\iota\chi\theta\acute{\upsilon}\delta\iota\omicron\nu$ dedi cum Dawesio Miscell. p. 14. Actum egit Cobetus Mnem. IV p. 112.

Ibid. e. — 360. a. Phoenicis Colophonii carmen, cuius initium ita edebatur:

$\acute{\epsilon}\sigma\theta\lambda\acute{\omicron}\acute{\iota}$, $\kappa\omicron\rho\acute{\omega}\nu\eta\ \chi\epsilon\acute{\iota}\rho\alpha\ \pi\rho\acute{\omicron}\sigma\delta\omicron\tau\epsilon\ \kappa\rho\iota\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$
 $\tau\eta\ \pi\alpha\iota\delta\acute{\iota}\ \tau\acute{\alpha}\pi\acute{\omicron}\lambda\lambda\omega\nu\omicron\varsigma$, $\eta\ \lambda\acute{\epsilon}\kappa\omicron\varsigma\ \pi\upsilon\rho\omega\bar{\nu}$.

Quid sit $\chi\epsilon\acute{\iota}\rho\ \kappa\rho\iota\theta\acute{\epsilon}\omega\nu$ non intelligitur. Scripsi $\chi\acute{\iota}\delta\rho\alpha$, quod aptissimum h. l. Eundem errorem Anacreonti eximendum esse suspicatus sum, ubi nunc editur $\chi\epsilon\acute{\iota}\rho\acute{\alpha}\ \tau' \acute{\epsilon}\nu\ \eta\gamma\acute{\alpha}\nu\omega\ \beta\alpha\lambda\epsilon\acute{\iota}\nu$ Athen. p. 229 b. Vs. 3. $\eta\ \acute{\alpha}\rho\tau\omicron\nu\ \eta\ \eta\mu\alpha\iota\theta\omicron\nu\ \eta\ \acute{\omicron}\tau\iota\ \tau\iota\varsigma\ \chi\rho\eta\zeta\epsilon\iota$. Scripsi $\eta\tau'$ (i. e. $\eta\tau\omicron\iota$) $\acute{\alpha}\rho\tau\omicron\nu\ \eta\tau' \eta\mu\alpha\iota\theta\omicron\nu$, nisi praeferas $\eta\ \tau' \acute{\alpha}\rho\tau\omicron\nu\ \eta\ \tau' \eta\mu\alpha\iota\theta\omicron\nu$ cll. II. $\rho' 42$. $\eta\ \tau' \acute{\alpha}\lambda\kappa\eta\varsigma\ \eta\ \tau\epsilon\ \phi\acute{\omicron}\beta\omicron\iota\omicron$. Pro corrupto $\eta\mu\alpha\iota\theta\omicron\nu$ ex B enotatur $\tau\iota\mu\alpha\iota\theta\omicron\nu$. Dobraeus $\eta\ \acute{\alpha}\rho\tau\omicron\nu\ \tau\iota\nu' \eta\mu\alpha\iota\theta\omicron\nu$. Vs. 6. $\phi\iota\lambda\epsilon\acute{\iota}\ \gamma\acute{\alpha}\rho\ \acute{\alpha}\nu\tau\eta\ \pi\acute{\alpha}\gamma\chi\upsilon\ \tau\alpha\upsilon\tau\alpha\ \delta\alpha\acute{\iota}\nu\upsilon\sigma\theta\alpha\iota$. Fortasse recte $\pi\acute{\alpha}\nu\tau\alpha$ pro $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ scripsi. Post vs. 8. dele lacunae indicium et vs. squ. scribe $\phi\acute{\epsilon}\rho\epsilon\iota\ \sigma\bar{\nu}\kappa\alpha$, ut recte vulgo legitur; solus B habere videtur $\phi\acute{\epsilon}\rho\omicron\iota$. Vs. 10. $\theta\epsilon\omicron\acute{\iota}$, $\gamma\acute{\epsilon}\nu\omicron\iota\tau\omicron\ \pi\acute{\alpha}\nu\tau' \acute{\alpha}\mu\epsilon\mu\pi\omicron\varsigma\ \eta\ \kappa\acute{\omicron}\upsilon\rho\eta$. Vellem cod. praeberet $\acute{\alpha}\mu\epsilon\mu\pi\omicron\tau\alpha\ \tau\eta\ \kappa\acute{\omicron}\upsilon\rho\eta$. Vs. 11. malim $\kappa\acute{\alpha}\nu\nu\omicron\mu\alpha\sigma\tau\acute{\omicron}\nu$. Vs. 12. erat $\epsilon\iota\varsigma\ \chi\epsilon\acute{\iota}\rho\alpha\varsigma$ et 13. $\epsilon\iota\varsigma\ \tau\acute{\alpha}\ \gamma\omicron\upsilon\bar{\nu}\alpha$. Vs. 14. $\theta\acute{\alpha}\lambda\omicron\varsigma\ \tau\rho\acute{\epsilon}\phi\epsilon\iota\nu\ \gamma\upsilon\nu\alpha\acute{\iota}\kappa\alpha\ \tau\omicron\iota\varsigma\ \kappa\alpha\sigma\iota\gamma\upsilon\nu\acute{\eta}\tau\omicron\iota\varsigma$. Bergkiius, Phoenicem hoc carmen Rhodiis scripsisse ratus, $\tau\omicron\iota\sigma\iota\nu\ \iota\gamma\nu\acute{\eta}\tau\omicron\iota\varsigma$ vel $\tau\omicron\iota\sigma\iota\nu\ \iota\gamma\nu\eta\sigma\iota\nu$ poetam scripsisse suspicatur. Nihil causae video, cur poeta hanc cantiunculam non popularibus suis composuisse existimetur; docet hoc vel ipsum illud $\kappa\alpha\sigma\iota\gamma\upsilon\nu\acute{\eta}\tau\omicron\iota\varsigma$, quod Iones pro $\sigma\upsilon\gamma\gamma\epsilon\nu\epsilon\acute{\iota}\varsigma$ vel $\acute{\alpha}\nu\epsilon\psi\iota\omicron\acute{\iota}$ dixisse, ex ipso Homero II. 15, 545 intelligitur;

Ἐκτῶρ δὲ κασιγνήτοισι κέλευσεν
 πᾶσι μάλα, πρῶτον δ' Ἴκεταονίδην ἐνένιπεν
 ἴφθιμον Μελάνιππον.

Ad quae schol. B haec annotavit: συγγενέσιν· ἔτι γὰρ [νῦν] παρ' Ἰωσι τοὺς συγγενεῖς κασιγνήτους φασὶ καλεῖσθαι. Item schol. A ἡ διπλῆ ὅτι κασίγνητοι κοινότερον οἱ συγγενεῖς· σημειοῦνται γὰρ τινες ὅτι (add. Ἰωνες) τοὺς ἀνεψιούς κασιγνήτους ἐκάλουν. Similiter schol. A ad II. 16, 674. ἔνθα ἔταρχύσουσι κασίγνητοί τε [ἔται τε], ἀπλοϊκῶς νῦν πάντες οἱ συγγενεῖς, ubi pro ἀπλοϊκῶς fortasse ἡ διπλῆ ἰακῶς scribendum est. Vs. 15. ἐγὼ δ' ὅκοι πόδες φέρουσιν ὄφθαλμούς. ὅκοι Dindorfius dedit pro ὅκου. Ineptum autem est ὄφθαλμούς, pro quo scripsi ἴφθίμους, i. e. potentes et opulentos, quos cantu se remunerari dicit; pro μούσαισι malim μούσησι. Vs. 17. πλεῦνα τῶν αἰτέω. Sic scripsi Dindorfii vestigiis insistens, qui πλείον' ὦν αἰτέω, libri fere πλείονα τῶν γ' ἔω. Sed videtur aliud latere.

VIII, 360. a. Ex eadem cantilena δὸς ὦνα δὸς τι καὶ σὺ πότνα μοι νύμφη. Ita haec scripsi quae in AB sic feruntur δὸς ὦναξ δὸς καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη. πότνα pro πολλά Ilgenio debetur. Dindorfius cum Casaubono et Porsono dedit [δόμου·] δὸς ὦναξ καὶ σὺ πολλά μοι νύμφη. Vs. 3. δοῦν Naekius, δοῦν' Dindorfius cum H. Stephano, δ' οὔν libri. Vs. 4. Libri τοιαῦτ' εἰδώς, τοιαῦτα εἰδώς, τοιοῦτ' εἰδώς, Dindorfius cum Schweigh. εἰδώς τοιαῦτα. Scripsi τοσαῦτ' αἰίδω, quod praetuli pristinae meae coniecturae τοιοῦτον εἰδώς Choliamb. poes. p. 140.

Ibid. b. In chelidonismo vs. 2. ὦρας Dindorfius cum Hermannus. Vs. 6. παλάθαν σὺ προκύκλει Hermannus, vulgo παλάθαν οὐ προκυκλεῖς. Non displiceret παλάθαν προκύλισον vel προκύκλησον. At fortasse scripsit auctor carminis numeris ionicis a minori παλάθαν οὐ προκυλίσεις vel προκυλίεις; — τυρῶν τε κάνυστρον; per interrogationem. Vs. 8. τυρῶν τε κάνυστρον ex libris restituit Bergkius pro τυροῦ τε κάνυστρον. Idem vs. 10. probabiliter καὶ πύρνα χελιδῶν, Hermannus καὶ πυρὰ χελιδῶν, A πυρῶνα χελιδῶν. Vs. 11. καὶ λεκιθίταν. Hermannus καὶ τὸν λεκιθίταν. Malim κάρτον λεκιθίταν, vel καὶ δὴ λεκιθίταν, quod voluit Ahrens. Vs. 12.

Non credibile est, poetam versu trochaico usum esse. Verba οὐκ ἀπωθεῖται (ἀποθεῖται P) corrupta videntur. Tum sequebatur πότερα πάλιν ἀπίωμες ἢ λαβῶμεθα; vel πότερα κενοὶ πῖωμες —

Ibid. d. Bergkiius μικρὰ γὰρ ἔστι. Ib. νιν scripsi pro μιν. Versu sq. Dindorfius ἐὰν φέρῃς δέ τι, μέγα δὴ τι καὶ φέροις, om. καὶ B, Bergkiius ἀν δὲ φέρῃς τι, | μέγα δὴ τι φέροιο. Non liquet, interim conieci ἀν δὴ φέρῃς τι, μέγα τι δὴ καὐτὸς (καὐτῆ) φέροις.

Ibid. ἀπὸ τῆς καλῆς Ρόδου. Scripsi fortasse sine iusta causa περὶ. Continuo Ἐρξίας pro Ἐργίας cum Vossio dedi.

Ibid. e. καὶ δαιτὸς ἐγκρατεῖς ὄντες. Pro δαιτὸς scripsi sententia postulante λιμένος. ΔΑΙΤΟΣ et ΛΙΜΕΝΟΣ facile confunduntur. Minus probabiliter Dobraeus θαλάσσης. Mox ἕως ἄν posui pro ἕως. Statim debebam ἰχθῦς. Tum legebatur καὶ τὰ πρὸς τὸν πόλεμον ῥαθυμοτέρως εἶχον, in quibus pro εἶχον scripsi διεῖπον, nisi τὰ delere malis.

VIII, 361. d. In Creophyli loco restitui ionicas formas ἀπορίη pro ἀπορία, ἐς θεοῦ ἠρώτευν ὅκου pro εἰς θεοῦ ἠρώτων ὅπου, θέωνται pro θῶνται, αὐτοῖσι ἔχρησε pro αὐτοῖς ἔχρησεν, πόλιν τῆ pro πόλιν η, ὑπηγήσεται pro ὑφηγήσεται, λέγεται ὦν ὅκου νῦν pro λέγεται οὖν ὅπου νῦν, ἔστι ἢ pro ἔστιν, ἀριστοποιέεσθαι pro ἀριστοποιεῖσθαι, ἀνθρακιῆ ἔσπεσέεν ἐς pro ἀνθρακιᾶ εἰσπεσεῖν εἰς, ἐν τῆ ἔτυχε pro ἐν ἧ ἔτυχεν, ἕων pro ὦν, ὄρεος pro ὄρους, τὸ δὴ καλέεται pro ὃ δὴ καλεῖται, ὅκου pro ὅπου, Ἀθηναίης pro Ἀθηναῖας, εἴκοσι pro εἴκοσιν, ἀγορῆ ex A pro ἀγορᾶ. Praeterea scribendum ἐνθαῦτα pro ἐνταῦθα, δέξη pro δείξη, ἱρὸς et ἱρόν pro ἱερὸς et ἱερόν, ἐπὶ πούλν pro ἐπὶ πολύ, τὰ περὶ Κόρησον pro τὰ ἐπὶ Κόρησον, quod nomen rectius scribitur Κορησσόν.

Ibid. e. ἔτι τε. Dindorfius ἔτι δέ.

VIII, 362. b. κενώτερον λεβηρίδος. Erat κενότερον.

Ibid. Ἐπίχαρμος ἐν τοῖς Θεαροῖς μέμνηται τοῦ βαλλισμοῦ . . . ἐν οὖν τῷ δράματι οἱ θεωροὶ καθορῶντες τὰ ἐν Πυθοῖ ἀναθήματα καὶ περὶ ἐκάστου λέγοντές φασὶ καὶ τάδε
[κιθάρα, τρίποδες, ἄρματα, τράπεζαι χαλκῆαι, χειρόνιβα, λοιβάσια,] λέβητες χάλκεοι,

κρατῆρες, ὀδελοί. Β τοῖς γὰ μὰν ὑπωδέλοις
καὶ λωτε βαλλιζόντεσσι ὅσσον χοῆμα εἴη.

καὶ Σώφρων δ' ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Νυμφοπόνῳ φησί κτλ.
Ex his conicere licebit fabulae huius scenam ita fuisse adornatam, ut interior pars templi Delphici repraesentaretur, circumpositis donariis, quae studiose contemplantes theori singulis aliquid verniliter dictum inferebant. Priora verba usque ad λοιβάσια adieci ex libro IX p. 408 d. In his pro κιδάρα, cum cetera omnia plurali numero efferantur, fortasse κιδάροι scribendum. Currus in donariis memoratur etiam apud Suidam v. Παρία λίθος. Verucula tertio versu commemorata dicere videtur ea, quae Rhodopis consecraverat; de qua re vide quae dixi Comic. graec. II p. 181. Sequentium, quae alii interlocutori assignavi, haec fere esse debet sententia: utinam hominibus alieno aere obstrictis et strenue nepotantibus tantae opes suppetant! ὑπόделος, de qua voce mira commentum sunt critici, idem est quod ὑπόβολος dixit Pherecrates Com. graec. II p. 277. Ea enim unice vera huius adiectivi scriptura est, non autem ὑπόβολος, quod in longe aliam sententiam dicitur. Videtur autem Epicharmus hanc vocem, quae proprie de rebus oppigneratis dicitur, ad homines aere alieno obstrictos transtulisse. Reliqua ita scribenda esse suspicabar καὶ βαλλιζόντεσσι τόσσον χοῆμ' ἔοι. Sed λωτε unde irreperit difficile dictu est. De χοῆμα pro χοῆματα dicto v. Koenium ad Gregorium Cor. p. 183 et Iacobsum Lectt. Stob. p. 42. Denique βαλλιάζειν pro βαλλίζειν dicere potuit Epicharmus notissimo usu, de quo dixit Lobeckius Path. p. 481. Exercit. philol. I p. 28. λωτε fortasse λῶστε scribendum et sequentibus Athenaei verbis iungendum est hoc modo: καὶ Σώφρων δ' ὡ λῶστε ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ Νυμφοπόνῳ φησί. Cfr. p. 362 a. Tum vide ne fuerit τόσσον χοῆματος | εἴη.

Ibid. c. De Alexidis loco v. Com. gr. III p. 428.

Ibid. e. συναγωγαί pro εἰσαγωγαί scripsi praeunte Casaubono.

VIII, 363. c. Ephippus ἔπειτα δ' (vel τ') εἰσίουτ'. Vulgo ἔπειτά γ'. Vs. 4. corruptum est πολέμιος, pro quo p. 571 e. est πολέμιον. Tum erat ἀλλὰ τοῖσι στρουθίος χανοῦσ' ὁμοίως, in quibus χανοῦσ' edidi.

Ibid. In Epicharmi loco ὄκα dedi pro ὄκα.

VIII, 364. b. πεπαρώδηται scripsi, vulgo παρώδηται, et in Pherecratis fragmento dedi θύραξ' pro θύρας et vs. 6. αὐτὸν e codd. scripsi σαντὸν; prius item Cobetus. Vs. 5. malim ἐν οἴνοις pro ἐπ' οἴνοις.

Ibid. d. Menander. Vs. 1. ὅμοια pro ἅπαντα dedi ex IV 146 d. Vs. 5. erat μενδαῖον θάσιον ἐγγέλεις ante Porsonum (corr. θάσιον pro θασόν). Vs. 6. a γίννεται apodosin ordiri vidit Cobetus. Vs. 9. ἀντανελεῖν pro ἀν ἔλεῖν Dobraeus cll. Demosth. Cor. p. 304, 18. Actum egit Cobetus Mnem. IV p. 263. Vs. 11. ὦν γ' ὁ θεὸς Reisigius, ὦν ἀν θεός Herwerden Observ. crit. p. 89. Abest ὦν a B.

Ibid. f. νυνί τέ μοι. Fort. νυνί γέ τοι. Postrema φιλαῶ — γραῦν personae B. continuabantur. In Crobyli qui sequitur loco ante Λάχης apud poetam praecessisse videntur verba πρὸς σὲ βούλομαι. Vs. 4. secutus sum Dobraeum, ἀκράτου μ' corrigentem, libri ἑκατόν, Casaubonus ἕκαστον.

VIII, 365. a. Pherecrates. Vulgo συσκευασάμενος, ἐν τὸ σπυρίδιον, quod correxi. Vs. 2. πρὸς Ὀφελίαν scripsi pro πρὸς ὄφελην (sic), Dindorfius cum Porsono πρὸς τὸν Ὀφέλαν.

Ibid. c. Erat Ἐμπιπραμένη. L. πιμπραμένη.

Ibid. e. In Empedoclis loco ἀμνός pro θάμνος scripsi cum Schneidewino.

IX, 366. c. Antiphanes νῆ Δί' οἰκίας τρόπον πόσειδος. Correxit fortasse recte Cobetus Mnem. IV p. 112.

Ibid. d. Aristophanes forsans scripserat Ἀῆμνος κυάμους τρέφουσα τακερούς χάπαλούς pro καὶ καλούς.

Ibid. In Nicandri loco ante Casaubonum erat κάρδαμον ἄρρινόν τε.

IX, 367. a. In Aristophanis versu legebatur καὶ βλέπε σίναπι et Xenarchi locus ita edebatur τουτὶ τὸ κακὸν οὐκ ἔστ' ἔτι κακόν. | τὸ θυγάτριόν μου σεσινάπικε διὰ τῆς ξένης. Correxi ut potui.

Ibid. c. De Platonis loco v. quae dixi in Com. fragm. edit. min. p. 364. Vs. 3. fort. αὐταὶ μόναι κρεῖττον πολὺ χρῆμ' εἰς ἡδονήν, ac κρεῖττον etiam Herwerden Observ. p. 30, tum ἢ καταλαβεῖν Fritzschius, καταλαβεῖν B, ηταλλαβεῖν A. Ali-

ter Cobetus Observ. crit. in Platonis Com. rel. p. 193. et Herwerden l. 1.

IX, 368. a. Sotades τοῦτον μασᾶται, παρακατεσθίει δ' ἐμέ. Pro τοῦτον dubitari vix potest quin recte scripserim τοῦψον.

Ibid. b. Pherecrates νῆ τὸν Δί' ὥσπερ αἱ παροψίδες — fort. ὥσπερ αἱ παροψίδες. Vs. 3. οὓς ὁ καλὸς οὔτος ἀξιοῖ τοῦ μηδένοσ. Ita e Casauboni coniectura editum est, libri οὓς ὁ καλέτας ἀξιοῖ. Possis ἄς ὁ καλέσας ἐπαξιοῖ. Sed vid. Herwerden Obverv. crit. p. 17.

Ibid. In Nicophontis fragm. pro ἄλλος aut ἀλλᾶς cum Bergkio scribendum, aut ἄμυλος.

Ibid. e. Ingeniose Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 16. in Aristophanis loco coniecit χναυμάτι' ἄττ' ἐρόοντα, fort. tamen recte H. Stephanus delicias pinnatas de aviculis intelligi voluit.

Ibid. f. Xenophanes Colophonius:

τοῦ κλέος Ἑλλάδα πᾶσαν ἀφίξεται οὐδ' ἀπολήξει
ἔς τ' ἂν ἀοιδάων ἢ γένος ἑλλαδικόν.

Horum versuum primo cum Karstenio scripsi ἐφίξεται; altero si γένος genuinum est, pro ἀοιδάων (C ἀοιδῶν) scripserim ἀοιδοθετῶν. Fortasse tamen recte pro γένος scripsi κλέος, et ἑλλαδικῶν ex C recepi.

IX, 369. c. Εὐδημος — κράμβης φησὶν εἶναι τρία γένη, τῆς τε καλουμένης ἀλμυρίδος καὶ λειοφύλλου καὶ σελινουσίης, et paucis interiectis ἢ δὲ σελινουσία τὴν ὀνομασίαν ἔχειν διὰ τὴν οὐλότητα. A nomine σέλινον fingi non potuit adiectivum σελινούσιος, quod ad Σελινοῦς revocandum esset. Adde quod primo loco oportuit σελινουσίας. Scribendum igitur σελινουσίης et σελινοῦσσα. Alias hoc brassicae genus dicebatur κράμβη σελινοειδής teste Plinio H. N. XX, 33. Exercit. phil. I p. 29.

IX, 370. b. In Hipponactis fragmento Ταρρηλίοισιν recte scripsit Schneidewinus, libri Θαρρηλίοισιν et γαργηλίοισιν.

Ibid. c. Pro Ἐμποδος, quod graecum nomen non est, scripsi Ἐμπεδος.

Ibid. d. Ephippus: χναύειν τε κοινῇ τευθίσιν σηπίδια.

Ita correxi vulgatum verborum ordinem κοινῆ τε χναύειν; causam mutati ordinis habui hanc, quod septies poeta verbum in ipso versus initio posuit, nec credibile est, semel eum ab hac lege descivisse.

Ibid. e. Antiphanes:

οἷα δ' ἔστ' οἷσθ' ᾧ γύναι.

ἄρτοι σκόροδα τυρὸς πλακοῦντες, πράγματα —

Ita haec correxi, vulgo οἷα δ' ἔστιν οἷσθα σὺ | γύναι· σκόροδα τυρὸς etc. At ABP post γύναι addunt τοῖς, quod ex [ἄρ]τοι corruptum est. Vs. 1. possis fortasse rectius οἷα δ' ἔστιν οἷσθας ᾧ γύναι. Vs. 4. recepi emendationem Iacobsii. Tyrwhittus καταπεπλησμέν' οὐδέ. Libri καταπεπλησμένου δέ. Vs. 7. erat ἄμ' αὐτοῖς.

Ibid. f. In Diphili loco vs. 2. fort. σπλαχνίδι' ὀπτά, quod ad σπλαγγλίον revocatum metro non obstat. Vs. 3. βλίτοις scripsi pro καὶ τοῖς cum Schweighaeusero, et vs. squ. addidi καὶ (vel ἦ) τοῖσι σοῖς, ut voluit etiam Dobraeus.

IX, 371. c. Numenius ῥαφίν τ' ἔμπεδον καὶ καυλίδα τ' ἀγροῖων. Dindorfus καὶ ῥάφυν, de ἔμπεδον tacens. Fort. fuit καὶ ῥάφυν εὐπέταλον. Tum dedi καυλίδα δ', nisi malis καὶ καυλίδα τὴν ἀγροῖων. In Nicandri loco vs. 1. ἐν δέ τε pro οὐδέ τι scripsit Bernhardus, praestat ut lenius σὺν δέ τε, ut vs. 2. σὺν δ' αὐτός. Ibid. ἐπαυχημῆεις pro ἐπ' ἀυχημῆεις dedi praeunte O. Schneidero ad Nicandrum p. 80.

Ibid. f. Pro ἐπιθυλλίδας Dalecampius recte γηθυλλίδας.

Ibid. Epicharmus in Philocteta ἐν δὲ σκορόδιον καὶ γαθυλλίδας δύο. Scribendum suspicor

ἐν δὲ σκορόδιον καὶ δύο γαθυλλίδας.

Quibus verbis tenuis Philoctetae victus describi videtur. Aliter Blaydesius ad Aristophanis Acharn. 47. In sequente Aristophanis fragmento alii σκοροδόμιμον τὴν φύσιν, libri σκοροδόμητον, emendati a Toupio.

IX, 372. b. In Aristophanis ecloga vs. 2. κρίνων ῥόδων supplevit Porsonus Miscell. p. 195. multis annis ante Cobetum et Herwerdenum. Vs. 5. corruptus est. V. Bergkium.

Ibid. c. εἶπες post ἀγαθόν addidit Porsonus, rectius εἶπας Cobetus, qui id ante ἀγαθόν posuit. Vs. 11. φήνας Cobetus,

φύσας Fritzschius, φθάσας Elmsleius, χοήσας Porsonus, libri φήσας.

Ibid. e. Nicander vs. 1. κλώσασί τ' εἴραις O. Schneider ad Nic. p. 88. κλώσασί τ' ἐπείραις Volckman de Sibyllae carm. p. 19. Libri κλώσασί πείραις. Vs. 4. ἔνθα τε μέτρῳ. Libri fere ἔνθα τε μέτρια, unde O. Schneider εὖθ' ἂν ἀμετρὶ correxit. Vs. 7. σειρᾶς Schweigh. Vulgo σίρας. De ultimo versu v. O. Schneider.

IX, 373. a. Ἀριστοφάνης ἐν Δηλίᾳ. Scripsi Ἀντιφάνης.

Ibid. b. τοῦ εἰδικοῦ edidi pro τοῦ ἰδικοῦ.

Ibid. c. In Menandri loco ὄρνις reduxi pro ὄρνεις, eandem formam ex B passim infra restitui lit. d. et e. ubi in Alcmanis fragmento αὔσαν dedi pro λῦσαν ex emendatione Bergkii. Quod ibidem lit. e. legitur Eupolidis fragmentum, in eo oppositio postulabat δ' pro θ'.

IX, 374. b. Verba λέγεται δ' εἶναι τὸ γένος Ῥόδιος ἐκ Καμείρου aut delenda sunt, aut litt. a. post Ἀναξανδρίδης transponenda. Theopompi ex Pace versus quo nexu lecti fuerunt conici potest ex Arist. Acharn. 1022. unde haud temere conicias Theopompeae fabulae partem ad Aristophanei dramatis imitationem fuisse compositam.

Ibid. d. De ὀλόφωτος in Cratini loco vide quae dixi Fragm. Com. graec. vol. II p. 162. Alcmanis fragm. dedi ut emendavit Bergkii. Vulgo καὶ τὴν γενικὴν οἶδα δι' ὀρνίχων ὅμως (B νόμως) πάντων.

Ibid. e. In Epicharmi loco ex Ulixē transfuga:

δέλφακα δὲ τῶν γειτόνων

τοῖς Ἐλευσίνιοις φυλάσσω δαιμονίως ἀπώλεσα,
pro γειτόνων nescio an μειζόνων vel κρεισσόνων scribendum sit. Vs. 3. pro οὐχ ἑκῶν praestat οὐ ἑκῶν i. e. οὐ φεκῶν. Vs. 4. malim ὦμνυ' ἐμέ. Exercit. philol. I p. 29.

Ibid. f. Anaxilae locum exhibui ut emendavi Com. gr. III p. 74. et 344. Vulgo τοὺς μὲν ὀρεινόμους — ὑλιβάτας — λύκους λέοντας. Pro ἡλιβάτους nunc malim ἡλιβάτας.

IX, 375. a. Hipponax ὡς Ἐφεσίη δέλφαξ. Suspiscabar ὡς Ἐφεστὶη δέλφαξ, et ita nunc edidi.

Ibid. Cratinus ἤδη δέλφανες χοῖροι δὲ τοῖσιν ἄλλοις.

Fort. supplendum [ἐμοὶ μὲν] ἤδη δέλφρακες, vel [ὑμῖν μὲν] ἤδη.

Ibid. c. ὡς Ἰππῶναξ ἐν * * Σπονδῆ τε καὶ σπλάγγνοι-
σιν ἀγρίης χοῖρου. Sic edidi, vulgo ἐν σπονδῆ. Dindorfius
ἐν delevit. Probabilius est excidisse numerum, ut vidit Berg-
kius. Pro ἀγρίης erat ἀγρίας.

Ibid. d. In Sophoclis loco ἐν Ταυναρίοις Casaubonus
scripsit τοιγαροῦν | ἔδει φυλάξαι χοῖρον ὥστε δεσμίαν,
postrema recte: libri τοιγαριώδη φυλάξαι χοῖρος ὥστε
δεσμίων. Dindorfius τοιγὰρ Ἴω δεῖ φ. At Ionis non intelli-
gitur quae partes in hac fabula esse potuerint.

Ibid. e. Aeschyli locum ita distingui malim:

λευκός, τί δ' οὐχί; καὶ καλῶς ἠφρευμένος.

ὁ χοῖρος ἔψου μηδὲ λυπηθῆς πυρί.

Ipsum porcellum compellat: heus tu, porcelle, elixari
te patere; male Schweigh. elixa. In Agathoclis loco resti-
tuit dialectum ionicam. Editur μυθεύουσιν — ἐν ἧ — θυ-
σία — ὑπέσχευ (pro ἐπέσχε) — τοῖς παριοῦσιν — ζῶων —
ἠγοῦνται — ἰερά ῥέξουσιν — αὐτοῖς ἢ θυσία. Praeterea
scripsi καὶ ὑὸς (sic L, libri οὖς, Dind. cum Schweigh. οὖ) et
addidi οὐκ ἂν, L οὖ.

IX, 376. b. Corr. μορφαῖς pro μορφαῖδ.

Ibid. d. Scribendum e libris Casauboni ἰσίκια γὰρ ὀνομά-
ζειν αἰδοῦμαι διὰ τὸν Οὐλπιανόν, et comparandus Euripides
Orest. 37.

Ibid. Posidippus ξεναγὸς οὗτος ὅστις ἂν θώρακ' ἔχη —
ἐφάνη Βριάρεως. Nullam in his video constructionem. Suspi-
cabar οἶον ξεναγὸς οὗτος, ἂν θώρακ' ἔχη, vel ξεναγὸς οὗ-
τος, ἠνίκ' ἂν θώρακ' ἔχη —

IX, 377. b. Idem poeta τούτων γυναικῆς εἰς' ἑρέλαι τῇ
θεῶ. In his εἰς' addidi cum Erfurdto, et τῇ θεῶ scripsi prae-
eunte Grotio pro τῇ θεῶ θεοί. In sequentibus fortasse μοι
scribendum pro σοι, at ultimo versu malim nunc τουτουί.
Libri τουτί, quod meo suasu τουτο scripsit Dindorfius.

Ibid. c. In Posidippi loco vs. 7. cum Grotio dedi κινεῖ
pro πίνει et vs. 9. μεστὸς ἐκκεκαυμένος pro cod. scriptura
μεστὸς ἐκκελυμένος cum Cobeto Mnem. IV, 101. Idem vs.

10. ὁπότε κατὰ χειρὸς ἐδόθη, in quo ὁπότε excidit imprudenti. Vs. 11. erat ῥακίαν.

Ibid. d. In Euphronis fragmento scripsi ὁ κέφαλος ἡλλοίωτο pro ἐγκέφαλος, quod ineptum est. Paucis interiectis dedi οἱ pro οὐ, ut voluit Dindorfius.

Ibid. e. Assentior nunc Schweigh. πάραγε delenti et cum libris scribenti καὶ γὰρ αὐτὸς οὐτοσί. V. Aristoph. Acharn. 1181. et Alcaeus com. apud Athen. IX p. 396. c.

IX, 378. a. — 379. a. In Sosipatri fragmento legebatur ἐγὼ τὸ διδασκαλεῖον ἡμεῖς σώζομεν | τὸ Σίκωνος. Certa coniectura posui ἐρῶ τὸ διδασκαλεῖον etc.

Ibid. b. Post ἀστρολογεῖν minus commode Grotius sequente Dindorfio addidit Σίκων. Praetuli βαβαί interponere idque personae B attribui. Vs. 15. περὶ φύσεως κατεῖχε πάντας τοὺς λόγους. Hic versus ante Hirschigium legebatur post verba ἔπειτα μετὰ ταῦτ' εὐθύς ἀρχιτεκτονεῖν. Vs. 20. εἶ γε vix sanum est.

Ibid. c. Vs. 28. τὴν μακρὰν καὶ τὴν βραχεῖαν Herwerden Observ. crit. p. 109. Vs. 29. scripsi ἔσται pro ἐστί. Vs. 30 sqq. legebantur sic scripti:

τὰ γὰρ ὅσα φασὶ πάντα καὶ τὰ βρώματα
 σχεδὸν ἐν περιφορᾷ τῆς ὅλης συντάξεως,
 ἑτέραν ἐν αὐτοῖς λαμβάνειν τὴν ἡδονήν.

At recte codd. ἐν τῇ περιφορᾷ, neque articulo careri potest. Pro λαμβάνειν B et ut videtur A habent λαμβάνει. Hinc correxī locum ut eum edidi, deleto φασί. Praeterea pro αὐτοῖς sive ut ante Dindorfium legebatur αὐτοῖς, scripsi ἑτέροις, nisi malis ἄλλοις.

Ibid. d. ὡς προσήκει recepi pro ὡς προσῆκε ex C. Tum revocavi, sed per interrogationem extuli, ἐγὼ δ' ἐθαύμασ'; i. e. ἐγὼ οὐκ ἐθαύμασα, ut e. c. apud Stratonem Athenaei est p. 382 c. ἐγὼ κέκληκα μέροπας; Dindorfius ἐγῶδα, θαυμάστ'.

Ibid. e. τοῖς ὄποισιν cum Dobraeo dedi pro τοῖς ἔψουσιν. Post vs. sequentem lacunam indicavi cum Dindorfio.

Ibid. f. ὥσπερ ἡγεῖται σχεδόν. A ἡγεῖτο. Paucis interiectis ubi editur εὐκαιρον αὐτῶν ἐστι τῶν ὄψων — correxerim αὐτοῖς sc. convivis.

IX, 379. a. Post τίς δὴ τι indicavi lacunam.

Ibid. In Alexidis ecloga vs. 2. οὐχ ἀρχιτέκτων scripsi pro οὐκ ἀρχιτέκτων; fecit etiam Herwerdenus.

Ibid. b. ὁ ταῦτα μέλλων ἐσθίειν τε καὶ κρινεῖν. Ita Dindorfius, libri κρινεῖν. Non sine causa haesit Herwerdenus. Fortasse fuit ἐσθίειν τε κενὺκρινεῖν. Post vs. 10. lacunam unius versus, cuius initium fuerit ἢ πρότερος ἔλθῃ, indicat Herwerdenus. Vs. 12. ἢ μὴ διοπτήσαντα Dobraeus. Vs. 14. fortasse personae B adscribendus et in finem totius eclogae reiciendus est. Praeterea vs. 15. complura videntur intercidisse.

Ibid. c. Revocavi ἀΐθραν, pro quo Dindorfius praeunte Casaubono αἰθέρ' edidit.

Ibid. e. Ἄγις Ῥόδιος ὠπτηκεν ἰχθὺν μόνος ἄκρωσ. Cod. B ὠπτακεν. Fortasse ὠπτα μέν. Vs. 8. et 9. inverso ordine legebantur, transposuit Herwerdenus Obs. crit. p. 107. De vs. 10. post quem lacunam indicavi, vide Com. graec. IV p. 486.

IX, 380. a. τὰ νεφρώ et mox νεφρώ Dobraeus. Pro ἔκνυτον Herwerdenus praecipiti et me iudice inutili coniectura ἐλυποῦνθ'. Paulo melius scripsisset συνένυπτον, sie steckten die Köpfe zusammen. At recte habet ἔκνυτον, sie liessen die Köpfe hängen.

Ibid. b. Post ἡσθόμην distinxī, Herwerdeno obsecutus. Sed totum locum non intelligo.

Ibid. e. Plato πάσας παραφερέτω. Scripsi πλήσας, quamquam πάσας sc. κύλικας fortasse servari potest. Ib. παρ' Εὐπόλιδι ἐν Αἰξίν. Ita Dindorfius pro ἐν Εὐπόλιδι; possis etiam ἐν Εὐπόλιδος Αἰξίν. In Ehippi loco cod. B στήσεις habet pro στάσεις, unde conicias ἐνθ' ἵππων ὄνων τε σιτίσεις | καὶ γεύματ' (vulgo γεύματα) οἴνων. Sequuntur proxime haec: ὁ μάγειρος ἔφη λέξω τοίνυν κἀγὼ οὐκ ἀρχαίαν ἐπίνοιαν, ἀλλ' εὔρεσιν ἐμήν. Haec ad imitationem Aristophanis Nub. 961. composita esse λέξω τοίνυν τὴν ἀρχαίαν παιδείαν, vel orationis forma indicat.

IX, 381. a. ἀύλητῆς dedi pro ἀύλητῆς.

Ibid. b. πολλὸν ἐπιχέας ζωμόν. Videtur iambographi fragmentum esse. Scazontum vestigia etiam in sequentibus deprehendere mihi videor: τὴν ἡμίσειαν ἀλφίτοις πολλοῖς κριθῆς. Omnino tota haec descriptio constat ex frustulis

poetarum comicorum, ἔπειτ' ἐνέθηκα κριβάνῳ | ὑποθεῖς τράπεζαν. — ἐστάθηνσα τῷ πυρὶ — ἀποβαλὼν αὐτοῦ τάλφριτα, οὕτω φέρων ὑμῖν παρέθηκα. In verbis μετὰ ταῦτα περιέπλασα τοῦ χοίρου τὴν ἡμίσειαν — ἀλφίτοις πολλοῖς κριθῆς, malim περιέπασα.

Ibid. c. ἦκασα scripsi pro εἴκασα.

Ibid. In Dionysii fragmento Herwerdenus ἐκκλέψης pro ἐκκλίνης, parum probabiliter.

Ibid. e. λαφυροπώλη corruptum videtur; requiritur ianitoris memoria.

IX, 382. b. Dobraeus probabiliter ὠγκύλλετο ὡς ἐπὶ τῇ τέχνῃ. De Stratonis quae sequitur ecloga vide quae dixi Com. graec. vol. IV p. 546. et in edit. min. vol. II p. 1157. Hic ea tantum commemorabo, quae nova accesserunt. Litt. c. ὦν ἄν Dobraeus. Litt. d. ἔτι pro ἔστι scripsi cum Dobraeo. Litt. e. τὰ μῆλα πρόβατα; [μῆλα πρόβατ';] οὐ μανθάνω. Ita haec supplevit Cobetus; rectius fortasse Dobraeus [μανθάνεις;] Vs. sequ. supplevi οὐδ' οἶδα, possis etiam τούτων [ἀπάντων], vel cum Casaubono [ἔγωγε] τούτων. Litt. f. Cobetus Ὅμηρον οὖν οὐκ οἶσθα.

IX, 383. b. ἕκαστον pro ἕκαστα Cobetus. Ibid. οὐκ ἄν τάχα scripsi pro οὐκ ἄν ταχύ.

Ibid. c. In Alexidis loco ἔψειν μούδοκει scripsi cum Hirschigio pro ἤψέ μοι δοκεῖ, cui vs. 3. etiam προσκέκωνκα debetur pro προσκέκωνκε.

Ibid. d. λαβὼν ἢν εἰς dedi ex A pro λαβῶν νυν εἰς, quod Porsonus posuerat. Ibid. vulgo ἐνθεῖς, Dindorfius ἐνθεες cum Corae. Ibid. pro ἐκδέξεται malim εἰσδέξεται. Tum ἀτρεμεῖ ex A dedi pro ἀτρέμα. Cf. Com. gr. vol. III p. 441.

Ibid. e. Malim ποιήσω sine interrogatione. Ibid. ἄνω βαδίζει Cobetus Mnem. IV 117. A ἀνωμαλίσει, Scaliger ἄνω μάλ' εἶσι. De verbis δ' λέγεις οὐ λέγεις v. Hirschig Dissert. p. 11. 39. et Cobetum l. I.

Ibid. f. Dobraeus ἐγὼ δέ γ' ὑμῖν, κατα τὸν ἠδιστον Δίφριλον, παρατίθημ' ὀλοσχερῆ, quod verum videtur. Ibid. σύμπτυκτον pro σύμπηκτον Dobraeus.

IX, 384. a. In Epigenis loco cod. A ἔτρεφέ με λαβὼν σιτευτόν, unde Dobraeus ἀλλ' εἴτις ὥσπερ χῆν' ἐμὲ | ἔτρεφε

λαβὼν σιτευτόν. Fortasse in cod. scriptura nihil mutandum, nisi quod παραλαβὼν pro λαβὼν scripserim.

Ibid. e. Male cum Dindorfio indicavi lacunam, cuius nullam causam fuisse docent particulae οὕτως sic positae exempla nequaquam rara.

Ibid. f. Philippides: ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαιν' ἀναγελάσας' ἄμα. Ita correxi librorum scripturam ἡ δ' ἀνδροφόνος Γνάθαινα γελάσασα, ubi Porsonus scribebat γελάσας' ἡδέως.

IX, 385. a. De Timoclis loco v. ad VII 259 b.

Ibid. f. Post ἐν Ἐφεσίῳ de more addidit fortasse scriptor προειπῶν.

IX, 386. a. In Alexidis ecloga non sanum esse credo vs. 8. ἐγὼ δ' ἐρῶ. τοῖσιν γὰρ ἐστιωμένοις | τὸν καιρὸν ἀποδίδωμι τῆς συγκράσεως. Libri partim τοῖς γὰρ habent. Sententia hoc requirere videtur: ἐγὼ δὲ πρῶτος· τοῖς γὰρ etc. atque ita edidi. Vs. 11. σὺ πρὸς θεῶν ἔθυσας τὸν ἔριφον. Haec sic scripsi:

οὐ πρὸς θεῶν ἔμ' ἔθυσας, ἀλλὰ τὸν ἔριφον.

ut haec personae B tribuantur. Cf. Com. gr. IV 131.

Ibid. e. ἦρι μάλ' οὐκ ἐφ' Ἑλλήσποντον πλεύσας. Ita scripsi propter Homericum locum, quem imitatur, ἦρι μάλ' Ἑλλήσποντον ἐπ' ἰχθυόεντα πλεύσας νῆας ἐμάς. Possis etiam οὐχ Ἑλλήσποντον ἐπιπλεύσας. Vulgo ἦρι μαλ' οὐχ Ἑλλήσποντον πλεύσας. Amphidis locus fortasse ita scribendus est: Εὐρύλοχε κνισολοιχὲ [χαῖρ']· οὐκ ἔσθ' ὅπως | οὐκ ὀλβιογάστωρ εἶ σύ. Apparet χαῖρ' post γε pronο errore excidere potuisse.

IX, 387. a. In Mnesimachi versibus Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 36. σπανιότερον, quod ego σπανιότατον scripsi, delevit locumque sic scripsit: καὶ | τὸ λεγόμενον πάρεστιν —

Ibid. c. Agatharchides φοιτᾷ τροφῆς χάριν πρὸς τὰς ἐμβολὰς τῶν στομάτων. Fortasse recte scripsi ἐκβολὰς.

IX, 388. b. ἀκάμας Σακάδας ἀδάμας. Ita Schweighaeuserus. A ἀκαμασσακάδας ἀδάμας. B ἀκάμας ἀκάδας ἀδάμας. In quibus Dobraeus σακάδας delet, ac sane non recte componitur cum Ἀκάμας et ἀδάμας. Scribendum puto Ἀκίδαας, qui Elidis est fluvius.

Ibid. f. Sophocles ὄρνιθος ἦλθ' ἐπώνυμος | πέρδικος ἐν

κλεινοῖς Ἀθηναίων πάγοις. Pro ἤλθ' scripsi ἦν δ'. In sequente Pherecratis fragmento ἔξεισιν potius quam ἄκων corruptum puto.

IX, 389. d. ἦ θηρεύων. Scripsi ἦ ὁ θηρεύων, monstrant sequentia.

IX, 390. a. Alcmanis locus: ἐπῆγε δὲ καὶ μέλος Ἀλκμάν εὐρέ τε γλωσσάμενον κακκαβίδων στόμα συνθέμενος. In his στόμα pro ὄνομα reposui Emperium secutus totumque locum ita refinxī: ἐπεὶ γε δὴ καὶ μέλος Ἀλκμάν εὐρε γεγλωσσαμένον κακκαβίδων στόμα συνθέμενος, i. e. linguatum os, ut Tertullianus Atheniensium civitatem linguatam dicit. Verbum γλωσσαῖσθαι (unde γλώσσημα) recte formatum est.

Ibid. b. οἱ δὲ περὶ τὴν Κίρραν πέριδικες ἄβρωτον ἔχουσι τὸ κρέας διὰ τὰς νομάς. Cirrham dicit Phocicam, ubi multus erat aconiti proventus, quo cum vescerentur perdices, earum carnes insuavem saporem ducebant.

IX, 391. e. Τερψικλῆς τοὺς ἐμπαρόντας φησὶ στρουθῶν ἐπικαταφόρους πρὸς ἀφροδίσια γίνεσθαι. Rectius fuerit ἐπιφόρους aut καταφόρους, sed vide XIII p. 608 d.

IX, 392. c. Ἰολάου δ' αὐτῶ (Herculi) προσενέγκαντος ὄρτυγα καὶ προσαγαρόντος ὄσφρανθέντ' ἀναβιῶναι. Egli in Museo Rhen. XIII 2 p. 307. et X p. 462. ὄρτυγα scripsit pro ὄρτυγα.

Ibid. f. Κρατῖνος ἐν Χείρωσι λέγων· Ἰθακησία ὄρτυγομήτρα. Cod. B Ἰθακησίας, cui si quid tribuendum, scripserim Ἰθακησιάς, nisi potius Ἰθακησίας ὄρτυγομήτρας fuit.

IX, 393. a. Alexander Myndius ortygometrā describens: τὸ μέγεθος ἠλίκη τρυγῶν, — δυσθαλής καὶ δειλή. Nescio quid sibi velit δυσθαλής, pro quo vide an δυσαλής i. e. δυσάλωτος scribendum sit, quod bene congruit cum δειλή.

Ibid. b. In Clearchi loco post φιλοστοργίαν lacunam indicavi et pro διαφέρουσιν scripsi διαφέροντες.

Ibid. c. Ἰππαρχος ἐν τῇ Αἰγυπτίᾳ Ἰλιάδι·
οὐ μοι Αἰγυπτίων βίος ἤρρεσεν, οἶον ἔχουσιν
χέννια τίλλοντες καλκατιάδει σαλέοντα.

Primo versu scripsi οὐδέ μοι, alter quomodo emendandus sit nescire me fateor. Hoc unum video scribendum esse δεισαλέ' ὄντα sive δεισαλόεντα i. e. δυσώδη καὶ ῥυπαρά, sed in καλ-

κατὰ quid lateat alii docebunt. Interim suspicabar καὶ κητῖα vel καὶ κήτεια.

Ibid. f. ἢ Ἥρα εἰς ἀπρεπῆ ὄψιν τὴν ὄρνιν μετεμόρφωσε. Iacobsius ἄνθρωπον scribebat pro ὄρνιν, parum probabiliter. Fortasse εἰς ἀπρεπῆ τὴν ὄψιν ὄρνιθα.

IX, 394. d. Καλλιμάχος ἐν τῷ περὶ ὀρνέων, ὡς διαφορὰς ἐκτίθεται φάσσαν πυραλλίδα περιστερεὰν τρυγόνα. Imo διαφορούς, ut habent VL.

Ibid. f. ἀναγώγια pro ἀναγωγὰς scripsi cum Casaubono.

IX, 395. b. Φερεκράτης ἐν Γραυσί. Sic rescripsi pro Γραφεῦσι. In ipso fragm. ἀγγελοῦντα pro ἀγγέλλοντα dedi cum Herwerdeno.

Ibid. c. Nicander ἢ σικελὰς Μεγάροιο πελειάδας. Nec Μέγαρον dicitur pro Μέγαρα, nec si diceretur, genetivus ad structuram loci aptus esset. Accedit quod Siculas quidem columbas multi, Megarenses autem κατ' ἐξοχήν nemo celebravit. Corrigendum igitur μεγάροισι. Exerc. philol. I p. 31. Sic etiam alii, ut monuit O. Schneider Nicand. p. 90. qui vs. 3. coniecit οὐδ' ὄφρις ὀστρακέοις λωβήσιμοι. Pro ἐξενέπονται, quae Heringae emendatio est, legebatur ἐξενίπονται.

IX, 396. a. In Strattidis loco pro ἔστω fort. ἐστὶ scribendum est, et in Eubuli versu, qui sic editur καὶ πνικτὰ Σικελὰ πατανίων σωρεύματα, vereor ne ut alibi coqui nomen Πατανίων obscuratum sit. V. Comic. gr. III p. 298.

Ibid. d. Antiphanes κομψός γε μικρός κρωμακίσκος οὐτοσί. Nauckius κωραλίσκος.

Ibid. Ἡνίοχος Πολυεύκτω.

ὁ βοῦς ὁ χαλκοῦς ἦν ἂν ἐφθὸς δεκάπαλαι.

ὁ δ' ἕσως γαλαθηνὸν τέθυκε τὸν χοῖρον λαβών.

Quod Fragm. Com. III 561. dixi respici his verbis haud dubie notum aliquod simulacrum bovis aenei, id planissime postea confirmatum repperi hac glossa Hesychii: Βοῦς ἐν πόλει· χαλκοῦς ὑπὸ τῆς βουλῆς ἀνατεθείς. Itaque in acropoli hoc bovis simulacrum positum erat, quod cum arte et magnitudine insigne esset, factum est ut βοῦς ἐν πόλει proverbialiter de rebus magnificis et quae animum admiratione percellerent diceretur. Diogenianus III 67. Βοῦς ἐν πόλει· ἐπὶ τῶν θαυμαζομένων. Appendix Prov. Vatic. I, 25. Βοῦς ἐν πόλει· ἐπὶ

τῶν παραδόξων καὶ θαυμαζομένων. Λυσίας γὰρ ἀνέθηκε βούν ἐν ἀκροπόλει. Quae in cod. S. Germ. apud Bastium Ep. crit. p. 134. ita scripta sunt Λυσανίας δὲ εἶπε βούν ἐν ἀκροπόλει. Quae quomodo cum Hesychio, effigiem illam bovis senatus auctoritate dedicatam dicente, conciliari possint non video nisi ita, ut aut Lysias senatus consulti auctor habeatur, aut probata cod. Sangerm. scriptura Lysaniam sculptoris nomen fuisse statuamus, quo pacto εἶπε ex ἐποίει corruptum videri possit. Lysaniam sculptorem ex titulo a Winckelmanno Operum vol. VI, 2. p. 342. edito memoravit Silligius. Ceterum eiusdem huius signi memoriam apud Hesychium oblitteratam suspicor in hac glossa, Κριὸς ἀσελγόκερος: ἦν ἐν τῇ ἀκροπόλει κριὸς ἀνακείμενος μέγας χαλκοῦς. ἀσελγόκερων δὲ αὐτὸν εἶπε Πλάτων ο κωμικός, διὰ τὸ μέγαν εἶναι, καὶ συναριθμεῖ αὐτῷ τὸν γε Δούριον ἵππον. Quo loco quum pro τὸν γε recte codex habeat τὸν τε, apertum est excidisse aliquid, quod Plato propter magnitudinem simul cum Durio equo et ariete coniunxerat. Scribendum igitur suspicor: τὸν τε Δούριον ἵππον [καὶ τὸν βούν τὸν χαλκοῦν.] Exercit. phil. I p. 29.

Ibid. e. In Simonidis loco ante ἰοστεφάνου Bergkii supplet Εὐρυδίκας. Dobraeus [νύμφαι vel μοῦσαι] ἰοστέφανοι.

IX, 397. a. Antiphanes ἦγαγ' ἔν. Sic Hirschig pro ἦγαγεν. Vs. 2. fortasse πλείους εἰςὶ cum Grotio.

Ibid. f. Legebatur λειπόνεως, quod λιπόνεως scripsi.

IX, 399. a. ὁ τὴν τῶν Ἀτρειδῶν κἀθοδὸν πεποιηκῶς ἐν τῷ τρίτῳ φησίν

Ἴσον δ' Ἐρμιονεὺς ποσὶ καρπαλίμοισι μεταστῶν.

Pro Ἴσον Casaubonus Νῖσον tentabat non memor Homeri II. XI 101. αὐτὰρ ὁ βῆ Ἴσόν τε καὶ Ἀντιφον ἐξεναρίξων. Hermioneus Argivi nomen esse videtur. Exercit. phil. I p. 30.

Ibid. c. πρὶν θεωρῆσαι. V. Com. graec. IV p. 491. Qui statim sequitur ex Teleclidis fabula Στεροοί inscripta versus

ὡς οὔσα θῆλυς εἰκότως οὐθαρ φέρω,

e simili scena petitus est qualem describit Aristophanes Thesmoph. 640.

Ibid. d. Archestratus τοῦ δὲ λαγῶ πολλοί τε τρόποι πολλαί τε θέσεις σοι | σκευασίας εἰσίν. Addidi praeunte Do-

braeo σοί, nec male tamen Schweighaeuserus *πολλάι τε θέσεις μὲν*, vel Iacobsius *πολλάι θέσιές τε*.

Ibid. f. Alcaeus *κορίαννον εἶναι τι λεπτόν*. Recepi elegantem Bergkii emendationem *εἰς τί λεπτόν*; quamquam possis etiam *κορίαννον εἶναι τιλτόν* vel *τριπτόν*.

IX, 400. a. In Aristophanis loco

λύσας ἴσως ἂν τὸν λαγὼν ξυναρπάσειεν ὑμῶν, pro *λύσας* coniectabam *Ἵλας*, quod canis nomen fuerit. Pro *ὑμῶν* fort. *ἡμῶν* scribendum ex VL.

Ibid. b. De *λαγὸς* quae disputat Athenaeus, mihi valde incerta videntur. Quis enim praestet in Sophoclis loco *λαγοί* non esse *λαγῶ*, quod antiquo more *λαγοί* scriptum grammaticum in errorem induxit. Ille autem versus

λαγὸν ταράξας πῖθι τὸν θαλάσσιον, recitabatur sine dubio ab homine Ionicae stirpis.

Ibid. e. Hegesander *κατ' ἀρχὰς δὲ ἢ μὲν Ἀστυπάλαια οὐκ εἶχε λαγῶς, ἀλλὰ πέρδικας*. Post *πέρδικας* excidisse suspicor ἢ δὲ *Ἀνάφη οὐ πέρδικας ἀλλὰ λαγῶς*, vel ἢ δὲ *Ἀνάφη λαγῶς ἀλλ' οὐ πέρδικας*. Quod verum esse ostendit particula *μὲν*, quae oppositionem postulat.

IX, 401. b. οὐδὲ ἦν ἐλάττων τοῦ καλοῦ γραφομένου *Καλυδωνίου*. Fortasse τοῦ καλλιγραφομένου, nisi καλοῦ utpote e *Καλυδωνίου* natum expungere praestat. Mox verba *φροντιστὰ καὶ λογιστὰ Οὐλπιανέ* ex antiqua comoedia ductum suspicor. Fuerit e. c. *φροντιστὰ καὶ λογιστὰ Σώκρατες*. Tum praeunte Schweighaeusero edidi ὃ δ' οὐ σφόδρα *φροντίσας*. Libri ὃ δὲ *σφόδρα φροντίσας*.

Ibid. e. τὸ πρὸ τοῦ μνημείου αὐτοῦ ἐπίγραμμα. Nonne τὸ ἐπὶ τοῦ μνημείου? In ipso epigrammate satis insolenter dictum est *νυκτῶν φροντίδες ἐσπέριοι*, latetque fortasse vitium.

Ibid. f. Antiphanes *λαβῶν ἐπανάξω σύαγρον εἰς τὴν οἰκίαν | τῆς νυκτὸς αὐτῆς καὶ λέοντα καὶ λύκον*. Scripsi *ἐπανήξω* cum Cobeto. In Dionysii loco vs. 3. *ᾧ πλεῖστ' ἀπαρχὰς ἀκροθινιάζομαι*, fort. scribendum est *ᾧ πλεῖστ' ἀπάργματ'*, sed reliqua non expedio. Hesychius *Ἀπάργματα· ἀπαρχαί*.

IX, 402. a. *σάγρεια* scripsi pro *σάγρια*.

Ibid. b. *καὶ Σκληρίας*, εἰς δ' ἐστὶν οὗτος τῆς Ἰταλικῆς

καλουμένης κωμωδίας ποιητής. Ita Dindorfius edidit Colomesii iudicium secutus, quum libri habeant Σκίρας. Ac sane ita scribitur hoc nomen apud Stobaeum Flor. II, 9. XVIII, 2. CIII, 4. quibus locis lemma est Σκληρίου, quod Photius Bibl. 167, p. 115. male revocavit ad nominativum Σκλήριος. Non dubitandum tamen quin restituenda sit librorum scriptura. Quum enim σκιρός et σκληρός non nisi forma inter se differant, v. Salmas. ad Tertull. de Pall. p. 297. et Lobeck. Aglaoph. p. 1314. apertum est eundem hominem et Σκίραν vel Σκιρίαν et Σκληρίαν nominari potuisse. Nominis Σκίρας exemplum habemus item apud Diognetum Herodiani Dict. solit. p. 11, 29. Κόλλον τὸν Σκίρου. Nisi id ad Σκίρος revocandum. Denique apud Ioa. Lydum de Magistr. I, 40. Πίνθωνα καὶ Ἀσκήραν καὶ Βλαῖσον καὶ τοὺς (hoc delendum) ἄλλους τῶν Πυθαγορείων ἴσμεν κωμικῶν διδαγμάτων ἐπὶ τῆς μεγάλης Ἑλλάδος γενέσθαι καθηγητάς, pro Ἀσκήραν potius Σκίραν quam Σκληρίαν corrigendum est. Ad poesin Scirae quod attinet, fuit ea Rhintonicae simillima maximeque in tragicorum poetarum parodia versabatur. Quod Stobaeus Flor. CIII, 4. eidem poetae tribuit carmen nobilissimum Ὑγιαίνειν μὲν ἄριστον ἀνδρὶ θνατῶ κτλ. id quod errore acciderit indicavi Fragm. Com. graec. III p. 169. Exercit. philol. I p. 30.

Ibid. c. Recte opinor Nauckium corrigere περιεφέροντο καὶ ἔριφοι πολλοὶ καὶ ποικίλως ἔσκενασμένοι.

Ibid. d. In Antiphanis loco, de quo vide Com. gr. III p. 9. et quem rectius distinxi Add. vol. V p. 73, vs. 1. κρέας scripsi pro κρέα, et vs. 4. αἰγίων pro αἰγείων, quod Dindorfius αἰγέων scripsit cum Schweigh. Dobraeus αἰγιδίων.

IX, 403. a. Mnesimachus ὄπτηται pro ὀπτᾶται recte Casaubonus. Ibid. dedi χναῦμ' ἦρπασται. Vulgo χναῦρ, A χναῦ. Pro ἦρπασται fort. ἦρτυται scribendum est. Mox λέπεται κόρδαξ scripsi pro λείπεται, et πάντως pro πάντες.

Ibid. χάσκεις οὔτος Casaubonus, vulgo χάσκεις αὐτός; Rectius autem distinxit Dindorfius χάσκεις; οὔτος βλέπων. Tum ante Dobraeum erat δεῦρ', εἴ πως αὐτὰ φράσεις. Statim fortasse αὐθις ἐρῶ σοι.

Ibid. b. φοξίνος (corr. op. err.) dedi pro φυξίνος, libri φοξίκινος cf. Com. gr. vol. III p. 573.

Ibid. c. ἔγγελος ἄρτοι. Sic scripsi pro ἄρτοι, quorum importuna h. l. memoria est. Ibid. δεύει Dindorfius in notis pro εὔει.

Ibid. d. βινεῖ et νεῖται seclusi. Tum κούραν corruptum est, fort. κούρα et deinceps ὄσμῃ σεμνῇ. Paulo post erat μακροῦ, quod μάρου scripsi, et στύρακος καὶ βάρου, quod correxit Dindorfius.

Ibid. e. φέρει. Corrige operarum errorem φέροι. Ibid. λεγομένους dedi pro γενομένους, et Ἀναξίππῳ pro Ἀνθίππῳ ex emendatione Valckenarii.

Ibid. f. In Anaxippi loco ἐχρῆτο pro ἐχράτο Herwerdenus Obs. crit. p. 101. fortasse recte, quamquam qui κωλέα pro κωλῆ, ζητῶ pro χορήζω dicere non dubitavit, eum ne ἐχράτο quidem reformidasse crediderim. Ibid. πάντ' ἀφείλον scripsi cum Dobraeo, libri πάντα φίλων τὸ, D apud Villebrunium πάντα φ—λον τό.

IX, 404. a. ἔλαιον. Toupius ἐλεόν τε. Tum πρώτοι scripsi, vulgo πρώτων.

Ibid. b. οὐδὲν Διοδώρου διαφέρουτ Ἀσπενδίου. Ita correxi librorum scripturam οὐδὲν χονδρεύουσι διαφέρω τ' Ἀσπενδίου, quamquam hoc quidem servari potest. De Diodoro Aspendio dixi ad IV p. 163 f.

Ibid. d. ὅταν ἐγγὺς ἦ δ' ὁ σταυρός ex Dobraei emendatione dedi, libri ὅταν ἐγγὺς ἦν δὲ ὁ δεύτερος. Facilior tamen est coniectura Cobeti Mnem. IV p. 321. ὅταν ἐγγὺς ἦ δ' ὄδ' ἕτερος, ut ὄδ' ἕτερος per euphemiam dictum sit pro ὁ θάνατος.

Ibid. e. τὴν φύσιν vulgo cum δριμύτητος coniunctum ad sequentia traxi. Ibid. πνευματιῶ recte Herwerdenus.

Ibid. f. In Dionysii ecloga προῖδται scripsi cum Dobraeo, vulgo προῖδη τε, Dindorfius προειδῆ. Sequenti versu οὐκ ἔτι dedi pro οὐκ ἔστι, et ὀψοποιὸς δ' ἔστί που. Libri ὀψοποιὸς δ' ἔστιν vel ἔστι. Dindorfius cum Schweigh. ὀψοποιός ἔστι δέ.

IX, 405. a. πολὺ de coniectura adieci. Pro θάτερον for-

tasse θάτερος. Vs. sequ. recte vulgo οὕτως ἐφ' ἡμῖν, post quae incidendum est.

Ibid. b. οὐ τοῦ τυχόντος supplevit Dobraeus. Ibid. ἕξεις ὁμοίαν scripsi praeunte Iacobsio, qui ἔχεις ὁμοίαν dedit; libri ἔχει θ' ὁμοίαν. Ibid. erat γέγραφέ τε, quod fortasse servari potest.

Ibid. c. τῶν βιαίων ἔσθ' ἔνεκα τὰ γεγραμμένα. Locus corruptissimus; suspicabar ἂ τῶν ἰδιωτῶν ἔσθ' ἔνεκα γεγραμμένα.

Ibid. κενὰ — γεγραμμένα solus habet A. De sequentibus v. Com. graec. III p. 350.

Ibid. προσαπόλωλεν scripsi Hirschigium secutus, libri παραπόλωλεν.

Ibid. ἐπιλαθέσθαι Σιμία edidi pro ἐπιλαθέσθαι σημεῖα.

Ibid. d. ἐξ ἀντλίας ἦκοντα καὶ γέμοντ' ἔτι. Ita Dindorfius dedit ex mea coniectura. Libri fere ἦκοντι καὶ γέμων τέ τι. Vid. quae dixi Com. graec. III p. 551. Fortasse scribendum ἐξ ἀντλίας ἦκοντι καταγέμοντί τε —

Vs. sequ. φορητικῶν scripsi pro φορητικῶν. De seqq. videl. l.

Ibid. e. κόπτε με Dindorfius. In sequentibus haud pauca latent trimetrorum comicorum vestigia, e. c. καὶ δεῖξον ὃ φέρεις — καταφρονεῖς ὅτι μάγειρός εἰμ' ἴσως — et 406 b. ἀπαλὸν καὶ συνεχὲς διδοὺς τὸ πῦρ — et τοῖα διεχύθη τῶν ῥόδων εὐωδία. Tum ὅσον δ' scripsi pro ὄσον.

Ibid. f. γυμνήν ἐποίησεν v. Com. gr. IV p. 607.

IX, 406. a. ῥοδωνιάν Dobraeo auctore scripsi pro ῥοδωνίαν.

Ibid. d. ἀλλ' ἔγωγε — οὐκ ὦν λαβάργυρος ὠρολογητής, κατὰ τὸν Τίμωνος πρόδειπνον, λέξω τὰ περὶ τοῦ Ἡγήμονος. Parum probabili coniectura Schweighaeuserus κατὰ τὸ Τίμωνος Περίδειπνον scribendum existimat, eum Timonis Phliasii librum indicari ratus, quem Ἀρκεσιλάου περίδειπνον, Arcesilai silicernium, inscriptum fuisse testatur Diogenes Laert. IX 115. Mihi Athenaeus κατὰ τὸν Τίμωνος Πρόδικον scripsisse et verbis λαβάργυρος ὠρολογητής ipse Prodicus indicari videtur. Eum ὠρολογητήν a Timone appellatum credo propter Horas, quo titulo Prodicus librum inscripserat eum, ex quo Xenophōn nobilem de Hercule in bivio sedente fabulam

derivavit; λαβάρουρον autem eum dixit propterea quod hunc ipsum librum Prodicus graecas civitates obiens recitabat magnamque ab auditoribus mercedem exigebat. Exercit. philol. I p. 31. V. tamen ad Theocr. p. 404.

Ibid. f. χῶρει ᾿ς τὸν ἀγῶνα. Legebatur χῶρ' εἰς τὸν ἀγῶνα.

IX, 407. a. Alter versus ita scriptus erat φακῆ δὲ καὶ ἐν θέρει καὶ χειμῶνι ἀγαθόν. Eum Dobraeus ita refingebat ἀγαθὸν δὲ κᾶν χειμῶνι κᾶν θέρει φακῆ.

Ibid. οὐδεὶς δ' ἀπέστη. Ita scripsi pro οὐδεὶς ἀπέστη, post ἀτυχημάτων incidens.

Ibid. c. Chamaeleo Ponticus: ὁ τε γραμματεὺς καὶ ὁ ἄρχων τὰς ἡσυχίας ἤγαγον. Fuit qui καὶ οἱ ἄρχοντες ἡσυχίας corrigeret. Sed cf. III p. 114 a. τὰς ἡσυχίας οὐκ ἄγετε ἕως ἄν τις ὑμῶν ἄρτων ἢ ὀστέων προσρίψῃ. XI p. 493 f. εἰπόντες δεδωκέναι αὐτῶ τὰς ἡσυχίας εἶχον (ἤγον?). Diodorus Sic. XVII, 116. τὴν ἡσυχίαν ἤγε. Aelianus V. H. 9, 33. τὴν ἡσυχίαν ἀγαγὼν καὶ ἐγκαρτερήσας.

Ibid. d. ἦν δὲ καὶ τραγωδίας. Recte ut videtur Dobraeus τραγωδός. In Timoclis fragmento ἐν αἷσιν ἔψεις scripsi pro ἐν αἷς συνῆψας.

Ibid. e. In eiusdem Timoclis loco πάλιν scripsi pro πάνν et ultimo versu erat ἐπόπυσεν. Tum καὶ ante τῶν δῆμων deleverim. In sequente Timoclis fragmento vs. 1. per interrogationem extuli et vs. squ. personae B tribui. In eo pro οὗτος δ' scripsi οὐκ ἄλλ', quae non nimis violenta est emendatio: α abiit in ος et ΑΑ in Δ. Vs. 4. legebatur θανατηγὸν καλὴν χύτραν φέρει. Scripsi θάργηλον ἀγκάλη χύτραν φέρει. V. Com. graec. IV p. 721. Post θάργηλον fort. excidit οὗτος.

Ibid. f. Timocles in Icaris. Vs. 1. distinxi post οὐδέν. Sequentia ita edebantur εἶτα Θούδιππος ὁ λέων παντελῶς ἔπηξεν ἡμᾶς. Correxī Θούδιππος βδέων παντελῶς ἔπνιξεν ἡμᾶς. Vs. 4. legebatur ἐφερόμην πρὸς Δίωνα. Sed aliud quid latet. Forsan εἶτ' ἐφερόμην πρὸς Δίωνα.

IX, 408. a. ἐκ τούτων δῆλόν ἐστιν ὅτι ὁ Τηλέμαχος κνᾶμων χύτρας αἰεὶ σιτούμενος ἤγε πνανέψια πορδὴν ἑορτήν. Apparent trimetrorum vestigia κνᾶμων χύτρας αἰεὶ σιτούμενος

et ἦγε πνανέψια | πορδῶν ἑορτήν. Sic enim pro πορδῆν scribendum videtur.

Ibid. Heniochus. Vs. 3. erat δῶ δεινι. Scripsi τὸ δεινα, quod habet L, τὸ δειναὶ A.

Ibid. b. Legebatur ὁ σοφιστῆς τέλος. Τοιούτων οὖν πολ-
λάκις etc. Correxerit Dobraeus.

Ibid. d. In versibus Eupolidis πάντας (non πάντα) addidit Schweigh. Ibid. in Epicharmi loco κιθάραι scripsi pro κιθά-
ρα et τράπεζαι χαλκία pro τράπεζαι χαλκεῖαι, quod Schweigh. τράπεζαι χαλκείαι, Ahrens autem τράπεζαι χαλ-
κίαι scripserunt; parum credibile est, poetam ad τράπεζαι adiecisse epitheton, quo cetera substantiva carent. Eandem ob causam vs. 2. ubi χάλκιοι ex VIII p. 362 b. receptum est (vulgo χάλκιοι, Ahrens χαλκίοι) vereor ne pro χάλκιοι quod ex praecedente versu repetitum videri potest, corruptum sit; fortasse χουσίδες vel simile quid scribendum est.

IX, 409. d. Antiphanes κέλευσόν μοί τινα Κοππίους, libri κέλευσόν τινα. Ibid. fort. τότε | καὶ περιπατήσεις.

Ibid. e. In Philoxeni loco vs. 3. libri fere ὅσον ἔχρηξεν ἐκτρίμματά τε. Correxerit Bergkiius indicata lacuna, qui vs. sq. δὲ addidit. Ibid. Dromonis vs. 2. ὁ παῖς Porsonus, libri ἦμεν, sufficiebat ἡ παῖς.

IX, 410. a. Clidemus ἔπειτα [στὰς] παρὰ τὸν βόθυνον πρὸς ἑσπέραν βλέπε Nauckius. Ibid. pro θυγατριδῶν bene O. Müller εὐπατριδῶν, Lobeck Aglaoph. p. 185. Φυταλιδῶν, Adamus Θυργωνιδῶν. Cf. Petersen Phil. Gott. Supplem. 1860 p. 163.

Ibid. c. Sophocles σκυθιστὶ χειρόμακτρον ἐκκεκαρμένως. Recte, ut videtur, Herwerdenus ἐκδεδαρμένως.

Ibid. d. Ἀχελώφ pro Ἀχελωνίω dedi ex emendatione Dalecampii, quam confirmat etiam fragmentum fabulae ab Athenaeo allatum, in quo de Hercule sermonem esse apertum est. Lacunam indicatam sic suppleverim τό[τε] πρὸ τοῦ δειπνου [καὶ τὸ μετὰ τὸ δεῖπνον] κατὰ χειρός. In Demonicici loco vs. 1. scripsi ἐστιῶν pro ἐσθίων cum Casaubono. Vs. 3 et 4. edebatur περιγράφει πᾶς ὅτι μετὰ, quae emendavit Cobetus Mnem. IV p. 98. In Cratini fragmento πλέως scripsi pro πλέως.

Ibid. e. De Sapphus loco vide Bergkium P. L. p. 676. In

eo dedi ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας (pro ἔπεμψα πῦ φωκίας) cum Grotefendo, cetera intacta relinquens. Alterum καγγόνων (Seidlerus καγκόμων) fortasse ex κάγων (κῆγων) corruptum est, ut hoc fere dicat, quoniam tu magni pretii munera (μεγάτιμα) misisti, ego vicissim tibi misi, εἰς σ' ἔπεμψ' ἀπὸ Φωκίας δῶρα τίμια κάγων. In quibus quae aliis debeam, docebit Bergkii adnotatio.

X, 411. a. Astydamantis, poetae tragici, afferuntur versus ex Hercule fabula satyrica:

Ἄλλ' ὥσπερ δέλπνου γλαφυροῦ ποικίλην εὐωχίαν
τὸν ποιητὴν δεῖ παρέχειν τοῖς θεαταῖς τὸν σοφόν.

Perquam dignum memoria hoc fragmentum est propterea quod ne tragicam quidem poesin ab usu parabasiū alienam fuisse luculenter ostendit. Eandem rem confirmat Aristides Orat. vol. II p. 523 Dind. καὶ κωμωδοῖς μὲν καὶ τραγωδοῖς καὶ τοῖς ἀναγκαίοις τούτοις ἀγωνισταῖς ἴδοι τις ἂν καὶ τοὺς ἀγωνοθέτας καὶ τοὺς θεατὰς ἐπιχωροῦντας μικρὸν τι περὶ αὐτῶν παραβῆναι, καὶ πολλάκις ἀφελόντες τὸ προσωπεῖον μεταξὺ τῆς μούσης ἢν ὑποκρίνονται δημηγοροῦσι σεμνῶς. Non credo tamen in tragoediis id unquam poetas facere ausos esse, sed in satyricis dumtaxat fabulis. Cui sententiae repugnat sane Pollux, qui Euripidem in multis fabulis, Sophoclem autem in Hipponoo parabasi usum esse affirmat IV, III. τραγικὸν δὲ οὐκ ἔστιν (ἢ παράβασις), ἀλλ' Εὐριπίδης αὐτὸ πεποίηκεν ἐν πολλοῖς δρῶμασιν. ἐν μὲν γε τῇ Δανάῃ τὸν χορὸν τὰς γυναῖκας ὑπὲρ αὐτοῦ τι ποιήσας παράδειν, ἐκλαθόμενος ὡς ἄνδρας λέγειν ἐποίησε τῷ σχήματι τῆς λέξεως τὰς γυναῖκας. καὶ Σοφοκλῆς δὲ αὐτὸ ἐκ τῆς πρὸς αὐτὸν ἀμιλλῆς ποιεῖ σπανιάκις, ὥσπερ ἐν Ἰππόνῳ. Atqui Pollucem in rebus ad scenam spectantibus negligentissimum constat scriptorem esse, qui ut de Danae manifesto ea tradit, quae nihil faciunt ad parabasin, ita ne in iis quidem quae de Hipponoo affert, fide dignus habendus est. Exerc. philol. II p. 18.

Ibid. b. τὰκόλουθα scripsi, vulgo τὰ ἀκόλουθα. In Epicharmi fragmento primus versus πρῶτον μὲν αἶ κ' ἔσθοντ' ἴδοις νιν. ἀποθάνοις gravi vitio laborat. Fort. πρῶτον μὲν αἶ κατεσθίοντ' ἴδοις νιν, ἀποθάνοισθά κα. In Ionis loco βουλιμίας pro εὐφημίας dedi cum Bentleio.

Ibid. c. Pindari locus sic fere legitur in libris: διὰ (Boeckhius δοιὰ) βοῶν θερμὰ δ' εἰς ἀνθρακίαν στέψαν πυροπνύων τε σώματα· καὶ τότε ἔγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπᾶν ἢ δ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν. ἦν ἰδόντα (Boeckhius ἦν δὲ ἰδόντα) διακριῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Haec fortasse sic sananda sunt: δοιὰ βοῶν θερμᾶν ἐς ἀνθρακίαν τρέψας πυροπνύων τε σώματα· καὶ τότε ἔγὼ σαρκῶν τ' ἐνοπᾶν [ἄιον], ἢ δ' ὀστέων στεναγμὸν βαρύν· ἦν δὲ ἰδόντα διακριῖναι πολλὸς ἐν καιρῷ χρόνος. Quarum coniecturarum partem recepi.

X, 412. b. *Μᾶτρις* scripsi pro *Μάτρις* et ὄν addidi ante καὶ πάλιν νικηθῆναι, ne Hercules contra mentem scriptoris a Lepreo victus esse dicatur.

Ibid. Commemoratur Caucalus Theopompi historici frater. Huius scriptoris nomen latere videtur apud Photium Lex. p. 221, 8. ubi vitiose editur *Καύκασος* δὲ διὰ τὸ ὀλιγορῆσαι τῆς *Ἀφροδίτης* *Λημνίας*. Aliud rarissimi nominis exemplum est apud Scylacem Per. p. 107. ubi *Κανκαλοῦ* (*Κανκάλου*) κώμη memoratur. Exercit. philol. II p. 18.

Ibid. d. ἦσθιεν ἀρπαλέως κρέα τ' ἄσπετα καὶ μέθυ ἠδύ. Inscite haec ex pluribus locis homericis composita sunt; fortasse tamen culpaе immunis est scriptor, addendumque est ἔπιεν.

Ibid. Posidippi epigramma:

καὶ περὶ συνθεσίης ἔφαγόν ποτε Μηρόνιον βοῦν
 πάτρη γὰρ βρώμην οὐκ ἂν ἐπέσχε Θάσος
 Θευγένει· ἄσσα φαγὼν ἔτ' ἐπήτεον· οὔνεκεν οὔτω
 χάλκεος ἐστήκω χεῖρα προϊσχύμενος.

Vs. 1. libri καὶ περὶ συνθεσίης. Malim καὶ ῥ' ἐκ σ. Vs. 2. οὐκ ἄρ'? Vs. 3. cod. B εὐγενείας φαγὼν, possis conicere Θευγένει, ἄσσ' ὁ φαγὼν, id ut substantive accipiatur. ἄσσα ad βρώμην referendum, sensusque est cibum enim, quem ego vorax ille petebam, non potuit amplius patria praebere. Tum οὔνεκα dedit Casaubonus, vulgo εἵνεκα.

X, 413. a. *Ἀστύναξ* δ' ὁ *Μιλήσιος*. Ita correxi pro *Ἀστυδάμας* ad IV 134. Mox καὶ ante ἀφικόμενος deletum malim, nisi ἐκλήθη pro κληθεῖς scribere praestat.

Ibid. b. τὰ τοῖς ἐννέα ἀνδράσιν. Pro ἐννέα fort. ἕξ scribendum, ut est apud Syncellum, cuius locum supra apposui p. 64.

Ibid. d. In Euripidis fragmento μεταλλάσσουσιν pro διαλλάσσουσιν scripsi e Galeno et litt. e δίχ' ἀσπίδων cum Lobeckio pro δι' ἀσπίδων. Ib. recte ut videtur Dobraeus ἀνδρας οὖν χοῆν τοὺς σοφούς.

X, 414. a. In Xenophanis Colophonii vs. 11. οὐκ ἐὼν ἄξιος revocavi ex PVL, Dindorfius οὐ κ' ἔοι ἄξιος. Cfr. ad Theocriti Id. 22, 73.

Ibid. d. καὶ ὁ Ἀχαιὸς δὲ ὁ Ἐρετριεὺς περὶ τῆς εὐξείας τῶν ἀθλητῶν διηγούμενός φησιν·

γυμνοὶ γὰρ ὦθονν φαιδίμους βραχίονας
ἦβῃ σφριγῶντες ἐμπορεύονται, νέω
στίλβοντες ἀνθει καρτερὰς ἐπωμίδας.
ἄδην δ' ἐλαίου στέρνα καὶ ποδῶν κύτος
χρίουσιν.

Apertum est vitiosum esse quod primo versu legitur ὦθονν, pro quo tamen non scripserim cum Bergkio Comment. de comaed. ant. p. 423. γυμνοὶ γὰρ ὦμους, φαιδίμους βραχίονας ἦβῃ σφριγῶντες. Fortasse corrigendum γυμνοὶ δ' ἀνωθεν φαιδίμους βραχίονας, nudati superne brachia. Simili corruptela apud Athenaeum XIV p. 651 f. libri habent γαράιδων pro δαναίδων. Recte autem viri docti hoc fragmentum ad eam fabulam, quam Ἀθλα vel Ἀθλοι Achaeus inscripserat, rettulerunt. Ex eo item aliud fragmentum ex eadem ut videtur scena petitum servavit Athenaeus X p. 417 f.

πότερα θεωροῖς εἴτ' ἀγωνισταῖς λέγεις;

B. πόλλ' ἐσθίουσιν ὡς ἐπασκούντων τρόπος.

A. ποδαποὶ γὰρ εἰσιν οἱ ξένοι; B. Βοιωτίοι.

Quorum versuum primo editores nimis patienter tulerunt particulam εἴτε, quae in graeco sermone non magis post πότερα inferri potest, quam in latino sive post utrum. Suspicio in superioribus personam B nuntiasse adventum hospitem, iisque largas et exquisitas epulas apponendas esse dixisse. Quibus auditis alter mirabundus interrogat:

πότερα θεωροῖς ἢ ταγηνισταῖς λέγεις;

His quod infertur deinceps πόλλ' ἐσθίουσιν item dativus est participii. ταγηνισταὶ qui dicti fuerint notum est e cognomine fabula Aristophanis. Exercit. philol. I p. 31. Vs. 4. varie tentaverunt critici verba ποδῶν κύτος, quorum Schneidewinus

καὶ τὸ πᾶν κύτος coniectat. Possis etiam καὶ πλευρῶν (πλεύρων) κύτος. Sed poeta ποδῶν κύτος dicere videtur quod Polluci II 190. et auctori τοῦ ἱερακοσοφίου p. 349, 25 (ed. Hercheri) est τὸ ποδῶν κοῖλον. Si quid tamen mutandum, malim id ipsum reponi καὶ κοῖλον κύτος.

Ibid. Ἡρακλείδης δ' ἐν τῷ Ξενίζοντι. Hoc rescripsi pro Ἡράκλειτος. V. Hist. crit. Com. graec. p. 422.

Ibid. e. In Posidippi epigrammate scripsi ὁ τριχιδιφθερίας μονολήκυθος, i. e. pelle indutus, cui pili non detracti sunt. Cod. A ὁ τρίχιδι φθείρας. Toupius ὠχρὸς διφθερίας.

X, 415. b. Sositheï de Lityersa versus ita a Dindorfio editi leguntur

ἔσθαι μὲν αὐτὸς τρεῖς ὄνους κανθηλίους
 τρεῖς τῆς βραχείας ἡμέρας, πίνει δ' ἕνα
 καλῶν μετροτήν τὸν δεκάμορον πίθον. *)

Horum priora apertum est, ut nunc eduntur, nihil aliud significare posse quam Lityersam trinos singulis diebus asinos comedere. Nec satis faciunt quae Hermannus Opusc. I p. 56 dixit. Pro αὐτὸς cod. A habet αὐτοῦς, in quo nihil aliud latet quam ἄρτους, quod habet Tzetzes Hist. II 592. Tum non ὄνους, quod e Tzetzta repositum est, in libris Athenaei habetur, sed ὄλους. Hinc scribendum est

ἔσθαι μὲν ἄρτους τρεῖς ὄλους κανθηλίους —
 ἄρτους κανθηλίους panes ingentis magnitudinis dixit, quae

*) Constat haec e prologo fabulae Sositheanae derivata esse, quem apposuit Nauckius Trag. gr. p. 639. Quae ibi post versus ab Athenaeo servatos sequuntur, fortasse sic corrigenda sunt

ἐργάζεται δὲ φλαῦρα πρὸς τὰ σιτία
 ὄγμον θερίζων ἕνα· μιᾶ δ' ἐν ἡμέρᾳ —

Quae his inferuntur ex pluribus contracta sunt nec emendari possunt. Vs. 12. tentabam

φαγεῖν τ' ἔδωκεν ἧα κάπεχόρτασεν,
 καὶ τοῦ ποιοῦ προὔτεινεν ὡς ἂν ἐν φέρει
 πλείστον. φθονεῖν γὰρ τοῖς θανουμένοις ὀκνεῖ.

Vs. 16. eleganti coniectura tentavit Nauckius, nec tamen locus persanatus est. Vs. 19 et sqq. fortasse sic scribendi sunt:

τὸν ξένον δὲ δράγματι
 ἄδρωφ' γκυλίσας κρατὸς ὄρφανὸν φέρει.

interpretatio et propter oppositionem τῆς βραχείας ἡμέρας et vero etiam propterea aptissima habenda est, quoniam ἄρτος per se nullam magnitudinis notionem habet. Exercit. phil. II p. 19. Dubito nunc annon recte κανθηλίους ἄρτους explicaverim, ac scripsisse poetam conicio κανθήλιος, a sini clitellarii instar; ac fortasse etiam ὄνος poeta scripsit.

Ibid. c. De Pherecratis vs. 3. τῆς ἡμέρας μακρᾶς τριήρους σιτία vide supra ad VI 248 c.

Ibid. e. Phoenicides τρίτον δὲ πρὸς τούτοισι τὸν σοφώτατον Χαίριππον. Argumento fragmenti magis convenire videtur τὸν βρωτάτον. Vs. 3. malim μέχρι ἂν διδῶ τις καὶ λάθη διαρραγείς. Quartum versum intelligerem sic scriptum τοιοῦτ' ἔχει ταμειῶν ἐν τῇ κοιλίᾳ. Libri τοιοῦτ' ἔχει ταμειῶν ὥσπερ οἰκίας. Videant alii.

Ibid. f. Τιμοκρέων ὁ Ῥόδιος ποιητῆς καὶ ἀθλητῆς πένταθλος ἐνέφαγε καὶ ἔπιεν. Parum recte haec dicta sunt. Pro ἐνέφαγε B habet δ' ἐννέφαγε, quod ἄδην ἔφαγε esse opinatus sum.

X, 416. a. Erat Χαλκηδόνιος. Ibid. ἀπολήψεσθαι pro ἀπολείπεσθαι Nauckius.

Ibid. b. Polemo σιτοῦς Δήμητρος ἄγαλμα — καθάπερ ἐν Δελφοῖς σπερμούχου. Ita scribere debebam pro ἐρμούχου, quod nihil est. V. ad Sophoclis Oed. Col. 691.

Ibid. c. In Alcmanis loco exhibui scripturam cod. A. Editi fere τριήρης pro γ' εἴρης. Dindorfius ᾧ κ' ἐνι . . . λε' ἀγείρης. Dobraeus ᾧ κ' ἐνὶ πλέοι (?) τριήρης. Suspicebam ᾧ κ' ἐν ἐδέσματα πόλλ' ἐναγείρης. video tamen haec incerta esse. Vs. 5. legebatur ἠράσθη χλιερὸν πέδα τὰς τροπὰς· οὔτι γὰρ ἦν τετυγμένον ἔσθει. Insolens est ἠράσθη cum accusativo coniunctum. Quare scripsi ἠράσθη χλιερὸν (Bergk. χλιερὸν ἠράσθη) μετὰ τὰς τροπὰς | ἔσθειν, οὔτι γὰρ ἦν τετυγμένον, | ἀλλὰ τὰ κοινὰ γὰρ ὥσπερ ὁ δᾶμος | ζατεύει.

Ibid. d. Anaxilas ἦδη σχεδόν τι πάντα σοι πλὴν Κτησίου. Tentavit aliquid Herwerden Nov. Add. crit. p. 20.

Ibid. e. In eiusdem poetae loco scripsi διαρραγήτω χᾶτερος δειπνῶν τις εὐ, | μὴ Κτησίας μόνος. Vulgo δειπνῶν τις εἰ μὴ Κτησίας μόνος. Vs. 3. fortasse scribendum ὡς λέγουσιν οἱ φίλοι, nisi vulgato incomprehensum mihi acumen inest.

Ibid. f. In Philetaeri fragmento ὑπερδραμῶ Herwerdenus delet.

X, 417. a. Anaxippus τὸ πέτρινον; τοῦτον οἱ δίφιλοι καλοῦσί σοι νυνὶ δι' ἀνδρείαν κέρανον. Repraesentavi librorum scripturam quamvis corruptam. Tentabam τὸν πετρινόν; B. οἶδ', ὃν οἱ φίλοι καλοῦσί σοι | νυνὶ δι' ἀνδρείαν κέρανον. Vs. 6. κατασκήπτοντα ταύταις scripsi pro κατασκήπτοντά γ' αὐταῖς. Particulam γ' codd. omittunt.

Ibid. Erat Θεόφιλος δ' ἐν Ἐπιδαύρῳ.

Ibid. b. Ἀπολλωνῶν Valckenarius; legebatur Ἀπολλόδωρε.

Ibid. c. In Eubuli loco vs. 1. libri habent πονεῖν μὲν ἄμες καὶ φαγεῖν μὲν ἀνδρικοί. Scripsi πωνεῖν — καὶ φαγεῖν μέγ' ἀνδρικοί. Dindorfius πονεῖν μὲν ἄμμες et cum Porsono μάλ' ἀνδρικοί. Vs. 2. pro καρτερῆμεν erat καρτερῆσαι. At cod. A καρτερῆ μὲν. V. Ahrens.

Ibid. d. πολλὰ δ' ἐσθίων ἀνὴρ, scripsi π. δ' ἀσθμαίνων ἀνὴρ, Dobraeus πολλὰ δὲ στένων ἀνὴρ, quod erunt fortasse qui praeferant.

Ibid. e. δι' ἡμέρας ὅλης dedi ex A pro ὅλους. Sequentia καὶ κοπρῶνος (AB κοπρῶνας) πλησίον corrupta sunt. Fortasse καὶ τακῶνας (vel simile quid) πλησίον | κοπρῶνος. In Diphili loco, qui statim sequitur, Herwerdenus Observ. crit. p. 97. dedit οἶος ἐσθίειν προῆμαρ καὶ πάλιν πρὸς ἡμέραν, i. e. per totum diem et rursus usque ad diem = per totam noctem. Libri οἶος ἐσθίειν πρὸ ἡμέρας ἀρξάμενος ἢ πάλιν πρὸς ἡμέραν. Ipse dedi:

οἶος ἐσθίειν πρὸ ἡμέρας
ἀρξάμενος εἶτα καὶ πάλιν πρὸς ἡμέραν.

Ibid. In loco Mnesimachi edebatur ὀλίγα μὲν ἄλλων ταῦτα πολλὰ δ' ἐσθίων. Libri post ἄλλων interserunt δίκαια, hinc dedi:

ὀλίγα μὲν λαλῶν δίκαια, ταῦτα πολλὰ δ' ἐσθίων.

Ibid. Alexidei fragmenti tertius versus ita edebatur ὡς ἀκίνητοι νῦν εἶναι βοᾶν. Porsonus ὡς ἀκίνητοι ἵστε βοᾶν νυνὶ, quo adiutus coniciebam ὡς ἀνίκητοι τε βοᾶν ἔστε, ex quibus ἀνίκητοι debeo Sylburgio. Praetuli tamen ὡς ἀνίκητοι σύχν' αἰεὶ βοᾶν, ut scripsit Erfurdtus.

Ibid. πίνειν Casaubonus dedit pro πονεῖν. De postremis γυμνοῦθ' αὐτούς v. Com. graec. III p. 491.

Ibid. f. Achaei versus sic scribendus erat: πότερα θεωροῖς ἢ ταγηνισταῖς λέγεις. Vulgo εἴτ' ἀγωνισταῖς λέγεις. V. ad 414 a.

X, 418. a. Pempelus interrogatus τί αὐτῷ δοκοῦσιν εἶναι Βοιωτοῖοι, respondit τί γὰρ ἄλλο ἢ τοιαῦτα ἐλάλουν οἷα (οἷ') ἂν τὰ ἀγῆ φωνὴν λαβόντα. Apertum est ante τί γὰρ excidisse οὐδέν. Continuo μετὰ τὰ Λευκτρικὰ scripsi ex PVL pro κατὰ.

Ibid. d. In Hermippi loco Iacoby μυῶν pro μύων coniecit (μύρων PVL) et in sqq. Herwerden Observ. crit. p. 19. ἐνέκαπτε Θετταλικὴν τιν' ἐνθεσιν.

Ibid. Ἀριστοφάνης ἐν Ταγηνισταῖς

τί πρὸς τὰ Λυδῶν δεῖπνα καὶ τὰ Θετταλῶν;

τὰ Θετταλικῶν μὲν πολὺ καπανικώτερα.

Vs. 2. τὰ Θετταλῶν scripsi, Bergkiius ex C et Eustathio τὰ Θετταλικά. Vs. 1. nescio an παῖ scribendum sit pro καί. Versus transposuit Bergkiius Aristoph. fragm. p. 1150. fortasse casu.

Ibid. d. Θετταλοὶ γὰρ τὰς ἀπήνας καπάνας ἔλεγον. Idque deinceps Xenarchi verbis comprobatur, qui in Scythis dixerat ἐπὶ τὰ δὲ καπάνας ἔτρεφον εἰς Ὀλυμπίαν. τί λέγεις; καπάνας; πῶς; καπάνας Θετταλοὶ πάντες καλοῦσι τὰς ἀπήνας. Harum formarum ἀπήνη = καπήνη eadem est ratio, quae e. c. inter Ἀύλωνία et Καυλωνία et multa eiusdem generis alia obtinet. Perrara huius formae vestigia sunt, reddenda autem est Polemoni apud schol. Pindari Ol. V p. 118. τὴν δὲ ἀπήνην λέγεσθαι ὑπὸ Τεγεατῶν φησιν ὁ Πολέμων, οὗ δὲ Θετταλῶν εἶναι τὴν λέξιν. ἐτυμολογεῖται ἀπήνη ἀπίνη (leg. αἰπεινή) τις οὕσα διὰ τὴν ὑπερτερίαν. Apertum est haec ita demum intelligi posse, si scribas τὴν δὲ ἀπήνην [καπήνην] λέγεσθαι ὑπὸ Τεγεατῶν. Exercit. philol. II p. 19.

Ibid. e. In Xenarchi loco εἰς Ὀλύμπια dedi pro εἰς Ὀλυμπίαν. Ib. adverte ἔτρεφον καπάνας, quod non minus insolenter dictum, quam si latine dicas quadrigam alere.

Vs. 2. Legebatur τί λέγεις; καπάνας Θετταλοὶ — Supplevit Cobetus. Paulo aliter Hermannus.

Ibid. "Αλεξίς ἐν τῷ περὶ αὐταρκείας. Reposui Ἀλεξίνος, et Alexinum dici opinor Eleum, de quo egit Diogenes Laert. II 10, 5. cf. Plutarchus de Vit. pud. 18. et de Comm. not. 10.

X, 419. a. Σαννιτῶν Victorius, vulgo Σαβίνων.

Ibid. b. In Alexidis loco scripsi ἔγωγέ τοι τὰ δέοντ' ἔχων τὰ περιττὰ μισῶ. Vulgo ἔγωγε τοῦ τὰ δέοντ' ἔχειν. Alii praeferent fortasse Erfurditi emendationem ἔγωγε τῷ τὰ δέοντ' ἔχειν. Pro τοῦ possis etiam που.

Ibid. c. Ἀρίστων δ' ὁ φιλόσοφος ἐν Ἑρωτικῶν ομοίων δευτέρῳ. Ubicunque Athenaeus Aristonem commemorat, patriae notationem addit, eam ob causam supplevi Ἀρίστων δ' ὁ [Κεῖος] φιλόσοφος. Ibid. libri Ἀκαδημαϊκόν. Malim nunc Ἀκαδημικόν. Cfr. p. 9.

Ibid. d. οἱ παρὰ Πλάτωνι δειπνοῦντες καὶ τῇ ὑστεραία καλῶς γίνονται. Mirum hoc dicendi genus est pro τοῖς δειπνοῦσι — καλῶς γίνεται. Similiter tamen etiam alii locuti sunt, v. Lobeck. Paral. p. 151. Ibid. εὐδειπνεῖτε scripsi pro εὐδειπνεῖτε, nisi malis ὑμεῖς, ᾧ Πλάτων, ἔφη, δειπνεῖτε, vel ὑμεῖς, ᾧ Πλάτων, συνδειπνεῖτε. Mox ὁ αὐτὸς dedi cum Dobraeo pro αὐτός.

X, 420. c. Allatis Lycophronis versibus de Menedemo ita pergīt: ἐξῆς δέ φησιν ὅτι ζητήσεις ἦσαν παρὰ πότον· τράγημα γὰρ | ὁ σωφρονιστῆς πᾶσιν ἐν μέσῳ λόγος. ἱστορεῖται δὲ καὶ ὅτι πολλάκις συνόντας αὐτοὺς ἐπὶ πλεῖον ὄρνις κατελάμβανε τὴν ἔω καλῶν, τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος. Pro ἱστορεῖται scribendum ἱστορεῖ, i. e. Lycophron, cuius fragmentis iam addi possunt haec de iisdem philosophis dicta: ὁ τὴν ἔω καλῶν | κατέλαβεν ὄρνις, τοῖσι δ' οὐδέπω κόρος. Quorum postrema compares cum eiusdem poetae verbis apud Stobaeum Flor. CXIX, 13. τὸ ζῆν ποθοῦμεν· οὐ γὰρ ἔστ' αὐτοῦ κόρος. Exercit. philol. II. p. 19.

Ibid. d. Ἀρίδικε scripsi ex C pro Ἀρίδικες, quae non nauci forma est. Ib. τὰ ἐκτὰ τρύπα corrupta sunt.

Ibid. e. ὡς εὐθυμίας πληροῦσθαι. Fortasse excidit πάσης.

Ibid. f. γελοῖον γὰρ ἔστιν αὐτὸν εὐφημίαν κηρούσαντα καταρᾶσθαι τῇ γυναικὶ καὶ τοῖς τέκνοις. Nisi altius vitium latet, scribendum est αὐτὸν [τὸν] εὐφημίαν κηρούσαντα. Dicit patrem familias.

X, 421. a. In Amphidis loco e cdd. ἀτελές pro εὐτελές scripsi, γὰρ Athenaei est; sunt trochaici tetrametri reliquiae ἀτελές δεῖπνον οὐ ποιεῖ παροινίαν.

Ibid. b. ἂν δ' Valckenarius pro ἂν δ', et vs. 7. καὶ τί μάντεώς σε δεῖ Hirschig pro καὶ τί μάντεώς ἔδει.

Ibid. d. In Phoenicis Colophonii carmine scripsi Νίνου κάδοι μάχαιρα καὶ κύλιξ αἰχμή ex A. Vulgo οἶνον κάδοι.

Vs. 2. κύμβη dedi pro κόμη ex emendatione Hauptii in Berichte d. Sächs. Gesellschaft vol. I p. 411. Empirius Opusc. p. 349. κοτύλη. Vs. 3. χεῖτε Lachmanni emendatio est; vulgo κεῖται.

Ibid. e. Alexidis locus affertur, cuius vs. 4. ita legebatur
αὐτὸν ὁ κεκληκῶς τὰ Σαμοθράκι' εὐχεται.

Correxi τοῖς Σαμοθράξιν sc. θεοῖς, quae plane necessaria est emendatio.

Ibid. Diphili locus ita legebatur

ἔμην μὲν οὐχ' ὄρας πεπωκότα
ἦδη τ' ἀκροθώρακ' ὄντα καὶ θυμούμενον.

Posui quod sententia flagitabat ἐμὲ μὲν οὐν ὄρας, minus confidenter pro καὶ θυμούμενον scripsi κενθυμούμενον. Vs. 3. probabilis est emendatio Herwerdeni Nov. Add. crit. p. 43. Ἀστερίωνος, cll. Pausania Att. 25, 5. Fortasse ad eundem heroem referenda est obscura glossa Hesychii Ἀστόριον· μέγα καὶ διακεχυμένον, quae sic corrigi posse videtur Ἀστέριον· μέγαν καὶ ἐκκεχυμένον.

X, 422. a. ἐν Σθενεβοίᾳ δ' ὁ Εὐριπίδης περὶ εὐτελείας λέγων·

βίος δὲ πορφυροῦς θαλάσσιος
οὐκ εὐτράπεζος, ἀλλ' ἐπάκτιοι φάτναι·
ὕγρα δὲ μήτηρ, οὐ πεδοστιβῆς τροφός —

Recte Matthiaeus piscatorum haec verba esse arbitratur de Stheneboeae exitu nuntium afferentium. Sed minus bene idem versu primo πορφυροῦς βίος de vita marina interpretatur. Mihi poeta πορφυρέων θαλάσσιος scripsisse videbatur, ut purpurarum piscatores poeta loquentes introduxerit. Horum igitur vitam in undis versari et mensae deliciis carere dicit. Fragmentis Stheneboeae haud contemnendum supplementum nuper accessit ex schol. Ven. ad Aristoph. Pac. 123. ὁ λόγος

Σθeneβοίας Εὐριπίδου· τινὲς δὲ οἴονται ἐκ Βελλεροφόντου παρωδῆσαι (παρωδῆσθαι)· πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἴδρυνται κράτος ἔνθηρος ἢ ληστής φρουρεῖται κλύδωνι δεινῶ καὶ βροτοστόνῳ βρέμει πτηνὸς πορεύσει. Designari locum monstris et periculis plenum intellexit Matthiaeus, qui illis verbis aliquem Stheneboeam a consilio Bellerophontem in Lyciam sequendi deterrere conatum esse non male suspicatur. Verba ipsa, nisi quod de primi versus emendatione aliquid dubitationis restat, satis certa coniectura in hunc modum restitui possunt

πέλας δὲ ταύτης δεινὸς ἴδρυνται Κράτος
ἔνθηρος, ἢ ληστῆσι φρουρεῖται πόρος,
κλύδωνι δεινῶ καὶ βροτοκτόνῳ βρέμων.

B. πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι.

Ita enim haec postrema redintegranda sunt ex ipso illo, ad quem haec afferuntur, loco Aristophanis, in quo sciscitanti filiolae, eequam pater Trygaeus itineris conficiendi rationem habeat, καὶ τίς πόρος σοι τῆς ὁδοῦ γενήσεται, Trygaeus respondet πτηνὸς πορεύσει πῶλος· οὐ ναυσθλώσομαι. Quae ipsa Euripidis verba esse vel oratio indicat. Recte autem sine dubio vs. 2. πόρος supplevi, quam in rem comparandus est Cratinus in Seriphiis Com. gr. vol. II p. 186. τοῖς λωποδύταις ὁ πόρος πεινῶσι παφλάζει, quae item ex itineris descriptione petita sunt. Licebit autem illud fragmentum alio praeterea versu augere, quem itidem in rem suam convertit Aristoph. Pac. 140.

τί δ' ἦν ἐς ὑγρὸν πόντιον πέση βάρδος.

Ubi scholiastes τοὺς τραγικοὺς παίξει διὰ τὰ περὶ Ἰκάρου λεγόμενα. Quod probat Dindorfius. Atqui Icarum fabula a nullo unquam poeta tragico in scenam commissa est. Euripidis esse e Stheneboea versum sequentia docent ex alio commentatore excerpta: δοκεῖ ὁ Βελλεροφόντης τὴν τοῦ Προΐτου γυναικα μετὰ τὴν τῆς χιμαίρας ἀναίρεσιν ἐπανελθὼν εἰς Κόρινθον ἀπατῆσαι ὡς ἔξων γυναικα καὶ ἐπιβιβάσας τοῦ Πηγάσου εἰς μέσσην δῖσαι τὴν θάλασσαν. Quibus verbis Stheneboeae argumentum explicari docet schol. Med. apud Welckerum Trag. gr. p. 77. in quo vs. 10. scribendum ἀπόληται, δέλτον δὲ γράψας ἐκέλευσε πρὸς Ἰοβάτην διακομίζειν. Aptissimam

autem in illo loco Cragi memoriam esse etiam ex eo intelligitur, quod in hoc ipso monte Bellerophon cum Chimaera depugnasse fertur. Strabo XIV p. 665. *περὶ ταῦτα μυθεύεται τὰ ὄρη* (Cragum et Anticragum dicit) *τὰ περὶ τῆς Χιμαίρας*. Porro ταύτης spectat opinor ad praeruptam Chimaerae rupem, quam proxime a Crago abesse testatur idem Strabo l. l. ἔστι δ' οὐκ ἄπωθεν καὶ ἡ Χίμαιρα φάραγξ ἀπὸ τοῦ αἰγιαλοῦ ἀνατείνουσα. Schol. Hom. Il. VI, 181. ἔνιοι δὲ ὄρος εἶναι κατὰ Λυκίαν ὃ καλεῖται Χίμαιρα. τοῦτο δὲ κατὰ μέσον ἔχει ἀναφυσήματα πυρός, κατὰ δὲ τὰ ἄκρα πολύθηρον. Hactenus igitur bene omnia procedunt; at dubitationis aliquid relinquitur propter verbum ἴδονται, quod de monte recte dici non potest*). Itaque non montem Cragum, sed heroem, qui monti nomen dedit, intelligendum esse suspicor. Neque enim dubium esse potest, quin Cragus unus fuerit τῶν ἀγρίων θεῶν**), quorum antra ex antiquis scriptoribus memorat Eustathius ad Dionys. Per. 847. ἐν τούτῳ δὲ φασιν οἱ παλαιοὶ τῷ Κράγῳ θεῶν ἀγρίων ἀντρα εἶναι, et disertius Stephanus ex Alexandri Lyciacis s. v. Κράγος p. 475. Κράγος: ὄρος Λυκίας. Ἀλέξανδρος δευτέρῳ Λυκιακῶν. ἀπὸ Κράγου Τρεμίλητος υἱοῦ μητρὸς δὲ Πραξιδίκης νύμφης. ἐνταῦθα δ' εἶναι καὶ τὰ ἐπονομαζόμενα θεῶν ἀγρίων ἀντρα. ἀπαθανατισθῆναι γάρ φασι τοὺς περὶ τὸν Κράγον. Qui quod τοὺς περὶ τὸν Κράγον dicit, non circumlocutione uti putandus est, sed Cragum cum fratribus intellexit, quorum nomina habemus apud Panyasin in Heraclea Fr. XV p. 51 Tzsch.

Ἐνθα δ' εἶναιε μέγας Τρεμίλης***) ὃς ἔγημε γυναικὰ

Ὀγγυγίνην νύμφην, ἣν Πραξιδικὴν καλέουσιν.
τῆς δ' ὀλοοὶ παῖδες Τλώως Ξάνθος Πίναρός τε
καὶ Κράγος, ὃς κρατέων πάσας λήϊζεν' ἀρούρας.

Hi igitur sunt illi Lyciorum ἀγριοὶ θεοί, quorum nominibus

*) Strabo tamen dixit ἰσθμὸς ἴδονται VII, 4. 5.

**) Eos Lobeckius Aglaoph. p. 1186. non diversos putat a σκληροῖς θεοῖς Solymorum.

***) Ita enim recte in Anal. Alex. p. 368. editum Τρεμίλος emendatum esse docent exempla genitivi Τρεμίλητος Stephano Byz. v. Κράγος et Τλώως e codd. restituendi. Com-

quae sententia subiecta sit, non dubium esse potest reputantibus Lyciam antiquissimis temporibus infernis ignibus et ignivomorum montium eruptionibus fuisse conquassatam. Cf. Scylax ed. Gron. p. 94. Pausan. VIII, 43. Lucian. Nav. 9. Seneca Epist. 79. Beckmann ad Arist. Mirab. p. 283. Itaque *Τλώος*, quod nomen notissimo paraschematismo pro *Τρωός* a *τρῶειν* perforare dictum est, ad montis foramina et fissuras referendum puto, e quibus Xanthus et Pinarus i. e. rutiliscentes flammaram ignes et cinerum pumicumque squalores erumpunt. Cragus autem, ὃς πάσας ληίξειτ' ἀρούρας, manifesto ad subterraneos fragores terraeque motus spectat; neque alio antiquissima Lyciae Lyciorumque nomina (*Τρεμιλῖς*, *Τρεμιλία*, *Τρεμιλεῖς*, *Τρεμίλαι* et transpositis litteris *Τερμίλαι*) referenda sunt*). Postea mutata naturae facie terrae tremores igniumque infernalium eruptiones consopitae sunt: idque ipsum est, quod veteres Bellerophontis fabula, quem recte Hermannus Opusc. II p. 182. Aspricidam interpretatur, indicare voluerunt. Is enim Chimaera, qua ignivomum montem significari constat, devicta et Tremilae filiis in antra montium relegatis, incertum qua causa Lycios transnominavit qui ante a perpetuis terrae motibus Tremilae appellati sunt. Ea de re Alexandrum in Lyciacis exposuisse testatur Stephanus Byz. v. *Τρεμίλη* p. 716. Ἀλέξανδρος τετάρτῳ «τελευτήσας τάδε τοὺς Τρεμιλέας Λυκίους Βελλεροφόντης μετωνόμασεν». Ita enim haec scribenda sunt. Ceterum si recte Euripidis locum interpretatus sum, ἔνθηρος cum πόρος coniungendum, ἴδρυνται autem eo quo non raro legitur significatu pro ὤκισται accipiendum est. Exercit. phil. I p. 32 et 53.

Ibid. Alexis εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν τὸ μέρος ἀπὸ τοῦ σώματος. Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 33. τὸ μέρος ἐν τοῦ σώματος. Sufficere opinor εἴ τις ἀφέλοι τοῦτ' ἀφ' ἡμῶν. Vs. sequente οὐτ' ἀν' ἀδικοῖτ' οὐδὲν οὐδεὶς οὐθ' ὑβρί-

para *Μύνης Μύνου* et *Μύνητος*, *Κόμης Κόμου* et *Κόμητος*, et alia eiusdem generis plura.

*) Comparandum etiam i *Τρέμων* loci nomen in Delo insula, item a terrae motibus repetendum. V. Eustathius ad Dionysii Per. p. 525. Eodem traxerim *Τρομίλεια* quod Achaicae urbis nomen erat.

ζοιτ' ἂν ἐκῶν, Ahrens de Crasi p. 9. ἀδικοὶ γ' οὐδέν — ὑβρίζοι τὰν ἐκῶν, quorum alterum recepi.

Ibid. b. In Diphili loco ταῦτ' *Εὐριπίδης* scripsi cum Grotio pro πόλλ' *Εὐριπίδης*. Vs. 4. εἰς ἣν πρῶτον ἂν πάντ' ἐμβάλοις. In his ἂν πάντα e Grotii coniectura editum est, vulgo πάντ' ἂν. At ABP haec omittunt, iidem ἐμβαλεῖς, hinc scripsi εἰς ἣν βρωτὸν ἐμβαλεῖς ἅπαν. Alia in loco ne sic quidem persanato tentavit Herwerdenus Add. crit. nov. p. 43. Vs. 5. ἀλλ' οὐχ ἕτερον εἰς ἄγγος dedi pro ἀλλ' οὐχ ἕτερον ἄγγειον, quod fortasse servari poterat. Vs. 10. edebatur εἰσφόρει τὰ πάνθ' ἑαυτοῖς, pro quibus rescripsi εἰσφορεῖν πάντ' ἔσθ' ἑαυτοῖς. Libri τὰ omittunt et πάντα habent pro πάνθ'. Fort. tamen sufficit εἰσφόρει ἅπανθ' ἑαυτοῖς. Vs. 12. πάντα γίννεται κακά. Ita haec nunc emendanda puto. Libri πάντα ταύτην (PVL ταῦτα, Valckenarius τλητὰ) γίννεται. κακά facile excidere potuit ante καὶ Κράτης δ', nisi καὶ ex ipso illo κακά corruptum dicas. Ceterum Hirschigio duo hi postremi versus delendi videntur.

Ibid. d. κατὰ τοὺς ὕπνους. Haec seclusi.

Ibid. e. Eubulus ὃν χορὴ δεδειπνᾶναι πάλαι. Scripsi χορῆν, quod necessarium esse ostendit πάλαι. Aristophanes apud Polluc. IX 69. scripserat ἐξ ἄστεως νῦν εἰς ἀγρὸν χωρῶμεν, ὡς πάλαι δὴ (pro δεῖ) | ἡμᾶς ἔδει (pro ἐκεῖ) τῷ χαλκίῳ ἄλλουμένους σχολάζειν.

Ibid. f. In Epicratis loco ἄνδρες scripsi pro ἄνδρες, et in Aristophanis versu cum Erfurdto addidi μὲν, nisi malis γάρ, ut voluit Porsonus.

X, 423. a. Hermippi locus ante Dobraeum sic edebatur ἠριστᾶναι καὶ παριστᾶναι τουτί. Nunc nescio an praestet ἠριστᾶναι καὶ προσεστᾶναι τουτί, ut προσεστᾶναι de fastidio intelligatur. Sed dubito propter metrum.

Ibid. Prima Antiphontis verba ita edebantur ὅτ' ἂν τι πράγματα. Scripsi ὅτι δὴ τὰ πράγματα. Nihil frequentius quam ἂν ex δὴ corruptum, h. e. AN ex ΔΗ. Praeterea pro πράγματα malim fere χορήματα. Sequitur Amphidis locus παραδεδειπνημένος, παῖδες, πάλαι, sic vulgo editus παραδεδειπνημένοι παῖδες πάλαι. Ac παραδεδειπνημένος habet B.

Ibid. b. ὡς ἐν Φιλήβῳ φησίν. Ex P scripsi ὄς, quae usitata Athenaei structura est.

Ibid. c. Antiphanes τὸ ποτήριόν μοι τὸ μέγα προσφέρει λαβῶν. Scribendum videtur προσφόρει λαβῶν, vel πρόσφερ' ἐκλαβῶν, sc. e conditorio vasorum. Vs. 2. inepte legebatur ἐπεχεάμην ἄκρατον, οὐχὶ παιδίον, neque melius est quod Koppiersio auctore repositum est οὐχὶ παιδίον. Scripsi ἐγγει παιδίον, sed praeterea scribendum ὑπεχεάμην.

X, 424. b. Platonis versum κνάθους ὅσους ἐκλέπτεθ' ἐκάστοτε intactum reliqui, quoniam incerta eius medela est. Bergkiius ἐκλεπτέτην, Cobetus VL. p. 366. ἐκλάπτεθ', v. d. Mnem. IV p. 128. ἐκάπτεθ'. In Aristophanis loco pro κνάθους scripsi κνάθους, ut dudum correctum est.

Ibid. c. Pro ἀρυσάνας bis scripsi ἀρυσάινας.

Ibid. d. Ὑπερείδης hic et alibi scripsi pro Ὑπερίδης et in ipso oratoris loco ἔπινεν pro ἔπιεν.

Ibid. e. Alcaeus comicus κεραννύουσι ἀφανίζουσί τε. Sic A. Fortasse κεραννύουσ' ἀφυλλίζουσί τε scribendum est.

Ibid. f. καὶ ἐνεδύοντο Schweigh. praeunte scripsi pro καὶ κατεδύοντο. Mox recte Luzacius Ἀριστοξένου pro Ἀριστοτέλους.

X, 425. b. In Eupolidis fragmento

οὓς δ' οὐκ ἂν εἴλεσθ' οὐδ' ἂν οἰνόπτας πρὸ τοῦ
νυνὶ στρατηγούς . . . ᾧ πόλις πόλις,

malui ἔχομεν supplere quam cum Dobraeo scribere νυνὶ στρατηγοῖς χρώμεθ'.

X, 426. a. In Clearchi fragmento verba ἄλλ' ἐπιρρόφει alteri interlocutori assignavi. Amphidis locus fort. sic redintegrandus est

ὁ παῖς σοβείτω τοῖς ποτηρίοις συχνοῦς [ἀκράτους].
Casaubonus pro συχνοῦς scribebat συχνοῖς.

Ibid. b. In eiusdem poetae versu πίμπλη scripsi pro πίμπλα, quae inusitata Atticis forma est. Statim κίρνασθαι dedi pro κίρνασθαι. In Archippi versu Dindorfius cum Schweigh. dedit ᾧ κακοδαίμον'. Cratini locus ita legebatur τὸν δ' ἴσον ἴσῳ φέροντ' ἐγὼ δ' ἐκτῆκομαι. Correxerit Dobraeus.

Ibid. c. Anaxilas (Anaxandrides? v. Hist. crit. 372) scripsit τρὶ' ὕδατος, de quo admonuit Blaydesius ad Aristophanis Acharn. 354.

Ibid. d. Alexidis locus ita edebatur οὐκοῦν ἐγγέω | Κρί-
τωνι πολὺ βέλτιον ἕνα καὶ τέτταρας, indicata post ἐγγέω unius
versus lacuna. Vs. 4. Porsonus [κομψόν] λέγε τι. Malim
κομψόν τι λέγε.

Ibid. Dioclis locum emendavit Dobraeus; libri πίνειν
τὸν οἶνον δεῖ; μετὰ τέτταρα καὶ δύο. In proverbio ἢ πέντε
πίνειν ἢ τριῖ, ἢ μὴ τέτταρα, nescio an εἰ μὴ τέτταρα scri-
bendum sit. Sed cf. Photium Lex. p. 599, 24.

Ibid. e. Ἴων ὁ ποιητῆς — φησὶν ὅτι εὐρώων ὁ μάντις
Παλαμῆδης ἐμαντεύσατο πλοῦν ἔσσεσθαι τοῖς Ἑλλήσι. Pala-
medes non recte hic memoratur, quare Valckenarius (Mnem.
I p. 332) Μελάμπους coniciebat. An forte Πολύιδος?

Ibid. f. Ἐρμιππος Θεοῖς

ἔπειθ' ὅταν πινώμεθ' ἢ διψώμεθα,

εὐχόμεθα πρὸς τοῦτ' «οἶνος ὦ κέρας γενοῦ».

Suspicio haec barbarum aliquem locutum esse, qui πίνεσθαι
et διψῆσθαι dicebat, ut Datis χαίρομαι. Vs. 2. libri fere πρὸς
τοῦθ' ὁ οἶνος ὠκεραςγενου, correxit Bergkiius de Amaltheae
cornu haec interpretatus. Sed fortasse scribendum est εὐχό-
μεθα πρὸς τοῦθ' «ῶνος ὦ εὐκρας γενοῦ», ut ipsum vinum
compelletur. Vs. 3. ante Bergkium edebatur οὐκ ἄστοῦ καὶ
πήλου (καπήλου Adamus). Vs. 4. καῦθις VL. codd. καυθεῖς.

X, 427. a. De Anacreonteis locis vid. Bergk. P. L p. 789.
In fine secundi fragmenti lacunae signa ponenda erant; excidit
κλεῖσσωμεν Διόνυσον, vel simile quid.

Ibid. c. Ἀχαιοὺς δ' ἐν Αἴθωνι σατυρικῶ ποιεῖ δυσχε-
ραίνοντας τοὺς σατύρους ἐπὶ τῷ ὕδαρῇ πίνειν καὶ λέγοντας

μῶν Ἀχελῶος ἦν κεκραμένος πολὺς;

B. ἀλλ' οὐδὲ λείξαι τοῦδε τῷ γένει θέμις.

A. καλῶς μὲν οὖν ἄγειν * * Σκύθη πιεῖν.

Ita duos priores versus correxi olim ad Euphorionem ed. pr.
p. 119. et in Add. secutusque est Dindorfius; libri μῶν
Ἀχελῶος et οὐδὲ λῆξαι. Sed praeterea nonnihil offensionis
habet imperfectum ἦν. Non enim de re praeterita confabu-
lantur Satyrus et alter qui huic respondet interlocutor. Itaque
malim utique μῶν Ἀχελῶος ἐγκεκραμένος πολὺς; De tertio
versu variae prostant virorum doctorum coniecturae, sed qua-
rum nulla probari potest. Achaeus mihi scripsisse videtur:

καλῶς μὲν οὖν ἂν ἐγχείαις Σκύθη πιεῖν.

Hoc enim est quod docere voluit Athenaeus, Scythas esse ἀκρατοπότας. Exercit. phil. I p. 33. Versu primo quod volui, occupavit Ed. Müller apud Nauckium; possis etiam, et fortasse melius conicere μῶν Ἀχελῷος ἐνι κεκραμένος πολὺς;

Ibid. d. ἀγκύλη παίζων Bergkii, ἀγκύλη δαΐζων libri, ἀγκυλίζων Dindorfius cum Grotefendo. In Pindari fragmento dedi cum Bergkio Χιμάρω et τε pro χειμάρω et δέ. Ibid. pro κότταβον possis κοτταβίζω vel κότταβον [παίζω].

X, 428. a. In Sophoclis loco διψῆν κακόν scripsi pro διψῆν βία. In Stheneli versu οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνας ἀνάβαλλει, fortasse καταβάλλει scribendum, nisi fuit οἶνος καὶ φρονέοντας ἐς ἀφροσύνας, ἄνα, βάλλει.

Ibid. b. περινισομενάων ex codd. scripsi pro περινισσομενάων.

X, 429. b. νήφων ἐν τῷ γράφειν καὶ ἀγαθὸς ὢν προσποιεῖται μεθύειν. De Anacreonte haec dicuntur, in quibus pro ἀγαθός, quod sine dubio corruptum est, forsitan ἀγανός scribendum.

Ibid. c. In Melanippidis loco ἀπ' ὧν ὄλοντο Bergkii, ἀπώλοντο Schweighaeuser, ἀπωλαύοντο A.

X, 430. b. Alcaeus πάντα δὲ δίψαισ' ὑπὸ καύματος. Ita pro δίψαις Seidlerus.

Ibid. c. εὐφροσύναις dedi pro εὐφρόναις et cum Ahrensio πώνην pro πίνειν. Libri πονεῖν. Eodem auctore δένδριον scripsi pro δένδρον.

Ibid. d. In Alcaei loco πώνωμεν edidi pro πίνωμεν, et vs. 2. revocavi corruptum αἰ τά, quod Grotefendus sequente Dindorfio αἶτα scripserat, ego suspicabar νάματα. Nunc verum puto ὦ ἔτα, ut scripsi XI p. 481 a. ubi idem locus Alcaei affertur. αἶτης media brevi dictum esse ostendi non potest. In Anacreontis loco

καθαρῆ δ' ἐν κελέβη πέντε τε καὶ τρεῖς ἀναχέισθω, fortasse ἀναχέισθων reponendum est, quamquam subaudiri potest ὁ οἶνοχόος.

Ibid. e. Pherecrates ἄποτ' ἔστ' Erfurdus pro ἀπότες. Vs. 2. erat ἐνέχεέν σοι. Vs. 3. πῶς ὦ κατάρατε δ' ἐνέχεας; ita correxi librorum scripturam πῶς ὦ κατάρατε ἐνέχεας;

Dindorfius cum Erfurdto πῶς ὦ καταράτοτ' ἐνέχεας; Praeterea personarum vicès rectius distinxi.

Ibid. f. In Ephippi loco τί φής; personae A continuavi.

X, 431. a. τρεῖς pro τῆς posui cum Iacobsio. In Sophili loco scripsi συνεχῶς pro συνεχής.

Ibid. c. Menandro praeunte Schweigh. reddidi φιλοτιμούμενον pro φιλοτιμούμενος.

Ibid. d. In constituendo Diodori loco Dobraeum secutus sum, libri εἰ παρ' ἕκαστον — πίνειν τὸ λ. τοὺς λογισμοὺς δέξαιμι. Herwerdenus Add. crit. nov. p. 35. τὸ ποτήριον πίνων — τοὺς λογισμοὺς ἔξεμεῖ. Vs. 1. recte πῆ Naekius.

Ibid. In Alexidis loco vs. 7. Herwerden Obs. crit. p. 67. τὸ τὰς κεφαλὰς ὑγιεῖς ἔχειν κἀκραιπάλους pro ἐκ κραιπάλης. Nisi forte κραιπάλη de continua potatione intelligi potest. Phrynichus Bekkeri p. 45, 13. κραιπάλη ἢ ἀφ' ἑσπέρας ἄχρη εἰς ὄρθρον πόσις.

X, 432. b. c. ἐπηλφίτωσε H. Stephanus, vulgo ἀπηλφίτωσε. Tum γράφων dedit B pro γράψας. In Epinici loco ἐπαλφιστοῦντα pro ἐπαλφίτου πίνοντα scripsi cum Cobeto. Vs. 7. νασμὸν Fiorillo Obs. in Athen. p. 97. vulgo ἔσμὸν. Vs. 10. κατησίμωσε Schweighaeuserus pro κατησίμωσα, Dindorfius κατησίμωκα, C. κατησίμωκα.

Continuo Θηρασίαις νήσοις pro Θηράσι ταῖς νήσοις scribendum cum Schweighaeusero.

Ibid. d. In Critiae carmine vs. 4. revocavi cod. A scripturam χεῖρα κύκλω θιάσον. Dindorfius e Porsoni coniectura χεῖρα κυκλοῦν (sic VL. κύκλου B) θασίου. Verbum quod excidit in hexametro fuit, neque dextram versus in circuitu coetus (περιπέμπειν) pocula quae Lydiaea luxuries invenit. Recte enim Dobraeus ἄγγε' ἃ pro ἄγγεα et Λυδῆ χεῖρ εὖρ' Ἀσιατογενής, pro quo libri fere λυδῆ χειρυνασιατο γένης vel λυδηχειρυνασιατογενής. Correxerit partim iam Porsonus.

Ibid. e. ὄμματ' ἀχλὺς scripsi pro ὄμμ' ἀχλὺς et litt. f. ἐλπίδα πάντας ἄγειν pro ἀσπίδα πάντ' ἀνάγειν, ut coniecit Bergkii et Emperius Opusc. p. 305.

X, 433. b. πρὸς τὸ φρονεῖν Bachius, vulgo πρὸς τὸ φανέν.

Ibid. c. In Antiphanis fragmento ingeniose Emperius scripsit εἶτ' ἤδη δὸς φιάλην Ἄρεως.

Ibid. f. Ἀνακρέων

φίλη γὰρ εἶ ξένοις·

ἔασον δέ με διψῶντα πιεῖν.

Affert haec cum multis aliis exemplis Athenaeus, ut διψῆν figurate dici ostendat, unde intelligitur in Anacreontis exemplo corruptum esse πιεῖν. Scribendum opinor:

φίλη γὰρ εἶς ξένοις· ἔασον δέ με

διψῶντ' ὀπυῖειν.

Numeri sunt iambici, ἔασον est bisyllabum. εἶς pro εἶ ex A. Statim πέμπτῳ scripsi pro τρίτῳ, i. e. E pro Γ.

IX, 434. c. Menander τρὶς ἐξέπιον μεστόν γ'. Cobetus τρὶς μεστόν ἐξέπιον. Praetuli τρὶς ἐξέπιον εἶς ὦν. In fine eiusdem fragmenti μέγα γε pro πολύ γε accipiunt. Id cum fieri non possit et B μέγας τε habeat, fortasse μὰ τὴν Ἀθηναίαν. μέγας εἶ scribendum est: du bist ein grosser Mann. Cf. Euphro Athenaei IX p. 380 b. πάλαι μέγας εἶ. Diodorus ibid. p. 405. c. ἄνθρωπε, μέγας εἶ.

Ibid. Νικοβούλη δὲ ἢ ὁ ἀναθεὶς ταύτῃ τὰ συγγραμμάτια φησιν ὅτι παρὰ Μηδείῳ τῷ Θεσσαλῷ δειπνῶν ὁ Ἀλέξανδρος εἴκοσιν ἐν τῷ συμποσίῳ πᾶσι προὔπιε παρὰ πάντων τὰ ἕσα λαμβάνων. Viginti compotatores habemus item in Carani convivio ab Hippolochō ap. Athen. IV p. 128 c. descripto, ubi non erat quod maiorem numerum requireret Casaubonus. Medius autem a Nicobula memoratus Oxythemidis fuit filius, patria Larisaeus, unusque ex Alexandri amicis regique inprimis carus. De eo vide Arrian. Ind. 18. et ubi idem convivium memoratur Exped. VII, 24 sq. De eodem intellige Plutarch. in V. Demetrii c. 19. Praec. sanit. p. 124 d. aliisque locis a Wyttenbachio ad Plutarchum Adul. et am. p. 65 c. indicatis. Eundem historici operis auctorem fuisse docet Strabo XI p. 530. τούτου (Armenii Thessali) φασὶν ἐπώνυμον τὴν Ἀρμενίαν οἱ περὶ Κυρσίλον τὸν Φαρσάλιον καὶ Μήδιον τὸν Λαρισαῖον, ἄνδρες συνεστρατευκότες Ἀλεξάνδρῳ. Cfr. Lucianus Macrob. cap. 11. Ἀντίγονος δὲ υἱὸς μὲν ἦν Δημητρίου — οὗτος τέτταρα καὶ τετταράκοντα Μακεδόνων ἐβασίλευσεν ἔτη, ἐβίωσε δὲ ὀγδοήκοντα, ὡς Μήδιός τε ἱστορεῖ καὶ ἄλλοι

συγγραφεῖς. Ex quo eum supra Antigoni aetatem vixisse intelligitur, fuitque haud dubie cognationis vinculo coniunctus cum illo Medio, qui Olymp. 96, 2. cum Lycophrone, Pheraeorum tyranno, de Thessaliae principatu bellavit. V. Diodor. Sic. XIV, 82. cll. Buttmanno Mythol. II p. 286. Exercitt. phil. I p. 33.

Ibid. e. ἐν μόνῃ τῶν ἑορτῶν τῶν ἀγομένων ὑπὸ Περσῶν τῷ Μίθρῳ βασιλεὺς μεθύσκειται. Haec intelligi non possunt nisi aut ἐν μιᾷ μόνῃ scribitur aut τῇ ἀγομένῃ.

X, 435. c. Theopompus πῖων δὲ τὴν νύκτα πᾶσαν καὶ μεθυσθεῖς πολὺ καὶ πατάξας, ἀφείς ἅπαντας τοὺς ἄλλους ἀπαλλάξασθαι. Recte C πῖων δὲ ποτε τ. ν. π. καὶ μεθυσθεῖς πολλὰ καὶ παίξας (malim καὶ πολλὰ παίξας). Pro ἀφείς aut ἐφείς scribendum aut, quod minus probabile, delendum ἀπαλλάξασθαι.

Ibid. e. Ἀριστοτέλης — συνεχῶς φησὶν αὐτὸν ἔσθ' ὅτε ἐπὶ ἡμέρας ἐνενήκοντα μεθύειν. De Dionysio iuniore haec prodidit non Theopompus, in quo tam immanem rei exaggerationem non miraremur, sed sobrii vir iudicii Aristoteles, qui scripsit sine dubio ἐπὶ ἡμέρας ἐννέα. Exercit. phil. I p. 20.

Ibid. Pro Διονυσοκόλακας ex C scribendum Διονυσικόλακας.

Ibid. f. καὶ προειδὼς ὅτι ὀλίγους μῆνας ἤμελλε βιώσεσθαι. Aut ἔτι post ὅτι excidit aut scribendum ἐπιβιώσεσθαι.

X, 436. a. Theopompus καὶ Ἴππαρῖνον δὲ τὸν τοῦ Διονυσίου φησὶν ὑπὸ μέθης τυραννοῦντα ἀποσφαγῆναι. Quid sit ὑπὸ μέθης τυραννεῖν non intelligo. Hipparinum ebrium a puero, quem deperiret, interfectum esse narrat Parthenius Erot. 24. Hinc Theopompum scripsisse suspicor ὑπὸ μέθης παροινούντα, i. e. ὑβρίζοντα. Exerc. phil. I p. 34. Ita apud Strabonem XVII, 1, 12. παροινουμένη est insolenter tractata. Cf. Artemid. p. 60, 12. παροινία ἔπεται τῇ μέθῃ. Athen. X 444 b. τὸ γὰρ παροινεῖν ἐκ τοῦ μεθύειν γίνεται. Potest vero etiam παρανοοῦντα scribi ut voluit Emperius Op. p. 349.

Ibid. d. Scribendum τοῦπίγραμμα. In ipso epigrammate ὠνήσκριψι pro ἀνήσκριψι et vs. 4. εὐχανδεῖς ζωροποτῶν κύλικας,

quae Lobeckii Paralip. 149. emendatio est, vulgo ἐκ χανδῆς — κύλικος. Fallitur Heckerus Comm. crit. de A. G. I p. 14.

Ibid. e. In epigrammate (Callimachi) legebatur φανερώς, pro quo προποθεῖς ex Anthologia posui.

X, 437. a. ἐβίωσε δὲ ἡμέρας τέσσαρας. Imo ἐπεβίωσε.

Ibid. b. ὡς αὐτὸν scripsi pro ὡς αὐτόν et litt. c. post φησι adieci κτίσαι. Statim transposui συγκλεισθῆναί τε τὰ ἱερά. Vulgo συγκλεισθῆναι τὰ τε ἱερά.

Ibid. d. καὶ τῇ ἱερείᾳ. Malim κατὰ τῇ ἱερείᾳ. Quod sequitur τοὺς στεφάνους seclusi et in sequentibus ἐπὶ ξένια scripsi pro ἐπὶ ξενία. In Eubulidae loco σῦκα δειπνῶν pro οὐκ ἀδείπνων restitui ex emendatione Dobraei, qui praeterea cum Pursano ἐντροφᾶς scripsit pro ἐν τροφῇ.

Ibid. e. ἦν δὲ ὁ Διονύσιος ἔτι ἐκ νέου — πρὸς τὰ φροδίσια ἐκμανῆς. Usitatius erat ἐξέτι νέου. V. Lobeck ad Phrynichum p. 481.

Ibid. f. εἰς ὃ (παιδισκεῖον) τῇ προτεραία παρεληλυθὼς ὄφειλε χαλκοῦς ἔχων τότε κατὰ τύχην ἐκτείνας τὴν χεῖρα — ἀπεδίδου. Non sunt haec sine vitio scripta; male χαλκοῦς aliquot nummos interpretantur. Excidit post ὄφειλε numerus ἕξ, i. e. εἰς ὀβολός, quae vilissimorum prostibulorum merces erat. V. Philmon Com. gre. vol. IV, 4. et Athen. VI p. 241 c. Praeterea ante ἔχων exidisse videtur οὐκ.

X, 438. a. καὶ βουλόμενοι συμπεριφέρεσθαι τοῖς παροῦσιν. Melius καὶ abesset.

Ibid. c. Σκόπαν — τὸν Κρέοντος. Nomen hoc principis Thessali in obliquis casibus fortasse rectius scribitur Κρέωνος, si quid Theocrito VII 39. tribuendum est, ubi habes Κρεώνδας i. e. Κρεωνίδας.

Ibid. e. φάσκων αὐτὸν εἰς τοὺς Ἰνδικούς κώμους καὶ μέθας τραπέντα πολλὰ ἀναλίσκειν. Nescio qui sint Ἰνδικοὶ κῶμοι, quamvis bibaces Indos perhiberi non nesciam. Cf. X 437. Quare scripsi νεανικούς; ad rem cf. Granium Licin. p. 46, 1. (p. 9. Bonn.). In sequentibus malim utique ὅτ' ἐμὲν μεθ' ἡμέραν κωμάζων ἐξέχει, vel certe μεθ' ἡμέραν ὅτ' ἐμὲν κωμάζων ἐξέχει. De τίνι pro ὧτινι in verbis τίνι ἢ τύχη δίδωσι v. ad Delectum Anth. gr. p. 94. Tum in verbis οἷς

ἔβαλλε τῶν ἰδίων τοὺς ἀκολουθοῦντας αὐτῷ, pro ἰδίων scripsi ἰδιωτῶν.

Ibid. f. Minus aptum est τὸ πλήθος τῶν ἀγοραιοτέρων, pro quo recte ἀγοραίων habet C.

X, 439. a. πάντας Ἑλληνας καὶ τῶν βουλομένων τοὺς πολλούς. Haec intelligerem sic scripta καὶ τῶν πολλῶν τοὺς βουλομένους, civicae multitudinis quicumque vellent.

Ibid. b. ὀλκείων scripsi pro ὀλκίων.

Ibid. d. ὅλος συγκεκαλυμμένος. Imo ὅλος ἐγκεκαλυμμένος.

Ibid. e. θάρσος καὶ μέθη. Scripsi θράσος καὶ μέθη.

X, 440. a. Γενθίωνα ex L dedi pro Τενθίωνα, quod non est nomen Illyricum.

Ibid. b. εἰσαγαγεῖν τὴν ἱακὴν καὶ τεχνητὴν ἀσωτίαν. Sic scripsi cum L. Dindorfio pro τεχνητικῆν. Nisi forte praestat τενθικῆν.

Ibid. d. Phalaeci epigramma ita edebatur:

χρυσωτὸν κροκόεντα περιζώσασα χιτῶνα
τόνδε Διωνύσω δῶρον ἔδωκα Κλεῶ.

Scripsi χρυσῶ τὸν κροκόεντα, de aureis fimbriis, quibus tunicam Cleo circumdederat, id intelligens. Aliter haec tractavit Heckerus Comm. crit. de A. G. I p. 70. Vs. 4. scripsi οὔτις οἱ ἀνδρῶν pro οὔτις οἱ ἀνθρώπων. Possis etiam οὔτις οἱ θνητῶν. Sed cf. Hermannus ad Nub. 520.

Ibid. e. οὐκ ἀχαρίστως. Correxī οὐ ἀχαρίτως, non illepide, quod alias οὐκ ἀγλαφύρως vel οὐκ ἀρρυθμῶς dicit. Vid. VI p. 237 d. et X p. 431 d. Idem vitium etiam ex aliis locis sustuli. In Xenarchi fragmento ἐλευθέριον pro ἐλεύθερον conieci ad Fragm. Com. III p. 12.

X, 441. c. In Antiphanis loco legebatur οἶδα δ' ἐγὼ ποτε πιοῦσα, quod correxi, et sequens eiusdem poetae fragmentum exhibui prout partim ab Hermanno partim a Cobeto Mnem. V 84. emendatum est. Vs. 2. erat καλῶς ἔχοιμι et deerat ἐμοί. Vs. 3. δεῖν addidit Cobetus.

Ibid. d. In Alexidis loco admodum probabilis est inde a quarto versu Hirschigii emendatio

ἡδύς, πολίος, ὀδόντας οὐκ ἔχων, σαπρός
ἦδη γέρον τε δαιμονίως.

Ibid. e. Plato Comicus vs. 1. fortasse scripserat εἶεν γυ-
ναῖκες, ὡς [ἔγωγ'] ὑμῖν πάλαι. Vs. 4. malim πρῶτα μὲν
ἐμοὶ τῆ κουροτρόφῳ προθύεται. Vs. 10. ἐπισέλῃνα dubitan-
ter scripsi pro ἐπισέλῃνα. Sequentia in libris sic scripta sunt
τὰλλα δὲ ἦδη ταῦτ' εὐτελέστατ'. Secutus sum Dobraeum. Her-
mannus τὰλλα δὲ ἦδη τὰδ' εὐτελέστατ' ἔστ'. Vs. 16. περικνήγι-
γαρτίς ingeniose tentabat Hermannus. Ib. κυνηγέταιν Herwer-
denus. Vs. 21. βινητιᾶν teste Cobeto cod. A. vulgo κινητιᾶν.

X, 442. d. In Menandri loco τὴν νύκτα νῆ Δία καὶ
σφόδρ' ἄκρατον μοι δοκῶ conicit Herwerdenus Obs. crit. p.
124. Quem haec loquentem induxerat poeta, Byzanti apud ho-
minem deverterat, qui strenuo illi potatori ebrietatis causa
extitit; nil mutandum puto.

X, 442. e. τοίη δὴ καὶ ξυνάπασα πόλις. δὴ ABC omittunt.
Possis igitur τοίη' στίν vel τοιαύτη.

Ibid. f. Theopompus Callimachi testimonium ad partes
vocare non potuit. Itaque verba ἐπιεικῶς δ' εἰσὶ πάντες (sic
enim scribendum pro ἐπιεικῶς· τὸ δ' εἰσὶ πάντες) usque ad
κισσυβίῳ Athenaeus de suo attextuit Theopompi verbis, cuius
fragmentum in πολυπόται desinit. Exerc. phil. I p. 20.

X, 443. a. Corrige typhotetae errorem ex ed. Dind. sus-
ceptum πορευομένας pro πορνευομένας.

Ibid. d. In Dionysii carmine Hermannus ante περὶ τοῦδε
supplet μάρνονται. Idem in sequentibus corrigit ὦν' ἀπό-
λωλεν.

Ibid. e. ἢ τις Τιμοκλῆς pro ἢ Τιμοκλῆς Dindorfius in
notis. In Alexidis loco addidi σύ.

X, 444. b. Pro Ἀρκαδί erat Ἀρκαδία. In Antiphanis
fragmento verba μικρῶ — νομίσματι secluserit L. Dindorfius
Thes. Steph. s. v. μικρός. Vs. 7. fort. ὅπη pro ὅποι, et τὰς
ἄνω τε καὶ κάτω.

Ibid. d. Κομηῶν καὶ Ῥοδοφῶν τῶν ἐν Ῥόδῳ πολιτευσα-
μένων ὄντες. Pro Κομηῶν, quod non videtur graecum no-
men esse, fortasse Κομβῶν scribendum est. Notum nomen
fuit Κόμβη, quod similiter in Κομῶη corruptum erat apud
Stephanum Byz. p. 683, 11.

Ibid. e. *ιδίωμα*. Recte Casaubonus *ἀξίωμα* corrigere videtur.

Ibid. f. *γυναῖκας εὐγενεῖς καὶ τῶν πρώτων ἀνθρώπων ἤσχυναν*. Nescio an ἀνθρώπων ex οἴκων depravatum sit. Mox legebatur ὅπως ἀν ἕκαστος ἦν δυνατός. Dindorfius η pro ἦν. Delevi ἄν.

X, 445. a. *Φιλόμνηστος*. Libri *Φιλόδημος*, correctum ex III 74 f. Tum pro *Σμινθείων* malim *Σμινθείων*.

Ibid. b. Antheam Lindium Phanodemus primum invenisse dicit *τὴν διὰ τῶν συνθέτων ὀνομάτων ποιήσιν, ἣ Ἀσωπόδωρος ὁ Φλιάσιος ὕστερον ἐχρήσατο ἐν τοῖς καταλογάδην ἰάμβοις*. In postremis verbis non haesissent interpretes, si *ἰάμβους* non ad metricam formam, sed ad argumentum referendos esse intellexissent. Itaque Asopodorus satirarum soluta oratione scriptarum auctor erat; quae res nequaquam indigna memoratu est, nec omittenda erat ab iis qui graecarum literarum historiam explicuerunt. Verum multo impeditiora sunt quae de Anthea dicuntur, quae intelligerem sic scripta: *τὴν διὰ τῶν ποιητικῶν ὀνομάτων σύνθεσιν*. Ita Antheas oratione usus esse diceretur numeris quidem soluta, at poeticorum verborum usu poeticae orationi assimilata. Sed videtur aliquid reconditius latere. Exercit. philolog. I p. 20. Hermanno, quem de hoc loco consulueram, *διὰ τῶν συνηθῶν ὀνομάτων* scribendum videbatur.

Ibid. d. *ἀλλὰ καὶ οὐ μόνον αὐτός*. Seclusi ἀλλὰ utpote ex sequentibus *ἀλλὰ καὶ οἱ συνόντες* iteratum. De Timonis Phliasii fragmento dixi in Philologo Gott. XV p. 333.

X, 446. a. In Antiphanis loco scripsi *λογισμὸς εἰς μέσον παραξάτω τις* pro *παταξάτω*.

Ibid. *οἶνον ἀρκεσίγνιον* libri, recepi Casauboni emendationem *τὸν ἀρκεσίγνιον*.

Ibid. b. Cratinus in fabula Ὀδυσσῆς inscripta

τῇ νῦν τότε πῖθι λαβῶν ἤδη καὶ τοῦνομά μ' εὐθὺς ἐρώτα.

Nescio an scribendum sit *καὶ τοῦνομα μὴ εὐθὺς ἐρώτα*. Iusserat Cyclops Ulixem, ut suum sibi nomen ederet, cui respondet ille poculum porrigens imo bibe neque illico nomen meum exquire. Alia tentavit Herwerden Nov. Add. crit.

λίαι τε. Malim nunc ἄν (ἀνά) τε Πανελλήνων ἀγορὰς θαλίας τε. Vs. 5. 6. θαλερῶ ἐπτύξατο πήχει αἰθέρος. Ita Casaubonus; libri ἐπτήξατο, C ἐπήξατο. Pro αἰθέρος Schweigh. αἰγίρου, Bergkii αἰέρου. Egregie placet Lobeckii coniectura ἐπορέξατο — αἰθέρος. Vs. 9. νέκταρ ἀμέλγονται μόνον ὄλβιον ἀνθρώποισιν. Recepi Iacobsii emendationem ποτόν, pro quo μένος Bergkii, malim nunc πόνον. Vs. 12. τῶν ἀγαθῶν, Hermannus ἐνθ' ἀγαθῶν, videtur aliud latere. Fortasse Athenaeus duo versus omisit. Vs. 13. τῷ σὺ πάτερ Διόνυσε. Recepi emendationem Bergkii, libri τοῦ, quod fortasse revocandum est, huius (vini) tu pater. Vs. 15. ἐπιήρανον Schneidewinus correxit pro ἐπιήρανε.

X, 448. a. Amphis ἐν τῷ μετώπῳ νοῦν ἔχειν εἰωθότων. Correxi ἐπὶ τῷ μετώπῳ. Vs. sq. συντετάσθαι scripsi pro συντετάχθαι cum Wyttenbachio ad Eunap. p. 79.

Ibid. b. ἵνα κἂν βραχὺ διαστήσωμεν ἀπὸ τῶν ποτηρίων. Scripsi διαστησώμεθ', nisi mavis διαστῶμεν.

Ibid. c. ἐστὶ παιστικὸν dedi e PVL, ἐπιπαιστικὸν ABC.

Ibid. f. Antiphanes ὅποτε προστάττοιτό τις. Sic fere libri, Ven. προστάξεται, correxit Cobetus Mnem. V p. 81.

Ibid. λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον οὐδέποτε γ' ὄμην. Sic Dobraeus, vulgo λῆρον οὐκ ἂν γενόμενον· οὐδέποτε γ' οἶμαι, quod ὄμην scribendum esse vidit Grotius. Praeterea praestat fortasse οὐδέποτ' ἐγὼ ὄμην.

X, 449. b. In Antiphanis loco γαίας dedi pro γαίης et vs. squ. γαλατοθρέμμονα pro γαλακτοθρέμμονα. Vs. 4. δ' ἐν αὐτῇ. Nisi haec gravius corrupta sunt, malim omnino δ' ἐν αὐτῇ. Obvertit Herwerdenus Obs. crit. p. 46. non graece esse dictum κύειν ἐν ἑαυτῇ corrigitque δὲ ταύτην, quod nemo non ad proxime antecedentia traheret. Quare si quid praeterea mutandum est, scripserim δ' ἐν αὐτῆς sc. στέγη.

Ibid. c. ἐγκαθειμένον pro ἐγκαθήμενον dedit Herwerdenus. Vs. 13. scripsi λιβάδα νυμφαίαν δροσώδη. Libri λιβάδα νυν φαίαν δροσώδη. Vs. 15. secutus sum Dobraeum; vulgo ἄλλο μηδέν· μηδὲ τοῦμπαλιν λέγων.

Ibid. e. Alexis παίζουσα χαίρεις ὦ γύναι μ'. Ita correxit Valcken. pro αἰεὶ (A αἰεὶ) σὺ χαίρεις ὦ γύναι μ'. Alii fortasse mecum praeferent αἰεὶ σὺ πειρῶς ὦ γύναι μ' ἀνίγμασιν.

Ibid. f. οὔτος γὰρ αὐτός. Scribebatur οὔτος γὰρ αὐτός.

X, 450. a. Erat τρωτὸς ἄτρωτος, quod τρωτὸς οὐ τρωτὸς scripsi. Ultimo versu erat ἀμφικέφαλος. Cf. Com. graec. III p. 256.

Ibid. c. ἐπιβάλλειν οἰηθεῖς Dalecampius, vulgo ἐπιβάλλων, οἰηθεῖς. Perfecit emendationem Herwerdenus Observ. crit. p. 52. Vs. 3. κατ' αὐτὴν Cobetus Mnem. V p. 85. Vulgo καὶ ταύτην.

Ibid. d. πίνη dedi pro πίννη.

Ibid. e. ἐπιτρίψαι Dobraeus, ἐπιτρίψει Casaubonus, ἐπιτρέψει libri. In ipsis Athenaei verbis ἐπιλυομένου scripsi pro ἀπολυομένου.

Ibid. f. καὶ διὰ πόντιον οἶδμα καὶ ἡπείρου διὰ πάσης. Scripsi καὶ κατὰ πόντιον οἶδμα et vs. sq. τοῖς δ' οὐδὲ παροῦσιν pro τοῖς δ' οὐ παρέουσιν. V. Com. graec. III p. 113.

X, 451. a. οὐδὲν λέγεις et παίζεις ἔχων probabiliter supplavit Cobetus Mnem. IV p. 102, idem ἦν ἀλῶ pro ἦν μὴ ἀλῶ.

Ibid. b. De Diphili loco vide Com. gr. IV p. 399.

Ibid. c. In Achaei fragmento erat χρίσματος. Ibid. πλέα τὸν pro πλεκτὸν reposuit Toupius. Vs. 3. ante Bergkium κύρβιν ἐν διπλῶ ξύλῳ. Statim erat ἱμᾶντα et ἱμᾶντι.

Ibid. d. Ion tragicus δρυὸς μ' ἰδρώς. Ita Casaubonus, vulgo δρυὸς μὲν ἰδρώς. Vs. squ. pro θαμνομήκης Nauckius coni. ταναομήκης. Latet aliud quid. Ibid. erat αἰγυπτίη. Vs. 3. λινουλκὸς pro λίνουλκος Ern. Köpke.

Ibid. f. Edebatur διτταί. Tum pro ὧν Nauckius τῶν.

X, 452. a. b. Ἀπολλωνεῖω scripsi pro Ἀπολλωνίω. Ibid. erat αὐτὰς παρέλθωσι et Κρώμνη.

Ibid. c. κίσσηρις praebuit cod. A pro κίσσηρις.

Ibid. e. τῶν πολλῶν scripsi pro πολλῶν cum Schweighaeusero.

X, 453. a. λοιδορῶν αὐτὸν ὡς εὐρύστομον. Cod. A ὡς εἰς εὐρύστομον. Quod revocandum, aut si alterutrum delendum est, deleverim potius ὡς quam εἰς. Machon Athenaei XIII p. 581 e. ἔσκωπτεν εἰς Ἄδωνιν. Hegesander X p. 444 d. ὁ Κομηῶν εἰς κυβερτην σκώπτων τὸν Ῥοδοφῶντα. Quae sequuntur apud Athenaeum ἀρχαίτατος δ' ἐστὶν ὁ λογικὸς γριφος καὶ τῆς γριφεύειν φύσεως οἰκειότατος «τί πάντες οὐκ ἐπιστά-

μενοι διδάσκομεν;» καὶ «τί ταῦτὸν οὐδαμοῦ καὶ πανταχοῦ» καὶ «τί ταῦτὸ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς καὶ ἐν θαλάττῃ;» Haec griphorum exempla metrica sunt. In secundo post ταῦτὸν addendum ἐστίν. Ad tertii griphi exemplum, quod ita scribendum videtur τί ταῦτόν ἐστ' ἐν οὐρανῷ καὶ γῆ τε καὶ θαλάττῃ, Aristophanes Vesp. 21. composuit aenigma de Cleonymo πῶς δῆ; — τί ταῦτὸν ἐν γῆ τ' ἀπέβαλεν καὶ οὐρανῷ | καὶ τῇ θαλάττῃ θηρίον τὴν ἀσπίδα; Exerc. philol. I p. 34.

Ibid. c. διὰ τὸ μὴ ἐν ἐνὶ τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν. Potest hoc ita explicari ut τὴν φύσιν ἔχειν idem esse dicamus quod πεφυκέναι. Clarior tamen verborum sensus esset, si legeretur διὰ τὸ μὴ ἐν ἐνὶ [εἶναι] τόπῳ τὴν φύσιν ἔχειν.

Ibid. e. τὸ ποίημα. Dobraeus τὸ ῥῆμα.

Ibid. f. De Calliae loco v. Dobraeum. Vs. 5. φώνησον scripsi pro φωνῶ σοι.

X, 454. a. In eiusdem Calliae fragm. vs. 3. ἐκ δ' αὐτῆς dedi pro ἐκ ταύτης, codd. ἐκ δὲ ταύτης.

Ibid. b. Euripides κύκλος τις ὡς τόρνοισι ἐκμετρούμενος. Describitur figura literae Θ. Fortasse εὐ μετρούμενος. Cf. Hesychius Τορνοῦμαι δὲ πρὸς μέτρον· ἀντὶ τοῦ περιγραφομαι. Vs. 6. ταύτας διείργει δ' ἐν μέσαις ἄλλη μία. Nauckius tacite ἐν μέσοις. fort. διαμέσους. Eodem auctore vs. 8. pro τέταρτον ἦν scripsi τέταρτον ἦ.

Ibid. d. τὸ δ' αὐτὸ πεποίηκε καὶ Ἀγάθων ὁ τραγωδοποιὸς ἐν τῷ Τηλέφῳ· ἀγράμματος γὰρ τις κἀνταῦθα δηλοῖ τὴν τοῦ Θησέως ἐπιγραφὴν οὕτως. Thesei quo pacto in Telepho partes esse potuerint vereor ne iusto artificiosius explicaverit Welckerus Trag. graec. p. 990. Vide igitur ne pro Τηλέφῳ scribendum sit Τληπολέμῳ, quorum nominum quam proclivis sit permutatio intelligitur e schol. Aristoph. Pac. 527. ἔστι δὲ Εὐριπίδου ἐκ Τηλέφου ἢ Τληπολέμου, de quo dixi Hist. Com. p. 385 not. 80. Tlepolemi autem multiplex fuit in fabulis Graecorum cum Theseo coniunctio. Exercit. philol. I p. 20. In Agathonis fragmento item Thesei nomen describente vss. 4 et 5. ita eduntur

ἔπειτα τριόδους πλάγιος ἦν προσκείμενος,
ἐφ' ἐνός τε κανόνος ἦσαν ἐξυγωμένοι δύο.

Describit literam Υ. ἦσαν meo suasu delevit Dindorfius. Verba ἐξυγωμένοι δύο, quibus poeta ad describendam literae Η figuram vs. 2. usus est, hic temere iterata videntur. Fortasse verum est quod reposui

ἐφ' ἐνός τε κανόνος ὑπιωμένοι δύο,
quod plane cadit in literam Υ; nisi praestat ἐφ' ἐνός τε κανόνος ἦσαν ὑπτιοι δύο. Similiter Callias p. 454 a. indicat figuram literae Ψ, ἐκ δ' αὐτῆς μέσης μικρὰ παρεστῶσ' ἐκατέρωθεν ὑπτία. Denique vs. 6. scripsi

ὅπερ δὲ τὸ τρίτον καὶ τελευταῖον πάλιν.

Vulgo ὅπερ δὲ τρίτον ἦν, at ABC ὅπερ δὲ τὸ τρίτον ἦν.

Ibid. e. Sequitur Theodectae locus item nominis ΘΗCEΥC descriptionem continens. Vs. 1. μεσόφθαλμος restitui pro μαλακόφθαλμος praeunte Welckero. Videtur tamen aliud quid latere. Vs. 2. pro δισσοί, quae Valckenarii coniectura est, libri habent δύο οἱ. Possis igitur etiam διοιοί conicere. Vs. 6. πέμπται δ' ἄνωθεν ἰσόμετροι ῥάβδοι δύο. Pro ἰσόμετροι requiro aliquid, quo dilucidius significetur quod h. l. expectatur. Fortasse ἰσόμετροι ex vs. 2. repetitum expulit genuinum ὑπτιοι. Vs. 8. πρόσθεν εἶφ' ὁ βόστρυχος. Libri fere εἶπ' ὁ βόστρυχος, praeferam nunc quod Nauckius exhibuit πρόσθ' ἔφην ὁ β. De εἶπα cf. Cobetus Mnem. IV p. 98.

Ibid. f. Vulgo Χαλκηδόνι et in epigrammate quod subicitur Χαλκηδών. Ibid. scribendum τοῦπίγραμμα.

X, 455. a. περιειλημμένους Schweigh. In Castorionis carmine vs. 1. pro βόλοις scripsi βολαῖς et v. 2. recepi Cobeti VL. p. 221. emendationem ναῖονθ' (sic L, νέονθ' ceteri libri) ἔδραν, vulgo ἔδος ex coniectura Scaligeri, libri ὀδοί et ὀδός. Ib. θηροφόνε Πάν emendavi ad Theocritum p. 258. Vulgo θηρονόμε. Vs. 3. κλήσω pro κλήσω Schweigh. ante Cobetum. Vs. 4. σοφῶ (i. e. σοφῶι) κλύειν dedi pro σοφοῖς κλύειν. Cobetus σοφοῖς κλύειν. Vs. 5. μωσοπόλε pro μουσοπόλε Cobetus. Ib. ἰεῖς Porsonus ante Cobetum, libri ἰεῖς et ἴεις et ἴης. In sequentibus item his scripsi βολαῖς pro βόλοις.

Ibid. b. ἐνδεκαγράμματος debetur Schweighaeusero, hic etiam actum agit Cobetus; vulgo δεκαγράμματος. Tum πρὸς τὴν χρῆσιν perobscure dictum est; intelligerem τὴν θέσιν, prout verba posueris. Nisi sufficit φῆσιν.

Ibid. c. ἥτις ἐπιγράφεται Κένταυροι. Fortasse recte B Κένταυρος.

Ibid. d. In gripho qui assertur erat μήτηρ.

Ibid. f. Antiphanes τροφαλίδας τε λινοςάρκους. μανθά-
νεις; τυρὸν λέγω. Scripsi λιπαροσάρκους, quamquam aliud
latere videtur. In Anaxandridis versu dedi πυρικτίτοισι γᾶς
pro πυρικτύτοισι γᾶς. Dobraeus praeterea γαῖς. Vs. 3. οἶ-
μαι pro εἶναι restituit Boeckhius.

X, 456. a. In aenigmate Sphingis κινεῖται scripsi ex aliis
auctoribus pro γίνονται.

Ibid. f. οὐ μακρὰν posui cum Bronstedtio pro μακρὰν.

X, 457. b. De griphis disserens inter alia assert versum
incerti poetae λαβῶν ἀριστόνικον ἐν μάχῃ δορός. Est hoc
ex illarum dictionum genere, quas veteres magistri δοριμείας
λέξεις dicebant. Eius modi verborum lusibus magnam partem
ea quae σπουδογέλοια dicebantur composita fuisse indicat Her-
mogenes. V. Anal. Alex. p. 126. Addit Athenaeus καὶ τὸ
περιφερόμενον

πέντ' ἄνδρες δέκα νηυσὶ κατέδραμον εἰς ἓνα χῶ-
ρον,

ἐν δὲ λίθοις ἐμάχοντο, λίθον δ' οὐκ ἦν ἀνελέσθαι,
δίψῃ δ' ἐξόλλυντο, ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε γενείου.

Primo versu griphus in eo fortasse cernitur, quod quisvis qui
haec legit πέντ' ἄνδρες et δέκα ναυσὶ coniungit, cum debeat
πέντε ναυσὶ et δέκα ἄνδρες coniungere. Ita hoc simile evadit
illi incerti poetae versui, quem propter ambiguitatem assert
Aristoteles Soph. elench. 4. πεντήκοντ' ἀνδρῶν ἑκατὸν λίπε
δῖος Ἀχιλλεύς, de quo dixi Fragm. Com. IV p. 604. In se-
cundo versu nescio an alterum λίθος unius pugnantium nomen
fuerit, lapidibus inter se decertabant, at Lapidem tollere non
poterant. Λίθος nomen an alicubi legatur nescio, at Λάας
lithoglyphi nomen notum est e Chaerobosco in Bekkeri Anecd.
p. 1182. et Etymol. M. p. 552, 42. Sed praestat fortasse viri
docti (I. Scäligeri) apud Casaubonum explicatio pugnant
illi super lapidibus, in strato lapidibus pavimento sive lithostroto.
Versu tertio obscurum est quo sensu dictum sit ὕδωρ δ' ὑπερεῖχε
γενείου. Neque sufficere opi-

nor eiusdem viri docti explicationem aqua erat supra mentum: sudor nempē.

Ibid. c. οἱ μὴ λύσαντες τὸν προταθέντα γοῖφον, εἴ γε ἔπινον φιάλην [ἄλμη] κεκερασμένην. Vulgo legitur προτεθέντα, quod correxi, et ἄλμη addidi e coniectura Dobraei.

Ibid. e. Clearchus veteres inter pocula non illiberales sermones contulisse dicit, ἀλλὰ μᾶλλον τὰς τοιαύτας (ζητήσεις), τῷ πρώτῳ ἔπος ἰαμβεῖον εἰπόντι τὸ ἐχόμενον ἕκαστον λέγειν, καὶ τῷ κεφάλαιον εἰπόντι ἀντειπεῖν τὸ ἐτέρου ποιητοῦ τινος, εἰ τὴν αὐτὴν εἶπε (εἶχε?) γνώμην, ἔτι δὲ λέγειν ἕκαστον ἰαμβεῖον. Casaubono ἰαμβεῖον quod post ἔπος legitur delenti non assentiar. Scribendum potius ἔπος ἢ ἰαμβεῖον. Hoc enim dici debuisse videtur: cum unus epici vel scenici poetae versum protulisset, alter alterum, tertius tertium recitare tenebatur. E. c. primus recitabat ἄνδρα μοι ἔννεπε Μοῦσα πολύτροπον ὃς μάλα πολλά, secundus πλάγχθη ἔπει Τροίης etc. et sic deinceps reliqui reliquos. Quod mox sequitur κεφάλαιον, de sententia uno vel pluribus versibus inclusa interpretandum videtur, quo sensu Φωκυλίδου κεφάλαια me legere memini. Cf. Grammat. Bekkeri Anecd. p. 369, 31. ἀκροτελεύτιον ἔπος: τὸ ἔσχατον κεφαλαίου τινὸς ποιητικῶς (ποιητικοῦ). Denique ubi ad finem lusus perventum erat, singuli convivae corollarii loco singulos iambo recitare iuebantur sive ex tempore fusos sive ex poetarum carminibus derivatos. Exercit. philol. I p. 34.

Ibid. καὶ ὅσ' ἀπὸ τῆς τῶν γραμμάτων καὶ συλλαβῶν ἔχεται θεωρίας. Scribendum videtur καὶ ὅσ' ἄλλα τῆς τῶν γραμμάτων. Nisi malis cum Dobraeo καὶ ὅσαπερ τῆς etc.

Ibid. f. μῆνυμα scripsi cum Corae, vulgo μηνύματα. Fortasse μῆνυμά τι scribendum.

X, 458. a. ἀγαθὸς ἂν εἴη χῶ φέρων καλῶς κακά. Corrigendum opinor καλῶς καλά.

Ibid. b. ἐπὶ ποῖς παροῦσι τὸν βίον παῖ διάπλεκε. Interposui παῖ. Vix enim dubitari potest quin comoediae versus sit.

Ibid. d. ὠρθωμένην πρὸς ἅπαντα τὴν ψυχὴν ἔχω. Operarum vitio impressum est πάντα et ἔχε.

Ibid. f. τὸν προτεθέντα γοῖφον. Correxi προταθέντα.

X, 459. a. In Antiphanis loco Herwerdenus *ταχέως σε λέγειν χροή*, idem vs. 5. delet, invito, ut equidem opinor, poeta. Vs. 8. scripsi A *ποιον*; B *οὐκ ἔγνωσ ἴσως*. Vulgo A *οἶον οὐκ ἔγνωσ ἴσως*. ἔγνωσ iam Casaubonus, cf. Com. gr. vol. III p. 42.

Ibid. b. *σου pro σοι* Hermannus. Metagenis versum correxī e Polluce, vulgo *καιναῖσι παροψίσι καὶ πολλαῖς*.

XI, 459. c. *Πολύιδος pro Πολύειδος* dedit AB.

XI, 460. a. Homericus locus nescio an in marginem relegandus sit. Mox *ἡμεῖς δ' οὖν* scripsi pro *ἡμεῖς οὖν*.

Ibid. b. Simonides *ἀπὸ τράπεζαν εἶλέ νιν ποτήρια*. Scripsi καὶ pro *νιν*. In fragmento Alcmaeonidis legebatur *νέκυς δὲ χαμαιστρώτους ἐπὶ τινας*, scripsi *χαμαιστρώτου ἐπὶ κλίνας*. Ordo verborum hic est *κλίνας νέκυς ἐπὶ χαμαιστρώτου στιβάδος*. Dindorfius *ἐπικλίνας*, cetera intacta relinquens. Praeferendum fortasse quod coniecit Welckerus Cycl. epic. II p. 554. *χαμαιστρώτου ἐπὶ τείνας*. Vs. 2. *προέθηκ' αὐτοῖσι θάλειαν*. Scribendum *παρέθηκ'*, quod epicus usus postulat.

Ibid. c. *διεχοῖτο τῷ ποτηρίῳ*. V. Vindicias Aristoph. p. 199.

Ibid. e. In Eubuli loco erat *ἐν τῷ κυλικεῖῳ συντέτριφε τὰ ποτήρια*. Ibid. *προσευξάμην* Fritzschi pro *προσεύγμασιν*. De sqq. vide Toepfel de fragm. Com. II p. 8.

Ibid. f. Cratinus *ἦκων*, vulgo *ἦκω* et v. 5. *φρατόριος*.

XI, 461. b. *οὐτ' ἐν γραφαῖς οὐτ' ἐπὶ τῶν πρότερον εὐρήσομεν ποτήριον εὐμέγεθες εἰργασμένον*. Indicavi post *οὐτ'* lacunam, sic fortasse supplendam *οὐτ' ἐν ἔπεσι τῶν πρότερον*.

Ibid. e. Hermippus *εἰς τὸ Κυλικράνων βαδίζων σπληνόπεδον ἀφικόμεν*. Difficile dictu est quid sit σπληνόπεδον. Fortasse *εἰς τὰ — σπιλοπέδων* scribendum, quod illorum locorum naturae consentaneum est. Schweighaeuser *σκληρόπεδον*.

Ibid. f. In Scythini verbis restitui *Ἡρακλῆς pro Ἡρακλῆς et post Κυλικροῖνας addidi δ'*. Ib. scripsi *Τρηχινίδα pro Τρηχινίαν*.

XI, 462. a. Polemo: *τῶν οἰκητόρων μεθ' Ἡρακλέους τινὲς ἀφικόμενοι ἐκ Λυδίας Κυλικράνες, οἳ δ' Ἀθαμᾶνες, ἀφ' ὧν οἱ τόποι διαμένουσιν*. Ante *μεθ' Ἡρακλέους* excidisse videtur *οἳ μὲν* et in fine *ἄνομασμένοι*. Tum scripsi

τοὺς ὄμους ἐγκεχαραγμένοι κύλικας ἦσαν. Vulgo κεχα-
ραγμένοι.

Ibid. b. ὡς ἱστορεῖ Φύλαρχος. Neglexit haec I. F. Lucht
Fragm. hist. Phylarchi p. 96. Eiusdem scriptoris nomen fort.
Eustathio ad II. p. 877, 16. restituendum, ubi editur Ἡρόδο-
τος οἶδε (ποταμὸν Ἴν) καὶ τις δὲ ἱστορικὸς Φύλαξ. Parthacem
hac in re laudat Herod. περὶ μόν. p. 19, 9. Cf. Anal. Alex. p. 129.

Ibid. d. Xenophanis elegia. Vs. 2. ἀμφιτιθεῖ Dindorfius.
Vs. 3. παρατείνει. Bergkius πορσαίνει, fort. παραγινεῖ i. e.
παραφέρει. Vs. 4. erat κρατήρ. De vs. 5. v. Bergkium. Vs.
11. ἀν τὸ Karsten, αὐτὸ libri. Vs. 13. χρῆ δὴ Bergkius. De
vs. 15 sqq. v. Bergkium. Vs. 20. ὧν ἢ μνημοσύνη. Vulgo
ὡς ἢ μνημοσύνη, alii aliter; Bergkius ὡς οἱ μνημόσυν' ἢ.
Vs. 22. οὐδὲ τὰ Hermannus pro οὐδέ τι. Vs. 23. σφεδανὰς
Osannus, libri φενδόνας. Vs. 24. ἀγαθόν Fr. Franke, libri
ἀγαθήν.

XI, 463. a. In Anacreontis epigrammate μνήσεται scripsi
pro μνήσεται, praeunte Fr. Franke, μήσεται Bergk.

Ibid. b. In Ionis carmine vs. 3. Hauptius Progr. acad.
1862 receptis Bentleyi emendationibus χειροῖν et ἰζέτω egre-
gie restituit ὃ δὲ χρυσοῦ δῖνον ἔχων χειροῖν ἰζέτω εἰς ἔδρα-
νον. Lobeck ad Aiac. 310. ὃ δὲ κρήσας (pincerna) οἶνον
ἔχων χειροῖν νιζέτω εἰς ἔδ. Vs. 10. πιέτω pro πιέται scripsi
Com. gr. III p. 516. Ib. ἀδρότερον Dindorfius, B ἀνδρότερον,
vulgo κνδρότερον.

Ibid. c. d. οὐδὲ εἷς posui pro οὐδεῖς. neque enim dubitari
potest, quin verba οὐδὲ εἷς ἂν εὐλόγως ἡμῖν φθονήσαι νοῦν
ἔχων recte Dobraeus cum Alexidis loco coniunxerit.

Ibid. φήσει με κρίνειν. Sic Dobraeus pro φήσεις, idem
vs. 7. δ' οὔν pro γοῦν.

Ibid. e. καὶ τύχη γ' ἐράνου τινός. Scripsi καὶν τύχη
'ράνου. Nescio tamen an librorum scriptura servari possit.

Ibid. f. Critias Thessalos in conviviis cuicumque libuerit
propinare dicit, Λακεδαιμόνιοι δὲ τὴν παρ' αὐτῷ ἕκαστος
πίνει, ὃ δὲ παῖς οἰνοχοεῖ ὅσον ἂν ἀποπῆ. Non aptum h. l.
verbum οἰνοχοεῖν, pro quo potius ἐπιχέειν requiro, nec ha-
bent id codd. in quibus haec ita scripta sunt ὃ δὲ παῖς ὁ οἰνο-
χόος ὅσον ἂν ἀποπῆ. Quod revocandum haud dubie, set ita

ut post *οἰνοχόος* inseratur quod facile excidere potuit *ἐπιχει*.
Exercit. phil. I p. 35.

XI, 464. a. Anaxandridae locum emendavit Dobraeus et Cobetus Mnem. IV 115; libri *τρόπον ἐστὲ νυνί. λέγετε. Β τίνα πίνειν τρόπον*; Non male tamen Iacobsius *τίνα δὴ παρεσκ. πίνειν τρόπον* | *πάρεστε νυνί; λέγετε. Β τίνα πίνειν τρόπον*; Vs. 3. *δῆτ' οὖν* Dindorfius in notis pro *δήπου*. In Ctesiae verbis scribe *Πέροσσι* et *κεραμέοισι*.

Ibid. b. In Choerili loco Naekius *χερσὶν* | *ὄλβον ἄνολβον ἔχω*.

Ibid. c. *διὰ τὴν ἡδονήν*. Scribendum puto *διὰ τὴν ὀδμήν* vel *διὰ τὴν ἡδονήν* [*τῆς ὀδμηῆς*]. Mox leguntur haec *καὶ παραχεόντων εἰς τὸν οἶνον ἤττον μεθύσκουσιν*. Scio haec utcunque defendi posse, malim tamen *παραχυθέντων*. In sequentibus *ἀφ' ὧν τὸ πινόμενον τῷ οἴνω παραχυθὲν μέθας ἴστησιν*, correxi τὸ *γινόμενον*.

Ibid. d. *τὴν δὲ μανίαν τοὺς πολλοὺς — τοῖς πλείστοις προσάπτεσθαι*. Aut *τοὺς πολλοὺς* abundat aut scribendum *προσάπτειν*. Erroris causam ostendit quod statim sequitur *καλεῖσθαι*.

XI, 465. a. *εἶτ' αὐτούς* scripsi praeunte Schweigh. pro *εἶθ' αὐτούς*.

Ibid. b. Euripidis locus, in quo cum Schweigh. et Nauckio *φιλανθέμον* pro codd. lectione *φιλανθέου* posui, fortasse e Phaethonte ductus est.

XI, 466. a. In fragmento Thebaidos cyclicae nondum omnia emendata sunt:

*αἶψα δὲ παισὶν εἰοῖσι μετ' ἀμφοτέροισιν ἐπαρὰς
ἀργαλέας ἤρᾱτο· θεὸν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν.*

In quibus quo pacto *μετὰ* explicari possit non intelligo; videant alii. Fortasse *μεταμφοτέροισι* scribendum est, id ut dictum sit ut *συναμφοτέρος*. Tum parum eleganter scriptum est *θεὸν — Ἐρινύν*. Posui quod scripsit sine dubio poeta *θεῶν δ' οὐ λάνθαν' Ἐρινύν*, neque latuit deorum vindictam. Sequuntur hi versus:

*ὡς οὐ οἱ πατρώϊ' ἐνηεῖη φιλότητος
δάσσαιντ', ἀμφοτέροισι δ' εἰ πόλεμοί τε μάχαι τε.*

Ita Dindorfius edidit ex emendatione Hermanni, libri *πατρῶαν*

εἶη φιλότῃτι, in quibus aperte mihi latere visum est πατρῷ' ἐν ἡθείῃ φιλότῃτι, fraterno amore. Praeterea nescio an scribendum sit ὡς οὗ οἱ τὰ πατρῷ'. Ultimo versu εἶοι item Hermannii est correctio, libri ἀεί, quod revocavi indicata in fine versus lacuna. Probabile est in proximi versus initio fuisse εἶεν, quod post μάχαι τε facile excidit.

Ibid. b. Scripsi Λαρισαίοις ex B pro Λαρισσαίοις, et in Sophoclis fragmento praeunte Schweighaeusero posui ἀγῶνα πάξενον κηρύσσεται. Libri πάνξενα κηρύσσεται, Dindorfius πάξεν' ἀγκηρύσσεται.

Ibid. Post μετὰ τριακοσίων indicaverim lacunam, excidit fortasse φίλων.

Ibid. Ἀντικλειδῆς — περὶ Γραῖ διηγούμενος, τοῦ τὴν ἀποικίαν εἰς Λέσβον στείλαντος σὺν ἄλλοις βασιλεῦσι. Nescio quos reges dicat. Corrigendum suspicor σὺν ἄλλοις Αἰολεῦσι. V. Strabon. XIII p. 582 Cas. In ipso loco Anticlididae, μυθολογοῦσι δὲ περὶ τῶν ἐν Μηθύμνῃ τινὲς περὶ τῆς ἀφειθείσης εἰς τὴν θάλασσαν παρθένου, in his περὶ ante τῶν delendum et deinceps καθεθείσης scribendum videtur.

Ibid. d. Pergit Anticlidides: καὶ φασιν ἐρασθέντα αὐτῆς τῶν ἡγεμόνων τινά, ᾧ ἦν τοῦνομα Ἐναλος, ἐκκολυμβῆσαι βουλούμενον ἀνασῶσαι τὴν παιδίσκην. Pro βουλούμενον scribendum omnino βουλομένην.

Ibid. καὶ διηγεῖσθαι τὸν τρόπον. Indicavi lacunam, excidisse tale quid ratus quale est τῆς ἀφανίσεως, vel τῆς διαφυγῆς. Ib. erat Νηρηῖσι, quod servari potest. Non de nihilo est quod Neptuni equos se pavisse dicit Enalus; eorum enim in illis locis stationem fuisse constat ex Homeri II. 13, 32.

X, 781. c. καὶ seclusi. Tum ἔχοντα κύπελλον χρυσοῦ οὕτω θαυμασίον, ὡς τὸν παρ' αὐτοῖς αὐτῶ παραβαλλόμενον οὐδὲν διάφορον εἶναι χαλκοῦ. Pro παρ' αὐτοῖς scribendum videtur παρ' ἄλλοις.

Ibid. d. ποτήριον coniunxi cum fragmento incerti lyrici: ἃ δ' ὑποδεξαμένα θαήσατο χρύσειον αἶψα ποτήριον. E numeris si coniecturam capere licet, Stesichori hic versus fuerit, cuius in proximis Athenaeus memoriam inicit.

Ibid. τῶ κληθέντι ἀρίστῳ τῶν καλουμένων σοφῶν. Scripsi cum Dobraeo τῶ κριθέντι. Praeterea in verbis τῶν

καλουμένων σοφῶν addendum ἐπτά, quod omitti non potuit et ζ̄ scriptum quam facile exciderit quisvis videat. Cf. p. 463 c. In sequentibus pro ἐμμελὲς recipienda erat Schweigh. emendatio ἐμμελῶς. Ibid. erat πόματι φάρμακον ὑγείας.

Ibid. e. In Antiphanis loco legebatur ἔλκουσι γνάθοις ὀλκοῖς ἀπαύστοις. Scripsi γνάθοιν.

Ibid. f. Nicomachus ὦ χαῖρε χρυσοκλαῦστα καὶ χρυσοῦς ἐμῶν. Addidi χαῖρε cll. Aristoph. Acharn. 872. ὦ χαῖρε κολλικοφάγε Βοιωτίδιον. Pro χρυσοκλαῦστα Letronnius χρυσοκλυστα. Ib. Philippides ὑπερήφαν· ἔγωγε μὲν γάρ. Ita correxi; vulgo ὑπερήφανα, ἐγὼ μὲν γάρ.

XI, 782. a. Anacreon ὡς δὴ πρὸς ἔρωτα πυκταλίζω. Ita Bergkiius, vulgo ὡς μὴ, Dobraeus ὡς ἄν.

Ibid. b. χρῶντο pro χρῶνται Schweighaeuserus.

Ibid. Memoratur scyphus cui Troiae excidium insculptum erat cum hac inscriptione:

Γράμματα Παρρασίοιο, τέχνη Μυός· ἔμμι δὲ ἔργον
Ἴλιον αἰπεινᾶς, ἄν ἔλον Αἰακίδαί.

Merito in verbis ἔργον Ἴλιον haesit Schweighaeuserus, nec probari potest aut Iacobsii interpretatio ἔργον de aerumnis et laboribus explicantis, aut Letronnii Observ. sur les noms de vases p. 71. ita haec vertentis: mon sujet est la prise de la haute Ilion. Non dubium mihi quin scypho insculptum fuerit ΕΙΚΟΝ (antiquis enim literis epigramma exaratum fuit), quod prono errore abiit in ΕΡΓΟΝ. Nec de hiatu timendum in voce εἰκῶν digammata. Γράμματα e Iacobsii emendatione editum est; libri enim γράμμα. Scribendum igitur γραμμά, quo satis commode operis delineatio indicatur. Tum Παρρασίοιο item Iacobsii emendatio est, ducta illa e Pausania I, 28, 2. τῷ δὲ Μυῖ ταῦτά τε καὶ τὰ λοιπὰ τῶν ἔργων Παρρασίον καταγράψαι (λέγουσι) τὸν Εὐήνορος. At Pausaniae locus non caret difficultatibus, de quibus dixit Sillig Catal. Artif. p. 289. contra quem qui disputavit Letronnius Sur la peinture murale p. 300. nescio an non omnia removerit quibus Pausanias erroris arguatur. Quodsi recte libri habent Πηρασίοιο, is ut diversus a Parrhasio pictor fuisse statuatur, eam doricam formam esse credam pro vulgari Πειρασίοιο, ut ἄπηρος dorice dictum est pro ἠπειρος.

Πειράσιος autem idem nomen est quod alias *Πείρασος*. Exercit. phil. II p. 21. Versu altero nescio qui sint Aecidae Troiae eversores; itaque scripsi ἄν ἔλεν Αἰακίδας ell. Horatio Carm. IV, 6. Troiae prope victor altae Phthius Achilles. Nunc praetulerim ἄν ἔλεν Αἰολίδας i. e. Ulixes. Cf. Welcker de Cyclo epico vol. II p. 275.

Ibid. d. Pindarus ἀέξονται φρένας ἀμπελίνους τόξοις δαμέντες. Si recte dicendi usum observavi, scribendum erit ἀέξοντι. In Cratini loco ἐπονομάζουσ' ἅμα scripsi pro ἐπονομάζουσα.

Ibid. e. In Bacchylidis fragmento malim νεανίασι pro νεανίαις. Vs. 2. ἀντείνασα pro ἐντείνουσα suppeditavit ipse Athenaeus XV 667 c.

Ibid. f. In Epicratis loco κυμβία pro κυλίκια scripsi, cuius mutationis causas explicui Com. gr. III p. 373.

XI, 783. a. ἄροκλον ἢ φιάλη παρὰ τῷ Κολοφωνίῳ Νικάνδρῳ. Hoc quid nominis sit nemo dixerit, ac vereor ne Athenaeus prava scriptura in errorem adductus sit. Fuit fortasse ἀρύβαλλος.

Ibid. d. Platonici loci initium ita scriptum edebatur
λύσας δὲ ἀργὴν στάμνον εὐώδους ποτοῦ —
Correxi λύσασα δ' ἄρτι στάμνον.

Ibid. e. Amipsias σὺ δ' ἄδε πρὸς, τήνδ' ἐκπίομαι. Sic scribendum pro σὺ δ' ἄδε πρὸς τήνδ', ἐκπίομαι. Monuerat iam Iacobsius. In scolio apud Amipsiam addidi ὄντ' et scripsi ἀλλ' ἐρᾶν κάσθιεν cum Dindorfio, libri ἀλλ' ἐρᾶν καὶ κατ-εσθίεν. Tum dedi σὺ δὲ κάρτ' ἀφειδῆς pro σὺ δὲ κάρτα φείδη.

Ibid. Pro προυσίς scribendum προυσιάς. Ibid. litt. f. erat βαλάντια.

Ibid. In Sophoclis loco κακὴ ante κακῶς addidi; locus haud dubie e satyrico dramate ductus est. Vs. 2. ἢ τὰς ἀρυσ-τεῖς ᾧδ' ἔχουσ' ἐκώμασας. Suspisor ᾧδ' ἐλοῦσ' ἐκόμπασας, quae ablatis, quibus vinum hauriebamus, cyathis sic gloriaris. Satyrum haec dicentem audire videor.

XI, 784. a. Anaxilas fortasse scripserat καὶ δὴ πίνειν ἐξ ἀργυρίδων χρυσῶν.

Ibid. b. οἰνοφόρον βαρβαρικὸν ἀργυροῦν. In βαρβαρικόν vitium latet. An καρχαρικόν? i. e. κερχνῶδες vel κερχ-

νωτόν. Tum λυκιουργεῖς pro λυκιουργοί scripsit Schweighaeuserus.

Ibid. Sopater βαυκαλῖς ἢ τετράκυκλος. Scripsi τετρακότυλος. Sequuntur haec κατασκευάζουσι δέ οἱ ἐν Ἀλεξανδρείᾳ τὴν ὕαλον μεταρρυθμίζοντες πολλάκις πολλαῖς ἰδέαις ποτηρίων. Vere mihi scripsisse videor πολλαῖς καὶ ποικίλαις ἰδέαις.

Ibid. d. Socrates (?) οὐ μὲν ἐκ φιάλης πίνοντες ὅσον θέλουσι τάχιστ' ἀπαλλαγῆσονται. Scribendum πiónτες. Tum post στάζοντες indicavi lacunam.

Ibid. In Alexidis vs. 1. erat σου. Correxit Schweighaeuserus.

Ibid. f. In Achaei loco Porsonus coniecit πάρεστιν οὐ καμπουσία. v. Nauckium P. T. p. 585. Vs. 4. τό τ' ο κηρύσσειτον VL. v. Nauckium.

XI, 467. c. Eubuli locum, in quo legebatur φιάλιον, τῷ δὲ πολλά —, correxit Cobetus Mnem. IV 116. Vs. 1. Dobraeus κάκιστα.

Ibid. d. Diodorus vs. 2. pro γύναι scripsi κοτύλαι et vs. 4. addidi B.

Ibid. Κλεάνθης — ἐν τῷ περὶ μεταλήψεως. V. Lobeck ad Sophoclis Ai. 708.

Ibid. f. In Archedici loco Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 45. citra necessitatem pro ἦρεν scripsit ἦρασ'. Apollonphanes δεῖνός τι δεῖνος καὶ καλαθίσκος οὐτοσί. In his verba τι δεῖνος et οὐτοσί Dind. seclusit. Malim δεῖνος. B τί δεῖνος; A καὶ καλαθίσκος οὐτοσί, quampuum posis etiam sic δεινόν τι δεῖνος καὶ καλαθίσκος οὐτοσί.

XI, 468. a. In Antimachi loco vs. 5. ἐνσχερῶ ἐστηῶσι. Cod. A ἐκ χερῶς ἐστιῶσι. Illud Iacobsius, hoc Hermannus correxit (tolle operarum errorem ἐν σχερῶ). Quod Stollus coniecit ἐδριόωσιν probari non potest. Libantes non sedebant, sed stabant.

Ibid. b. Recte opinor Stollus προφερέστατον. Pro μέλιτος fortasse μέθνος scribendum est, neque enim de libatione amplius agi videtur, sed de computatione.

Ibid. c. Poculum δακτυλωτόν corruptelae suspectum fuit et mihi et Nauckio, iniuria, ut opinor. Potuit sic dici pocu-

lum *δακτύλοις*, quod conchae nomen est, ornatum. In Ionis vs. 3. *μὲν* pro *μέγ'* Dobraeus et Osannus scripserunt.

Ibid. e. *χαλκίον* scripsi pro *χαλκείον*.

Ibid. f. Malim *ἤξει* pro *ἤκει*.

XI, 469. a. *χωρεῖν* pro *χωροῦν* Coraes.

Ibid. b. In Stephani loco fort. scribendum *τούτω δὲ προῦπι*. Vs. 2. scripsi *καινόν τι νῦν τοῦτὶ γέγονε ποτήριον*. Libri *νῦν τοῦτο*. Dindorfius cum Iacobsio *καινόν τι τοῦτο γέγονε νῦν ποτήριον*.

Ibid. c. *ἡδυποτίδας* pro *ἡδυπότια* recepi ex VL.

Ibid. f. Antimachus *χρυσέω ἐν δέπαϊ*. Vulgo *εὐχρέω*, correxit Casaub.

XI, 470. a. *δὲ Ναννοῖ*. Vulgo *δ' ἐν Ναννοῖ*, cod. A *δ' ἐν αννοι*. In Mimnermi carmine vs. 6. *κοίλλη* scripsi pro *κοίλη*, et vs. 9. *ἵνα δὴ θοόν*. Vulgo *ἵνα οἱ θοόν*. Codd. *ἵν' ἀλήθοον*. Vs. 11. *σφετέρων* pro *ἐτέρων* Bergk.

Ibid. c. Pherecydi restituendae sunt formae ionicae *ὁ δὲ Ἡρακλῆς — βαλέων — ἐφόρει — ταῖσι ἵπποισι*. In verbis *ἐπὴν δύνῃ*, *διὰ τοῦ ὠκεανοῦ τὴν νύκτα πρὸς ἕω ἵν' ἀνίσχει ὁ ἥλιος*, libri habent *πρὸς ἕω ἦνιν ἀνίσχει*. Scribendum igitur *πρὸς ἑώλην ἵνα ἀνίσχει*. Praeterea pro *δύνῃ* scripsi *δύη*. De *ἔδυνα* cf. Buttmannus Gramm. II p. 157.

Ibid. e. In Alexidis loco dedi *ἄνθρωπος* pro *ἄνθρωπος*.

Ibid. f. Apud Theopompum vs. 5. *φιλλάτε* ex Porsoni coniectura scriptum est pro *φιλλάτη*, quod servari potest, si *φιλλάτη* cum verbis personae A coniungitur, ut fecit Iacobsius. Vs. 8. legebatur *σπινθήρ τάλα σπείραις μεναι*. Quae partim egregie correxit Adamus *τάλας πειραῖς με; ναί*. Vs. 9. *τήνδε* inserui. Vs. 11. *παράδος τὸ πρῶτον*. Frustra Herwerdenus *παράδος τὸ ποτήριον*. Sequebatur apud poetam *εἶτα*.

XI, 471. b. In Cleanthis loco *γὰρ* post *ταῦτα* delendum est, nec reliqua integre scripta sunt (corr. *ἰφικρατίς*). Tum *μορφάς* pro *δειράς* recepi ex Eustathio.

Ibid. c. De Antiphanis fragm. vide Com. gr. III p. 95. et Cobetum N. L. p. 132.

Ibid. d. Eubulus *ὑπεραφρίζουσαν παρά*. Dobraeus *πάνυ*, quod languet. Fortasse *κάρα*, ut volui Com. graec. III p. 231. Vs. 3. erat *κωθωνόχειρον*, quod *κωθωνόχειλον* scripsi iam

Quaest. scen. III p. 18. V. Com. graec. I. I. Ibid. erat ψηφοπεριβομβητρίαν. Vs. 6. κισσῶ κάρα βρούουσαν Porsonus, vulgo κισσῶ καταβρούουσαν. Possis etiam κισσοῖσι καταβρούουσαν.

Ibid. e. ὑπερθύουσαν. Sylburgius ὑπερβρούουσαν, Herwerdenus Obs. crit. p. 67. ὑπεραφρίζουσαν, alius v. d. ὑπερζέουσαν. Possis etiam probabius ὑπερφλύουσαν conicere. Sed nihil mutandum videtur; quidni enim poculum vino plenum recte dicatur super aestuare?

XI, 472. a. In Alexidis loco ἀνάψας posui pro συνάψας, cuius compositi nulla hic vis est.

Ibid. b. In Menandri loco deerat τήν, et in seq. fragmento μεστήν addidi; necessario enim aliquid requiritur, ex quo Menandrum θηρίκλειος feminine dixisse intelligatur. In fragmento Dioxippi ἡδιστα γὰρ | ἐκ τῶν τοιούτων ἐκχέας ποτηρίων | εἴωθα πίνειν, in his igitur ἐκχέας Porsoni est coniectura, libri αἴσχεα, quod Αἴσχέα scripsi, nisi Αἴσχροῦα praeferas, cuius nominis exempla praebent Herod. VIII 11. Aelianus Epist. 17.

Ibid. c. In Apollodori fragmento cum Porsono θηρίκλεια pro θηρίκλειοι dedi.

Ibid. e. In Theophili loco post κεραυνύει vel post ζέουσαν indicanda erat lacuna; addendum enim erat aliquid, quo pincernae in porrigendo poculo elegantia et dexteritas laudabatur. In eiusdem poetae fragmento post εἰσφέρει addidi τινά. Pro ἡθμιον Dobraeus ἡθμόν vel ἡθάνιον suspicatur; pro τὶ ποτήριον erat τὸ ποτήριον.

Ibid. f. Epigenes fortasse scripserat βασιλέως υἱὸν λέγεις [ἡμῖν] ἀφιχθαι. Dobraeus υἱόν [τινα] λέγεις ἀφιχθαι. De Pixodaro dixi Hist. crit. p. 354. Quod ibidem affertur Hedyli epigramma, in eo fortasse iusto suspiciosior edidi:

πίνωμεν· καὶ γὰρ τι νέον, παῖ, κάρτα παρ' οἶνον
εὗροίμ' ἂν λεπτὸν καὶ τι μελιχρὸν ἔπος.

Vulgo καὶ γὰρ τι νέον καὶ γὰρ τι παρ' οἶνον. Haesit in iterato καὶ γὰρ τι etiam Dobraeus, nihil tamen ille tentans. Pro εὗροίμ' ἂν ante Iacobsium erat εὗροίμεν.

XI, 473. a. Sequitur eiusdem Hedyli carmen, cuius primo versu legebatur ἐξ ἡοῦς εἰς νύκτα καὶ ἐκ νυκτῶν Πασι-

σωκλής | εἰς ἡοῦν πίνει. Scripsi quod sermonis concinnitas postulabat ἐκ νυκτός, et πάλι Σωκλής ex emendatione Bergkii. Vs. 5. erat πουλὺ στιβαρώτερος. B πολυστιβαρώτερος, unde posui πολὺ τι στιβαρώτερος.

Ibid. c. In Anticlidis loco erat στέφαντα ὦτα, quod corripit Dindorfius.

Ibid. d. In Amipsiae fragmento libri μαμία habent, quod esse potest μαμμία. Sed Μανία est etiam XV p. 667 f. Alexis κείμενον στρωματέα καὶ γυλιόν. Cod. A στρωματέα τε καὶ γύλιον. Scripserim κείμενα | στρώματά τε καὶ γυλιόν, prout voluit iam Casaubonus,

Ibid. e. In Eubuli loco aperte interpolato seclusi verba δὴ κενὸς ὡς et in sqq. Ἀρεσία pro ἀρεσίαν scripsi cum Dobraeo.

Ibid. f. In Xenarchi loco pro ἀργυροῦν scripsi cum Dobraeo τὰργυροῦν, et vs. 2. dedi εἰς τὸ βαθὺ δ' ἐπανάγωμεν pro εἰς τὸ βαθὺ δὲ πάλιν ἄγωμεν. Vs. 3. edidi νῆ Δί' εἰς τὸν κἀνθάρον, vulgo νῆ Δία νῆ τὸν κἀνθάρον.

XI, 474. a. In Epigenis loco post πάντες supplevi κἀνθάριδι'. In squ. codices secutus sum. Vs. 4. πιόμενοις malim pro πιόμενοι, B ποιόμενος.

Ibid. b. Sosicrates προσῆγε πράως καὶ καλῶς τὸν κἀνθάρον. Non placet καλῶς post πράως illatum, quare posui μαλακῶς. Lenius etiam corrigas κἀκαλῶς quod Hesychius interpretatur per πράως μαλακῶς ἡσύχως.

Ibid. In Phrynichi loco ἀν οἴκοι Dobraeus, cod. A αν οἴκω, Dindorfius cum Porsono ἐν οἴκω. Vs. 2. ἔκλαιεν libri, ἔκαεν Letronnins, ἔπλαττεν Herwerdenus Observ. crit. p. 28.

Ibid. ἡ ναῦς δὲ πότερ' εἰκόσορός ἐστιν ἢ κύκνος; Pro εἰκόσορος B habet εἰκὸς κέρκουρος ὄρος.

Ibid. d. Ἴππυς pro Ἴππεὺς coniecit Dindorfius. V. Keilii Anal. epigr. p. 227. De Polemonis loco cf. Preller p. 105. Tum in fragmento Philetaeri Πηλεύς scripsi pro πηλεύς; pro Κανθάρου fortasse rectius fuerit κἀνθάρου. V. Com. graec. ed. min. p. XVI et 641. Vs. 3. erat νῆ Δία, quod μὰ Δία scripsi.

XI, 475. a. ἄνω συννεούσας. Dobraeus ἄνωθεν, νεούσας. In Sapphus loco constituendo Bergkium secutus sum,

quem vide. In Sophoclis fragmento προσστῆναι Schweighaeuserus, vulgo προστῆναι, Bergkii προσπῆναι, quod verum puto.

Ibid. b. Χάρων δ' ὁ Λαμψακηνός — παρὰ Λακεδαιμονίοις φησὶν ἔτι καὶ εἰς αὐτὸν δείκνυσθαι τὸ δέπας τὸ δοθέν Ἀλκμήνῃ ὑπὸ Διός. Nihil ad haec a viris doctis adnotatum video, quamquam permirum videri debet poculum Alcmenae datum a Iove apud Lacedaemonios servatum dici. Quare suspicor subesse errorem sive ab ipso Athenaeo commissum sive a librariis. Charonem παρὰ Θεβαίους scripsisse existimo. De poculo illo v. Athen. XI p. 474 f. 781 c.

Ibid. c. ἄδηλον δὲ ποῖον εἶδος ἔστι ποτηρίου ἢ εἰ πᾶν ποτήριον κελέβη καλεῖται ἀπὸ τοῦ χέειν εἰς αὐτὸ τὴν λειβὴν ἢ τὸ λείβειν. In his ἢ εἰ πᾶν pro ἢ πᾶν scriptum est praeunte Casaubono. Non credo id recte factum. Revocavi librorum scripturam locumque per interrogationem extuli, oratione similiter formata, ut esse solet apud Aristotelem in Problematis. Pro ἢ τὸ λείβειν forsitan ἦτοι λείβειν.

Ibid. d. In Antimachi loco legebatur κήρυκας ἀθανάτοισι, correxerunt alii aliter, equidem Dobraeus secutus sum κήρυκας δ' ἄρα τοῖσι scribentem.

Ibid. e. προφερέστατον pro προφερέστερον in utroque Antimachi fragmento recte opinor scripsit Stollus.

Ibid. Εὐφορίων

ἢ ποθεν ποταμῶν κελέβη ἀποήφυσας ὕδωρ.

Scribendum suspicor ἢλὲ πόθεν — ὕδωρ; Locus fortasse ad Ποτηριοκλέπτῃν referendus est.

XI, 476. a. Dobraeus post τοὺς πρώτους addit ἀνθρώπους. Possis etiam τοὺς παλαιούς conicere, vel quod omnium facilimum, τοὺς προτέρους.

Ibid. ὅτι δὲ τοῖς κέρασιν ἔπινον δῆλον ἐκ τοῦ καὶ μέχρι νῦν λέγεσθαι ὅταν συμμίσγωσι τῷ οἴνῳ τὸ ὕδωρ, κεράσαι φάσκοντες. Alius scriptor, sermonis paullo curiosior, haec ita extulisset ἐκ τοῦ καὶ μέχρι νῦν λεγομένου — κεράσαι φασκόντων. In sequentibus scribendum κίρνασθαι — συγκίρνασθαι — τὸ πῶμα.

Ibid. b. In Pindari loco Bergkii ἀλέματοι conicit pro αὐτόματοι. In eodem κεράων pro κεράτων scripsi ad Theocritum p. 378.

Ibid. c. In Sophoclis fragmento legebatur ἐκπιών τι et τρίψει γέμοντα, quorum illud Valckenarius, hoc Emperius correxit. Adamus γέροντα.

Ibid. d. In Hermippi loco erat οἶσθα νῦν. Tum malim τήνδε μὲν (pro νῦν) μή μοι δίδου.

Ibid. e. Philoxeni locus sic vulgo editur ἐπίνετο νεκτάριον πῶμ' ἐν χρυσαῖς προτομαῖς τε ἄλλων κεράτων. ἔβρεχον δὲ κατὰ μικρόν. V. ad Com. gr. III p. 147. Cf. ad Theocrit. XXV 146.

In fragmento catalogi τῶν δημοπρατῶν erat πρόσεστι, quod προσέτι scripsi cum Casaubono, indicata lacuna.

Ibid. f. ὡς ἱστορεῖ Ἀμμώνιος ἐν τρίτῃ τῶν περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν. Hic plenus fuit huius scripti titulus, quemadmodum est etiam apud Harpocrat. s. v. Ἀμαζόνιον, qui aliis locis s. v. ἐσχάρα et θόλος brevius vocat περὶ βωμῶν. Atque ita etiam interpret Hermogenis in Walzii Rhet. VI p. 393. ex quo Ammonium illum Atheniensem fuisse discimus: Ἀπάρχου Ἀφροδίτης ἱερὸν ἰδρύσατο ἐν Πειραιεῖ, ὡς Ἀμμώνιος ὁ Δαμπρεύς (Δαμπρεύς). Qui quod eum a demo, cui adscriptus fuit, denominavit, indicio esse videtur satis antiquum scriptorem fuisse. Eiusdem argumenti librum, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν inscriptum, composuerat Habro Calliae filius, teste Stephano Byzant. s. v. Βάτη p. 213: ὅθεν Ἄβρων ὁ Καλλίου, ἐξηγητήης, περὶ ἑορτῶν καὶ θυσιῶν γεγραφώς. Quae verba ab aliis perperam accepta recte intellexit Ruhnkenius ad Tim. p. 10. Habronem hunc eius Calliae fuisse filium, cuius sororem Lycurgus orator in matrimonium duxerat, effici potest ex Plutarcho Vit. dec. oratt. p. 482 sq. Idem Habronis opus laudari videtur ab Apollonio Dysc. Hist. mirab. c. 8. Ἄνδρων περὶ θυσιῶν πρὸς Φίλιππον. Ubi Ἄβρων scribendum suspicor. Philippum autem, cui dedicavit librum suum Habro, intelligo Aexoniensem, patrem Callistomachae, quae nupserat Lycophroni, Lycurgi oratoris filio. V. Plutarch I. I. De Atticis sacris scripserat etiam Apollonius Acharnensis, laudatus ille a schol. Aristoph. Nub. 407. Ἀπολλώνιος δὲ ὁ Ἀχαρνεὺς τὰ Διάσια διακρίνει ἀπὸ τῆς τοῦ Μειλιχίου Διὸς ἑορτῆς. Quo loco Dindorfius Ἀχαρνεὺς ex Τυανεύς corruptum esse suspicatur. Tyanensis enim Apollonii scriptum περὶ θυσιῶν me-

morari a Philostrato V. A. p. 156. Sed huius quidem librum, qui totus in commendanda sacrificiorum sanctimonia versabatur, a docta rerum sacrarum explicatione remotissimum fuisse quum per se probabile sit, tum ex iis intelligitur, quae ex eo attulit Eusebius Praep. Ev. IV, 13. At rectissime Apollonium perhiberi Acharnensem docet Harpocratio v. *πέλανος* p. 149, 23. ubi laudatur *Ἀπολλώνιος ὁ Ἀχαρνεὺς ἐν τῷ περὶ ἑορτῶν*. Idem intelligendus est apud Athenaeum V p. 191 f. *καθ' ἅπερ εἴρηκεν Ἀπολλώνιος ὁ περὶ τούτων γεγραφώς*, ubi pro ΤΟΥΤΩΝ recte sine dubio ΕΟΡΤΩΝ reposui. Exercit. phil. I p. 35.

XI, 477. b. In Nicandri loco erat *ἱεροποιίη* et *πετάλοισιν*. Pro *φωνέεται* Macrobius habet *φωνέεται*. Forsan igitur *πεφωνέεται*.

Ibid. c. *Καλλίμαχος δ' ἔοικε διαμαρτάνειν ἐν τῇ συγχρόσει τῶν ὀνομάτων λέγων ἐπὶ τοῦ οἰκείου ξένου τοῦ παρὰ τῷ Ἀθηναίῳ Πάλλαδι συνεστιασθέντος αὐτῷ*. Recepi Casauboni et D. Heinsii Lectt. Theocr. p. 296. emendationem *συγχύσει*. Difficilius explicatu est quid sit τοῦ οἰκείου ξένου. At scribendum haud dubie τοῦ Κείου ξένου, quod commendat ipsum Callimachi epigramma, in quo laudatur illius ξένου frugalitas et abstinentia ab immodico vini usu, qua Coos excelluisse constat. Pro *συνεστιασθέντος* scripsi *συνεστιαθέντος* ex B qui habet *σύνεστι θέντος*. In Callimachi loco *ἀνήνατο* pro *ἀπήνατο* scripsit nescio quis apud Bentleium.

Ibid. e. *παρὰ Πρυτανίδι* — τοῦ Πρυτανίδος. Haec nomina cum initiali minuscula scriberentur, viros doctos in mirum errorem induxerunt, ut prythanidem de magistratu dici existimarent. V. ad Euphorionem p. 9. sive Anal. Alex. p. 6.

Ibid. *ἔξοινῶν*. Casaubonus *ἔξοινος ὦν*.

Ibid. f. In Hipparchi *Ἀνασῶζομένοις* cum Fritzschio *τί δ' ἐδίδου* scripsi pro τοῦ δὲ δείου, in quo tamen aliud quid latet. Vs. 2. *ἀργύριον οὔτος οὐδαμόθεν εὖ οἶδ' ἔγω*. Desidero verbum, scribendumque opinor *ἀργύριον οὔτος οὐδαμόθεν εὖ οἶδ' ἔχει*. Vs. 4. *Πέρσας ἔχον* pro *ἔχων* scripsi, ut voluit Schweigh. Vs. 5. erat *εἰς κόρακας*. Vs. 6. *καὶ κόνδυ καὶ ψυκτῆρα καὶ κνυβλίον*. Excidit ante hunc versum notatio

personae A. Pro ψυκτῆρα scripsi ψυκτῆριον cum Dobraeo. Possis etiam ψυκτῆρα καὶ κυμβίδιον. Iacobsius ψυκτηρίαν.

XI, 478. a. De poculo quod κόνδου dicebant disserens inter alia scriptor affert Pancratis, poetae Aegyptiaci, versus ex primo libro Κογχορηίδος

αὐτὰρ ὁ γε σπείσας ἐκ κόνδου ἀργυρέοιο
νέκταρ ἐπ' ἄλλοδαπὴν οἶμον ἔβαινε πόδα.

Recte Dalecampio auctore Bergkii in Museo Rhen. nov. I p. 355. ἀργυρέοιο corrigit, pro Κογχορηίδος autem non Κοσδροηίδος scribendum, sed Βογχορηίδος. De Bonchoride, rege Aegyptiorum, filio Neochabis Athen. X p. 418 e. vel Technactis Plutarch. Is. et Osir. p. 354 b. multa apud veteres ferebantur (v. Wesseling. ad Diodorum Sic. I, 94. cl. Plutarcho Demetr. 27.) quae poetae Alexandrino Aegyptiacae antiquitatis memoriam recolenti carminis argumentum praebere poterant haud absurdum. Exercit. phil. I p. 36. Occupavit hanc emendationem Lobeck. ad Ai. p. 87. Cfr. Aelianus H. A. XII, 3. Βόγχορις ὁ ἀδόμενος.

Ibid. b. Scriptum erat κονώνιος. Correxī κονώνειος et infra κονωνείων pro κονωνίων. Sequuntur haec: "Ἴστρος ὁ Καλλιμάχειος ἐν πρώτῳ Πτολεμαΐδος τῆς ἐν Αἰγύπτῳ πόλεως. Post πρώτῳ inserui περί.

Ibid. c. In Eubuli loco pro ἐνήγορος scripsi ἐνήγορῶν. Cfr. ad Callimachum Lav. Pall. 139. Non recte haec tractavi Fragm. Com. III p. 240. Pro αὐτοῖσιν fortasse ἀστοῖσιν scribendum est.

Ibid. c. d. Polemo μετὰ δὲ ταῦτα τὴν τελετὴν ποιεῖ (ὁ ἱεροφάντης) καὶ αἰρεῖται ἐκ τῆς θαλάμης, καὶ νέμει ὅσοι ἄνω τὸ κέρνος περιενηνοχότες. Recepi Casauboni emendationem ὅσοι (fort. ὅσοις) ἄν ὡς τὸ κέρνος. Praeterea scripsi αἰρεῖ τὰκ τῆς θαλάμης. In eiusdem scriptoris loco litt. c. inter ea, quae τὸ κέρνος continet, memorantur etiam ἔλαιον οἶνος γάλα ὄιον ἔριον ἄπλυτον, ubi οἶός vel οἷον corrigebat Casaubonus. Scribendum ὡιον i. e. ῥόν.

Ibid. d. Aristophanis locum intactum reliqui, nisi quod οὐδένα κόσμον pro οὐδὲν ἄκοσμον scripsi cum Toupio. Bergkii praeterea κερραμενόμεναι κοτύλας μεγάλας. Dindor-

fius post μεστὸν lacunam indicavit et ἔγχεον ἐς secluserit. Tum ὕπ' ἔρωτι scripsit Fiorillo.

Ibid. f. In Aristophanis loco γέ addidit Schweighaeuserus; pro εἴκοσ' libri fere οἴκαδ'.

XI, 479. a. Ἡρακλέων pro Ἡράκλειτος recepi ex emendatione Valckenarii; eidem Σώφρονος pro Σώφρων debetur.

Ibid. c. χρῶνται Casaubonus pro χρέονται.

Ibid. d. εὐδειπνίας VL, εὐδείπνειας ABP. Respondet nostro gesegnete Mahlzeit.

XI, 480. b. Σώφρων ἐν τῷ ἐπιγραφομένῳ μίμῳ Γυναῖκες, αἱ τὰν θεὸν φαντὶ ἔλεξαν. Pro ἔλεξαν scribendum ἐξελᾶν ex Apollonio de Adv. p. 592, 13. In Sophronis verbis pro κατώρυνται scribendum κατορώρυνται; ibid. cum Schweigh. τρικτύς dedi pro τρίκτοι, Casaubonus τριτύς. Ibid. in Pherecratis loco malim ἠθμόν.

Ibid. c. τοῦτό τοι Boeckhius pro τοῦτο.

Ibid. d. ἀργεῖη κύλιξ excidisse in Simonidis versu, ipsa indicant verba Athenaei.

Ibid. e. Post κατὰ τὸρον addidi δ' et in sequentibus transposui verba καὶ βάπτονται εἰς τὸ δοκεῖν εἶναι ἀργυραῖ, quae vulgo post καλεῖται leguntur, loco importuno. Pro κεραμείων malim omnino κεραμέων.

Ibid. f. Ἐρμῶναξ dedi cum Dobraeo, vulgo Ἴππώναξ, Β ἵπναξ. In Achaei loco Nauckius pro δεῦρ' οἶνον, quae Casauboni est emendatio pro δεῦρα μόνον, recte coniecit δεῦρ' ἀμνόν. Ibid. post Ἀλκαῖος excidisse numerum docent sequentia καὶ ἐν τῷ δεκάτῳ. Quare lacunae signa addiderim.

XI, 481. a. In Alcaei carmine scribendum πῶνωμεν. Tum pro αἶτα, ut Dindorfius ex Grotefendi coniectura pro αιτα (codd. fere αι τα) scripsit, ὦ ἔτα nunc posui. Cf. ad p. 430 d. De vs. 4. v. Bergkium, qui in sequente Alcaei loco coniecit λάταγες δὲ πότηνται.

Ibid. γλισχρόν γε dedi pro γλισχρόν τε, ut voluit Dobraeus. Vs. 4. scripsi τί λάβω κόρη σοι; τὴν κοτυλίσκην; libri εἰ λάβω κυρίσοι τὴν κυλίσκην. Casaubonus θέλεις λάβω σοι. Dobraeus ἀλλ' ἢ λάβω σοι τὴν κ. Cobetus λάβ' ὦ Συρίσκε τὴν κ. Verba τὴν κοτυλίσκην μηδαμῶς supra Athenaeus p. 479 b. attulit. Vs. 7. νυν Cobetus pro νῦν.

Ibid. In Pherecratis loco εἶτ' ἐκεραμεύσαντο scripsi Bergkium secutus pro εἶτα κεραμεύσαντα, et vs. 4. eodem auctore exhibui σφισι δέ γ' pro φασὶ δ'. Vs. 5. dubitanter conicio γαστροιδέας. Bothius δὲ γαστριδας.

Ibid. d. Philemonis locus ita edebatur ἐπεὶ δ' ἡ Πόδη κυμβίον ἀκράτου κατασέσειχ' ἡμᾶς ἄνω. Recepi ἔπιεν ex cod. Par. Macrobiani et vs. 2. scripsi ἡμᾶς κάτω, Macrobius ὑμῖν ἄνω. V. Addenda Com. gr. V 99.

XI, 482. a. In Alexidis fragmento cum Dobraeo addidi ἄρ' et ἐγὼ pro ἔγωγε scripsi cum Dindorfio.

Ibid. b. In epistola Eratosthenis ad Agetorem Lacedaemonium pro ἴστασαν Macrobius ἔστησαν, idem γῆς omittit. Tum recipere debebam necessariam emendationem Casauboni καθὰ καὶ νῦν παρ' ὑμῖν. Vulgo ἡμῖν.

Ibid. d. In Anaxandridis loco σὺ Κῶμε pro σύγκωμε scripsi. V. Com. gr. III p. 174. In sequ. Ephippi fragmento fortasse vs. 1. scribendum Διονυσίου δ' εἰ δράματ' ἐκμαθεῖν δέοι, ut apodosis ordiatur a Λάχητι. Vs. 3. pro Θεόδωρος erat Θέωρος. V. Com. graec. III p. 336. et Hist. crit. p. 523.

Ibid. e. Παφίοις quod post Ἀπολλόδωρος legebatur transposui. Continuo μόνον post ὀνόματι adieci.

XI, 483. b. Critiae verba de cothone Laconico ita corrigenda esse suspicor κώθων λακωνικὸς ἔκπωμα ἐπιτηδειότατον εἰς στρατείαν καὶ εὐφορώτατον ἐν γυλιῶ; τοῦ δὲ ἔνεκα; στρατιωτικὸν πολλάκις ἀνάγκη ὑδωρ πίνειν οὐ καθαρὸν. πρῶτον μὲν οὖν τοῦ μὴ λίαν κατάδηλον εἶναι τὸ πῶμα, εἶτα ἄμβωνας ὁ κώθων ἔχων ὑπολείπει τὸ οὐ καθαρὸν ἐν αὐτῷ. Cothonem ad expeditiones commodissimum esse dicit. Quam ob causam? militare hominem saepe necesse est aquam bibere impuram. Primum igitur quoniam cothone qui utuntur suis ipsi oculis non accurate cernunt etc. In hac sententiae conformatione concisam et ἀσύνδετον Critiae in dicendo brevitatem facile agnoscas. Quam in rem non inepte compares eiusdem scriptoris locum apud Clementem Alex. Strom. VI p. 741, 6. ἄρχομαι δέ τοι ἀπὸ γενετῆς ἀνθρώπου. πῶς ἂν βέλτιστος τὸ σῶμα γένοιτο καὶ ἰσχυρότατος; εἰ ὁ φυτεύων γυμνάζοιτο καὶ ἐσθίοι ἐρρωμένως καὶ ταλαιποροίη τὸ σῶμα. Ita enim haec distinguenda sunt.

Exercit. phil. I p. 36 sq. Recepi hanc emendationem, vulgo legitur οὐ δὲ ἔνεκα στρατιωτικόν * * πολλάκις ἀνάγκη ὕδωρ πίνειν οὐ καθαρόν. πρῶτον μὲν οὖν τὸ μὴ κατάδηλον εἶναι etc.

Ibid. c. Πολέμων ἐν τῇ.. τῶν πρὸς Ἀδαῖον. Ita A. nisi quod lacunam indicavit Dindorfius. Sed fortasse recte vulgo ἐν τῇ πρὸς Ἀδαῖον. In sequentibus ἀρχαϊκὸν ἦν τὸ τοιοῦτον δὲ τῆς ἀγωγῆς γένος, ὃ καὶ νῦν δρᾶται παρὰ τισι τῶν Ἑλλήνων, pro δὲ τῆς fort. λιτῆς scribendum. Certius est pro δρᾶται scribendum esse ὄρᾶται. Hoc recepi. Mox Prellerus ἐκ πιθακνῶν coniecit pro ἐν πιθάναις.

Ibid. d. Aristophanes οἱ δὲ καὶ σκόροδα καὶ κρόμμνα. Ita ex Equ. 599. correctum est, vulgo abest prius καὶ. Sed bene Bergkii correxit σκόροδ' ἐλάας κρόμμνα.

X, 484. c. In Menandri loco scripsi ἐκ Κυλίνδων χρυσίον, eamque emendationem adstruxi Com. Poet. IV p. 75. Vulgo ἐκ κυλίκων, AB ἐκ κυλίνδων. Vs. 2. πορφυρᾶ τε στρώματα scripsi cum Bentleio, libri πορφυραῖ τορεύματα. Vs. 3. fort. recte Iacobsius ποτήρι' ἰνδικά τε τορεύματα. Vs. 4. Dobraeus κάκτυπώματ' εὐπρόσωπα.

Ibid. e. Τιθραύστη pro Πιθραύστη Casaubonus. In Diphili vs. 2. cum Dobraeo scripsi ἀνδραπόδι' ἤδη ταῦθ'. Libri ἀνδραπόδιον δὴ ταῦθ'. Dalecampius ἀνδραποδίων δὴ ταῦθ'.

XI, 485. a. De Aristophanis loco ex Gerytade v. Herwerden Obs. crit. p. 39.

Ibid. b. In Antiphanis loco pro βρυτικὴν suspicabar βρετικὴν. De fragmento Philylii v. Fragm. Com. II p. 858. Scripsi autem vs. 3. ὁμοῦ δὲ λάλων cum Iacobsio pro ὁμοῦ δ' ἄλλων. Praeterea lacuna indicanda erat, quae praeter alia quaedam etiam vocem πλήθη absorpsit. V. Fragm. Com. I. 1.

Ibid. c. In Theopompi loco vs. 4. hariolabar λύσανδρον κώθωνα. V. Fragm. Com.

Ibid. e. Apollonophanes ἀμέρας. Vulgo ἡμέρας.

Ibid. f. εἶλκεν pro ἔλκειν non scripsi cum Iacobsio. Metrum hoc est — — — — — | — — — — —

XI, 486. b. Hedyli epigramma ἢ διαπινομένη Καλλίστιον ἀνδράσι. Potest fortasse defendi ἢ διαπινομένη, v. Cobeti

N. L. p. 626. Nescio tamen an praestet scribere ἡ διατεινομένη i. e. φιλονεικουμένη. In postremo disticho

ἦν σάου πάντως, ὡς καὶ πάντων ἐπ' ἐκείνης
σοὶ τοῖχοι γλυκερῶν σῦλα φέρωσι πόθων,

nescio qua lege σάου primam syllabam producat. Scribendum videtur ἦν σὺ σάου. Neque ἐπ' ἐκείνης intelligo. Recte VL ἀπ' ἐκείνης. Coniunge σῦλα ἀπὸ πάντων ἐκείνης πόθων, i. e. ut paries tuus omnium illius amorum exuvias praeferat. De Hedylo poeta alias dicam explicatius; nunc hoc unum monere iuvat, eundem hunc poetam epigrammata Callimachi commentariis illustrasse, id quod effici potest e verbis Etym. M. p. 72, 12. Ἡδύλος δὲ εἰς τὴν ἐπιγραφὴν Καλλιμάχου διὰ δύο λλ ὀνομάζει τοὺς ἀλύτας ἀλλύτας. Haec quum ego multos ante annos ita correxissem Ἡδύλος δὲ εἰς τὰ ἐπιγράμματα Καλλιμάχου, nunc eam suspicionem plane confirmatam reperio Etym. MS apud Cramerum Anecd. Par. IV p. 6, 23. Exercit. phil. I p. 37. In Hedyli carmine nunc scripsi ἦν σῶου, praestare tamen videtur quod supra proposui ἦν σὺ σάου.

Ibid. c. ἀπὸ Λύκωνος — ποιηθεῖσαι. Haec ineptior est etymologia, quam ut Athenaeum eius auctorem esse credere liceat. Reddenda est auctori suo i. e. in marginem releganda. Κονώνιοι scripsi pro Κονώνιοι. Ibid. τοῦ Λύκωνος seclusi et ὑπὲρ χρέως scripsi cum Casaubono pro ὕβρεως. Verba ἐν δὲ τῶ — ἐν Λυκίᾳ εἰργασμένα spuria esse vidit Dindorfius et ex parte iam Schweighaeuserus.

Ibid. e. Scribendum Κριτίας τ' ἐν. Res aperta est. Mox δηνιοεργῆς editum ex L pro δηνιοεργῆς. Debebant δηνιοεργῆς vel δηνιοεργῆς. Insulae nomen Πήνεια erat, non Πηνία.

Ibid. f. ἐπὶ τὸ μνημ' ἐκείνης. Recte A ἐκείνη, ut edit Dindorfius.

XI, 487. a. Philetaerus ὑπειπὼν τῆς ὑγείας τοῦνομα. An ἐπειπὼν? In Philoxeni loco erat σὺ δὲ τάνδ' ἐμβακχία, pro quo τάνδε βακχίαν scripsi ad Com. graec. III p. 644. τάνδε βακχίου Bergk et Emperius. Ibid. τὸ γάνος Dindorfius, revocavi librorum scripturam et πάντας scripsi pro ἅπαντας.

Ibid. b. Antiphanis fragmentum in libris ita scriptum est τράπεζα φουστημινεῖς ἀλλὰ μὴν δαίμονος ἀγαθοῦ μετανιπτρον, quae sic corrigere tentavi:

τράπεζα, φυστή, μαινίς, ἀμία, δαίμονος
ἀγαθοῦ μετάνιπτρον.

Dindorfius autem sic τράπεζ' ἐφ' ἡμῖν ἔστιν, ἀλλὰ δαί-
μονος —

Ibid. c. In Blaesi loco erat ἡμῖν. Pro ἐπίχε' libri ἐπίχεε,
B ἐπίχες. Fortasse ἐπίχεον. Ibid. in Niconis fragmento σοι
ab Heringa additum est.

Ibid. d. In Sophoclis fragmento scriptum erat καλλικοτ-
ταβοῦντι.

XI, 488. b. τρόπον adiecit Schweighaeuserus e codd. Ca-
sauboni, qui habent κατὰ τὸν τρόπον τὸν τῆς ἐμπαιστικῆς
τέχνης.

Ibid. e. τὸ δὲ περὶ τῶν. Ita scripsi pro τὸ δ' ἐπὶ τῶν.

Ibid. f. Dedi συγκεχαλκευμένον pro συγκαλκευόμενον.

XI, 490. b. Erat ὡς πολλοὶ δοξάζουσιν, correxit Do-
braeus.

XI, 491. b. In Moerus loco vs. 3. Hecker Comm. crit.
de Anthol. p. 152. corrigit ὅτ' ἀέξετο πᾶσι μέλεσσιν.

Ibid. c. Inscriptionem carminis Posidippeī fuisse suspicor
'Ἀσωπίς, non 'Ἀσωπία. Temere Heckerus Philol. Gott. V p.
425 Αἰθιοπία conicit.

Ibid. In Lamproclis fragmento de Pleiadibus αἴτε ποτα-
ναῖς ὀμώνυμοι πελειάσιν αἰθέρι κειῖσθε, pro ultima voce
nescio an νεῖσθε reponendum sit cll. Pindaro Nem. II 16.
ἔστι δ' εἰκόδς — πελειάδων μὴ τηλόθεν Ὀαρίωνα νεῖσθαι.
Exercit. philol. II p. 21.

Ibid. e. ἀνατάσεως scripsi cum Dobraeo pro ἀναστάσεως.

X, 493. f. — 494. a. Lepida sunt quae narrantur de Sosibio
lytico, quem quum rex Ptolemaeus immerito de mercede negata
conquestum esse ostendere vellet, tabulas afferrī iussit, in qui-
bus nomina eorum consignata erant, qui mercede mactati essent:
ἦν ὀνόματα ἐγγεγραμμένα Σωτῆρος Σωσιγένου Βίωνος Ἀ-
πόλλωνος Δίωνος. εἰς ἃ ἀποβλέψας ὁ βασιλεὺς εἶπεν . . . ἐὰν
ἀφέλης τοῦ Σωτῆρος τὸ σῶ, καὶ τοῦ Σωσιγένου τὸ σῖ, καὶ
Βίωνος τὴν πρώτην συλλαβὴν βῖ, καὶ τὴν τελευταίαν τοῦ
'Απόλλωνος, εὐρήσεις σαντὸν ἀπειληφότα κατὰ τὰς σὰς ἐπι-
νοίας. Apertum est illarum literarum compositione non effici
quod efficiendum erat nomen Σωσιβίου. Itaque pro 'Απόλ-

λωνος*) scribendum Ἀπολλωνίου, Δίωνος autem, quod ad praesentem causam inutile est et ex dittographia ortum videtur delendum. Vidit haec et ante multos mecum annos communicavit, cuius nunquam sine desiderio recordor, K. Lehrsius. Exercit. philol. II p. 21.

Ibid. εἰπόντες δεδωκέναι αὐτῷ τὰς ἡσυχίας εἶχον. Fortasse scribendum εἰπόντων — ἦγεν. De dictione τὰς ἡσυχίας ἄγειν v. ad XI p. 407 c. idemque etiam Aeliano Ep. 10. restituendum est.

XI, 494. a. ταύτας. Malim ταῦτα.

Ibid. b. πυγωνιαῖον. Scripsi πυγωνιαῖον.

Ibid. De Antiphanis loco v. ad X p. 446 c.

Ibid. e. In Eubuli loco revocavi librorum scripturam εἶθ' ὑπώμνυτο. Dindorfius εἶτ' ἐπομνύτω. Vs. 3. αὐτὸς scripsi pro αὐτὸν (Dind. αὐτὸν) et vs. 4. οἶνος pro οἶνον, et cum Corae αὐτὸ pro αὐτὸν (Dind. αὐτὸ).

XI, 495. a. συνδέσεις. Schweigh. συνθέσεις. Mox Ἀττικοί corruptum videtur. Verba κοίλοις ἐν προάροις non Pamphyli sunt, sed particula poetae a Pamphilo citati.

Ibid. b. In Ionis verbis ἀφύσαντες pro ἀφύσσοντες dedi cum Bergkio. Statim καθιερωμένον scripsi pro καθιερωμένον.

Ibid. d. Hipponax ὁ παῖς γὰρ ἐμπεσὼν κατήραξεν. Ne κατέρρηξε tentetur prohibet incertus scriptor ionicus Stobaei Flor. XXVIII, 18. et Babrius fab. 115, 10. ubi ἀράσσειν est confringere. In eiusdem poetae loco statim sequente fortasse πίνοντες pro ἔπινον scribendum est. Phoenicis Colophonii iambos non recte tractavi Choliamb. p. 144. Pro ἰστόρων libri fere ἀστέρων habent, Dindorfius ex L dedit ἀστέων. Correxī cum Hauptio Berichte der Sächsischen Gesellsch. vol. I p. 417. ἰστόρων et vs. 3. pro ἐὼν posui ἔην. Ibid. erat χρυσῆν. Pro Θαλῆς malim Θαλέης.

Ibid. e. In altero eiusdem Phoenicis fragmento vs. 2. χωλοῖσι δακτύλοισι τῆτέρη σπένδει, pro τῆτέρη fortasse τῆμέρη scribendum, ut Diei libatum esse dicatur. Vs. 3. τρέμων οἶόν

*) Ἀπόλλων num in Graecia viri nomen fuerit dubito. Ἀπολλωνίσκος servi nomen est apud Athenaeum XIV p. 636. f.

περ ἐν βορηίῳ νωδός. Fort. ἐν βορηίῳ ἄλωπος i. e. ἄλωπος. Sed fortasse non integer locus ab Athenaeo appositus est, vel scribendum τρέμων οἶον γέρον βορηίῳ νωδός.

Ibid. f. In Philochori loco Ἀθήνησι scripsi pro Ἀθήναζε.

XI, 496. c. Ἀλέξανδρος ἐν Τίγρι. Scripsi Τίγρι. V. Hist. crit. p. 346. et Fragm. Com. IV p. 554.

Ibid. d. τὸ ποτήριον τοῦτο ἔξορθόν ἐστι. Pro ἔξορθον, quod nihili est, possis ὀρθόν, praetuli tamen δίορθον, quod errore proclivi in ἔξορθον abiit.

XI, 497. a. Diphilus πιεῖν δ' ἔτι ἀδρότερον ἐκ τῶν. Libri πιεῖν γέ τι ἀδρότερον ἢ τῶν. In Epinici loco tres personas colloquentes induci ante Dobraeum vidit Schweigh. qui vs. 4. περιάγεις; pro περιάγει recte dedit. Vs. 5. χωροῦντα δύο χόας, ὃν οὐδ' ἂν ἐλέφας. Sic libri, χωροῦν correxit Dobraeus, qui οἶον οὐδ'. Ego delevi ὄν, quamquam videndum ne praestet οὐδέ i. e. ὃ οὐδέ. Vs. 7. τοῦτό γ' ἐκπέπωκα. Ita correxi editum τοῦτο πέπωκα.

Ibid. b. τοῦ τρίτου pro τοῦ ἑντοῦ Dobraeus. Tum δίκερας scripsi pro κέρας. Statim pro ὑπὸ τοῦ πρώτου malim ἐπὶ τοῦ πρώτου. Ib. post βασιλέως excidisse videtur ὤς.

Ibid. c. In ithyphallico carmine e P. recepi τὸ δίκερας. Male Porsonus sequente Dindorfio κέρας τόδ'. Vulgo τοδὶ κέρας. Vid. G. Kramer Griechische Tongefässe p. 127.

Ibid. d. Hedyli carmen:

ζωροπόται, καὶ τοῦτο φιλοξεφύρον κατὰ νηόν
τὸ ἑντὸν αἰδοίης δεῦτ' ἴδιτ' Ἀρσινόης.

ubi recte fortasse edidi ναὶ τοῦτο. Vs. 5. pro σύνθημα, quod fortasse servandum erat, scripsi σύσσημα. Ibid. γέγωνεν scribendum ex B pro γεγωνεῖ. In fine carminis indicavi lacunam.

Ibid. f. De Philemonis loco cf. Com. gr. IV p. 30.

XI, 498. a. Μελαμποδείας edidi pro Μελαμποδίας. In Hesiodi loco

καὶ τότε μάντις μὲν δέσμον βοὸς αἴνυτο χερσίν,
scripsi Μάντης. Nomen proprium requiri sequentia ostendunt; deditque id ipsum cod. A ex quo μάντης enotatum video. Mantes idem qui Μάντιος dicitur in Odyss. 15, 244 filius Melampodis, ut Iphiclus, qui sequente versu commemoratur, Phylaci filius est. Cf. quae dixi in Herme vol. I p. 327.

Ibid. c. In Anaximandri fragmento restitui ionicas formas. Erat λείην — τοῖς συμμάχοις — Ποσειδῶν — ἑαυτῶ — et ἀπέπλωεν ex V. Verba αὐτῶ καὶ πάλιν secluserit Dobraeus, qui ἔχων scripsit pro ἑλών.

Ibid. Nauckius in Euripidis loco σκύφος τε μικρός.

XI, 499 a. Alcman ὄγκα θεοῖσιν ἀδη πολύφοινος ἔορτά. Ita Bergk, libri πολύφανος. Praestat fortasse πολύφαμος, ut voluit Fiorillo. Vs. 5. γάλα θεῦσα Bergk. Ultimo versu legebatur ἀργύφεόν τε ex VL. ἀργειοφεονται A, ἀργειοφόνται BP. ἀργειφόντα coniecit Bergk. Fortasse verum est quod posui ἀργιοφόντα.

Ibid. b. In Stesichori loco πῖνεν pro πῖεν recte Bergk.

Ibid. c. Erat Δίφιλος ἐν — Δυγκεύς δ' et οἰνοχοεῖτο.

Ibid. d. In Rhiani carmine κρέα scripsi pro κρέας. De genetivo πάντων v. Anal. Alex. p. 211.

Ibid. e. Diphilus ἔχον βαδίξιν. Schweigh. ἔχοντα βαδίξιν, Herwerdenus Obs. crit. p. 125. ἔχοντα βαίνειν, quibus nihil lucramur ad sensum loci aperiendum.

XI, 500. a. κλέος ἔλαβον (σκύφοι) οἱ Βοιωῖοι λεγόμενοι, χρησαμένου διὰ (κατὰ?) τὰς στρατιάς πρώτου Ἡρακλέους τῶ γένει. διὸ καὶ Ἡρακλεωτικοὶ πρὸς τινῶν καλοῦνται. In his Ἡρακλεωτικοί, quod optimi libri AB omittunt, imperite suppletum est in PVL. Debebant Ἡράκλειοι. Cf. ad III 153 c. Herculeum poculum (Ἡρακλέους μέγα ποτήριον) commemorat Diodorus Sic. XVII 117.

Ibid. ἐπὶ ξένια scripsi pro ἐπὶ ξενία.

Ibid. b. Παρμένων φησὶν ἐν τῶ περὶ διαλέκτου. Scripsi διαλέκτων, nisi potius fuit περὶ [αἰολίδος] διαλέκτου.

Ibid. c. ἀλλὰ πολὺ τὸ πανοῦργον καὶ τὸ θηριῶδες. Si hoc scripsit Ephorus, τὸ θηριῶδες ad vulpeculae astutiam referendum fuerit. Cfr. Diphilus VI p. 225 a. τόδε — τὸ γένος ὡσπερ θηρίον ἐπίβουλόν ἐστι τῆ φύσει.

Ibid. d. εἰς παλάθης συριακῆς τρόπον πλάττοντες. In B συκῆς super συριακῆς scriptum est. Non credibile est, apud Syros peculiarem quendam ficorum compingendarum modum obtinuisse; accedit quod Syriacas ficus neque Athenaeus, qui pluribus locis de variis ficuum generibus uberrime disputat, neque Plinius aliusve scriptor, si recte memini, commemorat.

Eam ob causam Συριακῆς in Athenaei loco mihi valde suspectum est natumque videtur ex συκῆς, quod interpretationis causa ad παλάθης adscriptum fuerit. Ibid. fortasse scribendum τούτου δὲ καὶ πολὺ ἥδιον.

Ibid. e. In Antiphanis loco τῷ σατραποπλούτῳ egregia est Dobraei coniectura, libri σαπροπλούτῳ.

Ibid. f. οἱ προγᾶστορες. Dobraeus ὅσοι προγᾶστορες. In Rhintonis loco idem post ἐλατῆρα supplevit ἀλφίτων.

XI, 501. a. χαλκίον scripsi pro χαλκεῖον. V. Vindicias Strab. p. 91.

Ibid. c. Verba ἀμφίθετος καὶ seclisit Dindorfius praeunte Schweighausero.

Ibid. f. In Ionis fragmento addidi φιάλας, praeunte Bergkio.

XI, 502. a. τῆς δὲ ἀργυρίδος φιάλης. Nescio an φιάλης delendum sit.

Ibid. b. Cratini versum sic scripsi χρυσίδι σπένδων κέκραγε, τοῖς ὄφρασι πιεῖν δίδου. Vulgo legitur γέγραφε et διδούς.

Ibid. De Aristophanis loco, in quo Nauckius ὁ καιρὸς ὁ φιλετήσιος malebat, v. Bergkium p. 1102. Alexidis locus nondum emendatus est. Vs. 4. Porsonus κεκραμένον. Vs. 5. fort. scribendum καὶ τῆς ὁμοιοῖας δύο, τί νῦν μὴ κωμάσω;

Ibid. c. Post αὐτόθι adieci νόμον. In Meleagri verbis aut δέδωκε scribendum pro διέδωκε, distribuebat, aut αὐτοῖς pro αὐτῷ.

Ibid. d. In fragmento scriptoris, cuius nomen excidit, fortasse scribendum est εὐκαιρότατα παραχέων. In sequente Dioxippi loco pro ψυκτῆρας scripsi ψυγέας. V. Com. graec. IV p. 543.

Ibid. e. Menandri locum Dobraeus ita scribi voluit προὔπινεν αὖ (ἄν) τοὺς ἀθλίους ἀπολλύων. Libri προὔπινεν αὐτούς, Bentleius προὔπινεν αὐτοῖς. In Epigenis fragmento emendavi εἶτ' οἷσεις μόνος. Vulgo εἰσοίσεις. In Strattidis loco Dobraeus dedit κοτύλη hoc sensu, prae inopia mensuram sui panis adeo contrahit, ut pro quoque choenice tantum cotylen ponat.

Ibid. f. Alexidis locus ita scriptus erat εἰς τὴν κατάλυσιν

ησύνην αἴθων ἀνήρ. Correxī εἰς τὴν κατάλυσιν ἤγον, ἦν δ' αἴθων ἀνήρ. Vs. 7. Ἰσως ἐτέρας adieci ex VI p. 230.

XI, 503. a. In Euphronis fragmento scripsi τὸ τευτλίον δὲ σεῦτλα. Vulgo τὸ σευτλίον δὲ τεῦτλα. Vidit iam Schweighaeuser.

Ibid. b. Antiphanes ὁ δὲ καλὸς πῖλος, κάδος, ψυκτῆρ. Sic Dobraeus. Ibid. Καρίνη scripsi cum Fabricio pro Κάρινη.

Ibid. c. Antiphanes ἔσται πότος. Legebatur πότος ἔσται. Post κναθίζειν γὰρ exciderunt lacunae signa.

Ibid. d. E Nicandro Thyatireno docetur ψυκτῆρια esse ἀλσώδεις καὶ συσκίους τόπους, ἐν οἷς ἔστιν ἀναψῦξαι. Idque deinceps confirmatur Aeschyli loco et Euripidis e Phaethonte ψυκτῆρια | δένδρεα φίλαισιν ὠλέναισι δέξεται. Pro δένδρεα recte Dobraeus δένδρων. Ceterum Matthiaeus ista Meropis verba esse suspicatur, locum ubi Phaethon sepeliatur demonstrantis. Quae parum probabilis coniectura est, quamvis Welckerum adstipulatorem nacta in egregio opere quo de graecis tragoediis explicuit. Mihi Solis verba esse videntur, Phaethontem ut ne periculosum iter ineat obtestantis. Aptissime comparari possunt hic Ovidii Metam. II 76:

forsitan et lucos illic urbesque domosque
concipias animo delubraque ditia donis
esse; per insidias iter est formasque ferarum.

Haec si vera sunt, apertum est addendam esse quae ante ψυκτῆρια facile obliterari potuit particulam οὐ. Integra si extaret Euripidis fabula, in aliis etiam locis puto Ovidium cum graeco poeta consentire intelligeretur. Ex eadem Solis oratione partem servavit Clemens Alex. Paed. III, 2. μὴ θίγῃς ἡνιῶν ἄπειρος ὧν μηδὲ ἀναβῆς τὸν δίφρον ἐλαύνειν μὴ μαθῶν. Quae ab aliis aliter tentata mihi ita scribi posse videntur:

μὴ μοι θίγῃς τῶν ἡνιῶν ἄπειρος ὧν,
μηδ' ἐπαναβῆς τὸν δίφρον οὐ μαθῶν ἐλαῦν.

Forma ἐλαῦ Euripides usus est in eiusdem fabulae Fragm. X. ex Longino Subl. 15.

πατήρ δ' ὀπισθε νῶτα σειραίου βεβῶς
ἴππευε, παῖδα νουθετῶν· ἐκεῖσ' ἔλα,
τῆ ῥα στρέφ' ἄρμα τῆδε.?

In his quin τῆ ῥα corruptum sit non dubitatur. Unus cod. quum habeat τῆ ῥ' ἔστρεφ', fortasse corrigendum τῆδε στρέφ' ἄρμα, τῆδε cll. Sophocle Oed. Col. 1544. τῆδ' ᾧδε βᾶτε, τῆδε. Eiusdem fabulae fragmentum decimum septimum ex Stobaeo Flor. 93, 2. ita constituendum videtur:

δεινόν γε τοῖς πλουτοῦσι τοῦτο δ' ἔμφυτον
σκαιοῖσιν εἶναι· τί ποτε τούτου"στ' αἴτιον;
ᾧρ' ὄλβος αὐτοῖς ὅτι τυφλὸς σννηρετεῖ,
τυφλὰς ἔχουσι τὰς φρένας καὶ τῆς τύχης;

Versu quarto pro τύχης forsā τέχνης scribendum, ut opulenti in artibus nihil videre dicantur. Genetivus pendet a τυφλός. Ita Menander κωφός cum secundo casu coniunxit Aneps. I, 2. Secundo versu vulgo legitur τί ποτε τούτου ταῖτιον. Versu tertio pro σννηρεφεῖ reposui σννηρετεῖ cll. Lobeckio ad Soph. Aiac. 1329. Ad sententiam cfr. Aristoteles Probl. XXIX, 8. διὰ τί ὁ πλοῦτος ἐπὶ τὸ πολὺ παρὰ τοῖς φαύλοις μᾶλλον ἢ τοῖς ἐπιεικέσιν ἐστίν; ἢ διότι τυφλὸς ᾧν τὴν διάνοιαν οὐ δύναται κρίνειν οὐδὲ αἰρεῖσθαι τὸ βέλτιστον. Eandem expressit poeta in Polyido (Fragm. X) apud Stobaeum Flor. 95, 7:

πλουτεῖς· τὰ δ' ἀλλὰ μὴ δόκει ξυνιέναι·
ἐν τῷ γὰρ ὄλβῳ φαυλότης ἐνεστὶ τις,
πενία δὲ σοφίαν ἔλαχε διὰ τὸ δυστυχῆς.

Ita enim primus horum versuum scribendus est; vulgo soloece μὴ δοκεῖς ξυνιέναι. Denique ad Phaethontem referenda suspicor quae leguntur apud Plutarchum Tranquill. an. p. 463 a. τὸ τοῦ τραγικοῦ Μέροπος πέπονθας, οὐδ' ὡς ἐκείνον εὐδαιμονίζων ὁ ὄχλος ἐξέπληξε τῶν φυσικῶν παθῶν. Latet in his tragici poetae trimeter: εὐδαιμονίζων ὄχλος ἐξέπληξέ με. Quae a Merope Euripideo dicta fuisse suspicor post gratulationes faustasque acclamationes chori Fraggm. III, 30—33. Exerc. philol. I p. 38.

Ibid. e. In Antiphanis loco ἔχε pro ἕχε dedit Dobraeus.

XI, 504. a. Menander παῖ ταχὺ τὸ πρῶτον περισόβει. Ita Töppel de Fraggm. Com. II p. 13. emendavit librorum scripturam καὶ ταχὺ πάλιν τὸ πρῶτον περισοβεῖ, praeunte Cobeto qui πάλιν delevit et περισόβει scripsit.

Ibid. e. γοργεῖοισι scripsi pro γοργεῖοισι. 3

XI, 505. c. τοὺς προτέρους Dobraeus; vulgo τοὺς πρώτους. Statim erat Χαλκηδόνιον.

Ibid. De Aristotelis loco vide fuse disputantem Dobraeum Advers. II p. 337.

Ibid. e. ἡ καλόν γε αἰ Ἀθῆναι καὶ νέον τοῦτον Ἀρχίλοχον ἐννηνόχασιν. Si dicti vim recte capio, καὶ delendum fuerit. Mox παρὰ Πλάτωνος seclisit Dindorfius praeunte Rosso.

Ibid. Timon Phliasius Πλάτων ὁ πεπλασμένα. Ita Nauckius, libri ὁ Πλάτων πεπλασμένα, vulgo Πλάτων πεπλασμένα.

Ibid. f. σχετλιώτερον. Malim cum PVL σχετλιώτατον.

XI, 506. a. οἱ πέμπτῳ ἔτει Casaubonus, libri οἱ ἔτι, Kroschel Progr. schol. de temporibus etc. Erfurdt. 1859 p. 10. ἄτε Revocandum puto οἱ ἔτι.

Ibid. b. ἐν δὲ τῷ Εὐθύδημῳ Εὐθύδημον καὶ τὸν ἀδελφόν. Sic Dindorfius, libri ἐν δὲ τῷ Εὐθύδημῳ καὶ τὸν ἀδελφόν. Hinc scripsi ἐν δὲ τῷ Εὐθύδημῳ καὶ τὸν ἀδελφόν.

Ibid. c. εἰς φῶς λέγεσθαι. Dobraeus εἰς φῶς ἄγεσθαι. Tum erat Ἀκαδημαϊκοῦ. Malim nunc ἀκαδημικοῦ. Cf. p. 9. De verbis ἔτι πρόκωπον v. Dobraeum.

Ibid. d. κατηγορίας. Malim κακηγορίας. Tum Περικλέους Dobraeus, libri Ἀλκιβιάδου. Ibid. δ' αὐ τοῦ Schweigh. pro δ' αὐτοῦ. Statim pro Σοφοκλέους Dobraeus Περικλέους. Ibid. erat τοῦ ἐπιγράμματος.

XI, 507. b. In Hegesandri loco ἐδόκει γὰρ Πλάτων φθονερός εἶναι καὶ κατὰ τὸ ἦθος οὐδαμῶς εὐδοκιμεῖν, scribendum opinor εὐδοκίμει.

Ibid. συγγενόμενος. Malim συγγινόμενος.

Ibid. c. πᾶσι τοῖς Σωκράτους μαθηταῖς ἐπεφύκει μητρονιάς ἔχων διάθεσιν. Nonne ἐπεπεφύκει? Tum κρώζειν Dobraeus, κράζειν Iacobsius, κρατεῖν libri. Fortasse κραγεῖν. Quod verbum de κορώνῃ dici non sine exemplo est.

Ibid. e. In loco homerico ἀνδρότητα revocavi. Corrigunt ἀδρότητα. Bekkerus ἀρετῆτα.

X, 508. a. Δράκοντος καὶ αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος καὶ

Σόλωνος. Transposui Δράκοντος καὶ Σόλωνος καὶ αὐτοῦ τοῦ Πλάτωνος. Sed etiam alia hic corrupta sunt.

Ibid. b. εἰ καὶ πασῶν ἔστιν αὕτη βελτίων. Pro ἔστιν scripsi εἶη.

Ibid. d. ὅπερ οὐχ εὐρίσκομεν. Delevi ὅπερ cum Dobraeo. Statim post διάβολοι γενόμενοι addendum esse suspicor εὐρηνται, quod ante Εὐφραῖος facile obliterari potuit.

Ibid. f. Pro ἐπεσφάγη Nauckius ἀπεσφάγη.

XI, 509. a. Τιμόλαος. Ita pro Τίμαιος e Diogene Laertio correctum est. Ibid. erat Ἀκαδημαϊκῶν. Cf. ad p. 506. c.

Ibid. c. De Ehippi loco dictum est Com. gr. III p. 332. et edit. min. p. 662. Vs. 1. εὔστοχος. Dobraeus εὔτροχος. Si quid mutandum est, malim εὔστομος. Vs. 4. scribendum videtur λησιλογομίσθῳ vel διψιλογομίσθῳ. Cod. A λισιγομίσθῳ. De ceteris vide l. l.

XII, 510. a. Alexis ἄνθρωπος εἶναί μοι Κυρηναῖος δοκεῖ. V. de hoc versu Herwerden Observ. crit. p. 76.

Ibid. b. φήσας ἀσμένως ἀπηλλάχθαι αὐτῶν ὥσπερ τινὸς δεσπότην. Pro αὐτῶν cod. B habet αὐτοῦ, quod si eadem Veneti scriptura est, sine controversia praeoptaverim. Cf. Plato Rep. I p. 329 c. ἀσμενέστατα μέντοι αὐτὸ (τὸ χρῆσθαι ἀφροδισίοις) ἀπέφυγον, ὥσπερ λυττῶντά τινα καὶ ἄγριον δεσπότην ἀποφυγῶν.

Ibid. d. Empedocles

τὴν οἷ γ' εὐσεβέεσσιν ἀγάλμασιν ἰλάσκοντο
γραπτοῖς τε ζωῶσι μύροισι τε δαιδαλεόμοις.

Scripsi ἰλάσκοντο pro ἰλάσκονται (postulat hoc imperfectum ἦν) et γραπτοῖς τε pro γραπτοῖς δέ. Pro ζωῶσι, quod de simulacris deae intelligunt, malim tamen ξοάνοισι.

Ibid. ξανθῶν τε σπονδὰς μελίτων ῥίπτοντες ἐς οὐδὰς. Pro ξανθῶν Porphyrius Abst. II, 21. ξουθῶν, quod qui recepit Karsten Empedocl. p. 270. μελίτων pro μελισσῶν dictum statuit, quae etiam Lobeckii Pathol. p. 379. sententia est. At quid impedit quo minus μελίτων ad μέλι referatur? Hoc si verum est, intelligitur ξουθῶν prorsus esse reiciendum. Hoc enim adiectivum cuius etymon pridem evanuit, agilem potius et celerem denotare videtur quam flavum, quem significatum qui antestantur grammatici exemplum, quod sciam,

attulerunt nullum. Ab eo quod deflexum est viri nomen $\Xi\omicron\upsilon\theta\omicron\varsigma$ Herodianus Dict. sol. p. 42, 8. componit cum nominibus $\text{Βοῦ}\theta\omicron\varsigma$ et $\text{Νοῦ}\theta\omicron\varsigma$, quae mihi composita esse et pro $\text{Βοῦ}\theta\omicron\varsigma$ et $\text{Νοῦ}\theta\omicron\varsigma$ dicta videntur, quemadmodum $\text{Βόη}\theta\omicron\varsigma$ dictum est pro $\text{Βοή}\theta\omicron\varsigma$, $\text{Πέρι}\theta\omicron\varsigma$ pro $\text{Περί}\theta\omicron\varsigma$, $\text{Ἀλκί}\theta\omicron\varsigma$ pro $\text{Ἀλκί}\theta\omicron\varsigma$, $\text{Δαί}\theta\omicron\varsigma$ pro $\text{Δαί}\theta\omicron\varsigma$. Exercitt. phil. II p. 22.

XII, 511. b. ἀλλὰ τὰ μέγιστα βλάπτεσθαι προενεχθέντας ὑπ' αὐτῆς. Malim παρενεχθέντας. Statim pro ἐκδοὺς ἑαυτὸν ἔρωσιν praetulerim ἐπιδούς.

Ibid. d. μᾶλλον τὸν τῶν νῦν. Interposui τόν. Tum pro ἀνεύρετος Coraes ἀνάρτυτος, Hemsterhusius ἀνθεύρετος. Neutro opus est, si ἀνεύρετος intelligas de vita, quae destituta est novis luxuriae instrumentis.

XII, 512. c. In Simonidis loco erat $\theta\upsilon\eta\tau\omega\acute{\nu}$ et $\xi\eta\lambda\omega\tau\acute{\omicron}\varsigma$.

Ibid. f. Scripsi $\chi\alpha\rho\iota\epsilon\acute{\sigma}\tau\alpha\tau\omicron\nu$ pro $\chi\alpha\rho\iota\epsilon\acute{\sigma}\tau\epsilon\rho\omicron\nu$, quod ferri non potest, quamvis homericus locus obiter inspectus id commendare videtur.

XII, 513. a. Erat Ὀρεστείαν. Cf. Hermes vol. I p. 327.

Ibid. d. In Sophoclis loco Porsonus $\nu\omicron\upsilon\acute{\nu}$ δεῖ pro νόει, Bergkiius autem ad Theogn. 215. $\chi\rho\omega\acute{\mu}\alpha$ pro $\sigma\omega\acute{\mu}\alpha$.

XII, 514. b. φυλάσσουσί τε αὐτὸν (Persarum regem) καὶ τριακόσiai γυναιῖνες, ὡς ἱστορεῖ ὁ Κυμαῖος Ἡρακλείδης. Post τριακόσiai excidisse suspicor ξ' i. e. ἐξήκοντα. V. ad XIII p. 557 b. In sequentibus $\chi\rho\eta\acute{\iota}$ δὲ αὐταῖς καὶ πολλάκις ὁ βασιλεὺς, scribendum $\chi\rho\eta\acute{\iota}$ δὲ αὐταῖς καὶ παλλακαῖς sive παλλακίσιν. Post βασιλεὺς praeunte Dobraeo iudicavi lacunam.

Ibid. e. Chares Mitylenensis εἰς τοῦτο ἦκον τρυφῆς. Malim εἰς τοσοῦτον, ut Xanthus p. 515 d. εἰς τοσοῦτον ἦλθον τρυφῆς. Et sic optimi quique scriptores loquuntur.

XII, 515. d. Legebatur ἢ ὁ εἰς αὐτὸν ἀναφερομένης ἱστορίας συγγεγραφώς. Mox ἀναγωγῆς pro συναγωγῆς scripsi cum Iohnsio.

Ibid. e. Clearchus μηδ' αὐτοῖς ὄλωσ. Malim μηδ' ὄλωσ αὐτοῖς.

Ibid. f. τὰς τῶν ἄλλων γυναικας. Probabiliter Larche-

rus τὰς τῶν δούλων γυναικῆς. Eodem errore apud Sophoclem Oed. R. 719. legitur ἔρριψεν ἄλλων χειρῶν εἰς ἄβατον ὄρος, ubi scribendum videtur ἔρριψε δούλων *).

XII, 516. a. Verba γυναικῶν ἀγῶνα secluserat Schweighaeuserus.

Ibid. c. Principibus artis coquinariae auctoribus enumerates ita pergit: πρὸς τούτοις δὲ Στέφανος Ἀρχύτας Ἀκέστιος Ἀκεσίτας Διοκλῆς Φιλιστίων. In his quum Ἀκέστιος, cuius nominis exemplum etiam apud Pausaniam I, 37, 1. habemus, et Ἀκεσίτας non nisi diversae eiusdem nominis formae sint, aut alterutrum delendum suspicor aut interposito ἢ scribendum Ἀκέστιος ἢ Ἀκεσίτας, quemadmodum etiam aliis locis Athenaeus loquitur, ubi de vera nominis forma incertus haeret, e. c. IX p. 393 e. Βοῖος ἢ Βοιώ. Cf. Lobeck Pathol. Prol. p. 505. De Archyta v. Anal. Alex. p. 354.

Ibid. d. De Alexidis loco vide Com. graec. ed. min. p. 733. ubi primos versus fortasse rectius ita edidi:

~ ἔτι δέ σοι παρὰ τοῦτο κἀνδαυλόν τινα
 παραθήσομεν. B. κἀνδαυλον; οὐκ ἐδήδοκα
 [κἀνδαυλον] οὐδ' ἀκήκο' οὐδεπώποτε.

Vs. 1. possis πρόσετι. Vs. 5. revoca πάνυ πολὺν δ' ἐγὼ, ut recte olim scripsi ex PV. Vs. 7. χόρια μὲν ποιήσομεν Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 32. Vs. 14. pro χόριον (libri χορεῖον) Bergkiius θροῖον.

XII, 517. b. τοῖς πολλοῖς malim pro πολλοῖς.

Ibid. c. καὶ αὐτῆ ἀλύσει δέδεται. Ita Schweigh. pro αὐτῆ, quod vide ne λυτῆ catena solubili scribendum sit.

Ibid. e. Legebatur τῶν παρόντων καὶ προπίνουσι. Transposuit Dobraeus.

*) Malim nunc ἔρριψε βάλλων χειρῶν εἰς ἄβατον ὄρος, in quo χειρῶν pervulgato usu ex abundantia additum est. Vide ne longe abeam Lobeckium ad Aiacc. 310. Quod Nauckius Bulletin de l'Acad. de St. Pétersb. VI p. 42. voluit ἔρριψε δμῶων χειρῶν non excusatur poetae exemplo qualis est Quintus Cal. 9, 341. Nec Pindarus scripsit Pyth. VIII 47. νωμῶντα πρῶτον ἐν Κάδμου πύλαις, sed νωμῶντα Κάδμου πρῶτον ἐν πύλαις.

Ibid. f. εἰσάγουσι supplevit Schweighaeuserus. Ibid. ἐπιβέβληται scripsi pro περιβέβληται et p. 419 a. adieci μᾶλλον.

XII, 518. d. πεπόνηκα pro πεπονηκέναι Nauckius.

Ibid. e. ἐπιχωριάζειν δὲ παρ' αὐτοῖς (Συβαρίταις) διὰ τὴν τροφὴν ἀνθρωπάγια μικρὰ καὶ τοὺς σκωπαίους, ὡς φησιν ὁ Τίμων, τοὺς καλουμένους παρὰ τισι στίλπωνας. Verissime Theophilus Roeperus loco Timonis se Timaei nomen requirere mihi indicavit. Mox lit. f. recte Ven. Μασσανάσσης habet pro Μασσανήσσης. Vide Suidam s. v. Θύον emendatum in Anall. Alex. p. 151. Exerc. phil. II p. 22.

XII, 519. b. ἀεὶ τούτων τοῖς παιδίοις scripsi Casaubonum secutus. Vulgo ἀεὶ τούτοις.

Ibid. f. τοὺς πότους Dobraeus; vulgo ποταμούς.

XII, 520. a. In oraculo Pythiae Schweigh. εὐτ' ἂν δέ pro εὐτ' ἂν δή.

Ibid. b. Scripsi ἐγένετο δ' οὖν pro ἐγένετο οὖν. Statim recte Dindorfius καὶ ante τοῦτον καταφυγόντα deleri voluit.

Ibid. c. Schweigh. καὶ πολλῶν τῆς ἀπωλείας.

Ibid. d. Aristoteles καὶ ἅμα ἀνλούντων ἀκούοντες οἱ ἵπποι οὐ μόνον ἐξωρχήσαντο ἀλλὰ καὶ — Scripsi διωρχήσαντο. Sequitur locus Charontis Lampsaceni, cui ionicas formas restitui, edebatur εἰς — ὦν — ἐπράθη — Καρδιηνοῖς — ἔστειλεν — ἀποδειχθεῖς — τοῖς συμποσίοις — τοῖσι προσθίοις ὠρχοῦντο — οὖν — ἀφικομένη — εἰς — ἐκέλευσα ἀυλεῖν.

Ibid. f. ὅσα οἱ ἵπποι τῶν Καρδιηνῶν ἐξεπιστάτατο. Malim ἐξεπιστέατο. Exercit. phil. II p. 22. Hoc postea coniecit etiam Cobetus Philostr. p. 35. Doleo operas non paruisse.

XII, 521. a. ἐφ' ᾧ seclusi et τούτῳ συμφωνήσαντος partim scripsi ex B pro οὕτῳ συμφρονήσαντος.

Ibid. b. In Phylarchi loco ἔταιρα, ut glossema vocis κοινή, delendum et, ne similia a similibus seiungantur, verba καὶ τὴν ἔλευθέραν — ἀκολουθούσης αὐτῇ μιᾶς θεραπευνίδος post κοινή transponenda esse suspicor.

Ibid. c. ἔγραψαν νόμον — τοὺς εἰς τὰς θυσίας καλοῦντας πρὸ ἐνιαυτοῦ τὴν παρασκευὴν ποιεῖσθαι, ἵνα ἀξίως ποιούμενοι τοῦ χρόνου τῶν θ' ἡματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου προάγωσιν εἰς τὰς κλήσεις. Casaubonus πρὸ ἐνιαυτοῦ

τὴν κλῆσιν ποιεῖσθαι ἵνα ἀξίως ποιούμενοι (Schweigh. ποιούμεναι) τοῦ χρόνου τὴν παρασκευὴν τῶν θ' ἡματίων etc. Ita sane rem narrat Plutarchus Sept. Sap. Convivio, abs quo si esset, locus ita conformari posset ut verba τῶν θ' ἡματίων καὶ τοῦ λοιποῦ κόσμου post παρασκευὴν transponderentur.

Ibid. d. Erat μῆδὲ τοὺς — μῆδὲ τοὺς, quod fortasse ferendum erat. In sequentibus τὰ σώματα ἐξέριψαν καὶ ὑπὸ θηρίων εἶασαν διαφθαρεῖναι, Phylarchus scripserat sine dubio διαφορηθῆναι, quod proprium in hac re verbum est.

Ibid. e. Seclusi γὰρ et lit. f. post ἀναφορὰν lacunam indicavi.

XII, 522. a. τὸν τῶν Ὀλυμπίων τῶν πάνυ ἀγῶνα scripsi ex A pro τον πάνυ ἀγῶνα.

Ibid. d. In Clearchi loco erat δεύτερον, quod ὕστερον scribendum erat.

Ibid. e. Scripsi Κάρβιναν pro Καρβίαν. In sequentibus malim ἐξ ἧς [τοὺς] παῖδας.

Ibid. f. ὅσους ὑπεδέξαντο VL. οὓς ὑπεδέξαντο ABP. Scripsi ὅσους ἀπεδέξατο praeunte Schweighaeusero.

XII, 523. a. Ἰαπύγων τε αὖ τὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄν, τῶν κατὰ Γλαύκου ζήτησιν ἀφικομένων καὶ κατοικησάντων, οἱ μετὰ τούτους λήθην λαβόντες τῆς Κρητῶν περὶ τὸν βίον εὐκοσμίας εἰς τοῦτο τρυφῆς — ἦλθον, ὥστε πρῶτοι τὸ πρόσωπον ἐντριψάμενοι καὶ προκόμια περιθετά τε λαβόντες στολὰς μὲν ἀνθινὰς φορῆσαι κτλ. De Cretica Iapygum aliarumque Italiae inferioris gentium origine, sive vera sive fabulosa, certe a multis scriptoribus tradita et credita, aliquanto plura afferri possunt quam factum est ab Carolo Hoeckio in Cretae vol. 2. p. 382. Quod autem Glaucum nominat Athenaeus pro Daedalo, non dubium est quin memoriae errore factum sit, cuius haec causa est, quod scribentis animo obversabantur quae de Glaucō, Minois filio, apud veteres tradebantur similia. Vid. Hygin. fab. 136. et Apollodor. 3, 3, 1. Non recte igitur vir doctus de Glaucō cogitabat Anthedonio. Sed in verbis Athenaei nonnihil vitiatum est. Scribendum enim Ἰαπύγων τε αὖ τὸ γένος ἐκ Κρήτης ὄντων, κατὰ Γλαύκου ζήτησιν ἀφικομένων etc. In sqq. particulam τε post πε-

ρίθεται expunxit Lobeck. Paral. p. 476. Praestat ni fallor προκόμια περιθέτας τε cl. Polluc. II 35. Quae sequuntur apud Athenaeum τοὺς δ' ἡγεμόνας — πορθεῖν ἐκ τῶν ἱερῶν τὰ θεῶν ἀγάλματα, προειπόντων μεθίστασθαι τοῖς κρείττοσιν, eorum non haec est sententia praedicentes diis curandum esse ut alio migrent, sed hoc potius illi divinarum rerum contemptores dicebant, potentioribus cedendum esse. Exerc. phil. II p. 23.

Ibid. Post Κολοφωνίαν supplevi ἐκβληθέντες, praeunte Niebuhrio Rom. hist. I p. 59.

Ibid. d. In Archilochi loco erat ἐφίμερος.

Ibid. e. Post Ἰταλίαν nescio an Ἑλλήνων exciderit.

Ibid. f. καὶ παροιμία τις ἐγεννήθη ἐπ' αὐτῶν. Scripsi ἐγενήθη; praeterea malim ἀπ' αὐτῶν. Μοχ τοῦπικιέξ scribendum.

XII, 524. b. οἴκοι τὰ Μιλήσια κάπιχώρια καὶ μὴ ἔν τῳ μέσῳ. De his dixi ad Theocritum p. 457.

Ibid. f. In Calliae versu εἰπὼν ὅτι πράττει non recte scripsi cum Dobraeo pro εἶφ' ὅτι πράσσει, hoc tamen certum est, ad tetrametrum anap. locum revocari non posse.

Ibid. et 525 a. Hermippi fragmentum. Libri χαίρω et πραττομένων. corr. Dobraeus. Vs. 3. vulgo μαλακῶς. Cum eodem scripsi μάλα καλῶς et praeterea addidi δοκεῖ; tum lacunam indicavi, nisi ἀπὸ σώματος delere praestat.

XII, 525. a. In Aristophanis fragm. vs. 1. fort. scribendum ἔπειθ' ὅσοιπερ ἦσαν ἐπίδημοι ξένοι. Vs. 2. debebam ἦντεβόλουν. Cf. Vindic. Aristoph. p. 4. Vs. 5. ὃ δ' ἐς Ἄβυδον scripsi pro οἱ δ' ἐς (libri εἰς) Ἄβυδον. Postrema verba ἦν δ' ἐκεῖνα πάνθ' ὁδῶ corrigan qui possunt; certum est non potuisse Herwerdenum Add. crit. nov. p. 17.

Ibid. c. In Democriti Ephesii verbis κρόκινα ῥόμβοις ὕφαντὰ Schweighaeuserus ῥόμβους de figuris interpretatur rhomborum similitudinem referentibus, neque aliter Salmasius ad Hist. Aug. vol. II p. 860. et Boettigerus Vas. Pict. II p. 77. Quae si versa est interpretatio necessario requiritur ἐνύφαντα. In eiusdem scriptoris loco lit. d. scribendum omnino καταπέπασται χρυσοῖς κέγχροις pro καταπέπλασται. κέγχρους autem dicit ornamenta milii granis assimilata. Iisdem artifices di-

stinguebant poculorum et vasorum labra. Hinc apud Hesychium v. κατακερχνοῦται habemus πίνακας κερχνωτούς, ad quae conferas Athenaeum XI p. 475 b. κερχῆσιον dici satuentem διὰ τὸ τραχύσματα ἔχειν κερχροειδῆ. Exercit. phil. II p. 23.

Ibid. αἱ δὲ κεφαλαὶ κατ' ἴσα διειλημέναι ζωοῖς. Haec sensu cassa sunt; fortasse locus lacunosus est scripsitque auctor διειλημμένοι ζωωτοῖς διαδήμασιν.

Ibid. e. τὸ δὲ (fort. ὅτι δὲ) νόμιμον τοῦτο μαρτυρεῖσθαι καὶ ὑπὸ παροιμίας τῆσδε «βαδίζειν Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον». Paroemia fuisse videtur metrica, βαδιστέ' εἰς Ἡραῖον ἐμπεπλεγμένον, quae res in multis proverbiiis viris doctis fraudi fuit, velut apud Plutarchum Quaest. gr. p. 298 f. οὐδεὶς εὐεργέτη βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρραίας. Lege οὐδὲ εἰς εὐεργέτη βοῦν θῦσεν ἀλλ' ἢ Πυρραίας *). Idem Quaest. nat. p. 915 e. σῆτον ἐν πηλῷ φύτετε, τὴν δὲ κριθὴν ἐν κόνει, ubi vulgo φυτεύετε editur. Adde Stephanum Byz. s. v. Ἀλάβανδα, ubi legendum Ἀλάβανδα Καρῶν εὐτυχεστάτη πόλις, et Libanium Orat. vol. II p. 70, 20. ἀνὴρ ἐρῶν Μεσσηνίων δουλότερος, quae non dubium est quin in hunc modum conformanda sint: ἀνὴρ ἐρῶν Μεσσηνίων δουλίστερος. Quae forma adhuc non cognita, tamen similibus, qualia sunt λεπτίστερος ἐνωρίστερος et alia, satis vindicatur. Cfr. Eustathium ad Hom. p. 1441, 11 sqq. Nec apud Latinos scriptores exempla desunt, velut apud Macrobius Saturn. VII, 12. proverbii loco frequentari dicentem a gulonibus: mulsum quod probe temperes miscendum esse novo Hymettio et vetulo Falerno, quae tam manifesta habent glyconici metri cum logaedicis versu coniuncti vestigia, ut vix dubites quin scribendum sit:

Mulsum quod probe temperes

Miscendum novo Hymettio

Et vetulo Falerno.

Quamquam in primo versu aliquid vitii relictum est. Denique admonere licebit verborum, quibus teste Festo retiarum mir-

*) Hermannus in literis ad me datis (11. Octobr. 1846) versum hunc ita potius scribendum esse monuit τίς δὲ βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρραίας εὐεργέτη;

millones ludebant: Piscem peto, non te peto; quid me fugis Galle? Quae Sotadeo versu scripta esse fugit Welckerum Syll. epigr. p. 59. et Guil. Corssenum Orig. Poes. Rom. p. 135. Exercit. phil. I p. 23. Carmen a Macrobio servatum Hermannus ad iambicos numeros revocandum existimabat

Mulsum probe quod temperes

Hymettio misce novo et

Vetustulo Falerno.

Ibid. f. In corruptissimo Asii fragmento vs. 1. non inteligo οὐδ' αὐτως (vulgo αἴτως) φοίτεσκον ὅπως πλοκάμους κτενίσαιντο. Vs. 2. erat Ἴθρας. Vs. 3. scribendum cum Lennepio χιονέοις τε. Vs. 4 et 5. ante Naekium Choer. p. 74. inverso ordine legebantur. Eodem auctore scribere debebam αὐτέων, et versu ultimo ἀμφιβραχιονίσαντες ὑπασπίδιον πολεμιστήν.

XII, 526. a. In Xenophanis carmine J. G. Schneiderum secutus ἀβροσύνας dedi pro ἀφροσύνας. Idem postea repperit Dobraeus. Vs. 2. erat τυραννίης. Ib. scribendum es VL. ἐπὶ στυγερῆς. Vs. 3. malim ἦισαν. Vs. 4. ὥσπερ pro ἦπερ AB. Vs. 5. scribendum putavi χαίτησιν ἀγαλλόμενοι χρυσέησιν pro ἀγαλλόμενοι εὐπρεπέεσσιν, codd. ut videtur ἀγαλλόμεν' εὐπρεπέεσσιν. χαίτας χρυσᾶς dicit aureis vinculis constrictas. Cf. Asius p. 525 f.

Ibid. c. Erat πρωί. Mox recte Coraes ὃ δὴ pro ὅθεν.

Ibid. d. Antiphanes πόθεν οἰκήτωρ; ἢ τις — Dindorf. e C πόθεν οἰκήτωρ εἶ; τίς — vulgo π. οἰκήτωρ; ἢ τίς —

XII, 527. a. ὅπως et litt. c. καὶ ante ἐκτενέστερον seclusi.

Ibid. f. Posidonius ὥστε καὶ προσαποφέρειν πολλὰ καὶ καταυλούμενους πρὸς χελωνίδος πολυκρότου ψόφον. Ita vulgo haec eduntur, sine sensu, quantum video. Post πολλὰ commate erat distinguendum et pro καταυλούμενους requirebam nominativum. Coherent enim haec cum superioribus τοῖς γραμματείοις ἐνδαιτώμενοι καὶ γαστριζόμενοι, quibus iam inferuntur haec καὶ καταυλούμενοι. Ac habet hoc ipsum Athenaeus p. 210 f. ubi eundem Posidonii locum affert. Sed καταυλούμενοι quid h. l. significare possit prorsus non intelligitur. Itaque scripsi κατασανλούμενοι, quod recte coit cum

sequentibus πρὸς χελωνίδος ψόφον, sive id de saltantibus intelligas sive de iis qui voluptuose degunt.

XII, 528. b. διόπερ ὑπὸ Ῥωμαίων ἀνήκεστα δεινὰ ἔπαθον. Seclusi δεινὰ manifesto explicationis causa ad ἀνήκεστα adscriptum; viderat Casaubonus.

Ibid. c. καὶ ante ἔνδεκα deleverim. Tum Schweigh. edidit οὐδενὸς βοηθοῦντος, σννευδοκοῦντων Ῥωμαίων, libri οὐδὲ σννευδοκοῦντος Ῥωμαίων, contra historiae fidem. Sed malim σννευδοκοῦν τῷ Ῥωμαίῳ vel σννευδοκοῦν τοῖς Ῥωμαίοις, cum id etiam Romani probarent.

Ibid. e. μάλιστα δὲ Νινύαν τὸν Νίνου καὶ Σεμιράμιδος υἱόν. Ninyae mollitiem attigit etiam Diodorus Sic. II, 21. venustatem Dio Chrysost. XXI p. 509. pulcherrimos barbaros recensens Σέσωστριν τὸν Αἰγύπτιον ἢ Μέμνονα τὸν Αἰθίοπα ἢ Νινύαν ἢ Εὐρύπυλον ἢ Πέλοπα, ubi Eurypylum dubito utrum dicat Libycum illum, Neptuni filium, an Mysium, cuius pulcritudinem miratur Helena apud Quintum IV, 56. Exercit. phil. II p. 23.

XII, 529. a. Scribebatur κατακεκισσηρισμένον. Ibid. scripsi τὰ λευκὰ ἐπαναβαλὼν τοῖν ὀφθαλμοῖν, casu genetivo. Vulgo τοῖς ὀφθαλμοῖς, quod ferri non potest. Pro ἐπαναβαλὼν sufficiebat ἀναβαλὼν. Albuginem oculorum sursum tollere extremae lasciviae et mollitiei indicium putabatur. In eandem sententiam Alexis Com. graec. III p. 486. dixit βανκιζόμενον τὰ λευκὰ τ' ἀναβάλλονθ' ἅμα, de quo v. Iacoby in Addendis vol. V p. 91. adde Dion. Chrys. XXX p. 26. in descriptione cinaedi τὸ τὰ ὄμματα ἀναστρέφειν, τὸ ἐγκλίνειν τὸν τράχηλον, τὸ ταῖς χερσὶν ὑπτίαις διαλέγεσθαι. Tum βασιλεύσει dedi pro βασιλεύει.

Ibid. b. τελευτῆσαι ἐαντὸν ἐμπρήσαντα ἐν τοῖς βασιλείοις. Forsan scribendum σὺν τοῖς βασιλείοις. Cf. Diodorus Sic. II, 27. Cum iis quae sequuntur ἐπέθηκε χρυσᾶς κλίνας ἑκατὸν καὶ πεντήκοντα, cf. Nicolaum Dam. apud Müllerum Hist. fragm. III p. 362.

Ibid. προὔπεπόμφει scripsi pro προπεπόμφει, ut p. 531 b. παρεκεκινήκει pro παρακεκινήκει.

XII, 530. d. Erat Χαλκηδόνιον.

Ibid. e. Phoenicis Colophonii carmen. Vs. 1. ἀνήρ Νί-

νος τις ἐγένεθ' ὡς ἐγὼ κλύω. Verbum κλύω recte dici prima producta ostendere conatus sum Curis crit. p. 54. persuasique Naekio Choer. p. 224. Frustra, ut nunc opinor, quamvis etiam Babrius fab. 127, 8. scripsisse sciam εἰ δ' ἔστιν εἰπεῖν καὶ βεβούλευσαι κλύειν, ubi Lachmannus edidit καὶ κλύειν βεβούλευσαι, recte improbante Nauckio Philol. Gott. VII p. 400. Sed Babrius quod licuit, serae aetatis scriptori et qui haud pauca antiquo poetae non condonanda ausus est, non etiam Phoenici licuisse putaverim. Scripsi igitur mutatione lenissima ἐγὼ κούω. Vs. 3. τάλαντα Eustathius ad Hom. p. 1484, 18. Vulgo καὶ τάλλα. Vid. M. Haupt Berichte der Sächsischen Gesellschaft vol. I p. 414. Ibid. πλεῦνα dedi pro πλέονα. Vs. 4. ὅς οὐκ ἴδ' ἀστέρ' οὐ δίζων ἐδίξητο. Ita libri. οὐδ' ἰδὼν pro οὐ δίζων Casaubonus, ὅς οὐκοῦτ' ἀστέρ' ὄντινῶν ἐδίξητο Hauptius. Suspicebam ὅς οὐτιν' ἀστέρ' οὐδ' ἰδεῖν ἐδίξητο vel ὅς οὐκ ἂν ἀστέρ' οὐδ' ἰδεῖν ἐδίξητο. Vs. 7. οὐ μυθητήης Schweighaeuser, AB οὐ μυθητητής, PL οὐ μὴ θυητής, C οὐ μνήθη, Naekius οὐ μὴν θυητής. Cf. Lobeck. Paral. p. 434. Vs. 12. τὸ σῆμ' ἄδει Naekius, σῆμα ἰδει A. Vs. 14. malim λιμνέων. Vs. 15. Σινδὸς (Σίνδος) pro Ἰνδὸς Schweigh. Tum vulgo κομητής. Ib. οὐ γὰρ ἀλλά scripsi pro οὐ γὰρ ἄλλα. Vs. 16. ἐγὼ Νίνος πάλαι ποτ' ἐγενόμην πνεῦμα. Non intelligitur quomodo is, qui totam vitam edendo bibendo amando transegit, se nil nisi πνεῦμα fuisse dicere possit; latet haud dubie vitium, quod tollere forsitan aliis continget. Vs. 18. ἔχω δ' ὀκόσον ἔδαισα χῶκόσ' ἠράσθην. Apud Dindorfium haec ad Naekii (Choer. p. 225) mentem ita eduntur:

ἔχω δ' ὀκόσον ἔδαισα χῶκόσ' ἠείσα
 χῶκόσ' ἠράσθην.

Contraxi haec praeunte Bergkio in unum versum ἔχω δ' ὀκόσον ἔδαισα χῶκόσ' ἠράσθην. Vitium praeterea haeret in ἔδαισα, pro quo expectabam ἔδαισάμην. Neque enim de dapibus agitur, quas aliis apposuit Ninus, sed quas ipse devoravit. Corrigendum videtur ὀκόσον ἔδαψα. Vs. 21. erat ἐς ἄδην. Vs. 22. malim ἀργυρέην. Vs. 23. σποδὸς δὲ πολλή χῶ μιτροφόρος κεῖμαι. Pro πολλή correxi πελλή ad Com. graec. III p. 431.

XII, 531. d. οὐ μὴν περὶ γε τὴν τοῦ βίου τελευτὴν διητυύχησαν, ἀλλ' ἀμφοτέροι βιαίῳ θανάτῳ διεφθάρησαν. Nounne ἡτύχησαν? nisi malis οὐ μὴν μέχρι γε vel ου μὴν ἐπί γε.

Ibid. e. ἄλλος — κατεσκευασμένον καλῶς καὶ πρὸς τὸ δαιτηθῆναι κεχαρισμένον. Ita recte pro πρὸς τῷ scripsit Schweighaeuserus, sed praeterea reponendum ἐνδαιτηθῆναι.

XII, 532. b. Theopompus Χαβρίου τοῦ Ἀθηναίου. Cod. B Ἀθηναίων, fortasse igitur excidit στρατηγοῦ. Statim de Atheniensibus legitur ἅπασι γὰρ εἰσι χαλεποί. Suspicio excidisse aliquid, velut ἅπασι γὰρ [τοῖς εὐδοκιμοῦσιν] εἰσι χαλεποί, vel simile quid.

Ibid. c. κατέλειπε scripsi pro κατέλιπε, praeunte Cobeto. Mox pro καὶ δικαίως equidem malim καὶ εἰκότως.

Ibid. d. ἐν τοῖς κύβοις dedi pro ἐν τε τοῖς κύβοις.

Ibid. e. De Heraclide cf. Hist. crit. 432. In fragmento huius poetae καταλαβῶν scripsi pro παραλαβῶν et post vs. 3. indicavi lacunam.

Ibid. f. ἵππων καὶ ἐτέρων πολλῶν ἐπιπολάσαι τὸ πλῆθος. Aut ἑταιρῶν scribendum cum Casaubono aut ἑταίρων.

Ibid. ὡς τ' οὐδ' ἐν τοῖς χωρίοις οὐδὲ ἐν τοῖς κήποις φύλακας ἐφίστα. Scripsi ὅς γ' — καθίστα. aut hoc verum est, aut ὅς γ' οὐδένας τοῖς χωρίοις οὐδὲ τοῖς κήποις φύλακας ἐφίστα.

XII, 533. b. ἔπειτα τὴν οἰκίαν παρεῖχε κοινὴν ἅπασι καὶ δεῖπνον αἰεὶ εὐτελὲς περασκέυάζεσθαι πολλοῖς ἀνθρώποις. Correxi ἅπασιν, ὡς δεῖπνον αἰεὶ. In proximis seclusi εἰσιόντας.

Ibid. e. εἰ τοῦτον φίλων πληρώσειεν. Scripsi πληρώσει.

Ibid. f. In Anacreontis carmine dedi πρὶν μὲν ἔχων κερβέριον cum Schweighaeusero pro βερβέριον, h. e. quale gestabant Cerberii (i. e. Cimmerii), vicina olim Lydiae gens, a qua haesit nomen vestimento vili et pauperculo. Cimbros in Phrygia commemorat Antigonus Hist. mir. 123. Tum forsan καλυμμά τ' (sic codd.) ἐσφηκωμένον. Vs. 3. δέρριον supplevit Bergkiius, possis etiam δέριμ' ἔχων. Vs. 4. νήπλυτον illo tum recte Schoemannus.

XII, 534. b. ἐν Ἰωνίᾳ μὲν ὢν Ἰώνων ἐφαίνετο τρυφερώ-
τερος. Ἰώνων recte additum est a viris doctis, sed praetuli
id ante ὢν ponere, quod cum ἐφαίνετο coniungendum esse
sequentia docent.

Ibid. c. ὑποδήματα — ἃ ἀπ' αὐτοῦ ἀλκιβιάδες καλεῖται.
Analogia postulat ἀλκιβιαδίδες, ut Ἰφικρατίδες dicitur et alia
id genus multa.

Ibid. d. Pro Ἀθήνησιν fortasse Ἀθήναζε scribendum, nisi
id post ἐξ Ὀλυμπίας transponere malis.

Ibid. Νεμεάς scripsi cum Valckenario pro Νεμέα.

Ibid. f. ὃς ante ἔχων ἐξουσίαν inserui; fortasse tamen ex
C scribendum ἔχων γάρ.

XII, 535. a. Lysias εἰ μὲν χρῶτο καὶ ἔχοι Ἀλκιβιάδης,
Ἀξιόχου ἐφασκεν εἶναι θυγατέρα. In his χρῶτο manifestum
est emblemata, quare verba χρῶτο καὶ seclusi. Mox etiam καὶ
post ὡς seclusi, ac fortasse etiam lit. c. αὐτῷ post συμπερι-
ήγετο delendum est.

XII, 536. a. Ἀθήνησιν ἐγράφετο ἐπὶ τοῦ προσκηνίου
ἐπὶ τῆς οἰκουμένης ὀχούμενος. Malim ἐπὶ τοῦ ὑποσκηπίου.
Vide tamen Fragm. Com. gr. IV p. 722. Tum scripsi τοῦ-
πίγραμμα pro τὸ ἐπίγραμμα, quae crasis ubique restitu-
enda est.

Ibid. e. Πτολεμαῖόν φησι — πάντων σεμνότατον γενό-
μενον τῶν δυναστῶν καὶ παιδείας εἶ' τινα καὶ ἄλλον καὶ
αὐτὸν ἐπιμεληθέντα. Non credo haec satis graece dicta esse;
quare καὶ αὐτὸν aut delendum est, aut scribendum καὶ ἄλλον
[τῶν] κατ' αὐτόν. Nec labis immune videtur quod statim
sequitur ἐξαπατηθῆναι τὴν διάνοιαν καὶ διαφθαρῆναι ὑπὸ
τῆς ἀκαίρου τρυφῆς. Sed quid verbi in ἐξαπατηθῆναι la-
teat, alii viderint. Ibid. κατατεινόμενον οὖν ὑπὸ ποδάγρας
πλείους ἡμέρας, ὡς ποτ' οὖν ἐρράϊσε, apertum est corrigend-
um esse κατατεινόμενος — ὡς ποτ' ἀνερράϊσε. Quae his
inferuntur, item corrupta sunt frustra interpretari instituit
Casaubonus. Hoc unum video scribendum esse ὑπὸ λαμπά-
δων, sed διὰ τινων non expedio.

XII, 537. b. Hipponicus ἠτησεν Ἀθηναίους ποτὲ ἐν
ἄκροπόλει τόπον, ἵν' οἰκοδομήσῃται τοῖς χρήμασιν ὅπου κεί-
σεται, λέγων ὡς οὐκ ἀσφαλὲς ὄν ἐν ἰδιωτικῇ οἰκίᾳ πολλὰ

χρήματα εἶναι. Scribendum ὅτι opinor ἴν' [οἶκον] οἰκοδομήσονται. In sequentibus delendum λέγων, quod manifestum glossema est turbatque constructionem. Etiam in reliquis τούτων οὖν τῶν χρημάτων κύριος γενόμενος nonnihil turbatum erat, in quibus quum A post οὖν addat ὄντων, hoc ipsum indicio est pro τούτων scribendum fuisse τοσοῦτων. Statim ποιοὶ γὰρ οὐ κόλακες ἢ τί πληθος οὐχ ἑταίρων περὶ αὐτὸν ἦσαν. Malim οὐχ ἑταιρῶν vel οὐχ ἑταίρων [καὶ ἑταιρῶν].

Ibid. c. ἀλλ' ὅμως ἐς τοσοῦτον αὐτὸν περιέστησεν ὁ περὶ ἡδονῆν βίος, ὥστε μετὰ γραδίου (imo γραδίου) βαρβάρου διατελεῖν ἠναγκάσθη. Ante περιέστησεν addidi ἀπορίας. Mox erat *Ἀυτοκλήης καὶ Ἐπικλήης*.

Ibid. e. καὶ τῆς Ἀρτέμιδος. Scripsi καὶ τὴν τῆς Ἀρτέμιδος.

XII, 538. b. ὄπλοφυλάκων pro ὀπισθοφυλάκων recte coniecit Schweigh. Ibid. pro Γοργός rectius fuerit Γόργος.

XII, 539. d. Λεοννάτω δὲ καὶ Μενελάω φιλοκυννηγοῖς οὔσι ἀυλαῖαι — ἠκολούθουν, αἷς περιστάντες τὰς θήρας ἐκννήγουν. Haec intelligi non possunt, nisi τὰς θήρας de locis interpretari velis, in quibus ferarum venatus instituebantur (Jagdreviere). Qui cum mihi certe plane incognitus dicendi usus sit, scribendum opinor τοὺς θήρας, quibus feras includentes venationi operam dabant. Mox in verbis σμαραγδίνους βότρους ἐχούσας scribe ἔχουσας, ut recte monuit Schweighaeuserus.

XII, 540. a. Θεόκριτος ὁ σοφιστῆς posui cum Valesio pro ὁ σοφός.

Ibid. b. καὶ λαβεῖν γε τὴν κάμηλον καὶ τὰ περὶ τὴν κάμηλον. Sic correxi quae vulgo ita scribuntur λαβεῖν τε et τὰ ἐπὶ τὴν κάμηλον, nisi praestare dicas καὶ λαβεῖν τὴν τε κάμηλον —

Ibid. e. πρῶτος δὲ ὁ Πολυκράτης καὶ ναῦς πῆξας ἀπὸ τῆς πατρίδος σαμίας ἐκάλεσε. Pro σαμίας sine dubio scribendum est σαμαίνας; causa in aperto est. Cf. Photius Lex. p. 499, 7.

Ibid. f. Sequitur Clearchi locus de Polycrate Samio Lydorum instituta aemulante τῷ μὲν Σαρδέων ἀγκῶνι γλυκεῖ προσαγορευομένῳ τὴν παρὰ τοῖς Σαμίοις λαύραν ἀντικατεσκεύασεν ἐν τῇ πόλει καὶ τῶν Λυδῶν ἀνθεσι πάντα ἐπλησε τὰ

διαγγελθέντα Σαμίων ἄνθρα. Varia tentant viri docti, sed nullo cum fructu. Certa emendatione scripsi τῶν Λυδῶν ἄνθρασιν ἀντέπελεξε τὰ — Σαμίων ἄνθρα (ἄνθη). Hoc affectato dicendi genere, quo Clearchus uti solet, dignissimum est. Ad ἄνθρα Λυδῶν cf. Nicander apud Athen. p. 683 b. In iis quae continuo sequuntur pro στενή τις cum Corae dedi στέγη τις et ὦν inserui post βρωμάτων.

XII, 541. a. Post μέθαις indicavi lacunam, excidisse videtur τρυφώσης σχῆμα vel simile quid.

Ibid. d. μὲν ἐν μέρει. In his μὲν deleverim. Pro κυλινδούμενος malim καλινδούμενος.

Ibid. e. τὰ μὲν ὅσα κατέκοψαν ἐν ὀλμοῖς, τὰ δὲ λοιπὰ κρέα νεμησάμενοι ἐπηράσαντο πάντες τοῖς μὴ γευσάμενοις αὐτῶν. Posui quod Clearchum scripsisse admodum probabile est, τὰ δὲ λοιπὰ κρεανομησάμενοι, praeterea pro πάντες nescio an πᾶσι scribere praestet. Quae sequuntur ἴν' ἢ τροφή σιτοποιουμένων κατεδεσθῆ, ubi καταδευθῆ corrigunt, corrupta sunt. Statim τυμπανοφορούμενος Clearchus licenter dixit pro τυμπανοφορῶν. In postremis huius eclogae verbis ἀπάντων τε ὀλέθριον ἠγεισθαι τὴν ὕβριν, post ἠγεισθαι excidisse videtur δεῖ (nisi id ex εὐλαβητέον assumendum est) et pro ὀλέθριον scribendum ὀλεθριώτατον vel πάντως τε ὀλέθριον.

Ibid. f. Describit Diodorus piscinam Gelonis, καθίπτασθαι dicens καὶ κύκνων πληθὸς εἰς αὐτήν. Non recte cycnos volare dici in piscinam apertum est. Scribendum censui καθίστασθαι, versari in piscina.

XII, 542. a. Σειληνὸς ὁ Καλλατιανός. Recte Holstenius Καλακτῖνος scripsit.

Ibid. b. Pro πανοικία scribendum πανοικί.

Ibid. c. Pro καθαριότητι posui καθαρειότητι, ut habet C.

Ibid. e. ποιήματα Καστορίωνος dedi pro ποιήματα σειρώμενος; Castorionis nomen reperit iam Leopardus. Ib. εἰς αὐτόν. Imo εἰς Βάκχον. In hunc enim, non in Demetrium, Castorionem choricum carmen composuisse manifestum est. In ipso carmine ἠλιόμορφος pro ἠπίομορφος scripsi cum Kuhnio, praeterea τιμαῖσι pro τιμαῖς metrum postulabat.

Ibid. f. τυρὸν νησιωτικόν. Cythnium caseum dicere vi-

detur, v. P. C. III p. 462. Tum Δίογνιν BC, vulgo Θεόγνιν, Dindorfius Θεόγνιν. Pro ἐωνήσατο atticus scriptor ἐπρίατο posuisset, sed condonanda haec scriptori, qualis est Carystius Pergamenus.

XII, 543. c. ὑπὲρ τὴν γραμμικὴν. Schweigh. et O. Iahn ὑπὲρ τῆς γραμμικῆς. Sed v. XV p. 687 b. Tum Dindorfius ὑφ' αὐτοῦ pro ὑπ' αὐτοῦ.

Ibid. τὰδ' ἔγραψα dedi pro τὰδ' ἔγραψε. Ceterum haec omnia inde a verbis οὗτος γὰρ παρὰ μέλος usque ad ἐπέγραψε διαβροδοίαιτος ἀνὴρ a scriptoris consilio aliena esse et ex XV p. 687 b. huc transscripta arbitror.

Ibid. d. τὰδ' ἔγραψα O. Iahn, vulgo τὰδ' ἔγραψε. Vs. 3. legebatur ὅς νιν ἔφυσε. Sic Dindorfius dedit cum Iacobsio, libri ὅς ἀνέφυσε. Scripsi ὅς ῥά μ' ἔφυσε. Schweigh. dubitanter ὅς μ' ἀνέφυσε, quod etsi lenius est quam quod ipse conieci, tamen ferri non potest; vix enim ἀναφῦσαι recte dictum est pro φῦσαι.

Ibid. f. Recte Schweigh. ἀνασπάστροις coniecisse videtur pro ἀνασπαστοῖς. Mox σχηματίζοι αὐτόν cum magno sensus discrimine scripsi pro σχηματίζοι αὐτόν. Tum si integram Athenaeus apposuit inscriptionem Parrhasii, necessario corrigendum est οἶος παννύχιος pro οἶος δ' ἐννύχιον, vel οἶος ἄρ' ἐννύχιος. Interim satis habui ἐννύχιος scripsisse cum Cobeto Prosopogr. Xenoph. p. 51.

XII, 544. b. Legebatur τὸ μὲν ὡς οὐκ ἔτ' ὄν τὸ δὲ οὐπω καὶ ἄδηλον. Scripsi τὸ δὲ ὡς οὐπω, et seclusi καὶ ἄδηλον.

Ibid. c. Malim ἢ χθές τε πασῶν ἦν ἐνδοξοτάτη.

Ibid. e. In Alexidis loco vs. 4. ὡς φασ' scripsi pro ὡς φησ' et vs. 9. τὴν δ' ἀρτυσίαν pro τὴν δ' ἀρτηρίαν.

XII, 545. a. φαιδὸς χιτωνίσκος καλός. Dobraeus φανός. Possis etiam φαιδρός, ut Lucianus dixit φαιδρὰν ἐσθῆτα.

Ibid. c. ἐν παρέργῳ τίθεσθαι χώρα. Aut delendum est χώρα aut scribendum ἐν παρέργων τίθεσθαι χώρα.

Ibid. d. τοὺς τε τῶν Ἀνδῶν καὶ τῶν Μήδων καὶ ἔτι ἀνώτερον καὶ τοὺς Σύρων. Ante Ἀνδῶν articulum addidi. Tum ἀνωτέρω dedi ex B, et τοὺς Σύρων scripsi pro καὶ τοὺς Σύρων. Mox erat ἐμπίπλαται. In sequentibus aut ὥστε delendum videtur aut οὖν.

Ibid. f. Erat ὀδομῆς.

XII, 546. a. ἀφείλοντο scripsi pro ἀφείλαντο.

Ibid. b. καὶ πού τις καὶ ποιητῆς ἐφθέγγατο «δικαιοσύνας τὸ χρύσειον πρόσωπον». Incerto poetae lyrico haec assignarunt critici. Euripidis esse verba ex Melanippa docet schol. Par. apud Osannum in Wolfii Anal. liter. IV p. 538. ad Aristot. Eth. Nicom. V, 1. τοῦτο ἐκ τῆς σοφῆς Μελανίππης, λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ δικαιοσύνη τὸ χρύσειον πρόσωπον. Quod scholion in alio cod. ita scriptum est: τοῦτο Εὐριπίδου τῆς σοφῆς Μελανίππης. λέγει γὰρ ἐν αὐτῇ δικαιοσύνης τηλαυγῆς χρυσοῦν πρόσωπον. Cum his siquis Aristotelis verba, ad quae annotavit ista scholiastes, coniungat, πολλάκις κρατίστη τῶν ἀρετῶν εἶναι δοκεῖ ἢ δικαιοσύνη, καὶ οὐθ' ἔσπερος οὐθ' ἑῷος οὕτω θαυμαστός, quorum postrema manifesto Euripidis sunt, haud contemnenda emergit chorici carminis particula haec:

δικαιοσύνας τὸ χρύσειον πρόσωπον
οὐθ' ἔσπερος οὐθ' ἑῷος οὕτω
θαυμαστός.

Nam τηλαυγῆς vehementer vereor, ne alter scholiastes ex notissimi loci Pindarici (Olymp. VI, 4) memoria imprudens Euripideis immiscuerit. Iam vero ex eodem Athenaei loco etiam aliud Euripideae poeseos fragmentum lucramur; pergit enim scriptor in hunc modum: καὶ πάλιν τὸ χρύσειον ὄμμα τὸ τᾶς Δίκας, quae iam apertum est non alii poetae assignari posse, quam cuius superiora esse docuimus. Exercit. philol. II p. 25. De altero fragmento quae dixi erronea sunt. V. Nauckium ad Sophoclis fragm. 11. p. 105. Primum fragmentum autem nunc ita scripserim:

δικαιοσύνα τοι
τηλαυγῆς τὸ χρύσειον πρόσωπον·
οὐτε γὰρ ἔσπερος οὐθ' ἑῷος οὐ-
τω πέλει θαυμαστός ἀστήρ.

Ibid. c. ἐπεισεκόμισαν Dalecampius, vulgo εἰσεκόμισαν.

Ibid. e. ἵνα μὴ τοὺς καταγιγισμοὺς λέγω καὶ τὰ ἐπεντρῶματα, ἅπερ πολλάκις προφέρεται ὁ Ἐπίκουρος. Quid nominis sit ἐπέντρωμα vix quisquam dixerit. Nisi obstaret Philonis locus a Casaubono allatus, equidem ἐπικεντρῶματα suspi-

carer, quo satis commode quod Epicurus voluit significaretur. De reliqua parte loci Epicurei v. ad VII 278 f. 280 a.

XII, 547. a. Epicurus προσπτύω τῶ καλῶ καὶ τοῖς κενῶς αὐτὸ θαυμάζουσιν, ὅταν μηδεμίαν ἡδονὴν ποιῇ. Pro κενῶς, quod sine dubio corruptum est, nescio an ἐκτενωῶς scribendum sit. Pro "Ἀλκιον malim" Ἀλκιμον, quod latere videtur in scriptura huius nominis apud Aelianum V. H. IX, 12. ubi Ἀλκαῖος homo vocatur.

Ibid. b. ὅπως οἱ μὲν φιλόσοφος ἀπαλλάσσονται ἐκ τῶν τόπων. Scripsi ἀπαλλάσσονται (corr. tythetiae errorem). Pro ἐκ τῶν τόπων forsitan ἐκ τῶν πόλεων scribendum est. In proximis διότι ante κρεμήσονται melius abesset.

Ibid. d. Antigonus Carystius ἡ τῶν δείπνων περιεργία καὶ ὁ τῶν τραπεζῶν καὶ μαγείρων ὄχλος τοσοῦτος ἦν ὥστε κτλ. In his quum ὁ τῶν τραπεζῶν ὄχλος parum apte dictum sit, pro eo τραπεξοποιῶν scripsi, quorum quam apta sit h. l. memoria intelligitur e Polluce VI, 13. ὁ δὲ φροντίζων τῆς ὑπηρεσίας ἀπάσης τραπεξοποιός et Athenaeo IV p. 170 f. ἐκάλουν δὲ τραπεξοποιὸν τῶν τραπεζῶν ἐπιμελητὴν καὶ τῆς ἄλλης εὐκοσμίας.

Ibid. e. προάγειν dedi pro προσάγειν. Continuo τε post ἄρξαι recte om. B. Mox praestare videtur λαβεῖν παρ' ἐκάστου pro ἀφ' ἐκάστου.

Ibid. Pro οὓς παρακαλέσειεν scribendum videtur οὓσπερ καλέσειεν, siquidem invitare ad coenam non tam παρακαλεῖν dicitur, quam καλεῖν.

Ibid. f. τὸ ἐκλεγόμενον ἀργύριον. Scribendum arbitror τὸ ἐκγενόμενον. Sequuntur haec ἑροποιῆσαι τε καὶ τῶν μουσῶν ἐπιμελητὴν γενέσθαι. Mira haec est locutio μουσῶν ἐπιμελητὴν γίνεσθαι, quod noli dubitare quin recte θυσιῶν scripserim. Praeterea excidisse suspicor ἔδει. Tum post ἄτοπος lacunam indicavi et pro τοῦ ὀρθοῦ scripsi τοῦρθοῦ, favente cod. B. qui τοῦ θοῦ habet.

XII, 548. a. Non comissionis causa Platonicos convenisse dicit Antigonus Carystius, ἀλλ' ἵνα φαίνονται καὶ τὸ θεῖον τιμῶντες καὶ φυσικῶς ἀλλήλοις συμπεριφερόμενοι. Cfr. ad haec VIII p. 663. b. Pro φυσικῶς non male Sturius φιλικῶς

coniecit; praetulerim tamen φυλετικῶς, ut φυλέται solent. Mox παρὰ τοῖς scripsi cum Schweigh. pro παρ' αὐτοῖς.

Ibid. b. τῶν εὐδαιμονικῶν καλουμένων Ἀναξάροχῳ διὰ τὴν τῶν χορηγησάντων ἄγνοιαν περιπεσοῦσης ἔξουσίας γυμνὴ μὲν ὠνοχόει παιδίσκη πρόσηβος. Recte Schweigh. corrigere videtur τῶ εὐδαιμονικῶ καλουμένῳ. Pro ἄγνοιαν nescio an εὐνοιαν scribendum sit.

Ibid. c. In Anaxilae fragmento vs. 4. pro ὡὰ κολάπτων vir doctus apud Casaubonum corrigat ὡὰ λάπτων, voluit opinor ὡὰ λάπτων. Sed verum est ὡ' ἐκλάπτων, minime vero quod Herwerdenus Add. crit. nov. p. 27, voluit, ὡὰ κλάπτων, quod inauditum ecthlipsios genus est.

Ibid. d. Gorgias Leontinus interrogatus quibus rebus consequutus esset, ut vitam ultra centum annos produxerit, respondit τὸ μηδὲν πάποτε ἑτέρου ἔνεκεν πεποιηκέναι. Dixi de his Philologo Gott. XIII p. 213. ostendique pro ἑτέρου scribendum esse ἐντέρου

XII, 549. a. Μελάνθιος δὲ τὸν αὐτοῦ τράχηλον κατατείνων ἀπήγγετο. Scribendum suspicor Μελάνθιος δ' [ὁ ποιητῆς] τὸν αὐτοῦ — vel simile quid; causa [intelligentes non latebit.

Ibid. b. ἐν δυσπνοιᾷ συσχεθῆναι καὶ πνιγμῶ. Delendum videtur ἐν. Statim recte Schweigh. ἄς διὰ τῶν πλευρῶν διωθεῖν pro αἶς, nisi malis καί. In sequentibus τιν' αἰσθησιν scripsi pro τὴν αἰσθησιν et διηγείρετο pro διεγείρετο. Praeterea ἡ βελόνη post αἰσθησιν transponendum.

Ibid. c. Vitiose edebatur κρύπτῃ, quod κρύπτοι scribendum erat propter sequens διαλέγοιτο. Tum revocandum ἦκιστά γ' ὦν, quod Dindorfius sine causa ἦκιστ' ὦν scripsit. Menandri verba de Dionysio Heracleota παχὺς γὰρ ὕς ἔκειτ' ἐπὶ στόμα, vix conciliari possunt cum sequentibus, ubi ipse Dionysius supinum se iacere in lecto dicit. Fortasse scribendum est παχὺς γὰρ ὕς | ἔκειτ' ἐπὶ στρῶμα.

Ibid. d. In Menandri fragmento vs. 1. Dobraeus ἴδιον ἐπιθυμῶ· μόνος μοι — Vs. 4. Herwerden τήκομ' υπο τῆς ἡδονῆς, quod verum videtur.

Ibid. f. τρύβλιον dedi pro τρυβλία, plurali nullus hic locus est.

XII, 550. a. καθάρειον scripsi, vulgo καθάριον.

Ibid. b. Malim ἐπερειδόμενος pro ἐπαπερειδόμενος. Quod sequitur ἐπορεύετο abundat.

XII, 551. a. πόσω οὖν κάλλιον ἐστὶ — πενόμενον εἶναι λεπτότερον ὧν καταλέγει Ἑρμιππος ἐν Κέρκωψιν ἢ ὑπερπλουτοῦντας τῷ Ταναγραίῳ κήτει εἰοικέναι; Nihil dum alatum vidi quod obscuris verbis lucem afferat. Scribendum vero ἢ ὑπερπλουτοῦντα τῷ Ταναγραίῳ Κητεῖ εἰοικέναι. Cuius emendationis fideiussorem habeo Hesychium, Ταναγραίων φυὴν κήτει ὁμοιότητα. Ἐφορος λέγει εἶναί τινα ἐν Τανάγρα παχύτατον, ὃς ἐλέγετο Κητεύς. Quae ita corrigenda videntur Ταναγραίῳ φυὴν Κητεῖ ὁμοιότατος, vel si poetae comici verba sunt Τ. Κητεῖ φυὴν | ὁμοιότατος. Fuit igitur Ceteus praedives quidam Tanagraeus idemque corporis obesitate famosus. Nominis Κητεύς exemplum, quamquam fabulosum, habes apud Apollodorum III, 8, 2. Exerc. philol. II p. 25. Probabilius tamen videtur, homini isti Κητεύς nomen propter obesitatem inditum fuisse verumque nomen ignorari. Non recte Hesychii glossam tractavit M. Schmidt.

Ibid. b. In Aristophanis fragmento verba parum apta huic loco leguntur πάντ' ἔχεις, ac fortasse corruptela latet; suspicabar ὥσπερ Θρακοφοῖται, παντελεῖς, ut legati isti cum plena agendi potestate ad inferos missi dicantur.

Ibid. c. In eodem fragmento Aristophanis ἦν ποτ' ὀξύς ἐλθῆ ex Madvigii coniectura recepi. Libri ἦν πολλῶ ξυνέλθῆ.

Ibid. e. Scribendum erat σαφῶς αὐτός ὧν σημαίνεται pro αὐτός. Post ἕτερος excidit fortasse δῆλον ἐπέι.

XII, 552. b. λεπτότερος δ' ἦν καὶ Φιλητᾶς ὁ Κῶος. Scripsi λεπτότατος, nisi fuit λεπτός.

Ibid. c. ἰατρῶ μὲν οὐδενί cum Schweigh. scripsi pro οὐδέν. Ibid. Ἰππώνακτα τὸν πυκτὴν pro ποιητὴν recte fortasse conicit Heckerus Phil. Gott. V p. 497. ac sane luctatori melius quae de homine isto narrantur conveniunt quam poetae.

Ibid. d. Pro λέγων fortasse λέγοντι scribendum est. In Alexidis loco cum Casaubono νεκρῶν scripsi pro θεῶν, quae plane necessaria est emendatio.

Ibid. e. In Aristophontis fragmento praeunte Dobraeo scripsi οὕτως ἐν ὀλίγαις ἡμέραις νεκρούς ποιεῖς. Vulgo οὕτως ἐν ἡμέραις ὀλίγαις. Sequitur Menandri locus

ὁ λιμὸς ὑμῶν τὸν καλὸν τοῦτον δακῶν
 Φιλιππίδου λεπτότερον ἀποδείξει νεκρόν.

Primo versu cum Bentleio ὑμῶν scripsi pro ὑμῶν. Neque νεκρόν, quod ex praecedentibus illatum videtur, ferendum est. Alexidis quod sequitur fragmentum apud Dindorfium ita scriptum est κακῶς ἔχεις, στρουθὶς γὰρ ἀκαρῆς νῆ Δί' εἰ. Libri στρουθὶς ἀκαρῆς νῆ Δί' εἰ | πεφιλιππίδωσαι. Correxī κακῶς ἔχεις, ὦ Στρούθι', ἀκαρῆς νῆ Δία | πεφιλιππίδωσαι.

Ibid. f. ἐκτεμεῖν dedi pro ἐκτέμνειν.

XII, 553. a. Eubuli locus ita scriptus erat ex parum felice emendatione Jacobsii:

ἐν θαλάμῳ μαλακῶς κατακείμενον ἐν δὲ κύκλῳ νιν
 παρθενικαὶ τρυφεραὶ χλανίσιν μαλακαῖς κατά-
 θρουπτοί

τὸν πόδ' ἀμαρακίνοισι μύροις τρίψουσι τὸν ἄμόν.

Libri παρθενικὰ τρυφερὰ χλανίδανα μαλακὰ κατάθρουπτοί et vs. 3. μύροισι τρίψουσι τὸν ἔμόν. Vs. 1. post κατακείμενον distinxi, accusativus ab iis pendet quae praecedebant ab Athenaeo ommissa. Vs. 2. scripsi proxime ad librorum fidem

παρθενικαὶ τρυφεραὶ χλιδαναὶ μάλα καὶ κατά-
 θρουπτοί.

Nisi forte dualis restituendus est ex libris

παρθενικὰ τρυφερὰ χλιδανὰ μάλα καὶ καταθρόπτω.

Vs. 3. pro τὸν ἔμόν restitui τὸν ἔλλόν, pernīcem pedem. Recte enim Hesychius id inter alia per ταχύ explicare videtur, quae significatio omnibus locis, in quibus hoc adiectivum servatum est, accommodari potest.

Ibid. b. In eiusdem poetae loco fortasse servari poterat librorum scriptura ὑποστορεῖτε, quod ὅπως στορεῖτε scripsi. Sequentia tamen coniecturam nostram commendant. Vs. 6. erat ἀλείψατ' (v. Com. gr. III p. 248) et μεγαλλίῳ μύρῳ.

Ibid. c. In Antiphanis fragmento τῆς θεοῦ de vitio suspectum est.

Ibid. d. Initium loci ex Antiphanis fabula allati vix integre scriptum est. V. Com. gr. III p. 56. et infra ad XV p. 589 e. f. Vs. 3. τὰ σκέλη pro τὰς χεῖρας scriptum ex XV p. 689 e. Vs. 4. Herwerdenus τὰς γνάθους τὰ τε τιτθία, quod verum

videtur. Post vs. 5. adieci versum parenthesi inclusum, conjectura incerta, sed non improbabili.

Ibid. e. In Cratini loco vs. 1. addidi ἦ et δόδον temere a Porsono et Elmsleio, quos Dindorfius secutus est, deletum revocavi. Vs. 2. indicata lacuna scripsi μετὰ χειρὶ pro παρὰ χειρὶ, excidisse videtur ἕκαστος. Pro ἠγόραζον fort. ἠγόραζεν. In sequente Clearchi loco complura emendanda erant. Lit. f. διὰ τοῦτο οὖν οἴονεὶ δεῖγμα τῆς ὄψεως τὰ ἄραῖα μετὰ χειρῶς ἔχουσι. In his ὄψεως varie tentatum a viris doctis ego, dubitanter tamen, πέψεως, maturitatis, scripsi et tum ἀρχὴ ἐντυχίας posui pro ἀρχὴ εὐτυχίας. Cf. Plutarchi Mor. p. 582 c. ἀρχὴ γὰρ τις ἐντυχίας καὶ γνώσεως αὕτη συνήθης. Tum in verbis αἰτηθεῖσι μὲν τῷ προσαγορευθῆναι, δοῦσι δὲ προὔπογράφειν, scripsi δοῦσι δὲ τῷ προὔπογράφειν. Sic enim volui, non τῷ ὑπογράφειν.

XII, 554. b. In Clearchi loco Dindorfius verba ὅτι τὰς ὀπώρας καὶ delenda censet. In Sapphus fragmento ante Blomfieldum erat παῖδα τὰν ἀπαλὰν, quod fortasse revocandum est.

Ibid. c. καὶ ποτε παριόντος νεανίσκου. Scripsi καὶ τότε, ut iam Schweigh. voluit.

Ibid. d — f. In Cercidae loco malim Συρακόσσαις.

Finem libri facit fragmentum Heraclidis Pontici, in quo Θράσυλλος pro Θράσυλαος posui ex Aeliano. In sequentibus res ipsa postulabat ut scriberetur καὶ διώκει καὶ ἀπέστειλε pro καὶ ἀπέστειλε καὶ διώκει. Quae sequuntur continuo: καὶ καταπλέοντα ἀπεδέχετο μετὰ χαρᾶς τοσαύτης ὅσης περ ἂν τις εἶη τοσούτων χρημάτων κύριος ὢν, in iis manum scriptoris mihi restituisse videor certa emendatione ὅσης περ ἂν τις ἦσθαι τοσούτων χρ. κύριος ὢν. Denique post διηγείτο lacunam indicavi sic fere explendam τὰ γεγενημένα αὐτῷ ἐν μανίᾳ, et cum Schweighaeusero scripsi παραγενέσθαι, τὸ δὲ πλήθος τῶν ἡδονῶν ὑπερβαλεῖν pro παραγίνεσθαι et ὑπερβάλλειν, quamquam hoc etiam ὑπερβάλλον scribi potest.

XIII, 555. a. δεῖ γὰρ ὦ βασιλεῦ τὸν ταῦτα ἀποδεχόμενον ἀπὸ συμβόλων τε πολλάκις δεδειπνηκέναι. Graeci sermonis usus postulat ἀποδεξόμενον. Ad sequentia πληγὰς διδόναι καὶ λαμβάνειν conferendus est Demosthenes c. Conon. p. 1261, 19. Exercit. philol. II p. 25.

Ibid. c. Male dictum est ἐβουλευέτο περικαλλεστέραν ἀγαγέσθαι. Α περικαλλής, quod suapte natura superlativi vim habet, comparativus formari non potest, ut nec a nostro wunderschön comparativus formari potest; potest vero superlativus. Sed videtur sua Hermippo ἀκυρολογία relinquenda esse.

XIII, 556. a. παρέθετο δὲ περὶ τῶν γυναικῶν ψήφισμα. Scripsi τὸ περὶ γυναικῶν. Respicit enim plebiscitum in superioribus commemoratum. Articulum τῶν rectius cum cod. B omissem.

Ibid. d. διὰ τὰς ἐν ταῖς ἀδηφαγίαις ἀπεψίας. Quae praecedunt ostendunt διὰ τῆς scribendum esse. Ibid. στρατιὰν pro στρατείαν dedi.

Ibid. f. Malim τὰς πεντήκοντα — κόρας.

XIII, 557. a. Dixerat Istrus Theseum uxores duxisse τὰς μὲν ἐξ ἔρωτος, τὰς δ' ἐξ ἀρπαγῆς, ἄλλας δ' ἐκ νομίμων γάμων. Tum pergit ἐξ ἀρπαγῆς μὲν Ἑλένην Ἀριάδην Ἰπολύτην καὶ τὰς Κερκύονος καὶ Σίνιδος θυγατέρας, νομίμως δ' αὐτὸν γῆμαι Μελίβοιαν. Manifestum est scribendum esse καὶ Ἀριάδην et ante Ἰπολύτην excidisse ἐκ δ' ἔρωτος. Male edidi Ἑλένην, ἐξ ἔρωτος δ' Ἀριάδην.

Ibid. b. Φίλιππος δὲ ὁ Μακεδὼν οὐκ ἐπήγετο μὲν εἰς τοὺς πολέμους γυναικας. Correxī οὐ περιήγετο. Sequuntur statim haec ὅς (Δαρειῶς) περὶ τῶν ὅλων πολεμῶν τριακοσίας πεντήκοντα περιήγετο παλλακίδας, ὡς ἱστορεῖ Δικαίαιρχος. Pro πεντήκοντα ex B scribendum ἐξήκοντα ell. Curtio VI, 20. pellices trecentas et sexaginta, totidem quot Darii fuerant, Alexandri regiam implebant. Numerus hic dierum anni numerum aequabat, ideoque solennis erat, cuius antiquissimum exemplum apud Homerum Od. XIV, 20. habemus. Strabo XVI p. 742. in persico quodam carmine trecentas sexaginta palmae virtutes praedicari memoriae prodit, et Polyaeus Strat. I, 3, 4. Herculem τοὺς (τῆς Ἰνδικῆς) ἀρχομένους εἰς κώμας τριακοσίας ἐξήκοντα πέντε διανεῖμαι refert. Heraclides Ponticus apud Athen. XII p. 514 b. de Persarum rege φυλάσσουσι δὲ αὐτὸν (addendum ξ' i. e. ἐξήκοντα) καὶ τριακόσiai γυναικας. Idem plane canalium erat nume-

rus Gyndae fluvii apud Babylonem Herod. I, 190. liciorum in thorace apud Lindios Plin. HN. XIX, 12. lucernarum candelabri in prytaneo Tarentinorum Euphorio apud Athen. XV p. 700 d. Alia composui Hist. crit. p. 310.

Ibid. c. *Λαρισσαία* Dindorfius, revocavi ubique *Λαρισσαία*.

Ibid. d. καὶ ταύτην ἐπεισάγων τῇ Ὀλυμπιάδι ἅπαντα τὸν βίον ἑαυτοῦ συνέχεεν. Apertum est scribendum esse ἐπεισαγαγών.

XIII, 558. a. In Anaxilae loco vs. 2. scripsi οὐδὲν ἂν γένος δύναιτο, vulgo οὐ γένος τις ἂν δύναιτο. Vs. 6. οὐδ' ἔν ἐσθ' Herwerdeno auctore dedi pro οὐκ ἔνεσθ'.

Ibid. d. In eiusdem Anaxilae fragmento dedi φησὶν ἧ ἢ ἢ προσῆ θρόνος i. e. ἧ ἢ ἢ προσῆ. Libri φησὶ τὴν προς (vel τὴν πρόσ) ἧ θρόνος.

Ibid. e. In Alexidis loco supplevi ἄρ' οἶ.

XIII, 559. b. Amphis ἧ δ' οἶδεν ὅτι ἧ τοῖς τρόποις ὀνητέος. Sic Cobetus pro ὀνητέος, qui praeterea ὅτι τῶις. In sequente Eubuli loco δεύτερος scripsi pro δεύτερον ante Cobetum V. L. p. 205. Vid. Com. graec. III p. 359. et Add. V p. CCXXVII. Fritzschius apud Toepffel. de fragm. Com. II p. 12. scribebat κακὸς κακῶς ἀπόλοιθ' ὁ γήμας δεύτερος | γυναῖκα.

Ibid. c. Πηνελόπη δέ γε Cobetus, vulgo Πηνελόπεια δέ, libri fere Πηνελόπη δέ. Vs. 7. scribendum suspicor ἴσως Φαίδραν ἐρεῖ κακὴν τις. Aliud κακῶς τινα λέγειν, aliud κακόν τινα λέγειν. Vs. 8. erat χρηστή τις ἧν μέντοι . . . τίς — recte distinxit Cobetus.

Ibid. d. Aristophon κακὸς κακῶς ἀπόλοιθ' ὁ γήμας δεύτερος. Sic primus omnium Iacobs. Exerc. crit. I p. 11. scripsit, postea idem Cobetus VL. p. 250. Vulgo γένοιθ', cui quae ex scriptoribus infimae aetatis similia affert Lobeck. Paral. p. 151. nullius momenti sunt in poeta Attico. In Antiphanis loco τί σὺ λέγεις pro σὺ τί λέγεις restituit Dobraeus.

Ibid. e. In Menandri loco erat γεγάμηκα γὰρ αὐτός. Vs. 5. σωθείης δὲ νῦν ἄληθινὸν Iacobsius. Vid. Iacoby Add. p. CCXLIII. Vs. 7. post Αἰγαῖον Grotius supplet οὐδ' Αἰγύπτιον, Scaliger οὐδ' Ἰώνιον (Ἰωνικόν?), Cobetus οὐδὲ Σικελικόν.

Ibid. f. Ingeniose Zedelius *Μεταγένης*.

XIII, 560. a. οὐ σύμφορον propter Theognidis locum, quem manifesto Theophilus respicit, dedi pro συμφέρων cum Valckenario. Vs. 4. τῷ πηδαλίῳ Herwerden Obs. crit. p. 82. Hoc dicere videtur, non uno enim se regi patitur gubernaculo, ut cymba. πηδάλιον ambigue dixit, cf. Aristoph. Pac. 142.

Ibid. e. ἐρεθισθεῖς corruptum videtur, blanditiis illius illectus interpretantur. Ibid. πείθεται pro πείθει probabiliter Schweighaeuserus.

Ibid. f. Δοῦρις δ' ὁ Σάμιος καὶ πρώτον γενέσθαι πόλεμόν φησι δύο γυναικῶν. Casaubonus *Ἡπειρωτικόν*. Si sana est edita scriptura, sensum esse dixerim, primum bellum, quod duae mulieres inter se gesserunt, fuisse Olympiadis et Eurydicæ. Video tamen quid obstat.

XIII, 561. a. Euripides παιδευμα δ' Ἔρωσ σοφίας ἀρετῆς πλεῖστον ὑπάρχει. Pro ultima voce scripsi παρέχει, Amor sapientiae alumnus plurimum virtutis impertit. Cobetus Mnem. VII, 66. μετέχει pro ὑπάρχει corrigebat. Heimsöth Comm. crit. (Bonnae 1866) p. XV ἀρετῆς τ' ἐσθλὸν ὑπάρχει.

Ibid. b. De Amoris vi disserens inter alia poetarum testimonia hoc Euripidis apposuit:

σὺ δ' ὦ τύραννε θεῶν τε κἀνθρώπων Ἔρωσ,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ καλὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν, ὧν σὺ δημιουργὸς εἶ
μοχθοῦσι μόχθους, εὐτυχῶς συνεκπύνει.

His versibus, quos in Andromeda positos fuisse ex Luciano constat, simillimi sunt quos non addito fabulae titulo ex Euripide attulit Stobaeus Flor. 64, 6.

σὺ δ' ὦ κάκιστε (Dobraeus κράτιστε) θεῶν τε κἀν-
θρώπων Ἔρωσ,
ἢ μὴ δίδασκε τὰ κακὰ φαίνεσθαι καλά,
ἢ τοῖς ἐρῶσιν εὐμενῆς παρίστασο.

At hi non Euripidis sed ab alio poeta, fortasse comico, ex Euripideis leviter detorti videntur Matthiaeo. Eam sententiam amplexus est qui de Andromeda Euripidis optime disputavit Fritzschius ad Aristoph. Thesm. p. 507. a iuvene improbam meretricem deperiente illa dicta fuisse existimans. Ego vero

non video quo pacto aliquis precari possit: aut ne coge quae improba sunt videri proba, aut amantibus fave! Quae vereor ut apta sit sententiarum oppositio. Nam qua tandem in re Amoris favorem cerni dicamus, si improba amare nos Amor docuerit? an ut in mentis errore perseveremus? Rectissime igitur Arsen. et cod. B pro κακά habent καλά, ut legitur apud Athenaeum. Iam sublata, quam Matthiaeus sibi deprehendisse videbatur, parodia, conficitur versus a Stobaeo servatos eosdem esse quos attulit Athenaeus, qui quod eos partim integrius et plenius scriptos attulit quam leguntur apud Stobaeum, etiam in aliis Euripidis fragmentis Stobaeus miras habet lectionum ab aliis differentias. Ex multis ut unum exemplum afferam, mihi non dubitandum videtur quin primus fragmenti e Meleagro fabula a Stobaeo Flor. CXIX 9. servati versus, *τερπνὸν τὸ φῶς μοι, τὸ δ' ὑπὸ γῆν ἄδου σκότος*, idem sit quem affert Etymol. M. p. 803, 36. *φῶς ἀντὶ τοῦ φωτὶ σὺν τῷ ἰ. Εὐριπίδης Μελεάγρῳ «τὸ μὲν (leg. τὸ τερπνὸν) ἐν φῶ, τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν»*. Sic igitur scribendum videtur: *τὸ τερπνὸν ἐν φῶ, τὸ δὲ κάτω σκότος κακόν, | οὐδ' εἰς ὄνειρον ἀδεὲς (sic Musgr.) ἀνθρώποις μολεῖν | ἐγὼ μὲν οὖν γεγῶσα τηλικήδ' ὅμως | ἀπέπτυσ' αὐτὸ κοῦποτ' εὐχομαι θανεῖν*. Exercit. philol. II p. 26.

Ibid. c. Ποντιανὸς δὲ Ζήνωνα ἔφη τὸν Κιτιέα ὑπολαμβάνειν τὸν Ἔρωτα θεὸν εἶναι φιλίας καὶ ἐλευθερίας, ἔτι δὲ καὶ ὁμοιοῦσας παρασκευαστικόν, ἄλλον δ' οὐδενός. Haec Zenonis de amore sententia fluxit e Socratico fonte. Euclides apud Hermiam ad Platonis Phaed. p. 312. *οἱ δὲ ἀπλῶς ἀστεῖον, ὡς Εὐκλείδης φιλίας εἶναι τὸν ἔρωτα καὶ οὐκ ἄλλου τινός, κατὰ συμβεβηκὸς δὲ τινὰς ἐπιπίπτειν εἰς ἀφροδίσια*. Quae ad Euclidis Ἐρωτικὸν referenda esse, recte, opinor, statui ad Fragn. Com. graec. IV p. 171. Nunc addo post φιλίας fortasse adiciendum esse παρασκευαστικόν. Ad Eroticum Euclidis refero etiam quae leguntur apud Stobaeum Flor. VI 65. in sermone de luxuria: *ἔστι δὲ ὁ μὲν ὕπνος νεώτερος καὶ μειρακιώδης δαίμων, εὐπειστος καὶ ῥάδιος ἀποφυγεῖν, ὁ δὲ ἕτερος οὗτος πολὺς καὶ γέρον, ἐν (δὲ) τοῖς πρεσβυτέροις τῶν ἀνθρώπων μάλιστα ἐμπεφυκὼς ἀπειστος καὶ ἀπαραίτητος. τούτου δὲ (δὴ?) τοῦ δαίμονος ἐργῶδὲς ἔστιν ἀπαλλαγῆναι*

ὅταν ἅπαξ παρῆ. οὔτε γὰρ λόγοις προσέχει οὐδὲν οὔτε ἀκούειν τὸ σύνολον δύναται· κωφὸς γὰρ ἔστιν· οὔτ' αὖ δεικνύων αὐτῷ ἐμφανίσαις τι ἄν· τυφλὸς γὰρ ἔστιν. Quorum verborum etsi haud facilis est explicatio, hoc tamen certum videtur, alterum illum daemōnem Amorem esse. Ad eundem Euclidem refero quae habet Stobaeus Flor. vol. IV 196. Lps. et glossam Hesychii, Ἀνύξιον: ἄβρωτον. Εὐκλείδης. Lege Ἀνυκτον: ἄτρωτον. Idem νύξεν explicat per ἔτρωσε. Ex. phil. II p. 27.

Ibid. d. Ἀθηναῖοι δὲ τοσοῦτον ἀπέσχον τοῦ συνουσίας τινὸς διαλαβεῖν προεστάναι τὸν Ἔρωτα — Pro διαλαβεῖν scripsi ὑπολαβεῖν. Ibid. erat Ἀκαδημίας et Αλεια, quae Ἀκαδημείας et Ἀλλεία scripsi.

XII, 562. a. διὰ τοῦτον Casaubonus, vulgo διὰ τούτων.

Ibid. b. In Alexidis fragmento vs. 7. ἀλλά που συνηγμένος. Ita haec nunc correxi, libri ἀλλὰ συννηγημένος. Casaubonus συννηγημένος, Herwerdenus Obs. crit. p. 79. ἀλλὰ συμμεμιγμένος. Conicere etiam possis ἀλλ' ἐς ἔν συνηγμένος. Vs. 11. fortasse praeter necessitatem dedi παντόθεν ἐν ἐνὶ τύπῳ τε πόλλ' εἶδη φέρων. Libri πανταχόθεν ἐνὶ τύπῳ etc. Vs. 12. Amori tribuitur πόνος ἀδάμαντος. Nisi πόνος de duritie adamantis et in ferendis ictibus quasi patientia interpretari licet, suspiceris pro ἀδάμαντος scribendum esse Ἀτλαντος.

Ibid. c. In eadem Alexidis ecloga vs. 14. fortasse corrigendum διὰ ταῦτ' pro καὶ ταῦτ'. Versu ultimo scripsi cum Emperio ἐγγύς τ' εἰμὶ τοῦ νοήματος pro τοῦ ὀνόματος. Sed praestare opinor τοῦ ἵννοήματος. Dobraeus που τοῦ πράγματος.

XIII, 562. f. ὁ δ' αὐτὸς οὔτος ποιητής. Imo Alexis, ut ostendi Hist. crit. p. 520. cuius locus qui affertur, in eius vs. 1. φησι scripsi pro φήσει, et vs. 2. ex L. dedi οὖς δεῖ τὸ πρῶτον, libri ἔδει τὸ πρῶτον. Dobraeus εἰ δεῖ τὸ πρῶτον, quod nunc praefero. Vs. 5. εὐ πόρους pro εὐπόρους Iacobsio debetur. Vs. 6. αἰμυλωτάτους, erat ἀθλιωτάτους, dubitanter recepi quod coniecit Herwerdenus Observ. crit. p. 76., ἀλκιμωτάτους Dobraeus.

XIII, 563. a. Theophilus ἦ πού τις ἔστι τὸς λόγους ἀβέλτερος, i. e. τὸς λογισμούς. Sic fort. recte scripsi pro

τοὺς τρόπους, quod aegre coit cum ἀβέλτερος. Vs. 8. dedi ἦν εἰσιδεῖν ἥδιον pro ἦν ἰδεῖν ἥδιόν ἐστιν. Praefero nunc quod Burneius voluit, ἦν ἐστ' ἰδεῖν ἥδιον. Denique vs. 9. αἰτοῦσιν scripsi pro ἔχουσιν cum Dalecampio.

Ibid. b. In Aristophontis vs. 2. Porsonus εἰκότως τ'.

Ibid. c. In Amphididis loco vs. 1. τί φῆς σύ; dedi cum Dobraeo, vulgo τί φῆς; σύ — Vs. 2. ὠραῖον φιλῶν pro ὠραίων φίλων scripsi cum Iacobsio, ὠραίαν φιλῶν voluit Nauckius Bulletin de l'Acad. de St. Pétersb. VI p. 29. Vs. 4. σῶφρων τ' ἀληθῶς correxit Dobraeus, vulgo ἄφρων τ' ἀληθῶς, Iacobsius ἄφρων γ' ἀληθῶς.

Ibid. d. e. Alexis ἄπιστον αὐτὸν πᾶσι τοῖς ἄλλοις ποιῶν. Scribendum τοῖς καλοῖς ποιῶν. Ibid. in Hermiae Curiensis loco ὦ στοάκες dedit Dindorfius pro ὦ στοάκες. Fortasse praestat ὦ στοίακες. Vs. 3. πρὶν τι τῶ σοφῶ δοῦναι. For- san πρὶν τι τῶν σοφῶν δοῦναι, priusquam aliquid sapientiae vestrae impertiatis.

Ibid. e. Θρυλεῖτε γὰρ ὅτι δεῖ μὴ τῶν σωμάτων ἀλλὰ τῆς ψυχῆς ἔρᾶν, οἷτινες μέχρι ὀκτώ καὶ εἴκοσιν ἔτων δεῖν λέγοντες συνέχειν τοὺς ἐρωμένους. Participium λέγοντες unde pendeat non apparet. Itaque, nisi aliqua exciderunt, aut οἷ legendum pro οἷτινες, aut scribendum λέγετε pro λέγοντες. Sequuntur haec: καὶ μοι δοκεῖ Ἀρίστων ὁ Κεῖος ὁ περιπατητικὸς οὐ κακῶς εἰρηκέναι — πρὸς τινα Ἀττικόν, μέγαν τινὰ κατὰ τὴν ἡλικίαν, ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν, ὃ Δῶρος ἦν ὄνομα, τὴν πρὸς Δύλωνά μοι, φησί, δοκῶ παρ' Ὀδυσσεως ἀπάντησιν ἐπὶ σε μεταφέρειν Ἡ ῥα νύ τοι μεγάλων δῶρων ἐπεμαίετο θυμός. Mirifice horum verborum sententiam pervertunt interpretes, qui Dorum ipsius illius Atheniensis nomen fuisse existimant et ἐπιδεικνύντα ὡς καλόν intelligunt qui formam suam ostentabat, quasi ἐπιδεικνύμενον scriptum esset. Immo Atheniensis iste Aristoni Dorum quendam, hominem aetate grandem, ostendebat eiusque venustatem laudabat. Tum ille tu, inquit, magnorum Dororum cupidus es. Delendum igitur quod sententiam obscurat post ἡλικίαν comma. Iam apparet etiam quo sensu Aristo μεγάλα δῶρα intelligi voluerit. Exercit. philol. II p. 27.

XIII, 564. a. καὶ γὰρ τὸ παλαιὸν παίδων ἤρων, ὡς καὶ Ἀριστοφῶν ἔφη, ὅθεν καὶ καλεῖσθαι τοὺς ἐρωμένους συν-έβη παιδικά. Nescio quem hic dicat Aristophontem, certe neque orator neque comicus poeta intelligi potest. Quam ob rem Ἀρίστων scribendum suspicor, cuius Ὅμοια ἐρωτικά paulo ante (563 f.) laudavit scriptor. Exercit. phil. II p. 28.

Ibid. πρὸς ἀλήθειαν γάρ, καθάπερ φησὶ Κλέαρχος ἐν τῷ πρώτῳ τῶν Ἐρωτικῶν Λυκοφρονίδην εἰρηκέναι φησί. In his alterum φησὶ delendum videtur. Lycophronidis versus hi sunt:

οὔτε παιδὸς ἄρσενος οὔτε παρθένων
τῶν χρυσοφόρων οὔτε γυναικῶν βαθυκόλπων
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἀλλὰ κόσμιον πεφύκει·
ἢ γὰρ αἰδῶς ἄνθος ἐπισπείρει.

In hoc carmine, cuius de metro rectius Hermanno D. M. p. 445. statuit Bergkii Lyr. poet. p. 867. mirum est neminem hae- sisse in tertio versu, qui intelligi non potest nisi ita correctus
καλὸν τὸ πρόσωπον, ἂν (ἐὰν) μὴ κόσμιον πεφύκει.
Hoc enim dici debuit, nullam esse pulcram faciem, nisi pu- doris et modestiae commendatio accedat. Ceterum non ausim cum Bergkio Lycophronidem in poetis ante Alexandrum floren- tibus numerare. Exerc. phil. II p. 28. Recepi hanc emen- dationem, nisi quod fortasse sine causa pro ἂν vel ἐὰν po- sui ἦν. Vs. 1. libri ἄρσενος habent, et vs. 2. τῶν, quod sen- tentiam pervertit, delendum est; sed fortasse παρθενικῶν χρυσοφόρων scribendum.

Ibid. c. Σοφοκλῆς περὶ τοῦ κάλλους τοῦ Πέλοπος δια- λεγομένην ποιήσας τὴν Ἴπποδάμειαν φησὶ
τοιάνδ' ἐν ὄψει λύγγα θηρατηρίαν
ἐρωτος ἀστραπήν τιν' ὀμμάτων ἔχει.

Ita haec in libris scripta sunt, nuper autem certatim viri docti corrigere voluerunt τοίαν Πέλοψ Ἰγγγα, non memores illi eam iam Valckenarii ad Hippol. 468. fuisse coniecturam. Atqui Pelopis nomen si Athenaeus in Sophoclis loco scriptum rep- perisset, nihil sane causae habuisset cur ista de Pelope intel- ligenda esse disertim lectorem admoneret. Λύγξ Hesychius interpretatur verbis τὸ πάθος ὁ λυγμός, καὶ τόξον. Quorum

alterum aptissimum est ad Sophoclis locum, nisi quod hoc significatu illud nomen rectius scripseris *λίγξ*, utpote a verbo *λίξειν* vel *λίγγειν*, quo nervi stridor indicatur, formatum. Cf. Lobeck. Paral. p. 110. Itaque Pelops in oculis amoris quasi arcum gestare dicitur. Cf. Aeschylus Suppl. 983. *πᾶς τις παρελθὼν ὄμματος θελκτῆριον τόξον ἐπεμψεν ἡμέρον νικώμενος*. Exercit. philol. I p. 40. Fugerat me hanc iam Erfurdti coniecturam fuisse. Vs. 3. *ἐκθάλλεται* pro *ἐνθάλλεται* recte dedit Ellendt.

Ibid. c. In Licymnii loco pro *ὄσσοις ἐκοίμιζε* scripsi *ὄσσοισιν ἐκοίμισε*, ut numerorum ratio postulat. De Sapphus fragmento proxime illato v. Bergkium. In Anacreontis fragmento servavi elegantissimam Erfurdti emendationem *σὺ δ' οὐ κλύεις* pro *σὺ δ' οὐκ αἴεις*.

Ibid. e. In Pindari loco recte quidem *καρδίαν* addidi ex p. 601 d, neque vero *ψυχράν* delere debebam, sed *ψυχρᾶ* [*φλογί*] scribendum erat, ut recte legitur l. 1.

Ibid. f. In Ibyci fragmento

*Εὐρύαλε, γλανκῶν Χαρίτων θάλος
καλλικόμων μελέδημα —*

post *θάλος* unius versus lacunam indicavit Bergkius, in quo oculorum splendorem laudatum fuisse suspicatur. Ac sane tale quid indicare videntur Athenaei verba; sed ea ad *γλανκῶν*, quod malis coniecturis tentatum est, et ad *ἀγανοβλέφαρος* referenda sunt; *γλανκαὶ* enim *Χάριτες* sunt Gratiae *γλανκοβλέφαροι* sive *γλανκώπιδες*. Vs. 2. post *καλλικόμων* adieci *Μουσῶν* sive potius *Μουσέων*. Idem coniecit Hecker Philol. V p. 505. sed male idem tentat versum primum.

XII, 565. a. *τῶν προτέρων* exhibui pro *τῶν πρώτων*. Possis etiam *τῶν πρὸ τοῦ*.

Ibid. b. In Alexidis loco vs. 1. *ἄν* addidi, nisi cum Iacobsio mavis *εἶ*. Vs. 2. *δυοῖν* supplevi cum Erfurdtō. Tum pro *ἔχει τι* Cobetus Mnem. IV, 132. *ἔχειν δεῖ* coniecit, quod recepi. Alia vide in Com. gr. vol. III p. 509. Vs. 3. *ἢ γὰρ στρατεύειν*. Sententia tale quid flagitat quale placuit Herwerdeno Nov. Add. crit. p. 34. *ἦτοι γὰρ ἔταιρειν*. Vs. 5. *τούτῳ τι* scripsi, recte vero Dindorfius *τοιούτο*, vulgo *τοῦτον*, L *τούτῳ*. Vs. 8. *ἐπινοεῖς* pro *ὑπονοεῖς* Iacobsius.

Ibid. e. καὶ τῶν ἤλων ἐμπιπλάντες τὰ κατιύματα. Libri ἐμπίμπλονται. Porsonus ἐμπιπλάντες. De clavorum usu in calceamentis rusticitalis signo v. Casaubonum ad Theophrasti Char. IV p. 58 Lps. Praeterea malim ἤλων sine articulo.

Ibid. f. συγκίνων scripsi pro συντίνων. V. Com. graec. III p. 64. Μοx αὐτὸς τὸ κάλλος dedi pro αὐτὸ τὸ κάλλος. Tum post καὶ γὰρ excidisse videtur Ἀθήνησι. In sequentibus ἐν ταῖς εὐανδρίαις τοὺς καλλίστους ἐγκρίνουσι καὶ τούτους πρωτοφορεῖν ἐπιτρέπουσι. Verbo πρωτοφορεῖν Valesius πτοροφορεῖν, Lobeckius Aglaoph. p. 1025. ῥοδοφορεῖν, Struvius ib. p. 1358. κροκωτοφορεῖν subsitui voluerunt. Praestare opinor κρωσσοφορεῖν. Pulcerrimos quosque deligebant eosque in solenni pompa hydrias sacris faciendis necessarias portare iusserunt. Compara sequentia καὶ ἐν Ἡλιδι κρίσις γίνεται κάλλους τὸ εἶδος κάλλιστος τὰ τῆς θεοῦ φέρειν τεύχη δίδονται. Cui mori consimilis fuit Tanagraeorum de quo Pausanias IX 22 in. ὃς δ' ἂν εἶναι τῶν ἐφήβων προκριθῆ τὸ εἶδος κάλλιστος, οὗτος ἐν τοῦ Ἑρμοῦ τῆ ἑορτῆ περίεισιν ἐν κύκλῳ ἔχων ἄρνα ἐπὶ τῶν ὤμων. Ad κρωσσός cf. Theognostum Bekkeri Anecd. p. 1392. κρωπὸς ἢ ὑδρία. Scribendum κρωσσός. Exercit. phil. II p. 28. Casu et me invito κροκωτοφορεῖν impressum est.

XIII, 566. a. Heraclides Lembus κατὰ τὴν Σπάρτην θανμάζεται μᾶλλον ὁ κάλλιστος καὶ γυνὴ ἢ καλλίστη. Scribendum ὁ κάλλιστος [ἀνὴρ] καὶ γυνὴ ἢ καλλίστη.

Ibid. b. ὅτι βασιλίσκους ἀντὶ βασιλέων τοῖς Σπαρτιάταις γεννᾶν προαιρεῖται. Optimi libri ταῖς σπάρταις, quod male in τοῖς Σπαρτιάταις mutatum est. Scribendum erat τᾶ Σπάρτα, quod τᾷ Σπάρται scriptum facile in ταῖς σπάρταις corrumpi potuit.

Ibid. In Cratini loco pro ταυτὶ erat ταύτη, correctum a Dobraeo.

Ibid. f. ἐκείνου τοῦ ὁμωνύμου σοι ποιητοῦ τὴν κνήμην φορῶν, ὃς ἐν τοῖς καπηλείοις καὶ πανδοκείοις αἰεὶ διαιτᾶται. Sunt Cynulci ad Myrtilum verba, in quibus quum Myrtilus cognominis poetae τὴν κνήμην gestare dicatur, Schweighaeuserus Myrtilum antiquae comoediae poetam intelligi voluit. Incertus haeret Casaubonus. Mihi non dubitandum videtur, quin

alium quendam poetam Myrtilum Athenaeus intellexerit, qui si comicum dicere voluisset, non videtur dubitandum esse quin in tanta huius poetae obscuritate id aliquo modo indicaturus fuisset; accedit quod nunquam scriptor Myrtilum poetam ad partes vocavit. Pro *δαιτιαται* autem recte Schweigh. *δαιτια* coniecit, quod sequentia confirmant. Exercit. phil. II p. 29. Tota quae h. l. inesse putatur difficultas concidit, si *πολίτου* pro *ποιητοῦ* scripseris. Tum in Isocratis loco οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐτόλμησε. Pro *οἰκέτης* libri Isocratis habent *ἐπιεικής*. Scripsi utroque coniuncto οὐδ' ἂν οἰκέτης ἐπιεικής ἐτόλμησε.

XIII, 567. a. Edebatur οὐ μεθ' ἐταίρων ἀλλὰ μετὰ ἐταίρων.

Ibid. ὡ τῆς καλῆς σου πολυμαθίας, ὡς κατ' οὐδὲν ἐμιμήσω. Malim ὅς, ut est lit. b. ὡ τῆς καλῆς πολυμαθίας — ὅς οὐδ' ἐγκαλύπτεται.

Ibid. d. ἐπειδὴ πρὸς κλεψύδραν συνουσίαζεν, ἕως κενωθῆ. Malim ἐκενώθη vel κενωθείη.

Ibid. e. αὐτός scripsi pro ὁ αὐτός, articulum libri omittunt.

Ibid. f. In Timoclis loco pro *Κοναλλίς* cod. A *κοναλίς*. Nescio quid hoc nominis sit, ac fort. *Κοβαλίς* poeta scripsit.

XIII, 568. b — d. Alexidis ecloga *στηθί' ἔστ' αὐταῖσι τούτων ὧν ἔχουσ' οἱ κωμικοί*. Scripsi cum Iacobsio partim e Clemente *τιθί' ἔστ' αὐταῖσι*. Sequentia correxi praeunte Dobraeo et ex parte Sylburgio. Libri *προσθεῖσαι τοιαῦτα γοῦν αὐτῶν τῆς κοιλίας*, Clemens *προσθεῖσα οντοντύνδυτον* (Sylb. *τοῦνδυτον*) *τῆς κοιλίας*. Vs. 15. *ἀπήγαγεν* Clemens, *ἀπήγαγον* Athenaeus. Vs. 27. ὄψεις διὰ τούτων σκευοποιούσι τῶν τεχνῶν, qui incerti comici versus est, ab Alexidis fragmento separavi.

Ibid. e. σου Dobraeus pro οὐ. Tum οἶσθα Cobetus N. L. p. 138. pro οἶδας. Statim *φιλωδοὺς* pro *φειδωλοὺς* Dobraeus reposuit.

XIII, 569. a. Versus ultimos *Ἑλλάδος ἔγωγε* etc. aliunde hic illatos esse credo, nisi aliquammulta exciderunt.

Ibid. b — d. In Xenarchi loco scripsi ὅπου παρουσῶν pro ὅπου γὰρ οὐσῶν. Dobraeus ὡς οὐ παρουσῶν. Vs. 10. *μὴ κλίμακα στησάμενον εἰσβῆναι λάθρα*. Sic correxi, libri *μὴ*

κλίμακ' αἰτησάμενον. Vs. 11. εἰσδῦναι Dobraeus pro ἐκδῦναι. Vs. 13. αὐταὶ dedi cum eodem pro αὐται. Vs. 18. τὰς δ' Iacobsius; locus non integer est. Nauckius ὀρῶντ' ἀθροεῖν σαφῶς. Alia tentavit Dobraeus, quem vide. De vs. 20. confer quae dixi Com. graec. III p. 619.

Ibid. d. προῖστοροῶν scripsi pro προσιστοροῶν.

Ibid. e. In Philemonis loco vs. 4. legebatur καὶ μοι. Vs. 8. πριάμενον τότε dedi pro πριάμενόν τοι.

XIII, 570. a. Verba τὸν Πελοποννησιακὸν πόλεμον (non etiam λέγων) seclusi ut spuria; adscripta fuere ad τὸ δεινόν, quod a Schweigh. et Dindorfio deletum ex ABP revocavi.

Ibid. b. In Epicratis loco verba parenthesi inclusa feliciter supplevit Cobetus Mnem. IV 129.

Ibid. c — e. In eiusdem Epicratis fragmento vs. 6. Porsonus conicit ὑπὸ τῆς ἰσχύος, quod verum videtur. Vs. 7. supplevi θεῶν et vs. 10. edidi καὶ Λαῖς ὀρθῶς νῦν νομίζοιτ' ἂν τέρας. Libri pro νῦν habent γοῦν, om. B. Vs. 11. αὕτη γὰρ οὖν ὀπότ' ἦν νέοττος καὶ νέα. Ita scripsi ex B. Vulgo αὕτη γὰρ ὀπότ' ἦν νέοττος καὶ νέα. Dindorfius αὕτη γὰρ ὀπότ' ἦν μὲν νέοττος ex emendatione Porsoni. Tum pro νέα Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 29. corrigit καλή, frustra, ut opinor, vide Lobeckium Paral. p. 61. et Ehippium in Com. graec. III p. 320. ἐποίησέ θ' ἰλαρὸν κἀπέδειξεν ἴλεων. Vs. 13. fort. ῥᾶον pro θᾶττον scribendum est. Vs. 14. erat δολιχόν. Vs. 15. ἰδεῖν μὲν αὐτὴν ῥᾶόν ἐστιν ἢ πτύσαι recte ut videtur Herwerdenus Observ. crit. p. 66. Pro ἐστιν ἢ πτύσαι vulgo est ἐστι καὶ κύσαι. Ipse suspicabar καὶ βλίσσαι, lasciviter attrectare, βλιμάσαι. Vs. 17. ἐξέρχεται τε πανταχόσ' ἤδη πιομένη. Fortasse πενομένη scribendum est. Vs. 2. ὦ φίλταται A.

Ibid. e. In Anaxandridis loco malim ἦνθει καὶ Λαγίσκιον τότε. Libri ἦνθει τότε Λαγίσκη ἦν δὲ τότε κτέ, quae ita scripseram ἦνθει τότε Λαγίσκιον, τότε ἦν | καὶ Θεολύτη μάλ' εὐπρόσωπος καὶ καλή | ὑπέφαιν' ἔσομένη, κῶκιμον λαμπρὸν πάνυ. Cf. Dobraeum. Ceterum εὐπρόσωπος καὶ καλή coniunxit poeta exemplo Aristophanis Plut. 976. frustra a me ipso nuper tentati.

Ibid. f. Timocles ἢ στιφρότης τὸ χρῶμα πνεῦμα, δαίμονες.

Rectius fuerit τὸ χρωῶμα τὸ πνεῦμα. Sequ. versu erat τὸ μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἔτοιμα. Scripsi τό τε μὴ σφόδρ' εἶναι πάνθ' ἔτοιμα.

XIII, 571. a. ῥαπισθῆναί γε καὶ πληγὰς λαβεῖν. Sic Iacobsius pro τε.

Ibid. c. ἄς οὐ Κύνουλος τολμᾷ λοιδορεῖν. Malim οὐδέ.

Ibid. d. In loco Sapphonis erat ταῖς ἐμαῖς. Facilius tamen Seidlerus scripsit ταῖς ἐμαῖσι. Pro ἀείσω fort. ἀείδω scribendum est. Sed conf. ad Stobaei Ecl. phys. p. XI. Tum καθὸ δὴ dedi ex B, abest vulgo δὴ.

Ibid. e. Menander π. ζ'. οὐχ ἑταίρων, Παρ[μένων, μὰ Δί' ἀλλ' ἑταιρῶν]. ταῦτ' ὄντα γράμματα — Ita supplevi et correxi quae in libris sic scripta feruntur πεποιήκατ' ἔργον γὰρ ταῦτ' ὄντα γράμματα. Praeivit quodammodo Casaubonus οὐχ ἑταίρων [νὴ Δία· μᾶλλον δ' ἑταιρῶν.] ταῦτ' ὄντα γράμματα — in quibus νὴ Δία soloecum est.

Ibid. f. In Ephippi loco malim ἔπειτα δ' εἰσιόντ'. Vs. 5. scripsi χανουῖς ὁμοίως pro χαννοῦς ὁμοίως. At pro πολέμιον vel πολέμιος quid scribendum sit non dispicio.

Ibid. In Eubuli fragmento ἔσαττεν et ἀπέβρυκεν, fort. etiam ποιουμένη corrigi voluit Herwerdenus Obs. crit. p. 59.

XIII, 572. a. Antiphanes ἐκ γειτόνων ἀντὶ κατοικουῶσης τινός. Corrigendum ἐν γειτόνων.

Ibid. b. Anaxilae locum ita constituit Herwerdenus Observ. crit. p. 63., ut post λέγουσα adderet τῶν φίλων. Pro λέγουσα idem φρονοῦσα et vs. 6. ἔστιν οὖν. Possis etiam μετρίως ἔχουσα χρημάτων, vel ὅταν δὲ δὴ τις μέτρι' ἔχουσα χρήματα.

Ibid. c. Alexis non ἐπιδειπνεῖ sed ἐπεδείπνει scripsit; monuit Cobetus N. L. p. 121. In Ephippi fragmento Dobraeus dedit ὅταν τις ὦν νέος | ἀλλότριον ἔλθων ὄψον ἐσθίειν μάθη. Libri ὅταν γὰρ ὦν et εἰσελθὼν habent. Suspiciabar ὅταν γὰρ ὦν νέος | ἀλλότριον εἰσελθὼν τις ὄψοφαγεῖν μάθη. Vs. 3. ἀσύμβολος scribendum coniecit, ni fallit memoria, Nauckius.

Ibid. d. ἑορτὴν τὴν ἑταιρίδεια. Si verum est quod narrat Hegesander hoc festum a Iove ἑταιριεῖω (B ἑταιριῶ) nominatum esse, corrigam ἑταιριείδια.

XIII, 573. a. Clearchus συναγαγὼν τοὺς ἐκ τῆς χώρας

Λυδοὺς πάντας ἔχωσε μὲν Λυδίας τὸ νῦν ἔτι καλούμενον τῆς ἐταίρας μνήμα εἰς ὕψος ἄρας. Absurdum est Gygen omnium quotquot Lydiae agros inhabitabant incolarum ministerio usum monumentum illud struxisse. Itaque pro *Λυδοὺς* correxi *δούλους*. Vitium item alunt verba μὲν *Λυδίας*, quibus in verbis, cum μὲν nihil significet, nomen illius mulieris latere suspicor; nec male, opinor, scripseris *Μενεμυδίας*, quod Lydiacum nomen fuisse conicere licet ex epigrammate apud Welckerum Spicil. p. 246. quamvis corrupto. Denique post ὕψος excidisse videtur *ἐξαισίον* cll. Posidonio apud Athen. VIII p. 333 c. *κῦμα ἐξαρθέν εἰς ὕψος ἐξαισίον.*

Ibid. b. *καταλέξω δέ σοι — Ἰωνικὴν τινα θῆσιν, ἐκτείννας κατὰ τὸν Αἰσχύλον, περὶ ἐταιρῶν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς καλῆς Κορίνθου.* His verbis praefatur scriptor longo sermoni de meretricibus. Excidit autem fabulae nomen, in qua Aeschylus verbo *ἐκτείνειν* de longae sermone dixerat; quod enim cuius in mentem veniat *Αἰσχύλον*, merito reicit Dindorfius. Suspicio fuisse *ἐκτείννας κατὰ τὸν Αἰσχύλον* [*Ἀγαμέμνονα*] cll. eius fabulae vs. 808. *θεοῖς μὲν ἐξέτεινα φροῖμιον τόδε*, et 809 *μακρὰν ἐξέτεινα.* Exercit. phil. II p. 29.

Ibid. d. *Erat τὸ ἐπίγραμμα.* In ipso Simonidis epigrammate pro *εὐθυμάχων* e Plutarcho *ἰθυμάχων* posui. Dobraeus praeterea *ἰθυμαχῶν*.

Ibid. e. *ἀπάξειν αὐτῇ τακτὰς ἐταίρας.* Ita in VL. correctum est quod ABP habent *καὶ τὰς ἐταίρας*. Praestat fortasse *καινὰς ἐταίρας*.

XIII, 574. a. *κορᾶν ἀγέλαν ἑκατόγγυιον τελείαις* (sic Boeckh pro *τελείαις*) *ἐπήγαγ' εὐχολαῖς ἰανθεῖς.* Pro *ἐπήγαγ'* scripsi *ἀπήγαγ'*. Cfr. p. 573 e. *Ad ἑκατόγγυιον ἀγέλαν* i. e. quinquaginta puellarum gregem, iam olim comparavi Sophoclem Oed. Col. 722. *τῶν ἑκατομπόδων Νηρηίδων ἀκόλουθος.*

In sequ. Pindari loco vs. 5. *ὕμιν ἄνευθ' ἀπαγορίας ἔπορεν — ὥρας ἀπὸ κάρπον δρέπεσθαι*, edidi *ἐπαγορίας*, absque vituperio, cll. Hesychio *Ἐπαγορίαν ἔχει ἐπίμωμός ἐστι* *). De ceteris v. Bergkium PL. p. 261.

*) Idem nunc røpperit Bergkius in tertia editione lyricorum graecorum.

Ibid. b. ἐδιδάξαμεν χρυσὸν καθαρὸν βασάνῳ. Scripsi cum Heckero ἐδείξαμεν. Pro καθαρὸν vulgo καθαρῶ legitur. Cfr. ad Theocritum XV 36.

Ibid. c. In Alexidis loco μεθύειν adieci cum Porsono, coniectura incerta, sed probabili. Aliter statuit Herwerden Nov. Add. cr. p. 33.

Ibid. d. Incerti comici fragmentum restitui addita particula ἄλλ' ante Ἀλκιβιάδης.

Ibid. e. δύο ἑταίρας ἐπήγετο. Scripsi περιήγετο.

Ibid. f. Συννάδων reposui pro Συνάδων.

XIII, 575. b. Μαραθῶν. Holstenius Μαιωτῶν aut Σαρματῶν. Aliud nomen latere videtur.

Ibid. e. κικονῶσαν. Imo κικονᾶσαν, ut habent BP.

Ibid. f. ὄπου πεπόρευται. Malim ὄποι.

XIII, 576. b. In epigrammate incerti auctoris φημί e Plutarcho scripsi pro φασί. Fortasse φαιμί.

Ibid. e. ἐγέννησεν αὐτῷ τέκνον Λεοντίσκον καὶ Λᾶγον. Erat Λάγον. Pro τέκνον malim τέκνα.

XIII, 577. d. Machonis hic versus leguntur, quorum postremi ita corrigendi sunt: φασὶ καὶ τὴν Μανίαν | τὸν βασιλέ' εὐμελῶς κελητίσ' ὑπεράγαν | ἐπαινεθῆναί θ' ἢ δὲ τοιοῦτ' ἀπεκρίθη. Vulgo Λάμιαν legitur, quod ut Athenaeus scripsit, Macho tamen scribere non potuit. Reliqua in libris ita scripta sunt τὸν βασιλέα εὐμελῶς κελητίσαι ὑπερεπαινεθῆναί θ' ἢ δὲ τοῦτ' ἀπεκρίθη. Nusquam Macho brevem syllabam ante mutam cum liquida produxit. Exercit. phil. II p. 29. Nescio quomodo factum sit ut ediderim κελητίσαι ποτὲ | ἐπαινεθῆναί θ', ἢ δὲ τοῦτ' ἀπεκρίθη. Malim nunc locum ita scribi φασὶ καὶ τὴν Μανίαν | τὸν βασιλέα μάλ' εὐμελῶς κελητίσαι | ἐπαινεθῆναί θ' ὑπεράγαν. ἢ δ' ἀπεκρίθη.

Ibid. e. σχεῖν φασί Schweighaeuserus, vulgo ἔχειν φασί.

Ibid. f. Editur vulgo νάρδον τινὰ διένευς' ἐνεγκεῖν εὐχερῆ, ubi pro εὐχερῆ, nisi id, quod non puto, de vili et facile parabili unguento dixit poeta, scribendum δυσχερῆ, quemadmodum Pausanias V, 5, 5. dixit δυσχερῆς ὀδμή et Nicostratus Athenaei XI p. 499 c. δυσχερῆς λάγυνος ὄξους. Exercit. phil. II p. 29. Dobraeus εὐτελῆ coniecit.

XIII, 578. b. τῶν νῦν ἀκροατῶν. Fortasse τῶν συνακροατῶν scribendum est.

Ibid. c. Macho fortasse mirum videri posse dicit Atticam mulierem Phrygio nomine Maniam appellari: ἢ τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσαι πόλιν, ὑφ' ἧς ἅπαντές εἰσιν ἐπνηρωθωμένοι. Scribendum suspicor:

πλὴν τὴν Ἀθηναίων τί κωλύσει τόλιν,
ὑφ' ἧς ἅπαντές εἰς ἐπνηρωθωμένοι;

Quamquam, inquit, quid Athenienses impedit, qui ceteris Graecis omnium rerum norma extiterunt? Exercit. phil. II p. 30. Recepi κωλύσει. Sequuntur πάνυ δ' εὐπρόσωπος οὔσα καὶ καταπληκτικὴ. Nonne κἀπιληπτικὴ, dicax?

Ibid. d. ὅπουπερ περὶ γυναικός. Desidero articulum, fort. ὅπου περὶ τῆς γυναικός. Ibid. αὐτῇ τὸ πλεῖον. Secutus sum Schweighaeuserum αὐτῇ conicientem.

Ibid. εὐθύς scripsi pro εὐθύ, quod non impedio quominus servetur. Tum libri habent

διὸ τῆς μανίας ἐπίρρημ' ἐκτείνας δοκεῖ
καλέσαι τις αὐτὴν τῶν ἐραστῶν Μανίαν.

Pro ἐπίρρημα scribendum videtur ῥημάτιον cl. vs. 18. ῥημάτιον εὐθύς τοῦτο μανίαν ἀνεβόα, nisi praeferas τὸ ῥῆμ' ἐπεκτείνας. Vs. 26. ἐνουθετήθη Lobeckius pro ἐνομοθετήθη.

In sequentibus Maniam lapide, Gnathaenam autem κοιλίᾳ προπετεστέρα laborasse dicit. Tum sic pergit:

μετὰ ταῦτα δ' ἢ Γνάθαινα πρὸς τὴν Μανίαν
ἐλοιδορεῖτο καὶ λέγει «τί τοῦτο; παῖ·
εἰ δὲ λίθον εἶχες» — ὑπολαβοῦς' ἢ Μανία,
ἔδωκ' ἄν, ἴν' ἔχης, φῆς', ἀποψᾶσθαι, τάλαν.

Gnathaenae verba male vulgo intellecta non recte ita distinguuntur: τί τοῦτο, παῖ, εἰ δὲ λίθον εἶχες; Nimirum proverbialis dicendi forma erat εἰ λίθον εἶχες, in eos iaci solita qui ad conviciandum propensi essent. Vid. Paroem. Append. Gott. p. 396. εἰ καὶ (δέ?) λίθον εἶχες; λείπει τὸ ἔβαλες, ἐπὶ τῶν προχείρωσ ὄνειδιζόντων. Ad eandem formam refingendus est XIII p. 584 c. ubi eadem de Phryne et Gnathaena narrantur. Postremo illorum versuum notatu dignum est τάλαν feminine dictum, comparandum cum οὔτος, ὦ τᾶν et similibus apud

Lobeckium Techn. p. 332. et Lehrsium Herod. p. 336. In eiusdem Machonis loco lit. f. recte libri habent καὶ συνεῖχ' αὐτὴν μόνος γαμετῆς τρόπον γυναικός, ubi Dobraeus scribebat καὶ συνῆν αὐτῆ. Cf. Athenaeus XIII p. 563 f. Exercit. phil. II p. 30.

XIII, 579. a. παρὰ πληγὴν adieci Dobraeum secutus.

Ibid. b. τῆς Μανίας ἀριστα παιζούσης σφόδρα | ἀνισταμένης τε πολλάκις εἰς δασύποδα. Invertit verborum ordinem Epit. unde scribendum videtur τῆς Μανίας ἀνισταμένης τε πολλάκις | κ' ἀριστα παιζούσης σφόδρ' ὡς εἰς δασύποδα —

Ibid. Malim αὐτὴν ἐπικροῦσαι βουλόμενος πρὸς θεῶν, ἔφη, μειράκια. Neque enim omitti posse videtur ἔφη.

Ibid. c. Corruptissimi leguntur versus:

ὁ δὲ στρατιώτης ὑπό τι σκυθροπάσας
ἀπέπεμψε ταύτην, διαλιποῦσα δ' ἡ ἑταίρα,
μηδὲν παρὰ τοῦτο, φησί, λυποῦ φίλτατε —

Quorum primo legendum esse ὑπό τι δὴ σκυθροπάσας vidit iam Casaubonus. Sequentia ex pluribus contracta videntur Dindorfio, in quo non assentior viro doctissimo, sed pro ἡ ἑταίρα scribendum arbitror ἡρέμα, quod cum φησί coniungendum. Exercit. phil. II p. 30. Pro ἀπέπεμψε ταύτην praeunte Iacobsio scripsi ἐμέμψατ' αὐτήν. Malim vero ἐπέμψατ' αὐτήν. Tum pro ἡ ἑταίρα dedi quamvis dubitanter ἡτέρα sc. Mania. Sed totus locus corruptior est quam ut certo emendari possit. Pro διαλιποῦσα expectaveris ὑπολαβοῦσα.

Ibid. d. Quae hic leguntur πότερ ἄνω θέλεις | ἐλθοῦσ' ἅμα βαλεῖν ἢ κάτω, intelligi non possunt. Pro ἅμα βαλεῖν correxi ἀναπεσεῖν, quod proprium de accumbentibus verbum est. V. Lobeck. Phryn. p. 216. Ac confirmant hanc emendationem quamvis paulo audaciorem sequentia ὑπό τι γὰρ δέδοικά σε | μὴ μου προπεσούσης τοῦμπλόκιον ὑπεκτραγῆς. Exercit. phil. II p. 31. Vitium haeret etiam in ἐλθοῦσα, quod fortasse ἐμοῦ γ' scribendum. Pro ὑπεκτραγῆς nescio an scribendum sit ὑπεκτραπής.

Ibid. e—f. Quattuor versus ut spurios et ab imperito homine e sequentibus effictos seclusi. Ibid. λήθη corruptum est.

Mox leguntur haec:

καὶ τῶν ἐραστῶν Συριακοῦ τινὸς ξένου
πέμπαντος αὐτῇ χιόνα σαπέροδην θ' ἔνα.

Ineptus vero amator unum saperdam amicae dono mittens. Scribendum σαπέροδην θ' ἅμα, in quo σαπέροδης collectivo sensu accipiendum, ut ἐψηγτός et alia. Exerc. phil. II p. 31. Possis etiam et fortasse melius conicere χιόνα σαπέροδην κτένα.

XIII, 580. b. ποτ' ὄν vulgo pro ἔτ' ὄν, quod meo suasu posuit Dindorfius, nec tamen ita locus sanatus est; vitium latet in ἐνήλατο, quod ineptum est per se et sequente ἐνέπεσεν prorsus absurdum.

Ibid. Exhibui scripturam cod. B δικαίως τοι γάρ, vulgo δικαίως τε γάρ, Dindorfius δικαίως τοιγαροῦν. Fortasse scribendum διακαῶς σὺ γάρ, qua coniectura etiam numeris consulitur. διακαῶς autem dicit meretricula in ambiguo ludens, quoniam homo in pyram se decidisse simulaverat.

Ibid. c. Scripsi ὁμολογουμένη propter τελέως, vulgo ὁμολογουμένως.

Ibid. Pro ἐστῶτα dedi ἰστῶντα carnes appendentem. Confirmant sequentia πῶς ἴσθης; quanti appendis?

Ibid. d. Στρατοκλῆς δ' ἐρίφους vulgo. Non sequi debbam Στρατοκλῆς ποτ' ἐρίφους corrigentem Dindorfium; scribendum Στρατοκλῆς δὲ ἐρίφους. Vs. squ. ἐνάλμους pro συνάλμους scripsi cum Dobraeo. Quae sequuntur καὶ δίψαν ὑπολειπόμενοι insanabiliter corrupta sunt. Vs. 64. καὶ ὄν-παρὸν scripsi Curis crit. p. 66. pro καὶ λιπαρόν. Post vs. 69. indicavi lacunam cum Dindorfio et vs. 72. πρὸς ἔω scripsi pro πρῶι cum Dobraeo; praestat fortasse ἐς πρῶ. Sequentia ὅτε τὰς ὕς ἐπὶ νομὴν καιρός ἐστὶν ἐξάγειν nihil acrimoniae habent, nisi ὕς, ut alias χοῖρος, turpiculo sensu dictum statuas. Cf. Aristophanes Lys. 684.

XIII, 581. b. ἔταξεν scripsi pro ἔταξ'. In seqq. addidi τόσον. Nisi potius post ὅσον adiciendum est φησίν, quod saepe hic scriptor post εἶπεν infert, ut p. 582 e. ὁ κναφεὺς δ' (sic scrib.) εἶπεν, ἂν γ' ἐλαδίου | ταρτημόρια*) μοι, φησί, προσενέγκῃς τρία.

*) Ita Porsonus pro τεταρτημόρια. Pollux IX 65. τεταρτημόριον καὶ κατὰ ἀποκοπὴν ταρτημόριον. Cfr. Photius

Ibid. d. *συγγενέσθαι*. Scribendum *συγγεγενῆσθαι* ex B. XIII, 582. a. *εἰ θέλεις*. Sic Dindorfius e melioribus libris pro *εἰ θέλει*; sed repugnant reliqua.

Ibid. *τὸν μηδὲν ὠφέλημα τὸν ὑπὸ τὰς στέγας*. Hoc posui ex A, vulgo *τῶν* pro *τόν*, quod fortasse probandum, si *αἱ ὑπὸ στέγας* de prostibulis interpreteris; sed vereor ne locus corruptus sit. Sequentē versu vulgo legitur *τὸ κοινὸν Ἄργος δωρεὰν θέλουτ' ἔχειν*. At si meretricula suum illud Ἄργος publici iuris esse et omnibus patere dicit, non intelligitur cur id Andronico negaverit. Scripsi igitur *τὸ κοῖλον Ἄργος*, quod usitatum Argorum cognomen est, inprimis apud Sophoclem.

Ibid. b. *ἡ Γναθαίνιον εἰς Πειραιᾶ κατέβαινε πρὸς ξένον τινα — εὐτελῶς ἐπ' ἀστράβης*. In his *εὐτελῶς* corruptum est. Quo pacto enim Gnathaenium cum tribus asellis totidemque ancillarum uniusque praeterea agasonis nutricisque comitatu stipata *εὐτελῶς* i. e. tenuiter iter fecisse dici possit vix intelligas. Non dubitandum igitur quin Macho scripserit *κατέβαινε εὐμελῶς ἐπ' ἀστράβης*, ut Gnathaena scite et concinne mulo vecta esse dicatur, quo sensu idem dixit apud Athen. XIII p. 577 b. *εὐμελῶς κελητίσαι*. Exerc. phil. I p. 40. Praetuli nunc *εὐσταλῶς*.

Ibid. *ὃς οὐ δυνάμενος τότε παρελθεῖν ῥαδίως ἀλλὰ στενοχωρῶν*. Scripsi *ἅμα στενοχωρῶν*, fortasse sine iusta causa.

Ibid. d. *Λαίδα λέγουσι — Εὐριπίδην ἰδοῦσαν — γραφεῖον ἐξηρητημένον ἔχοντ' ἀπόκριναι — ὦ ποιητά μοι*. Pro *ἔχονθ'* desiderabam verbum finitum quod pendeat a *λέγουσι*. Scripsi *εἰπεῖν*.

Ibid. f. Machon: *ὠνησόμενος χελιδονείας ἰσχάδας*. Hirundineae ficus unde nomen traxerint, satis constare videbatur ex iis quae interpretes Athenaei III p. 75 c. Schneiderus Ind. script. rei rust. p. 137. et in Lexico v. *χελιδόνιος* collegerunt,

Lex. p. 570, 7. *Ταρτημόριον δίχαλκον*. Apud Plinium HN. VII, 49, 160. tetartemorium editum est e coniectura Budaei. Libri artemorium, itaque scribendum *tartemorium*. Similem apocopen passum est *μέδιμνος* in *ἡμίδιμνος* pro *ἡμιμέδιμνος*, de quo v. Didymus apud Priscianum de Ponder. p. 1350. Adde Reiskium ad Constant. Porph. p. 567. Exercit. phil. II p. 31.

cum nuper Sauppius in doctissima ad Hermannum epistola p. 99, 15. eas a Chelidonia, Atticae demo, denominatas esse docere conatus est. Atqui is commenticius demus est, recteque Lobeckius apud Arcadium p. 99, 15. *χελιδονιά νῆσος* scripsit pro *χελιδονιά δῆμος*. Quod enim singulari nomine Arcadius usus est, cum alias constanter *χελιδονιαὶ νῆσοι* commemorentur, id neque per se mirum videri potest, praesertim si compares Suidae glossam *Ἐχινάς, νῆσον ὄνομα*, neque hoc loco cur fecerit grammaticus obscurum est. Itaque chelidonias uvas, etiam a Clemente Alex. Paed. II 1. memoratas, non magis ac lepores chelidonios (Fragm. Com. graec. IV p. 375) vel piscem chelidonium (schol. Arati 224) vel gemmas chelidonias (Plin. HN. 37, 154) a loco nomen traxisse arbitror. Exercit. phil. I p. 40.

XIII, 583. a. *Καλλιστόος δὲ τῆς ὑὸς καλουμένης*. Sic Casaubonus sequente Dindorfio. Libri *Καλλιστοῦς*. Praetuli *Καλλιστίου*.

Ibid. b. *ἀλλ' ἐγγεῖτω μοι τέτταρας κοτύλας ἔπειτ' | εἰς τὴν μεγάλην*. AP *ἔπειτα*. Recte forsitan Iacobsius *κοτύλας ὁ παῖς εἰς τὴν μεγάλην*. Possis etiam *λέγει* vel *ἔφη* conicere. Pro *μεγάλην* scribendum opinor *λεκάνην*, et in sqq. *μεγάλην* pro *λεκάνην*. Causa quaerentem non latebit.

Ibid. d. *Πύθων, φησί, | ἐπειδὴ τῶν ὑῶν ἐγένετο διάμεστος*. Correxī *Πύθων, φήσ'*, *ἐπεὶ | ἤδη τι τῶν ὑῶν διάμεστος ἐγένετο*. In quibus *ἤδη τι* dictum est ut *σχεδόν τι, ὁμοῦ τι* etc. atque ipsum illud *ἤδη τι* habet Antiphanes Athenaei I p. 8 e.

Ibid. *Ἀπολλόδωρος δὲ τούτων πλείους, Γοργίας δὲ πλείονας*. Praecedentia docent scribendum fuisse *Γοργίας δ' ἔτι πλείους*, quamquam ne sic quidem locus integer est. Excidisse videtur numeri notatio ante *πλείους*, e. c. *δέκα*.

Ibid. e. *Ἀθηναϊόκυστος* permirum meretricis nomen est, intelligerem *Ἀθηναϊόκυσθος*; at *Θαυμάριον* quod sequitur (om. in Stephani thes.) incorruptum videtur, quamquam suspicari possis *Θευμάριον*.

Ibid. f. *τί γάρ; οὐκ ἠρμένος ἦκαίς*; iocus Gnathaenae non intellectus est ab interpretibus, nec intelligi potest, nisi *ἠρμένος* interpreteris irrigatus, ab *ἄρδω*, quamquam exemplum huius participii habeo nullum.

XIII, 584. a. ὑποτυχοῦσα ἢ Γλυκέρα — σέ τε λέγουσι διαφθεῖρειν τοὺς ἐντυγχάνοντάς σοι. Contra usum dictum est ὑπολαβοῦσα, pro quo quilibet graeci sermonis peritus expectet ὑπολαβοῦσα. Neque ἐντυγχάνοντας recte dictum est de philosophi discipulis, scripsi igitur συντυγχάνοντας. In Agathonis loco cum Porsono edidi γυνή τοι σώματος δι' ἀργίαν. Libri γυνή τὸ σῶμα δι' ἀργίαν. Rectius iam olim correxi

γυνή τὸ σῶμ' [ἀνειμένη] δι' ἀργίαν

ψυχῆς φρόνησιν ἔντος οὐκ ἀργὸν φορεῖ.

ἀνειμένος et ἀργός coniunxit etiam Plutarchus Fort. Alex. p. 332 e.

Ibid. c. εἰ δὲ λίθον εἶχες; sustuli interrogationis signum. Vide quae annotavi ad XIII p. 578 d.

Ibid. d. ἐν ᾧ (ἀγῶνι) τοὺς Ἐπιγόνους εὐημερῆκει. Excidisse videtur διδάσκων vel ὑποκρινόμενος. Dobraeus τοῖς Ἐπιγόνους.

XIII, 585 b. ἐμμελῆς δὲ ἦν πάνυ ἢ Γνάθαινα καὶ οὐκ ἀνάστειος φθέγξασθαι. Pro φθέγξασθαι expectabam ἀποφθέγξασθαι idque rescripsi. In sequentibus καθ' ὃν ἔδει posui pro καθ' ὃν δεῖ.

Ibid. e. ποῖ πορεύεται scripsi pro ποῦ πορεύεται.

Ibid. λαβὲ — καὶ κατὰτραγε. Apparebit iocus si scripseris καὶ ταῦτα τράγε. Ad hircosum haec dicebat Lais, ludens in τράγε, quod et hirce et vescere significat.

Ibid. Pro κρήμνανται B habet κρήμανται i. e. κρέμανται.

XIII, 586. f. Erat Ἀντίκυραν et paulo post Νικόστρατος καὶ ἀποθνήσκων.

XIII, 587. a. Ὑπερίδης. Correxi ubique Ὑπερείδης. Tum edebatur διόπερ οὐδ' εἰς ἀκρόπολιν ἄνεισι τὸ ζῶον. Ipsa sententia postulabat ut scriberetur ἀνειῖσι, sc. Athenienses. In Sophoclis loco ἀνλιτῶν scripsi cum Bekkero pro ἀνλητῶν. Vs. 2. erat χιμαῖρα et vs. 3. παραλίαν dedi ex B pro παρ' ἄλιαν.

Ibid. b. προσκῆνιον ἐπεκαλεῖτο ἢ Νάννιον. Causam nominis explicui Comment. miscell. I p. 40. sive ad Fragm. Comicorum graec. IV p. 722.

Ibid. c. Vulgo *κεκώλυτο* et lit. d. *Μετάνειραν*, quod correxit Schweighaeuser.

Ibid. d. Nicostrati fragmentum diu ante Cobetum N. L. p. 140. correxit Dobraeus, libri *στρώματ' αὐτὴν κέλευ' ἔφη καὶ παρ' Ὠκίμων*. Sed recte praeterea Cobetus Ὠκίμων.

Ibid. e. In Menandri loco dedi *Ἀντίκιρραν* pro *Ἀντίκυραν*. Vs. 2. erat *ῶραιαν*, quod fortasse revocandum est. Philetaerus vs. 2. pro *ἀειδῆς* scripserat *ἀηδῆς*, ut recte monuit Herwerdenus *Observ. crit.* p. 61. Idem vs. 5. *Ἰσθμιάς* δὲ *κατασέσηπε καὶ Νέαιρα*.

Ibid. f. In Theophili loco seclusi verba ἢ *Νάννιον* ἢ *Μαλθάκην*, nisi *Ναννάριον* scribere et haec cum lacunae indicio post vs. 3. transponere mavis.

XIII, 588. a. *καθαρὸς πάσης παιδείας* fort. recte Schweigh. et Wachsmuth ad Timonis fragm. p. 70. In Timonis loco ex Diogene dedi *γραμμαδοδιδασκαλίδην* pro *γραμμαδιδιδασκαλίδην*.

Ibid. b. ἢ δὲ οὐδ' ὅτε *φιλοσοφεῖν ἤρξατο ἐπαύσατο*. Ita scripsi pro *οὐχ ὅτε*. Ibid. erat *Υγκάρων*. V. ad VII 327 b.

Ibid. d. *ἐγὼ γὰρ αὐτὴν εἰς μέλλουσαν ἀπόλαυσιν μετ' οὐδ' ὄλην τριετίαν καλὴν ἀποδείξω*. Haec respondit Apelles mirantibus amicis, quod Laidem annis immaturam apud se receperit. Apertum est pro *καλὴν* scribendum esse *ἱκανήν*.

Ibid. e. *Ἀρίστιππος — ὀνειδιζόμενος ὑπὸ οἰκέτου*. Non credo talia famulum Aristippo exprobrare ausum esse. Scripsi igitur *οἰκέτου*, a familiari. Atque ita, ut nunc video, iam Dobraeus correxit.

Ibid. f. *πόρνη* fortasse delendum est.

XIII, 589. a. In Strattidis loco dedi ἢδὲ *Μεγακλέους* cum Porsono. V. *Com. gr.* II p. 774.

Ibid. b. In epigrammate incerti auctoris erat *θητατικοῖς*, elegantius tamen poeta scripsisset *Θεσσαλίας*.

Ibid. c. Legebatur *ἐπαιδοποίησε*.

Ibid. e. *Ἀντισθένης ὁ σωκρατικός*. Imo *Αἰσχίνης*, ut vidit Iacobsius.

XIII, 590. a. b. *ἐπέπερ ἡμῖν ἐμποδῶν ἐγένου κατάλογον γυναικῶν ποιούμενοις, οὐ κατὰ τοὺς Σωσικράτους τοῦ Φαναγορίτου Ὁρίους, ἢ τὸν τῶν γυναικῶν κατάλογον Νικαινέτου τοῦ Σαμίου*. In hoc scriptorum recensu Hesiodi Eoeas

ne verbo quidem commemoratas esse prorsus incredibile est, ut non dubitem, quin earum memoria exciderit scribendumque sit οὐ κατὰ [τὰς Ἡσιόδου Ἠοίας, ἢ] τοὺς Σ. τ. Φ. Ἠοίους. Pro Σωσικράτους e Stephano Byz. v. Μυκάλη Heckerus Philol. V p. 421 Σωστράτου.

Ibid. b. ἐπισχῶν scripsi pro ἀποσχῶν praeunte Corae.

Ibid. c. τὸν περὶ τῶν καλῶν γυναικῶν κατάλογον. Apparet aut περὶ delendum esse aut pro κατάλογον, quod e praecedentibus illatum videri potest, scribendum λόγον.

Ibid. e. χρῆσαμένους ex L posui pro χαρισαμένους.

Ibid. f. Phryne ἐχέσαρκον χιτῶνιον ἠμπίσχετο καὶ τοῖς δημοσίοις οὐκ ἐχοῖτο βαλανείοις. Pro ἐχέσαρκον, quod sensui repugnare Iacobsius intellexit, fortasse στεγέσαρκον scribendum est. In verbis τῶν Πανελλήνων πάντων postremo vocabulo impune carebimus. Mox pro ἀποτιθεμένη scripsi, quod res postulat, ἀποθεμένη.

XIII, 591. d. ἐπλούτει δὲ σφόδρα ἡ Φρύνη καὶ ὑπισχνεῖτο τειχεῖν τὰς Θήβας, ἐὰν ἐπιγράψωσι Θηβαῖοι «Ἀλέξανδρος μὲν κατέσκαψεν, ἀνέστησε δὲ Φρύνη ἡ ἑταίρα». Scribendum ἀνατειχεῖν et ἐπιγράψωσι. Post Θηβαῖοι ex B adieci ὅτι.

Ibid. f. Posidippus τὴν ἡλιαίαν εἶχε. Sic Schweigh. Rectius fortasse Cobetus εἶδε, libri εἶλε.

XIII, 592. b. ὥσπερ αἱ γλαῦκες ἐπὶ τάφῳ κάθηται. Legebatur ἐπὶ τάφων. Ibid. de Isocrate Μετάνειραν εἶχεν ἐρωμένην καὶ καλήν. Scripsi ἐρωμένην παγκάλην. Dobraeus παλλάκην.

XIII, 593. a. νῖος ὢν τοῦ Φιλαδέλφου. Valckenarius νόθος post ὢν addebat.

Ibid. b. Nicolaus Damascenus: ἔρραине τοῦ αἵματος τοῖς βωμοῖς. Dobraeum secutus ἐνέρραине scripsi. Mox lit. c. ὡς γράφει Φύλαρχος διὰ τῆς δωδεκάτης τάδε, post τάδε addidi λέγων, rectius fortasse facturus, si τάδε cum B delevissem.

Ibid. d. Phylarchus: ἡ Λαοδίκη — κατεκρήμυσε τὴν ἄνθρωπον, οὐδὲν τῶν γεγενημένων φιλανθρωπῶν ἐπισυμβαλλομένη. Correxi ἐπὶ νοῦν βαλλομένη. Ibid. τοιαύτην χάριτα παρὰ τοῦ δαιμονίου λαμβάνω. Scribendum χάριν.

Ibid. e. Phylarchus: συλληφθεῖσα ἀνήχθη μετὰ τῶν ἄλλων αἰχμαλώτως. Scripsi ἀπήχθη.

Ibid. f. ἡ δὲ Νέαιρα ἦν Στρατοκλείδου ἐρωμένη καὶ Ξενοκλείδου τοῦ ποιητοῦ καὶ Ἰππάρχου τοῦ ὑποκριτοῦ καὶ Φρυνίωνος τοῦ Παιανιέως. Non iniuria aliquis haereat in eo quod cum reliqui Neerae amatores ab artis quam factitabant professione vel a demo accuratius designentur, unius Stratoclidae nudum nomen positum sit. Adde quod apud Demosthenem, cuius ex oratione c. Neeram haec omnia derivata sunt, Stratoclidēs ne verbo quidem commemoratur. Quo modo expediendus sit locus, ostendit cod. B in quo καὶ ante Ξενοκλείδου non cōmparet, neque aliter ut suspicor Venetus. Vix igitur dubitari potest quin Στρατοκλείδου ex Στρατόλας, quod praecedat, et ex sequente Ξενοκλείδου per errorem illatum sit.

XIII, 594. c. Πλαγγὼν τε τὸ ἄζηλον συνιδούσα τῆς Βακχίδος τὸν μὲν ἀπέπεμψεν ἐκείνη, τῷ δὲ ὠμίλησε. Post τὸν μὲν excidisse suspicor quod omitti vix potuit ὄρμον.

Ibid. d. De Plangone Milesia et Bacchide Samia cum exposuisset Athenaeus haec addit: ἐφ' οἷς Ἴωνες ἀγασθέντες, ὡς φησι Μενέστωρ ἐν τῷ περὶ ἀναθημάτων, Πασιφίλαν ἐκάλεσαν τὴν Πλαγγόνα. μαρτυρεῖ δὲ καὶ Ἀρχίλοχος περὶ αὐτῆς ἐν τούτοις·

Συκῆ πετραίη πολλὰς βόσκουσα κορώνας,
εὐήθης ξείνων δέκτρια Πασιφίλη.

Plangonem memorat in Neottide et Timocles in Orestautoclide, vixit igitur mediae Comoediae temporibus. Nec minus de Bacchidis aetate constat, quae cum Pythionicam, Harpali concubinam, servam habuerit (Theopompus Athenaei XII p. 595 a) et Glycae aemula fuisse dicatur ab Alciphronē Ep. I, 29 Corinthi eam habitasse fingente, de aetate eius nulla potest esse dubitatio. Samiam appellat Menestor apud Athen. l. l., Milesiam Plutarchus Erot. IX, 5. nisi ea, quod non puto, diversa fuit a Samia. Eandem duabus fabulis celebravit poeta Alexandri M. temporibus clarus Sopater Paphius, quarum altera Βακχίδος μνηστῆρες inscripta fuit, altera Βακχίδος γάμος. V. Athenaeum et inc. comici fragm. in Comicis graec. IV 671. Haec ideo afferenda putavi, ut Archilochum Plangonem sive Pasiphilam commemorare non potuisse intelligeretur; quocirca aut corruptum est nomen Archilochi aut Athenaeus Parii poetae car-

men perperam de eadem illa Pasiphila interpretatus est. Cui quidem coniecturae ipsa poetae verba fidem faciunt, quae Archilochi Pasiphilen lenam fuisse haud obscure indicant. Cf. Comicos graec. IV p. 642. Exercit. philolog. I p. 41.

Ibid. e. *συμφωνίαις* restitui ex L. Libri *εὐφωνίαις*.

Ibid. f. *κατὰ τὴν ἀπ' Ἐλευσίνος τὴν ἱερὰν ὁδὸν καλουμένην*. Alterum *τὴν* fortasse delendum est. Sequuntur statim haec: *καὶ γὰρ ἐνταῦθα καταστάς, οὗ ἂν ἦ τὸ πρῶτον εἰς Ἀθήνας ἀφορώμενος νεὼς καὶ τὸ πόλισμα, ὄψεται παρὰ τὴν ὁδὸν αὐτὴν ᾠκοδομημένον μνημα*. In his, quae Dicaearchi verba sunt locum describentis, ubi sumptuosum Pythionicae monumentum conditum fuit, unde pendeant verba *εἰς Ἀθήνας* non intelligitur. Scribendum videtur *οὗ ἂν ἦ τὸ πρῶτον ὁ τῆς Ἀθηναῶς ἀφορώμενος νεὼς καὶ τὸ πόλισμα*, in quibus *τῆς Ἀθηναῶς νεὼς* de Parthenone, *τὸ πόλισμα* autem de acropoli intelligendum est. Accuratissime igitur Dicaearchus situm monumenti illius indicavit, cuius cum tam ingens magnitudo fuerit, ut nullum eius vestigium superesse hodie vix credi possit, videant quibus Atticam peragrare concessum est, an Dicaearchei loci ductu et indicio aliquid reliquiarum indagare queant. Exerc. phil. II p. 32. Mox *φήσει* scripsi pro *φήσειε*.

XIII, 595. a. *πάλιν δ' ὅταν ἐξετάσῃ Πυθιονίκης τῆς ἐταίρας ἦντινα χρὴ προσδοκίαν λαβεῖν αὐτόν*. In libris nil auxilii est. Scribendum vero *ὅταν ἐξετάσῃ Πυθιονίκης τῆς ἐταίρας εἶναι, τίνα χρὴ προσδοκίαν λαβεῖν αὐτόν*;

Ibid. c. Theopompus de Pythionica Harpali concubina: *ἦν γὰρ πάντες ἤδεσαν κοινῆς δαπάνης κοινήν τοῖς βουλομένοις γιγνομένην, ταύτης ἐτόλμησεν ὁ φίλος εἶναι σου φάσκων ἱερὸν καὶ τέμενος ἰδρύσασθαι*. Verba *κοινῆς δαπάνης* Casaubonus deleri volebat, non docuit tamen unde illata fuerint. Scribendum potius *ὀλίγης δαπάνης*. Nimirum aberravit librarius ad sequens *κοινήν*, qui frequens depravationum fons est. Exercitt. philol. I p. 42. Reperi *ὀλίγης*. Potest vero etiam *ἱκανῆς δαπάνης* conici.

Ibid. d. Erat *καὶ σὲ καὶ αὐτόν*.

Ibid. f. *καὶ τῆς μὲν Πυθιονίκης ὡς τεθνηκυίας μέμνηται* (Agenis auctor), *τῆς δὲ Γλυκέρως ὡς οὐσης παρ' αὐτῷ*

καὶ τοῖς Ἀθηναίοις αἰτίας γενομένης τοῦ δωρεὰς λαμβάνειν παρ' Ἀρπάλου, λέγων ὧδί·

ἔστιν δ' ὅπου μὲν ὁ κάλαμος πέφυκ' ὅδε
φέτωμ' ἄορον· οὐξ ἀριστεραῶς δ' ὅδε
πόρνης ὁ κλεινὸς ναὸς, ὃν δὴ Παλλίδης
τεύξας κατέγνω διὰ τὸ πρᾶγμ' αὐτοῦ φυγῆν, κτλ.

Scenam igitur dramatis, cuius e prologo hi versus petiti sunt, Babylonem poeta transtulit, id quod e tertio versu efficitur, ubi qui commemoratur ναὸς πόρνης de Babylonio Pythionicae monumento intelligendus est. Theopompus: ἐτόλμησεν (Harpalus) ἱερὸν καὶ τέμενος ἰδρύσασθαι καὶ προσαγορεύσαι τὸν ναὸν καὶ τὸν βωμὸν Πυθιονίκης Ἀφροδίτης. In dextra scenae parte quid repraesentatum fuerit incertum est propter corruptum illud ἐφέτωμα vel φέτωμα. Arundinis tamen in versu primo commemoratio indicare videtur, lacum quendam aornum hic commemoratum fuisse. Postremam partem prologi Agenis consideranti, ἐνταῦθα . . . μάγοι τινὲς | ἔπεισαν ὡς ἄξιοσι τὴν ψυχὴν ἄνω | τῆς Πυθιονίκης, haud inepta videbitur coniectura verbis illis utcunque vitiatis indicari locum in vicinia Babylonis eum, quem his verbis describit Lucianus Necyom. 9. εἶτα (superato Euphrate) εἰσεπλεύσαμεν εἰς τὸ ἔλος καὶ τὴν λίμνην εἰς ἣν ὁ Εὐφράτης ἀφανίζεται, περαιωθέντες δὲ καὶ ταύτην ἀφικνούμεθα εἰς τι χωρίον ἔρημον καὶ ὑλῶδες καὶ ἀνήλιον. Eo autem loco νεκνομαντεῖον fuisse e sequentibus intelligitur, quo magis mihi persuasi in verbis φέτωμ' ἄορον lacus illius latere memoriam; aornos enim lacus cum necyomantiis fere coniunctos reperio, velut in Thesprotia, apud Cumas Italicas aliisque locis. Exercit. philol. I p. 42. et II p. 44. Non male conicias scripsisse poetam ἔλωμ' ἄορον, cuius nominis nullum quidem exemplum habeo, at recte formatum est; compara πέτωμα, χρύσωμα, θύμωμα, ἀργύρωμα alia. ἔλη καὶ καλαμῶνες circa Babylonem commemorantur a Strabone XVI p. 740. λίμναι δονακώδεις ab Ap-
piano Syr. 56. et Diodoro Sic. XVII, 116.

Nomen Παλλίδης, quo Harpalum significari diserto Athenaei indicio constat, ad quodnam etymon revocandum sit vel quo acumine Harpalo imposuerit poeta, nondum quaesitum video. Suspicebam ex Παλλίδης detortum esse, quo libidines homi-

nis non male indicarentur. V. de hoc nominum genere Lo-
beckium ad Sophoclis Aiac. 880. et quae ipse attuli Comic. gr.
vol. II p. 22.

XIII, 596. c. ἡ τοὺς περιβοήτους ὀβελίσκους ἀναθεῖσα
ἐν Δελφοῖς, ἧν μέμνηται Κρατῖνος διὰ τούτων. Post τού-
των aliis praeuntibus lacunam indicavi, fortasse recte, pro-
babilius tamen mihi nunc videtur scribendum esse διὰ Πλού-
των, in fabula Πλοῦτοι inscripta. De praepositione διὰ sic
usurpata vide ne longe abeam XIII p. 594 d.

Ibid. d. Posidippi epigramma:

Δωρίχα, ὅστέα μὲν σὰ πάλαι κοιμήσατο, δεσμῶν
χαίτης, ἥ τε μύρων ἔκπνοος ἀμπεχόνη,
ἥ ποτε τὸν χαρίεντα περιστέλλουσα Χάραξον
σύγχρους ὀρθρινῶν ἤψαο κισσυβίων.

Vs. 1. satis apte ad sententiam Iacobsius coniecit ὅστέα μὲν
σὰ πάλαι κόνις, οἱ τ' ἀπόδεσμοι χαίτης. Sed ἀπόδεσμος
nisi de fascia pectorali non dicitur. Fortasse igitur praestat
ὅστέα μὲν σὰ πάλαι κεκόνισθ' ὅ τε δεσμός χαίτης, vel
κόνις ἔσθ' ὅ τε δεσμός. Vs. 2. ἔκπνοος recepi ex VL. ἔκ-
πνοος AB. Vs. 3. scripsi ἡ ποτε, ut Doricha Charaxum sua
veste texisse dicatur. Vs. 4. σύγχρους scripsi pro σύγχρους.
De productione penultima in ὀρθρινός immerito dubitat Do-
braeus Adv. II 346. Cf. poetam incertum cuius locum tractavi
Anal. Alex. p. 402. Altera pars carminis Posidippi haec est:

σαπφῶαι δὲ μένουσι φίλης ἔτι καὶ μενέουσιν
ῥόδῃς αἰ λευκαὶ φθεγγόμεναι σελίδες.
οὔνομα σὸν μακαριστόν, ὃ Ναύκρατις ὦδε φυλάξει,
ἔστ' ἂν ἔῃ Νείλου ναῦς ἔφαλος γεγάνη.

In his Iacobsius ad Brunckii Anal. II, 1 p. 157 λευκὰς σελί-
δας chartas illustres interpretatur. Malim αἰ λευκαὶ φθεγγ-
όμεναι, clara et perspicua voce loquentes chartae.
V. Casaubonus ad Athen. IX p. 383 a. Pro μακαριστόν e cod.
A. enotatur μακάριστον. Ibid. ἥδε φυλάξει scripsi pro ὦδε φ.
Ultimum versum adscripsi ut legitur in libris. Dobraeus ἔστ'
ἂν ἔῃ Νείλου ναῦς ἔφαλος στεγανή. Melius Iacobsius ναῦς
ἔφαλος τεγάνη. Sed verum est haud dubie quod ipse dedi:

ἔστ' ἂν ἔῃ Νείλου ναῦς ἐφ' ἄλός πελάγη.

Ibid. c. ὁμώνυμος addidi suasu Casauboni. Quae statim

sequuntur Νικαρέτη δὲ ἡ Μεγαρίς οὐκ ἀγεννῆς ἦν ἑταίρα, ἀλλὰ καὶ γονέων καὶ κατὰ παιδείαν ἐπέραστος ἦν. Malim καὶ Νικαρέτη — οὐ ἀγεννῆς ἦν ἑταίρα. Post γονέων Schweigh. supplevit εὐγενέων, Coraes ἔνεκα. Utroque praestat opinor καὶ γονέων [εὐ ἦκε] καὶ κατὰ παιδείαν, qua dictione praeter alios usus est Aelianus VII. IV, 15. εὖ γὰρ γένους ἦκων εὖ δὲ καὶ πλούτου.

Ibid. ὡς οἱ τὰ Ἀργολικὰ γράψαντες ἱστοροῦσιν. Consimili modo Schol. Ven. Homeri II. ψ, 142. ἡ ἱστορία παρὰ τοῖς Ἀργολικοῖς συγγραφεῦσιν et schol. Sophoclis Elect. * * Res Argolicas plures explicuerunt, Socrates, Agias, Deicylus, Ister, Anaxicrates aliique, quibus adde quem nunc primus in lucem produco incertae aetatis scriptorem Damenem. Herodianus Dict. sol. p. 32, 9. μόνον τὸ δαμῆν ἐφύλαξε τὸ ἦ. δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται ἀργολικαῖς. Scribendum Δαμῆνος γὰρ ἐπιγράφεται Ἀργολικά. Cf. Choeroboscus Bekkeri Anecd. p. 1360. ἀντίκειται τῷ κανόνι — τὸ Δαμῆν ἔχον τὸ ἦ καὶ φυλάττει ἐν τῇ γενικῇ. Δαμῆνος γὰρ. ἔστι δὲ ὄνομα κύριον. Exerc. phil. I p. 43. Monuit nunc etiam Lehrsius.

Ibid. f. Στρατοκλῆς ὁ ῥήτωρ ἐρωμένην εἶχε τὴν ἐπικληθεῖσαν Ἀήμην ἑταίραν, τὴν καλουμένην Παρόραμα, διὰ τὸ καὶ δύο δραχμῶν φοιτᾶν πρὸς τὸν βουλούμενον. Haec postrema ut cum superioribus conciliarent viri docti variis coniecturis ipsum illud Παρόραμα tentaverunt, velut Valckenarius ad Adonias. p. 315, qui δίδραχμον coniecit. Atqui Παρόραμα non sollicitandum erat; qui enim λήμη dicitur, idem recte dicitur παρόραμα. Cf. Photius Lex. p. 220, 5. Ἀημᾶν χύτραις — ἐπὶ τῶν λίαν παρορώντων καὶ ἀμβλωττώντων. Itaque ante διὰ τὸ aliquid excidisse suspicor. Exercit. phil. II p. 32. Indicavi lacunam.

XIII, 597. b. Sequitur nobilissima omniumque laudibus celebrata Hermesianactis elegia. Vs. 3. vulgo ἀπειθέα, Hermannus ἀπευθέα, ἀπεχθέα scripsi cum Hauptio, et vs. 4. dedi quod ad Theocritum p. 317 proposui κνανὴν ἔλκεται εἰς ἄκατον, libri ἀκοήν, Lennepius κοινήν. Vs. 5. συρομένη Hermannus pro ῥυομένη.

Ibid. c. Vs. 9. Hermannus ἀνέθιστον ἐπ' ὄφρῦσιν οἰδήσαντα, vulgo ἀθέμιστον ἐπ' ὄφρῦσι μειδήσαντα. Quae si

non vera, tamen admodum probabilis est emendatio. Idem vs. 9. εἶδε pro ἠδέ. Vs. 11. ἐν πυρὶ μὲν φωνὴν τεθοωμένου, ἐν πυρὶ δ' ὄμμα. Fortasse εὖ πυρὶ μὲν — εὖ πυρὶ δ' ὄμμα.

Ibid. d. Vs. 17. πολὺν μύστησιν Blomfieldus Diar. Cl. VII 233. Libri fere πολυμνηστησιν. Vs. 19. vulgo ῥάδιον. Tum ὀργειῶν νόμῳ Hermannus pro ὀργίων ἀνέμῳ. Vs. 20. legebatur Δήμητρα, Hermannus Δημήτρα, pro quo scripsi Δήμητρι. Vs. 21. φημί δὲ καὶ Βοιωτὸν ἀποπρολιπόντα μέλαθρον. Pro Βοιωτὸν, quae imperiti librarii interpolatio est, scripsi πατρῶον. μέλαθρον exhibent P aliique, AB μέλαθραν. Vs. 23. ἐκόνθ' Dalecampius, libri meliores ἔχων, L ἔχονθ', Schubartus ἐρῶνθ', quod recepi.

Ibid. e. Vs. 25. πόλλ' ἔπαθεν, πάσας δὲ λόγων ἀνεγράψατο βίβλους. Suspicio πλήσας δὲ γόων ἀνεγράψατο βίβλους. Ex his γόων etiam Schneidewin coniecit. Sed sequentia quoque non integre tradita sunt. ἐναρχόμενος posui pro ἀνερχόμενος cum Emperio. Vs. 28. ἦδει τὸν Cobetus repperit, libri ἠδιστον. Vs. 29. λεπτήν δ' εἰς Ἰθάκην ἀνετείλετο libri, correxit Bergkius. Vs. 33. ἔκλεε δ' Ἰκαρίου Bergkius, vulgo ἔκλαιεν δ' Ἰκάρου, Hermannus κλαίεν δ' Ἰκαρίου. Vs. 32. λειπόμενος non corruptum videtur. v. Nicander XVp. 683b. ubi λείπων pro λιπών.

XIV, 598. a. Vs. 37. πολλῶ (πολλῶ) δ' ἐπὶ πολλάκι λωτῶ κνημωθεὶς κώμους σίχε συνεξαμύη. Sic fere libri; Hermannus ad Orph. 1293 κνημωθεὶς et Dindorfius σὺν Ἐξαμύη, pro σίχε alii στεῖχε, alii alia coniecerunt. Scripsi εἶχε. Sed priora nondum emendata sunt. Suspiciabar πλαγίῳ δ' ὑπὸ πολλάκι λωτῶ, i. e. ὑπὸ πλαγιαύλῳ; ex quibus ὑπὸ recepi. Vs. 39. ἦχθετο Bergkius, libri ἦχθεε (ἦδ' ἦχθεε A), Hermannus δήχθη. Ibid. Φερεικὴν pro Φερέκην Hermannus. Vs. 40. οἱ ἀνεπεμψεν Hermannus, τ' οἶαν ἔπεμψεν A. Vs. 41. Λυδηίδος Ruhnkenius, libri Λυσηίδος. Ib. ἔρωτι scripsi pro ἔρωτος, quod revocandum.

Ibid. b. Vs. 43. Σαρδιανὴν Lennepius, libri fere σαρδάνη, malim vero Σαρδιακὴν. Cfr. ad II p. 48 b. Ibid. Vs. 44. καλλιωναῖζον A. κλαίων, αἰάζων Ilgenius, Τρωλίον αἰζον Hermannus, κλαίων Αἰζάνιον Bergkius, Aezanium Phrygiae oppidum intelligens. Vs. 45. ἄκρον ἔσω ego, ἄκρον ἐς libri meliores, ἄκραν ἐς deteriores, ἄκρον ἐς Hermannus,

ἄκρον ad Αἰζάνιον traho. Vs. 46. γῆρας scripsi, nescio meam an alienam coniecturam secutus, ἱεράς AP, ἰράς VL. Ibid. πανσόμενος Schubart. Vs. 47. ἀνεδείξατο Mitscherlich, vulgo ἀνεδέξατο.

Ibid. c. Vs. 51. ἐφωμίλησεν Ἀνακρέων dubitanter Hermannus, ἐφωμίλησ' Ἀνακρείων vulgo, ἐφωμίλησ' Ἀνακρέων A, ἐφημιλλήσατ' Ἀνακρέων Bergk. Vs. 53. 54. ἄλλοτε δ' αὐτὴν οἴνηρῆν δοῦριν κεκλιμένην vulgo. Scripsi ὄρεσιν cum Schneidewino. Fortasse ἄλλοτε δ' ἀκτὴν οἴνηρῆν ὄρεσιν. Vs. 55. Λέσβον ἐς εὖοικον. Suspisor εὖοικον. Cf. Anacreon Athenaei XIII p. 599 c. ἀπ' εὐκίτου Λέσβου. Homerus Od. 4, 342. ἐνκτιμένη ἐνὶ Λέσβῳ. Ib. Μῦσιον G. F. Wensch Progr. schol. Wittenb. 1829. Libri μυρίον. Pro Λεκτόν libri λέκτρον, Casaubonus Λέκτον. Vs. 57. Κολωνόν Lennepius pro κολώνην. Libri κοδώνην, Ruhnkenius κολώνην.

Ibid. d. Vs. 59. ἐγέραιρε Θεωρίδος Lennepio, qui Theoridis nomen latere vidit, praeunte dedit Bergk. A αγειραιθειραιειδος, ἀνέγειρε Θεωρίδος Hermannus, qui tum οἷσθα addidit. Vs. 62. σπανίων — συνόδων Hermannus pro πάντων — συνόχων. Vs. 66. Αἰγειῶ scripsi dubitanter, Αἰγείων libri. Possis etiam Αἰγειρώ vel Ἀργειώ.

Ibid. e. Vs. 67. σοί Bergk. τολ VL. Εὐριπίδῃ pro Εὐριπίδῃ Porsonus. Vs. 68. Ἀμφιβίου Hermannus pro ἀμφὶ βίου. Vs. 69. ἄνδρα δὲ τὸν Κυθήρηθεν, ὃν ἐθρέψαντο τιθῆναι Βάκχου, τὸν λωτοῦ. Sic haec correxi Com. graec. III p. 645. Vulgo ἄνδρα δέ, τὸν Κυθήρηθεν ἀνετρέψαντο τιθῆναι, Βάκχου καὶ λωτοῦ. Partem veri vidit Hermannus, qui ὃν ἐθρέψαντο correxit. Vs. 71. Μούσαις scripsi cum Schneidew. pro Μοῦσαι. Vs. 72. Ὀρτυγίην Bergk. dedit pro ὠρυγῆ.

Ibid. f. Vs. 76. στῆσαν Heckerus, vulgo θῆσαν. Ad statum hanc Philetæ positam fortasse referendum est fragm. poetæ apud Athen. V p. 192 e. θρήσασθαι πλατάνῳ λασίῃ ὑπο. Vs. 76. Βατίδα Scaliger, libri Βιτίδα. Vs. 78. τρομέμενον Hermannus, vulgo ἑνόμενον. Vs. 79. ἐκτίσαντο Porsonus. Vs. 80. σκοτίνην Heinrichus. Vs. 81. λιτή pro αὐτή dedi, tenuis et subtilis. Praeferrem tamen λεπτή. Tum ante Riglerum erat περι πικρά. Vs. 82. κῦρος pro κῦδος

scripsi cum Heckero, κῆδος cod. A. Vs. 83. οὐδ' οἷ δεινὸν recipiendum erat ex V. Libri οὐδ' οἷδεν ὄν, οὐδ' οἷδ' αἰνόν Westonus. Tum ἀπετρέψαντο scripsi ex PVL, ἀπεστρέψαντο AB.

XIII, 599. a. Vs. 85. ἐλίκων κομψὰ γεωμετρίας. Forsan cum Heinrichio καμψά. Vs. 88. ἀπομασσόμενον Hemsterhusius, vulgo ἀποτασσόμενον.

Ibid. b. Vs. 94. λόγῳ codd. Id prae λόγων probat Hermannus. Vs. 95. ἄνδρα δὲ Κυρηναῖον ἔσω Hermannus, vulgo ἄνδρα Κυρηναῖον δ' εἴσω vulgo, at δ' om. ABP. Vs. 95. δεινὸς pro δεινὸν Ruhnkenius. Vs. 96. ὅτ' ἀπιθάνης Hermannus, quod dubitanter secutus sum, εὐπιθάνης Ruhnkenius, ὅ τ' Ἀπιδανῆς libri. Vs. 98. οὐδ' ἀνέμων ἐξεφόβησε βίη Schneidewinus, libri οὐδαμένον ἐξεφόρησε βίω. Hermannus εὐλιμένων ἐξ Ἐφύρης (sic Porsonus) ὀρίων, quod fortasse praestat. Pro βίη male impressum est βία.

XIII, 600. b. Aeschylus in Danaïdibus

ἐρᾷ μὲν ἀγνὸς οὐρανὸς τρωᾶσαι χθόνα.

Scripsi πλῆσαι et vs. 3. εὐνάοντος dedi pro εὐνάεντος. C εὐνάοντος. Cf. ad Bionem p. 425 et ad Moschum p. 452. Vs. 6. γάνους Hermannus, vulgo γάμου.

Ibid. d. De Euripidis fragmento alio loco a me dictum est.

Ibid. Critiae vs. 1. edere debebam:

τὸν σὲ γυναικείων μελέων πλέξαντά ποτ' ὠδάς.

Vulgo τὸν δὲ, quod ferri non posse sequentia docent. Delenda igitur quam post vs. 4. lacunam Bergkii suasu indicavi. Vs. 4. corrige (operarum vitium) φιλοβάρβιτον.

Ibid. f. Post πρῶτον fortasse excidit ἐρωτικόν vel τοιοῦτο. In sequente Alcmanis fragmento pro δ' αὐτε Buttmanus δεῦτε, Bergkius δαῦτε. Tum edebatur συμμέτρως ἐρασθεῖς, quorum illud Schweigh. alterum Cobetus correxit.

XIII, 601. a. In Alcmanis loco pro ἀδειᾶν μουσαν H. Stephanus emendavit ἀδειᾶν μουσαῖν. Dialectum restituere Bergkius et Schneidewinus. Pro μωσαῖν malim μῶαῖν. Sequuntur haec τῶν ἀσμάτων, ἃ δὴ καὶ τὸ παλαιὸν ἐκαλεῖτο παιδιὰ καὶ παιδικά. Malim παιδεῖα, ut coniecit etiam Hecker Philol. V p. 505. Statim σεμνὸς aptius dixisset quam μέγας.

Ibid. b. παιδεράστριαν Schweigh. restituit pro παιδερα-
στάν. Statim κάπεδέχοντο scripsi pro καὶ ἐδέχοντο.

Ibid. De Ibyci loco v. Bergkium, qui retinuit μηλίδες, κῆ-
πος, ὑφ' ἔρνεσιν, quibus alios secutus substituit μαλίδες, κᾶ-
πος, ὑπ' ἔρνεσιν. Vs. 9. ἀθαμβῆς ἐγκρατέως Hermannus.
A ἀθάμβησε κραταιῶς.

Ibid. e. De Pindari fragmento v. Bergkium.

Ibid. παρὰ γὰρ ταῖς ἄλλαις ταῖς εὐνομουμέναις πόλεσι
σπουδασθῆναι τόδε τὸ ἔθος. Pro ταῖς ἄλλαις ταῖς scripsi
ταῖς μάλιστα.

Ibid. f. Ζηνὶς ἢ Ζηνεύς. Scripsi Ζῆνις. Ibid. Echeme-
nis nomen male suspectavit Hecker Philol. Gott. V p. 427.

XIII, 603. c. Carystius de Alexandro ὡσπερ γὰρ ἦν ἔρω-
τικὸς ὁ βασιλεὺς οὗτος, οὕτως καὶ πρὸς τὸ καθῆκον ἐγκρα-
τῆς καὶ πρὸς τὸ πρεπωδέστατον. Postrema aperte vitiosa
sunt. Scribendum καὶ πρὸς τὸ πρέπον (vel πρεπῶδες) αἰδοι-
έστατος i. e. αἰδοιότατος. V. Eustathium ad Hom. p. 1441,
11. Exerc. phil. I p. 43.

Ibid. e. — 604. d. In Ionis Chii loco restitui ubi oblitera-
tae erant formas ionicas. Erat Σοφοκλεῖ — ἔπλει εἰς —
παιδιῶδει — ξένου — προξένου — ἐστιῶντος — ἐρυνθριά-
σαντο — Σοφόκλεις — ποιήσει — τουδί — Ἐρετριεῖ Σο-
φοκλῆς — ξένε — Σιμωνίδειον — τοῖς Ἑλλησιν — εἰς
ρόδεον — χειρας — ἐπιραπλῆξει — ἀφαιρετέοντα — καθορᾶ
— καθορᾶν — ἑαυτοῦ — ἦγεν — ἄσσοτέρα — χειρὶ ἐφί-
λησεν — σὺν — στρατηγεῖν — Περικλῆς ποιεῖν — στρα-
τηγεῖν — οὖν. De ceteris sic habeto :

603. f. ἐστεῶς ὁ τὸν οἶνον ἐγγέων παῖς . . ἐὼν δῆλος
ἦν. Res ipsa docet post παῖς excidisse aliquid in hanc fere
sententiam dictum παῖς [ἠρυνθρίησε, ἦσσαν τοῦ κάλλεος ὁ
Σοφοκλῆς] ἐὼν δῆλος ἦν. Ibid. ἔτι πολὺ μᾶλλον. Fort.
ἔπειτε πολὺ (vel πουλὺ) μᾶλλον.

XIII, 604. a. Verba ἢ Ἐρυνθραῖος om. P. vide ad XII 516
c. Tum εἰκάζειν ἂν γελάσας. Coraes εἰκάζειν· ἀναγελάσας,
recepitque Dindorfius. Praetuli εἰκάζειν· καὶ γελάσας. Ver-
bum ἀναγελαῖν ab h. l. alienum est.

Ibid. b. In Simonidis versu ἀπὸ seclusi exemplo aliorum.

Paullo post vulgatur ποιήσειε· γελασάντων δέ, quae ita correxi ποιήσει· ἐκγελασάντων δέ.

Ibid. c. ὁ δὲ πάλιν τοῦ παιδὸς τῶν λόγων εἶχετο. Ita scripsi pro τῶ λόγῳ. Cf. Herod. VII, 5. VIII, 60. In sequentibus pro ἄσσοτέρα scripsi ἄσσοτέρω. Pro γένηται malim γένοιτο.

Ibid. d. μελετῶ. A μελέτω. Scrib. μελετέω. Tum pro ποιέειν με ἔφη malim ποιέειν μὲν ἔφη με, et sic Schweigh. Ibid. πίνου ἢ παίξου. Sic Toupio auctore dedi pro πίνου ἢ πράσσοι.

Ibid. e. τὸν δὲ Σοφοκλέα διὰ τὴν ἀκολασίαν καταφρονηθῆναι. Pro ultima voce sententia requirere videtur κατασοφισθῆναι vel simile quid.

Ibid. f. In Sophoclei epigrammatis vs. 2. σοὶ δὲ φιλοῦνθ' ἑτέραν, non credo incorruptum esse φιλοῦνθ' ἑτέραν. Revocavi igitur scripturam cod. BC. φιλοῦντι ἑτέραν, vitiumque latere opinor in ἑτέραν. Vs. 4. πειρῶν Heckerus Comm. crit. de Anthol. p. 20.

XIII, 605. a. Βρομιάδι pro Βρομιαδία Dindorfius (corr. operarum vitium). Tum ἔμελλε καὶ scripsi pro καὶ ἔμελλε. Ibid. Τριχολέου nomen de vitio suspectum est. Ad verba στέφανον δάφνης desidero χουσοῦν et inter verba ὁ παῖς et πρὸς Φίλιππον excidit fort. ὕστερον.

Ibid. c. τῷ Ἐπιλύκου τοῦ Ἀμφιπολίτου νῖϖ ὄντι καλῶ Δαμίπῳ Πλεισθένους ἀνάθημα Ὀνόμαρχος ἔδωκε. Apertum est post Δαμίπῳ intercidisse aliquid, quo donarium illud quodnam fuerit accuratius indicatum erat; vidit hoc etiam Schweighaeuserus. Praeterea pro Πλεισθένους non dubitavi rescribere Κλεισθένους, sive Sicyonium illum sive Atheniensem, Megaclis filium, intelligere velis.

Ibid. d. εἰκάσι γυναικί. Imo γυναιξί.

Ibid. f. διὰ τὴν ψυχρότητα καὶ τὸ ἀντίτυπον τοῦ λίθου. Pro ψυχρότητα scripsi ἰσχυρότητα. Sequuntur statim haec προβαλλόμενος τὸ σαρκίον ἐπλησίασε. Scribendum erat τὸ σαρκίον. Foedo libidinis explendae homo utebatur artificio.

XIII, 606. b. Polemo: ἐν Δελφοῖς ἐν τῷ πινάκῳ θησαυρῷ παῖδες εἰσι λίθινοι δύο. Pro πινάκῳ θησαυρῷ, quod perinepte dictum est, reposui Σπινατῶν θησαυρῷ.

Spinatarum thesaurum in templo Delphico commemorat Strabo V p. 214. et IX p. 421. Cfr. Dionysius Halic. A. R. I, 18. et Plinius H. N. II, 120. Dixi de hac re in Gerhardi Ephem. Archaeol. 1857 p. 102. ubi quem attuli Stephanum Byz. p. 584, 12. Σπῖνα, πόλις Ἰταλίας, ὡς Εὐδοξος καὶ Ἀρτεμίδωρος, τὸ ἐθνικὸν Σπινάτης, in eo cum optimi libri καὶ omittant, scribendum πόλις Ἰταλίας ἔνδοξος, ὡς Ἀρτεμίδωρος, cll. Strabone V 214. Σπῖνα, νῦν μὲν κωμῖον, πάλαι δὲ ἑλληνὶς πόλις ἔνδοξος. Post ὀμιλίας excidit fortasse μνημόσυνον vel simile quid.

Ibid. e. παραστησάμενος. Dobraeus παραιτησάμενος. Quae h. l. de Coerano Milesio narrantur, mirifice consentiunt cum iis quae Plutarchus de solert. an. 36. de Coerano Pario memoriae prodidit. Cfr. Archilochi fragm. 113.

Ibid. f. Phylarchus: δεινὴ τις φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς τὸ παιδίον. οὔτε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ χωριζόμενον τὸ βρέφος ὑπέμενε, ὃ δὲ εἰ μὴ βλέποι τὸ παιδίον ἤσχαλλεν. Locus haud dubie corruptus et lacunosus sic videtur redintegrandus esse: δεινὴ τις φιλοστοργία γέγονε τοῦ θηρίου πρὸς τὸ παιδίον [τοῦ τε παιδίου πρὸς τὸ θηρίον]. οὔτε γὰρ ἀπ' αὐτοῦ χωριζόμενον τὸ βρέφος ὑπέμενε, ὃ δὲ εἰ μὴ βλέποι τὸ παιδίον ἤσχαλλεν. Ita demum dicuntur quae dicenda erant, mutuum fuisse bestiae et infantis amorem: neque infans sustinuit elephantis absentiam, et elephas nisi parvulum praesentem videret, tristitia afficiebatur. Quod post οὔτε γὰρ — τὸ βρέφος infertur ὃ δὲ (i. e. ὅ τε ἑλέφας), ea pervulgata est structurae anomalia.

XIII, 607. a. Pergit Phylarchus: τοὺς καλάμους λαμβάνων καὶ τῶν παρατιθεμένων χορτασμάτων καθεύδοντος τοῦ βρέφους τὰς μυίας ἀπεσόβει. Sua loco ratio constabit deleta particula καί. Elephas de apposito pabulo arundines sumebat iisque muscas a dormiente infante abigebat.

Ibid. c. εἰθ' ὕστερον παλουμένης τῆς ἀλλητρίδος — ἐν τῷ ἀγοράζειν πάνυ νεανίσκος ἦν. Correxi νεανικός, ut recte vidit Schweighaeuserus.

Ibid. e. Antigonus: συναισθόμενος συνείλκυσε τὴν παιδίσκηνην καὶ συγκατέκλεισε τῷ Περσαίῳ. Pro συνείλκυσε scri-

bendum ἔλλκυσε, aberravit scriba ad praecedens συναισθόμενος, vel quod sequitur συνέκλεισε.

XIII, 608. a — d. Οἶνεὺς περὶ παρθένων τινῶν διηγουμένους ὧν ἐθεῶτο. Posui quod scripsisse auctorem certum est ἐτεθέατο. De Chaeremonis fragmentis unus omnium optime meruit Hermannus in Bergkii Annal. 1843 p. 637. quo auctore versuum ordinem ita immutavi ut factum vides. Vulgo vs. 1—5 leguntur post 16. De ceteris vide infra.

Ibid. d. ἐπικατάφορος δὲ ὧν ὁ ποιητῆς οὗτος καὶ ἐπὶ τὰ ἄνθη ἐν Ἀλφειβοίᾳ φησί. Atqui cum in Alpheisiboeae fragmento nulla reperiatur florum memoria, sed aperte virginum descriptio in Oenei loco inchoata continuetur, haud improbabilis videri potest coniectura, quod nunc Alpheisiboeae fragmentum habetur cum fragmento Oenei esse coniungendum, excidisse autem locum Alpheisiboeae eum, in quo flores commemorati erant, i. e. eum versum, qui nunc Oenei quintus est: ἔρση *) δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος, qui eo quo nunc legitur loco a poeta poni nullo pacto potuit.

Sic igitur totum Athenaei locum constituendum arbitror:

ὑπνωμέναι δ' ἔπιπτον ἑλενίων ἔπι,
 ἴων τε μελανόφυλλα συγκλωῶσαι περὰ
 κρόκον θ', ὃς ἠλιῶδες εἰς ὑφάσματα
 πέπλων σκιάς εἶδωλον ἐξωμόργνυτο,
 5 λειμῶσι μαλακοῖς ἐξέτεινον ἀρχένας.
 ἔκειτο δ' ἢ μὲν λευκὸν εἰς σεληνόφως
 φαίνουσα μαστὸν λελυμένης ἐπωμίδος,
 τῆς δ' αὖ χορεία λαγόνα τὴν ἀριστεράν
 ἔλυσε· γυμνῆς δ' αἰθέρος θεάμασιν
 10 ζῶσαν γραφὴν ἔφαινε, χρῶμα δ' ὄμμασιν
 λευκὸν μελαίνης ἔργον ἀντηγύει σκιάς.
 ἄλλη δ' ἐγύμνου καλλίχειρας ὠλένας,
 ἄλλης προσαμπέχουσα θῆλυν ἀρχένα.
 ἢ δὲ βαγέντων χλανιδίων ὑπὸ πτύχας
 15 ἔφαινε μηρὸν, κάζεπεσφραγίζετο

*) Libri πέρσης, praeclare Lobeckius ἔρσαις, sed poterat lenius ἔρση, ut Bergkii scripsit.

ώρας γελώσης χωρίς ἐλπίδων ἔρωσ.
καὶ σώματος μὴν ὄψις ἀντηνγάζετο
στίλβουσα λευκῷ χρωτὶ καὶ διεκπρεπῆς·
αἰδῶς δ' ἐπερρύνθιμιζεν ηπιώτατον

20 ἐρῦθῆμα λαμπρῷ προστιθεῖδα χρώματι·
κόμαι δὲ κηροχρῶτες, ὡς ἀγάλματος
αὐτοῖσι βοστρύνχοισιν ἐκπεπλασμένου,
ξουθοῖσιν ἀνέμοις ἐνετρύφων φορούμεναι.

ἐπικατάφορος δὲ ὢν ὁ ποιητῆς οὗτος καὶ ἐπὶ τὰ ἄνθη ἐν
Ἀλφρεσιβοῖα φησὶν

ἔρση δὲ θαλερὸς ἐκτραφεὶς ἀμάρακος.

ἐν δὲ τῇ Ἰοῖ ἔαρος τέκνα προσαγορεύει τὰ ἄνθη
ἀνθηροῦ τέκνα

ἔαρος πέριξ στρώσαντες.

Dicam nunc de singulis. Vs. 1. ὑπνωμένοι Lobeckii est emendatio, libri ὑπτωμένοι. Vs. 4. σκιᾶς pro οἰκίας Casaubonus. ἔξωμόργυντο ego pro εἰσομόργυνται. v. Ruhnk. ad Tim. p. 113. Vs. 5. ἐξέτεινον, quae librorum scriptura est, revocavi, male omnes Scaligerum ἐξέτεινεν scribentem secuti sunt, non facturi si versum praecedentem huc non pertinere vidissent. Virgines dicit poeta mollibus in pratis cervices flectentes sive deponentes. Vs. 6. ἔκειτο δ' ἢ μὲν Iacobsius, libri ἔκειτο γὰρ ἢ μὲν. Vs. 9. λαγόνα τὴν ἀριστερὰν ἔλυσε recte explicat Boissonadus ad Theophyl. Simoc. p. 299. laevum latus nudaverat saltatio, ut iam Grotius locum explicaverat. Vs. 11. revocavi nunc librorum scripturam temere a me ipso sollicitatam Do-braeo praeunte. Vs. 14. ἢ δὲ ζαγέντων scripsi, libri fere ἢ δὲ κλαγέντων, Casaubonus ἢ δ' ἐκραγέντων. Vs. 15. revocavi quod libri habent κᾶξεπεσφραγίζετο, pro quo Hermanno auctore edidi κᾶξαπεσφραγίζετο. Si quid mutandum, vs. 16. scripserim γελώσης, χωρίς ἐλπίδων δ', ἔρωσ. Vs. 17. libri habent καὶ σώματος μὲν ὄψεις κατειργάζετο, quae partim ex Hermanni coniectura, qui ἀντηνγάζετο restituit, exhibui. Scripsi igitur καὶ σώματος μὴν ὄψις ἀντηνγάζετο, et vero etiam corporis species lucebat. Nihil enim adhuc de eximia venustate puellarum poeta dixerat. Sequentia in libris ita scripta sunt: στίλβοντα λευκῷ χρώματι διαπρεπῆ. Emendavi στίλβουσα λευκῷ χρωτὶ καὶ διεκπρεπῆς. Potest tamen

fortasse etiam *στίλβοντα λευκῷ χρωτὶ καὶ διεκπρεπῇ* (vel *διεκπρεπεῖ*) scribi, si praecedente versu *σωμάτων* reponas. Notum est non raro participia ad illa vocabula referri, quae periphrasi circumscribuntur, ut *σωμάτων ὄψις* — *στίλβοντα* recte dictum sit pro *στιλβόντων*. Vs. 22. *αὐτοῖσι βοστρύχοισι*. Non recte Emperius *λυτοῖσι* coniecit. Ibid. *ἐκπεπλασμένου* scripsi pro *ἐκπεπλασμένοι*, praeterea praestat fortasse *εὖ πεπλασμένου*. Vs. 23. *ξουθοῖσιν ἀνέμοις*. Herwerdenus O. C. p. 132. inutili coniectura scripsit *κούφοισιν*. Vide quae supra anuotavi 235. Ibid. erat *φορούμενοι*, quod correxit Nauckius.

XIII, 608. e. In Chaeremonis loco *ἐνθ' αἰ μὲν* scripsi pro *ἐνθεν μὲν* et vs. 2. *ἄλογγον* pro *ἀλόγων*, quod Hermannus scribebat *ἀλόγγων*. V. Commet. misc. I p. 29. Vs. 3. *θηρώμεναι* scripsi pro *θηρωμένων* iam olim, postea idem Hermannus, qui totum versum ad Aristotelis A. P. p. 98. sic scripserat *θηρωμένων πάμμικτα λειμώνων τέκνα*, postea *θηρωμένων κομῶντα λειμώνων τέκνα*. Nauckius *θηρώμεναι θάλλοντα λ. τ.* In eiusdem poetae loco ex Ulixē secutus sum Iacobsium, vulgo *σώματ' εὐειδῆ*, quod qui *ζώματ' εὐειδῆ* scribi voluerunt, non reputarunt *ζῶμα* de capillorum redimiculo nullo pacto dici posse.

Ibid. f. Locus ex Chaeremonis Minyis ita vulgo scribitur:

*πολλὴν ὀπώραν Κύπριδος εἰσορᾶν παρῆν
ἄκραισι περκάζουσας οἰνάνθαις χρόνον.*

Quae cum alio tempore aliter tentassem, nunc ita constitui, ut feci apud Nauckium *Fragm. Tr. p. XVI. ἀβραῖσι περκάζουσιν οἰνάνθαις ὁμοῦ*. Sic enim volui, non *περκάζουσας*. De sensu vide me apud Nauck. l. l. Similiter *ὄμφακας ἡλικίας* de immaturis pueris dixit poeta *Anthol. Pal. II p. 791 no. 98*.

XIII, 609. a. *Δείνων ἐν τῇ πέμπτῃ τῶν Περσικῶν τῆς πρώτης συντάξεως*. Dinonem Schweighaeuserus historias suas rerum Persicarum in duas partes distribuisse coniecit, ut altera vetustiore altera recentiore historiam complecteretur. Non recte haec disputata esse docet schol. Nicandri Ther. 613. qui laudat Dinonem *ἐν τῷ πρώτῳ τῆς τρίτης συντάξεως*. Itaque Dino historias suas in complures libros (*συντάξεις*), libros in capita distinxerat. *Exerc. phil. II p. 33*. Pro *πρώτης* Müllerus *Fragm. Hist. II p. 93*. corrigat *τρίτης*.

Ibid. c. Ἀθηνᾶς σωτείρας scripsi Valckenario auctore pro Ἀθηνᾶς πείραν.

Ibid. d. Erat Ἀκαδημία et lit. e. Μελαμποδίας.

Ibid. e. περὶ οὐ (ἀγῶνος τοῦ κάλλους γυναικῶν) Νικίας ἐν τοῖς Ἀρκαδικοῖς διαθεῖναι φησιν αὐτὸν Κύψελον πόλιν κτίσαντα ἐν τῷ πεδίῳ περὶ τὸν Ἀλφειόν, εἰς ἣν κατοικήσαντα Παρρασίων τινὰς τέμενος καὶ βωμὸν ἀναστήσαι Δήμητροι Ἐλευσινία. Schweighaeuserus Telpusam urbem intelligit; atqui haec non ad Alpheum sita erat, sed ad Ladonem. Tu Basilida intellige, ubi Cereris Eleusinae templum a Cypselo conditum fuisse discitur e Pausania VIII, 29, 5. At nomen urbis omitti non potuit a Nicia, quare ante πόλιν inserui Βασιλίδα.

Ibid. f. Θεόφραστος δὲ ἀγῶνα κάλλους φησὶ γενέσθαι παρὰ Ἡλείοις. Sequentia docent scribendum esse γίνεσθαι.

XIII, 610. b. πουλυμαθημοσύνης τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν, Ἴππων ἔφη ὁ ἄθεος. ἀλλὰ καὶ Ἡράκλειτος ὁ θεῖός φησι «πουλυμαθίη νόον ἔχειν οὐ διδάσκει». καὶ ὁ Τίμων δὲ ἔφη «ἐν δὲ πλατυσμός πουλυμαθημοσύνης τῆς οὐ κενεώτερον οὐδέν». Neque Hipponem versibus scripsisse credo, neque Timonem Hipponis versu pro suo usum esse mihi persuadeo. Itaque nescio an aliud quid Hippo in eandem sententiam dixerit, quod cum excidisset in lacunam ipse ille Timonis versus suffectus est. Exerc. philol. II p. 33.

Ibid. b. πάντας ἐπιτρέψαι μᾶλλον. Non aptum ad loci sententiam πάντας, pro quo cum ex B πάντων enotatum sit, id πάντως scripsi.

Ibid. e. In Alexidis loco vs. 1. doleo librorum scripturam me intactam reliquisse; verissime enim Dobraeus coniecit ἐς κόρακας ἐρρίφασιν ἐκ τῆς Ἀττικῆς, merito probatum Herwerdeno.

Ibid. f. ἔπειτ' οὐκ οἶδ' ὅπως κατεδέξαντο. Sententia postulat ὅπως [ἀνθις] κατεδέξαντο.

XIII, 611. b. Διότιμος scripsi pro Θεότιμος, ut voluere Ionsius et Menagius.

Ibid. d. οὐδέν γάρ ἐστι τῶν φιλοσόφων φιλοσοφώτερον. Corrīgunt ἀφιλοσοφώτερον. Argutius fuerit φιλασοφώτερον. Exercit. phil. II p. 33.

Ibid. e. νομίζω δ' Sauppium, libri νομίζων.

XIII, 612. a. In Pherecratis loco erat τί μαθόντ', praeterea Dobraeus coniecit κατά μυροπωλεῖν· τί παθόντ'; ἂν δὲ χοῦν καθήμενον — et vs. 3. ξυνέδριον τοῖς μειρακίοις ἔλλαλεῖν.

Ibid. b. γερονότα Sauppium, libri γερονέναι.

Ibid. c. προδόσεις scripsi cum Cobeto Mnem. IV p. 500. Vulgo προπόσεις.

Ibid. d. In Lysiae loco post διαφθείροντα lacunam indicavit Sauppium.

Ibid. e. αὐτὸν δ' ἀντί Bekkerus pro αὐτὸν δὲ ἀντί.

Ibid. f. Verba ὅσον ἐλάττους ἦσαν secluserit Casaubonus.

XIV, 613. f. Εὐριπίδης ἐν τῇ δεσμώτιδι Μελανίππῃ ἔφη
 μισῶ γελοίους, οἵτινες μὲν ἐπὶ σοφῶν
 ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα· κείς ἀνδρῶν μὲν οὐ
 τελοῦσιν ἀριθμὸν, ἐν γέλῳ δ' εὐπρεπεῖς·
 οἰκοῦσι δ' οἴκους —

Primo versu male correctum est quod codd. habent οἵτινές τι εἶ τι σοφῶν. Melius Musgravius οἵτινες σοφῶν ἐπι, quod recepit Nauckius. Scribendum vero erat οἵτινες τῆτι σοφῶν ἀχάλιν' ἔχουσι στόματα, quod recipere non dubitavi. Ac coniecit hoc ipsum etiam L. Dindorfius ad Stephani Thesaurum v. τῆτος. Pro ἀνδρῶν suspicabar ἀστῶν et sequentia ita scribenda putavi: ἐν γέλῳ δ' ἐκπρεπεῖς οἰκοῦσιν οἴκους — nisi forte σὺν γέλῳ δ' εὐπρεπεῖς οἰκοῦσιν scribendum est i. e. εὐτράπελοι, quod proprie de scurris dicitur.

XIV, 614. a. In Pythiae oraculo

δώσει σοι μήτηρ οἴκῳ, τὴν ἔξοχα τίε.

pro οἴκῳ scripsi οἴκοι.

Ibid. b. Semus Delius: πάντα κατὰ τὴν νῆσον θαυμάζων ἦλθε καὶ εἰς τὸ λητῶον. In cod. B νῆσον ζ̄ θαυμάζων, quae si etiam Ven. scriptura est, non dubitandum est quin recte πάντα ἀποθαυμάζων scripserim. Nimirum compendium quo ἀπὸ scribebatur, fere formam literae ζ̄ referebat, unde passim ζ' et ἀπὸ confusa esse reperias. V. Cobeti V. L. p. 275. Sequuntur continuo haec: νομίζων τῆς Ἀπόλλωνος μητρὸς ἀγαλμά τι θεωρήσειν ἀξιόλογον, ἰδὼν δ' αὐτὸ ξύλινον ἄμορφον παραδόξως ἐγέλασεν. Suspicabar scripsisse

Semum ἰδῶν δ' αὐτόξυλον ἄμορφον, sed verum est haud dubie ἰδῶν δ' αὐτὸ ξύλον ὃν ἄμορφον.

Ibid. c. Anaxandrides καὶ τοι πολὺ γε πονοῦμεν. Et metrum et quodammodo etiam sensum restituere licebit scribendo καὶ τοι πολλοὶ πολλοῦ γε πονοῦμεν. Cf. Dindorfius ad Aristophanis Nub. 915.

Ibid. f. Βίθυν scripsi pro Βίθυν. V. ad VI 246 d.

XIV, 615. b — c. In Polybii descriptione triumphalium spectaculorum a Lucio Anicio Romanis exhibitorum cum alia obscura et corrupta sunt tum ea quae leguntur litt. c. συνεπιστρέψαντες δὲ τοὺς μέσους χοροὺς πρὸς τοὺς ἄκρους οἱ μὲν ἀύληται φρυσῶντες ἀδιανόητα καὶ διαφέροντες τοὺς ἀυλοὺς ἀπήγον ἀνὰ μέρος ἐπ' ἀλλήλους. Quibus in verbis mirum profecto videri debet pro uno choro, quem initio memoraverat, subito commemorari plures. Quae difficultas vide an ita tolli possit ut pro μέσους χοροὺς scribatur μεσοχόρους. Nec minus corruptum videtur quod continuo sequitur ἅμα δὲ τοῦτοις ἐπικτυποῦντες οἱ χοροὶ καὶ συνεπεισιόντες τὴν σκηνην, ubi fortasse χορευταὶ scribendum est. In sequentibus quod simul cum pugilibus in scenam prodeunt tubicines et buccinatores, id Tyrrenorum more factum est, qui ad tibiae cantum pugilatu contendebant, Athen. IV 153 f. Pollux IV 56. Neque initium loci Polybiani vitiorum immune videtur. Verba ἅμα πάντα e sequentibus temere repelita esse suspicor, cetera fortasse ita scribenda sunt: πρώτους εἰσῆγεν ἀυλητάς, οἵτινες ἐπιφανέστατοι ἦσαν· οὗτοι δ' ἦσαν Θεόδωρος ὁ Βοιωτός, Θεόπομος (excidit fortasse ὁ Ἐρμιονεύς), Ἐρμιππος ὁ Λυσιμαχεύς. Exercitt. phil. I p. 33. Λυσιμαχεύς correxerat iam Schweighaeuserus, qui etiam illud recte monuisse videtur lit. c. pro ἀπαγαγεῖν scribendum esse ἐπαγαγεῖν. Pro συνεπεισιόντες τὴν σκηνην Hermannus Jenaische A. L. Z. 1843 n. 147 p. 600 a. corrigit συνεπεισιόντες τὴν σκευήν, quae acuta est et vera emendatio.

Ibid. f. In Dionysii Sinopensis fragm. Herwerden O. C. p. 81. vs. 3. pro τὴν σχολὴν corrigit τῆ σχολῆ. Vs. 4. Dobraeus, quem secutus sum, ἐντυγχάνοντα scripsit pro τοῦτον τυχόντα. Vs. 5. ἦσυχια καθεῖναι Iacobsius, libri ἢ συγκαθεῖναι, quo re-cepto versus fort. ita scribendus est: ἦσυχια καθιέναι δ' ἐπὶ

τῇ βακτηρίᾳ. Emperius ἤσυχᾳ κατιέναι δ' ἐπὶ τε τῇ βακτηρίᾳ.

XIV, 616. a. In Theogneti loco dedi praeunte Bergkio αὐτὸς ἄστὸς τοὺς ξένους, quo adiutus Herwerdenus refinxit αὐτὸς ἄστὸς ὦν ξένους. Libri αὐτὸς αὐτοὺς τοὺς ξένους.

Ibid. e. Melanippides: Ἀθάνα C, ἀθάνατα ABPV, recte ut videtur L Ἀθαναία. Vs. 3. σωματόλυμα scripsi pro σώματι λύμα. Vs. 4. ἐμὲ πᾶδ' libri, ἡ με τᾶδ' Hermannus, οὐ με τᾶδ' Bergkius.

Ibid. f. Ad Telestis versus de Minerva tibiam aspernante, quos tractavi Com. graec. vol. III p. 637. comparari meretur Plutarchus de Ira p. 456 d. καὶ γὰρ τὴν Ἀθηναῖαν λέγουσιν οἱ παίζοντες ἀυλοῦσαν ὑπὸ τοῦ σατύρου (Marsyam dicit) νουθετεῖσθαι καὶ μὴ προσέχειν,

οὗτοι πρέπει τὸ σχῆμα. τοὺς ἀυλοὺς μέθες,
καὶ δ' ὄπλα (καὶ θᾶπλα) λάξου καὶ γνάθους εὐσχη-
μόνει.

θεασαμένην δὲ τοῦ προσώπου τὴν ὄψιν ἐν ποταμῷ τινι δυσχερᾶναι καὶ προσέσθαι τοὺς ἀυλοὺς. Quae cum aperte e satyrico dramate derivata sint, fortasse ad Euripidis fabulam eam referenda sunt, ex qua haec de Marsya dicta attulit Strabo XIII p. 616. τὰς διανομασμένας | ναίει Κελαινὰς ἐσχάτοις Ἰδης τόποις. Exerc. phil. II p. 34. In Telestis loco fortasse ἂν σοφὸν scribendum pro ὄν σοφόν. Vs. 2. malim διὰν Ἀθάναν. Vs. 3. ἐκπλαγεῖσαν non recte scripsi pro ἐκφοβηθεῖσαν. Metro satis facit Bergkii transpositio ἐκφοβηθεῖσαν αἰσχος. Vs. 5. χοροκτύπων φησί posui, libri χειροκτύπων φησί.

XIV, 617. a. ἃ παρθενίαν Dobraeus, αὶ γὰρ παρθενίαν A, α γὰρ παρθενίαν Schweighaeuser. Fort. praestat τᾶ γὰρ παρθενίαν. De sequentibus τὴν ἀυλητικὴν λέγει τᾶν οὐ μεριθοτάταν v. Bergkium, qui criticorum coniecturas apposuit de loco insanabiliter corrupto.

Ibid. b. In Telestis loco erat ἤρμοσε et μούσης νομοαλόλον, quod correxit Dobraeus.

Ibid. c—f. De Pratinæ hyporchemate dixit Bergkius, quem in omnibus fere secutus sum, nisi quod vs. 12. ubi Iacobsii vestigiis insistens παῖε τὸν Φρύγ' αἰδοῦ ποικίλου προαχέοντα edidit, librorum scripturam retinui.

XIV, 618. a. In Ephippi loco scripsi *μειράκιον*, εὖ | ἦ ὕ τοῖσιν. Abest vulgo εὖ. Dindorfius *μειράκιον ἦ | ἐν τοῖσιν*, Dobraeus *μειρακίδιον | ἦ ὕ τοῖσιν*. Vs. 4. fortasse scribendum *συναρμόσῳσι τοῖς συνουῖσιν οἱ τρόποι*. In sequentibus suspicabar *ἀγνοουμένης δὲ παρὰ πολλοῖς τῆς συναυλίας λεκτέον [τί ἦν]*. ἦν τις ἀγών etc. nisi sufficit *λεκτέον [ὄτι] ἦν τις ἀγών*.

Ibid. b. Antiphanis fragmentum. Vs. 3 et 4. ὥστε τοὺς αὐλοὺς σύ τε | αὐτῆ τε λήψεσθ', εἰθ' ἃ μὲν σὺ τυγχάνεις αὐλῶν πέραινε. Sic correxi quod in libris est *αὐτῆ τελετῆ ψεθεῖθαμεν συντυγχάνει*. Postrema εἰθ' ἃ μὲν σὺ τυγχάνεις Dindorfius repperit. Vs. 6. Dobraeus *ἤδη τι κοινόν ἐστιν, οὐ χωρίς* —

Ibid. c. *πρῶτος εὐρεῖν pro πρῶτον εὐρεῖν* praebuit C. Mox καὶ ἠϋλήσε malim quam καὶ κατηύλησε. Quae ibid. commemoratur *σικινοτύρβη* fuit saltatio lasciva cum petulante tibiae cantu coniuncta. Scribebatur *σικινοτύρβη*.

Ibid. e. Semus Delius in libro de paeonibus: καὶ τοὺς ὕμνους εἰς τὴν θεὸν (Cererem) οὔλους καλοῦσι καὶ ἰούλους. *δημητρίουλοι καὶ καλλίουλοι. καὶ «πλεῖστον οὔλον οὔλον ἴει, ἰούλον ἴει»*. Scribendum videtur:

πλεῖστον οὔλον ἴει, ἰούλον ἴει.

ut sit versus hendecasyllabus Phalaecius. De οὔλος et ἰούλος cfr. Lobeck. ad Aiac. p. 313. Idem metri genus reddendum suspicor incerto poetae apud Plutarchum de Rep. ger. p. 823 a.

Κροισείων ἐλετώτεροι στατήρων.

Ubi vulgo legitur *αἰρετώτεροι*. Exercit. philol. II p. 34. In versu apud Semum fortasse nihil novandum est; neque enim in tali epiphonemate hendecasyllabus necessario requiritur.

XIV, 619. a. καὶ τῶν μισθωτῶν δέ τις ἦν ᾠδὴ — καὶ βαλανείων ἄλλαι. Scribendum erat *βαλανέων*.

Ibid. d. Aristoxenus ἦδον αἰ ἀρχαῖαι γυναικες καλύκη τινὰ ᾠδὴν. Non ἀρχαῖαι scripserat Aristoxenus, sed Ἀργεῖαι vel Ἀχαιαί. Cui non repugnat quod statim addit ἐγένετο δὲ τὸ πάθος περὶ Λευκάδα.

Ibid. b. ἦδοντο δὲ Ἀθήνησι καὶ οἱ Χαρώνδου νόμοι παρ' οἶνον. Heckerus Philol. Gott. V p. 421. Κατάνησι corrigit, fortasse recte.

XIV, 620. d. Ἰάσων δ' — ἐν Ἀλεξανδρείᾳ φησὶν ἐν τῷ μεγάλῳ θεάτρῳ ὑποκρίνασθαι Ἠγησίαν τὸν κωμῶδὸν τὰ Ἡροδότου, Ἐρμόφαντον δὲ τὰ Ὀμήρου. Parum mihi credibile videtur Herodoti historias in theatro actas esse, quae res tam mihi mira visa est, ut Herodoto Hesiodi nomen substituere non dubitaverim.

Ibid. e. ὁ δὲ ἰωνικὸς λόγος τὰ Σωτάδου καὶ τὰ πρὸ τούτου ἰωνιὰ καλούμενα ποιήματα. Reperi verissimam Dobraei emendationem ὁ δὲ ἰωνικολόγος. De Pyrete Milesio, qui continuo commemoratur, vide quae dixi Anal. Alex. p. 245.

XIV. 621. c. παραγινόμενον scripsi pro παραγερόμενον.

Ibid. e. In Alexidis loco vs. 4. Herwerdenus Obs. crit. p. 71 coniecit τρουβλίον. Vs. 5. pro σευτλίον scripsi τευτλίον, vs. 6. σεῦτλον pro τευτλίον; sed ἡδέως pro ἀσμένως per errorem illatum est.

Ibid. f. In Strattidis fragmento vs. 4. ὀρτάλιχα, τὸν ἰατρὸν δὲ δῆ. Ita correxi librorum scripturam ὀρτάλιχον, τὸν ἰατρὸν δέ, quam veram esse credo emendationem, quamvis formae ὀρτάλιξ nullum exemplum habeam. Vs. 5. erat βλέφυραν δὲ τὴν γέφυραν.

Ibid. f. — 622. c. Σικνώνιοι μὲν γὰρ φαλλοφόρους αὐτούς (mimos) καλοῦσιν, ἄλλοι δ' αὐτοκαβδάλους, οἳ δὲ φλύακας, ὡς Ἴταλοί· σοφιστὰς δὲ οἳ πολλοί. Θεβαῖοι δὲ τὰ πολλὰ ἰδίως ὀνομάζειν εἰωθότες, ἐθελοντάς. In his quod mimos istos vulgo σοφιστὰς appellatos esse dicit, novum est neque aliunde cognitum; videntur autem ideo sic appellati esse, quoniam non delectare tantum, sed etiam prodesse volebant. Ac constat sophistas et philosophos omnis generis poetas subinde dici. Rhintonem phlyacographum Hesychius s. v. ἄσεκτος Tarentinum philosophum appellat. Quod addit Athenaeus, Thebanos multa singulariter et figurate dixisse, id in sequentibus insigni Strattidis loco comprobavit, ex quo eos ὀπιθοσίλα de sepia, σάκτας de medico, κωτιλάς de hircundine et alia huius generis dixisse intelligitur. His addi potest ἀνωδόρκας, de quo Hesychius: Ἀνωδόρκας, βροίγχος ὁ ἰχθύς ὑπὸ Θεβαίων. In sequentibus Athenaeus Semo auctore de Ithyphallis disputat: σιγῆ δὲ διὰ τοῦ πυλῶνος

εἰσελθόντες, ὅταν κατὰ μέσην τὴν ὀρχήστραν γένωνται, ἐπιστρέφουσιν εἰς τὸ θέατρον λέγοντες·

Ἄνάγετ' ἀνάγετε πάντες· εὐρυχωρίαν

τῷ θεῷ ποιεῖτε.

Ἐθέλει γὰρ ὁ θεὸς ὀρθὸς ἐσφυδαμένος

διὰ μέσου βαδίζειν.

In his *πυλῶνα* dicit haud dubie conclave ex quo in orchestram aditus patebat, cuius in mediam partem cum venissent histriones, ad spectatores conversi ithyphallicum illud canebant, cuius primus versus in libris ita scriptus est: ἀνάγετε εὐρυχωρίαν. Quibus quam Tyrwhittus medelam attulit ἀνάγετ' ἀνάγετε κῶμον, εὐρυχωρίαν — ea immerito criticorum plausu excepta est: κῶμον enim, si quid video, nullus hic locus est. Hoc tamen recte monuit ἀνάγετε bis scribendum esse. Cfr. Eurip. Phoen. 1369. ἀνάγετ' ἀνάγετε κωκυτόν. Scripsi igitur ἀνάγετ' ἀνάγετε πάντες, recedite, recedite omnes. Consimili modo apud Aristophanem Acharn. 239. appropinquante pompa chorus dicit: ἀλλὰ δεῦρο πᾶς ἐκποδῶν. Versu tertio vulgo legitur sine sensu ἐσφυρωμένος, quod ἐσφυδαμένος scribendum esse monui *Fragm. Com. graec.* III p. 610. Cfr. Athenaeus X p. 428. e. οὐ καλῶς — οἱ ἄγοντες (τὸν Διόνυσον) ἐπὶ τῆς ἀμάξης διὰ μέσης τῆς ἀγορᾶς οἰνωμένον. De phallophorum habitu Semus l. l. haec scripsit: οἱ δὲ φαλλοφόροι προσωπεῖον μὲν οὐ λαμβάνουσι, προπόλιον δὲ ἐξ ἐρπύλλου περιθέμενοι καὶ παιδέρωτας (—έρωτος) ἐπάνω τούτου ἐπιτίθενται στέφανον (τε) δασὺν ἴων καὶ κιττοῦ. In his haud immerito interpretibus offensioni fuit vocabulum προπόλιον, quod qui προβόλιον scribi voluere Coraes (non Casaubonus, ut Dindorfius dicit) et Welcker ad Theogn. XC. venabulum pro capillitio intulisse censendi sunt. Rectius scribendum censuissent προκόμιον, de quo Pollux II, 30. ἐκαλεῖτο δὲ καὶ πηνίκη, καὶ προκόμιον προσθετὸν οὐ γυναιξὶ μόνον ἀλλὰ καὶ ἀνδρῶν οὐ ἐνδεῶς τριχῶν ἔχοντες εἰς κόμης λόγον πράττουσι. Ubi πράττουσι ex περιάπτουσι corruptum videtur. Confer praeterea Strab. III, 4, 17. Athen. XII p. 523 a. Suidam s. v. πηνίκη. Forsan tamen servari potest προπόλιον, quod nomen cum proprie de capillitio canis obtegendis destinato dictum esse videatur,

postea ut fit de quovis capillitio usurpari potuit. Exercit. phil. I p. 41.

XIV, 622. c. *καννάκας* pro *ἀννακας* scripsi cum Casaubono.

Ibid. e. *ἐβουλευόντο τί χρῆ ποιεῖν, ἕως παρελθῶν ὁ Σόφων αὐτῶ μάγειρος γεγωνότερον ἐφθέγγετο, ὡς πάντας ἀκούειν, τὰ ἐξ Αὔγης ἔπη Εὐβούλου.* Pro ἔπη, quod de iambicis versibus Athenaeus vix dixerit, cod. B habet εἶπεν. Idem cum reliquis libris post *γεγωνότερον* addit δέ, quod Schweighaeusero praeunte delevit Dindorfius. Scribendum potius: *ἕως παρελθῶν ὁ Σόφων αὐτῶ μάγειρος (γεγωνότερον δὲ ἐφθέγγετο ὡς πάντας ἀκούειν) τὰ ἐξ Αὔγης εἶπεν Εὐβούλου.* Exercit. phil. I p. 45.

In ipso Eubuli loco vs. 5. vulgo legitur *κατηλόηται γαστρος ἐν μέσῳ κύκλος*, ubi cum *κατηλόηται* vix recte dictum sit et codd. fere habeant *κατήλοισται*, id *κατηλόκισται* scribendum putavi collata Hesychii glossa *Κατηλόκισται· ἀνηλόκισται, ἀνέσχισται.* Videtur hunc ipsum Eubuli locum respexisse. Vs. 5. *προσκάεθ'* de vitio suspectum est. Vs. 7. *νενωγάλισται* scripsi pro *ἐνωγάλισται*. Vs. 9. *παρεγκέκαπται σταμνί' ἐννέ' ἢ δέκα.* Ita Valckenarius dedit pro *στέρανί'* vel *στάρνι'*. Dindorfius τ' *ἀρνί'*, quod neque propter particulam *τε* neque aliam ob causam, quam indicavi *Fragm. Com. III 213*, probari potest. Herwerdenus *Observ. crit. p. 58* *κρανί'* coniecit. Vs. 10. *λαβεῖν* scripsi pro *φαγεῖν*.

XIV, 623. a—c. In Antiphanis loco *Βοιωτίας* scripsi pro *Βοιωτία*. Nomen puellae fortasse fuit *Κωπαῖς*. Vs. 8. *λέγεις μάγειρον ζῶντα.* Haec per interrogationem efferenda erant, id quod sententia loci postulat. Hoc enim dicit, coquum qui talia apparet in tota rerum natura non reperiri. Vs. 10. *λοπισθεῖς C*, probante Cobeto, quo auctore *ἄλσι* addidi et *πασθεῖς* ex C posui pro *σπασθεῖς*. Ib. *ἐκστραφεῖς* pro *στραφεῖς* Cobetus. Vs. 11. *μέρος* quod vulgo post *τέλος* legitur delevi. V. *Com. gr. III p. 127.* et *Iacoby Suppl. p. CLXXI.* Vs. 15. *ἐπωδάς* Cobetus. Vs. 17. *σύννομον* Herwerden. Vs. 21. *σαρκὸς πυρωτοῖς ἀνθρώπων ῥαπίσμασιν* corrigunt *πυρωθεῖς*. Si quid mutandum est, malim omnino *πυρωποῖς*. Tum *ῥαπίσμασιν* Abreschius. Vs. 22. *ξανθαῖσιν αὔραις.*

Piersonus malebat ἀνγαῖς. Sed v. Com. graec. l. l. et Quaest. Menandr. I p. 6.

Ibid. c. In Clearchi fragmento γόγγρων τε λευκῶν κρέασι refinxi pro γόγγρω τε λευκῶ πᾶσι, et vs. 4. περίσαρκον pro περίσαργον posui, ut Schweighaeuserus suaserat.

Ibid. e. Eupolis ἡ μουσικὴ πρᾶγμα ἔστι βαθύ τι καὶ καμπύλον. Grotius βαθύ τι καὶ καμπύλον. Fortasse βαθύ τι κάγκυλον.

Ibid. f. In Anaxilae vs. 2. Dobraeus scribebat αἰεί τι τίπτει κατ' ἐνιαυτὸν θηρίον. Libri αἰεί τι καινὸν κατ' ἐνιαυτὸν τίπτει θηρίον, correxit Morellus. In sequente Theophili loco erat βέβαιος ἡ μουσική.

XIV, 624. f. Pratinas μήτε σύντονον δῖωκε μήτε τὰν ἀνειμέναν ἰαστὶ μουσαν. Cf. Eunapius p. 80 Bonn. de tra-goedo dicens σφοδρότερον ἤχησε, καὶ ὑφῆκεν αὐθις, εἶτα ἐπήγαγεν ἄρμονίαν σύντονον. Vs. 2. μέσαν pro μέσσαν scripsi ex PVL, με^σσαν B, propter numeros totius loci, qui puris trochaeis constant. In sequente eiusdem poetae fragmento πρόπει τοι πᾶσιν αἰοιδὰ λαβράκταις αἰολίς ἄρμονία, recte ut videtur Bergkiius coniecit αἰοιδολαβράκταις, nisi praeferas αἰοιδοῖς λαβράκταις. Cod. A αἰοιδᾶ^η i. e. αἰοιδός.

XIV, 625. c. σκολιὰ scripsi pro σκαιὰ cum Casaubono, qui σκόλια. Statim malim [τὴν] ἰαστί.

XIV, 627. a. De Alcaeï fragmento v. Bergkium, quo auctore praeter minutiora quaedam vs. 5. scripsi κοῖλαι et vs. 6. κυπάτιδες. Vulgo κοῖλαι et κυπατίδες.

XIV, 628. a. Archilochus apud Philochorum ὡς Διωνύσου ἄνακτος καλὸν ἐξάρξαι μέλος. Sic Hermannus, libri ὡς Διωνύσοιο ἄνακτος. Vs. 2. οἴνω συγκεραυνωθεὶς φρένας. Respicit Callimachus Fragm. 223. τοῦ τε μεθυπλήγος φροῖμιον Ἀντιλόχου, ubi Ἀρχιλόχου scribendum et ego monui apud Bergkium P. L. p. 553. et Heckerus Comm. Callim. p. 146. sed utroque nostrum prior Ruhnkenius Ep. a Tittmanno ed. p. ** quamvis versus Archilochei immemor. Ceterum ex Philochori verbis apud Athenaeum conicias in Archilochi carmine aliquid de Apolline secutum esse. Itaque nescio an cum versibus illis coniungendus sit hic ab Athenaeo IV p. 180 e. servatus αὐτὸς ἐξάρχων πρὸς αὐλὸν Λέσβιον παιήονα, ubi fort.

καυτίς ἐξάρχων scribendum, participium pendebat a sequentibus. Praeterea in Phlilochori verbis Hermannns pro μέλποντες corrigit μέλπουσι.

Ibid. e. μηδὲν λέγοι. V. Hermannum ad Aeschyli Agam. 158. cf. p. 628 b.

Ibid. f. In Platonis loco libri ὄρχοιθ' εὖ, nescio quis ὠρχεῖτ', recte opinor. Vs. 2. fortasse τάδην ἐστῶτες ὠρύνονται pro στάδην; notum est quid sit τείνειν φωνήν, quamquam στάδην ἐστάναι per se recte dictum est, v. Lobeck Paral. p. 533.

XIV, 629. a. Epigramma poetae anonymi:

ἀμφοτέρ', ὠρχεύμαν τε καὶ ἐμμώσως ἐδίδαξα
ἄνδρας. ο δ' ἀύλητὰς ἦν Ἄνακος Φιαλεύς.

Pro ἐν μώσαις, quod non intelligo, scripsi ἐμμώσως i. e. ἐμμούσους. Alii fortasse praeferent ἐνμώσως. Vs. 3. εἰμί δὲ Βακχίδας. BP βακχίδα, unde scripsi Βακχιάδας. Continuo Dindorfius Καφισίας pro Καφησίας in notis.

Ibid. c. Multa τῶν καλουμένων πυρροικῶν genera esse dicit, ὡς παρὰ Κρησὶν ὄρσίτης καὶ ἐπικρήδιος. Hoc postremum nomen si ad Cretam spectat, ἐπικρήσιος potius quam ἐπικρήδιος scribendum videtur.

Ibid. d. μακροτυπίας pro μαρκτυπίας scripsi cum Schweighaeusero. Coraes μακτριστρίας. Mox pro ποιικιλώτερα Coraes ἀποικιλώτερα. Aliud latere videtur.

In sequentibus memoratur saltatio Τελεσιάς dicta: μακεδονική δ' ἐστὶν αὕτη ὄρχησις, ἣ χρησάμενοι οἱ περὶ Πτολεμαῖον Ἀλέξανδρον τὸν Φιλίππου ἀδελφον ἀνεῖλον. Attigit haec Wesselingius ad Diodorum Sic. XV 71, qui quod telesiadem ab armatis saltatam esse suspicatur, id non in coniectura positum est, sed disertim testatur Hippagoras Athenaei XIV p. 630 a. Ptolemaeum autem dicit Aloritam, de quo cf. schol. Aeschinis de parapresb. § 22, ubi interfecto Alexandro quinque per annos Macedoniae imperium tenuisse dicitur, qua in re notandus est dissensus ab Athenaeo. Exerc. phil. II p. 34.

Ibid. e. παρὰ δὲ Συρακοσίους καὶ Χιτωνέας Ἀρτέμιδος ὄρχησις τίς ἐστὶν ἴδιος καὶ ἀύλησις. Haec verba Schweigh. ita intellexit, ut Χιτωνέας ipsum saltationis nomen fuisse id-

que masculino genere ὁ Χιτωνέας efferendum existimaret. Non credo id fieri posse, sed corrigendum potius arbitror χιτωνέα. De Diana Chitonea dixit Stephanus Byz. v. Χιτώνη οὕτως ἢ Ἄρτεμις λέγεται καὶ Χιτωνία, ὡς παρὰ Μενίππῳ ὁ Βυζάντιος*) καὶ Ἐπίχαρμος ἐν Σφιγγί

καὶ τὸ τῆς Χιτωνόης ἀὐλησάτω τίς μοι μέλος.

Ita haec in cod. Vratisl. scripta sunt. Corrigendum τὸ τῆς Χιτωνέας, quam formam praeter Athenaeum tuetur Hesychius Κιθωνέα· ἐπίθετον Ἀρτέμιδος, ubi fallitur Alberti Cithonem Dianam Hesychii errore pro Itonia memoratam existimans. Imo ut κιθῶν dicitur pro χιτῶν, ita etiam Κιθωνέα recte dictum est pro Χιτωνέα. Haud raro enim diis cognomina a vestimentis, quibus eorum imagines indutae erant, imponebantur. Ceterum his exemplis formae Χιτώνεος uti poterat Lobeck. ad Aiac. p. 119. Pro ἴδιος sine causa requirunt ἴδια, ut praeter Herodianum Dict. solit. p. 7, 6. docet Athen. XI p. 489 c. περὶ τὴν ἴδιον τροφήν. Ita enim corrigendum pro αἰδιον, non ut Schweigh. voluit ἴδιαν. Exercit. philol. I p. 45. II p. 35.

Ibid. f. ἦν δὲ ὁ σκῶψ τῶν ἀποσκοπούντων τὸ σχῆμα, ἄκραν τὴν χεῖρα ὑπὲρ τοῦ μετώπου κεκυρωτότων. Αἰσχύλος ἐν Θεωροῖς «καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδὲ σοι σκωπευμάτων». Diversa confundit scriptor saltationis genera, quorum quod verbis hisce describit, non σκῶψ dicebatur sed σκοπός, quod ipse in sqq. memorat Athenaeus. Cf. Hesychius ὑπόσκοπον χεῖρα· Αἰσχύλος· ὡσπερ οἱ ἀποσκοποῦντες οὕτω κελεύει σχηματίσαι τὴν χεῖρα, καθάπερ τοὺς Πᾶνας ποιοῦσι. σχῆμα δὲ ἐστὶν ὀρχηστικὸν ὁ σκοπός. Tale Thesei schema est apud Sophoclem Oed. Col. 1650. Longe aliud est σκῶψ et σκῶπευμα a scope avi imitatrice dictum, de qua (v. Aelianum H.

*) Menippus illam Chitoneae Dianae saltationem in Symposio commemorare potuit, in quo ille de aliis quoque saltationum generibus egerat. Athenaeus l. I. καλεῖται δὲ καὶ ἄλλη ὄρχησις κόσμον ἐκπύρωσις, ἧς μνημονεύει Μενίππος ὁ κνυκὸς ἐν τῷ Συμποσίῳ. Ex quo corrige Hesychium Κόσμον ἐμπύρωσις· ὄρχησις, quod ἐκπύρωσις scribendum est. Sed in Stephani loco, qui aperte corruptus est, egregie placet quod Salmasius legendum esse coniecit ὡς Παρμένων ὁ Βυζάντιος. Exerc. phil. I p. 45.

A. XV, 28. et Polluc. IV, 103. In Aeschyli versu καὶ μὴν παλαιῶν τῶνδὲ σοι σκαπευμάτων fortasse τῶνδὲ σου scribendum est.

XIV, 630. b. πρώτη δὲ εὔρηται ἢ περὶ τοὺς πόδας κίνησις τῆς διὰ τῶν χειρῶν. Pro πρώτη scripsi προτέρα. In iis quae continuo sequuntur εἰςὶ δὲ τις οὐ καὶ φασὶ ποιητικῶς τὴν σίκιννιν ὠνομάσθαι ἀπὸ τῆς κινήσεως, aperte corruptum est ποιητικῶς, quod vide an πολιτικῶς scribendum sit. Vitium item haeret in sequentibus οὐ γὰρ ἔχει πάθος αὐτῆ ἢ ὄρχησις (ἢ σίκιννις), διὸ οὐδὲ βραδύνει. Quid enim magis convenit concitato illi saltationis generi quam πάθος? Itaque ἦθος scribendum videtur, de quo v. egregiam Valckenarii notam ad Theocriti Adon. p. 329.

XIV, 631. b. ἐρρῦθμον φορὰς τινὰς ἀποτέμνοντες καὶ σχήματά τινὰ τῶν χειρῶν κατὰ τὸ ἀπαλόν. Scribendum ex C ἀποτελοῦντες et e Schweighaeuseri coniectura κατὰ τὸ ἄπαλον.

Ibid. d. ἢ δ' ἐμμέλεια σπουδαία, καθάπερ καὶ ἢ παρ' Ἀρκασί κίδαρις. Hoc saltationis genus, a nemine praeterea commemoratum, Cereri sacrum fuisse suspicor, quam Κιδαρίας nomine a Pheneatis cultam fuisse e Pausania VIII, 15. intelligitur. Nominis haec opinor causa fuit, quod Ceres apud Pheneatas capitis tegumento Persicae tiaræ adsimilato ornata erat. Paulo post lit. e. Casauboni admonitione adiutus corrigo ἠύλησεν ἀπὸ τῶν αὐτῶν ἀνλῶν πάσας τὰς ἀρμονίας.

Ibid. f. διατρίβων αὐτὸς ἔτι ἐν τῷ ὑποσκηνίῳ. Nisi scriptor τὸ ὑποσκήνιον novo significatu de loco scenae vicino h. e. pone scenam sito dixit, memor frequentissimae praepositionum ὑπὸ et παρὰ permutationis pro ὑποσκηνίῳ correxerim παρασκηνίῳ. Cf. Philol. Gotting. XXIII p. 314. In sequentibus erat Ἀντιγενίδου.

XIV, 632. b. εἰς μεγάλην διαφθορὰν προελήλυθεν ἢ πάνδημος μουσική. Sunt Aristoxeni verba, in quibus περιελήλυθεν requiro.

Ibid. c. ἔοικεν ἢ παλαιὰ τῶν Ἑλλήνων σοφία τῇ μουσικῇ μάλιστα εἶναι δεδομένη. Recte Casaubonus et Schweigh. ἐνδεδεμένη. Aeschyli versum, qui ibidem assertur, restituit Butlerus, erat καλὰ pro κάρτα.

Ibid. d. τοὺς πολλοὺς. Delendus articulus.

In sequentibus scriptor de versibus ἀκεφάλους, λαγαροῖς et μειούροις disserit. Ad postremum hoc quod attinet, magna ubique deprehenditur librorum inconstantia, quorum alii id μέυρος alii μύυρος scribunt. Ac mihi unice analogiae convenire videtur altera forma, quam etiam metri lex sustentat apud Nicandrum Ther. 225. νηδύος· ἢ δὲ μύυρος ὕφ' ὀλκαίῃ τετάνυσται et apud Dionysium Perieg. 404. εἶδομένη πλατάνοιο μνουρίζοντι πετήλω. Eandem requiro apud Terentium Maurum vs. 1929. ubi editur que m que m iou ron Achaica gens vocitare solita est. Nec respuit lex metrica apud Nicandrum Ther. 287. τέτριπται μύυρος (vulgo μείυρος) ἀπὸ φλογέοιο καρήνου. Cui consimile est quod legitur Ther. 417. σπέρχεται ἐκ μύυπος ἀηθέα δέγμενος ὀρμήν. Contrariam sententiam tuetur Bernhardt ad Dionysii l. l. qui quod non dubitari posse dicit, quin falsum vocabulum μύυρος sensim in libros et vulgarem scripturam irrepserit, id ego de altera potius forma dixerim, quam tuentur optimi libri Pausaniae X, 16. omnes apud Aristotelem A. P. XXVI, 6. aliisque locis. Quem paulo post Athenaeus affert in λαγαρῶν exemplis versum Homericum, αἴψα δ' ἄρ' Αἰνείαν υἷὸν φίλον Ἀγχίσαο, is neque in nostris Homeri exemplis comparet *), neque lagari versus numeros habet, nisi aut Αἰνείαν scribatur aut φίλον υἷόν, quorum etsi neutrum satis probabile est, tamen alterum secutus sum. Exerc. phil. II p. 35.

Ibid. μηδεῖς ἀκέφαλος ἔσται μήτε λαγαρὸς μήτε μύυρος. Corrige μηδεῖς [μήτε] ἀκέφαλος.

XIV, 633. a. Pratinae versus qui sic vulgo legitur λάκων ὁ τέττιξ, correxit Dobraeus, qui quod acute restituit λακωνοτέττιξ, apte comparari potest cum ἀττικοπέρδιξ. In lyrico versu μέλεα μελιπτέρωτα Μοισᾶν, vulgo Μουσᾶν scribitur.

Ibid. c. εἰς τὸ συμφανές. Intelligerem εἰς τὸ συμπαθές.

Ibid. d. ἡγήσατο et alia quaedam h. l. corrupta videntur.

Ibid. e. τῶν καθ' αὐτό scripsi pro τῶν καθ' αὐτόν.

*) Non magis in nostris Homeri exemplaribus comparent quae leguntur apud Athenaeum IV p. 137 f. καὶ γὰρ ἐκεῖνος (Homerus) τοὺς ἀριστεῖς συνάγων πρὸς τὸν Ἀγαμέμνονα φέρετο δ' ἄλφριτα φησίν.

Ibid. f. Philetaerus εἰς τὸν πίθον φέρουσι τὸν τετραμέ-
νον. Qui post hunc sequebatur versus, in eius initio fuit for-
tasse ὕδωρ.

XIV, 634. e. De Anaxandridis versu,

μάγαδιν λαλήσω μικρὸν ἅμα σοι καὶ μέγαν,

v. ad IV p. 182 c.

Ibid. f. ἐλλείπειν οὖν δεῖ παρὰ τῷ Ἴωνι τὸν τὲ σύν-
δεσμον. Pro δεῖ requiro λέγει. In Ionis fragmento ex Om-
phala servato:

ἀλλ' εἶα Λυδαὶ ψάλτραι παλαιθετῶν

ὑμνων ἀοιδοὶ τὸν ξένον κοσμήσατε,

pro κοσμήσατε scripsi κοιμήσατε. Herculem dicit bene potum
et coenatum Lydiarum puellarum cantu consopiendum esse.

XIV, 635. a. Si recte Theophili locum intelligo, vs. 3.
οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ταῦτὸν ἄσεται μέλος nescio an ἡμῖν poeta
scripserit.

XIV, 636. a. Διογένης ὁ τραγικὸς διαφέρειν πηκτίδα
μαγάδιδος λέγων οὕτως ἐν Σεμέλῃ. Diogeni Sinopensi, cynico
philosopho nobilissimo, Diogenes Laert. VI, 80. septem tra-
goedias tributas fuisse memoriae prodidit, easque hoc ordine
recensuit: Ἐλένη, Θυέστης, Ἡρακλῆς, Ἀχιλλεύς, Μῆδεια,
Χρῦσιππος, Οἰδίπους. Has tragoedias nunquam, ut mihi
quidem videtur, in scena exhibitas atque ei tragoediarum
generi, de quo Lobeckius Aglaoph. p. 977 exposuit, adnu-
merandas, Satyrus Philisco Aeginetae, Diogenis discipulo*),
Phavorinus autem Pasiphonti nescio cuius Luciani filio assigna-
bat. Diog. Laert. l. l. εἶγε αὐτοῦ αἰ. τραγωδία καὶ μὴ Φι-
λίσκου τοῦ Αἰγινήτου ἐκείνου γνωρίμου ἢ Πασιφῶντος τοῦ
Λουκιανοῦ, ὃν φησι Φαβωρίνος ἐν παντοδαπῇ ἱστορίᾳ
μετὰ τὴν τελευταίαν αὐτοῦ συγγράψαι. Idem § 80: τὰ τρα-
γωδάρια φησιν ὁ Σάτυρος Φιλίσκου εἶναι τοῦ Αἰγινήτου,
γνωρίμου τοῦ Διογένους. Eundem dissensum commemorat
Iulianus Orat. VI p. 210 c. τὰς ἀναφερομένας δὲ εἰς τὸν Διο-
γένη τραγωδίας, οὓσας μὲν καὶ ὁμολογουμένας κυνικοῦ τι-
νος συγγράμματα, ἀμφισβητουμένας δὲ κατὰ τοῦτο μόνον,

*) De Philisco Aegineta cfr. Naekii sched. crit. p. 25 sq.
et Goellerum de Philisto hist. p. 114.

εἴτε τοῦ διδασκάλου τοῦ Διογένους εἰσίν, εἴτε τοῦ μαθητοῦ Φιλίσκου, τίς ἐπελθὼν (adde οὐκ ἂν) βδελύξαιτο καὶ νομί-
σαιτο (f. νομίσαι) ὑπερβολὴν ἀρρητουργίας οὐδὲ ταῖς ἐταί-
ραις *) ἀπολελεῖσθαι; Idem VI p. 186 c. αἴτε γὰρ θρουλού-
μεναι Διογένους τραγωδίαι Φιλίσκου τινὸς Αἰγινήτου λέ-
γονται εἶναι· καὶ εἰ Διογένους δὲ (add. δὴ) εἶεν, οὐθὲν
ἄτοπὸν ἐστὶ τὸν σοφὸν παίζειν. Quibus adde quae idem dicit
Orat. VII p. 212 in. οὗτος οὖν ὁ Διογένης ὁποῖός τις ἦν τὰ
πρὸς τοὺς θεοὺς καὶ τὰ πρὸς τοὺς ἀνθρώπους, μὴ διὰ τῶν
Οἰνομάου λόγων μηδὲ τῶν Φιλίστου τραγωδιῶν, αἷς ἐπι-
γράψας τὸ Διογένους ὄνομα τῆς θείας πολλά ποτε κατε-
ψεύσατο κεφαλῆς, ἀλλὰ δι' ὧν ἔδρασεν ἔργων ὁποῖός τις ἦν
γνωρίζεσθω. Quae omnia si quis animo comprehendat, nihil
his sive Diogenis sive Philisci tragoediis immundius, nihil
cothurni sanctitate indignius fuisse intelliget. Atque idem
etiam Clemens indicat Strom. II p. 177, 31 Sylb. τί γὰρ ἕτε-
ρον ἢ τρυφή ἢ φιλήδονος λιχνεία καὶ πλεονασμὸς περίεργος
πρὸς ἡδυπάθειαν ἀνειμένων; ἐμφατικῶς Διογένης ἐν τινι
τραγωδίᾳ γράφει·

Οἱ τῆς ἀνάνδρου καὶ διεσκατωμένης
τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσιν ἀχθέντες κέαρ
πονεῖν θέλοντες οὐδὲ βαιά —

καὶ τὰ ἐπὶ τούτοις, ὅσα αἰσχροῦς μὲν εἴρηται, ἐπαξίως δὲ
τῶν φιληδόμων. Quorum versuum secundus ita scribendus
est: τρυφῆς ὑφ' ἡδοναῖσι σαχθέντες κέαρ, cll. Cercida apud
Stobaeum Flor. IV, 43. ἀνέρες ὧν τὸ κέαρ | παλῶ σέσακται
καὶ δυσεννίπτω τρυγί. Quam alienae autem hae tragoediun-
culae a scenae dignitate fuerint vel ea docent quae e Thyesta
commemoravit Diog. Laert. l. 1. § 73. μηδ' ἀνόσιον εἶναι τὸ
καὶ τῶν ἀνθρωπέων κρεῶν ἄψασθαι, ὡς δῆλον ἐκ τῶν ἀλ-
λοτριῶν ἐθῶν· καὶ τῷδε (fort. τῷ) ὀρθῶ λόγῳ πάντα ἐν
πᾶσι καὶ διὰ πάντων εἶναι λέγων. καὶ γὰρ ἐν τῷ ἄρτι
κρέας εἶναι καὶ ἐν τῷ λαχάνῳ ἄρτον· καὶ τῶν σωμάτων
τῶν λοιπῶν ἐν πᾶσι διὰ τινῶν ἀδήλων πόρων καὶ ὄγκων
εἰσκρινομένων καὶ συνατμιζομένων, ὡς δῆλον ἐν τῷ Θυέ-
στη ποιεῖ. Ex quibus intelligitur Diogenem Thyestae fabula

*) Ita pro ἑτέροις correxit Menagius ad Diogenem Laert. l. 1.

ita usum esse, ut humanarum carnum esum defenderet. Cf. Chrysippus apud Diog. Laert. VII, 188. et Sext. Emp. p. 170 Bekk. Eodem spectat Theoph. ad Autol. III, 4. *πρὸς τούτοις ἀθεωτέρα τις φωνὴ εὐρίσκειται ἢ τοῦ Διογένοους διδάσκοντος τὰ τέκνα τους ἑαυτῶν γονεῖς θυσίαν ἄγειν καὶ τούτους κατεσθίειν.* His expositis Suidae locum expendamus, apud quem haec habes: *Διογένης ἢ Οἰνόμαος, Ἀθηναῖος, τραγικός· γέγονεν ἐπὶ τῆς τῶν λ καταλύσεως. δράματα αὐτοῦ Ἀχιλλεύς, Ἐλένη, Ἡρακλῆς, Θυέστης, Μῆδεια, Οἰδίπους, Χρῦσιππος, Σεμέλη.* Ubi aetatis notationem ab Eudocia omis- sam qui ineptissimum additamentum appellat Bernhardius, etiam de patria quae adduntur in dubium vocare debebat. At verissime sine dubio Suidas, nisi quod diversos Diogenes temere confudit, alterum cynicum, cuius septem fabulas etiam a Laertio commemoratas recenset, alterum Atheniensem poetam tragicum, post solutam triginta dominationem clarum, cuius ex Semele quod Athenaeus affert fragm. XIV p. 636 a. id ipsum est quod nobis haec commentandi ansam praebuit. Horum enim versuum ea est indoles, ut a foeda Diogenis cynici dictione longissime recedant. Neque omittendum apud Suidam Semeles nomen ceteris fabulis, quas litterarum ordine recensuit *), postponi. Nimirum tribus auctoribus, ex quibus sua de Diogene tragico derivavit, Suidas usus est, primum anonymo, cui priora debet *Διογένης — καταλύσεως*, tum Diogene Laertio, ex quo fabularum titulos immutato ordine apposuit, denique Athenaeo, cui Semeles fabulae notitiam debet. Unum restat de quo aliquid dubitationis mihi subnatum est, dico Diogenis Atheniensis cognomen *Οἰνόμαος*, cuius dum quis probabilem rationem reddiderit, suspicari licet hac etiam in re Suidam a recta ratione aberrasse. Nimirum Oenomaus Gadareus et vitae genere et philosophiae professione et scriptorum indole et instituto Diogeni cynico extitit simillimus: uterque fuit cynicus, uterque scripsit *Πολιτείαν*, uterque denique cynicarum tragoediarum auctor habitus est. Iulianus l. l. p. 210. commemoratis Diogenis tragoediis ita pergit: *ταῖς Οἰνομάου*

*) Idem fecit in recensu fabul. Aristoph. Cratet. Platon. Stratt. aliorumque plurium.

δὲ ἐντυχὼν (ἔγραψε γὰρ καὶ τραγωδίας τοῖς λόγοις τοῖς ἑαυτοῦ παραπλησίως) ἀρρήτων ἀρρητότερα καὶ κακῶν πέρα, καὶ οὔτε (leg. οὐδὲ) ὅτι φῶ περι αὐτῶν ἀξίως ἔχω, κἂν τὰ Μαγνήτων κακά, κἂν τὸ Τερμέριον, κἂν πᾶσαν ἀπλῶς αὐτοῖς ἐπιφθέγγωμαι τὴν τραγωδίαν μετὰ τοῦ σατύρου καὶ τῆς κωμωδίας καὶ τοῦ μίμου· οὕτω πᾶσα μὲν αἰσχροῦτης, πᾶσα δὲ ἀπόνοια πρὸς ὑπερβολὴν ἐν ἐκείνοις πεφιλοτέχνηται. Tam germano Diogenis simio non mirum est sive ab ipso sive ab aliis Diogenis cognomen fuisse impositum. Hoc Suidas arripuit, sed ita arripuit, ut solita ἀκρισίᾳ rem inverteret atque Diogenem et Oenomaum eiusdem hominis nomen fuisse arbitraretur. De fabulis Diogenis cynici praeter ea quae ex Clemente attuli nil superest. Ad Herculem monente Fabric. B. G. II p. 294. spectat Tertull. Apol. 14. Sed et Diogenes nescio quid in Herculem ludit, et Romanus cynicus Varro trecentos Ioves sive Iupiteres sine capitibus introducit. Suspiciari quidem possis quae apud Aelianum V. H. III, 29. leguntur: Διογένης ὁ Σινωπεὺς συνελθὼς ἐπέλεγεν ὑπὲρ ἑαυτοῦ, ὅτι τὰ ἐκ τῆς τραγωδίας ἀρὰς αὐτὸς ἐκπληροῖ καὶ ὑπομένει· εἶναι γὰρ

πλάνης ἄοικος πατρίδος ἐστερημένος,
πτωχὸς δυσείμων βίον ἔχων ἐφήμερον,

ex ipsius Diogenis Oedipo petita esse, praesertim si compares Iulianum Orat. ad Themist. p. 256 d. ἢ τὸν Διογένους ἐκεῖνον «ἀπολιν ἄοικον πατρίδος ἐστερημένον», quo versu iterum ille utitur Orat. VI p. 195 b. ἀρὰ σοι μικρὰ φαίνεται ἀνὴρ «ἀπολις ἄοικος πατρίδος ἐστερημένος», οὐκ ὀβολόν, οὐ δραχμὴν, οὐκ οἰκέτην ἔχων. Sed tamen incerta ea coniectura est, possuntque illa Iuliani verba, τὸν Διογένους ἐκεῖνον, satis commode in eam sententiam accipi, ut ille a Diogene multum celebratus intelligatur; nisi forte Διογένην scribendum est. Itaque Euripidi potius et quidem Oedipo eius illos versus adscripserim. Quae apud Stobaeum Flor. LXIV, 1. et LXXV, 1, 10. leguntur Diogenis fragmenta, non dubito quin sint Diogenis Atheniensis. De eodem Fabricius l. I. recte intellexit Plutarch. Aud. poet. p. 41 c. ubi obscurum dicendi genus, quo Diogenes usus est, a Melanthio, Diogenis aemulo, notatur. Non recte enim istic Diogeni Dionysium

substituit Xylander, quem imprudenter secutus sum ad Euphor. Fr. CXI.

Ceterum hunc de utriusque Diogenis tragoediis excursum diu ante Welckeri de eodem argumento disputationem (Trag. gr. p. 1035 sqq.) literis mandavi. Uter rectius causam disceptaverit penes lectores iudicium esto. Exercit. philol. I p. 46 — 49.

Ibid. In Diogenis loco vs. 1. Ἀσιάδας pro Ἀσιάδος scripsi cum Dalecampio. Vs. 2. reposui κυβέλας, ut adiectum sit, pro Κυβέλας. Vs. 6. βακχίας scripsi pro βακτρίας, certe Bactrianae virgines quo pacto Halyn accollere dici possint, nescire me fateor. Vs. 10. pro ὁμονοεῖ fortasse ὁμοθροεῖ scribendum est.

Ibid. b. Erat σαμβύκαι et ἰαμβύκαι.

Ibid. d. De fragmento hymni in Cererem v. Bergkium PL. p. 1027. In Hermippi loco pro κρεμβαλίζουσι Dindorfio auctore scripsi κρεμβαλιάζουσι.

Ibid. f. Ἀπολλόδωρος δ' ἐν τῇ πρὸς τὴν Ἀριστοκλέους ἐπιστολὴν ἀντιγραφῆ. Aristoclis epistola musici argumenti fuit, unde conicere licebit Aristoclem hunc eundem esse, cuius musica scripta Athenaeus IV 147 c. XIV 620 c. aliisque locis commemorat. Quae si vera sunt, simul aetatem viri tenemus, siquidem Apollodorus, ad quem epistolam illam dederat, vix alius esse potest quam quem omnes norunt literator Atheniensis. Exercit. phil. II p. 36.

XIV, 637. a. In Telestae fragmento scripsi

κερατόφωνον ἐρέθιζε μάγαδιν,
ἐν πενταράβῳ χορδαῶν ἀριθμῶ
χεῖρα καμψιδίανλον ἀναστρωφῶν τάχος.

Vulgo πενταράβδῳ, pro quo C. suppeditavit πενταράβῳ. Pro ἀριθμῶ fortasse scribendum est ὀρθμῶ, et ἀναστρωφῶν ταχύς pro ἀναστρωφῶν τάχος. De primo versu dixi ad Theocr. XXV, 146. et Com. graec. III p. 180.

Ibid. b. Σῆμος — τοὺς ἀγκῶνας αὐτοῦ ἐξεργάσασθαι. Recipere debebam quod Schweigh. coniecit ἐξεργάσθαι. Nisi forte τὸν εὐρόντα excidit, quod etiam aliam ob causam commendatur. Sequentia, in quibus cod. A ἦς ante Σκάμων inserit, nondum emendata sunt.

Ibid. e. διείρας δὲ τὴν εὐώνυμον χεῖρα πρὸς τὴν ἐπιβολὴν καὶ τῇ ἑτέρᾳ χρησόμενος τῷ πλήκτρῳ καθ' ὅποιαν ἂν πρώτην ἤρξειτο τῶν ἁρμονιῶν μετέστρεψε τῷ ποδὶ τὴν βᾶσιν εὐτροχον οὖσαν. Omnino necessaria est non memorata a Dindorfio Schweighaeuseri emendatio διείρας pro διείρας. Tum malim τὴν ἑτέραν, utramque enim manum artifex extendebat, alteram ut instrumentum ea prehenderet, dextram ut plectro uteretur. In sequentibus καθ' ὅποιαν ἂν πρώτην ἤρξειτο τῶν ἁρμονιῶν, scribendum καθ' ὅποιαν οὖν πρώτην.

XIV, 638. b. Timomachus tradiderat προῶτον (Stesandrum) ἐν Δελφοῖς κιθαρωδῆσαι τὰς καθ' Ὀμηρον μάχας ἀρχάμενον ἀπὸ τῆς Ὀδυσσεΐας. Possunt haec sane ad Ulixis cum prociis pugnam referri; nihilominus Ὀδυσσεΐας suspectum est, ac fortasse Διομηδείας scribendum est.

Ibid. ἄλλοι δὲ προῶτόν φασι παρ' Ἐλευθερναίοις κιθαρίσαι τὰς ἐρωτικὰς ᾠδὰς Ἀμίτωνα τὸν Ἐλευθερναῖον, οὗ καὶ τοὺς ἀπογόνους Ἀμίτορας καλεῖσθαι. Amitoris posteriori cuius analogiae lege Amitores appellari potuerint non intelligitur. Accedit quod neque Ἀμίτων neque Ἀμίτωρ graece sonat. Quo modo haec expedienda sint cod. Ven. docet, qui pro Ἀμίτωνα habet Ἀμήτορα, et Ἀμήτορας pro Ἀμίτορας. Proinde scribendum est Ἀμήτορα τὸν Ἐλευθερναῖον, et τοὺς ἀπογόνους Ἀμητορίδας. Quod plane confirmat glossa Hesychii Ἀμητορίδας· κιθαριστάς. Κρητες. Exercit. phil. II p. 36.

Ibid. c. In Anaxandridis loco εὐρύθμως scripsi praeunte Schweighaeusero; libri εὐρουθμος.

Ibid. d. e. Chionides ταῦτ' οὐ μὰ Δία Γνήσιππος οὐδὲ Κλεομένης. Vulgo οὐδ' ὁ Κλεομένης. Praeterea malim μὰ Δί' οὐ Γνήσιππος οὐδὲ Κλεομένης. V. Com. graec. II p. 27. Vs. 2. erat ἐννέα χορδαῖς. Porsonus ἐννέ' ἂν χορδαῖς, Schweigh. ἐννεαχόρδοισιν. Tum libri κατεγλυκάνατο. In sequente fragm. vs. 2. Dindorfius ἀειδέν, et ἔστ' Hermannus. Vs. 4. Herwerdenus Observ. crit. p. * * * ἔχουσιν pro ἔχοντας scripsit, citra necessitatem. In Cratini loco ἐρῶντα pro ἔρωτα Dalecampius. Tum Dobraeus ᾧ Γνήσιππέ πω; πολλῇ χολῇ, vulgo ᾧ Γνήσιππε; ἐγὼ πολλῇ χολῇ. Mox ante σκώπτει lacunam indicavit Casaubonus. V. ad Com. graec. I. I. p. 27.

Ibid. f. In Cratini loco vs. 2. Κλεομάχου cum Dobraeo dedi pro Κλεομάχῳ et in sequente fragm. revocavi librorum scripturam ὁ Κλεομάχου. Schweighaeuserus ὁ Κλεόμαχος sequente Dindorfio. De metro loci cf. Com. gr. l. l. p. 163.

XIV, 639. a. τὰ ἐρωτικά ἄσματα καὶ τὰ λοκρικὰ καλούμενα. In his καὶ vel τὰ ante λοκρικὰ fortasse delendum.

Ibid. c. Βηρωσὸς ἐν τρίτῳ Müller Fragm. Hist. graec. vol. II p. 4, 98. Ibid. Σακαῖα scripsi pro Σακείαν.

Ibid. d. διὸ καὶ Εὐφορίωνα εἰρηκέναι πον· Πειώνη μούνοι μὲν ἐλεύθεροι ἱεροεργοὶ κτλ. Sic haec corrigere tentavi. Libri fere διὸ καὶ φύλαρχον εἰρηκέναι σουρίηι μούνοι μὲν — Poeta Phylarchus a nemine commemoratur. Scripsi igitur auducula quidem nec tamen improbabili coniectura Εὐφορίωνα, quem Πειώνη, cuius nomen, quod necessario h. l. requiritur, pro ριηι restitui, de Iunone dixisse constat ex Etym. M. p. 703, 10. Πειώνη· τὴν Ἥραν φησὶν Εὐφορίων. Cf. Anal. Alex. p. 147. Vs. 2. παρ Κώοισι dedi pro πρὸς κείνοισι. Ibid. fort. ἄμαρ ἄγουσιν.

Ibid. e. Pro ἀναγγεῖλαι malim ἀπαγγεῖλαι, ut est lit. f.

Ibid. Βάτων — ἐν τῷ περὶ Θεσσαλίας καὶ Αἰμονίας. Heckerus Philol. V p. 421. καὶ Ἀθαμανίας.

XIV, 640. a. θύοντας Διὶ Πελωρίῳ τραπέζας τε λαμπρῶς κοσμοῦντας προτιθέναι. Πελωρίῳ scripsi pro Πέλωρι ex C, ubi πελώριω. Pro προτιθέναι malim παρατιθέναι. Tum προσαγορεύειν πελώρια scripsi pro πελωρίαν.

Ibid. b. Euripides:

πλήρης μὲν ὄψων ποντίων, πάρεισι δὲ
μόσχων τε σὰρξ τέρεινα χηνεῖα τε δαῖς.

Ita haec Porsoni praecipitem coniecturam secutus edidit Dindorfius. Libri μόσχων τέρειναί σάρκες χηνεῖα τε δαῖς, quae Euripides ita potius scripsisse videtur

μόσχων τέρειναί σάρκες ἀρνεία τε δαῖς.

Quae emendatio, si ad palaeographicas rationes exigitur, facilima videbitur. Exercitt. phil. II p. 36. Qui Euripidis fragmento praemittitur versus αἰ δεύτεραί πως φροντίδες σοφώτεραι, eum a reliquis separavi. V. Valckenarius ad Euripidis Hippol. 435.

Ibid. c. Pro πύος scripsi πνός ex L.

Ibid. d. ἀμυγδαλαῖ dedi ex A. Vulgo ἀμυγδάλαι. In Sophili loco vs. 2. οὐχὶ δώδεκα κνᾶθους — ὑποχεῖς scripsi praeunte Cobeto V. L. p. 123. Cod. A οὐχὶ β κνᾶθους — υποχει. Vs. 4. κατακλινεῖς Batavi.

Ibid. f. Philyllius ἀμυγδάλια καρύδι' ἐπιφορήματα. Legebatur ἀμύγδαλα et κάρυα, pro quo καρύδια est p. 641 b. ubi item ἀμύγδαλα edebatur. Potest vero etiam ἀμυγδάλαι scribi, sed ἀμυγδάλια commendatur deminutivo καρύδια.

XIV, 641. a. In Pindari loco erat ἀμφιδευρα, pro quo quum A ἀμφι δευρα habeat, id ἀμφὶ δεύτερα scripsi. Affert enim haec Athenaeus in exemplis τῶν δευτέρων τραπεζῶν. Coniecit hoc etiam, sed spreuit Bergkius.

Ibid. f. Antiphanes μαλακὰς σφόδρα, δι' αἷς μέλιτι προσπαίξειν βία. Pro μαλακὰς C et Eustathius μᾶλλον, om. σφόδρα. Pro βία C ut videtur δείαν, δέδοται Eustathius; locus depravatus. Vs. 5. legebatur ὦν δὲ καταπίνομι' ἂν ἄλλου δὴ τινος. Nunc malim fere τρώγοιμι· ναί. A. ὦν δέ; B. καταπίνομι' ἂν. A. ἄλλου δεῖ τινός;

XIV, 642. a. In Amphidis loco ναὶ τοῦτ' Cobetus pro αἶ τοῦτ'.

Ibid. b. τῶνόματα Herwerdenus, vulgo ὀνόματα. In Anaxandridis loco ἢ τράπεζ' εἰσήγετο scripsi pro ἐπήγετο. Vs. 3. εἰ γέγονε Hirschigius pro ἔνδον ὄντ'. Cf. p. 637 b. Nauckius Bulletin de l'Acad. de St. Pétersbourg IX p. 397. οὐδ' εἰ γέγον' ὄντως οἶδ' ἐγώ. Vs. 4. Χρηστε κούκ ἕζων. Ita correxi iam olim librorum scripturam χρηστῶς οὐκ ἕζων. Idem postea Dobraeus.

Ibid. c. In Clearchi loco scripsi ἢ παῖς ἐπιτίθει, ut voluit etiam Dobraeus. Deest in libris ἢ. Olim ego ὦ παῖ σὺ δὲ τίθει, quod receperat Dindorfius.

Ibid. d. Alexis. Vs. 4. νομίζεται | τοῖς νυμφίοις μετιοῦσι τὴν νύμφην λέγεις | παρέχειν ἄμητας. Parum probabiliter Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 32. τὴν γαμουμένην pro τὴν νύμφην λέγεις. Vs. 7. Iacoby ἦδωμ' ὦ θεοί; cod. A ηδ' ὁμοθεοί. Hoc verum videtur.

Ibid. e. Ἀπίων δὲ καὶ Διόδωρος — ἐπαίκλειά φασὶ καλεῖσθαι τὰ μετὰ τὸ δεῖπνον τραγήματα. Excidit παρὰ

τοῖς Λακεδαιμονίοις vel τοῖς Δωριεῦσι, quod omitti non potuit. Pro Διόδωρος nonnulli libri Ἡρόδωρος.

Ibid. Lacunas in Ehippi loco cum aliqua probabilitatis specie sic explere licebit:

καὶ μετὰ δεῖπνον κόκκος [κνίδιος],
ἐρέβινθος, [ἀχράς, βόλβος], κύαμος.

In eiusdem poetae fragmento e Cydone verba βράχος (om. C) βρυγμός corrupta sunt.

Ibid. f. Alexis: ἀρτέον | τράπεζαν, ἀπονίψαι δοτέον κτλ. Sic Porsonus pro ἀπονίψασθαι, quod servari potest, si scripseris ἀρτέα | τράπεζ', ἀπονίψασθαι δοτέον — Dobraeus ἀρτέος | τράπεζ', ἀπονίψασθαι —

XIV, 643. a — d. De Philoxeni Cytherii loco diximus ego Fragm. Com. graec. vol. III p. 635 sqq. et Bergkii P. L. p. 990 sqq. unde petere licebit quidquid ad crisin carminis corruptissimi pertinet. Lit. a. pro πέπλοις συγκαλύπτων corrigit Cobetus πέπλοισιν καλύπτων, de metro tacens; fort. πέπλοις ἐγκαλύπτων. Ibid. ex B scribendum μὴ κατῖδῃ τις. Lit. c. corrige operarum errores χοιρίναις pro χοιρίνας et σασαμορυτοπάγη pro σασαμορυτοπαγή.

Ibid. d. In Antiphanis loco vs. 2. πρῶτίστα Dobraeus, libri πρῶτα, Casaubonus τὰ πρῶτα. Vs. 7. κισσόπλεκτα scripsi, libri κισσόπληκτα.

Ibid. e. Verba τούτων σοι καὶ μεταδώσω utpote ex sequentibus lit. f. repetita delenda suspicor. Oratio paulo liberius formata est. Mox ἀναγράφοντα praebuit B. Vulgo ἀναγράψαντα.

Ibid. f. Commemorantur πλακουντοποιικὰ συγγράμματα cum aliorum tum Μητροβίου, ἔτι δὲ Φαίτου. Hoc nomen mihi quidem parum graece sonat, ut nesciam an Φαίστου scribendum sit. Exercitt. phil. II p. 36.

XIV, 644. a. Dindorfius ἐναυτίζομαπλάκουντος, cf. Iacoby supplem. Add. vol. V p. CII.

Ibid. b. Alexis ὦ τὴν εὐτεύχη ναίων Πάρον ὄλβιε πρέσβυ. Scripsi εὐτειχῆ pro εὐτεύχη, libri εὐτυχῆ.

Ibid. d. Evangelus τέτταρας τραπέζας τῶν γυναικῶν εἶπά σοι. Post τέτταρας inserui ποιεῖν.

Ibid. e. πάντα δ' αὐτόπτης. Cod. B πάντα τ' αὐτόπτας.

Vs. 5. insanabiliter corruptus est. V. Herwerden Observ. crit. p. 113. Vs. 9. ἔστω pro ἔστίν Dalecampius.

Ibid. f. Ἴωνες δὲ — ἄμην αὐτὸν καλοῦσι. V. Lobeck. Aglaoph. p. 1061. Paulo post legebatur Τηλεκλείδης· Αὐτομάται δὲ κίχλαι — correctum ex aliis locis. V. Fragm. Com. vol. II p. 363.

XIV, 645. a. In Philemonis loco vs. 2. erat σπονδήσιμα, quod σπονδὴν ἄμα scripsi. Coraes σπονδὰς ἄμα. Mox ἐκείνη τῇ ἡμέρᾳ explicat Lobeck. Aglaoph. p. 1062.

Ibid. b. Semus Delius: ἐν τῇ τῆς Ἐκάτης νήσῳ τῇ Ἴριδι θύουσι Δῆλιοι τοὺς βασιλίας καλουμένους. Non Iridi, opinor, cui litatum fuisse neque Pausanias neque alius mythographus memoriae prodidit, sed τῇ Ἴσιδι, ni coniectura fallit, operabantur Delii; novitius igitur hic cultus fuerit. Sequuntur haec καὶ τὰ καλούμενα κόκκωρα, ἰσχὰς καὶ κάρνα τρία. ubi fortasse κοκκωτὰ et ἰσχάδα vel ἰσχάδας scribendum, nisi praestat κοκκωτὰ, [ἔστι δ'] ἰσχὰς καὶ κάρνα τρία. Ficus enim granis plena est.

Ibid. c. In Hipponactis loco vs. 3. pro οὐδ' ἄττανίτας scripsi quod grammatica postulat, οὐκ ἄττανίτας, eoque etiam libri ducunt. Ceterum Hipponactis locus cum eo quem servavit Athenaeus VI p. 304 b. ad unum fragmentum coniungendus est.

Ibid. e. μνημονεύει αὐτῶν καὶ Ἐπίχαμος καὶ ἐν τοῖς Χειργάστορσι Νικοφῶν. Ἀριστοφάνης δ' ἐν Δαναίσι καὶ ποιητὴν φησὶν αὐτῶν εἶναι ἐν τούτοις «μὴτ' ἄρμα μ' εἶναι ἐγκριδοπώλην». Φερεκράτης δ' ἐν Κραπατάλοις — ἐγκρίδας. Sic haec in libris leguntur. Emendavit Bergkii Comment. de vetere Com. p. 426. et ad Aristophanis fragm. p. 1053. quem secutus sum.

Ibid. f. γοῦρος. Imo γῦρος, ut recte habet C, idemque in Solonis loco restituendum. Vid. Vindiciae Aristoph. p. 95. Vs. 4. scripsi cum Bergkio οὐθ' ὅς ἀνθρώποισι γῆ φέρει. Libri meliores οὐδ' ἔνασσαν ἀνθρώποισι γῆ φέρει, quae ab aliis ita scripta sunt οὐδέν· ἄσσ' ἂν ἀνθρώποισι γῆ φέρη, quod ferri non posse apertum est.

XIV, 646. a. τῷ σχήματι μαστοειδεῖς εἶναι φάσκων αὐτούς. Haec non ad κριβάνας (ante Casaubonum κυριβάνας)

mihī pertinere videntur, sed ad γύρους, quamquam eadem habet Athenaeus III p. 115 a. Cfr. Vindic. Arist. p. 95. Sed fortasse hoc placentorum genus a semicirculari et papillarum similitudinem referente furnorum forma dictum erat, ut nihil novandum videatur.

Ibid. c. νάνος. Ρ ναῦος. Rectius videtur νᾶνος esse. Pherecratis locum Herwerdenus Observ. crit. p. 10. probabiliter ita refingit λήψει δ' ἐν ἄδου κραπάταλον καὶ ψωθίαν.

Ibid. c. Cratinus καὶ δρόσον βάλλων ἔωθεν χλιαρός ταγηνίας. Pro ἔωθεν suspicabar ἄνωθεν.

Ibid. f. Ἀμορβίτης πλακοῦντος εἶδος, παρὰ Σικελοῖς. οὐ δὲ παισά, πλακοῦντια παρὰ Κώοις, ὡς φησιν Ἱεροκλῆς. Haec sic fortasse refingenda sunt Ἀμορβίτης· πλακοῦντος εἶδος παρὰ Σικελοῖς· οὐ δὲ . . . Παισά· πλακοῦντια παρὰ Κώοις, ὡς φησιν Ἱεροκλῆς.

Ibid. Antiphanes σησαμίδας ἢ μελίπηκτον ἢ τοιοῦτό τι. Ita Dindorfius pro μελίπηκτα. Possis etiam σησαμίδας ἢ μελίπηκτα; καὶ τοιοῦτό τι.

XIV, 647. b. Lynceus in epistola ad Diagoram scripta: τῆ δὲ περὶ τὸν ἄμμητα δόξη τὸν καινὸν ἀνταγωνιστὴν ἐπὶ τῆς δευτέρας εἰσάγουσα τραπέζης ἐχῖνον. Scribendum εἰσάγουσι, sc. Rhodii, ut intelligitur ex iis, quae leguntur III p. 109 d. ἀρχομένου μὲν τοῦ δείπνου καὶ μεσοῦντος οὐδὲ λειπομένου ἐπιφέρουσιν, ἀπειρηκότων δὲ καὶ πεπληρωμένων ἐπεισάγουσι διατριβὴν τὸν διάχρηστον ἐσχαρίτην καλούμενον. Adde III p. 75 e. καὶ ταῦτα (τὰ ἐρινεὰ) οὐκ ἀπὸ δείπνου — ἀλλ' ἀθήκτου τῆς ἐπιθυμίας οὔσης πρὸ δείπνου παρατέθεικα, ubi παρατεθείκασι scribendum erat. Alia eorum ratio est, quae leguntur in eadem epistola XIV p. 654 a. τῷ δ' ἐκεῖ καλουμένῳ βότρῳ Νικοστρατεῖῳ Ἰππώνειον ἀντεκτρέφουσι βότρυν. Corrigendum ἀντεκτρέφουσα, sc. ἡ γῆ, ut intelligitur ex p. 652 d. ἡ δὲ γῆ ταῖς μὲν χελιδονείαις ἰσχάσιν ἀντιπαρατιθεῖσα τὰς βρογινδαρίδας καλουμένας, τῷ μὲν ὀνόματι βαρβαρίζουσας, ταῖς δὲ ἡδοναῖς οὐδὲ ἤττον ἐκείνων ἀττικίζούσας. Quibus proxime illata fuisse suspicor quae leguntur III p. 75 e. τὰ δὲ ἐρινεὰ (Rhodiaca) τοῖς Λακωνικοῖς (ita delicatissimae ficus dicebantur Athenis) ὥστε συκάμινα σύκοις δοκεῖν ἐρίζειν, ubi minus recte Casaubonus supplet

ἀντιπαραβάλλουσι. Nimirum in illa ad Diagoram epistola Lynceus hoc egerat ut Rhodi insulae esculenta Atticis non cedere efficeret, fecitque id haud dubie in Diagorae amici gratiam, quem patria Rhodium fuisse vel nomen indicat. Nec terrae tantum fructus, sed etiam quae mare gigneret inter se comparaverat, ut docet locus lib. VII p. 285 f. ταῖς μὲν Φαληρिकाῖς ἀφύαις τὰς Αἰνεατίδας καλουμένας ἀφύας, τῷ δὲ γλαυκίσκῳ τὸν ἔλοπα καὶ τὸν ὄρρον ἀντιπαρατιθεῖσα· πρὸς δὲ τὰς Ἐλευσινιακὰς ψήγτας καὶ σκόμβρους — ἀντιγεννήσασα τὸν ἀλώπεκα καλούμενον. ubi ad participia feminina subaudiendum ἢ θάλαττα. Exerc. philol. II p. 37.

Ibid. b. Lynceus ὑπὲρ οὗ — πειράσομαι πλείω περιθεῖναι λόγον. Pro περιθεῖναι expectabam διαθεῖναι.

XIV, 648. a. τὰ δὲ ψευδεπιχάρμεια ταῦτα ὅτι πεποιήκασιν ἄνδρες ἔνδοξοι, Χρυσόγονός τε ὁ αὐλητής, ὡς φησὶν Ἀριστόξενος ἐν ὀγδόῳ πολιτικῶν νόμων, τὴν Πολιτείαν ἐπιγραφομένην Φιλόχορος δ' ἐν τοῖς περὶ μαντικῆς Ἀξιόπιστον, τὸν εἶτε Λοκρὸν γένος ἢ Σικυνώνιον, τὸν Κανόνα καὶ τὰς Γνώμας πεποιηκέναι φησὶν· ὁμοίως δὲ ἱστορεῖ καὶ Ἀπολλόδωρος. Posui lacunae signa in hanc fere sententiam explendae: καὶ ὁ δεῖνα τὴν τε Ὀψοποιίαν καὶ τὸν Κανόνα καὶ τὰς Γνώμας. Inter Epicharmi fabulas quattuor spurias fuisse habitas constat ex Anonymo de Comoed. quem edidi Fragm. Com. graec. I p. 535: σώζεται αὐτοῦ δράματα μ, ὧν ἀντιλέγονται δ. Earum nomina fuerunt Πολιτεία, Κανών, Γνώμαι, denique Ὀψοποιία, cuius memoriam unus servavit Antiattic. p. 99, 1. Ἡμίνα: ἐν τῇ ἀναφερομένη ἐῖς Ἐπίχαρμον Ὀψοποιία. Ex his quattuor fabulis seu potius carminibus Politiam Aristoxenus a Chrysogono, ceteras autem ab alio quodam, cuius nomen intercidit, compositas fuisse tradiderat, Philochoro Canonis et Gnomarum auctorem prodeunte Axiopistum. Exercitt. phil. I p. 49.

Ibid. f. In Clearchi verbis aut λέγειν aut εἰπεῖν deleverim.

XIV, 649. a. ἐπὶ τε τῶν τραγημάτων. Scripsi ἔτι.

Ibid. c. ἄπερ ἦν εἰπῆς παρὰ τίνι κεῖται, δώσω σοι οὐ χρυσέους δέκα στατηράς κατὰ τὸν Ποντικὸν λεσχηνευτήν, ἀλλὰ τουτὶ τὸ ἔκπωμα. Latere in his Heraclidis Pontici,

Lescharum scriptoris nobilissimi, versum hendecasyllabum Phalaeceum:

δώσω σοι χρυσεύς δέκα στατήρας,
ostendi Anal. Alex. p. 378.

Ibid. d. Fort. ἀνήσιν pro ἀφίησιν.

Ibid. f. In Agathoclis Cyziceni loco restitui ubi neglectae erant formas ionicas. Erat εἰς — ἀνεβλάστησεν — ἐπονομάζουσιν — μεγέθει — καρποφορεῖ — ποιοῦσιν (scr. ποιέουσι).

XIV, 650. a. Ἀλεξίς ἐν Βρεντία. Imo Βρεττία. V. Hist. crit. p. 398. In ipso Alexidis fragmento vs. 1. recte Dobraeus πίνουσιν. Libri πεινοῦσιν. Vs. 2. scribendum videtur ἐν ὕδατι; Β πολλὰ πολλάκις δήπου. V. Com. graec. vol. III p. 399.

Ibid. e. Ἀλεξίς [Ἑλένης] μνηστῆρσι: ῥοὰν γὰρ ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν. In his supplevi Ἑλένης Hist. crit. p. 391. De fragmento ipso vid. Add. ad Com. gr. vol. V p. CCIV.

XIV, 651. a. Menandri locum Dobraeus sic refingebat μετ' ἄριστον γὰρ ὡς ἀμυγδάλας | παρέθηκ' ἐγὼ τῶν ῥοιδίων ἐτρώγομεν. Cobetus autem Mnem. IV p. 257. sic: ἀμυγδάλας ἐγὼ | παρέθηκα καὶ τῶν ῥοιδίων ἐνετράγομεν, de prima parte loci tacens.

Ibid. f. περὶ αὐτῶν τῶν Δαναΐδων Dobraeus. Vulgo περὶ αὐτῶν τῶν γὰρ αἰδων. In Melanippidis fragmento vs. 1. οὐ γὰρ ἀνθρώπων ἔχον μορφᾶν εἶδος suspicabar ἀνθρώπων cll. Hesychio Ἀνθρωπῶ· γυνή. Tum μορφᾶν εἶδος Emperius et Dobraeus dederunt pro μορφᾶν ἐνεῖδος, Bergkius suspicatur φοβεῦντο | μορφᾶν ὄνειδος. Vs. 2. οὐδὲ τὰν αὐτὰν libri, Casaubonus οὐδὲ τὰν αὐδάν, Dobraeus οὐδὲ τὰν δίαιταν, Bergkius οὐ δίαιταν τάν. Vs. 3. ἀν' εὔδι' ἄλσεια, πολλάκις scripsi, libri ἀνευη λιάσδεα πολλάκι. Vs. 4. Θήραις pro Θῆρες Porsonus et Iacobsius. Vs. 5. ἱερόδακρον pro ἱερόδρακν Emperius. Vs. 6. σύρια σπέρματα pro Συρίας τέρματα scripsi ego (corr. tyoth. errorem στέρματα).

XIV, 652. d. τὰς βριγινδαρίδας καλουμένας. Brigindarides sive Brygindaricae ficus a Brygindaris, Rhodiaco demo, nomen duxisse nunc demum innotuit ex titulo Rhodiaco a Rossio Inscr. III p. 31. edito.

XIV, 653. a. πεφωγμένας et in Pherecratis fr. πεφωγμένων pro πεφωσμένας et πεφωσμένων Porsono aucto rescripsi.

Ibid. f. καὶ μύελον. Bergkiius κάμυλον.

XIV, 654. a. In Lyncei loco Ἰππώνειον et ἀντεκφέρουσα correxi pro Ἰππώνιον et ἀντεκτρέφουσι. V. ad p. 647 b.

Ibid. b. In Menandri fragmento Cobetus « ἡγόρακά σοι περιστέρια ταδὶ » λέγων, et in sequente Nicostrati loco Dindorfius ταῦτ' ἀξιοῖ· τοῦρυνιδάριον pro ταῦτ' ἀξιῶ. εἴτ' ὀρυνιδάριον, quorum alterum recepi, recipiendum etiam ἀξιοῖ.

Ibid. e. Antiphanes τῶν ταῶν μὲν ὡς ἅπαξ τις ζεῦγος ἤγαγεν μόνον. Scripsi ἤγαγ' ἐν μόνον praeunte Herwerdeno.

Ibid. f. In Alexidis loco [edidi λαγώ pro λαγοῦ cum Schweighaeusero.

XIV, 655. a. Anaxandrides τοσουτουὶ δύ. Ita Coraes. A τοιούτους ἴδου. Dobraeus, quem cum Dind. secutus eram, τοιουτουσὶ δύ'.

Ibid. f. Epicrates ἐνθα δελφάκων ἐγὼ κρέα | κάλλιστ' ὄπωπα πυρὸς ἀκμαῖς ἠνθισμένα. Cod. B ἀκμηῆ, unde probabiliter Blaydesius ad Aristoph. Acharn. p. 130. emendavit πυρὸς ἀκμηῆ ξανθισμένα.

XIV, 656. b. ὡς φησιν Ἀριστοτέλης. Cf. Problem. anecd. III, 43. et Busemacker Praef. p. XIX.

Ibid. Archippus: τὰ δ' ἄλλα χοίρων ἀκροκώλια μικρῶν. Correxi ταδὶ δ' ἅμα, adiuvante cod. A τὰ δίδαλλα. Vs. 3. pro φλογίδες, quod ex praecedente versu iteratum est, correxi σχελίδες.

Ibid. f. Sopatri versus est anapaesticus tetrameter in fine truncatus, ut nihil mutandum sit. Pro ἔτρουξεν autem scribendum ἔγρουξεν, ut vidit Schweighaeuserus.

XIV, 657. a. Plato comicus: δέλφακα δ' ἀραιότατον. Ita scripsi numeris paeonicis pro δέλφακα δὲ θαιότατον. Eurolidis qui sequitur versus in cod. Veneto ita scriptus est οὐκ ἀλλεύθιον δέλφακα ὠδονθ' ἦστια. Correxi

οὐκ ἀλλ' ἔθνον δέλφακ' ὠδον θῆστία
καὶ μάλα καλήν.

Sed ὠδον non expedit; nisi forte ὠδόν scripsit poeta, verniliter sic grunnientem suam dicens.

Ibid. b. καὶ οἱ Θάσιοι ἔπεμψαν. Præbabiliter Wichers καὶ ὁ Τάχως ἔπεμψεν et lit. c. τῶν τοῦ Ταχῶ [στρατηγῶν] pro τῶν Θάσιων.

XIV, 658. a. Aristomenis versum nescio quo auctore restitui addendo κρέα. In Philemonis fragmento vs. 5. σκευή de vitio suspectum est. Crediderim σκευήν i. e. ἱματισμὸν poetam scripsisse. Nec κτήματα sanum puto, nisi forte de gregibus id intelligi potest.

Ibid. c. In Simonidis versu cum Bergkio adieci ἦ, et in altero fragmento τρομιλικὸς scripsi pro τρομίλιος, quod a Τρομίλεια formari non potest, potest vero τρομιλικός. V. ad I p. 22 b.

Ibid. d. ἀποπάτημα bis scripsi pro ἀποτράγημα. V. Com. graec. II p. 542.

Ibid. e. τὰ δὲ πυριέφθα pro τοὺς δὲ πυριέφθας correxit Schweighaeuserus.

Ibid. f. Versus anonymi poetae aut sic scribendus est ἐγὼ δὲ φεύξομαι γεγῶς ἐλεύθερος, ut voluit Iacobsius, aut cum Schweigh. γ' addendum post φεύξομαι.

XIV, 659. d. Posidippus πότερ' οὖν ἀφείσαι; libri πότερον ἀφείσα. Correxit Cobetus. Dindorfius cum aliis ἀφείς ἔα.

Ibid. e. In Menandri loco ἀκόλουθε pro ἀκολουθῶν Cobetus, qui vs. 2. φέρ' οἶνον Σωσία pro φερεω vel φέρεω πλείωωσια. Piersonus φέρ' ὦ παῖ Σωσία. Vs. 3. libri εὐχον, quod ἔγχει scripsit Piersonus, ἐγχοῦ Cobetus.

Ibid. f. ἰρωστὶ Heckerus Anthol. I p. 248; libri εἰδῶς τι.

XIV, 660. a. καὶ ἀπόστειλον πρὸς ἐμὲ τὴν ταχίστην. Scribendum videtur ἀνταπόστειλον. Ib. Πρωτογονείας scripsi, libri Πρωτογενείας, Heckerus Philol. V p. 422. Ἡρωογονείας voluit.

Ibid. d. οἷς καὶ τὰ τοῦ πλήθους ἐνεργεῖν ἔργον ἦν Siebelis. Quae non sufficiunt.

Ibid. e. Ἀθηνίων. V. Iacoby Add. Com. gr. vol. V p. XXI.

Ibid. f. θύσας pro ἔθυσ' margo P. Vs. squ. malim αὐτοὺς ἔτ' οὐκ.

XV, 661. a. In Athenionis loco vs. 21. pro ὡς δ' ἠρεσ' αὐτοῖς ὕστερον fortasse scribendum ὡς δ' ἠρεσαν τοῖς ὕστερον. Mox Grotius γεγραμμένα pro γεγραμμένων.

Ibid. b. Libri ἀκριβῶς ἐρίφιον. Seclusi ἀκριβῶς cum Dobraeo; eodem auctore vs. sq. διεγύγρασ' scripsi pro δι' ἐπίγγρας.

Ibid. c. Scripsi ὡς πολὺ δὲ pro ὡς πολὺ, Dindorfius ὡς πολὺ τι. Vs. 40. malim ἀπαρχόμεθ' pro καταρχόμεθ'.

Ibid. d. Vs. 45. erat ὑπὲρ εὐσεβείας οὖν ἄφες παῦσαι λέγων. Emendavit Cobetus. Tum scripsi cum Dobraeo δεῦρο νῦν συνεισιθι ἐμοί. Libri δεῦρο συνέσθιέ μοι.

Ibid. Ἄλεξις ἐν Λεβητίῳ. Scripsi Λέβητι. V. Hist. crit. p. 400.

Ibid. e. οἱ τὰ ὀψαρτυτικὰ συγγράψαντες Ἡρακλείδης τε καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. Excidit opinor ad Heraclidis nomen patriae notatio Ἡρακλείδης τε [ὁ Συρακόσιος] καὶ Γλαῦκος ὁ Λοκρός. Cf. Pollux VI, 70. In Cratini Gigantibus vs. 1. ἐνθυμεῖ cum Cobeto scripsi pro ἐνθύμει, olim dederam ἐνθυμεῖσθε, Dindorfius ἐνθυμοῦ.

Ibid. Ante ὡς cod. B φασί addit, quod φησὶν scribendum hoc modo: ἐνθυμεῖ δὲ τῆς γῆς (φησὶν) ὡς γλυκύ. Vs. 2. εὐωδέστατος Bergkii, libri εὐωδέστερος. In sequentibus edebatur et cum Cratini loco coniuncta erant παραπλησίαν ὀσμὴν λέγεις ἀφοῖν γλυκύς. Separavit haec a Cratini versibus et Athenaeo dedit Dobraeus leviter correctam sic: παραπλησίαν ὀσμὴν λέγει ἀφοῖν. καὶ ὁ γλυκὺς Ἀντιφάνης δ' ἐν Δυσπράτῳ. Vulgo καὶ Ἀντιφάνης δ' ἐν Δυσπράτῳ.

Ibid. f. — 662 b. In Menandri loco ante Cobetum erat καθάριος. Sequitur locus Posidippi: ἐγὼ μάγειρόν ἀναλαβὼν ἀκήκοα. Ita libri, quae ita correxi: ἐν' ἐγὼ μάγειρον λαμβάνων ἀκήκοα. Praesens λαμβάνων sensus requirit. Dindorfius e Corai coniectura ἐγὼ μάγειρον ἕνα λαβὼν ἀκήκοα. Vs. 2. fort. καθ' ἕκαστον, ut voluit Dobraeus; in fine versus distinxi et vs. 3. ἀντερογολαβοῦντες scripsi cum Grotio pro ἀντερογολαβοῦντος. Ib. ἔχοι Dobraeus. Vs. 4. ὀτιή στόμα Dobraeus, ὅτι στόμα libri, ὅτι τὸ στόμα Iacobsius. Vs. 6. ἐμίαινε Cobetus, libri ἐνιά τε.

XV, 662. c. In Batonis fragmento libri ἀναγεγράμμεθ', Cobetus ἀναπεπαύμεθ', quod recepi; sed corr. oper. sphalma.

XV, 663. a. Κριτίας Casaubonus, libri Κρατῖνος.

Ibid. b. ἡ μᾶζα addidit Schweigh. Pro τὰ μάλιστα fort. scribendum τὰ μάγματα, vel ut Iacobsius voluit τὰ μασήματα.

Ibid. c. Pro Ἀρτεμίδωρος scribendum esse Ἀπολλόδωρος vidit Schweighaeuserus.

Ibid. f. In Philemonis fragmento pro καὶ διὰ τριῶν — suspicabar καὶ δὴ διὰ τριῶν.

XIV, 664. a. ὁ γραμματικὸς Ἀριστοφάνης ἐσπούδασε συσχολάσαι αὐτῶ. Correxī σχολάσαι.

Ibid. b. In loco Machonis vs. 3. post πλὴν γ' ὅτι μουσικωτάτου τινὸς Athenaeus omisisse videtur εὔρημα γέγονεν ἀνδρός vel simile quid.

Ibid. c. In Nicostrati fragmento scribebatur οὐδέτερον εἶδε.

Ibid. e. Menippus in Arcesilao: πότος ἦν ἐπικωμασάντων τινῶν καὶ ματτύην ἐκέλευσεν εἰσφέρειν Λάκαινά τις. Frustra hic turbat Schweighaeuserus. Lacaenam intellige servam. Theognis El. 980. χέρονιβα δ' αἴψα θύραζε φέροι, στεφανώματα δ' εἴσω | εὐειδῆς ῥαδινῆς χερσὶ Λάκαινα γυνή. Claudianus Eutrop. II 202 quibus Argivae pulchraeve ministrant Thessalides, famulas et quae meruere Lacaenas. Mitto alia. Exercit. phil. II p. 37. In sequentibus legebatur περδίκια ὀλίγα καὶ χηνία. Scripsi περδίκεια (sc. κρέα) et ex C. καὶ χήνεια. Praeterea malim ὀλίγ' ἅττα. Continuo restitue e PVL ἐπαικλον, pro quo ἐπάϊκλον editum ex C. Pro ἐπέδειπνα malim ἐπίδειπνον.

XV, 665. b. Platonis locus e Laconibus. Vs. 3. νίπτρον Casaubonus, libri λίτρον. Ib. παραχέων futurum est, ut non necesse sit corrigere παρεξών. Vs. 5. τῇ παιδὶ τοὺς αὐλοὺς ἐχοῖν ἤδη προχείρους εἶναι. Sic libri. Secutus sum Cobetus, quamvis satis audacter haec sic refingentem: τὴν παιδα τοὺς αὐλοὺς ἐχοῖν ἔχειν πάλαι προχείρους. Fortasse nihil novandum est praeter προχείρους, quod πρόχειρας scripserim, quod recte formatum esse docent adiectiva ὑπόχειρ, ἐκατόγχειρ, εὔχειρ et quae sunt similia. Ac ne sequentia constructione excidant, fortasse καὶ προαναφύσα scribendum est, ut haec subita conversione ad tibicinam facta dicantur. De καὶ sic posito v. Sophoclis Antig. 487. καὶ νιν καλεῖτε. Vs. 6. προαναφυσᾶν Cobetus, vulgo προσαναφυσᾶν. Ibid. παραχέων βαδίζω Bergkii, libri παραχέων βαδίζων. Vs. 9. in libris sic scriptus

est καὶ δὴ κέκραται· τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς εἶπε. Recepi Elmsleii coniecturam indicata post κέκραται duarum syllabarum lacuna, et pro εἶπε scripsi εἶτ' ἐ[πάγει]. Omissa esse aliqua vidit etiam Cobetus, qui verba τὸν λιβανωτὸν ἐπιτιθεὶς εἶπε Athenaeo tribuit, quae parum versimilis coniectura est. Fortasse καὶ δὴ κέκραται. A. κατὰ τὸν λιβανωτὸν ἐπιτίθει σύ. εἶτ' ἐ[πάγει]· σπονδὴ μὲν κτλ.

XV, 666. a. εἰ μὴ τι σὺ τοὺς Ἀμειψίου ἀποβλύξῃς ὑπολαμβάνεις. Ante ἀποβλύξῃς supplevi quod ad sententiam necessarium est ἀποκοτταβίζοντας.

Ibid. b. μάθε παρ' ἐμοῦ ὅτι πρῶτον μὲν ἢ τῶν κοττάβων εὗρεσις Σικελικὴ ἐστὶ παιδιὰ, ταύτην πρῶτων εὐρόνων Σικελῶν. Haec inepte dicta sunt; postrema fortasse delenda sunt, nisi sufficit εὗρεσις expungere.

Ibid. c. τὸν ἀπὸ τῶν ποτηρίων κότταβον. Haec non sine vitio scripta sunt. In Euripidis loco erat ἀθλα κοττάβων.

Ibid. d. In Platonis loco verba πάνν βούλομαι Cobeto praeunte alteri interlocutori tribui.

Ibid. e. Lacunam in fragmento Platonis explet Dobraeus ποίων φιλημάτων, melius Cobetus ἰδοὺ φιλημάτων. Vs. 5. δέ adiecit Dobraeus, sed recte Cobetus τίθημι κοττάβεια. Vs. 8. erat ἀντή.

XV, 667. a. In Antiphanis fragmento λαβεῖν pro λαβῶν Bergkii.

Ibid. c. Aeschylei fragmenti vs. 1. fortasse scribendum Εὐρύμαχος, οὐ γὰρ ἄλλος, οὐδὲν ἤσσανας — Vs. 3. σκοπὸς pro κότταβος Dobraei est emendatio, qui reliqua ita refingebat: τοῖσδ' ἀγκυλητοῖς κοσσάβοις ἐπίσκοπα | ὄσσαν ἐμῶν ηβῶσα χεῖρ ἐφίετο.

Ibid. d. Post Εὐπολις indicavi lacunam, quae fabulae nomen absorpsit, quod non omisisse scriptorem cetera docent.

Ibid. e. Verba πληγεῖσαν τῷ κοττάβῳ, quae vulgo post ὑποκειμένην leguntur, huc transposuit Dobraeus.

Ibid. f. In corrupto Cratini loco πατρίοισι pro πατρικοῖσι restituit Herwerdenus Observ. crit. p. 5. qui in sequentibus feliciter τοῖς ἐπινέουσιν coniecit pro τὸ κεινέου. Statim ante Dobraeum erat βάλλειν μὲν τῷ πόντῳ δὲ βάλλουσι. In Ari-

stophanis loco fortasse ἔγνωκ'· ἐγῶδα χαλκίον . . . ἰστάναι καὶ μυρρίνας.

XV, 668. a. Hermippus κνημῖς δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦται. Ita Porsonus et Erfurdtus haec scripserunt. Libri κνημίδες δὲ περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται. Corrigendum igitur:

κνημῖδε περὶ σφυρὸν ἀρθροῦνται.

Post Hermippi locum sequitur Achaei fragmentum, in quo δίπτοντες pro διπτοῦντες dedit Nauckius. Ibid. Casaubonus τί δ' οὐ λέγοντες. Tum ὅτι κάλλιστον Ἡρακλεῖ λάταξ Dobraeus, quem vide. Casaubonus Ἡράκλεις.

Ibid. b. Σοφοκλῆς ἐν Ἰνάχω ἀφροδισίαν εἴρηκε τὴν λάταγα· ξανθὴ δ' ἀφροδισία λάταξ παισὶν ἐπεισκύπτει δόμοις. Pro παισὶν sine dubio πᾶσιν scribendum. Id qui intellexit Toupius Emend. II p. 471. cetera sic constituit: ξενὴ δὲ κάφροδισία | λάταξ ἅπασιν νῦν ἐπεισκύπτει δόμοις, ut cottabi lusus tanquam pestis omnes familias invasisse dicatur. In quo ille a sententia non minus quam a metro aberravit. Apertum enim est e glyconico systemate haec ducta esse, in quo pacis otii-que commoda et gaudia celebrata esse suspicor. Docet hoc Hermippi locus, qui ingruentem belli tempestatem describens nullum iam cottabi lusum esse dicit, δάβδον δ' ὄψει τὴν κοτταβικὴν ἐν τοῖς ἀχύροισι κυλινδομένην, μανῆς δ' οὐδὲν λατάγων ἄτει Com. graec. II p. 397. Comparandus item Euripides in Plisthene apud Athenaeum I. 1. πολὺς δὲ κοσσάβων ἀραγμὸς | Κύπριδος μελωδὸν ἀχεῖ | μέλος ἐν δόμοισιν. In verbo εἰσκύπτειν i. e. ἐπεισέρχεσθαι facile agnoscas vernilem sermonem Satyrorum. Exercit. phil. I p. 49. Pro ἐπεισκύπτει meliores libri ἐπεκύνπει habent; recepi Nauckii emendationem ἐπεκτύπει, nisi malis ἐπικτυπεῖ, de quo v. Phil. Gott. XIX, 145.

Ibid. c. καὶ Ἰππαρχος ἐν Παννυχίδι Porsonus. Libri Κάλλιππος ἐν Παννυχίδι. Fragmentum Hipparchi recisis verbis τὰ κοττάβια (τὰ κοττάβεια AP) quae interpolatoris sunt, ad numeros systematis iambici dimetri revocavi. Vulgo ὁ διαγρυπνήσας πυραμοῦντα λήψεται | τὰ κοττάβια καὶ τῶν παρουσῶν ἦν θέλει | φιλήσει.

Ibid. e. In Dionysii Aenei vs. 1. Emperius Opusc. p. 305. pro τρίτον tentabat πρόπον. Vs. 4. ἐκεῖνον ἰδεῖν. Dalecampius ἐκεῖνον ἰεῖν, Bergkiius ἕκαστον ἰεῖν. Vs. 4. ὄμματι βη-

ματίσαισθε τὸν κατὰ αἰθέρα τὸν κλίνην. Fuit qui σηματοί-
σαισθε scribendum putaret; sed ὄμματι βηματίσασθαι, mit
den Augen abschreiten, affectato dicendi genere, quo
utitur aeneus ille Dionysius, satis dignum est. Certius est pro
αἰθέρα me recte scripsisse ἄερα, habetque hoc ipsum cod. B.
Vs. 6. Hermannus ἐκτέαται.

XV, 669. a. Sequitur eiusdem poetae locus, cuius vs. 1.
Emperius p. 305. scribi voluit ὕθλους οἶνοχοεῖν. Infinitivus
pendere videtur ab δυνατοῖ vel simili verbo, quod in superi-
oribus legebatur. Vs. 4. Emperius τοῦδ' ἀπὸ συμποσίου. Vs.
5. Φαίακας pro Φαίανος Casaubonus. In Cratini fragmento
Bergkio praeunte scripsi μάχαι δ' ἄλλοισι καὶ πόνοσ μέλοι,
pro πόνοι. Alii μάχης — καὶ πόνον μέλοι. Videntur Her-
culis verba esse.

Ibid. b. ὁ τῶν Συρβηνέων χορός. Sic scripsi pro Συρ-
βηναίων, idemque restitui p. 669 b. et 697 e. de quo multis
annis ante Cobetum (ad Hyperidis orat. p. 46) admonui Com.
graec. vol. II p. 67.

Ibid. d. In Callimachi epigrammate ἀπὸ στομάτων Antho-
logia, ἀπὸ στεφάνων Athenaeus. Exhibui felicem O. Schnei-
deri emendationem ἀπ' ὀστλίγγων. Pro ἐγένοντο Ruhnkenius
ἐχέοντο.

Ibid. e. In carmine Dionysii vs. 3. σοὶ πρώτῳ χαρίτων
ἐγκεράσας χάριτας, scribendum κύλικας, ut vidit Lehrsius
Aristarch. ed. nov. p. 478. Ib. vs. 4. τότε exhibui pro τότε
ex emendatione Spanhemii. Vs. 5. συμποσίου κόσμον recte
Lehrsius.

Ibid. f. ἄλλα πολλὰ καὶ τοῦτο. Constans dicendi usus
postulat ἄλλα τε πολλὰ καὶ τοῦτο.

XV, 670. a. πρὶν κρατήσωσι τοῦ ἔρωτος. Interposui ἄν.

Ibid. b. τὴν τοῦ στεφάνου δήλωσιν σημεῖον τοῦ περὶ
τὸν ἔρωτα δεσμοῦ ἔρα̃ν φασὶ τοὺς τοιοῦτους; Corrigitur δὴ
λύσιν aut διάλυσιν. Sufficere opinor δήλωσιν.

Ibid. c. στεφανομένους περιρρεῖν αὐτῶν τὸν στέφανον
Inter περιρρεῖν et αὐτῶν excidisse suspicor ἔαν.

Ibid. d. χαλεπὸν γὰρ — θεῖναι. Fortasse μεῖναι scri-
psit Clearchus, quod respondeat praecedenti ἐπίμονος. In proximi-
mis ante στεφανοῦσι aliqua videntur excidisse; nisi malis κα-

θάπερ τινὸς θεοῦ τὰ πρόθυρα, recisis verbis στεφανοῦσιν αὐτῶν. Etiam in sequentibus haud pauca depravata sunt, quae in ordinem redigere eorum est, qui cum maxime colligendis illustrandisque Aristotelicorum reliquiis insudant.

Ibid. e. Ven. ἐμποδῶν. In Lycophronidis loco edidi τόδ' ἀνατίθηναι σοι ξόδον καλὸν ἄνθημα καὶ πέδιλα καὶ κνυέαν. Vulgo pro ἄνθημα i. e. donarium legitur νόημα. Hermanus μνῆμα scripsit, Bergkii ἀνάθημα. Quod ipse posui iam Casaubono placuisse video, sed male postea reiecit. Vs. 3. post ἄλλα apud Dindorfium nescio quo errore excidit κέχνται, quae res fraudi fuit Bergkio. Non credo tamen locum vitii immunem esse. Quid enim hoc est: omnia mea tibi dedico, quoniam in aliam puellam animus effusus est. Pro ἄλλα codd. habent ἄλλαι, V ἄλλό. Fortasse scripserat poeta

ἐπεὶ τοι νόος ἀμῖν (vel ἀμός) κέχνται
ἐπὶ σὲ τὰν Χάρισι φίλαν παῖδα καὶ καλάν.

XV, 671. a. ἐλέγομεν μὴ συνδειπνεῖν τῶν πέντε γε πλείους. Post συνδειπνεῖν excidisse videtur δεῖν.

Ibid. d. In Alexidis loco scripsi ἃ παρέθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν. Vulgo ἄπερ ἔθηκ' αὐτοῖς ἰδεῖν.

Ibid. e. Anacreon στεφάνους δ' ἀνήρ τρεῖς ἕκαστος εἶχεν. Ita haec ex VL correxi, latetque idem manifesto in scriptura cod. A στεφάνου ὁ δ' ἀνήρ. Dindorfius et Bergkii ex B ediderunt στεφάνους ὁ δ' ἀνήρ.

XV, 672. a. Τέναρος δὲ ἀγροίκων εἶναι λέγει στεφάνωμα τὴν λύγον. Huius scriptoris nomen Ταίναρος potius quam Τέναρος scribendum arbitror, ut voluit Casaubonus. Statim οἱ ἄλλοι δὲ scripsi pro οἱ ἄλλοι γε.

Ibid. b. Menodotus de templo Iunonis Samiae: ἐπιμεληθῆναι τοῦ ἱεροῦ, τοῦ καὶ νῦν ὑπάρχοντος, πρότερον δὲ ὑπὸ Λελέγων καὶ Νυμφῶν καθιδρυμένου. Permirus est hoc templum a Nymphis conditum dici, quamquam Samum ab Anacreonte Nympharum urbem dici non ignoro. Scribendum videtur καὶ Μιλῶν, quos cum Lelegibus coniunctos memorat Plutarchus Quaest. graec. p. 302 b. ubi Μιλῶν pro Μινυῶν corrigit Palmerius Exerc. p. 216. Eos Μινύας perperam appellat eorumque nomen ad Minoem refert Eustathius ad Hom. p. 635, 39. Σόλυμοι (Lyciae populus) Μινύαι ἀπὸ Μίνωος

ἐκαλοῦντο, οὗ ἀδελφοὶ Σαρπηδῶν καὶ Ραδάμανθυς. Cfr. Herodotus I, 173. et Stephanus Byz. v. Μιλύαι. Ibid. τοὺς δ' Ἀργεῖους πυθομένους καὶ χαλεπαίνοντας — πεπεισμένους τοὺς Ἀργεῖους, ὡς πάντως τι κακὸν — ἢ Ἀδμήτη πείσεται. Apertum est alterum τοὺς Ἀργεῖους delendum esse.

Ibid. ληστρικῶ τῷ βίῳ χρωμένους. Ita scripsi pro ληστρικῶ τε βίῳ χρωμένους. Ibid. c. corr. op. err. ἀπαίρειν.

Ibid. d. Erat ἠϊόνος et ἠϊόνα. Ibid. καθ' ἕκαστον ἔτος ἀποκομίζεσθαι τὸ βρέτας εἰς τὴν ἠϊόνα καὶ ἀφανίζεσθαι ψαιστά τε αὐτῷ παρατίθεσθαι. Quis non videat pro ἀφανίζεσθαι scribendum esse ἀφαγνίζεσθαι? habetque hoc ipsum cod. B.

Ibid. e. καὶ καλεῖσθαι Τόνεα τὴν ἑορτήν, ὅτι συντόνως συνέβη περιειληθῆναι τὸ βρέτας. Pro Τόνεα rectius scripseris Τόνεια. Pro συντόνως Dobraeus ἐν τόνοις. Malim τόνοις sine ἐν. Librario συντόνως scribenti obfuit vicinia sequentis συνέβη. Exercit. philol. I p. 50.

Ibid. παραγενομένων εἰς Ὑβλαν. Probabiliter v. d. in Miscell. Observ. crit. II, 1. p. 251. Ὑλαν corrigit. Idem postea coniecit O. Müllerus Dor. I 259. Cfr. tamen Lobeck. Paral. p. 302.

XV, 674. a. Μεγίσθης. Revocavi ubique librorum scripturam Μεγίστης. Ibid. προμαχίων ἑορτή. Rectius fuerit προμαχείων.

Ibid. d — f. De Alcaei Sapphonisque locis v. Bergkium. Eorum in illo qui lit. e. legitur, fortasse scribendum vs. 2. ὄρκακας ἀνήτω συνείρραις ἀπάλαισι χέρσιν. In quo συνείρραισα cum diaeresi dictum est pro συνείρασα, ut οἶδα Aeoles dixerunt pro οἶδα.

XV, 675. a. ὀμοπαθεία scripsi pro ὀμοιοπαθεία, confirmat B. in quo ὀμοπαθεῖς scriptum est.

Ibid. a. b. Philonides: πρὸς ἄμετρον ἀπόλαυσιν τῶν πολλῶν ἐκτρεπομένων ἄκρατόν τε προσφερομένων αὐτῶν, οἳ μὲν αὐτῶν μανιωδῶς παρέπαιον. Ita haec leguntur in A. Vulgo deest prius αὐτῶν, quod in αὐτίκα mutatum sequentibus iunxi. Mox οἳ Ἕλληνες τῷ μὲν παρὰ (μετὰ Palmerius) δεῖπνον ἀκράτῳ προσδιδόμενῳ τὸν ἀγαθὸν ἐπιφωνοῦσι δαίμονα, τιμῶντες τὸν εὐρόντα δαίμονα. Delenda est vox

postrema; praeterea scribendum τῷ μὲν παρὰ δεῖπνον ἄ
ἀκράτῳ h. e. πρώτῳ ἀκράτῳ. Cfr. sequentia τῷ δὲ μετὰ
(παρὰ Palmer.) δεῖπνον κεκραμένῳ πρώτῳ προσδιδομένῳ
Δία σωτήρα ἐπιλέγουσι.

Ibid. e. λευκώϊνον pro λευκώϊον Schweighaeuserus. Sta-
tim ex epitome pro περισστατέον restituere παραιτητέον.

XV, 676. a. b. Polycharmus in libro de Venere ἢ δὲ θεὸς
— αἰφνίδιον ἐποίησε πάντα τὰ παρακείμενα αὐτῇ μυρρίνας
χλωρᾶς πλήρη ὀδμῆς τε ἡδίστης ἐπλήρωσε τὴν ναῦν ἤδη
ἀπειροκόσι τοῖς ἐμπλέουσι τὴν σωτηρίαν διὰ τὴν πολλὴν
ναυτίαν. γενομένου δὲ ἐμέτου πολλοῦ καὶ ἡλίου ἐκλάμψαν-
τος κατιδόντες τοὺς ὄρους ἤκον εἰς τὴν Ναύκρατιν. Pro
μυρρίνας aut μυρρίνης scribendum aut deleto πλήρη scriben-
dum μυρρίνας χλωρᾶς. Post ναυτίαν sustuli interpunctio-
nem et τε scripsi pro δέ. Praeterea τοὺς ὄρους corruptum
puto scribendumque opinor τοὺς ὄρους. In sequentibus
libri habent θυσίας τε τῇ θεῷ καὶ ἀναθεῖς τῇ Ἀφροδίτῃ
ἄγαλμα. Casaubonus θύσας, non minus probabiliter corrigas
θυσιάσας. Exercit. phil. II p. 37.

Ibid. e. f. Chaeremon στεφάνους ἐτοιμάζουσιν οὓς εὐφη-
μίας | κήρυκας εὐχαὶ προὔβαλλοντο δαιμόνων. Praesens
ἐτοιμάζουσιν non potest conciliari cum sequente προὔβά-
λλοντο. Credo Chaeremonem scripsisse ἐτοιμάσαντες, Athe-
naeum autem, quod etiam alias fecit, orationis structuram suo
consilio adaptavisse. εὐχαὶ δαιμόνων, si incorruptum est,
audacissime poeta dixit pro εὐχόμενοι δαίμοσιν; fort. εὐχαῖς.
In Chaeremonis loco στεφάνους τεμόντες ἀγγέλους εὐφημίας,
non male Nauckius coniecit στεφάνους τ' ἔχοντες. Sed vide
quae dixi ad Theocriti Id. XVIII, 40.

Ibid. f. τὸ γὰρ παρὰ Κρατίνῳ κατὰ παιδιὰν εἴρηται
ναρκισσίνους ὀλίβους. Repugnant haec praecedentibus, qui-
buscum Cratini locus conciliari non potest, nisi ita scriptus
Ναρκίσσου ὀλίβους, ut non de flore, sed de nescio quo
Narcisso (fortasse de mythico illo Thespiensi) Cratinus loqui
putandus sit.

XV, 677. a. Revocavi librorum scripturam κατημαξενμέ-
νων, quod nescio quam ob causam Dindorfius καθημαξενμέ-

νων scripserit. In Platonis loco vs. 4. *κὰν καλλιερῆτε, γλῶτταν ἀγαθὴν πέμπετε*, nescio quis τέμνετε coniecit.

Ibid. d. *Καλλίξενος ὁ Ῥόδιος καὶ αὐτὸς γένος*. Delent articulum; sed fort. transponendum est ὁ καὶ αὐτὸς Ῥόδιος γένος.

Ibid. f. In Pancratis loco recepi quod Schweigh. ex Dioscor. II 172. coniecit *γλανκοῦ* pro *λευκοῦ*. Vs. 4. non necesse est scribi *φύη*. V. quae dixi ad Theocritum p. 255.

XV, 678. a. Quod Philetas affert incerti poetae distichon ex epigrammate sepulchrali ductum videtur.

Ibid. c. Ante Wyttenbachium erat *χοροὶ δ' εἰσὶ τὸ μὲν προῶτον τὸ δ' ἐξ ἀρίστων ἀνδρῶν*.

Ibid. e. f. *Ἀγωνίδι*. Imo *Ἀγωνίδι*. De Eubuli loco dictum est ad Theocrit. p. 178. Paucis interiectis leguntur haec: *σὺ γὰρ εἶ ὁ τὰ ἐν βιβλίοις οὐ μόνον ἀπόρρητα ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ διορύττων*, quae intelligerem sic scripta ἀπόρρητα οὐ μόνον ἐκλέγων ἀλλὰ καὶ ἐξορύττων.

XV, 679. a. In Sophoclis loco probavi Nauckii emendationem vs. 3. *μητρὸς* scribentis pro *γαστρὸς*. Ibid. *ἐπειδὴ οὖν ἤδη καὶ σὺ ἐμπεπλήρωσαι οὐ μόνον τῶν τοῦ γλαύκου κρανίων, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀειζώου βοτάνης, ἧς ὁ Ἀνθηδόσιος ἐκεῖνος δαίμων ἐμφορηθεὶς πάλιν ἢ τις γέγονε, λέγε ἡμῖν καὶ περὶ τοῦ προκειμένου*. De herba, qua Glaucus Anthedonius immortalitatem consecutus esse ferebatur, dixi Analectis Alex. p. 238. Sed corruptissima verba *ἧς ὁ Ἀνθηδόσιος* — *γέγονε* quomodo corrigenda sint difficile dictu est. Interim correxi *ἧς ὁ Ἀνθηδόσιος ἐκεῖνος ἀλιεντῆς* (vel *ἀσπαλιεντῆς*) *ἐμφορηθεὶς δαίμων θαλάσσιος γέγονεν*. Id enim dici debuit, Glaucum gustata herba ex piscatore deum marinum factum esse. Exercit. phil. I p. 50 et II p. 38.

Ibid. b. Verba *ἐν τῷ περὶ ψυχῆς* seclusi, nisi ea post *Πλάτωνα* transponere praestat. Eubuli locum correxi ut potui, nec vero perpurgatus est. V. Com. gr. III p. 251. Vs. 2. *στρούθιον ἀεροφόρητον* metro repugnant, fortasse *ἀερόφοιτον*. Vs. 3. *συνίλλεται* scripsi pro *συνίλλεσται τε*. Vs. 4. pro *ἠδυπότατον* correxi olim *ἠδύτατον*. Vs. 6. fort. *αὐξομένης ὥρας*, ut voluit Bergkiius.

Ibid. d. In altero Eubuli loco, de quo Com. gr. III 252.

dictum est, vs. 2. fortasse citra necessitatem τὸν adieci. Vs. 3. ὑγρότατον Hirschigii emendatio est pro γουπότατον. Vs. 4. Libri τίς γὰρ αὐτὸν ἔχουσα φιλήσει. Scripsi cum Iacobsio τίς γὰρ ἂν αὐτὸν ἔχουσ ἀφίλητος; Rectius fuerit τίς γὰρ τοῦτον ἔχουσ' ἀφίλητος;

Ibid. e. In eiusdem Eubuli fragmento legebatur τῶν μυρτίνων βουλόμεθα τούτων. σὺ τ' ἄλλα πῶλει πάντα πλὴν τῶν μυρτίνων. Dobraeus βουλόμεθα τουτωνί· σὺ δὲ | ἅπαντα πῶλει τ' ἄλλα πλὴν — Ego praetuli τῶν μυρτίνων βουλόμεθα· τουτωνί δίδου, τὰ δ' ἄλλα πῶλει πάντα πλὴν τῶν μυρτίνων.

Ibid. f. De Chaeremonis loco v. Nauckium Poet. trag. p. 305.

Ibid. et 680. a. Hellanico restitui formas ionicas. Erat ὄνομα — ἱερὸν — πόλει — ἱεροῦ — ἄνθους bis — ἀεί. Praeterea post μέλαιναί addidi καὶ et statim pro ἐπ' αὐταῖς οἱ στέφανοι, ubi articulus ferri non potest, posui ἐπ' αὐτῆσι στέφανοι. Alterum ἄνθεος deleverim. Denique ante τοὺς στεφάνους adieci τούτους.

Ibid. b. In Demetrii loco ἀνθεῖ δ' οὗτος ὅταν ὥρα ᾗ, καὶ τῷ χρώματι τὸ ἄνθος καλλιφεγγές, postrema vox e Salmasii coniectura scripta est, libri καὶ ἀφεγγές habent, quod lenissima mutatione ἡλιοφεγγές scripsi. Vides quam prope nihil inter ΚΑΙΑΦΕΓΓΕC et ΗΛΙΟΦΕΓΓΕC intersit.

Ibid. d. ἐπὶ τὸν στέφανον ἀγωνιζομένους. Malim περὶ pro ἐπὶ. In Simonidis epigrammate Heckerus Philol. Gott. V p. 509. corrigit Φοῖβος ἔσαγεῖται Τυνδαριδῆσι χορόν, σὺν δ' ἄμετροι etc.

Ibid. Ἀκίνιοι στέφανοί τινες καλοῦνται οὕτως οἱ ἐκ τῆς ἀκίνου τοῦ φυτοῦ πλεκόμενοι, ὡς φησιν Ἄνδρων. Quod medicus, qualem Andronem fuisse constat, de corollis explicuit, non mirum videri potest, si quidem multum ad valetudinem interesse putabatur, quo quis in conviviis sertorum genere uteretur. Cf. Plinius H. N. XXI, 3, 9. graecum auctorem secutus: apud Graecos quidem de coronis privatim (ιδίως) scripsere Mnesitheus atque Callimachus medici, quod et in hoc est aliqua valetudinis portio (ὕγιειας μέρος), in potu atque hilaritate praecipue odorum vi subrepente fallaciter. Hinc est quod Philonidis, nobilis medici, librum περὶ μύρων καὶ στεφάνων

laudat Athenaeus XV p. 675 a. et Claudii Saturnini de coronis scriptionem habes apud Tertullianum de Cor. VII p. 205. Exercit. philol. II p. 38.

Ibid. e. λείριον. Cod. A αἴριον i. e. λίριον.

XV, 681. a. De Alcmanis loco v. Bergkium.

Ibid. Cratinus ἐρπύλλοις κρόκοις ὑακίνθοις ἐλιχρύσου κλάδοις. Dubitare licet an Cratinus secundam in ἐλίχρυσος produxerit, quare malim ὑακίνθοισιν.

Ibid. Θεμισταγόρας δ' ὁ Ἐφέσιος ἐν τῇ ἐπιγραφομένῃ χρυσῆ (χρυσῇ) βίβλῳ ἀπὸ τῆς πρώτης δρεψαμένης νύμφης Ἐλιχρύσης ὄνομα τὸ ἄνθος ὀνομασθῆναι. Adscripsi haec si qui forte alii huius libri inscriptionem χρυσῇ βίβλος expediant. Historici argumenti fuisse intelligitur e loco ab Etymol. M. p. 166, 22. allato: Πατροκλῆς (Προκλῆς) καὶ Τεμβροίων ἀποικίαν στείλλαντες εἰς Σάμον, πρὸς τοὺς Κᾶρας κοινωσίαν θέμενοι ᾤκησαν παρὰ τὸν Χῆσιον ποταμὸν καὶ εἰς δύο φυλάς τὴν πόλιν διένειμαν, ὧν τὴν μὲν Χησίαν ὠνόμασαν ἀπὸ τοῦ Χησίου ποταμοῦ παρακειμένου τῇ πόλει, τὴν δὲ Ἀστυπάλαιαν, ἀπὸ τοῦ παλαιοῦ ἐκεῖσε οντος ἄστεος· οὕτω Θεμισταγόρας ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ. Insigne item fragmentum servavit scriptor Epimerismorum apud Cramerum Anecd. Oxon. I p. 80, 10. Θεμισταγόρας δὲ καὶ ἐν τῇ χρυσῇ βίβλῳ φησίν· Αἱ μὲν κατὰ τὴν Ἀλόπην τὴν νῦν καλουμένην Λυδίαν, τὴν πρὸς τῇ Ἐφέσῳ, γυναικες μιᾷ συμβουλή τὰ συνήθη ταῖς γυναιξίν ἔργα ἀπαρησάμεναι καὶ ζώναις χρησάμεναι καὶ οπλισμοῖς τὰ τῶν ἀνδρῶν πάντα ἐπιτήδευον· πρὸς δὲ τὰ ἄλλα (leg. τοῖς ἄλλοις) καὶ ἡμῶν σὺν αὐταῖς ταῖς ζώναις (ὃ ἔστιν ἐθέριζον)· διὰ τοῦτο καὶ Ἀμαζόνιας κεκλησθαι τὰς σὺν ταῖς ζώναις ἀμώσας. Praeterea non memini Themistagoram a quoquam ad partes vocari, nec commemoratum reperio a Guhlio in recensu scriptorum Ephesiacorum. Exercit. philol. II p. 38.

Ibid. c. Clearchus: ὄρα τοὺς τὸ κοσμοσάνδαλον ἀνευρόντας Λακεδαιμονίους. Natalis Comes in coronas nectentes i. e. ἀνείροντας, quod recipere non dubitavi.

Ibid. f. ὄλα interposui e Theophrasto, ubi ὄλωσ libri, quod ὄλα scribendum esse vidit C. G. Schneiderus.

XV, 682. a. In Alcmanis versu χρύσειον ὄρμον ἔχων ῥα-

δινᾶν πετάλοισι καλῶν, post πετάλοισι excidisse videtur ἴσον hoc modo πετάλοις ἴσον | καλῶν.

Ibid. e. Post Στασίνοσ indicavi lacunam cum Welckero Epic. Cycl. I p. 305. Recte idem praeunte Hemsterhusio post σοῦ inseruit οὐ. Pro Κύπρια quamvis repugnante Welckero malim cum Hemsterhusio Κυπρίου. Erunt fortasse qui Heckero Phil. V p. 433. assentiantur totum Athenaei locum ita refingenti: Δημοδάμασ δὲ ὁ Ἀλικαρνασσεὺς ἢ Μιλήσιος ἐν τῷ περὶ Ἀλικαρνασσοῦ Κυπρία (α Κυπρίας) Ἀλικαρνασσεῶσ ἀντὰ εἶναί φησι ποιήματα. Μοχ ἐν τῷ ἰά' (Dind. ἐν τῷ ἐνδεκάτῳ) corruptum videtur ex ἐν τῷ ἰά', de quo post Heynium admonuit Welckerus Ep. cycl. II 511.

Venustissimum Cypriorum fragmentum, in quo Helenae ornatus describitur, tractavi olim in Gerhardi Ephemer. Archaeol. 1845 p. 29. Reperi quas ibi proposui emendationes fere omnes; nunc totum locum ita corrigendum puto:

εἶματα μὲν χοροῖ ἔστο τά οἱ Χάριτες τε καὶ Ὄραι
ποιήσαν καὶ ἔβαψεν ἐν ἀνθεσιν εἰαρινοῖσιν,
οἷα φοροῦσ' ὦραι, ἐν τε κρόκῳ ἐν θ' ὑακίνθῳ
ἐν τε ἴῳ θαλέθοντι ῥόδου τ' ἐνὶ ἀνθεῖ καλῶ
ἠδέει νεκταρέῳ, ἐν τ' ἀμβροσίαισ καλύκεσσιν . . .
ἀνθεσι ναρκίσσον καὶ λειρίου, οἷ' Ἀφροδίτη
ὀδμαῖσ παντοίαισ τεθυωμένα εἶματα ἔσται.

Versu primo εἶματα Canteri est emendatio, in libris ἱμάτια scriptum, qui reliqua ita exhibent μὲν χοροῖσ τότε αἱ χάριτες τε καὶ ὦραι. Pro χοροῖσ Schol. Luciani de Salt. 5. paulo propius vero habet χοροῖσ. Reponendum quod edidi χοροῖ ἔστο τά οἱ Χάριτες. Vs. 3. οἷα φοροῦσ' ὦραι. Male scriptum erat Ὄραι. Magis tamen οἷα φέρουσ' ἀντὰ placeret, ut οἷα ad εἶματα spectet. Heckerus Phil. Gott. V p. 423. ὅσσα φέρουσ' ὦραι. Post vs. 5. aliquid excidisse videtur, e. c. οἰνάνθησ μύρτου τε καὶ ἴριδος, ἐν τ' ἐρόεντοσ — Vs. 6. Libri fere καλλιρόου, cod. B καλλιρόν, quod καὶ λειρίου sive malis καὶ λειρίου scribendum erat. Vs. 7. Mire dictum est et sine dubio corruptum quod vulgo editur ὦραισ παντοίαισ τεθυωμένα, pro quo ὀδμαῖσ παντοίαισ scripsi. Vix placebit enim cuiquam quod Heckerus voluit ὠραῖοισ πᾶσιν. Denique pro ἔστο

scripsi ἔσται. Versibus illis Athenaeus ex eodem carmine subiecit haec:

ἢ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας ἄνθεα γαίης
 ἂν κεφαλαῖσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι,
 Νύμφαι καὶ Χάριτες, ἅμα δὲ χρυσέῃ Ἀφροδίτῃ
 καλὸν αἰείδουσαι κατ' ὄρος πολυπιδάκον Ἴδης.

Mirum est in his nihil mali suspicatos esse criticos, qui si ad sententiae vim attendissent, non dubito quin duo fragmenta coniuncta esse vidissent:

ἢ δὲ σὺν ἀμφιπόλοισι φιλομμειδῆς Ἀφροδίτη
 πλεξαμένη στεφάνους εὐώδεας ἄνθεα γαίης . . .

[καὶ πάλιν: πλεξάμεναι στεφάνους εὐώδεας ἄνθεα γαίης]

ἂν (ἐν?) κεφαλήσιν ἔθεντο θεαὶ λιπαροκρήδεμνοι—

Apertum enim est etiam post secundum versum ad sententiae absolutionem aliquid desiderari. Ceterum verba ἄνθεσι γαίης non per appositionem praecedentibus adiuncta sunt, sed noto dicendi genere ita videntur intelligenda esse, ut Venus flores ad corollas coniunxisse dicatur. Praeterea Heckerus ἄνθεα ποιῆς conicit ell. Odys. IX 449. Vs. 4. scribendum erat χρυσέῃ, vulgo χρυσῆ.

XV, 683. a — 684. e. Sequitur septuaginta duorum versuum ecloga e Georgicis Nicandri derivata, multis illa quidem vitiis deformata, at quorum partem tamen, praesertim post S. (i. e. Ottonis Schneideri) operam, satis tuto tollere licuit.

Vs. 1. recte ut videtur S. ὅσ' ὠραῖα. Eodem duce vs. 2. posui ἄνθε' Ἰαονίηθε pro ἄνθη Ἰαονίηθε. Comparabam Hesiodicum illud Μοῦσαι Περιήθεν et Virgilianum pastor ab Amphryso. Quibus alia adiecit S.

Ioniam autem intellige Eliacam, cuius perrara apud veteres memoria est. Cf. Strabo VIII p. 346. ἐνταῦθα δὲ καὶ ἄλση τό τε Ἰωναῖον καὶ τὸ Εὐρυκύδειον, quod frustra in vitii suspicionem vocatum est. Eodem pertinent nymphae Ionides in sequentibus a Nicandro commemoratae. Adde Pausaniam VI, 22, 7. ὀνόματα μὲν ἐκάστη τῶν νυμφῶν Καλλιφάεια καὶ Συνάλλαξις (Συνάλθαξις Lobeck. Pathol. p. 510) καὶ Πηγαία καὶ Ἰασις, ἐν κοινῷ δὲ σφισιν ἐπίκλησις Ἰωνίδες. λογο-

μένοις δὲ ἐν τῇ πηγῇ καμάτων τέ ἐστι καὶ ἀλγημάτων παντοίων ἰάματα. καλεῖσθαι δὲ τὰς νύμφας ἀπὸ Ἴωνος λέγουσι Γαργηττοῦ μετοικήσαντος ἐνταῦθα ἐξ Ἀθηναίων. Exercit. phil. II p. 40.

Ibid. γένη γε μὲν ἰάσι δισσά. In his ἰάσι pro ἴοις dictum accipit S. allato Lobeckio Path. Prol. p. 443. Vereor ne non recte, sed scribendum opinor Ἰάδι, quo nomine ipsa illa, de qua modo diximus, Ionia significari potuit.

Ibid. Vs. 6. χλούνηνδε posuit S. ad apri latibula, cll. Homero Il. 24, 378. Πηλείωνάδ' ἰκέσθαι et Apoll. Rh. 3, 647. αὐτοκασιγνήτηνδε. Ego post ἤνυσε γὰρ aliquid intercidisse arbitror.

Ibid. b. Vs. 7. erat λῦθρον et vs. 8. νύμφαισιν, pro quo nunc malim omnino νύμφαις σὺν Ἰαονίδεσσι νυχεύσαν.

Ibid. Vs. 10. in libris legitur ὄδον διπάλαιστα τελέσκων. Scripsi ὅσον διπάλαιστα. Pro τελέσκων olim probabam Lobeckii coniecturam τελίσκων. Sed vide S.

Sequentia egregie expedit Schweighaeuserus. Odoniam, quam a rosarum praestantia commendat poeta, omni florum genere abundasse, etiam illud indicio est, quod fuere qui Proserpinae raptum in loca illa transferrent, cuius rei testem habemus Appianum Bello civ. IV, 105. rosasque centifolias de Midiae hortis lectas commemorat Tertullianus de Coron. p. 110 A (ed. Rig.); easdem in Pangaeo et apud Philippos novit Theophrastus H. Pl. VI, 6, 4. Cf. Plinius HN. XXI, 17.

Ibid. c. ἀγασσαμένη pro ἀγασσαμένης Schweighaeuserus. Vs. 17. S. κλῶν' εὐρρορίζου. Tum vs. 19. idem θρασκίω favonio spirante et vs. 20. βλαστοδροπέι δὲ χύτ' οἶα i. e. germina solitaria. Idem ἐς pro εἰς et ὄρσεο κόρσην cum J. G. Schneidero pro ὄρσεοκόρσην. Vs. 21. σπεῖραν ὅπως et ὑποζυγέοντε κόρσυμβοι S. cum Cantero pro κορσύμβοις. Dele comma in fine versus.

Ibid. d. Vs. 23. μέσσα vulgo, quod μέσφα scripsi. Vs. 25. σπέρματι μὴν S. pro σπερματίνην. Vs. 26. ἀργήεις, v. supra p. 66.

Ibid. e. Vs. 31. ἴρις δ' ἄν S. Idem ἀγαλλιὰς ἢ θ' pro ἀγαλλίδι ἢ θ', quod recepi. Vs. 33. ἦ τ' S. vulgo αἶ τ'. Vs. 36. vulgo σὺν καίπερ τοξία χροιῇ λυχνίς. Correxi σὺν καί

πέρ τ' ὄξεια χροῆ λυχνίς, quo adiutus S. recte dedit σὺν καὶ
 απερ τ' ὄξεια χροῆ λυχνίς.

Ibid. f. Vs. 39. φλόξ τε pro δὲ Schweigh. Tum vulgo
 editur ἀνερχομένη ἄουσα, ubi corrigebam ἀνερχμένου ἰσά-
 ζουσα, S. ἀνερχομέναις γανάουσα. Malim nunc ἀνερχομέ-
 ναις σελάουσα cll. Ther. 691. πυρὸς σελάοντος. Vs. 40. libri
 ἔρπυλλον δὲ φριάλευσί τ' ἐν βώλοισι φυτεύσεις. Casaubo-
 nus ἔρπυλλον δ' ἐφύδροισι φ. Merkelius ἔρπυλλον δ' ἐν φρι-
 καλέοις βουνοῖσι φυτεύσεις. S. ἔρπυλλον δ' ἐφύδροισιν
 ἐπ' ἀμβώνεσσι φυτεύσεις. Ego quod posui nunc reicio scri-
 bendumque suspicor ἔρπυλλον δ' ὄφρῦησιν (vel ὄφρῦέσσιν) ἐν
 εὐβώλοισι φυτεύσεις. Vs. 42. ἠδὲ pro ἠὲ I. G. Schneider.
 Tum pro κατακρεμάησιν fort. κατακρεμάς ἦσιν, quod adiective
 dictum est, ut ἐντυπὰς et alia eiusdem generis. Vs. 45.
 libri φυλάσισινη — διοιγομέναισιν. Correxit S.

XV, 684. a. Vs. 49. πῆξαν pro πλῆξαν S. Idem vs. 50.
 post quem alium excidisse recte statuit, πη βρώμην pro πω
 βρώμην, B πεβρώμην, Canterus πω βρώμην. Vs. 51. ὠλί-
 σθηναν pro ὠλίσθησαν dedit S. Idem revocavit ἐνιχρίμψαντε
 ex A. Vulgo ἐνιχρίμψαντα e coniectura Canteri. Vs. 52. βλα-
 σταὶ βαθεῖ — κόπρος S. pro βλάστα βαθεῖ — καρπόν. Vs.
 53. κήπω vel κήποις S.

Ibid. b. Vs. 54. erat ἐπιπορσαίνουσιν.

Vs. 58. ναομένοισι τόποις. Libri νεομένοισι. Scriben-
 dum igitur ναιομένοισι, quae ionica forma est. Homerus Od.
 IX 222. ναῖον δ' ὄρω ἄγγεα πάντα. Quod afferens Apollo-
 nius Lex. p. 114, 30. explicationis causa addit ἀντὶ τοῦ νεα-
 νικῶς i. e. ἀντὶ τοῦ νέον ἰακῶς vel ἰωνικῶς. Cf. Archestra-
 tus Athenaei IV p. 136 b. βούγλωσσόν θ' ὅς ἔναιεν ἐν ἄλμῃ
 μορμυρούσῃ, ubi vide quae adnotavi. Exercit. phil. I p. 51.

Ibid. c. Vs. 59. εὐειδές S. vulgo εὐᾶδες. Vs. 60. κάλχας
 pro χάλκας Casaubonus, fortasse sine causa, vide S. Vs. 62.
 ὑψηέν τε πανόσμεον scripsi pro ὑψηέντα πανόσμεον. Vs.
 63. νεοδουπέσιν vetus mea coniectura est pro νεόχου παισίν.
 Vs. 64. ἠιδέας optime scripsit S.

Ibid. d. Vs. 68. βρεττέεσσιν Lobeck. Rhem. 316. Ib. ὅτε
 scripsi pro ἄτε. Vs. 69. πολλάκι θέλκια καλὰ sanum puto.
 Hesychius Ζέλκια· λάχανα. Φρύγες. Potuit etiam floris

genus esse. Ib. τὸτὲ pro τό τε Schweighaeuserus. Vs. 70. στήλῃσιν S. στήλαισιν vulgo. Vs. 72. pro εὐτραπέας ad Theocritum p. 239. conieci εὐστραφέας. Et sic Schweigh.

Ibid. f. Timachidas θήσειόν θ' ἀπαλὸν μῆλω ἐναλλύκιον ἄνθος. Nisi, quod non puto, μῆλον de flore mali explicari potest, equidem μίλω scribendum putarim.

XV, 685. a — c. Pherecrates ὦ φιλῶν μὲν ἀμάρακον, προσκινῶν δὲ σέλινα. Scripsi cum Hermanno προσκινῶν. In altero eiusdem poetae loco vs. 1. Herwerden Observ. crit. p. 11. ἀπαλῶν. In Cratini loco de vs. 4. dixi ad p. 681 a. Vs. 6. lacunam expleveris scribendo ἀνθρῦσκου φόβη[σί τε καὶ σμίλω καὶ θροαλλίδι], v. Com. gr. vol. V p. 17. Vs. 7. ἀειφρούρω μελιλώτω. Cf. Hesychius Ἀειφρουρος· ἀεὶ διαμένων, ἀειθαλής. Σοφοκλῆς Τηλέφω. Ita enim correxit corruptam glossam Porsonus apud Dobraeum ad Nub. 518. diu ante Cobetum. Vs. 8. δὴ inserui.

XV, 686. a. κατὰ τὸν Σοφοκλέα, ὃς ἐν Συνδείπνοις φησί· φορεῖτε, μασσέτω τις, ἐγγείτω βαθὺν κρατῆρα. Pro φορεῖτε olim conieci φυρᾶτε, nescius tum placuisse idem etiam aliis. Praestat fortasse ἔφη· σι[τία] | φορεῖτε κτλ. Vox σιτία, qua tragici poetae in tragoediis non utuntur, a satyrica poesi non aliena putanda est.

Ibid. b. Alexis: στεφάνων δέ τε τούτω χύδην πεπλεγμένων. Ita cod. B, στεφάνων δὲ τούτων A. corrigunt στεφάνων δὲ τουτωνί. Nescio an praestet στεφάνων δὲ τούτων τῶν. Sequentia in libris ita habentur κατὰ τὸν Ἀντιφάνους ἐνεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο, quae viam monstrante Casaubono ita correxi κατὰ τὸν Ἀντιφ[άνη· στεφ]άνους ἐνεγκεῖν δεῦρο τῶν χρηστῶν δύο — Praeterea non satis intelligo quid sit χρηστὸν πῦρ, quare vide ne poeta scripserit τῶν χρυστῶν δύο καὶ δᾶδα χρυστὴν ἡμμένην χρυστῶ πυρί, ubi χρυστὸν πῦρ intelligo ignem in quem unguenta iniecta sunt. Eadem Casauboni fuit coniectura, Dindorfio neglecta. Corollam unguento delibutam habes apud Aelian. V. H. XIV, 39.

Ibid. c. οὕτω γὰρ τὴν τῶν λόγων διέξοδον ὥσπερ δράματος ποιήσομαι. Recte in praecedentibus legitur τὸν περὶ τῶν μύρων λόγον διεξέρχεσθαι, persequi sermonem de unguentis. At hic agitur de fine disputationi coronariae

imponendo, qui cum dramatis exitu comparatur. Is autem non διέξοδος dicitur, sed ἔξοδος, quod etiam hic pro διέξοδος reponendum arbitror. Exempla dittographiae in διεξ passim vidimus in superioribus. Cf. Cobetus V. L. p. 224.

Ibid. d. De Xenophontis loco v. Cobetum Mnem. VII 147.

Ibid. e. Erat ἔλευθέρων.

XV, 687. b. Clearchus: Παρράσιος δ' ὁ ζωγράφος, καίπερ παρὰ μέλος ὑπὲρ τὴν ἑαυτοῦ τέχνην τρυφήσας καὶ τὸ λεγόμενον ἔλευθέριον ἐκ βαβδίων ἐκ τινῶν ποτηρίων ἐλκύσας — Dindorfius ἐκ ante τινῶν delevit; malim ἐκ βαβδίων ὡς ἐκ (vel ὡσεὶ) τινῶν ποτηρίων. Quid autem sit libertatem ex bacillis tanquam ex poculis ducere nescire me fateor. Alludi videtur ad πῶμα ἔλευθερίας. Pro τέχνην fort. τύχην scribendum est. Supra XII 543 d. ubi similia de Parrhasio narrantur, ὑπὲρ τὴν γραφικὴν scriptum est. In versu Parrhasii ἔγραψα pro ἔγραψε scripsi. V. ad XII p. 543 c.

Ibid. c. ἡδονικὴν pro ἡδονήν posui cum Nauckio et χροιομένην pro χρωμένην. V. Casaub. ad p. 689 c.

Ibid. d. e. Alcaei fragmentum exhibui prout voluit Bergk P. L. p. 714.

XV, 688. a. Sophoclis locus sine sensu ita scriptus erat θυμῷ δ' οὔτι φαιδρὰ χορεύει τάρβους θυγάτηρ. Scripsi literis transpositis καρδία pro φαιδρὰ et ουκέτι a Brunckio adoptavi. Numeri sunt glyconici. Compara homericum τὸ δ' ἐμὸν κῆρ ἄχνηται ἐν θυμῷ.

Ibid. b. In Anaxandridis loco Dobraeus malebat ἐπιχαιρέκακόν πως.!

Ibid. c. Archilochus ἐσμυρισμένη κόμας | καὶ στῆθος, ὡς ἂν καὶ γέρον ἠράσσατο. Sic Wakefieldus fortasse recte scripsit pro ἐσμυρισμένας.

XV, 689. a. καθ' ὃν χρόνον ἔζη Βερενίκη ἢ μεγάλη. Prorsus novum mihi accidit Berenice appellari τὴν μεγάλην, pro quo non dubium quin recte Schweigh. a Dindorfio neglectus reposuerit ἢ Μάγα. Exercit. phil. II p. 41.

Ibid. b. Achaeus:

Ἰσαργύρου τ' ἐς χεῖρα κυπρίου λίθου

δώσουσι κόσμον, χρομάτων τ' αἰγυπτίων . . .

Ita haec scripsi indicata in fine lacuna, cuius hanc rationem

habui, quod recte quidem *λίθου κόσμος* dicitur, non autem *χρυσάτων κόσμος*. Fallitur enim de Ionis loco Athenaeus XV p. 690 b. ubi *σαρδιανός κόσμος* ad vestitus ornatum referendum est. Fortasse in sequ. versus initio fuit *ἄλειμμα*. Pro *ἰσαργύρου τ' ἐς* Dindorfius ex Heringae coniectura *ἰσάργυρόν τ' εἰς*. Cod. A *εἰσαργυροῦν τις*. Praeterea praestat fortasse *ἐς χεῖρε*.

Ibid. d. *ἢ τε Κύπρος καὶ τὸ κρόκινον*. Vulgo *ἐν δὲ Κύπρω καὶ τὸ κρόκινον*. Apud Theophrastum est *καὶ ἡ Κύπρος καὶ πρὸς τούτοις καὶ τὸ κρόκινον*. Dindorfius *ἔτι δὲ κύπρος καὶ τὸ κρόκινον*.

Ibid. e. f. In Antiphanis loco vs. 1. cod. B habet *λοῦτ αἰδου ὁ ἀληθῶς*, in quo manifestum est aliud quid latere quam quod nunc editur; nisi forte *ου ο* ex sequente versu huc translatum est. Vs. 6. indicavi lacunam, v. ad XII p. 553 d.

XV, 690. a. *πρὸς τῷ μυροπώλῃ*. Schweigh. probabiliter coniecit *πρὸς τῷ Πέρωνι*. Vs. 2. *αὐτόν* seclusi et τὸ adieci cum Herwerdeno Observ. crit. p. 43. Ibid. δὲ pro *τε* Bergkii.

Ibid. b. In Hipponactis fr. *βακκάρη* pro *βακκάρει* restitui ex C et deletis quae Dindorfius intulit post *ῥῖνας* lacunae signis *οἷά περ* scripsi pro *οἷη περ*. Voluerunt hoc etiam alii. Heckerio Phil. V p. 484. verba *οἷάπερ κρόκος* spuria videntur. In Ionis fragmento *βακκάρης* dedi pro *βάκκαρης*. Dindorfius *βακκάρεις*.

Ibid. Pherecrates, v. Com. gr. II p. 298. ubi quod pro *λοῦσιν* conieci *εἰσιουῖσιν*, teste Cobeto ad Orat. de arte interp. p. 127. confirmavit Ven. Fort. scribendum *ἔστην δὲ κἀκέλευον «ἐγγέασθε νῶν | βρένθειον, ἵνα τοῖς εἰσιουῖσιν ἐγγέω μύρον»*. Pro *βρένθειον* vulgo *βρένθειον*.

Ibid. f. Strattis: *καὶ λέγ' ὅτι φέρεις αὐτῇ μύρον*. Ita Erfurdus pro *μύρον φέρεις αὐτῇ*. Malim cum Iacobsio *καὶ λέγ' ὅτι μύρον αὐτῇ φέρεις*. Vs. 4. fort. *οὔτ' οἶδεν* pro *οὔτ' εἶδεν*. *μεγάλλειον* pro *μεγάλλιον* scripsi et hic et in sequ.

XV, 691. a. In Amphidis loco ante *ἐρίοισι τοὺς τοίχους* excidisse suspicor *ἐμπεταννῖναι λέγω* vel simile quid in eandem sententiam dictum. V. Com. graec. vol. III p. 312. In Anaxandridis loco *βασίλις ἄνομασμένη* de regia virgine de-

sponsata explicui. Sed locus de vitio suspectus est, ac fortasse recte nonnemo coniecit ἡγλαῖσμένη. Nimirum in cod. archetypo scriptum erat . . . σμένη, quod librarius pro captu suo supplevit. Vs. 2. Herwerden μεγαλλεῖοις τὸ σῶμ'.

Ibid. b. In Menandri loco παῖ· νῆ Δί' ἡδύ cum Dobraeo scripsi pro παιδίον· ἡδύ.

Ibid. Ἀλκαῖος ἐν Παλαίστραις. Scripsi Παλαίστρα.

Ibid. e. Alexidei fragmenti vs. 2. librorum scripturam γινόμενον αἰὲ κρονικόν emendavit Herwerdenus.

Ibid. vs. 3. εἰς οὐχὶ ταῦτόν μα Δία τὴν αὐτὴν μύρον. Ineptum est τὴν αὐτὴν, cui τὴν ὁσμὴν Dobraeus, τον μέγαν Herwerdenus, ego τὰς πάσας substitui. Nec absurdum esset εἰς οὐχὶ ταῦτόν μα Δία ληκύθιον μύρον. Vs. 8. ἡλειφόμενυ θυόμενος ἰρίνω μύρω. Scripsi ὕομενος.

Ibid. f. πρὸς θεῶν, φίλοι, ποία ἡδονή, μᾶλλον δὲ σαλακωνία θαῖμάτια μολύνεσθαι; Sic Dindorfius edidit praeunte Cantero pro μᾶλλον δ' οὔσα λακωνία. Crediderim unius litterulae transpositione scribendum esse μᾶλλον δ' ὕοσαλακωνία, cui similiter formatum est ὕομουσία.

XV, 692. a. τὴν εἰς μετέωρον τῶν οἴνων φορὰν ὑποπτέυσαντες. Fortasse ὑποτοπήσαντες scribendum est.

Ibid. d. συμβαλοῦμαί τι μέλος ὑμῖν εἰς ἔρωτα. Cf. Com. gr. IV 555.

Ibid. e. Italicas et Siculas urbes plerasque in numis repraesentare dicit πρόσωπον δικέφαλον. Scripsi διπρόσωπον κεφαλήν, quod res postulat. Quis enim nescit in numis illis non faciem cum duobus capitibus effictam esse, sed unum caput cum duplici facie? Paulo ante ni fallit coniectura splendendum est τῶν κατὰ τὴν [μεγάλην] Ἑλλάδα.

XV, 693. a. In Alexidis loco ante Cobetum erat Διός γε, quod Dobraeus Διὸς σύ scribebat. Vs. 2. χρησιμωτάτου dedi pro χρησιμώτατον. Sequitur Nicostrati fragmentum, quod cum sic in libris scriptum esset καγὰ φιλιτάτη μετανιπτρίδ' αὐτῶ τῆς ὑγιείας ἔγχεον, ego ἀγ' ὦ φιλιτάτη scribendum duxi; non male tamen Iacobsius κατ' ὦ φιλιτάτη.

Ibid. b. In eiusdem Nicostrati loco ἀπενεγκάτω μοι τὴν τράπεζαν ἐκ ποδῶν, malim utique ἐκποδῶν.

Ibid. c. In Xenarchi fragmento vs. 2. γὰρ adieci. Vs. 2.

restituit Cobetus, vulgo abest ἀκρατος, quod e cod. A revocavit. Idem in Eriphi loco, qui in cod. sic scriptus est ἐκπεπιη δέκας πρὶν ἀγαθοῦ πρῶτον δαίμονος λαβεῖν, feliciter restituit ἐκπεπήδηκας πρὶν ἀγαθοῦ πρῶτα δαίμονος λαβεῖν. Pro πρῶτα autem fortasse πῶμα scribendum est.

Ibid. d. καὶ ὥσπερ ἰκετεῖαν τινὰ ποιούμενος. In his καὶ fortasse delendum est.

Ibid. e. ἐκέλευσε βασταχθῆναι τὴν τράπεζαν. Pro τὴν cod. B αὐτήν, quod fort. recte αὐ τὴν scripsi.

XV, 694. a. ὅτι σκολιὸς ἦν. Ita Schweigh. pro ὅστις.

Ibid. b. ὁπότε τὰ κοινὰ καὶ πᾶσιν ἀναγκαῖα τέλος λάβοι. ταῦτα γάρ — Libri λάβοιεν. Scribere debebam τέλος λάβοι· ἐνταῦθα γάρ, ut vidit etiam Cobetus ad Orat. p. 105.

Ibid. d. Ἀπόλλω Ilgenius pro Ἀπόλλων, quod fort. revocandum est. In scolio quarto scripsi ἐπ' ἐμαῖς εὐφροσύναισι, ταῖσδ' αἰοδαῖς κεχαρημένος. Libri — εὐφροσύναις ταῖσδ' αἰοδαῖς ἄειδε, nisi quod pro ἄειδε B habet αἰοιδε. Hermanus εὐφροσύναις, αἰοδαῖς κεχαρημένος. Alii fortasse rectius τᾶδ' αἰοιδᾶ. In quinto scolio Bergkiius ὡς φίλης Ἀθηνᾶ.

Ibid. e. In sexto scolio πάλιν τ' Dindorfius.

Ibid. f. Anaxandrides τὸ μὲν ὑγιαίνειν πρῶτον ὡς ἄριστον ὄν. Ita scripsi pro ἄριστον ἦν, ferri tamen potest etiam ἦν.

XV, 695. a. Grotefendus ἐκ γῆς [μὲν ἄνδρα] χορὴ κατιδεῖν πλόον. Alia v. apud Bergkium. Ibid. cum Cobeto supplevi τᾶ ante χαλᾶ, possis etiam χαλαῖσιν scribere, ut voluit Heckerus Philol. V p. 510. Tum εἴμεν dedi cum Cobeto, libri εν μεν et ἐν μέν. Casaubonus ἔμεν.

Ibid. b. In nobilissimo Callistrati scolio ἐν μύρτου κλαδὶ τὸ ξίφος φορήσω | ὥσπερ Ἀρμόδιος κ' Ἀριστογείτων vix credible est particulam καὶ elisionem passam esse, cuius rei unum tantummodo idque pessimi poetae Diogenis Laertii exemplum habeo IV, 9, 69. χ' ὃ μὲν οὐδὲν ἔλασσον ἔβη κατὰ γῆς. Fortasse igitur Ἀρμόδιός τ' Ἀριστογείτων τ' scribendum est. Exercit. phil. I p. 52. Alia elisae particulae καὶ exempla, item ex pessimis poetis ducta, vide apud Welckerum Museo Rhen. 1843 p. 266. In Callistrati loco κ' primus edidit Brunckius. Revocavi librorum scripturam ὥσπερ Ἀρμό-

dum fuisse ac proinde utrobique aut Ἐρμίππου aut Ἐρμολέους scribendum esse intellexit. At fortasse neutrum nomen genuinum est, sed reponendum Ἐρμολότου, quem Antigonis laudes carminibus celebrasse auctor est Plutarchus Apophthegm. p. 182 c. et de Is. et Os. p. 360 d. Atque idem hoc nomen nescio an reddendum sit Stobaeo Flor. XCVIII, 66. lyricos quosdam versus afferenti Ἐρμολόχου nomine adscripto. Ea certe aliquanto lenior coniectura fuerit, quam Pflugkii, cui Σιμωνίδου reponendum videbatur, quod secutus est Schneidewinus Delect. p. 393. Exerc. phil. II p. 41.

Ibid. c. In cantilena Locrensi eos verum vidisse credo, qui vs. 4. pro ἡμέρα καὶ ἤδη scribi voluerunt καὶ δῆ, quod qui eam ob causam spreverunt, quoniam καὶ δῆ in fine sententiae poni non possit, immemores fuere, ut alia mittam, Aristophanis Pac. 942. ὁ γὰρ βωμὸς θύραζε καὶ δῆ et Sophoclis OC. 173. ψάνω καὶ δῆ. Exerc. phil. I p. 52. In eodem carmine vs. 1. ἄμ' edidi cum Bentleio pro ἄμμ'. Vs. 3. ante Bergkium erat τὴν δειλάκραν et vs. 4. pro οὐκ εἰσορῆς dedi οὐκ εἰσορῆς, quod aperte latet in scriptura cod. A οὐκ ἐκορῆς. Præterea fortasse vs. 2. præstat scribere μολῆν κῆνον pro μολὲν (μόλιν A) κείνον.

Ibid. d. Αἰταλὸς δικαστὴν καθεστάνκει βασιλικῶν τῶν περὶ τὴν Αἰολίδα. Scribendum opinor βασιλικόν.

Ibid. e. Ter scripsi Συρβηνέων pro Συρβηναίων. Cf. ad p. 669 b. Ibid. cum Schweigh. addidi καὶ ὅς.

Ibid. f. sq. Matro parodus Εὐβοιὸς τε καὶ Ἐρμολογένης διοί τε Φίλιπποι. Aut διός τε Φίλιππος scripserim aut Εὐβοιοί τε καὶ Ἐρμολογένοι, quod commendat quem expressit Matro versus homericus Il. κ', 429. καὶ Λέλεγες καὶ Κανύκωνες διοί τε Πελασγοί. Vs. 5. ᾧ καὶ τετθνεῖῶτι λαλεῖν πόρε Φερσεφόρεια. Repugnant haec praecedentibus, ex quibus Cleonicum adhuc in vivis fuisse intelligitur. Videntur compluscula ante hunc versum excidisse.

XV, 698. b. εὐρετὴν μὲν οὖν τοῦ γένους (parodicae poesios) Ἰππώνακτα φατέον τὸν ἰαμβοποιόν· λέγει γὰρ ἐν τοῖς ἑξαμέτροις. Scribendum erat ἐν τόνοις ἑξαμέτροις. Cf. Herod. I 47. ἐν ἑξαμέτρῳ τόνῳ. Suidas s. v. τόνος. καὶ τὸ ἑξάμετρον ἔπος. « πνυθικὸν ἦν προμάντευμα ἐν τόνοις ἑξαμέτροις, οὕτω προ-

λέγον τὴν τελευταίην». In Hipponactis versibus fortasse πάντο-
 χάρουβδιον scribendum, ut voluit olim Bergkiius. κακὸς κακόν
 scripsi pro κακῆ (om. A) κακόν cum Cobeto. Idem recte
 ὀλεῖται.

Ibid. d. In Hegemonis Thasii fragmento multa corrupta
 sunt, sed quorum nec facilis nec tuta medela est. Primo sta-
 tim versu

ἔς δὲ Θάσον μ' ἐλθόντα μετεωρίζοντες ἔβαλλον
 πολλοῖσι σπελέθοισι —

non credo vitio vacuum esse μετεωρίζοντες, pro quo fortasse
 μέγα κρίζοντες scribendum est. Vs. 6 — 9.

μνημ' ἀνέπεισε γέροντα καὶ οὐκ ἐθέλοντ' ἀναβῆναι
 καὶ σπάνις, ἢ πολλοὺς Θασίων εἰς ὀλκιάδα βάλλει
 εὐκύρου βδελυρῶν ὀλλύντων τ' ὀλλυμένων τε
 ἀνδρῶν, οἳ νῦν κείθι κακῶς κακὰ ῥαψωδοῦσιν.

Horum versuum primo λῆμ' ἀνέπεισε scripsi cum Iacobso, at
 repugnant sequentia οὐκ ἐθέλοντα, quare praestat fortasse
 λῆμμα scribere Iucris studium. Vs. 8. εὐκύρου Prellerus
 Polem. p. 77. de hominibus delicatioribus interpretatur. Non
 credo hoc probari posse, sed legendum suspicor οἰκουρῶν,
 ut paupertas Thasios otii et desidiae amantes ad navigationis
 necessitatem compellere dicatur. Ὀλλύντων τ' ὀλλυμένων τε
 sunt HomERICA. Cf. Plutarchus de an. et corp. affect. p. 502 a.
 συνέρωγεν ὀλλύντων καὶ ὀλλυμένων. Alia indicavit Wytten-
 bach Bibl. crit. II 2 p. 66. Sequentia κακῶς κακὰ ῥαψω-
 δοῦσι non recte de sycophantis interpretatur Dobraeus Adv.
 II p. 354. Vs. 10. pro ἐπίθησα cod. A ἐποίησα, unde con-
 iecit ingeniose Iacobsius ὡς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖς σίτου χορή-
 ζων ἐποίησα. Lenius fuerit οἷς καὶ ἐγὼ μέγα τοι σίτου χορή-
 ζων ἐπίθησα. At pro μέγα requirebam μάλα. Vs. 11.
 αὐθις δ' οὐκ ἐπὶ κέρδος ἀποίσουμαι. Ita cod. A. VL αὐθις
 δ' οὐκ ἐπὶ κέρδος ἀπείσομαι. Sed nolo celare lectorem, quae
 ingeniose olim Hermannus de vss. 9—12. ad me perscripsit:
 Hegemon scheint sich als einen armen Teufel dar-
 zustellen, der das verdiente Geld durchbringt und
 seiner Frau nur wenig davon zukommen lässt.
 Nach dieser Annahme dürften vs. 9 u. f. wohl so zu
 schreiben sein:

ἀνδρῶν δ' οἱ νῦν κείθι κακῶς κακὰ ῥαψωδοῦσιν
εἷς καὶ ἐγὼ μετὰ τοῖς ἴσα χρητίζων ἐπέρησα.
αὐθις δ' οὐκ ἔτι κέρδος ἀπώσομαι, ἐς Θασίους δὲ
μηδὲν πημαίνων, Κλυτοῖ ἄργυρον ἐγγυαλίξω.

Seine Frau scheint Κλυτὸν geheissen zu haben. Denn ἐγγυαλίξω erfordert einen Dativ, und κλυτὸν ist ein seltsames Epitheton zu ἄργυρον. Dann passt das Folgende gut. Vs. 14. Casaubonus τὸν ἀχαιῖνὸν ἄρτον conicit. Ib. notabile est πεσσομένης pro πεσσούσης. Vs. 16. ὡς Φιλίων ὄρμην παρ' Ἀθηναίοισιν αἰείσας πεντήκοντ' ἔλαβε δραχμάς. Frustra interpretes laborant in explicanda voce ὄρμην, pro qua fortasse ἄρμοι vel πρῶην scribendum est. Sed etiam Φιλίων nomen vitii suspectum, ac fortasse pro ὡς Φιλίων scribendum Ἀσφαλίων vel Ὠφελίων. Vs. 17. ἐπέψω cod. A, recte vulgo ἐπέμψω, quamvis satis audacter hoc dictum est pro ἔπεμψας.

XV, 699. a. χάρει ἔς τὸν ἀγῶνα Casaubonus correxit pro χάρ' εἰς τὸν ἀγῶνα. In sequentibus Φιλίην scripsi pro Φιλίνην. Duae huius nominis formae sunt Φιλίνα et Φιλίη, tertia non datur.

Ibid. b. περὶ τῆς τῶν βαλανέων μάχης

βάλλον δ' ἀλλήλους χαλκήρεσιν ἐγγείησιν.

Sic recte iam Dalecampius scripserat pro βαλανείων, quod prorsus ineptum est. Nec sanum est ἐγγείησιν, quod ex homerico loco II. σ', 543, quem parodia ludit Euboeus, male illatum est. Schweighaeuserus ἀγγελοῖσιν coniecit. Fortasse reponendum est ἐγχεσίεσιν, cuius nominis etsi nullum exemplum est, recte tamen formatum esse docet cognatum ἐπίχυσις. Nisi fuit ἐγχεσίησιν.

Ibid. c. De Alexandri Aetoli carmine abunde dictum est Analectis Alex. p. 231. In alia omnia abit Heckeri Philol. Gott. V p. 421. disputatio, quam expendant, quibus volupe est.

Ibid. f. Aristophanes καὶ διαστίλβονθ' ὄρωμεν | ὥσπερ ἐν καινῷ λυχνούχῳ | πάντα τῆς ἐξωμίδος. Ita Salmasius. Cod. ἐν κενῷ λυχνούχῳ. Pollux X 116. ἐν κενῷ λυχνούχῳ. Herwerdenus qui vitium loci perspexit Nov. Add. crit. p. 14. ὥσπερ εὐκέρω (εὐκέρω) λυχνούχου. Fort. ὥσπερ εἰ καινῶν

λυχνούχων, sive malis καινοῦ λυχνούχου, quamquam ne sic quidem locus satis intelligi potest.

Ibid. Indicante Cobeto ad Orat. de arte interpretandi p. 65. haec in cod. A ita leguntur: προειπῶν λυχνούχον οἷμοι κακοδαίμων φησὶ λυχνούχος ἡμῖν οἴχεται εἴτ' ἐπιφέρει· καὶ πῶς ὑπερβας τὸν λυχνούχον οἴχεται· εἴτ' ἐπιφέρει καὶ ἔλαθεν. Correxerit partim Bergkiius ad Aristoph. fragm. p. 1060. partim Cobetus.

Ibid. In Alexidis loco ὡστ' ἐξελὼν ἐκ τοῦ λυχνούχου τὸν λύχνον | μικροῦ κατακαύσας ἔλαθ' ἑαυτόν, ὑπὸ μάλης | τῇ γαστρὶ μᾶλλον τοῦ δέοντος προσαγαγών, pro ὑπὸ μάλης Herwerdenus Nov. Add. crit. p. 31. coniecit ὑπὸ μέθης. For- san ὑπὸ μάτης temere et inconsulto. Substantivum μάτη recte mihi in Timonis versibus agnovisse videor apud Sextum Emp. XI 171. Vid. Philologus Gott. XV p. 331.

Ibid. φι . . . της δ' ἐν Τριόδοντι. Fortasse Φιλιππίδης δ' ἐν Τριόδοντι, ut conieci Comment. Miscell. I p. 35. cl. Photio Lex. p. 238, 5.

XV, 700. a. Alexis ἦν τις κηδεμὼν τῶν δακτύλων. Pe- dum digitos recte intelligit Berglerus ad Aristoph. Equ. 874.

Ibid. c. Ἀριστοφάνης. Porsonus Ἀντιφάνης, quod ipsum ego proposui Curis crit. p. 75. V. Fragm. Com. gr. III p. 57.

Ibid. Hermippi versus, qui vulgo ita legitur τῇδ' ἐξιόντι δεξιᾷ, ὧ λυχνίδιον, fortasse sic corrigendus est τῇδ' ἐξιόντι δεῖξόν, ὧ λυχνίδιον, hac excedenti mihi ostende (via m). Dobraeus τί δ' εἶχεν ἐν τῇ δεξιᾷ; β'. λυχνίδιον.

Ibid. e. Verba uncis inclusa certa coniectura supplevi. V. Fragm. Com. ed. min. p. 762.

Ibid. f. Quae uncis circumscripti addidit Porsonus e Pol- luce VI, 103.

XV, 701. b. καὶ ὁ Κύνουλκος — ἐμοὶ δὲ παῖ δωρόδειπνε ἀσσαρίου κανδήλας πρῶα. Sunt haec Cynulci verba morae impatientis et convivium quantocius relinquere gestientis. De δωρόδειπνε inopes consilii sunt interpretes. Crediderim ἀωρόδειπνε sive mavis ἀωροδείπνω scribendum esse, ad mul- tam noctem enim convivium protractum erat.

Ibid. c. ἐν τῷ προτέρῳ. Scripsi ἐν τῷ πρώτῳ.

Ibid. d. τῆς χαλκῆς εἰργασμένης Αἰητοῦς. Pro χαλκῆς

scriptum est χαλκοῦ. Sed librorum scripturam tuetur ipse Athen. XI p. 470 a. ἐν εὐνήῃ χρυσοῦ κατασκευασμένη. Quae in sequentibus commemoratur platanus Delphica, eam commemorant etiam Theophrastus H. P. IV, 13, 2. et Plinius H. N. XVI, 238.

Ibid. f. μακρῶν μὲν τῶν πρώτων δύο συλλαβῶν λεγομένων. Scribendum erat μακρῶς. Vide sequentia.

XV, 702. b. In Ariphronis carmine Bergkii recte fortasse ex Hoeschelii epit. scripsit καὶ λάμπει χαρίτων ἔαρι. In Sopatri qui his subicitur loco,

κρεανομοῦμαι καὶ τὸν ἐκ Τυρρησίας
οἶνον συνόκτω λαμβάνειν ἐπίσταμαι,

neque συνόκτω a Dindorfio scriptum, neque σὺν ὀκτώ, quod libri habent, intelligo. Suspiceris σὺν ὀπτῶ scribendum esse. Sequebatur fortasse in iis quae omisit Athenaeus ὄψω, nisi id ipsum pro ὀκτώ restituendum est.

ADDENDA ET CORRIGENDA.

I, 11. c. Antiphanis fragmentum Cobetus N. L. p. 108. sic constituit [πρὸς τὸ] συνακρατίσασθαι πῶς ἔχεις μετ' ἐμοῦ; nescio quo metri genere.

II, 36. b. Quod in Epicharmi loco μῶκος pro κῶμος scribendum esse conieci, confirmat Alexis X p. 421 a. φιλεῖ γὰρ ἢ μακρὰ συνουσία | σκῶψιν· ἢ σκῶψις δὲ λυπεῖ μᾶλλον ἢ τέρπει πολὺ.

Ibid. d. Quae ad h. l. de σφαλίξειν et σφαλός dixi, iis adde ἀποσφαλίξειν ex Ὀρνιθοσκοπίῳ p. 557, 1. ubi Hercherus ἀπασφαλίξειν edidit.

II, 38. a. Semus Delius: εἰς οὓς (τρίποδας) τὸν οἶνον ἐξεκεράννουν. Scribendum διεκεράννουν, nihil hoc errore frequentius. V. indicem.

II, 50. d. ὁ δὲ καρπὸς τὰ μὲν ἄλλα πάντα [κεράσῳ] ὅμοιος. Ita scribendum erat, ut vidit Lehrsius in Herodianeis p. 435.

II, 69. b. ἐντὸς ἐξήκοντ' ἐτῶν. Hic veterum iudicio quasi terminus fuit robustae et vegetae aetatis. Cf. Aelianus apud Suidam v. Ἀπίκιος sive apud Hercherum fragm. 110. ὡς μὴ ἂν πιστεύειν πέρα ἐξήκοντα ἐτῶν εἶναι. Hinc etiam est quod Caesar Augustus, nisi fallit memoria, dicere solebat, ineptire qui medicum post sexagesimum annum consulant.

III, 78. f. σνκοβασίλεια. Fort. συροβασίλεια. V. Addenda ad XI p. 500 d.

III, 94. e. χορδῶν τε μέμνηται Ἐπίχαρμος ἅς ὀρύας ὀνομάζει ἐπιγράψας τι καὶ τῶν δραμάτων Ὀρύαν. Difficile ad credendum est Epicharmum Ὀρύαν drama illud suum eo quo Athenaeus existimasse videtur sensu inscripsisse. Alio ducit glossa Hesychii Ὀροῦα (sic)· χορδή· καὶ σύντριμμα πολιτικόν, εἰς ὃ Ἐπιχάρμου δράμα. Ubi σύστρεμμα scribendum videtur, factio civilis. Photius Συστρέμματα· στα-

σιαστῶν πλήθη. Hesychius *Συστρεμμαίων· θορύβων*. Ad scripturam nominis quod attinet, Aristarchus id ὄρνια scripsisse videtur, si recte intelligo Theognosti verba apud Bekkerum Anecd. p. 1333. *ἰγνύα, ὄρνια*. *Ἀρίσταρχος συστέλλει τὸ ἄ καὶ ἐκτείνει τὸ ὕ καὶ προπαροξύνει ὡς φησιν Ἡρωδιανός*. Exercit. phil. I p. 10. In Theognosti loco scribendum videtur ὄρνια. Apud Arcadium p. 194, 5 (219, 8) καὶ ἄργυρᾶ καὶ ἄργυρᾶ ὅτε μὲν ἐκτείνεται ὄξυνόμενον παρ' Ἰωσιν, ὅτε δὲ βαρύνεται καὶ συστέλλει αὐτό, recte Schmidtius coniecit ἄγνιᾶ καὶ ὄρνιᾶ.

III, 95. d. *Συοθήρα*. Revoca quod inconsulto tentavi *Συοθήραις*.

III, 106. b. *καρίδες δὲ βραχέως καὶ τευθίς*. De his vide Lobeckium ad Phryn. p. 171.

III, 109. f. Cantilenis proverbialibus ad h. l. allatis adde quam Suidas p. 97 Bekk. servavit *ἀνὰ σοὶ τάδε πάντα Λεπαργέ*, in quo *Λέπαργος* vaccae nomen est, et qua Hesychius utitur *Ἐξάγω χωλὸν τραγίσκον*.

III, 123. d. Adnotationi addere licebit haec: *Σάτυρος ἐν τοῖς περὶ χαρακτήρων Athen. IV p. 168 c. Διόδωρος ἐν τοῖς περὶ βιβλιοθήκης XV p. 541 e. Ἀντιφῶν ἐν τοῖς περὶ γεωργικῶν XIV 650 e. Διονύσιος ἐν πρώτῃ περὶ ῥωμαϊκῆς ἀρχαιολογίας Stephanus Byz. s. v. Ἀγχιόης. Ἀνακρέων ἐν τῷ περὶ ῥιζοτομικῶν Schol. Nicandri Ther. 596. Δικαίαρχος ἐν πρώτῳ περὶ βίων Diog. Laert. III, 1, 5. ubi περὶ expungebat Fuhrius. Ἠγήσανδρος ἐν τοῖς περὶ ὑπομνημάτων Suidas v. Ἀλκνονίδες*. Cf. Wytttenbach ad Plutarch. p. 8 a.

IV, 137. d. In Alexidis loco Heimsoethi Comm. crit. p. XVIII corrigit

λιμὸν παρέχειν φίλοισιν, ἀλλὰ δεῖ καθ' ἐν ἕκαστον αὐτοῖς προτιθέναι μεγαλοπρεπῶς.

IV, 141. f. *ἐν τῇ πεντεκαιδεκάτῃ καὶ εἰκοστῇ*. Recte Brueknerus *ἐν τῇ πέμπτῃ καὶ εἰκοστῇ*.

IV, 153. a. *Σελεύκου*. Schweigh. Add. vol. VIII p. 422. *Δημητρίου*.

Ibid. e. Posidonius de Germanis *ἄριστον προσφέρονται κρέα μεληδὸν ὠπτημένα*. Müller Fragm. Hist. III p. 264.

ἀμεληδόν corrigit, voce vix recte formata. Melius esset [όλο]μεληδόν.

Ibid. f. κορεσθέντες δειπνουν καὶ μέθης εἰσεκάλουν τοὺς μονομάχους. Non recte dici credo κορεσθῆναι μέθης. Excidit fortasse ἐμπλησθέντες.

IV, 158. b. De βαβαὶ Μύξος proverbio, quod in annotatione attigi, v. Bergk. Annal. Marb. 1845 p. 174.

IV, 159. d. Heimsoeth Comm. crit. p. XIV. Alexidis versum ita supplet et refingit ἀλλ' οὖν πένητας εὐπατρίδας οὐδείς ἐρεῖ.

IV, 165. c. Axionicus Πυθόδηλος οὐτοσὶ ὁ Βαλλίων προσέρχεται ἐπικαλούμενος. Nomen Βαλλίων, Pythodelo inditum ut homini extremae lascivitatis, cognatum est cum verbo βαλλίζειν.

Ibid. d. Post δημαγωγῶν lacunam indicare debebam. De sequentibus, quae mirifice perturbata sunt, nihil dum quod satisfaciat prolatum est.

IV, 166. c. τὰ δὲ post στρατεῖαι adiecerat iam Villebrunius, qui scripsit τὰ δ' αἱ πολυτέλειαι.

IV, 192. e. De θρηῖσαι, quod Philetæ restitutum ivi, cf. Lobeck. Πηματ. p. 6.

V, 206. d. αὐλητοῦ καὶ μάγου. Probabiliter Iacobsius conicit μαγωδοῦ.

V, 210. f. De κατασαυλοῦσθαι, quod Posidonio restitui, v. ad XII p. 527 f. et quae in Herme Hübneri I p. 423 annotavi.

V, 211. c. γέλωτος οὖν πολλοῦ καταρραγέντος ἔμενεν ὁ φιλόσοφος καὶ τὴν λυσιωδὸν ἐπαινῶν οὐκ ἐπαύσατο. Ante ἔμενεν excidit fortasse ἄτρεπτος vel simile quid, nisi sufficit διέμενεν scribere.

V, 219. a. Oraculum εἶη μοι τὸ μεταξὺ Κορίνθου καὶ Σικυῶνος. Quaeri potest quem locum deus Corinthum inter et Sicyonem situm designare voluerit. Credo equidem indicari Teneam, vicum Apollinis cultu nobilitatum. Cfr. Zenob. Prov. III 96. εὐδαίμων ὁ Κόρινθος, ἐγὼ δ' εἶην Τενεήτης. κώμη ἐστὶ πλησίον τῆς Κορίνθου Τενέα, κατάφυτος. ὡς οὖν τῶν ἐν τῇ κώμῃ ὁμολογούντων μὲν Κόρινθον εἶναι εὐδαίμονα, αἰρουμένων δὲ ἤττονα κώμην ἔχειν, οὕτως εἴρηται. Haec paulo melius scripta leguntur in C. ἐπὶ τῶν ὁμολογούντων

[Κόρινθον] μὲν ὀλβίαν εἶναι τινα πόλιν, προαιρουμένων δὲ ἀθορύβως ἥττονος κώμης. ἔστι γὰρ κώμη ἐν ἧ ἱερὸν Ἀπόλλωνος Τενεάτου. Quae sic redintegrandae sunt προαιρουμένων δὲ ἀθορύβως [ζῆν] ἥττονος κώμης [ἐνοίκους ὄντας]. Situm Teneae satis accurate indicat oraculum ab Athenaeo servatum. Atque hinc ap. Stephanum Byz. Τενέα· κώμη μεταξὺ Κορίνθου καὶ Μυκηναῶν, pro Μυκηναῶν, quod nullo pacto ferri potest, scribendum Σικυῶνος. Distabat a Corintho sexaginta stadia teste Pausania II, 5, 4.

V, 221. b. κατώβλεπον, pro quo κατώβλεπα (non κατωβλέπα) scripsi, revocandum est. Cf. Lobeck. Paralip. p. 294. et Schweigh. vol. VIII p. 431.

V, 224. a. In Anaxilae loco παλαιίστρας σοι corruptum est. In Timoclis fragmento quod exhibui debetur Cobeto ad Orat. p. 64.

V, 226. d. ἀλλ' οὐχὶ τιθὰς εἰσάγουσι non mea, sed Cobeti emendatio est Lect. Nov. p. 130. qui in sqq. non suppleverat quod ego dedi, sed μείζων βλάβη οὐκ ἂν γένοιτο μετὰ γε.

Ibid. e. Nescio quid facias viro eximio in Diphili loco πλουσιώτατος conicienti, quamquam sic (ex mea emendatione) iam multos ante annos Dindorfius ediderat.

VI, 229. b. Quae ad h. l. de ἦγανον apud Photium et Etym. M. restituendo in Exerc. phil. II p. 11. dixi, non legerat Bernh. ten Brink Phil. Gott. VI p. 56. Recte autem eandem formam reddidit Hipponacti apud Athen. XIV p. 645 c.

VI, 235. a. In Clearchi verbis pro ἔτοιμον Müllerus Hist. gr. II p. 303. fortasse recte scripsit ἄτιμον.

VI, 241. b. Alexidei fragmenti versum postremum Nauckius Bulletin de l'Acad. de St. Pétersb. IX p. 397. ita redintegravit οὐδὲ γὰρ ἐκεῖνος ἂν καλῆ τις [ἂν τε μή].

VI, 250. b. τῶν Φρυνίχου. Veram nunc puto Heckeri emendationem τὸν (sic libri) Τυννίχου.

Ibid. c. οὐδὲ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἀσμάτων κατέχειν. Scribendum arbitror τὸν ὄνθμόν.

VI, 254. a. Alexidis verba sic distingui malim B. φέρει τὸν τρίτον. A. Φίλας Ἀφροδίτης. B. χαίρει ἄνδρες συμπόται.

Ibid. e. Diphilei fragm. vs. 2. Nauckius Bulletin de l'Acad. de St. Pétersb. IX p. 398. conicit καὶ φίλους χῶλας πόλεις. Vs. 3. idem λόγω πανούργῳ pro κακούργῳ, quod verum puto.

VI, 254. a. χάριν γὰρ ἀποδιδόντας. Recte Bruecknerus ἀποδιδόντα.

VI, 256. e. Τρίκκης. Rectius Τροίκης. Cf. Vindicias Strab. p. 156.

Ibid. f. Pro κολακεύεσθαι v. d. apud Schweigh. vol. VIII p. 437. conicit βλακεύεσθαι.

VI, 260. f. στρατιώτας tamen tenet Polybius.

Ibid. τὸ δ' ἐπισηκεῖν καὶ φενακίζειν ἐν τῷ σεμνοτάτῳ ὑπελάμβανον. Iure opinor haesit Casaubonus. Scribendum videtur ἐν τῶν σεμνοτάτων.

VI, 265. c. ταῦτ' ἔχειν. Non operarum hic error est pro τοιαῦτ' ἔχειν, sed sic scripseram e Polybio.

Ibid. e. Distingue πῶς γάρ; ὁπότε —

VI, 266. f. Eupolis Χῖος δεσπότην ὠνήσατο. V. Cobetum Nov. Lect. p. 156.

VI, 270. e. f. Versus anonymi poetae τέτλαθι δὴ — λιμὸς ἀτερπήης, fortasse Metageni assignandi sunt. Cf. p. 271 a.

VI, 276. f. In Plutarchi verbis, quae ad h. l. in Anal. p. 120. tractavi, pro ἀναδιδόντας Coraes ad Heliod. p. * * ἀλύοντας coniecit.

VI, 283 f. καὶ τὸν εἰς τὴν ἀκτὴν διαγαρόντα αὐτὴν διαπεραιοῦν. Nullus hic locus composito διαγαγεῖν. Scribendum ἀγαρόντα, erroris originem ostendit quod statim sequitur διαπεραιοῦν.

VI, 284. a. In Apollonii versu Heckerus Phil. Gott. V p. 448. pro αἰήονα conicit παιήονα.

Ibid. Theocritus ὃν λεῦκον καλέουσιν, ὃ γὰρ φιαρώτατος ἄλλων. Corrigendum φιαρώτερος.

Ibid. f. διαγενομένων. Rectius διαγινομένων.

VI, 285. c. Arcestratus de ἀφρωῶ ἀγὸς

κἂν τῇ περικλύστῳ

ἔστι Ῥόδῳ γενναῖος, εἰς ἐπιχώριος ἔλθῃ.

Postrema male intelligunt nisi aliunde advecta fuerit. Scribendum videtur εἰς ἐπιχώριος ἔλθῃς. Etiam in Rhodo, si illuc veneris, bonas apuas reperies.

Ibid. d. Corrige οἱ μὲν ἐνταῦθα pro οὐ μὲν ἔ.

VI, 290. b. In Hegesippi loco, in quo vs. 6. edidi ἐν ἔτεσιν δυσίν, revoca δυεῖν et v. Franckium in Philol. Gott. 1860 p. 444.

VI, 291. a. Recte corrigunt εἴσομαι δ' ἂν λέγῃς.

VII, 292. f. In Archedici loco servata librorum scriptura scribendum κοτύλης τε παραναλωμένης σέσωκά μοι.

VII, 293. d. ἀπέπνιξ' ἐν ἄλμῃ τοῦτον εὐανθεστέρα. Praestare videtur εὐανθεστάτη.

VII, 295. a. Ad Lyncei locum ἀδικία κτήσασθαι τὴν ἐπιθυμίαν immemor fui pro ἐπιθυμίαν recte legi VI p. 285 f. ὄψοφαγίαν, quo recepto nihil in loco difficultatis est.

VII, 300. e. et 286. b. περὶ ζώων. Rose Arist. pseudep. p. 296 et 306. περὶ ζωικῶν.

VII, 301. c. καρδίαν τρίγωνον λευκὴν. Rondelet de pisc. p. 148—49. καρδίαν τρίγωνον, [ἤπαρ] λευκόν. v. Rose l. l. p. 306.

VII, 302. c. διοιστρήσοντι correxit iam Iacobsius, sed male versuum reliquias distinxit. Pro δρόμον Heckerus Phil. V 422. conicit πόρον; at fretum, per quod thynni ultro citroque discurrunt, recte δρόμος vocari potuit.

VII, 303. a. De Alexidis versu v. Dobraeum, qui conicit οὔτος πρότερον, κεφαλὴν τιν' εἰ λάβοι θύμον, iste olim, cum pauper esset, vilissimo cibo contentus erat; nunc dives factus vel lauta opsonia aspernatur.

Ibid. b. Pro ἀύξανόμενον malim ἀύξανομένην.

VII, 304. c. Numenius εἰναλίην πτυίνην. Pro πτυίνην libri πίτυνον; malim igitur πύτινον ut 327 f. Compares κίθαρος piscis nomen a κιθάρα deflexum. Sed εἰναλίην num recte dederim pro ἐννυχίην dubitare licet; debebam, opinor, εἰνάλιον.

VII, 305. c. νατόγραπτα — κολίας. De his v. Rose p. 297.

VII, 309. a. κυπρίνος — κέκτηται. V. Rose p. 309.

VII, 312. c. λάβρακες. V. Rose p. 310.

Ibid. f. μυξίνον. Schneider Hist. pisc. p. 178. μύξωνα e Plinio H. N. 32, 37.

VII, 316. f. *μνίοις* qui parum caute me scripsisse affirmat Rose p. 363. vellem causas huius iudicii explicuisset.

VII, 319. e. Archestratus *ἀλλά γε χρὴ ῥίνης λόγον — ποιῆσθαι*. Fort. *ἀλλά σε χρὴ*.

VII, 320. a. Archestratus *Καρῶν πέλας ἀγκυλοκόλων*. Non satisfaciunt quae de his dixi. Corrigendum videtur *ἀγκυλοκῶνων* obliquas cristas gestantium. Cares cristarum inventores perhibentur a Plinio H. N. VII, 200.

VII, 321. b. Numenius *κόσσυφον ἢ κίχλας ἀλειδιάς, ἄλλοτε δ' ἄλλη | σάργον ἐπικελσάντα*. Mirum hoc et haud dubie corruptum cinclorum marinorum epitheton est, quod vide ne *ἀλιδινέας* scribendum sit. Idem voluit Schweigh. Vs. 2. malim *ἐπεισκέλσοντα*.

Ibid. d. Archestratus *τὸν δ' ἀγαθὸν μαλακὸν τε*. Fort. *ἀγανόν*, quod melius opponitur *τῷ σκληρῷ*.

VII, 322. f. Numenius *τοῖσί κε θηρήσαιο λαβὼν λελημένος ἰχθύν*. Scribendum videtur *λαβεῖν* cum Casaubono.

VII, 323. b. *κέστραν μὲν ὕμμες ὠττικοὶ κικλήσκετε*. Recte Schweigh. *ὠττικοί*.

VII, 328. d. V. Rose p. 298.

VII, 329. a. *Νίκανδρος ἐν β' οἰταϊκῶν*. Hecker Phil. Gott. V p. 425. conicit *Αἰτωλικῶν*.

VII, 333. d. *ἡ δῖνα*. De hac forma quae dixi p. 148. iis adde Hesychium *Βορρασμοί· Ἀθήνησιν οἱ ἄγοντες Βορέαξ ἑορτὰς καὶ θοῖναν (θοῖναν)*. Ex eodem genere est *τριγλα* pro attico *τριγλη*, restituendum illud ex codd. Archestrato apud Athen. p. 320 a. item *κίχλα* Babrio fab. 72, 19. *Αἴτνα* pro *Αἴτνη* habes apud Constantinum Porph. Them. II p. 65, 18. *Βέργα* pro *Βέργη* apud Scymnum Per. 654. *πτέρνα* pro *πτέρνη* apud Photium Lex. 469, 23. *τρῦπα* (non *τρύπα*) apud Eustath. ad Hom. p. 1069, 22. Exercit. phil. II p. 4.

VII, 336. a. *καὶ ἐφύβρισα*. Nauckius Bull. de l'Acad. de St. Pétersb. IX 402. *κάβροχθισα*.

VIII, 339. a. Antiphanes *τοῖς κιθαρῳδοῖς — ἅπασιν οὗτος ἐπιπεφυκῶς λανθάνει*. Fort. *ἐπικεκυφῶς*.

VIII, 360. a. *ἰφθίμους* praecepit M. Haupt Phil. I. 366.

VIII, 375. e. In Aeschyli verbis ad *δονοῦσα καὶ τρέπουσα*

desidero accusativum. Fort. in sequentis initio versus posuerat poeta *ἅπαντα*.

IX, 376. a. *Νεάνθης ὁ Κυζικηνὸς ἐν δευτέρῳ περὶ τελετῆς*. Imo *περὶ τελετῶν*, de quo admonuit Müllerus Hist. gr. vol. III p. 8.

IX, 381. f. *ὑπὸ πλούτου τῆς τρυφῆς*, ob nimium luxum, conicit Boissonade apud Schweigh. Add. VIII p. 966.

Ibid. *ἅμα ἕσως*. Boissonadus *εὐμούσως*.

IX, 382. c. Heimsoeth Comm. crit. p. XVII. *χολᾶς, εἰ τοὺς μέροπας τοὺς σοὺς με γινώσκειν δοκεῖς*, quae perelegans emendatio est, at dubito propter articulum. Recte dicitur *οἱ σοὶ μέροπες*, non item *οἱ μέροπες οἱ σοί*, nisi ubi *τοὺς σοὺς μέροπας* aliorum *μέροψιν* opponas.

IX, 386. a. Alexis *θερμοτέροις χείρεις ἀεὶ | τοῖς ὄψαροῖσι, ἢ τὸ μέσον, ἢ κατωτέρω*; Importunum h. l. est *ἀεὶ*. Fortasse scribendum *χάριεν λέγεις*.

IX, 388. d. *πενταδάκτυλος τε ὢν τὸν μέσον ἔχει μέγιστον*. Rose l. l. p. 290. *τετραδάκτυλος*, quod non video quo pacto cum ceteris conciliari possit.

IX, 390. b. Ad h. l. quae in annotatione dixi, iis adde Aelianum H. A. IV, 13. *οἱ Κιρραῖοι πέροδικες — παλαμῶνται ἑαυτοὺς ἀβρώτους παρασκευάσαι — σκόροδα σιτοῦνται προθυμότερα*.

Ibid. f. *οὐκ ἔστι δὲ νυκτερινός*. Rose p. 293. cum Schweighaeusero *οὐκ* delet.

IX, 392. d. *ὡς κατεῖδεν Ἐρυσίχθων Ἀῆλον*. Recte Casaubonus *κατεῖχεν*.

IX, 393. c. Hipparchi locus cum alio fragmento III p. 101 a. coniungendus est ad unum fragmentum in hunc modum:

οὐδέ μοι Αἰγυπτίων βίος ἤρεσεν οἷον ἔχουσιν
 χέλλια τίλλοντες καὶ κητία δεισαλόεντα,
 ἀλλὰ λοπᾶς μ' εὐφραίν' (leg. εὐφραν') ἢ μητρὸς
 καλὰ πρόσωπα
 ἐκβολάδος, δέλφαξ δ' (leg. τ') ἐν κλιβάνῳ ἠδέα
 ὄζων.

X, 402. d. Primus Antiphaneae eclogae versus ita distinguendus erat *ἦδιστ' ἂν ἐσθίοις; τίνος; et tum B. εἰς εὐτέλειαν*.

X, 408. a. In annotatione scrib. ἦγε — πνανέψια et b. *Τοιούτων* pro *Τοτούτων*.

X, 411. b. Ἴων δ' ἐν Ὀμφάλῃ — κᾶλα καὶ τοὺς ἄνθρακας. Haec post sequens Pindari fragmentum transponenda esse videntur.

X, 412. c. *Εὐριπίδης ἐν τῷ πρώτῳ Ἀυτολύκῳ*. Nauckius Tr. P. p. 350. *ἐν τῷ σατυρικῷ Ἀυτολύκῳ*. Fortasse delendum est *πρώτῳ* i. e. *ᾶ*, quod ex sequente litera natum fuerit. Nam duas fuisse satyrici dramatis recensiones, vix credere licebit.

X, 416. a. *πυνθανομένου δὲ τοῦ βασιλέως ὅτι ἀπὸ τούτων ἐργάζοιτο, εἶπε Περσῶν ἀναριθμητοὺς συγκόψειν*. Scribendum erat *ἐργάζοιτο*.

Ibid. c. In Alcmanis fragmento pro *ἔσθειν* rectius scripsissem *ἔσθειν*.

Ibid. f. Philetæus *κᾶν δῆ τροχάζω στάδια πλείω Σωτάδου*. Ita Dindorfius pro *δέη*, quod revocandum hoc modo *κᾶν | δέη τροχάζω* —

X, 421. c. Diphilus *ἐμὲ μὲν οὖν ὄραῖς πεπωκότα* —. Hoc posui pro *οὐχ ὄραῖς*, quod recte habet si locum per interrogationem extuleris. Vs. 2. fortasse servanda est librorum scriptura *καὶ θυμούμενον*. Vs. 3. recte *Ἀστεριώνας* restitutum videri iam indicavi. Fuit autem Asterion ille sive Asterius Gigantum unus, de quo Aristoteles apud schol. Aristidis p. 323, 9. (ed. Dind.) *ἡ τάξις τῶν ἀγώνων κατὰ Ἀριστοτέλην γράφεται· πρώτα (leg. πρώτος) τὰ Ἐλευσίνια διὰ τὸν καρπὸν τῆς Δήμητρος, δεύτερον (cod. B δεύτερα i. e. δεύτερος) δὲ τὰ Παναθηναῖα ἐπὶ Ἀστερίῳ τῷ γίγαντι ὑπὸ Ἀθηναῖς ἀναιρεθέντι. τρίτος κτέ.*

Ibid. d. Quod ad h. l. attigi Hermodoti fragmentum, alio loco Stobaeus Menandro tribuit. V. Com. gr. IV p. 324.

X, 424. c. Alcaeus *κεραννύουσιν ἀφανίζουσί τε*. Fortasse nihil novandum, v. Com. gr. II p. 829.

X, 430. d. *ἄ δ' ἑτέρα τὰν ἑτέραν κακκεφαλᾶς κύλιξ | ὠθείτω* Hecker Phil. Gott. V p. 500.

X, 435. e. *ἐννέα* tamen etiam Plutarchus Dion. 7. habet, nihilo minus Aristotelis numerum vitii suspectum habeo.

X, 436. b. Τιμόλαον — Τιμόλαον. Theopompus sine dubio Τιμόλα et Τιμόλαν scripserat.

X, 443. a. πορνευομένων Schweighaeuseri emendatio est, libri πορνευομένων, quod servavit Dindorfius. Hinc corrige adnotationem.

X, 446. b. ἀπεσκοτώθης φίλτατε σπάσας οἴνου τοσοῦτον. Videntur haec comici poetae esse, qui scripserit ἀπεσκοτώθης φίλτατε | οἴνου σπάσας τοσοῦτον.

XI, 784. c. πολλαῖς καὶ ποικίλαις ἰδέαις Nauckii emendatio est.

XI, 475. c. Euphorionis versum ἤλὲ πόθεν ποταμῶν κελέβη. ἀποήφυσας ὕδωρ; (sic enim pro ἡέ scribendum) ad Ποτηριοκλέπτην retulerat iam Casaubonus. V. Anal. Alex. p. 110.

XI, 478. a. Βογχορηίδος Dobraei est emend. non Lobeckii, qui voluit Κοσροηίδος. V. Müller Fragm. hist. gr. III p. 54.

Ibid. ψυκτήριον in Hipparchi fragmento occupavit v. d. apud Schweigh. in Add. vol. VIII p. 499.

XI, 482. a. Alexis ᾧ τάλαιν' ἐγὼ κακῶν. Ex his verbis coniecturam capere licebit de argumento fabulae Alexideae Ἰππεύς inscriptae; nimirum eques iste meretrici quicquid haberet vasorum abstulerat miseramque in sicco destituerat. Eodem fortasse respexit Anaxilas Athenaei XIII 558. εἷς μόνος δ' ἰππεύς τις αὐτῆς (Plangonis) τὸν βίον παρείλετο, πάντα τὰ σκευή γὰρ ἔλκων ᾧχετ' ἐκ τῆς οἰκίας.

Ibid. d. Quod in Ephippi loco scribi volebam Διονυσίου δ' εἰ δράματ', iam Bergkii proposuerat.

XI, 483. b. In Critiae verbis corr. oper. err. τῶ pro τοῦ.

XI, 487. b. φυνστῆ μαινίς ante me restituit Nauck. Phil. VI p. 416.

XI, 496. c. Ἀλέξανδρος δ' ἐν Τιγονίῳ. Cf. ad Com. gr. IV p. 554.

XI, 497. c. In ithyphallico carmine σωτήρια Heckerus Phil. Gott. V p. 423. recte ad solennia in Ptolemaei Soteris honorem acta trahit.

XI, 500. d. Damascenas tamen ficus impense laudat Iulianus Epist. 24. ut ficus Syriacae nihil iam habeant, in quo quis offendere possit. Cf. Add. ad III p. 78 f.

XII, 511. c. τὸν Ἀνανίου ὄντως ἀοράτου κατὰ δόξαν

όντος corrigit Bernh. ten Brink Phil. Gott. VI p. 77. in quo όντως praeivit Pursanus. Pro Άνανίου fort. Νινύου scribendum, de quo v. Athen. XII p. 528 c. Ceterum tota haec disputatio Clearchi ingenium redolet.

XI, 526. b. Xenophanes τυραννείης ήσαν επί στυγερούς. Sic scribendum ex VL. Ven. ησσα νευ στυγερούς.

XI, 527. e. Posidonius από της περι τάνανακαϊα κακοπαθείας. Probabiliter Bakius απο[ύσης] της περι —

XII, 532. f. διό και παρασίτων και εταιρών πολλών Sintenis ad Plutarchi Per. p. 318.

XII, 534. c. ύποδήματα — à άπ' αυτού άλκιβιάδες καλεϊται. Corrigendum esse άλκιβιαδίδες monui in annotatione, sed eodem iure possis άλκιβιάδεια, ut σμινδυρίδεια ύποδήματα dicuntur a Smindyride.

XII, 535. d. μέχρι των κλειθρων του Πειραιώς. Piraei portuum, quos claustris munitos fuisse plurium scriptorum testimonio constat, nomina viri docti fuisse credunt Cantharum Zeam Aphrodisium. Ex his Canthari et Zeae frequens memoria. De Aphrodisio afferunt schol. Aristoph. Pac. 144. Κανθάρου λιμήν: μέρος του Πειραιώς, ως Καλλικράτης φησιν ή Μενεκλής εν τω περι Άθηνών γραφον ούτως «έχει δε ο Πειραιεύς λιμένας τρεϊς πάντας κλειστους· εις μέν έστιν ο Κανθάρου λιμήν καλούμενος, εν ω τα νεώρια εξήκοντα, ειτα Άφροδίσιον, ειτα κύκλω του λιμένος στοαι πέντε». Atqui apertum est omnia ad unum Cantharum referenda esse, in quo primum navalia fuisse dicit, post navalia Aphrodisium i. e. Veneris templum, post Aphrodisium porticus. Veneris templum haud dubie dicit illud a Conone in Cnidiae victoriae memoriam conditum de quo Pausanias I, 1, 4. Sed in Callicratis verbis etiam εξήκοντα corruptum esse et res ipsa docet et ex articulo ineptissime ante νεώρια posito intelligitur. Itaque εξής scribendum suspicor, sed ita ut in reliquis literis κοντα templi vel aedificii nomen latere videatur, quod proxime a navalibus absuerit. Tertius Piraei portus, sublato Aphrodisio, fuit fortasse quem κωφόν λιμένα dixit Xenophon Hell. II, 4, 31. Exercit. philol. I p. 39.

XII, 541. a. Δουῖρις δ' ἐν τῇ δεκάτῃ τῶν περὶ Ἀγαθοκλέα. Hüllmann ἐν τῇ τετάρτῃ. Cf. Müller Hist. gr. II p. 479.

XII, 544. b. τὸ παρὸν εὖ ποιεῖν ἀξιούντες. Vereor ne vitium lateat.

XII, 545. a. τὸ θεῖον τιμῶντες. Cf. p. 363 b.

XII, 547. f. Antigonus Carystius ἂ δὴ πάντα ἐφαίνετο λόγου μὲν ἀλλότρια καὶ φιλοσοφίας (malim λόγου μὲν καὶ φ. ἀλλότρια) εἶναι, τροφῆς δὲ καὶ περιστάσεως οἰκειότερα. Ad περιστάσεως desidero μεγαλοπρεποῦς vel simile quid, vix enim περιστάσις per se de magnifico apparatu accipi potest.

XII, 550. a. Νύμφις — ἐν τῷ δευτέρῳ περὶ Ἡρακλείας. Müller Hist. gr. III p. 15. ἐν τῷ ἰβ'.

Ibid. f. καὶ Πύθων δ' ὁ Βυζάντιος ῥήτωρ, ὡς Λέων ἱστορεῖ. Müller Hist. gr. II p. 329. tentat ῥήτωρ [ἢ Λέων], ὡς Λέων ἱστορεῖ. Aliter Bernhardy ad Suidam v. Λέων. In sqq. pro στασιάζωμεν malim στασιάζωμεν propter ὁμονοῶμεν.

XII, 551. f. Lysias ἀντὶ νομηνιαστῶν κακοδαιμονιστὰς σφίσιν αὐτοῖς (αὐτοὶ?) τοῦνομα θέμενοι πρέπον μὲν ταῖς αὐτῶν τύχαις. Scribendum πρέπον μέντοι ταῖς.

XIII, 567. f. τούτων τῶν ἐταιρῶν καὶ Ἄμφις μνημονεύει. Hoc non verum esse docebit subiectum Amphidis testimonium. Scribendum videtur πλουσίων τῶν ἐταιρῶν, quod Amphideae eclogae argumentum egregie commendat.

XII, 569. b. In Xenarchi ecloga vs. 11. nondum emendatus est

μηδὲ δι' ὀπῆς κάτωθεν εἰσδῦναι στέγης.

In quo στέγης explicare frustra conatus sum Com. gr. III p. 618. Scribendum erat στενῆς, dicit angustam cellae subterraneae fenestram.

XIII, 572. c. Ehippus fortasse scripserat ἀλλότριον ἐλθὼν ὄψον ἐσθίῃ μάτην. Cf. Menander Com. gr. IV p. 119. διπλάσια γοῦν ἔσθει μάτην.

Ibid. d. ἑορτὴν τὴν ἐταιρίδεια. Malim ἐταιρεῖα, i. e. Iovis ἐταιρεῖου sacra; ἐταιρίδεια ad ἐταιρίς referendum esset.

Ibid. e. Κλεάνθης ἐν τοῖς Μυθικοῖς. Müller Hist. gr. III p. 11. probabiliter Νεάνθης corrigit.

XIII, 573. a. Verba μὲν Ἀυδίας suspectavit etiam Schweig-

haeuser *Μεναλλίας* coniciens; melius fuerit *Μενεδηίας*, at sufficit fortasse *Μενελυδίας*.

Ibid. d. *Ζηνοφάνης*. *Ξενοφῶν* latere putat cum Schweighaeusero Dobraeus.

XIII, 576. b. *οἱ Πρωτιάδαι καλούμενοι*. A *Πρωῶτος* nisi a poetis formari non potest patronymicum *Πρωτιάδης*. Fort. *Πρωτίδαι* scribendum.

XIII, 578. a. *κωλύσει* praecepit Dobraeus.

Ibid. d. *ὅπου περ* Dindorfii coniectura est pro *ὅπου*. Dobraeus *ὅπου δέ*.

XIII, 579. c. *μετὰ ταῦτα κτλ.* Haec a praecedentibus separanda sunt; apparet novam historiolum narrari.

Ibid. *διαλιποῦσα δ' ἡτέρα*. Fortasse verum est quod olim conieci *διαλιποῦσα δ' ἡμέραν* vel *διαλιποῦσα δ' ἡρέμα*.

Ibid. e. *πάρεργον δ' ἐπεκράτησε*. Interposui δ'.

XIII, 580. c. *ἐπεὶ προέβη τοῖς ἔτεσιν ἢ Γνάθαινα*. Cod. B *τοῖς ἔτεσι Γνάθαινα*. Itaque valde probabilis est Pier-soni emendatio *ἐπεὶ δὲ προὔβη τοῖς ἔτεσι Γνάθαινα*.

Ibid. *αὐτὴν ἐξίναί*. A *ἐξεῖναι*. Dobraeus *αὐτὴν ἐσιέναι*.

XIII, 582. a. *κοῖλον* voluisse videtur etiam Dobraeus.

XIII, 583. b. Dobraeus *ἀλλὰ κοτύλας τις ἐ. μοι τέτταρας*.

XIII, 589. d. In Platonis epigrammate e Diogene Laertio vs. 4. scribendum *πρωτοπλόου*.

XIII, 593. f. *Δίλλος*. Cf. Müller Hist. gr. II p. 261.

XIII, 594. c. *ὡς φησι Μενέτωρ*. Heckerus offensus nomine *Μενέτωρ* Phil. Gott. V 426. *ὡς φησιν Ὀνήτωρ* conicit; poterat facilius *Μενέστωρ*. V. Theophrastum Hist. Plant. V, 9, 6. Sed nihil mutandum est.

XIII, 596. e. *Νύμφις ἐν Περίπλω Ἀσίας*. Müller Hist. gr. III p. 16. *Νύμφις ἐν β' περὶ Ἡρακλείας*.

XIII, 598. e. Hermesianax:

εἰσόκε σοὶ δαίμων, Εὐριπίδη, εὔρετ' ὄλεθρον
Ἀμφιβίου στρυγῶν ἀντιάσαντι κυνῶν.

Ita ex Hermanni coniectura scripsi pro *ἀμφὶ βίου*. Nunc dubito de emendationis veritate scribendumque conicio *εὔρετ' ὄλεθρον ἀντὶ βίου*.

XIII, 599. d. Personata Sappho :

ἐκ τᾶς καλλιγύναικος ἐσθλᾶς
ὁ Τήιος χώρας ὃν ἄειδε τερπνῶς
πρέσβυς ἀγανός.

Ita libri. ὁ non delendum, sed ad primum versum trahendum est, ο ἐκ τᾶς i. e. ὡκ τᾶς. Articulus necessarius est.

XIII, 600. f. καὶ ἐκδοῦναι — εἰς τὰς διατριβάς. Heckerus Phil. Gott. V p. 499. haec ita sibi correxisse videtur καὶ ἐκδοῦναι πρῶτον μέλος ἀκόλαστον, ἔχοντα καὶ περὶ τὰς γυναικάς καὶ τὴν τοιαύτην μουσάν τὰς πλείστας διατριβάς.

XIII, 601. e. Pindarus κηρὸς ὡς δαχθεῖς ἔλα ἱρᾶν μελισσᾶν τάκομαι. Ita nunc Bergkii haec scripsit pro ἐλαιηρᾶν, in quibus ἔλα praeivit Ahrens, libri ἐληρᾶν, quod fortasse ἔλα ἤρ[ιν]ᾶν scribendum est.

XIII, 603 — 604. In Ionis fragmento praeterea ionismos his locis requiro. Lit. f. φαντὸς δὲ — ἐποίησε. Pag. 604 a. σύ γε εἷς — οὐ κε ἔτι. b. οὐδὲ ὁ ποιητῆς — ἐποίησε — χειρόν κε ην. Lit. c. ὡς δὲ ἦν. Lit. d. ἔρησσε. Neque incorruptum videtur ὡς ἄν τις εἷς.

XIV, 623. a. Verba λέγεις μάγειρον ζῶντα per interrogationem efferenda esse indicavit etiam Dobraeus.

XIV, 633. a. διὸ καὶ οἱ ποιηταὶ διετέλουν προσαγορεύοντες οὕτω τὰς ᾠδὰς «γλυκυτάτων ὕμνων πρύτανιν» καὶ «μέλεα μελιπτέρωτα Μουσᾶν». Hoc dicere videtur scriptor, Lacedaemonios in magno pretio habuisse lyrica carmina, ideoque eorum poetas exquisitis laudibus extulisse. Ex quo apparet allata exempla non Pindari esse, ut statuit Dindorfius, sed poetarum laconicorum. In altero exemplo nihil mutandum videtur, eadem audacia dictum est μέλεα ἀνθεσιπότατα, quod ridet Antiphanes Com. gr. III p. 321.

XIV, 637. e. ὥστε νομίζειν τριῶν κιθαριστῶν ἀκούειν διαφόρως ἡρμωσμένων. Pro κιθαριστῶν scribendum videtur κιθαρῶν, nisi post κιθαριστῶν excidere verba καὶ κιθαρῶν.

XIV, 638. b. Ametoris nomen restituerat iam O. Müller Dor. II 370.

XIV, 640. f. Archippi locum Dobraeus ita constituit: ἰτρίοις | ἄλλοισί τ' ἐπιφορήμασιν γέμουσα.

XIV, 642. b. Anaxandrideae eclogae vs. 3. Nauckius Bull.

de l'Acad. de St. Pétersb. IX p. 591. ita corrigit: οὐ δ' εἰ γέγον' ὄντως οἶδ' ἐγώ.

XIV, 645. c. Hipponax οὐ τηγανίτας σησάμοισι φαρμάσσων. Recte Bernh. ten Brink οὐκ ἤγανίτας, v. supra Add. ad VI p. 229 b.

XIV, 679. d. Corr. Αἰγίδιον pro αἰγίδιον.

XIV, 699. b. Ἀλέξανδρος ὁ Αἰτωλὸς — ποιήσας ἐλεγείων. Postremam vocem recte de epigrammate interpretatur Hecker. Vs. 8. verum nunc puto ἀτηροῇ σὺν κακοδαιμονίῃ et vs. 11. τοῖα Συρηκοσίους καὶ ἔχει χάριν.

SUPPLEMENTUM

CORRIGENDORUM ET ADDENDORUM.

III, 86. a. Sophron μελαινίδες γὰρ τοι νησοῦντι ἐμὴν ἐκ τοῦ μικροῦ λιμένος. In his νησοῦνται quod proposui praecepit Dobraeus, nisi quod νησοῦνται vel νεισεῦνται coniecit.

IV, 131. e. In Anaxandridis loco τέττιγες ὀποί pro τέττιγες ὀπτοί reponendum esse conieceram ego iam ad Euphor. p. 84. Moneo ne quis me de alieno liberalem fuisse arguat. Idem postea coniecit Dobraeus, maluit tamen ὀπός.

V, 217. e. Fugerat me de Athenaei loco disputatio Ritscheli in commentatione de Agathonis poetae tragici aetate p. 13. (Opusc. philol. I p. 424), ubi refutato, cuius supplementum recepi, Casaubono impeditissimum locum ita fere restituendum conicit: Περικλῆς δ' ἀποθνήσκει κατὰ τὸ τρίτον ἔτος τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου. [ἐπ' ἄρχοντος Ἐπαμείνου· ἀφ' οὗ ἔτεσιν ὀκτὼ πρότερον τὴν Μακεδόνων ἀρχὴν Περδίκκας διαδεξάμενος βασιλεύει ἕως Πεισάνδρου·] ἐφ' οὗ τελευτᾷ τε Περδίκκας καὶ τὴν βασιλείαν Ἀρχέλαος διαδέχεται. Sed vide ipsum inventi rationes docte et acute explicantem.

VI, 232. f. Quod in oraculo conieci αὐτοῖσι τεθρίποις

pro αὐτοῖσι σὺν ἵπποις, etiam nunc verum esse puto, quamvis Homerum αὐτῇ σὺν πῆληκι et similia dixisse me non fugiat.

VIII, 313. c. Ad h. l. quae annotavi tetro sphalmate depravata sic scribenda sunt ‘Imo πείσει, ut voluit iam Cobetus Mnem. VII 157. Ibid. e.’

X, 454. d. Agathonis vs. 5. in Ven. ita scriptus legitur ὅπερ δὲ τὸ τρίτον ἦν τελευταῖον πάλιν. Ad τελευταῖον desidero articulum. Fortasse igitur scribendum est ὅπερ δὲ τὸ τρίτον, ἦν τὸ λοιπὸν πάλιν, quemadmodum in Euripidis loco, quem expressit Agatho, habes τὸ λοιπὸν δὲ τῷ τρίτῳ προσεμφορές.

XI, 485. f. In annotatione post ‘non’ excidit ‘recte’.

XII, 524. a. Ad ea quae ex Heraclide Pontico de gergithibus apud Milesios traduntur, comparanda sunt quae leguntur apud Suidam v. ἀπωλεύτων· τὰ τέκνα αὐτῶν ἀθροίσαντες εἷς τινα ἄλω καὶ ἵππων ἀγέλην ἐπελάσαντες ἀπωλεύτων, μάλα ἀνοίκτως διέφθειραν. Haec Aeliani esse et ad gergithum internecionem spectare intellexit Rasmus apud Hercherum Aeliani fragm. 135. et in Hübneri Herme vol. I p. 448.

In oraculo ibid. lit. c. servato, si integrum apposuit scriptor, ut videtur sane, scribendum καμοὶ γεργίθων τε φόνος μέλει ἀπτολεμίστων.

Ibid. f. Callias vel Diocles scripsisse videtur

τί γὰρ ἢ τρυφερὰ καὶ καλλιτράπεζος Ἰωνία
λέξον ὅ τι πράττει.

Libri εἶφ’ ὅτι πράττει. Hesychius Λέξαι· εἰπεῖν. Dobraeus εἰπὸν ὅ τι πράττει, qua forma antiquae poetam comoediae usum esse non credibile est.

Ibid. Hermippus

χαῖρ’ ὦ διαπόντιον
στράτευμα, τί πράττομεν;

Ita e Dobraei emendatione edidi pro πραττομένων. Rectius fuerit τί πράττεις, ut τὸ μὲν sit dittographia sequentium verborum τὰ μὲν, ὧν autem per errorem illatum sit.

XII, 525. d. In Democriti Ephesii verbis καταπέπασται pro καταπέπλασται scribendum esse, iam Dalecampius monuerat.

Ibid. e. Frustra et ego et Hermannus tentavimus metroque adstrinximus proverbium apud Plutarchum οὐδὲ εἰς εὐεργέτη βοῦν ἔθυσεν ἀλλ' ἢ Πυρραίας. V. Heraclidem Polit. 38 p. 28. ibique Schneidewinum.

XII, 534. e. Pro Θρασύλλον scribendum Θρασύλον et in sequentibus Θρασύλω et Θρασύλον.

XII, 554 e. Pro Θράσυλλος scribendum Θρασύλος.

XIII, 561. a. In Euripidis loco, quem in annotatione p. 259. tractavi, scribendum videtur οὐδ' εἰς ὀνειρώων ἀδεῆς ἀνθρώποις μολεῖν, ubi εἰς ὀνειρώων dictum est ut εἰς ἄδου et similia.

XIII, 587. e. Φιλέταιρος ἐν Κυνναγίδι. De titulo fabulae dixi Com. graec. III p. 294. Fortasse tamen verum est, quod h. l. PVL habent, Κυναιγίδι, dignum scorto nomen, comparandum illud cum κυναλώπηξ et similibus.

XIII, 598. b. In annotatione ad h. l. p. 284, 3. pro γῆρας corrigendum γηράς.

XIII, 603. b. ο Κρατερός ἐκέλευσε τὸν παῖδα καταφιλῆσαι τὸν Ἀλέξανδρον. Dutheiliius ὁ Χάρων.

XIV, 634. b. ταῖς ναυσὶ καθαρίζειν. Haec ita interpretatur Dobraeus Adv. II p. 356. haurire mare navibus demersis, deinde in aerem sublatis ut e cyatho vinum.

XIV, 654. e. Dobraeus in Antiphanis fragm. vs. 2. coniecit σπάνιον ὃν τι χρῆμα pro σπάνιον ὃν τὸ χρῆμα, quod probandum videtur.

Ibid. f. Alexidis locum Dobraeus ita refingebat

καταφαγεῖν αὐτὸς τοσοῦτον ἀργύριον οὐκ εἶχον ἄν, οὐδ' ἄν εἰ λαγώς, μὰ τὴν γῆν, καὶ ταῶς κατήσθιον.

XIV, 663. b. Recte Dobraeus in τὰ μάλιστα latere statuit nomen a verbo μάσασθαι fluens.

XIV, 664. a. Μάχων δ' ὁ Σικυνώνιος τῶν μὲν κατὰ Ἀπολλόδωρον εἰς ἐστὶ καὶ αὐτός — Post Σικυνώνιος excidisse opinor ὅς. Interrupta oratio rursus excipitur verbis ἐποίησε δέ.

XIV, 665. b. In Platonis Laconibus revocanda videtur librorum scriptura παρὰχεον βαδίζων.

XV, 679. b. συνίλλεται, quod in Eubuli fragmento pro συνίλλεσται τε reposui, praecepit Schweighaeuserus.

XV, 688. c. 'Athenaei locus manifesto mutilus. Sensus fuisse videtur, a diversis formis *μύρον* et *σμύρον* fluxere *μύρορα* et *σμύρονα*, vel potius *μύρον* et *σμύρονον* a *μύρορα* et *σμύρονα*.' Dobraeus.

XV, 699. d. *ἄλλος δὲ ἐλάνην, ὃ δὲ τις ἐλάνας*. Aut scribendum *ἄλλος δὲ τις ἐλάνας*, aut *ἐλάνην* corruptum est.

XV, 700. e. *τὸ παρὰ Θεοπόμπῳ ὀβελισκολύχνιον*. Non recte haec Müllerus Hist. gr. I p. 329. ad Theopompum Chium rettulit. v. Com. graec. II p. 794.

Praeterea Anal. crit. 160, 11. a. f. corrige *λῶστε* et p. 277. ult. *αἰχμαλώτων*.

INDICES.

I. INDEX GRAECUS.

A

ᾱ — πρῶτος 322. 354.
 ἄβροσύνη — ἀφροσύνη 242.
 ἄγαγον imperativus pro ἄγα-
 γε 50.
 Ἄγην 26.
 ἀγκυλόκωλοι sive ἀγκυλόκω-
 νοι Cares dicti 192. 352.
 ἀγνός urbium epitheton 54.
 ἄγριοι θεοί Lyciorum 189.
 ἀγωνισταί — ἀθληταί 87.
 ἀγωνιστής — ταγηνιστής 181.
 ἄδάμας — ἄτλας 260.
 ἀειδής — ἀηδής 276.
 ἀείσω — ἀείσομαι 267.
 ἀεξίλογα γράμματα 13.
 Ἀθηναῖοι — Θεβαῖοι 23.
 αἰγιον — αἰγίδιον 174.
 αἰδοιέστατος — αἰδοιότατος
 286.
 αἰδῶ τε — διέδωκε 340.
 αἰζήεις 84.
 Αἶνος et Αἴνος 43.
 Αἰολεῖς — βασιλεῖς 212.
 Αἰολίδας Ulyxes 214.
 Αἰσχίνης — Ἀντισθένης 276.
 Αἰσχρέας et Αἰσχέας 217.
 αἴτη an media brevi dictum
 sit 194.
 Ἀκαδημικός, Ἀκαδημιακός,
 Ἀκαδημαϊκός 9. 234. 235.
 ἄκαπνα θύουσιν αἰδοί 6.
 Ἀκέστιος — Ἀκεσίας 237.
 Ἀκίδας 169.
 ἀκονίας piscis 144.

ἀλιδινής — ἀλειδής 352.
 ἀλιβιαδίδες et ἀλιβιάδεια
 246. 356.
 ἄλλοπίας — ἔλλοπίας 144.
 ἄλλος — καλός 261.
 ἄλογος στρατός ἀνθέων 291.
 Ἀμνητορίδαι 310.
 ἀμνητάλιον 306.
 ἀμφάκανθος 42.
 ἀμφιαράειος 24.
 ἀμφίβιος — ἀντι βίου 358.
 ἄν — δη 191.
 ἀνάγετε ἀνάγετε 298.
 ἀνακοιρανεῖν 140.
 ἀναπεσεῖν — ἀναβαλεῖν 271.
 ἀνάπτειν — συνάπτειν 217.
 ἀναρατίζειν — οὖν ρατίζειν
 246.
 ἀναφῦσαι 249.
 ἄνδρες ἰχθῦς 147.
 ἀνδρῶν — ἀνθρώπων 199.
 ἀνευρεῖν — ἀνείρειν 330.
 ἀνεύρετος βίος 236.
 ἀνθρώπων = γυνή 317.
 ἀνιστάναι — ἀνατιθέναι 8.
 ἀντίπλεξε — πάντα ἐπλησε
 247.
 ἀνωδόρκας 297.
 Ἀξιοθέα, non Βιοθέα, Nico-
 creontis uxor 154.
 ἄ παρέθηκε — ἄπερ ἔθηκε 325.
 ἀπέχεις ταῦτα 84 sq.
 Ἀπολλόδωρος — Ἀρτεμίδωρος
 321.
 Ἀπόλλων viri nomen in Grae-
 cia inusitatum 227.

ἄρα et ἄρα 16.
 ἄργηεις — ἄργήεσαι 66.
 ἄργιοφόντης 230.
 Ἄργος κοῖλον sensu turpiculo 273.
 ἄρειων conchae species 147.
 Ἀριδικῆς et Ἀριδικός 186.
 ἄριθμος — ἔνθμος 309. 349.
 Ἀριστοφάνης — Ἀντιφάνης 164.
 Ἀρίστων — Ἀριστοφῶν 262.
 ἄρνειος — χήνεις 311.
 Ἀρτεμίδωρος — Ἀπολλύδωρος 321.
 Ἄρτεμις κισθωνέα 302.
 ἄρκτος et ἄρκτος 175. 354.
 Ἀρτυσίλεως Deliacum nomen 82.
 Ἀρτυσίτραγος Deliacum nomen 82.
 Ἀστερίων gigas 187. 354.
 ἀττᾶν 51.
 ἀυλεῖν ἑαυτόν 155.
 αὐτή — λυτή 237.
 αὐτοῖς τεθρίπποις 100. 360.
 αὐτὸς — ἄλλος 212.
 ἀφαρνίζομαι — ἀφανίζομαι 326.
 Ἄφραι Thessaliae oppidum 22.
 ἀφή non ἀφύα 130.
 ἀχάριστος et ἀχάριτος 143. 156. 199.
 ἀχέων et Ἀχαιῶν 85.
 ἀχθεῖς — σαχθεῖς 306.
 Ἀχίλλειον duo huius nominis oppida 23.
 ἀωρόδειπνος — δωρόδειπνος 344.

B

βαβαῖ βαβαί 75.
 βαβαῖ Μύξος 75.
 Βακχιάδας — Βακχειδας 301.
 βάκχαια — βάκτρια 309.
 βαλλιάζειν — βαλλίζειν 160.
 βαρύτης — βαθύτης 95.
 βασιλεῖς — Αἰολεῖς 212.

βαύκαλος et βουβαύκαλος 60.
 βερβέριον — κερβέριον 243.
 βηματιζέσθαι ὄμματι 324.
 βιβλιολάθας Didymus 68.
 βίθος — πίθος 101.
 Βῆθυς non Βίθυς 294.
 Βίων — Ζήνων 85.
 βλίσαι — κύσαι 266.
 Βόκχορις 222.
 βολβίτις et βολβιτίς 141.
 βόλος — βολή 206.
 Βουῦθος = Βούθοος 225.
 βοῦς ἐν πόλει 171.
 βρέχειν — βρέχεσθαι 11.
 βρυτικὸς et βρεττικὸς 225.
 βρύχιος 134.

Γ

γεγλωσσημένον στόμα 170.
 Γέλας et Καταγέλας 138.
 γένος — κλέος 162.
 γλίσχραι conchae species 43.
 Γνάθων edacis parasiti nomen in comoedia nova 123.
 γόος — ῥόος 94.
 γῦρος placenta 60.

Δ

δακτυλωτόν quale poculi genus 215.
 δέ — δύο 272.
 δέ — λέγουσι 156.
 δὲ τῆς — λιτῆς 225.
 δεῖ — λέγει 305.
 δεινὰ ἀνήμεστα 243.
 δεισαλόεις 170.
 δέκαμνος et δεκάμνος 90.
 δεσποτοναῦται 118.
 δήλησις — δήλωσις 324.
 Δημήτηρ Κιδαρία 303.
 Δημήτηρ σπερμουῶχος 183.
 διά — ἐξ 91.
 διαγαγεῖν — ἀγαγεῖν 350.
 διακαῶς — δικαίως 272.
 διαναγιγνώσκειν — ἐξαναγιγνώσκειν 39.

διαπίνεσθαι 225.
 διαπντίζειν — ἐκπντίζειν 130.
 διάρας — διείρας 310.
 διαττάν 51.
 διαφθαρῆναι — διαφορηθῆ-
 ναι 238.
 διέδωκε — δέδωκε 231.
 διειλημένος — διειλημμένος
 241.
 διεξέρχομαι — διέρχομαι 335.
 δίεφθος — ἔξεφθος 142.
 Διῆς et Διεύς viri nomen 92.
 δικαιοσύνας χρύσειον πρόσω-
 πον 250.
 δῖνα — δῖνη 148.
 Δίογνις — Θεόγνις 249.
 δίορθος — ἔξορθος 229.
 διορχήσασθαι — ἔξορχήσα-
 σθαι
 Διότιμος — Θεότιμος 292.
 διωχημένα Ionicum 95.
 δουλίστερος — δουλόστερος 241.
 δούριος ἵππος et βοῦς χαλ-
 κοῦς in arce Athenarum 171.
 δρᾶσθαι — ὄρᾶσθαι 225.
 δριμεῖα λέξεις 207.
 δυσαλῆς — δυσάλωτος 170.
 δυσχερῆς de malo odore 269.

E

ἐγγναλίζειν 343.
 ἐγγνοθήκη — ἐγγυθήκη 53.
 ἐγκαλύπτειν — συγκαλύπτειν
 313.
 ἐγκέφαλος — κέφαλος 166.
 ἐγχει — οὐχί 192.
 ἔδαψα — ἔδαισα 244.
 ἔδυνα et ἔδυν 216.
 εἰκῶν — ἔργον 213.
 εἰ λίθον εἶχες 270.
 εἰς = πρῶτος 117.
 ἐκ νυκτὸς εἰς νύκτα, non ἐξ
 νυκτῶν εἰς νύκτα.
 Ἐκάτη — ἐκάστη 50.
 ἑκατοντάγχιος ἀγέλη 268.
 ἐκλάπτειν ὄον 252.
 ἐκορῆς — εἰσορῆς 341.
 ἔκτενωῶς — κενῶς 251.
 ἐκφορτιῶσαι 82.
 ἐλθεῖν θάλατταν 37.
 ἔλλός pernix 254.
 ἔλλός — ἐμός 254.
 ἔλωμα 280.
 ἔμελλον ἄρα et ἔμελλον ἄρα 16.
 ἐμώσως — ἐν μώσαις 301.
 Ἐμπεδος — Ἐμποδος 162.
 ἐν τῷ καθόλου 15.
 ἐνδοξος — Εὐδοξος 288.
 ἐννεόργυιος et εἰνορόγυιος 64.
 ἐνουρεῖν οἶνω 14.
 ἐντυγχάνω — συντυγχάνω 275.
 ἐνωγάλισται — νενωγάλισται
 291.
 ἐξάμετροι τόνοι 341.
 ἐξιέναι — ἐσιέναι 358.
 ἐξομόργνυμαι — εἰσομόργνυ-
 μαι 29.
 ἐξυπνος — ἐξινοσ 154.
 ἐορτῶν — τούτων 86.
 ἐπέντρομα 250.
 ἐπηγορία vituperium 268.
 ἐπικατάφορος 170.
 ἐπικενυφῶς — ἐπιπεφυκῶς
 352.
 ἐπικουρεῖν τινί τι 47.
 ἐπικρησίος — ἐπικρηδίος 301.
 ἐπίπλοος et ἐπίπλους 48.
 ἐπισυμβάλλομαι — ἐπὶ νοῦν
 βάλλομαι 277.
 Ἐπίχαμος — Ἐπαρχίδης 15.
 ἔρασθαι cum accusativo vi-
 tiose coniunctum 192.
 ἔργον et εἰκῶν 213.
 Ἐρμιππος — Ἐρμιονκλῆς — Ἐρ-
 μόδοτος — Ἐρμόλοχος 341.
 ἐρμούχος — σπερμούχος 183.
 Ἐσχαρος et Ἐσχαρίνος 114.
 ἔταιρειδία 267.
 ἔταιρεία — ἔταιριδία 357.
 ὁ ἕτερος euphemistice dictum
 175.
 ἔτρυνξεν — ἔγρυνξεν 318.
 εὐδειπνίας 71.
 Εὐδοξος — ἐνδοξος 288.
 εὐκουρος — οἰκουρος 342.

Εὐκράτης et Σωκράτης 51.
 Εὐκράτων 82.
 Εὐλεύς et Ελλεύς 132.
 εὐπρόσωπος καὶ καλός 266.
 εὐρουδίνης 53.
 εὐτελῶς — εὐσταλῶς 273.
 εὐτρεπής fort. idem quod εὐ-
 τράπελος
 εὐτυχής — εὐτειχής 312.
 εὐχερής — δυσχερής 269.
 ἑφέστιος — Ἐφέσιος 164.
 ἑξέσαρκος — στεγέσαρκος 277.
 ἑξεσθαι τῶν λόγων 287.

Z

ξ̄ compendium pro ἀπὸ 293.
 ζέλικια = θέλικια 334.
 ζεφυρηίς et ζεφυρηίτις 141.
 Ζήνις 286.
 Ζήνων et Βίων 85.
 ζῶα — ξόανα 235.
 ζῶμα non potest dici de capil-
 lorum redimiculo 291.

H

ἥγανον Ionibus usitatum pro
 τήγανον 99. 349. 359.
 ἥδη τι 274.
 ἥθος — πάθος 303.
 ἥλῆ et ἥῆ 219.
 ἡμέδιμνος — ἡμιμέδιμνος 273.
 Ἡμέρα θύειν 229.
 ἦν ἄρα et ἦν ἄρα 16.
 Ἡράκλειον δέπας 230.
 Ἡράκλειος et Ἡρακλεατικός
 72. 238.
 Ἡράκλειτος et Ἡρακλέων 223.
 ἡρόμενος ab ἄρωδ ? 279.
 Ἡρόδοτος — Ἡρόδωρος 30.
 Ἡρόδοτος — Ἡσίοδος 297.
 τὰς ἡσυχίας ἄγειν 177. 228.

Θ

θανατηγός et θάργηλος 177.
 θάργηλος χύτρα 177.
 Θαναμάριον meretricis nomen
 274.

θαύματα de loco dictum, ubi
 miracula exhibebantur 4.
 θέλικια = ζέλικια 334.
 Θεότιμος — Διότιμος 292.
 Θέωρος et Θεόδωρος 224.
 θῆρ — Θεραῖος 113.
 Θῆρ — Φθείρ — Φθίρ 113.
 θῆραι — θῆρες 247.
 Θεράσια νῆσοι 195.
 θηροῖν vulpecula 230.
 θοῖνα — θοῖνη 148. 352.
 Θρασύλος — Θρασύλαος 362.
 θυγατριδῶν — εὐπατριδῶν
 178.
 θυμμαῖα non θυμμαῖον 132.
 θυσαῖαι — μούσαι 251.

I

Ἰάς = Ἰωνία 333.
 ἰατρός heros Atticus 11.
 ἰδῖος, ἡ 302.
 ἰδῖος — ἰδιότης 199.
 ἰερὸς γάμος Hymenaeus 105.
 ἰκανός — καλός 276.
 Ἰκαρία et Ἰκαρία 41.
 ἰκος terminatio adiectivorum
 a substantivis in εια exeun-
 tibus 9.
 Ἰνδικός — νεανικός 198.
 Ἰπνος — Ἰπνοῦς 147.
 Ἰρις — Ἰσις 314.
 Ἰσος nomen 172.
 Ἰσχὺς et Ἰχθύς 133.
 ἰφθίμος et ὀφθαλμός 158.
 ἰχθυοδάριον 98.
 ἰχθυολογεῖν de piscibus collo-
 qui 147.
 ἰωνικολόγος 297.

K

καί elisum a poetis pessimis
 339.
 καὶ ἀφεγγής — ἡλιοφεγγής
 329.
 καὶ δὴ in fine sententiae po-
 situm 341.

- καὶ λειριόν — καλλιροόν 331.
καὶ τὰς — καινάς 268.
Καίκαλος — Κίκαλος 7.
κακηγορία — κατηγορία 231.
κακὸς κακῶς γένοιο 257.
καλεῖν — παρακαλεῖν 201.
καλός — ἄλλος 261.
καλός — ἱκανός 276.
καννωτός 85.
καπάνα — ἀπήνη 185.
καρδία — φαιδρά 336.
καρχαρικὸν ἔκπωμα 240.
κασίγγητος apud Ionas i. q.
ἀνεψιός vel συγγενής 157.
Καταγέλας et Γέλας 138.
καταλαβών — παραλαβών 245.
καταλοκίζεῖν — καταλοῶν 299.
κατανευιμμένος nive con-
spersus 117.
καταπέπασται — καταπέπλα-
σται 240.
καταράσσειν apud Ionas con-
fringere 228.
καταυλούμενος — κατασαν-
λούμενος 91. 242. 348.
κατωβλήση — κατωβλέπον 349.
Καύκαλος viri nomen 180.
κέγχροι ornamenta poculorum
granis milii assimilata 240.
Κεῖος — οἰκεῖος 221.
κεκλημένοι — καθημένοι 128.
κερβέριον 245.
κερχρωτοὶ πίνακες 241.
κεφάλαιον ποιητικόν 208.
Κηπιδος σκέλος in proverbio 3.
κῆρ ἐν θυμῷ 336.
Κητεύς de homine obeso 253.
Κιδαρία Δημήτηρ 303.
κίδαρις saltationis genus 303.
κιδარიζέειν τινά 155.
κίρνασθαι — κινῶσθαι 192.
κίχλα et κίχλη 352.
Κλεάνθης — Νεάνθης 357.
Κλεισθένης — Πλεισθένης 281.
Κλυτώ mulieris nomen 343.
κλύω qua mensura utatur 244.
Κοβαλῖς — Κοναλλῖς 265.
κόγχος fabae genus 76.
κοιλοειδής — κυκλοειδής 146.
κοῦλον Ἄργος sensu turpiculo
273.
κοιμήσατε — κοσμήσατε 305.
κοινή — ὀλίγη 279.
κόλυμβος aviculae nomen 98.
Κουβών — Κομήων 200.
Κουώνειος — Κουώνιος 226.
κορροσθῆναι μέθης 348.
κορροθάλεια — κορροθαλία 68.
κόσμος χριμάτων non recte di-
citur 337.
κόσμου ἐκπύρωσις saltationis
species 303.
κοχύζειν — κοκκύζειν 15.
Κράγος, εἰς τῶν σκληρῶν
θεῶν in Lycia 189.
κραιπάλη ebrietas 195.
Κρέοντος et Κρέανος 198.
κρίβανα 314.
κριθολόγοι Opuntii dicti qui
aliis παράσιτοι 101.
Κριτίας — Κρατίος 320.
κρωσσοφορεῖν 264.
κυβέλαι γυναῖκες 309.
κύβιον num piscis nomen 54.
κύειν ἐν ἑαυτῇ graece non di-
citur 203.
Κύνδα Menandro restitutum
225.
κύλικες — Χάριτες 324.
κυνικοὶ — γυναῖκες 35.
κυνὸς εὐναί piscis nomen 138.
κύψαντα εἰς ἑαυτὸν ἐσθίειν
de avide edentibus 3.
κωθωνόχειλος 216.
Κῶοι — κείνοι 311.

A

- λαβρός et λαμπρός 36.
λαγώς et λαγός 173.
λακωνοτέτιξ 304.
Λεάνδρος — Λεάνδριος — Μέ-
νανδρος 143.
λέγει — δεῖ 305.
λελογισμένος 104.
Λεόποδον — Λεώπεδον 114.

Δέσβος εὐνοικος 284.
λεσχὴν Timoni restitutum 26.
τὰ λευκὰ ἀναβάλλειν 243.
λευκὸν ὕδωρ de aqua marina
 63.
λευρός — πλευρόν 131.
ληκύθιον ἀπώλεσα 3.
Λημή meretrivis nomen 282.
Ληναϊόκυστος — Ληναϊτόκυστος 274.
λῆρος πολὺς 47.
λίγξ arcus 262.
Λίθος an viri nomen 207.
λιπαρόσαρκος 207.
λιπόνεως — λειπόνεως 172.
λόγια sermones 202.
λόγος — τρόπος 260.

M

Μάγα — μεγάλη 336.
Μάγισ Deliacum nomen 82.
Μανία — Δάμια 269.
Μάντης Hesiodo qui Μάντιος Homero 229.
Μαντινικός, non Μαντινιακός 10.
Μάρεια λίμνη, non κρήνη 17.
μάτη. ὑπὸ μάτης inconsulto 344.
Μᾶτρις, non Μάτρις 180.
Μάττων et Δαίτων 83.
μέγας εἶ 196.
μελαινίς 135.
μέλιτα mella n. plurali 235.
Μενεμυδία vel Μενελυδία fortasse nomen lydiacum 268. 357.
μεσοτρίβης — μεξοτρίβης 51.
μεταμφοτέρος 211.
μηδὲν λέγειν 301.
μήχι 102.
Μιλησία κυπάρισσος 90.
Μιλυῶν — νυμφῶν 325.
Μινύαι — Μιλύαι 325.
μόνοις — μόνοις 140.
Μόνος an graecum nomen fuerit 1.

ATHEN. IV.

Μόξος et Μόψος 153.
μὸνπῆλθε i. e. μοι ἐπῆλθε Euripidi restitutum 127.
Μουσῶν — Θυσιῶν 251.
Μύλων vel Μυλῶν πόλις i. e. Μύλασα 149.
μυξίνος et μύξων 351.
Μύξος 75. 348.
μύουρος — μείουρος 304.
μυρίαις μοίραις προσελθεῖν 96.
μῦρος, non μύρος 138.
μῶκος — κῶμος 19. cfr. p. 346.

N

ναίομαι — νέομαι 334.
ναίω — νάω 65.
νᾶνος — νάνος 315.
νεκνομαντεῖα quibus potissimum locis condita fuerint 280.
νεωγάλισται — ἐνωγάλισται 299.
νεοττὸς καὶ νέα recte iunguntur 266.

Ξ

ξένια 31.
Ξουῦθος 236.
ξουθὸς agilis, non flavus 236.
ξηρίας piscis nomen, Plinio novaacula 144.

O

ὀβολός prostibulorum merces 198.
οἶδα pro οἶδα 326.
οἰκεῖος — οἰκέτης 276.
οἰκῶ — οἰκοί 293.
οἶνος — ὕπνος 340.
ὄιον — ὄον 222.
ὀλλύντες τ' ὀλλύμενοί τε 342.
ὀλομεληθόν — μεληθόν 347.
ὀμοίως καὶ παραπλησίως 40.

ὄμφαξ ἡλικίας 291.
 ὄμορος — ὄμοιος 40.
 ὄνητέος — ὠνητέος 257.
 ὄξυρόρυγχος — ὄξύρυγχος 53.
 ὄπλομαχίας auctores 10.
 ὄρθρινὸς penultima longa 281.
 ὄρκυς — ὄρκυν 133.
 ὄροι — ὄρμοι 327.
 ὀρθῆ ab Atticorum usu alienum 114.
 ὀρχεῖν commovere 9.
 ὀρχησις ἐνόπιος 10.
 ὄσιος — θεῖος 137.
 οὕτως in citationibus 169. cf. Dobraeus Adv. II p. 356.
 οὐχ οἶον = οὐ δήπου 106.
 ὄψητήρ, ὀπτητήρ, ἐψητήρ 98.
 ὀψόπωλις (ἀγορά) 4.

Π

πάθος — ἦθος 303.
 παλαιομάγαδης — πλαγιομάγαδης 84.
 πάλιν — πάννυ 177.
 Παλλίδης — Φαλλίδης 280.
 πᾶν τούναντιον 57, 106.
 παραθεῖναι — προθεῖναι 209.
 παρακαλεῖν — καλεῖν 251.
 παράλευκος 87.
 παρᾶξαι — πατάξαι 201.
 παραρρύματα 91.
 παρασκηνιον — ὑποσκηνιον 303.
 ἐν παρέργω τιθέναι 249.
 παρέχω — ὑπάρχω 258.
 παροινεῖν ὑπὸ μέθης 197.
 Παρόρμα meretricis nomen 282.
 Παρράσιος — Πηράσιος 213.
 Πατανίων coquinomen 81, 171.
 πάτερ — πότερον 128.
 πελάγη — τενάγη 256, 281.
 πελλή — πολλή 244.
 πελώρια, τά, non ἡ πελωρία, solennitas Iovi πελωρίω sacra 311.
 πέμποιμαι pro πέμπω 343.
 πενίη — πείνη 120.

περδίκια — περδίκεια 321.
 πέρδικος σκέλος in proverbio 3.
 περικαλλῆς non format comparativum 256.
 περίστασις 357.
 πείσσομαι pro πείσσω 343.
 Πηράσιος — Πειράσιος 213.
 πιθόγαστρος 53.
 πίδαθ — βίδαθ 101.
 πίμπλη, non πίμπλα 192.
 πινόμενον — γινόμενον 211.
 πῖνον (vel πίνος) potus hordeaceus 302.
 πλαγιομάγαδης — παλαιομάγαδης 84.
 πλάγιος λωτός — πλαγίανλος 283.
 Πλεισθένης — Κλεισθένης 287.
 ποδῶν κύτος 181 sq.
 ποιικλερυστρομέλας 146.
 πολίτης — ποιητής 265.
 πολλή — πελλή 244.
 Πολυκράτων nomen 82.
 πορδῶν ἐορτή 178.
 πότερον — πάτερ 128.
 πρόδοσις — πρόποσις 293.
 πρόμαλος, species ut videtur τῆς ὀξύης 84.
 προπόλιον — προκόμιον 298.
 προσκήνια — ὑποσκήνια 246.
 προσκήνιον Nannii meretricis cognomen
 προτεῖναι αἶνιγμα, non προθεῖναι 208.
 πρόχειρ — πρόχειρος 321.
 Πρωτιάδαι — Πρωτίδαι 358.
 πρωτογύναικες et πρωτοπόσεις 101.
 πτέρνα — πτέρνη 352.
 πῦος — πνός 47.
 πντίνη vel πύτινος piscis nomen 146, 351.
 πῶμα — πρῶτα 339.

Ρ

Ρειώνη Iuno 311.
 ρέυσομαι ab Atticorum usu non abiudicandum 118.

Ῥήνεια, non Ῥηνία 226.
 ῥομβῶν figurae vestibus in-
 textae 240.
 ῥυθμὸς — ἀριθμὸς 309.
 ῥύτον — τρίτον 229.

Σ

σαθρός et σαπρός 99. 105.
 σακαῖα — σακία 311.
 Σαρδιακός — Σαρδιανός 25.
 283.
 σατραπόπλουτος — σαπρό-
 πλουτος 231.
 σαχθεῖς — ἀχθεῖς 306.
 σελαῖν 334.
 σελινοῦσος — σελινούσιος 162.
 σικινοτύρβη 296.
 σικινώται ἀμυγδάλαι nullae
 154.
 Σικνωῶνος — Μυκητῶν 349.
 Σίνδος et Σινδός 153.
 σιτία 335.
 σικηνή — σικηνή 89.
 σικιρός — σικληρός 174.
 σικληροὶ θεοὶ Lyciorum 189.
 σκοπός — σκῶψ schematum
 nomina 302.
 σκῶπες piscis nomen 146.
 σκῶπτειν τινὰ εἰς τι 204.
 Σμίνθεια, non Σμίνθια 201.
 σοφισταὶ dicuntur mimi 297.
 σπερμοῦχος in ἐρμοῦχος cor-
 ruptum 183.
 Σπινατῶν — πιναίων 287.
 στεγέσαρκος — ἐχέσαρκος 287.
 στενή — στέγη 357.
 στήσασθαι — αἰτήσασθαι 264sq.
 στοργγύλα πικνώματα 151.
 συγκαλύπτειν et ἐγκαλύπτειν
 199.
 Συκὴ nympha 28.
 συμβαλοῦμαι μέλος εἰς ἔρωτα
 338.
 συνακροατής — νῦν ἀκροατής
 270.
 συνείρραισα aeolicum pro συν-
 εἶρασα 326.
 συνιόνως et συντόμως 153.

συρβηνεὺς χορός, non συρβη-
 ναῖος 324.
 συροβασιλεία fort. restituen-
 dum pro συκοβασιλεία 346.
 σφαλός et σφαλίζειν 18. 346.
 σχολάζειν et συσχολάζειν 80.
 321.
 σωματόλυμος 295.
 σῶφρων — ἄφρων 261,

Τ

ταγηνιστήριος — ἀγωνιστή-
 ριος 81.
 ταγηνιστής — ἀγωνιστής 81.
 τάδην — στάδην 301.
 Ταίναρος — Τέναρος 325.
 τάλαν feminine dictum 270.
 Ταναγραῖον κῆτος 253.
 ταρτημόριον — τεταρτημόριον
 272.
 τενθικός 199.
 Τήλεφος et Τληπόλεμος 205.
 τῆτος 293.
 Τίμων et Τίμαιος 238.
 τις pro ὅστις 198.
 Τληπόλεμος et Τήλεφος 205.
 Τόνεια — Τόνεα 326.
 τόνος ἐξάμετρος 341.
 τοῦθροῖον — τοῦ ὄρθροῖον 251.
 τοῦψον — τοῦτον 162.
 τράγε ambigue dictum hirce
 et vescere 275.
 τράγον imperativus 50.
 τραπεζῶν — τραπεξοποιῶν 251.
 Τρεμίλης, ον et ητος 189.
 τρέφειν ἀπήνην 185.
 τριγλα — τρίγλη 352.
 Τρίκη — Τρίκηκη 350.
 τριχιδιφθερίας 182.
 Τριχόλεος nomen de vitio su-
 spectum 287.
 τριχωμάτιον — τρίχωμα οἶον
 113.
 Τρομικικός 319.
 τρόπος — λόγος 260.
 τρυπα — τρυπη 352.
 τρώσαι — πλῆσαι 285.
 Τύννηχος — Φρόνιχος 349.

Υ

- Ἵβλα — Ἴλα 326.
 ὑγιέστερος κολοκύνθης 31.
 ὑδατεινός 66.
 Ἵκαρα — Ἰκαρία 41.
 Ἵκαρα, non Ἰκκαρα 145.
 Ἵμητιός primam ancipitem
 habet 34.
 ὑσσαλακωνία 338.
 ὑπάρχω — παρέχω 258.
 ὑπεκτραγεῖν — ὑπεκτραπεῖν
 271.
 Ὑπερειαός, non Ὑπεριαός 16.
 ὑπερθύειν superaestuarē
 217.
 ὕπνος — οἶνος 340.
 ὑποσκήνιον — παρασκήνιον
 303.
 ὑπώδελος et ὑπόβολος 160.
 ὕς sensu turpiculo 272.
 ὕστερος — δεύτερος 239.
 ὕψιπετήεις = ὕψιπετήεσσαι
 66.

Φ

- φαγεῖν — λαβεῖν 299.
 ὁ φαγών vorax 186.
 Φαῖστος — Φαῖτος 313.
 Φαλλίδης — Παλλίδης 280.
 φαλλός — θάλλος 120.
 φαρμακόεις — φαρμακόεσσαι
 66.
 φειδίτια et φιδίτια 69.
 φειδωλός — φιλωδός 265.
 φθέγγασθαι — ἀποφθέγγα-
 σθαι 275.
 Φίλινα — Φιλίνη 343.
 Φιλίων nomen de vitio suspe-
 ctum 343.

- φιλόσοφοι mimi dicti 292.
 φλέως — φλέω 98.
 φοινικικός et φοινίκινος 14.
 φυσικῶς — φυλετικῶς 251.

Χ

- χάννα et χάννη 141.
 χαραινῖται dicti eruditi Museo
 Alexandrino inclusi 11.
 χάριν — χάριτα 277.
 χάρις, χάριστος 143.
 χελιδόνειοι ἰσχάδες 273.
 Χελιδονία non deminomen 274.
 χῆμος et χῆμη 144.
 χῆδρα — χεῖρα 99. 157.
 Χιτωνέα Ἄρτεμις 302.
 χναῦμα 174.
 χορόκτυπος — χειρόκτυπος
 295.
 χρᾶσθαι — χρῆσθαι 175.
 χρῆ — χρῆν 191.
 χρῆμα pro χρήματα 160.
 χριμάτων κόσμος 337.
 χρισται δᾶδες 335.
 χριστός — χρηστός 335.

Ψ

- Ψολόεις gens Boetica 66.

Ω

- ὠδὸς δέλφαξ 318.
 ὠνομασμένη desponsata?
 337.
 ὠραι — ὀδμαί 331.
 ὠρολογητής Prodicus sophista
 propter Horas dictus 176.
 ὠφελίας 161.

II. INDEX LATINUS.

- Aegeum mare sensu angustiore de mari circa Aegaeas Lesbiacas 124.
 Alexinus et Alexis 186.
 Ametor Cretensis 310.
 Amipsiae Ἀποκοτταβίζοντες 322.
 Ammonius Lamptrensis scripsit περὶ βωμῶν καὶ θυσιῶν 220.
 anapaestus in fabulis satyricis 114.
 Anaxilae Io 111.
 Antenor pancratiasta 64.
 Antheas Lindius 201.
 Antiphanes tragicos imitatur 14.
 Aphrodisium in Piraeo a Conone conditum
 Apollonius Acharnensis scripsit περὶ ἔορτῶν 86.
 Apollonius Theraeus, interpres Hippocratis
 Apollonius Tyanensis 220.
 Archestratus poeta ὀψοδαίδαλος 122.
 Argolicarum rerum scriptores 282.
 Aristo Chius 186.
 Aristocles musicus quando vixerit 309.
 Aristodemus Nyssensis 107.
 Asterius vel Asterion gigas 354.
 Astyanax Milesius pancratiasta 64. 180.
 Athenaei codices lacunosi 1.
 Atticorum sacrorum scriptores 226.
 Babylon paludibus circumdata 280.
 Basilis urbs 292.
 Bellerophontis fabula 190.
 Berenice Magae filia 336.
 Bonchoris Aegyptius 222.
 Brigindara demus Rhodiacus 317.
 brigindaricae ficus 317.
 Caecilii, halieuticorum scriptoris, nomen de vitio suspectum 6.
 cantilenae populares sive proverbiales 50.
 Capito quando vixerit 155.
 Cepis in proverbio 3.
 Cerberii = Cimbri in Phrygia 235.
 Cereris cultus apud Basilidenses in Peloponneso 292.
 Cirrhaeae perdices mali saporis 353.
 clavi in calceis 264.
 Clearchi dictio
 Clearchus 248. 355.
 Cleostrati Tenedii ἀστρολογία 122.
 Coeranus Milesius et Parius 288.
 cottabi lusus pacis indicium 323.
 Cratini Πλοῦτοι 281.
 Critiae dicendi genus 224.
 Damascenae ficus 355.
 Damen (Δαμῆν) rerum Argolicarum scriptor 282.
 Demeas vel Demonax τῆς ἐνοπλίου ὀρχήσεως auctor 10.
 Demetrius Neptuni filius 110.
 Dinon (Δείνων) scriptor 291.
 Diodorus Aspendius cynicis praelusit 78.
 Diogenes Atheniensis poeta tragicus 305 sqq.
 Diogenes Sinopensis qualium fabularum auctor
 Dionysii Aenei dictio 324.
 dittographia nominum 237.

- Eliensium *ὄψαρτυτική* 12.
 Epicharmearum fabularum
 spuriarum tituli 316.
 erinacei terrestres artes 42.
 Erythraei maris conchae 132.
 Euclides Socraticus 259.
 Euphorioni versus vindicati
 qui vulgo Phylarcho tribu-
 untur 311.
 Euthydemus, personatus He-
 siodus 53.

 Glaucus Anthedonius 328.

 Habro Calliae filius 220. scri-
 psit *περὶ ἐορτῶν καὶ θυ-*
 σιῶν ib.
 Halieuticorum auctores 6. 7.
 Hedyllus Callimachi epigram-
 mata videtur interpretatus
 esse 226.
 Hegemo Thasius 3.
 Hegesianax Alexandrinus 72.
 hendecasyllabus apud Plutar-
 chum restitutus 296.
 Heraclides Syracusanus 320.
 Heraclidis Pontici *λέσσαι* 317.
 Herculis poculum 230.
 Hermodotus poeta 110.
 Herodori scripta 29. 30.
 Herodoti historiae num in
 theatris actae 292.
 Hippo non scripsit carmina
 292.
 Homerici versus in nostris
 poetae exemplaribus non
 reperi 304.

 iambi *καταλογάδην* scripti
 201.
 iambographorum fragmenta
 167. 176.
 Iapygum origo cretica 239.
 ithyphallica poesis 116.
 Iridi num litatum sit 314.

 Lacaenae in conviviis mini-
 strantes 321.

 lunae foecunditas 29.
 Lyncei epistola ad Diagoram
 49. 315.
 Lysanias sculptor 172.

 Maeandrus vel Maeandrius
 Milesiacorum scriptor 143.
 Mantinenses *τῆς ἐνοπλίου ὀρ-*
 χήσεως auctores 10.
 Matris thebanus hymnogra-
 phus 23.
 Matro parodus 62.
 medici de sertis et corollis
 scribentes 329.
 Medius Larisaeus 196.
 mel decima pars ambrosiae
 21.
 Melanthii poetae gulositas 4.
 Milesia cupressus 90.
 Milyae 325.
 miraculis ostentandis peculia-
 ris locus assignatus 4.
 muraenarum et serpentum
 coitus 65.
 Myrtilus poeta comicus 265.
 Myrtis Argivus 112.

 Neptunus a Sicyoniis cultus
 130.
 Nicandri in syllabarum men-
 sura negligentia 34.
 Nicandri Oetaica 146.
 Ninyae mollities 243.
 novacula piscis nomen 144.
 Numenius Heraeleota quando
 vixerit 6. 7.
 numerus CCCLX sollennis
 256.

 Odonia rosis abundans 333.

 Pancratis carmen *Βογχορηΐς*
 221.
 parabasis fabularum satirica-
 rum 179.
 phallophori 297.
 Philetæ platanus 284.

- Philippidis fabula *Τριόδους*
 344.
 Philiscus Aegineta 305.
 Philopappus 155.
 Philoxenus Leucadius 123.
 Phocas Phocionis filius 81.
 Phocylidi versus vindicatus
 85.
 Piraei portuum nomina 356.
 piscium nomina in *ᾶς* desinen-
 tia 144.
 Plango num ab Archilocho
 commemorata sit 278.
 Polemonis locus de auctoribus
τῆς ἐνοπλίον ὀρχήσεως 10.
 Posidippi *Ἀσωπιάς* 227.
 Potalina (Puteolana) vina 12.
 Promathidae *ἡμίαιμοι* 129.
 Proserpinae raptus in Odo-
 niam translatus 333.
 Protagoridae *ἱστορίαι κωμι-
 καί* 58.
 proverbium metricum 241.
 Prytanis philosophus 221.
 Ptolemaei Corintho oriundi
 109.
 Ptolemaeus Alorita 301.
 pulchritudinis certamina 269.
 Pythionicae monumentum in-
 ter Athenas et Eleusinem
 279.
 Pytho Catanaeus et Byzantius
 26.
 Rhinto *φιλόσοφος* 297.
 Salii 10.
 Satadeus versus 242.
 Sclerias — Sciras 174.
 scythici arcus figura 128.
 Semi Delii *Ἀηλιάς* et *Νησιάς*
 56.
 sexagesimus annus vegetae
 aetatis terminus 346.
 Simonides 16.
 Sostratus Prienensis 106.
 Spinatarum thesaurus delphi-
 cus 287.
 syriacae ficus 230.
 Tarentini singulis diebus pu-
 blica festa agentes 79.
 Tenea Sicyonem inter et Co-
 rinthum, locus amoenissi-
 mus 348.
 Terpsion et Terpicles scripto-
 res *ἀφροδισιακῶν* 144.
 Thebani multa appellant 297.
 Themistagorae *χρυσῆ βίβλος*
 330.
 thynni caput 133.
 Timonis Phliasii Prodicus 167.
 Tyrrheni ad tibiae cantum
 pugnantes 294.
 Uranopolis ubi sita 44.
 Zenonis sententia de amore
 259.

III. INDEX SCRIPTORUM.

- Aelianus 228.
 Agathon tragicus 361.
 Alcaeus 40.
 Alexander Aetolus 360.
 Anaxilas comicus 355.
 Anecdota Crameri 113.
 Apollonius Dyscolus 220.
 Apollonius sophista 30. 113.
 335.
 Appollodorus 121.
 Arcadius 279.
 Archilochus 304.
 Aristophanes 16. 191.
 Aristoteles 19. 354.

- Babrius 18.
- Callimachus 98. 304.
- Cicero 124.
- Clearchus 355.
- Clemens Alexandrinus 306.
- Cyclici poetae fragm. 2.
- Demosthenes 71.
- Diogenes Laertius 306.
- Epicharmus 15. 16. 346.
- Etymol. M. 34. 99. 259. 276.
- Euphorio 311.
- Euripides 16. 71. 73. 127. Sthenoboea 188 sqq. 361. Phaethon 232. Melanippa 250. Andromeda 258. Meleager 259. fabula satirica 295. Autolycus *πρώτος* 354.
- Festus 241.
- Helladius 31.
- Hermesianax 358.
- Hermias ad Platonem 259.
- Hesiodus 21.
- Hesychius *ἀνύξιος* 260. *ἀσπαστήν* 16. *Ἀστόριον* 187. *βοῦς ἐν πόλει* 171. *γλίσχοι* 43. *ἠγάνεα* 99. *ἠπίαλος* 5. *Κήπιδος σκέλος* 3. *Κιθωνέα* 302. *κόσμον ἐμπύρωσις* 302. *κροῖος ἀσελγόμενος* 172. *μελίγκτας* 40. *ὀμορίτας* 51. *σμηριζέσθαι* 52. *σφαλός* 18. *Ταναγραίων φηγήν* 253.
- Hipparchi Ilias Aegyptiaca 353.
- Horatius 111.
- Ionis tragici fragmentum 43.
- Isocrates 4 sq. 265.
- Iulianus 306.
- Libanius 241.
- Lycophro 186.
- Macrobius 241.
- Menander 3.
- Numenius 7.
- Panyasis 189.
- Philo Iudaeus 121.
- Philodemus 6.
- Photius Lex. 64. 99. 180.
- Pindarus 237.
- Plinius 273.
- Plutarchus 10. 120. 233. 241. 296.
- Pollux 114.
- Sappho 358.
- Scholiasta Apollonii Rhodii 56. 143.
- Aristidis 354.
- Aristophanis 23. 99. 188.
- Euripidis 122.
- Homeri 50. 107. 158.
- Nicandri 7.
- Pindari 57.
- Scylax 180.
- Sophocles 237. Camicii 6.
- Sophon 361.
- Sosithei Lityerses 182.
- Stephanus Byz. 288. 349.
- Stobaeus 259.
- Suidas 306.
- Terentianus Maurus 304.
- Timo sillographus 260.
- Varro 98.
- Zenobius 143. 349.